STEPHEN KING

SUB DOM

VOL. 2

SARE

1

Cele două polițiste de lângă H3-ul lui Big Jim continuau să discute – Jackie trăgând acum dintr-o țigară, nervoasă –, dar se întrerupseră când Julia Shumway trecu pe lângă ele.

— Julia? întrebă Linda, ezitant. Ce-ai...

Julia îşi văzu de drum. Ultimul lucru pe care-l voia acum, când încă fierbea, era să stea de vorbă cu orice reprezentanți ai legii şi ordinii, aşa cum păreau aceste valori să fi devenit de-acum în Chester's Mill. Ajunsese pe la jumătatea distanței până la redacția *Democratului*, când îşi dădu seama că ceea ce simțea nu era furie. Se opri sub copertina magazinului Mill New and Used Books (citind anunțul scris de mână, din vitrină: ÎNCHIS TEMPORAR), parțial ca să aştepte până i se mai liniştea bătăile inimii, dar mai mult pentru a-şi analiza sentimentele. Nu dură mult.

— Sunt mai mult speriată, atâta tot, spuse ea, şi tresări puțin la auzul propriei voci. Nu intenționase să vorbească cu glas tare.

STEPHEN KING

SUB DOM

VOL. 2

SARE

1

Cele două poliţiste de lângă H3-ul lui Big Jim continuau să discute – Jackie trăgând acum dintr-o ţigară, nervoasă –, dar se întrerupseră când Julia Shumway trecu pe lângă ele.

— Julia? întrebă Linda, ezitant. Ce-ai…

Julia îşi văzu de drum. Ultimul lucru pe care-l voia acum, când încă fierbea, era să stea de vorbă cu orice reprezentanţi ai legii şi ordinii, aşa cum păreau aceste valori să fi devenit de-acum în Chester’s Mill. Ajunsese pe la jumătatea distanţei până la redacţia *Democratului*, când îşi dădu seama că ceea ce simţea nu era furie. Se opri sub copertina magazinului Mill New and Used Books (citind anunţul scris de mână, din vitrină: ÎNCHIS TEMPORAR), parţial ca să aştepte până i se mai linişteau bătăile inimii, dar mai mult pentru a-şi analiza sentimentele. Nu dură mult.

— Sunt mai mult speriată, atâta tot, spuse ea, şi tresări puţin la auzul propriei voci. Nu intenţionase să vorbească

cu glas tare.

Pete Freeman o ajunse din urmă.

— Eşti bine?

— Perfect.

Era o minciună, dar suna destul de convingător. Desigur, n-avea de unde să ştie ce anume i se citea pe faţă. Ridică o mână, încercând să-şi aranjeze părul zburlit de deasupra cefei. Îl netezi… apoi sări la loc. *„Mai arăt şi ca naiba cu claia asta în cap, peste toate celelalte”,* îşi spuse ea. *„Ce drăguţ! Doar asta mai lipsea ca totul să fie perfect!”*

— Credeam că Rennie o să-l pună pe noul nostru şef să te aresteze, spuse Pete, privind-o cu ochi atât de mari, încât în acel moment părea mult mai tânăr decât cei treizeci şi ceva de ani pe care-i avea.

— Îmi făceam şi eu speranţe, răspunse Julia, încadrând cu mâinile un titlu imaginar: REPORTERUL *DEMOCRATULUI* ÎI IA UN INTERVIU ÎN EXCLUSIVITATE ARESTATULUI ACUZAT DE OMORURI.

— Julia? Ce se întâmplă aici? Lăsând la o parte Domul, adică… I-ai văzut pe toţi băieţii ăia care completau formulare? M-au cam speriat…

— I-am văzut şi am de gând să scriu despre asta. Am de gând să scriu despre *toate.* Iar la întrunirea municipală de joi seara, nu cred c-am să fiu singura care va avea nişte întrebări serioase pentru James Rennie.

Îi puse o mană pe braţ:

— Voi vedea ce pot să aflu despre crimele astea, apoi am să scriu ce-am descoperit. Plus un editorial cât de tare pot să-l fac, fără să mă pierd în vorbe.

Râse fără chef, scurt, ca un lătrat.

— Când e vorba de dat din gură, Jim Rennie are avantajul de a juca pe teren propriu.

— Nu înţeleg ce vrei să…

— N-are nimic, vezi-ţi de-ale tale. Am nevoie doar de câteva minute ca să-mi revin. Pe urmă, poate mă hotărăsc

cu cine să vorbesc mai întâi. Fiindcă n-avem prea mult timp, dacă vrem ca diseară să intre la tipar.

— La fotocopiator.

— Ce?

— Diseară, intră la fotocopiator.

Julia îi zâmbi tremurător şi-i făcu semn să-şi vadă de drum. Ajuns la uşa redacţiei, Pete se uită înapoi. Julia îi mai făcu o dată cu mâna, ca să-i arate că era totul în regulă, apoi se uită prin geamul prăfuit al vitrinei. Sala de proiecţie din centrul oraşului era închisă de cinci ani, iar cinematograful *drive-in* de la periferie nu mai exista de mult – parcarea auxiliară a lui Rennie se afla în locul în care ecranul dominase cândva Şoseaua 119 – dar, cum-necum, Ray Towle reuşise să-şi ducă înainte, şontâc-şontâc, micul şi răpănosul *emporium galorium.* O parte din vitrină conţinea cărţi de autoajutorare. În restul spaţiului stăteau îngrămădite volume de buzunar cu coperte reprezentând conace învăluite-n ceaţă, duduiţe nefericite şi malaci cu pieptul gol, călări sau pedeştri. Câţiva dintre ei îşi agitau mândri spadele şi păreau să fie înveşmântaţi numai în chiloţei. „HAI ALLEGRO, NU ANDANTE / HAI LA INTRIGI CAPTIVANTE!” invita inscripţia din această latură a vitrinei.

Intrigi captivante, într-adevăr.

„Ca şi cum Domul n-ar fi fost destul de rău, destul de anormal, îl mai avem şi pe Alesul venit din infern. ”

Ceea ce-o îngrijora cel mai mult, îşi dădu ea seama – ceea ce o *speria* cel mai tare –, era iuţeala cu care se întâmpla totul. Rennie se obişnuise să fie cel mai mare şi mai tare cocoş din poiată, şi era de aşteptat să-ncerce, mai devreme sau mai târziu, să-şi consolideze puterea asupra oraşului – eventual, după o săptămână sau o lună de izolare. Dar trecuseră numai trei zile şi schimbările mergeau din plin. Dacă, în aceeaşi seară, Cox şi cercetătorii lui reuşeau să spargă Domul? Dacă dispărea de la sine, chiar…? Atunci, Big Jim ar fi revenit imediat la mărimea lui normală, cu

singura deosebire că mai avea şi gălbenuş de ou clocit pe faţă.

— Care ou…? se întrebă, privind în continuare cuvintele „INTRIGI CAPTIVANTE”. Va spune că n-a făcut decât tot ce se putea, în condiţii dificile. Şi-l vor crede.

Probabil că aşa era. Dar asta tot nu explica de ce nu aşteptase mai mult până să facă prima mişcare.

„Fiindcă s-a întâmplat ceva neprevăzut, şi nu mai are încotro. Şi…”

— Din păcate, nu cred că e chiar întreg la minte, spuse ea spre grămada de cărţi. Nici nu cred c-a fost vreodată.

Chiar dacă acesta era adevărul, cum să explici faptul că nişte oameni care încă mai aveau cămările pline dăduseră iama-n supermarketul local? Nu avea niciun sens – decât dacă…

— Decât dacă el a instigat totul.

Dar era ridicol – Specialitatea Albastră de la Paranoid Café. Nu..? Probabil ar fi putut să-i întrebe pe unii dintre cei prezenţi la Food City ce văzuseră, dar nu erau mai importante omorurile? În fond, ea era singura jurnalistă adevărată din oraş, şi..

— Julia? Doamna Shumway?

Era atât de adâncită în gânduri, încât tresări mai-mai să-şi iasă din piele. Se răsuci în loc şi ar fi putut să cadă, dacă Jackie Wettington n-o prindea de braţ. O însoţea Linda Everett, şi ea era cea care vorbise. Amândouă păreau înspăimântate.

— Putem sta puţin de vorbă? o întrebă Jackie.

— Sigur că da. Asta e meseria mea, să ascult oamenii. Partea proastă e că mai şi scriu ce-mi spun. Ştiţi asta, nu?

— Dar să nu ne dai numele, îi ceru Linda. Dacă nu eşti de acord, o lăsăm baltă.

— În ce mă priveşte pe mine, spuse Julia, zâmbind, sunteţi doar o sursă apropiată anchetei. E bine aşa?

— Dacă promiţi că ne răspunzi şi nouă la întrebări, preciză Jackie. De acord?

— În regulă.

— Ai fost la supermarket, nu-i aşa? o întrebă Linda.

Din ce în ce mai interesant.

— Da. La fel ca voi. Deci hai să discutăm. Să comparăm ce ştim.

— Nu aici, se opuse Linda. Nu în stradă. E un loc prea public. Şi nici la redacţie nu merge.

— Nu te ambala, Lin, îi puse Jackie o mână pe umăr.

— Nu te ambala *tu,* i-o întoarse Linda. Nu tu eşti aia al cărei soţ crede că ai ajutat la săltarea unui om nevinovat.

— Eu nu *am* soţ, replică Jackie – pe un ton destul de rezonabil, după părerea Juliei; norocul ei – adeseori, soţii complicau atât de mult viaţa… Dar ştiu un loc în care putem să mergem. E privat şi nu se-ncuie niciodată.

După un moment de gândire, adăugă:

— Cel puţin, aşa era… De când cu Domul, nu mai ştiu…

Julia, care tocmai se gândise pe cine să intervieveze mai întâi, n-avea de gând să le lase să-i scape.

— Haideţi, le chemă ea. O să mergem pe părţile opuse ale străzii până trecem de secţia de poliţie, bine?

La asta, Linda reuşi să zâmbească.

— Bună idee, încuviinţă ea.

2

Piper Libby îngenunche cu grijă în faţa altarului din First Congo Church, strâmbându-se de durere, deşi îşi aşternuse un preş pentru genunchii umflaţi şi învineţiţi. Se propti cu mâna dreaptă, ţinându-şi lângă trup braţul stâng recent dislocat. Părea să-şi mai fi revenit – o durea mai puţin decât genunchii –, dar nu avea intenţia să-l pună la încercare fără rost. Ar fi fost prea uşor să-şi iasă iar din articulaţie; fusese informată despre asta *(cu severitate)* după accidentul de la meciul de fotbal european, în liceu. Îşi împreună mâinile şi închise ochii. Imediat, limba i se duse în spaţiul gol unde

până în ajun avusese un dinte. În viaţa ei, însă, exista un gol mult mai dureros.

— Salut, Absentule, începu ea. Tot eu sunt, am venit să mai cer o porţie din iubirea şi milostenia Ta.

O lacrimă i se prelinse de sub pleoapa umflată, scurgându-se pe obrazul şi mai umflat (culoarea n-o mai menţionăm).

— Câinele meu e pe-acolo, pe undeva? Întreb numai fiindcă mi-e atât de dor de el. Dacă-i prin apropiere, sper să-i dai echivalentul spiritual al unui os de ros. Merită.

Noi lacrimi, încete, fierbinţi, usturătoare.

— Probabil că nu e. Cele mai multe religii majore susţin că animalele nu ajung în rai, deşi anumite secte marginale – şi *The Reader's Digest,* cred – nu sunt de acord.

Desigur, dacă *nu exista* rai, întrebarea îşi pierdea rostul, iar ideea unei existenţe lipsite de paradis, această *cosmologie* fără cer, era zona unde rămăşiţele credinţei ei se simţeau tot mai mult ca acasă. Uitarea, poate… poate ceva chiar mai rău. O câmpie întinsă şi pustie, sub un cer alb, eventual – un loc în care nu exista oră, nici destinaţie şi nimeni nu-ţi ţinea tovărăşie. Doar un Absent mare şi bătrân, cu alte cuvinte: pentru poliţişti răi, predicatoare, copii care se împuşcau accidental şi ciobăneşti germani care mureau încercând să-şi apere stăpânele. Nicio Fiinţă care să aleagă grâul de neghină. Faptul de a se ruga unui asemenea concept era un fel de histrionism (dacă nu cumva blasfemie curată), dar uneori ajuta.

— Dar nu paradisul contează, reluă ea. Acum, important e să încerc să-mi dau seama cât din ceea ce i s-a întâmplat lui Clover a fost din cauza mea. Ştiu că am avut şi eu o parte din vină – m-au lăsat nervii. Iar. Învăţătura mea religioasă sugerează că Tu ai pus acolo fitilul, de la bun început, iar datoria mea e să-i rezist, dar detest ideea asta. N-o resping complet, dar o detest. Mă face să mă gândesc cum, când îţi duci maşina la reparat, cei de la atelier găsesc mereu o cale de a da vina pe tine. Ai umblat prea mult cu

ea, n-ai umblat destul de mult, ai uitat să tragi frâna de mână, ai uitat să închizi ferestrele şi a intrat apa de ploaie la fire. Şi ştii ce-i mai rău? Dacă nu exişti, nu pot da nici măcar un strop de vină pe Tine. Şi-atunci, eu cu ce mai rămân? Cu nişte căcaturi genetice?

Oftă.

— Scuză-mi limbajul; ce-ar fi să-Ţi imaginezi că nici n-am vorbit urât? Mama mea aşa făcea, mereu. Şi între timp, mai am o întrebare. Ce fac eu acum? Oraşul ăsta are o problemă îngrozitoare, şi aş dori să ajut şi eu cu ceva, numai că nu mă pot decide cu ce anume. Mă simt ca o proastă, slabă şi zăpăcită. Cred că dacă aş fi unul dintre eremiţii ăia din Vechiul Testament, aş zice că am nevoie de un semn. În momentul de faţă, ar da bine chiar şi un semn gen CEDEAZĂ TRECEREA sau ŞCOALĂ – REDUCEŢI VITEZA.

În momentul în care termină fraza, uşa de la intrare se deschise, apoi se trânti cu zgomot. Piper se uită peste umăr, aproape aşteptându-se să vadă un înger, cu tot cu aripi şi robă albă radiind lumină. *„Dacă are chef de-o trântă, va trebui ca mai întâi să-mi vindece braţul”,* îşi zise ea.

Nu era un înger; era Rommie Burpee. Avea jumătate din cămaşă scoasă din pantaloni, atârnându-i aproape până la jumătatea coapsei şi arăta aproape la fel de prăbuşit pe cât se simţea şi ea. Porni prin naos, apoi o observă şi se opri, tot atât de surprins s-o găsească acolo cum era şi Piper că-l vedea.

— Măi, să fie, spuse – doar că, rostite cu accentul lui lewistonian, cuvintele sunau mai degrabă ca „Măi, să hie”. Îmi pare rău, nu ştiam că eşti acia. O să viu mai târziu.

— Nu, îl reţinu Piper, ridicându-se cu greu în picioare, din nou doar cu ajutorul braţului drept. Terminasem, oricum.

— De fapt, io-s cat’lic, explică Rommie *(„Nu pe bune?”* făcu Piper în sinea ei), da-n The Mill nu-i nicio biserică cat’lică… ceea ce ştiţi, desigur, că sunteţi preoteasă… şi ştiţi ce se zice de orice port în vreme de furtună. M-am gândit

să intru şi să zic o mică rugăciune pentru Brenda. Tot mereu îmi plăcu femeia aia.

Îşi frecă obrazul cu o mână. Scrâşnetul palmei aspre pe ţepii bărbii păru foarte puternic, reverberând în tăcerea din biserică. Părul tuns ca al lui Elvis îi cădea în jurul urechilor.

— Am iubit-o, de fapt. N-am zis niciodată, da' crez că ştia.

Piper îl privea cu oroare crescândă. Toată ziua stătuse în parohie şi, cu toate că ştia ce se întâmplase la Food City – o sunaseră câţiva dintre enoriaşi –, despre Brenda Perkins nu auzise nimic.

— Brenda? Ce i s-a întâmplat?

— Omorâtă. Şi alţii. Ăştia zic că tipu' ăla, Barbie, a făcut-o. L-au arestat.

Piper îşi trânti o mână peste gură, în timp ce se clătina pe picioare. Apropiindu-se grăbit, Rommie o sprijini cu braţul în jurul taliei. Şi rămaseră astfel în faţa altarului, aproape ca un bărbat şi o femeie gata pentru căsătorie, când uşa vestibulului se deschise din nou, iar Jackie le conduse înăuntru pe Linda şi Julia.

— Poate că, în fond, nu e cel mai potrivit loc, totuşi… spuse Jackie.

Biserica era o adevărată cutie de rezonanţă şi, cu toate că nu vorbise tare, Piper şi Romeo Burpee o auziră perfect.

— Nu plecaţi, le spuse Piper. Dacă-i vorba de ceea ce s-a întâmplat… Nu-mi vine să cred că domnul Barbara… Aş fi zis că e incapabil de aşa ceva. Mi-a pus braţul la loc, după ce fusese dislocat. S-a purtat foarte blând.

Stătu câteva momente pe gânduri.

— Cât de blând îi permitea situaţia. Veniţi aici! Vă rog, veniţi aici, în faţă.

— Unii oameni pot să pună la loc un braţ dislocat şi, totuşi, să fie capabili de crime, spuse Linda, deşi în acelaşi timp îşi muşca buzele şi-şi răsucea verigheta pe deget.

Jackie îi puse o mână pe antebraţ.

— Era vorba să păstrăm tăcerea, Lin – mai ştii?

— Prea târziu, spuse Linda. Ne-au văzut cu Julia. Dacă scrie un articol şi ăştia doi spun că eram cu ea, am încurcat-o.

Piper nu prea înţelegea despre ce vorbea Linda, dar prinse esenţialul. Ridică braţul drept, pentru a face un gest larg, arătând în jur.

— Sunteţi în biserica mea, doamnă Everett, iar ceea ce se spune aici, aici rămâne.

— Promiteţi? întrebă Linda.

— Da. Aşa că, de ce n-am sta de vorbă? Tocmai mă rugam să mi se dea un semn şi iată-vă pe toţi aici.

— Eu nu cred în chestii de-astea, declară Jackie.

— Nici eu, de fapt, replică Piper, şi râse.

— Nu-mi place deloc, spuse apoi Jackie, adresându-i-se Juliei de astă dată. Orice-ar spune ea, suntem prea mulţi. Să-mi pierd slujba, ca Marty, e una. I-aş putea face faţă, oricum e o leafă de mizerie. Totuşi, să se înfurie Jim Rennie pe mine…

Clătină din cap.

— Mulţumesc, nu.

— Nu suntem prea mulţi, răspunse Piper. Suntem tocmai numărul potrivit. Domnule Burpee, poţi să ţii un secret?

Rommie Burpee, care făcuse un număr de aranjamente discutabile la viaţa lui, dădu din cap, ridicând un deget la buze.

— Mormânt, spuse el.

Se auzi „Moimunt”.

— Haideţi în casa parohială, îi chemă pe toţi Piper.

Când văzu că Jackie încă nu părea prea convinsă, îi întinse mâna stângă… cu multă grijă.

— Hai, să judecăm împreună. Poate şi la un păhărel de whisky?

La asta, Jackie se lăsă în sfârşit convinsă.

3

31 ARZĂ PURIFICĂ ARZĂ PURIFICĂ
EI AMÂNDOI AU FOST ARUNCAŢI DE
VII ÎN IEZERUL DE FOC (APO 19:20)
„AND VOR FI CHINUIŢI ACOLO, ZI AND NOAPTE,
ÎN VECII VECILOR” (20:10)
ARZĂ CEI PĂCĂTOŞI
PURIFICĂ CEI SFINŢI
ARZĂ PURIFICĂ ARZĂ PURIFICĂ 31

31 IISUS DE FOC VENIND 31

Cei trei bărbaţi înghesuiţi în cabina camionului de la Lucrări Publice care huruia priveau cu mirare mesajul criptic. Fusese scris cu vopsea pe magazia din spatele studiourilor WCIK, cu litere negre pe fond roşu, atât de mari, încât acopereau aproape tot peretele.

Omul din mijloc era Roger Killian, crescătorul de găini ale cărui odrasle aveau capetele în formă de glonţ. Se întoarse spre Stewart Bowie, care stătea la volan.

— Ce vrea să zică, Stewie?

— Că afurisitul de Phil Bushey e mai sonat ca oricând, asta vrea să zică, răspunse Fern Bowie.

Deschise torpedoul şi scoase o pereche de mănuşi de lucru slinoase, dând la iveală şi un revolver de calibru 38. Verifică încărcătura, apoi închise butoiaşul la loc, cu o mişcare din încheietura mâinii, şi-şi înfipse pistolul la centură.

— Ştii, Fernie, spuse Stewart, aşa ai cele mai mari şanse să-ţi faci instalaţiile chisăliţă.

— Nu-mi purta tu mie de grijă, poartă-i *lui,* replică Fern, arătând spre studio, dinspre care plutea spre ei, slab, muzica evanghelică. I-aproape un an de când se trosneşte din propria lui provizie, şi-i la fel de demn de nădejde ca nitroglicerina.

— Acuma, lui Phil îi place să-i zică lumea The Chef, spuse Roger Killian.

Opriseră mai întâi în faţa studioului, iar Stewart sunase din uriaşul claxon al camionului – nu o dată, ci chiar de mai multe ori. Phil Bushey nu ieşise. Putea fi înăuntru, ascuns; putea hoinări prin pădurile din spatele postului de radio; era chiar posibil, după părerea lui Stewart, să se afle în laborator. Paranoic. Periculos. Dar nici asta nu făcea ca ideea cu pistolul să fie prea bună… Întinse mâna, îl scoase de sub cureaua lui Fern şi-l vârî sub scaunul şoferului.

— Băi! exclamă Fern.

— N-ai să tragi cu pistolul acolo, replică Stewart. Rişti să ne-arunci pe toţi în aer, pân-la cer.

Iar lui Roger îi spuse:

— Când l-ai văzut ultima oară pe lăbarul ăla slăbănog?

Roger rămase puţin pe gânduri.

— Să tot fie vreo patru săptămâni, pe puţin – de la ultimul transport mare afară… Când a venit elicopterul ăla Chinook.

Pronunţa „Şinuoc”. Rommie Burpee l-ar fi înţeles perfect.

Stewart reflectă un timp. Nu era bine. Dacă Bushey era în pădure, totul era în regulă. Dacă stătea ascuns în studio, crezând că erau agenţi federali, probabil că iar nu era nicio problemă… decât dacă se hotăra să iasă din clădire, trăgând cu arma, mai bine zis.

Dacă se afla în magazie, însă… da, aia *putea* fi o problemă.

— Avem în camion nişte lemne măricele. Ia şi tu unul şi, dacă apare Phil şi-ncepe să facă urât, pocneşte-l, îi spuse Stewart fratelui său.

— Şi dacă e înarmat? întrebă Roger, pe bună dreptate.

— N-o să fie, răspunse Stewart.

Cu toate că nu era tocmai sigur, ştia că trebuia să-şi îndeplinească ordinele: două rezervoare de propan, pe care să le ducă imediat la spital. „Iar pe celelalte le vom muta de-acolo cât putem de repede”, adăugase Big Jim. „Am întrerupt oficial afacerile cu meth.”

Asta era o anume uşurare: când scăpau de Dom, Stewart intenţiona să înceteze şi afacerile cu pompe funebre. Să se mute undeva, în ţările calde, în Jamaica sau Barbados. Nu voia să mai vadă un cadavru în viaţa lui, dar nu dorea nici să fie el acela care-l anunţa pe „Chef” Bushey că închideau prăvălia şi-l informase pe Big Jim despre asta.

— Lasă-n seama mea grija lui Chef, replicase Rennie.

Stewart conduse camionul mare, portocaliu, în jurul clădirii, până la porţile din spate. Acolo, lăsă motorul în ralanti, ca să poată folosi macaraua.

— Ia uite colo-şa! se minună Roger Killian, privind spre apus, unde soarele cobora spre mânjitura roşie şi tulbure; curând avea să se ascundă după pata neagră lăsată de incendiul din pădure, ca-ntr-o eclipsă murdară. Nu c-asta le bate pe toate?

— Nu mai căsca gura, îl admonestă Stewart. Vreau să facem treaba asta şi să terminăm o dată. Fernie, ia-ţi o scândură. Şi alege una bună.

Fern se urcă peste macara şi luă o bucată de lemn lungă cam cât o bâtă de baseball. Ţinând-o cu ambele mâini, o legănă într-o parte şi-n alta, ca s-o încerce.

— Asta merge, spuse el.

— Zici că-i o-ngheţată Baskin-Robbins! comentă visător Roger, care continua să se uite la asfinţit, cu mâna streaşină peste ochii mijiţi, care-l făceau să arate ca un troll din poveşti.

Stewart se întrerupse din procesul complicat al deschisului uşii din spate, care avea două lacăte şi o încuietoare cu cifru.

— Ce tot îndrugi acolo…?

— Treişuna de arome… continuă Roger, cu un zâmbet ce-i dezvăluia dinţii stricaţi, la care Joe Boxer nu umblase niciodată şi, probabil, nici vreun alt dentist.

Stewart n-avea idee despre ce vorbea Roger, dar fratele lui, da.

— Asta de pe perete nu cred că-i o reclamă la-ngheţată, spuse Frank. Decât dacă în Apocalipsă scrie şi de Baskin-Robbins…

— Mai tăceţi din gură, amândoi! protestă Stewart. Fernie, fii gata cu scândura aia!

Deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru:

— Phil?

— Zi-i Chef, îl sfătui Roger. Ca lu' bucătaru' ăl' negru din *South Park.* Aşa arată.

— Chef? strigă Stewart. Eşti aici, Chef?

Niciun răspuns. Stewart dibui prin întuneric, aproape aşteptându-se să fie înhăţat de mână din clipă-n clipă, până găsi comutatorul. Îl apăsă, dezvăluind o încăpere care se întindea aproape pe trei sferturi din lungimea magaziei. Pereţii erau din lemn gol, nefinisat, având spaţiile dintre scânduri astupate cu spumă izolatoare roz. Sala era aproape plină cu rezervoare de propan şi canistre de toate mărimile şi formele. Nu avea idee câte erau cu totul, dar, dacă era pus să ghicească, ar fi spus că între patru şi şase sute.

Porni încet prin spaţiul central, privind inscripţiile de pe rezervoare. Big Jim îi spusese pe care anume să le ia, precizându-i că se găseau în spate – şi, pe toţi sfinţii, acolo erau. Se opri în dreptul celor cinci rezervoare de dimensiuni municipale, pe care scria **CR HOSP.** Se aflau între nişte rezervoare şterpelite de la poştă şi unele pe care erau scrise cuvintele **MILL MIDDLE SCHOOL.**

— Trebuie să luăm două, îi spuse el lui Roger. Adu lanţu' şi-o să le-agăţăm. Fernie, tu du-te-acolo şi-ncearcă uşa aia de la laborator. Dacă-i deschisă, încui-o.

Şi-i aruncă lui Fern inelul de chei.

Fern s-ar fi lipsit de sarcina asta, dar era un frate ascultător. Porni pe culoarul dintre stivele de containere. Se sfârşeau la trei metri de uşă – iar uşa, văzu el cu o strângere de inimă, stătea întredeschisă. Auzi din spate clănţănitul unui lanţ, apoi scrâşnetul vinciului şi zăngănitul

slab al primului rezervor care era târât spre camion. Păreau să răsune de foarte departe, mai ales când şi-l imagina pe The Chef stând chircit după uşă, cu nişte ochi roşii, de nebun. Trosnit de-a binelea şi înarmat c-un TEC-9.

— Chef? întrebă el. Eşti pe-aici, amice?

Tăcere. Şi, cu toate că nu trebuia s-o facă – probabil era chiar o nebunie –, îl birui curiozitatea şi împinse uşa cu măciuca improvizată.

Tuburile de neon din laborator erau aprinse, dar, în rest, acea parte din depozitul Christos E. Rege părea goală. Cele vreo douăzeci de plite – maşini de gătit electrice, mari, fiecare cu propria ei canistră de propan şi conductă de aerisire – erau stinse. Toate vasele, paharele Berzelius şi sticlele scumpe se aflau pe rafturi, încăperea puţea (de când o ştia şi cât avea s-o ştie, îşi spuse Fern), dar pardoseala era măturată şi nu se vedea nici cea mai mică dezordine. Pe un perete era calendarul firmei Rennie's Used Cars, rămas la fila pe luna august. *„Probabil când labagiul şi-a pierdut legătura cu realitatea",* reflectă Fern. *„Când s-a dus plutind."* Se aventură încă vreo câţiva paşi în laborator. Îi îmbogăţise pe toţi, dar lui nu-i plăcuse niciodată. Prea mirosea la fel ca sala de pregătire din subsolul salonului de pompe funebre.

Un colţ fusese partiţionat cu ajutorul unui panou greu de oţel, având o uşă în mijloc. Fern ştia că acolo era depozitat produsul lui The Chef, metamfetamină cristalizată, nu în pungi de-un galon, ci în saci mari de gunoi. Şi nu era vreun spanac. Niciun derbedeu care hălăduia pe străzile din New York sau Los Angeles după o doză nu s-ar fi putut lăuda cu aşa marfă. Când depozitul era plin, ar fi putut aproviziona toată ţara pentru luni de zile, poate chiar un an.

„De ce naiba l-a lăsat Big Jim să facă aşa de mult?" se întrebă Fern. *„Şi noi de ce-am mers pe mâna lor? Ce-om fi avut în cap?"* Nu putea găsi alt răspuns decât cel mai evident: fiindcă puteau. Îi îmbătase combinaţia dintre geniul lui Bushey şi toate acele ingrediente chinezeşti

ieftine. De asemenea, finanţa Corporaţia CIK, care îndeplinea cuvântul lui Dumnezeu pe toată întinderea Coastei de Est. Când îl lua cineva la întrebări, Big Jim venea mereu cu justificarea asta. Şi cita din scriptură: „Vrednic este lucrătorul de plata sa”-*Evanghelia după Luca* – şi „Să nu legi gura boului care treieră” – *Epistola întâi către Timotei.*

Pe asta cu boul, Fern n-o pricepuse niciodată prea bine.

— Chef? repetă el, înaintând încă puţin. Frăţioare…?

Nimic. Ridică privirea şi văzu galeriile de lemn care străbăteau clădirea pe două laturi. Erau folosite pentru depozitare, iar conţinutul lăzilor de acolo i-ar fi interesat mult pe cei de la FBI, FDA şi ATF. Sus nu era nimeni, dar Fern zări un lucru care părea nou: un fir alb care parcurgea balustradele ambelor galerii, prins de lemn cu nişte belciuge groase. Un cablu electric? Ca să alimenteze ce? Pusese sonatul ăla nişte plite şi acolo? Dacă da, Fern nu le vedea nicăieri. Cablul arăta prea gros ca să fie folosit doar pentru un aparat simplu, ca un televizor sau un ra…

— Fern! strigă Stewart, făcându-l să tresară. Dacă nu-i acolo, vino-aici şi ajută-ne! Au zis ăia c-o să dea nişte ştiri noi la televizor, la şase, şi vreau să văd dac-au descoperit ceva.

În Chester’s Mill, cuvântul „ăia” desemna tot mai mult pe oricine şi orice de dincolo de frontierele oraşului.

Fern se duse, fără să se uite şi deasupra uşii, aşa că nu văzu unde ducea cablul: la o cărămidă mare, dintr-o substanţă argiloasă albă, care stătea pe un mic raft, numai al ei. Era exploziv.

Reţeta personală a lui The Chef.

4

În timp ce mergeau înapoi spre oraş, Roger spuse:

— Halloween. Şi ăla-i tot un treişunu.

— Eşti un adevărat fond de informaţii, remarcă Stewart.

Roger îşi ciocăni cu degetele capul său cu formă nefericită.

— Le strâng aici. N-o fac anume. Aşa am eu un obicei.

„Jamaica”, îşi spuse Stewart. *„Sau Barbados. Undeva unde-i cald, obligatoriu. Imediat ce se termină cu Domul. Nu vreau să mai văd vreun Killian în viaţa mea. Şi nici pe altcineva din oraşul ăsta.”*

— Şi un pachet de cărţi tot treişuna are, continuă Roger.

Fern îl privi lung.

— Ce futu-i mă-sa vrei să…

— La mişto, doar, glumeam doar cu tine, replică Roger şi izbucni într-un râs strident şi înspăimântător, care-i dădea lui Stewart dureri de cap.

Se apropiau de spital. Stewart văzu un Ford Taurus gri care tocmai pleca de la „Catherine Russell”.

— Ei, ăsta-i doctor Rusty, spuse Fern. O să se bucure de ce i-am adus. Trage-i un claxon, Stewie.

Stewart îl claxonă.

5

Când Cei-fără-Dumnezeu plecară, Chef Bushey lăsă în sfârşit jos telecomanda de deschidere a uşii garajului, pe care-o ţinea în mână. Îi pândise pe fraţii Bowie şi pe Roger Killian de la fereastra toaletei studioului. Îşi ţinuse degetul mare pe buton în tot timpul cât fuseseră în magazie, cotrobăind prin lucrurile lui. Dacă ieşeau cu produsul, ar fi apăsat pe buton, spulberând toată coşmelia-n cele patru vânturi.

— E-n mâinile Tale, Iisuse al meu, mormăise el. Cum ziceam când eram mici: nu vreau, da’ o s-o fac.

Iar Iisus i-o înmânase lui. Chef avea o presimţire. Avea s-o facă atunci când îi auzea pe George Dow şi Tonurile-Evanghelice venind prin satelit cu imnul „Doamne, ce grijă ai de mine!”, şi era o presimţire adevărată, un adevărat

Semn de Sus. Nu veniseră pentru cristale, ci pentru două rezervoare amărâte de LP.

Îi privi cum se îndepărtau, apoi coborî pe cărarea dintre partea dinapoi a studioului şi clădirea care adăpostea magazia şi laboratorul. Acum era clădirea *lui,* erau cristalele *lui,* cel puţin până se pogora Iisus din cer ca să şi le ia pe toate.

Poate de Halloween.

Poate mai devreme.

Avea multe la care să se gândească, şi-n ultima vreme îi era mai uşor să gândească atunci când era afumat.

Mult mai uşor.

6

Julia sorbea încet din păhărelul de whisky, ca să dureze cât mai mult, dar cele două poliţiste şi le dăduseră pe ale lor eroic pe gât. Nu fusese de-ajuns ca să le îmbete, dar le dezlega limbile.

— Adevărul este că-s îngrozită, spuse Jackie Wettington; se uita în jos, jucându-se cu paharul de suc gol, dar când Piper îi mai oferi o porţie, clătină din cap. Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat nici în ruptul capului, dacă mai trăia Duke. La asta mă tot gândesc. Chiar dac-ar fi avut motive să creadă că Barbara îi omorâse soţia, ar fi urmat procedurile legale. Aşa era el. Şi să-i permită tatălui unei victime să coboare în Cuibar şi să-i ceară socoteală făptuitorului? *Niciodată.*

În acest timp, Linda dădea din cap afirmativ.

— Mi-e teamă de ce i s-ar putea întâmpla tipului. Şi, de asemenea…

— Dacă i s-a întâmplat lui Barbie, ar putea să i se întâmple oricui? întrebă Julia.

Jackie încuviinţă. Muşcându-şi buzele. Jucându-se cu paharul.

— Dacă i se întâmplă ceva – şi nu mă refer neapărat la un act extrem, ca un linşaj, ci doar la un accident în celulă,

eventual – nu-s sigură c-aş mai putea lua vreodată uniforma asta pe mine.

Principala grijă a Lindei era mai simplă şi mai directă. Soţul ei îl credea pe Barbie nevinovat. În fierbinţeala furiei (şi repulsia faţă de ceea ce găsiseră în cămara familiei McCain), respinsese această idee – în fond, ecusoanele lui Barbie fuseseră în mâna cenuşie şi ţeapănă a lui Angie McCain. Dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai îngrijorată. În parte, fiindcă respecta puterea de judecată a lui Rusty, aşa cum făcuse întotdeauna, dar şi din pricina cuvintelor strigate de Barbie chiar înainte ca Randolph să-i administreze doza de Mace. „Spune-i soţului tău să examineze cadavrele. *Trebuie* să examineze cadavrele!”

— Şi încă ceva, mai spuse Jackie, continuând să-şi învârtească paharul. Nu amorţeşti cu Mace un arestat numai fiindcă ţipă. Am avut nopţi de sâmbătă, mai ales după meciuri importante, când parc-ar fi fost o grădină zoologică, acolo, jos. Îi laşi să urle şi gata. Până la urmă, obosesc şi se culcă.

Între timp, Julia o privea atentă pe Linda. După ce Jackie termină de vorbit, îi ceru:

— Mai spune-mi o dată ce-a zis Barbie.

— Voia ca Rusty să examineze cadavrele, mai ales pe cel al Brendei Perkins. A spus că nu vor ajunge la spital. *Ştia* asta. Sunt la Bowie’s, ceea ce nu-i deloc în regulă.

— Al dracu’ de ciudat, nici vorbă, dac-au fost omorâte, interveni Romeo. Scuze c-am drăcuit, Rev.

Piper făcu un gest de nepăsare.

— Dacă el i-a omorât pe toţi, nu înţeleg de ce-l preocupă atât examinarea cadavrelor. Pe de altă parte, dacă n-a făcut-o, poate se gândeşte că o autopsie l-ar exonera.

— Brenda e cea mai recentă victimă, spuse Julia. Aşa-i?

— Da, răspunse Jackie. Era în rigor, dar nu complet. Cel puţin, mie aşa mi s-a părut.

— Încă nu era, preciză Linda. Şi din moment ce rigiditatea începe să se instaleze cam la trei ore după

moarte, plus-minus, probabil că Brenda a murit între patru şi opt dimineaţa. Mai aproape de opt, aş zice, da' eu nu-s medic.

Oftă, trecându-şi mâinile prin păr.

— Nici Rusty nu e, desigur, însă ar fi putut stabili ora morţii mult mai exact, dacă i-o cereau. Nimeni n-a făcut-o. Nici chiar eu. Eram aşa de şocată… se întâmplau atât de multe…

Jackie îşi împinse paharul deoparte.

— Ascultă, Julia, ai fost cu Barbie la supermarket azi-dimineaţă, nu?

— Da.

— Pe la nouă şi ceva. Atunci a început debandada.

— Da.

— Cine-a ajuns acolo primul, tu sau el? Că nu ştiu.

Julia nu-şi mai amintea, dar avea impresia că ea fusese prima – că Barbie sosise mai târziu, la scurt timp după Rose Twitchell şi Anson Wheeler.

— Am calmat oamenii, spuse ea, însă Barbie a fost cel care ne-a arătat cum. Probabil chiar a salvat mai mulţi oameni care puteau fi răniţi grav. Nu prea pot asocia aşa ceva cu ceea ce-aţi găsit în cămara aia. Ai idee care a fost ordinea deceselor? Dincolo de faptul că Brenda a murit ultima.

— Angie şi Dodee au fost primele, spuse Jackie. La Coggins, descompunerea era mai puţin avansată, aşa că el a fost al treilea.

— Cine i-a găsit?

— Junior Rennie. Avea bănuieli, fiindcă văzuse maşina lui Angie în garaj. Dar asta nu e important. Aici, cel mai important e *Barbara.* Eşti sigură că a venit după Rose şi Anse? Fiindcă asta nu sună deloc bine.

— Sunt sigură, pentru că nu era în maşina lui Rose. Doar ei doi au coborât. Deci, dacă presupunem că nu era ocupat să omoare oameni, atunci unde-ar fi…?

Răspunsul, însă, era evident.

— Piper, pot să dau un telefon de la tine?

— Sigur că da.

Julia consultă rapid cartea de telefon locală, subţire ca o broşură, apoi folosi mobilul lui Piper ca să sune la restaurant. Formula de întâmpinare a lui Rose era scurtă:

— E închis deocamdată. Nişte căcănari mi-au arestat bucătarul.

— Rose? Julia Shumway sunt.

— A... Julia... se mai calmă Rose, dar nu prea mult... Ce doreşti?

— Încerc să găsesc un posibil alibi pentru Barbie. Te-ar interesa să mă ajuţi?

— Mai întrebi? Ideea că Barbie i-ar fi omorât pe oamenii ăia e ridicolă. Ce vrei să ştii?

— Vreau să-mi spui dacă era la restaurant când a început haosul de la Food City.

— Normal, răspunse Rose, perplexă. Unde să fie, după micul dejun? Când Anson şi cu mine am plecat, el încă mai freca grătarele.

7

Soarele apunea şi, pe măsură ce umbrele se alungeau, Claire McClatchey devenea tot mai nervoasă. Până la urmă, intră în bucătărie să facă ceea ce tot amânase: să folosească telefonul celular al soţului ei (pe care acesta uitase să şi-l ia cu el, sâmbătă dimineaţa; mereu îl uita acasă), ca să sune la al ei. Era îngrozită la gândul că s-ar fi putut să sune de patru ori, pentru ca apoi să-şi audă propria voce, vesel-ciripitoare, înregistrată înainte ca oraşul în care trăia să devină o temniţă cu gratii invizibile. *„Bună, aceasta este mesageria vocală a lui Claire. Vă rugăm să lăsaţi un mesaj după semnalul sonor.”*

Şi ce-avea să spună? *„Joey, dacă n-ai murit, sună-mă”?*

Dădu să apese pe taste, apoi ezită. *„Ţine minte, dacă nu răspunde de prima dată, s-ar putea să fie pe bicicletă şi,*

până reuşeşte să-şi scoată telefonul din rucsac, trece pe voice mail. *A doua oară când suni, va fi pregătit, căci o să ştie că tu eşti.*”

Şi dacă nimerea tot pe *voice mail* şi a doua oară? Şi a treia…? De ce-l lăsase, din start, să plece? Pesemne fusese nebună.

Închise ochii şi văzu o imagine cu o limpezime de coşmar: pe toţi stâlpii şi toate vitrinele de pe Main Street, afişe cu Joe, Benny şi Norrie, arătând ca orice copii pe care i-ai văzut la avizierul popasurilor rutiere, unde textul conţinea mereu cuvintele: „VĂZUŢI ULTIMA DATĂ…”

Deschizând ochii, formă repede numărul, înainte de a-i pieri curajul. Tocmai îşi pregătea mesajul – *„Revin în zece secunde, şi să faci bine să răspunzi, domnu’!”* – şi fu uimită când îşi auzi fiul răspunzând, cu glas sonor şi limpede, încă de la jumătatea primului apel.

— Mama! Salut, mama!

Cât se putea de viu şi chiar mai mult decât atât: trepidând de emoţie, după cum suna.

„Unde eşti?” încercă ea să-l întrebe, dar, la început, nu reuşi să scoată o vorbă. Nici măcar un sunet. Îşi simţea picioarele moi şi elastice; se rezemă de perete, ca să nu cadă.

— Mama! Eşti acolo?

Din apropiere se auzi zgomotul unei maşini, urmat de glasul lui Benny, mai slab, dar foarte clar, strigând:

— Dom’ doctor Rusty! Ura, dom’le, salut!

În sfârşit, Claire reuşi să-şi regăsească şi ea vocea:

— Da. Aici sunt. Voi unde sunteţi?

— În vârf la Town Common Hill. Voiam să te sun, că-ncepe să se-ntunece, să-ţi spun să nu-ţi faci griji şi tu ai sunat chiar când eram cu telefonu-n mână. Era să mă sperii!

Ei, asta cam băga beţe-n roatele mustrărilor părinteşti, nu? *„În vârf la Town Common Hill. Vor fi aici în zece minute. Probabil că Benny mai vrea două porţii de mâncare. Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne!”*

Norrie vorbea cu Joe. Părea să zică: *„Spune-i, spune-i!”* Apoi, auzi din nou glasul fiului ei, jubilând atât de tare, încât fu nevoită să îndepărteze puţin aparatul de ureche:

— Mama, cred că l-am găsit! Sunt aproape sigur! E-n livada de pe Black Ridge!

— Ce-aţi găsit, Joey?

— Nu ştiu precis, nu vreau să mă reped cu concluziile, da’ s-ar putea să fie ceea ce generează Domul. Aproape că n-are cum altfel. Am văzut o lumină care clipea, ca balizele alea de pe turnurile radio ca să avertizeze avioanele, numai că stătea pe pământ şi era mov, nu roşie. Mai mult nu ne-am apropiat, ca să vedem şi altceva. Am leşinat toţi trei. Când ne-am trezit, eram OK, da-ncepea să se facă târ…

— Aţi *leşinat?* aproape că ţipă Claire. Cum adică, aţi leşinat?!? Treci acasă imediat! În clipa asta să vii, să văd dacă n-ai păţit nimic!

— E-n regulă, mama, încercă Joe s-o liniştească. Aş zice că e ca… ştii cum se-ntâmplă când oamenii ating prima oară Domul şi au un mic şoc, nu? Cred că-i la fel. Prima oară leşini şi pe urmă, cum ar veni, te imunizezi. Nu mai păţeşti nimic. La fel crede şi Norrie.

— Nu mă interesează ce crede Norrie şi nici ce crezi tu, domnu’! Vino imediat aici, ca să văd ce-i cu tine, că de nu, îţi imunizez eu fundu’ de nu te vezi!

— Bine, da’ mai întâi trebuie să vorbim cu omul ăla, Barbara. A lui a fost ideea cu contorul Geiger şi, măi frate, la fix a nimerit-o! Şi cu doctorul Rusty trebuie să vorbim. Adineaori a trecut pe-aici. Benny i-a făcut cu mâna, da’ n-a oprit. O să-i aducem pe amândoi la noi acasă, bine? Trebuie să ne gândim ce facem mai departe.

— Joe… Domnul Barbara este…

Claire se întrerupse. Oare să-i spună fiului ei că domnul Barbara – căruia unii oameni începuseră să-i spună colonelul Barbara – fusese arestat sub acuzaţia de omoruri în serie?

— Ce? întrebă Joe. Ce-i cu el?

Fericirea victorioasă din glasul lui fusese înlocuită de neliniște. Probabil îi putea ghici stările emotive la fel de bine cum și ea le descifra pe ale lui. Și era clar că-și pusese mari speranțe în Barbara – la fel ca Benny și Norrie, probabil. Nu le putea ascunde o asemenea veste (oricât ar fi vrut), dar prefera să nu le-o dea la telefon.

— Vino acasă, îi spuse ea. Vom discuta totul aici. Și Joe… sunt foarte mândră de tine.

8

Jimmy Sirois a murit în aceeași zi, spre seară, în timp ce Joe Sperietoare și prietenii lui goneau înapoi spre oraș, pe biciclete.

Rusty stătea așezat pe canapeaua din hol, cu brațul pe după umerii Ginei Buffalino, lăsând-o să plângă la pieptul lui. Cândva s-ar fi simțit peste măsură de stingherit stând așa cu o fată de numai șaptesprezece ani, dar timpurile se schimbaseră. Era de-ajuns doar să te uiți la acel coridor – luminat acum cu felinare Coleman care fâsâiau, în locul tuburilor de neon din tavan, cu strălucirea lor calmă – ca să-ți dai seama că se schimbaseră vremurile. Spitalul lui devenise o galerie a umbrelor.

— N-a fost vina ta, îi spuse el. Nici a ta și nici a mea, nici măcar a lui. Nu el a cerut să aibă diabet.

Deși Dumnezeu îi era martor, existau oameni care-l duceau pe picioare ani de zile. Oameni care știau să-și poarte de grijă. Jimmy, un semi-pustnic care trăise singur-cuc în afara orașului, pe God Creek Road, nu făcuse parte dintre aceștia. Când se îndurase în sfârșit să vină la Centrul Medical – în joia trecută, mai exact –, nici nu se mai putuse da jos din mașină, claxonând până când Ginny ieșise să vadă cine era și ce i se întâmplase. Când îi scosese pantalonii bătrânului, Rusty observase că piciorul drept, de mult inflamat, dobândise o culoare vânătă rece, cianotică. Chiar

dacă în rest ar fi putut să-l trateze pe Jimmy, probabil că vătămările neurologice erau ireversibile.

— Nu doare deloc, doctore, îl asigurase Jimmy pe Ron Haskell, chiar înainte de a intra în comă. De-atunci, redevenise conştient din ce în ce mai rar, starea piciorului înrăutăţindu-i-se. Rusty amânase amputarea, deşi ştia că, în principiu, asta ar fi fost singura şansă.

Când se întrerupsese curentul, perfuziile cu antibiotice pentru Jimmy şi alţi doi pacienţi continuaseră să funcţioneze, dar aparatele de măsură se opriseră, împiedicând reglarea dozajelor. Mai rău, Jimmy rămăsese şi fără monitorizare cardiacă şi respiratorie. Rusty deconectase aparatul respirator, îi aplicase bătrânului o mască de oxigen şi o instruise pe Gina în legătură cu folosirea pungii Ambu. Fata se pricepea şi era foarte conştiincioasă, dar pe la ora şase pacientul murise oricum.

Iar acum, era neconsolată.

Îşi ridică de la pieptul lui faţa udă de lacrimi şi-l întrebă:

— Oare i-am dat prea mult? Prea puţin…? L-am făcut să se sufoce şi de-asta a murit?

— Nu. Ar fi murit oricum, probabil, iar aşa a scăpat de o amputare foarte urâtă.

— Nu cred că mai pot face meseria asta, spuse ea, începând iar să plângă. E atât de înspăimântătoare… iar acum, a devenit de-a dreptul *groaznică…*

La asta, Rusty nu ştiu ce să răspundă, dar nici nu era cazul.

— O să-ţi treacă, interveni o voce răguşită şi înfundată. Trebuie, scumpo, fiindcă avem nevoie de tine.

Era Ginny Tomlinson, care venea încet pe culoar, spre ei.

— N-ar trebui să umbli, spuse Rusty.

— Poate că nu, fu Ginny de acord, aşezându-se în cealaltă parte a Ginei, cu un oftat de uşurare; nasul pansat şi benzile adezive de sub ochi o făceau să arate ca o portăreasă de hockey după un meci dificil. Dar am revenit la datorie, totuşi.

— Poate mâine… începu Rusty.

— Nu, acum, îl întrerupse Ginny, luând-o pe Gina de mână. Şi tu la fel, scumpo. La şcoala de surori medicale, sora şefă, aia bătrână, avea o vorbă: *„Poţi să te laşi când s-a uscat sângele şi s-a terminat rodeo-ul.”*

— Şi dacă fac vreo greşeală? şopti Gina.

— Toată lumea face greşeli. Şmecheria e să faci cât mai puţine posibil. Şi-am să te-ajut şi eu. Şi pe tine, şi pe Harriet. Deci ce zici…?

Gina privi cu îndoială faţa tumefiată a lui Ginny, cu vătămările accentuate de nişte ochelari pe care colega ei îi găsise cine ştie pe unde.

— Eşti sigură că poţi, dna Tomlinson?

— Tu m-ajuţi pe mine, eu te-ajut pe tine. Ginny şi Gina, Cele Două Luptătoare, continuă ea, ridicând pumnul. Reuşind să zâmbească vag, Gina i-l lovi uşurel cu al ei.

— Toate astea-s foarte *hot* şi *cool,* comentă Rusty, dar dacă simţiţi că vă ia cu leşin, găsiţi-vă un pat şi întindeţi-vă puţin. Ordin de la Dr. Rusty.

Ginny se strâmbă puţin de durere, când încercarea ei de surâs îi forţă nasul.

— Lasă-l încolo de pat, o să mă-ntind pe canapeaua veche a lui Ron Haskell, din oficiu.

Telefonul lui Rusty sună. Le făcu semn celor două femei să se îndepărteze. Gina o cuprinse pe Ginny de talie şi plecară, vorbind între ele din mers.

— Alo, aici Eric.

— Aici e soţia lui Eric, replică o voce umilă. A sunat ca să-i ceară lui Eric iertare.

Rusty intră într-un cabinet de examinare gol şi închise uşa.

— Nu e nevoie, spuse el… deşi nu era sigur dacă aşa era. Agitaţia momentului… I-au dat drumul?

I se părea o întrebare absolut rezonabilă, dacă se gândea la acel Barbie pe care începuse să-l cunoască.

— Prefer să nu discutăm asta la telefon. Poţi veni până acasă, iubitule? Te rog! Avem de vorbit.

Rusty bănuia că ar putea pleca puţin. Avusese un pacient în stare critică, iar acesta îi simplificase considerabil viaţa profesională, murind. Şi, deşi se simţea uşurat că putea vorbi din nou normal cu femeia pe care o iubea, nu-i plăcea nota nouă de teamă pe care i-o distingea în voce.

— Pot, spuse el, dar nu pentru mult timp. Ginny e din nou pe picioare, însă dacă n-o supraveghez, o să întreacă măsura. La cină?

— Da, răspunse Linda, uşurată, spre mulţumirea lui. Am să dezgheţ nişte supă de pui. Mai bine mâncăm cât putem de mult din alimentele congelate, atâta timp cât mai avem curent ca să nu se strice.

— Un singur lucru. Încă mai crezi că Barbie e vinovat? Nu contează ce zic ceilalţi, părerea ta care e?

O lungă tăcere. Apoi, Linda spuse:

— Vorbim când ajungi aici.

Şi cu asta, închise telefonul.

Rusty stătea cu fundul rezemat de masa de examen medical. Mai ţinu telefonul în mână un moment, apoi apăsă pe butonul END. Existau multe de care nu era sigur în acel moment – avea senzaţia că înota într-un ocean de semne de întrebare –, dar de un lucru era convins: soţia lui se temea că cineva putea să-i asculte. Cine însă? Armata? Serviciile secrete?

Big Jim Rennie?

— Ridicol, spuse el, în încăperea goală.

Apoi, se duse să-l caute pe Twitch şi să-i spună că pleca pentru scurt timp din spital.

9

Twitch acceptă să stea cu ochii pe Ginny şi să se asigure că nu forţa prea mult, dar tot mai rămăsese o problemă: înainte de a pleca, Rusty trebuia s-o examineze pe

Henrietta Clavard, care fusese rănită în timpul debandadei de la supermarket.

— Ce-i cu ea? întrebă el, temându-se de tot ceea ce putea fi mai rău. Henrietta era sănătoasă şi robustă pentru o femeie bătrână, dar optzeci şi patru de ani era o vârstă…

— Zice, citez, „Una din ţaţele alea de surori Mercier mi-a spart naibii curu’”. Clara Mercier crede că ar fi fost. Pe care acum o cheamă Venziano…

— Aşa, răspunse Rusty, apoi murmură, apropo de nimic anume: oraşul nostru-i mic, echipa suntem toţi… Chiar aşa?

— Ce să fie chiar aşa, sensei?

— E spart?

— Nu ştiu. Nu vrea să mi-l arate. Zice, şi *din nou* citez: „Nu-mi dezgolesc poponeaţa decât în faţa unui ochi profesionist.”

Izbucniră amândoi în râs, încercând să-şi înăbuşe hohotele.

Din spatele uşii închise se făcu auzită vocea frântă şi îndurerată a unei bătrâne:

— Curu’ mi l-au spart, nu timpanele. V-am auzit.

Rusty şi Twitch râseră şi mai tare. Twitch se înroşise alarmant la faţă.

De dincolo de uşă, Henrietta adăugă:

— Dacă era curu’ vostru, fraţilor, acum aţi râde pe unde vă căcaţi!

Încă zâmbind, Rusty intră în cameră.

— Mă scuzaţi, doamnă Clavard.

Femeia stătea în picioare, nu aşezată, şi, spre imensa lui uşurare, zâmbea şi ea.

— Lasă, răspunse. Trebuie să fie şi *ceva* de râs în toată bulăngăreala asta. De ce n-aş fi eu?

Rămase un moment pe gânduri.

— Şi-n plus, eram şi eu acolo, la furat ca toată lumea. Cred că merit.

10

Reieşi că fundul Henriettei era învineţit rău, dar în rest intact. Foarte bine, pentru că o fractură de coccis n-ar fi fost deloc un motiv de râs. Rusty îi dădu o cremă împotriva durerilor, obţinu confirmarea că avea acasă Advil, şi o expedie, şchiopătând, dar mulţumită. Cel puţin, pe cât de mulţumită mai putea să fie o doamnă de vârsta şi cu temperamentul ei.

La a doua tentativă de evadare, după vreo cincisprezece minute de când îl sunase Linda, Harriet Bigelow îl opri chiar lângă uşa care dădea spre parcare.

— Ginny a zis să-ţi spun că Sammy Bushey a plecat.

— Unde-a plecat? se miră Rusty – pornind de la vechea ipoteză din şcoala primară că singura întrebare tâmpită e aia pe care n-ai pus-o.

— Nimeni nu ştie. A dispărut, pur şi simplu.

— S-o fi dus la Sweetbriar, să vadă dacă se serveşte cina. Sper că acolo e, fiindcă dacă-ncearcă să meargă pe jos până la ea acasă, riscă să-şi rupă cusăturile.

Harriet părea alarmată.

— Nu s-ar putea, ştii, să sângereze până moare? Hemoragie fatală din lugu-lugu… ar fi *nasol.*

Rusty auzise mulţi termeni pentru vagin, dar acesta era unul nou.

— Probabil că nu, dar s-ar putea să ajungă tot aici, ca să stea mai mult. Copilul cum o duce?

Harriet făcu o mutră şocată. Era o femeie scundă şi onestă, care când se enerva avea obiceiul de a clipi din ochi, zăpăcită, prin lentilele groase ale ochelarilor; genul care, după părerea lui Rusty, s-ar fi putut trata pentru o cădere psihică la vreo cincisprezece ani după ce absolvea *summa cum laudae* de la Smith sau Vassar.

— Copilul! O, Doamne, Little Walter!

Şi o luă la fugă pe culoar, înainte ca Rusty s-o poată opri. Reveni imediat, uşurată.

— E tot aici. Nu-i prea vioi, dar aşa pare să fie el din fire.

— Atunci, probabil o să se întoarcă şi ea. Indiferent ce alte probleme o fi având, îşi iubeşte copilul. În stilul ei absent…

— Hmm? făcu Harriet, clipind iar cu înverşunare.

— Nimic. Mă întorc cât pot de repede, Hari. Ţine steagul sus.

— Să ţin *ce* sus?

Acum, pleoapele ei păreau gata-gata să ia foc.

Rusty fu cât pe ce să răspundă: *„Voiam să zic, cariciul să-l ţii sus”,* dar nu s-ar fi cuvenit. În terminologia lui Harriet, probabil că şi ăla era tot un fel de lugu-lugu.

— Spor la lucru.

La asta, Harriet se mai linişti.

— Sigur c-o să am, Dr. Rusty, nicio problemă.

Rusty se întoarse spre uşă, dar acolo apăruse acum un bărbat – slab, nu tocmai urât, dacă nu ţineai seamă de nasul coroiat şi coama căruntă legată la spate într-o coadă-de-cal. Semăna puţin cu răposatul Timothy Leary. Rusty începea să se întrebe dacă avea să mai scape de-acolo, până la urmă.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

— De fapt, mă gândeam că v-aş putea ajuta eu pe dumneavoastră, răspunse noul-sosit, întinzându-i o mână osoasă. Thurston Marshall. Partenera mea şi cu mine ne petreceam weekendul la Chester Pond, şi am rămas prizonieri în ce-o-fi-asta…

— Îmi pare rău.

— Chestiunea e că am o oarecare experienţă medicală. Am fost un contestatar consecvent al porcăriei din Vietnam. M-am gândit chiar să mă mut în Canada, dar aveam şi eu planurile mele… În fine, nu contează, m-am înrolat şi am lucrat doi ani ca infirmier la un spital de veterani din Massachusetts.

Interesant…

— La Edith Nourse Rogers?

— Exact acolo. Probabil că noţiunile mele sunt puţin cam depăşite, dar…

— Domnule Marshall, chiar am o slujbă pentru dumneavoastră.

11

În timp ce mergea pe 119, Rusty auzi un claxon. Se uită în oglinda retrovizoare şi văzu unul dintre camioanele de la Lucrări Publice pregătindu-se să cotească pe aleea de la „Catherine Russell”. Îi era greu să-şi dea seama, în lumina roşiatică a asfinţitului, dar i se păru că la volan e Stewart Bowie. Ce văzu când se uită mai bine îi încălzi inima: în camion păreau să fie două rezervoare cu propan. Avea să-şi bată capul mai târziu cu proveniența lor, poate să pună câteva întrebări, deocamdată era uşurat să ştie că în curând vor avea iar lumină şi curent electric pentru monitoare şi aparatele respiratorii. Poate nu pe termen lung, dar mergea pe principiul *„mâine, vom vedea ce va mai fi”.*

Pe culmea Town Common Hill îl văzu pe vechiul lui pacient cu skateboard, Benny Drake, împreună cu doi prieteni. Unul era micul McClatchey, care pusese la punct transmisia video a loviturii cu racheta. Benny îl strigă, făcându-i cu mâna semn să se oprească. Rusty îi răspunse cu un gest, dar nu încetini. Era nerăbdător să ajungă la Linda. Şi ca să audă ce avea de spus, desigur, dar mai ales ca s-o vadă, s-o cuprindă cu braţele şi să ducă la bun sfârşit împăcarea.

12

Pe Barbie îl tăia pişarea, da’ se ţinea. Efectuase câteva interogatorii în Irak şi ştia cum mergea treaba acolo. Nu ştia dacă şi acum avea să se întâmple la fel, dar era posibil. Evenimentele decurgeau foarte rapid, iar Big Jim dovedise o capacitate necruţătoare de a ţine pasul. Ca orice

demagog talentat, nu subestima niciodată dispoziţia auditoriului de a accepta absurdul.

Îi era şi foarte sete şi nu se miră prea tare când unul dintre noii agenţi apăru cu un pahar de apă într-o mână şi, în cealaltă, cu o hârtie de care era prins un pix. Da, aşa mergea, aşa procedaseră şi în Fallujah, Takrit, Hilla, Mosul şi Bagdad. Iar acum, la fel mergea şi în Chester's Mill, după câte se părea.

Agentul cel nou era Junior Rennie.

— Ei, ia uite la tine, remarcă Junior. Acuma nu mai pari aşa de pregătit să cafteşti oamenii cu fentele tale din armată.

Ridică mâna în care ţinea foaia de hârtie, frecându-şi tâmpla cu vârfurile degetelor. Hârtia foşni.

— Nici tu n-arăţi prea grozav.

Junior îşi coborî mâna.

— O duc muc şi gigea.

Ia *uite* ce ciudat, se gândi Barbie; unii oameni ziceau „gigea", alţii ziceau „muc şi sfârc", dar nu mai auzise pe nimeni să spună „muc şi gigea". Probabil nu însemna nimic, dar…

— Eşti sigur? Ai ochii roşii.

— Mă simt extraordinar, în mă-ta. Şi n-am venit aici ca să vorbim despre mine.

Barbie, care ştia de ce venise, îl întrebă:

— Aia-i apă?

Junior coborî privirea spre pahar, ca şi cum ar fi uitat de el.

— Mda. Şefu' a zis că poate ţi-o fi sete. Setea-i mare, între picioare, ştii vorba aia…

Râse cu poftă, ca şi cum acea aiureală fără sens ar fi fost cel mai spiritual lucru pe care-l scosese vreodată pe gură.

— Vrei?

— Da, te rog.

Junior îi întinse paharul. Barbie dădu să-l ia. Junior îl trase înapoi. Bineînţeles. Aşa se proceda.

— De ce i-ai omorât? Sunt curios, *Baaarbie.* N-a vrut Angie să se mai fută cu tine? Şi pe urmă, când ai încercat cu Dodee, ai descoperit că-i plăcea mai mult să ia pe gură *crack* decât *cock?* Poate Coggins o fi văzut ceva ce nu trebuia? Iar Brenda a intrat la bănuieli. De ce nu? Şi ea era poliţistă, ştii doar. Prin injecţie!

Hohoti şi mai tare, dar pe sub amuzament nu se simţea decât o atenţie încărcată de ură. Şi de durere. Barbie nu avea nicio îndoială.

— Ce? Nu zici nimic?

— Am zis. Aş bea un pahar. Mi-e sete.

— Îhî, pun pariu că ţi-e. Naşpa cu Mace ăla, este? Înţeleg c-ai făcut armata-n Irak. Cum a fost?

— Cald.

Junior chiui din nou. Puţină apă din pahar îl stropi pe încheietură. Îi tremurau puţin mâinile? Iar din colţul ochiului inflamat, stângul, i se prelingeau lacrimi. *„Junior, ce naiba ai? O migrenă? Altceva…?”*

— Ai omorât pe cineva?

— Numai cu gătitul.

Tânărul zâmbi, ca şi cum ar fi zis: *„Bună poantă, bună…”*

— Acolo nu erai bucătar, *Baaaarbie.* Erai agent de legătură. Cel puţin, aşa scrie-n fişa postului. Te-a căutat taică-miu pe Internet. Nu-s multe, da’ ceva-ceva tot a găsit. Bănuieşte că ai lucrat la interogatorii. Poate chiar şi-n operaţiuni murdare. Cum erai, ca un Jason Bourne din Armată?

Barbie nu răspunse.

— Hai, zi! Ai omorât vreun om? Sau, poate ar trebui să te întreb: *câţi* ai omorât? Pe lângă ăştia la care le-ai făcut felu’ aici, adică.

Barbie tăcea.

— Mă frate, ce bună tre’ să fie apa asta! E din coolerul de sus. Chilly Willy!

Tăcere.

— Voi, ăştia, veniţi înapoi cu tot felu’ de probleme. Cel puţin, aşa am văzut la televizor. Aşa e, sau nu? Adevărat sau fals?

„Nu din cauza migrenei face asta. Sau, cel puţin, n-am mai auzit de-o asemenea migrenă. ”

— Junior, cât de rău te doare capul?

— Nu mă doare deloc.

— De când ai dureri de cap?

Cu grijă, Junior puse paharul pe podea. În seara aceea, purta pistol la subsuoară. Îl scoase şi-l îndreptă spre Barbie, printre gratii. Ţeava tremura uşor.

— Te mai joci mult de-a doctoru’?

Barbie se uită la pistol. Nu făcea parte din scenariu, era destul de sigur – Big Jim avea planuri pentru el, probabil nu prea plăcute, dar nu includeau împuşcarea lui în arestul poliţiei, când oricine ar fi putut să vină de sus şi să vadă că uşa celulei era încuiată, iar victima, neînarmată. Dar nu avea încredere în Junior că ar fi respectat scenariul, pentru că Junior era bolnav.

— Nu, răspunse el. Gata cu doctoriceala. Mii de scuze.

— Mda, ceri scuze, sigur. Îşi cere scuze căcatu’ că pute.

Totuşi, părea satisfăcut. Puse arma la loc în teacă şi luă iar paharul cu apă.

— Teoria mea e c-ai venit înapoi cu minţile futute de ce-ai văzut şi-ai făcut acolo. Ştii, PTSS, STD, PMS, una d-alea… Teoria mea e că te-ai pierdut, aşa, dintr-odată. Sunt pe-aproape?

Barbie nu spuse nimic.

Oricum, pe Junior nu prea părea să-l intereseze. Îi întinse paharul printre zăbrele.

— Ia-l, ia-l!

Convins că avea să-i fie tras iar înapoi,Barbie întinse mâna spre pahar, dar nu se întâmplă nimic. Gustă. Apa nu era rece şi nici nu putea fi băută.

— Hai, bea, îl îndemnă Junior. Doar juma’ de solniţă am dizolvat în ea, îi faci faţă, nu? Şi pe pâine-ţi pui sare, nu?

Barbie se mulţumi să-l privească.

— Nu-ţi pui sare pe pâine? Îţi pui sare, băi lăbare? Mm?

Barbie îi întinse paharul printre gratii.

— Ţine-l, ţine-l, zise Junior, mărinimos. Şi ia-le şi pe astea.

Îi dădu hârtia şi pixul. Barbie le luă şi privi foaia. Era cam aşa cum se aşteptase. Jos, avea un loc pentru semnătură.

O întinse înapoi. Junior se retrase cu un pas aproape dansant, zâmbind şi clătinând din cap.

— Păstreaz-o şi pe aia. Tata a zis că n-ai s-o semnezi imediat, da' pe urmă ai să te mai gândeşti. Şi mai gândeşte-te şi cum ar fi să primeşti un pahar cu apă fără sare. Şi ceva de mâncare. Un cheeseburger mare ca-n paradis. Poate şi o cola. Sunt câteva la rece, sus, în frigider. Nu ţi-ar plăcea o cola bună şi rece?

Barbie nu zise nimic.

— Îţi sărezi pâinea? Hai, nu te sfii. Ţi-o sărezi, băi faţă-de-cur?

Barbie tăcea.

— Las' că mai vedem noi. Când o să ţi se facă destul de foame şi destul de sete, mai vedem. Aşa zice tata şi de obicei are dreptate cu chestiile astea. Pa-pa, *Baaaarbie.*

Porni pe culoar, apoi se întoarse.

— Nu trebuia să-ţi pui labele pe mine, să ştii. Asta a fost marea ta greşeală.

În timp ce Junior urca scara, Barbie observă că şchiopăta puţin – sau îşi *târa,* un picior. Asta era, îşi târa piciorul stâng şi se trăgea de balustradă cu mâna dreaptă, ca să compenseze. Se întrebă ce părere ar fi avut Rusty Everett despre acele simptome. Şi se mai întrebă şi dacă urma să mai aibă vreodată şansa de a afla.

Barbie parcurse cu privirea declaraţia nesemnată. I-ar fi plăcut s-o rupă şi să împrăştie bucăţile pe pardoseala din faţa celulei, dar asta ar fi fost o provocare inutilă. Acum se afla în bârlogul lupului şi cel mai bine era să stea cuminte. Puse hârtia pe pat, cu pixul deasupra. Apoi, luă paharul de apă. Însămânţat cu sare. Îi putea simţi mirosul. Ceea ce-l

ducea cu gândul la felul cum devenise Chester’s Mill acum – numai că… nu cumva fusese aşa dintotdeauna? Încă dinainte de Dom? Nu semănaseră sare în pământ Big Jim şi ai lui, de-atâta amar de vreme? Bănuia că da. Şi se mai gândea şi că avea să fie un miracol dacă scăpa viu din acea secţie de poliţie.

Cu toate astea, băieţii erau nişte amatori; uitaseră de toaletă. Probabil că niciunul dintre ei nu fusese vreodată într-o ţară unde chiar şi o palmă de apă dintr-un şanţ putea arăta bine când cărai în cârcă cincizeci de kile de echipamente, pe o temperatură de 46 de grade Celsius. Barbie turnă apa sărată în colţul celulei. Apoi, urină în pahar şi-l puse sub pat. În fine, îngenunche în faţa toaletei ca pentru a-şi face rugăciunile şi bău până simţi că i se umflă burta.

13

Când Rusty ajunse în faţa casei, Linda stătea aşezată pe treptele de la intrare. În curtea din spate, Jackie Wettington le dădea în leagăne pe Micile J, iar fetele insistau să le împingă cât mai tare şi cât mai sus.

Linda îi ieşi în întâmpinare, cu braţele deschise. Îl sărută pe gură, se trase puţin înapoi ca să-l privească, apoi îl sărută din nou, cu gura deschisă şi mâinile pe obrajii lui. Rusty îi simţi atingerea scurtă şi umedă a limbii şi imediat începu să se excite. Linda îi simţi erecţia şi se îndesă în el.

— Mamăăă, făcu Rusty. Ar trebui să ne certăm în public mai des. Şi dacă nu-ncetezi, o să facem şi altceva în public.

— O s-o facem, da’ nu-n public. Mai întâi… e nevoie să mai spun o dată că-mi pare rău?

— Nu.

Îl luă de mână şi-l duse înapoi spre trepte.

— Bine. Fiindcă avem de vorbit. Lucruri serioase.

Îi povesti ce se întâmplase la secţie – cum Julia fusese dată afară după ce lui Andy Sanders i se permisese să-l

viziteze pe arestat. Îi spuse cum se dusese cu Jackie la biserică, pentru a putea vorbi cu Julia fără martori şi-i relată conversaţia ulterioară din casa parohială, cu Piper Libby şi Rommie Burpee adăugaţi în combinaţie. Când îi spuse despre începutul de rigiditate pe care-l observaseră la cadavrul Brendei Perkins, Rusty ciuli urechile.

— Jackie! strigă el. Cât de sigură eşti de acel rigor?

— Destul! răspunse Jackie.

— Bună, tati! îl salută Judy. Io şi Jannie ne dăm uţa-uţa peste cap!

— Ba nici gând! replică Rusty, suflându-le bezele din palme. Fiecare fetiţă prinse câte una; în materie de prins sărutări erau campioane.

— La ce oră aţi văzut cadavrele, Lin?

— Pe la vreo zece jumate, cred. Mizeria de la supermarket se terminase de mult.

— Iar dacă Jackie are dreptate cu rigorul care tocmai se instalase… Dar de asta nu putem fi absolut siguri, aşa-i?

— Nu, dar ascultă, am vorbit cu Rose Twitchell. Barbara a ajuns la Sweetbriar la *şase fără zece.* Din acel moment, şi până s-au descoperit cadavrele, are un alibi perfect. Deci ar fi trebuit s-o omoare… când? La cinci? La cinci jumate? Cât de probabil ar fi aşa ceva, dacă rigorul a început să se instaleze cinci ore mai târziu?

— Improbabil, dar nu imposibil. Rigor mortisul e afectat de tot felul de variabile. Pentru început, temperatura locului unde e depozitat cadavrul. Cât de cald era în cămara aia?

— Cald, recunoscu ea, apoi îşi încrucişă braţele pe piept, cuprinzându-şi umerii în palme. Cald şi *mirosea.*

— Înţelegi ce vreau să zic? În circumstanţele astea, ar fi putut s-o omoare chiar şi prin jur de *patru* dimineaţa, ca pe urmă s-o ducă acolo şi s-o bage în…

— Credeam că eşti de partea lui.

— Sunt, şi de fapt e cam improbabil, fiindcă la patru dimineaţa în cămară trebuia să fie mult mai răcoare. Dar, în fond, ce să caute el împreună cu Brenda, la ora aia? Ce-ar

spune poliţiştii? Că-şi făceau de cap împreună? Chiar dacă i-ar plăcea femeile mai în vârstă – *mult* mai în vârstă… la trei zile după moartea soţului ei, cu care a fost căsătorită treizeci şi ceva de ani?

— Ar zice că n-a fost consensual, răspunse ea cu voce sumbră. Ar zice c-a violat-o. La fel cum spun deja despre cele două fete.

— Şi Coggins?

— Dacă pun la cale o înscenare, se vor gândi ei la ceva.

— Julia o să publice toate astea?

— Va scrie un articol, formulând câteva întrebări, dar nu va include detaliul cu rigiditatea incipientă. Randolph s-ar putea să fie prea prost ca să se prindă de unde are informaţia asta, dar Rennie şi-ar da seama.

— S-ar putea să fie, totuşi, periculos, spuse Rusty. Dacă-i pun pumnu-n gură, nu se prea poate plânge la ACLU.

— Nu cred că-i pasă. E furioasă foc. Se gândeşte chiar că s-ar putea ca revolta de la supermarket să fi fost premeditată.

„Cum probabil a şi fost”, îşi zise Rusty, înainte de a spune:

— La naiba, tare-aş mai vrea să văd cadavrele alea.

— Poate ai să reuşeşti.

— Ştiu la ce te gândeşti, iubito, dar tu şi cu Jackie v-aţi putea pierde slujbele. Sau chiar mai rău, în caz că ăsta a fost modul lui Big Jim de a scăpa de-o problemă care-l sâcâia.

— Dar nu putem lăsa lucrurile aşa…

— Şi, de asemenea, s-ar putea să nu folosească la nimic. *Probabil* că nu va folosi la nimic. Dacă Brenda Perkins a intrat în rigor între patru şi opt, cred că acum e complet rigidă, iar starea cadavrului nu ne mai poate spune mare lucru. Institutul Medico-Legal al Castle County poate-ar reuşi, dar e la fel de inaccesibil ca ACLU.

— S-ar putea să mai fie şi altceva. Ceva de la cadavrul ei sau de la unul dintre celelalte. Ştii inscripţia aia din unele

teatre de autopsie? *„Aici, morţii le vorbesc celor vii.”*

— Slabe şanse. Ştii ce-ar fi mai bine? Dacă a văzut-o cineva pe Brenda în viaţă după ce Barbie s-a prezentat la lucru, azi-dimineaţă la ora şase fără zece. Asta ar face în teoria lor o gaură prea mare ca s-o mai astupe.

Judy şi Janelle, în pijamale, veniră în fugă la îmbrăţişări. Rusty îşi făcu datoria. Jackie Wettington, care rămăsese mai în spate şi auzise ultimul lui comentariu, spuse:

— Am să întreb lumea.

— Discret, însă, precizează el.

— Fii sigur! Şi, ca să se reţină, eu nu-s nici acum întru totul convinsă. Ecusoanele lui *erau* în mâna lui Angie.

— Şi n-a observat că le pierduse, între momentul omorului şi cel al găsirii cadavrelor?

— Ce cadavre, tati? se interesă Janelle.

Rusty oftă.

— E complicat, iubito. Şi nu-i pentru fetiţe.

În ochii ei se citea că era de altă părere. Între timp, sora ei mai mică se dusese să culeagă câteva flori târzii, dar se întoarse cu mâinile goale.

— Mor, anunţă ea. Toate-s maro şi câh la margini.

— Probabil e prea cald pentru ele, spuse Linda şi, o clipă, Rusty avu impresia că era cât pe ce să plângă. Interveni:

— Fetelor, mergeţi să vă spălaţi pe dinţi. Luaţi puţină apă din carafa de pe placa de marmură. Jannie, tu eşti însărcinată cu turnarea apei. Hai, mergeţi!

Se întoarse iar spre cele două femei, privind-o mai ales pe Linda.

— Eşti OK?

— Da. Doar că… mă tot izbeşte, în moduri diferite. Îmi spun: *„Florile alea n-ar trebui să moară”,* şi pe urmă mă gândesc: *„În primul rând, nimic din toate astea n-ar trebui să se întâmple.”*

Tăcură câteva clipe, cu gândul la cele spuse. Apoi, Rusty vorbi din nou:

— Ar trebui să aşteptăm să vedem dacă Randolph îmi cere să examinez cadavrele. Dacă o face, mă voi uita la ele fără să vă pun pe voi două în pericol. Dacă nu, asta ne va spune ceva…

— Până una, alta, Barbie e-n puşcărie, spuse Linda. Poate chiar acum încearcă să-i smulgă o mărturisire.

— Dacă v-aţi arăta insignele şi m-aţi introduce în salonul de pompe funebre? propuse Rusty. Şi mai departe, dacă găsesc ceva care să-l disculpe pe Barbie? Credeţi că ăia ar zice *„Vai de mine, am greşit!”* şi i-ar da drumul? Şi pe urmă, l-ar lăsa să preia puterea? Fiindcă guvernul asta vrea; tot oraşul vorbeşte. Credeţi că Rennie ar permite…

Telefonul mobil începu să-i sune.

— Chestiile astea-s cea mai nesuferită invenţie din istorie, comentă el, mulţumit, totuşi, că măcar nu se afla la spital.

— Domnul Everett?

Era o femeie. Îi cunoştea vocea, dar nu ştia de unde s-o ia.

— Da, dar numai dacă e o urgenţă, sunt cam ocupat ac…

— Nu ştiu dacă e urgenţă, dar este un lucru foarte, foarte important. Şi de vreme ce domnul Barbara – sau colonelul Barbara, cred – a fost arestat, dumneavoastră sunteţi cel care trebuie să intervină.

— Doamna McClatchey?

— Da, dar cu Joe trebuie să vorbiţi. Vi-l dau acum.

— Dr. Rusty?

Glasul băiatului era surescitat, aproape cu răsuflarea tăiată.

— Salut, Joe. Ce e?

— Cred că am găsit generatorul. *Acuma* ce trebuie să facem?

În jurul lor se întunecă atât de brusc, încât tresăriră toţi trei, iar Linda îşi prinse soţul de braţ. Dar nu era decât umbra uriaşei pete de fum de pe latura vestică a Domului. Soarele se ascunsese după ea.

— Unde?

— Pe Black Ridge.

— Erau radiaţii, fiule?

Ştia prea bine că trebuia să fi fost; altfel, cum îl găsiseră?

— Ultima oară, arăta plus două sute, răspunse Joe. Nu era chiar în zona de pericol. Ce facem?

Rusty îşi trecu mâna liberă prin păr. Se întâmplau prea multe. Prea multe şi prea repede. Mai ales pentru un felcer de provincie care niciodată nu se prea considerase un factor de decizie, darămite un lider.

— Astă-seară, nimic. E aproape noapte. Ne vom ocupa mâine. Până atunci, Joe, trebuie să-mi promiţi ceva. Nu suflaţi o vorbă. Tu ştii, Benny şi Norrie ştiu şi ei, şi ştie şi mama ta. Să rămână aşa.

— OK, acceptă Joe, docil. Avem multe să vă spunem, da' cred că pot s-aştepte până mâine.

Trase aer în piept.

— Te cam bagă-n sperieţi, nu?

— Da, puştiule. Te cam…

14

Omul care era stăpân pe soarta şi destinul oraşului Chester's Mill stătea în cabinetul lui şi mânca un sendviş cu carne de vită pe pâine de secară, cu muşcături lacome, când pe uşă intră Junior. Cu puţin timp înainte, Big Jim trăsese un pui de somn, ca la vreo patruzeci şi cinci de minute. Acum, se simţea revigorat şi din nou gata de acţiune. Suprafaţa biroului era acoperită cu coli A4 galbene, însemnări pe care mai târziu avea să le ardă în incineratorul din spate. Ce-i sigur e sigur.

Camera era luminată cu felinare Coleman care sfârâiau, răspândind o lucire albă vie. Dumnezeu îi era martor că avea acces la destul propan – suficient ca să lumineze casa şi să ţină aparatele în funcţiune pentru cincizeci de ani –, dar deocamdată lămpile Coleman erau mai bune. Când treceau oamenii pe stradă, voia să vadă acea lumină albă şi

puternică şi să ştie că Alesul Rennie nu umbla cu privilegii. Că Alesul Rennie era la fel ca ei, doar că mai demn de încredere.

Junior şchiopăta. Era tras la faţă.

— N-a mărturisit.

Big Jim, care nici nu se aşteptase ca Barbie să recunoască ceva atât de curând, trecu peste asta.

— Ce-i cu tine? Arăţi ca dracu'.

— Iar mă doare capu', da' acum a-nceput să-mi treacă…

Aşa era, deşi în timpul conversaţiei cu Barbie se simţise foarte rău. Ochii ăia albaştri-cenuşii sau vedeau prea multe, sau doar dădeau impresia.

„Ştiu ce-ai făcut cu ele în cămară păreau să spună. *„Ştiu totul."*

Făcuse un mare efort de voinţă să nu apese pe trăgaci, după ce scosese pistolul, ca să stingă pentru totdeauna privirea aia al naibii de pătrunzătoare.

— Şi mai şi şchiopătezi.

— Din cauza copiilor ălora pe care i-am găsit lângă Chester Pond. Pe unul din ei l-am dus în braţe şi cred c-am făcut o întindere de muşchi.

— Eşti sigur că asta-i tot? Tu şi Thibodeau aveţi de făcut o treabă, în…

Big Jim se uită la ceas.

— … în vreo trei ore şi jumătate. Şi nu se poate s-o încurcaţi. Trebuie să meargă perfect.

— De ce nu imediat ce se-ntunecă?

— Fiindcă scorpia îşi face ziarul cu trolişorii ăia doi ai ei. Freeman şi celălalt. Reporterul sportiv care se ia mereu de Wildcats.

— Tony Guay.

— Da, ăla. Nu prea mă încântă ideea că vor păţi ceva, ea mai ales, precizează ridicându-şi buza superioară în imitaţia lui canină de zâmbet, dar nu trebuie să rămână niciun martor. Niciun martor *ocular,* vreau să zic. Ce *aud* oamenii… asta-i altă mâncare de peşte.

— Şi ce vrei să audă, tată?

— Sigur eşti în stare s-o faci? Fiindcă, altfel, pot să-i trimit pe Frank şi Carter în schimb.

— *Nu!* Te-am ajutat cu Coggins şi te-am mai ajutat şi cu baba, azi-dimineaţă, şi *merit* s-o fac eu!

Big Jim păru să-l măsoare cu privirea. Apoi dădu din cap.

— În regulă. Dar nu trebuie să vă lăsaţi prinşi, nici măcar văzuţi.

— Nu-ţi face griji. Când vrei să… audă martorii?

Big Jim îi spuse. Big Jim îi spuse totul. Era un plan bun, conchise Junior. Trebuia să recunoască: scumpul lui babac nu lăsa să-i scape nicio şmecherie.

15

Când Junior se duse la etaj să-şi *„odihnească piciorul”,* Big Jim îşi termină sendvişul, se şterse de grăsime pe bărbie şi-i telefonă lui Stewart Bowie. Începu cu întrebarea pe care o pune oricine când sună pe mobil:

— Unde eşti?

Stewart răspunse că erau în drum spre salonul de pompe funebre, ca să bea ceva. Cunoscând părerea lui Big Jim despre băuturile alcoolice, vorbea pe tonul sfidător al unui om care munceşte: *„Mi-am făcut treaba, acuma lasă să-mi fac şi eu cheful.”*

— E-n regulă, dar ai grijă să nu bei prea mult. N-ai terminat pentru seara asta. Şi nici Fern sau Roger.

Stewart protestă cu râvnă.

După ce-l lăsă să spună tot ce avea de spus, Big Jim continuă:

— Vreau să mergeţi toţi trei la Şcoala Medie, la nouă jumate. Veţi găsi acolo câţiva agenţi noi – inclusiv băieţii lui Roger, apropo – şi vreau să fiţi şi voi cu ei.

Pradă unei inspiraţii de moment, adăugă:

— De fapt, am să vă fac sergenţi-majori în Forţa de Securitate Internă din Chester’s Mill.

Stewart îi reaminti că el şi Fern aveau treabă cu patru noi cadavre. Rostit cu accentul său yankeu puternic, cuvântul suna „cadauue”…

— Tovarăşii ăia de la McCain pot să mai aştepte, replică Big Jim. Oricum sunt morţi. Acum avem de-a face cu o situaţie urgentă, în caz că n-ai observat. Până se termină, toţi trebuie să ne dăm silinţa. Să facem ce avem de făcut. Să sprijinim echipa. La nouă şi jumătate, la Şcoala Medie. Dar înainte mai am o treabă pentru voi. Nu va dura mult. Dă-mi-l pe Fern!

Stewart îl întrebă de ce voia să vorbească cu Fern, pe care îl considera – nu fără motiv – Fratele Mai Prost.

— Nu te priveşte. Cheamă-l odată!

Fern îi dădu bună seara. Big Jim nu se deranjă să-i răspundă la salut.

— Ai fost la Voluntari, nu? Până s-au desfiinţat.

Fern spuse că lucrase într-adevăr cu adjunctul neoficial la FD, fără să adauge că se lăsase cu un an înainte de desfiinţare – după ce aleşii recomandaseră ca-n bugetul orăşenesc pe anul 2008 să nu li se mai aloce niciun ban. Nu preciză nici că activităţile Voluntarilor pentru colectarea de fonduri, în weekenduri, îi consumau din timpul pentru băut.

— Vreau să te duci la PD şi să iei cheia de la FD. Pe urmă, vezi dacă pompele alea indiene pe care le-a folosit ieri Burpee sunt în magazie. Mi s-a spus că erau acolo unde le-au pus el şi madam Perkins, şi n-ar strica să fie aşa, spuse Big Jim.

Fern răspunse că, după părerea lui, pompele indiene proveniseră din start de la Burpee’s, ceea ce, într-un fel, le făcea să fie proprietatea lui Rommie. Voluntarii avuseseră câteva, dar le vânduseră pe ebay la desfiinţarea unităţii.

— Poate că au *fost* ale lui, dar nu mai sunt, replică Big Jim. Pe durata crizei, sunt proprietatea oraşului. La fel vom face cu toate lucrurile de care avem nevoie. E spre binele tuturor. Iar dacă Romeo Burpee crede c-o s-o ia de la început cu Voluntarii, îl aşteaptă o surpriză.

Fern zise – prudent – că, din câte auzise el, Rommie făcuse o treabă destul de bună cu stingerea incendiilor de pe Little Bitch, după loviturile de rachete.

— Alea nu erau mult mai mult decât nişte mucuri de ţigară arzând într-o scrumieră, pufni Big Jim.

La tâmplă îi pulsa o venă, iar inima-i bătea anormal de tare. Ştia că mâncase prea repede – iar –, dar nu se putea stăpâni. Când îi era foame, înfuleca până dispărea tot ce-avea în faţă. Aşa era firea lui.

— Oricine le-ar fi putut stinge. Şi *tu* ai fi putut să le stingi. Ideea e că ştiu cine-a votat pentru mine ultima oară şi cine n-a votat. Iar dracii-bumbacii care n-au votat n-or să primească nimic.

Fern îl întrebă ce trebuia să facă el cu pompele.

— Asigură-te doar că-s în garajul pompierilor. Pe urmă, vino la Şcoala Medie. O să fim în sala de sport.

Fern zise că Roger Killian voia să spună şi el ceva.

Big Jim dădu ochii peste cap, dar aşteptă.

Roger voia să ştie care dintre băieţii lui intra în poliţie.

Oftând, Big Jim scormoni printre maldărele de hârtii de pe birou, până o găsi pe cea cu lista noilor agenţi. Majoritatea erau liceeni şi toţi erau băieţi. Cel mai tânăr, Mickey Wardlaw, avea doar cincisprezece ani, dar era un dur. Atacant pe extrema dreaptă în echipa de fotbal, până fusese dat afară pentru că bea.

— Ricky şi Randall.

Roger protestă că erau cei mai mari fii ai lui, singurii pe care putea conta cu adevărat pentru muncă. Cine, întrebă el, avea să-l mai ajute acum la găini?

Big Jim închise ochii şi se rugă la Dumnezeu să-i dea putere.

16

Sammy era foarte conştientă de durerea surdă, spasmodică, din abdomen – asemenea unor crampe

menstruale – şi de junghiurile mult mai tăioase care o străpungeau mai jos. I-ar fi fost greu să nu le bage în seamă, căci avea câte unul la fiecare pas. Cu toate acestea, îşi continua mersul greoi pe Şoseaua 119, spre Motton Road. Avea să meargă înainte, oricât de rău o durea. Avea în minte o anume destinaţie, şi nu era rulota ei. Ceea ce dorea nu se afla în rulotă, dar ştia unde putea fi găsit. Avea să meargă până acolo, chiar şi de-i lua toată noaptea. Dacă durerea devenea prea puternică, avea cinci tablete de Percocet în buzunarul blugilor şi putea să le roadă. Mestecate, aveau efect mai rapid. Aşa-i spusese Phil.

„Trage-i-o!”

„… va trebui să venim iar şi să te futem pe bune, de data asta.”

„Trage-i-o la boarfă!”

„Tre’ să-nveţi să-ţi ţii gura, o deschizi doar când stau în genunchi.”

„Trage-i-o la boarfa asta!”

„… oricum nu te-ar crede nimeni.”

Dar reverenda Libby o crezuse, şi uite ce păţise. Un umăr dislocat, câinele omorât…

„Trage-i-o la boarfă!”

Sammy avea impresia că vocea excitată şi guiţată a scroafei ăleia o să-i răsune în cap până la moarte.

Aşa că mergea înainte. Pe cer licăreau primele stele roz, ca nişte scântei văzute printr-un geam murdar.

Apărură nişte faruri, făcându-i umbra să se alungească în faţă, pe drum. Un camion de fermă, vechi şi hodorogit, se opri lângă ea.

— Hai, hopa-sus! spuse omul de la volan.

Numai că se auzi „’ai, ’opa-sus!”, căci era Alden Dinsmore, tatăl răposatului Rory, şi mai era şi beat.

Totuşi, Sammy se urcă în camion, cu mişcări atente, de invalidă.

Alden nu păru să observe. Avea o cutie de Bud între picioare, de cinci sute de mililitri, şi o navetă pe jumătate

goală alături. Pe jos se rostogoleau alte cutii, goale.

— Un' te-ci? o întrebă Alden. La Porrun? La Bossum?

Şi râse, ca să arate că, beat sau nu, tot mai era în stare să facă bancuri.

— Doar până pe Motton Road, domnule. Mergeţi într-acolo?

— Încotro vrei tu. Io conduc doar. Conduc şi mă gândesc la băiatu' meu. Muri sâmbătă.

— Îmi pare foarte rău pentru pierdere.

Alden dădu din cap şi mai trase o duşcă.

— Tată-mio muri iarn-ailaltă, ştii? S-a sufocat ş-a murit, săracu'. Emfa-zeamă. Ultimu' an din viaţă stete pe oxijen. Rory-i schimba butelcile. Tare-l mai iubea pe moşulică…

— Îmi pare rău.

O mai spusese o dată, dar ce altceva *putea* să zică?

Pe obrazul lui Alden se prelinse o lacrimă.

— Merg oriunde vrei, Missy Lou. Nu opresc maşina pân' nu mi să gată berea. Vrei o bere?

— Da, vă rog.

Berea era caldă, dar Sammy bău cu lăcomie. Îi era foarte sete. Scoase din buzunar o pastilă de Perc şi o înghiţi cu încă o sorbitură prelungă. Simţi imediat efectul, ca pe o izbitură în ţeastă. Era minunat. Mai luă o pastilă, pe care i-o oferi lui Alden.

— Vreţi una de-astea? O să vă fie mai bine.

Alden o luă şi o înghiţi cu bere, fără a se osteni să întrebe ce era. Se apropiau de Motton Road. Văzu intersecţia prea târziu şi luă o curbă largă, doborând la pământ cutia poştală a familiei Crumley. Sammy nu avu nicio obiecţie.

— 'ai mai ia una, Missy Lou.

— Mulţumesc, domnule.

Luă încă o bere şi o destupă.

— Vrei să-m' vez'i băietu'?

În lumina cadranelor de bord, ochii lui Alden se vedeau galbeni şi umezi. Erau ochii unui câine care a călcat într-o groapă şi şi-a rupt piciorul.

— Vrei să-l vez’ pe băietu’ meu Rory?

— Da, domnule. Sigur că vreau. Ştiţi, am fost şi eu acolo.

— Toată lumea a fost. Le-am dat câmpu’ cu chirie. Cre-c-a ajutat şi asta să moară. Nu-ş’… Nu ştim niciodat’, aşa-i?

— Aşa-i, fu Sammy de acord.

Alden se scobi în buzunarul de la piept al salopetei şi scoase un portofel jerpelit. Îşi luă ambele mâini de pe volan ca să-l deschidă, cu ochii mijiţi, căutând prin buzunăraşele de celuloid.

— Băieţii mei îm’ deteră pormofelu’ ista, zise el. Ro’y şi Orrie. Orrie mai trăieşte încă.

— Frumos portofel, remarcă Sammy, întinzându-se să ia volanul. La fel făcea şi pentru Phil, pe vremea când erau împreună. De multe ori. Camionul domnului Dinsmore oscila între marginile drumului, într-un slalom lent şi oarecum solemn, ratând la limită încă o cutie de scrisori. Dar nu era nicio problemă, bietul bătrân mergea doar cu douăzeci la oră, iar Motton Road era pustiu. La radio, WCIK cânta: *„Sweet Hope of Heaven”,* cu Blind Boys din Alabama.

Alden împinse portofelul spre ea.

— Iote-l. Iote pă băietu’ meu. Cu bună-su.

— Conduceţi dumneavoastră, în timp ce eu mă uit? îl întrebă Sammy.

— Sigur.

Alden apucă iar volanul. Camionul îşi continuă drumul puţin mai repede, şi puţin mai drept, deşi mergea cu roţile aproape călare pe linia continuă.

Fotografia era o poză decolorată cu un băiat şi un bătrân ce-şi ţineau braţele pe după umeri. Bătrânul purta o şapcă Red Sox şi o mască de oxigen. Băiatul avea pe faţă un zâmbet larg.

— E un băiat foarte frumos, domnule, comentă Sammy.

— Mda, frumos băiet. Frumos şi dăştept, adăugă Alden, cu un icnet sec de durere, ca răgetul unui măgar. De pe buze îi săriră stropi de salivă. Camionul coti brusc, apoi îşi reveni.

— Şi eu am un băiat frumos, spuse Sammy.

Începu să plângă. Odată, ţinea minte, îi făcuse plăcere să tortureze păpuşile Bratz. Acum, ştia cum era să fii într-un cuptor cu microunde. Să ardă la microunde.

— Am să-l sărut, când îl văd. Îl mai sărut o dată.

— Să-l pupi, spuse Alden.

— Da.

— Îl pupi şi-l iei în braţe şi-l strângi.

— Aşa voi face, domnule.

— Şi io l-aş pupa pe băietu' meu, să mai poci. L-aş pupa pe obrăjori.

— Ştiu, domnule.

— Da-l îngroparăm. Az' dimineaţ'. Acolo, lângă casă.

— Îmi pare rău pentru pierdere.

— Mai ia o bere.

— Mulţumesc.

Mai luă o bere. Începea să se îmbete. Minunată senzaţie, să se îmbete.

Şi astfel îşi continuară drumul, în timp ce stelele trandafirii deveneau tot mai luminoase, licărind pe cer, dar fără să cadă. Trecură pe lângă rulota lui Stacey, unde n-avea să se mai întoarcă niciodată, fără a încetini.

17

Era cam opt fără un sfert, când Rose Twitchell bătu în geamul uşii de la redacţia *Democratului.* Julia, Pete şi Tony stăteau în picioare lângă o masă lungă, lucrând la ultima ediţie de patru pagini a ziarului. Pete şi Tony puneau paginile la un loc; Julia le capsa şi le aranja într-un teanc.

Când o văzu pe Rose, Julia îi făcu energic cu mâna. Rose deschise uşa, apoi se clătină puţin.

— Mamă, ce cald e aici…

— Am oprit aerul condiţionat ca să facem economie, îi explică Pete Freeman, iar copiatorul se înfierbântă când merge prea mult. Ca în seara asta.

Totuşi, părea mândru. Rose îşi spuse că toţi arătau mândri.

— Credeam că nu-ţi mai vezi capul de treburi, la restaurant, spuse Tony.

— Dimpotrivă. În seara asta, am fi putut vâna căprioare acolo. Cred că mulţi oameni nu mai vor să vină la mine, fiindcă bucătarul meu a fost arestat pentru crimă. Şi mai cred şi că mulţi nu vor să se vadă la faţă între ei, din cauza celor întâmplate azi-dimineaţă la Food City.

— Vino-aici şi ia un exemplar, o chemă Julia. Eşti *cover girl,* Rose.

În partea de sus, cu roşu, erau tipărite cuvintele „GRATUIT

EDIŢIE SPECIALĂ – CRIZA DOMULUI **GRATUIT”.** Iar dedesubt, cu corpul de literă şaisprezece pe care Julia nu-l folosise niciodată, până la ultimele două numere ale *Democratului:*

REVOLTĂ ŞI CRIME
ÎN TIMP CE CRIZA SE AGRAVEAZĂ

Fotografia o reprezenta pe Rose. Apărea din profil. Ţinea portavocea la gură. O şuviţă de păr scăpată îi atârna pe frunte şi arăta extraordinar de frumoasă. În fundal se vedea culoarul dintre rafturile cu paste făinoase şi sucuri, cu câteva sticle de sos pentru spaghetti, după cum arăta, sparte pe jos. Textul spunea: **„Potolind revoluţia: Rose Twitchell, patroană şi şefă a Sweetbriar Rose, linişteşte revolta pentru alimente cu ajutorul lui Dale Barbara, care a fost arestat pentru omor (vezi mai jos articolul şi editorialul, pag. 4) ”.**

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Rose. Păi… cel puţin, m-ai luat din profilul cel bun. Dacă se poate spune că am aşa ceva.

— Rose, declară solemn Tony, arăţi ca Michelle Pfeiffer.

Rose pufni şi-i dădu o pălmuţă. Întorcea deja pagina, la editorial.

ÎNTÂI PANICA, APOI RUŞINEA

de Julia Shumway

Nu toată lumea din Chester’s Mill îl cunoaşte pe Dale Barbara – e relativ nou în oraşul nostru –, dar cei mai mulţi i-au degustat mâncărurile la Sweetbriar Rose. Aceia care-l cunosc ar fi spus, înaintea zilei de azi, că era un adevărat câştig pentru comunitatea noastră, arbitrând meciuri de softball în iulie şi august, ajutând la distribuirea manualelor pentru Şcoala Medie în septembrie şi strângând gunoiul în Ziua Curăţeniei Comunale, acum două săptămâni.

Apoi, azi, „Barbie” (cum îi spun cei care-l cunosc) a fost arestat pentru patru omoruri şocante. Uciderea unor persoane bine cunoscute şi îndrăgite în acest oraş. Persoane care, spre deosebire de Dale Barbara, locuiau aici aproape de-o viaţă.

În împrejurări normale, „Barbie” ar fi fost dus la închisoarea comitatului Castle, ar fi avut dreptul la un apel telefonic şi ar fi primit un avocat, dacă-şi putea permite să-l plătească. Ar fi fost pus sub acuzare şi ar fi început colectarea probelor – de către experţi care ştiu ce fac.

Nimic din toate astea nu s-a întâmplat şi ştim cu toţii de ce: din cauza Domului care ne-a izolat oraşul de restul lumii. Au fost izolate, însă, şi procedurile regulamentare, şi raţiunea? Oricât de şocantă ar fi crima, acuzaţiile nedovedite nu sunt suficiente pentru a scuza modul în care a fost tratat Dale Barbara sau pentru a explica refuzul noului şef al poliţiei de a răspunde la întrebări sau de a-i permite subsemnatei să verifice dacă Dale Barbara mai este

în viaţă, deşi tatăl lui Dorothy Sanders – Primul Ales, Andy Sanders – a putut nu numai să-l viziteze pe prizonierul nepus sub acuzare, ci şi să-l insulte…

— Phii, făcu Rose, ridicând privirea. Chiar ai de gând să tipăreşti asta?

— Am tipărit-o deja, arătă Julia spre teancul de exemplare. De ce? Ai vreo obiecţie?

— Nu, dar…

Rose parcurgea cu repeziciune restul editorialului, care era foarte lung şi tot mai favorabil lui Barbie. Se încheia cu un apel ca oricine avea informaţii despre crime să le prezinte, şi propunerea ca, la sfârşitul crizei, comportamentul cetăţenilor cu privire la acele crime să fie revizuit sever, nu numai în Maine sau în Statele Unite, ci şi în întreaga lume.

— Nu te temi că vei avea necazuri?

— Libertatea presei, Rose, spuse Pete, pe un ton teribil de neconvins.

— Horace Greeley aşa ar fi făcut, declară ferm Julia – şi, la auzul numelui, câinele ei corgi (care dormea pe culcuşul său din colţ) ridică încet capul. O văzu pe Rose şi veni la o mângâiere, pe care femeia i-o oferi bucuros.

— Ai şi alte informaţii, în afară de astea? se interesă Rose, bătând cu degetele în editorial.

— Mai am câteva. Le păstrez pentru mai târziu. Sper să mai descopăr.

— Barbie n-ar fi putut face niciodată aşa ceva. Totuşi, mă tem pentru el.

Unul dintre telefoanele mobile împrăştiate pe birou sună. Tony răspunse:

— *Democratul,* Guay.

Ascultă, apoi îi întinse telefonul Juliei:

— Colonelul Cox. Pe tine te caută. Nu pare prea încântat.

Cox. Julia uitase complet de el. Luă telefonul.

— Dna Shumway, trebuie să vorbesc cu Barbie şi să aflu ce progrese face cu preluarea controlului administrativ acolo.

— Nu cred că asta se va întâmpla prea curând, răspunse Julia. E la puşcărie.

— La *puşcărie?* Sub ce acuzaţie?

— Omucidere. Patru crime, mai exact.

— Glumiţi.

— Vi se pare că sunt amuzată, domnule colonel?

Un moment, domni tăcerea. Din apropiere se auzeau mai multe voci. Când reveni la aparat, Cox vorbea mai încet.

— Explicaţi-mi.

— Nu, colonele Cox, n-aş crede. Am scris despre asta în ultimele două ore şi, cum spunea mama când eram mică, nu mestec de două ori aceeaşi varză. Sunteţi tot în Maine?

— La Castle Rock. Aici e avanpostul nostru.

— Atunci, vă propun să ne întâlnim în acelaşi loc ca data trecută. Pe Motton Road. Nu vă pot da un exemplar din *Democratul* de mâine, deşi e gratis, dar pot să-l ţin lângă Dom, ca să citiţi cu ochii dumneavoastră.

— Trimiteţi-mi-l prin e-mail.

— Nu vi-l trimit. Consider că e-mailul contravine gazetăriei. În sensul ăsta, sunt foarte conservatoare.

— Tare mă mai iritaţi, scumpă doamnă.

— Poate că vă irit, dar nu sunt doamna dumneavoastră scumpă.

— Spuneţi-mi, e cumva o înscenare? Ceva în legătură cu Sanders şi Rennie?

— Domnule colonel, din experienţa dumneavoastră, ursul îşi face nevoile în pădure?

Tăcere. Apoi:

— Ne vedem într-o oră.

— Voi mai aduce pe cineva. Şefa lui Barbie. Cred c-o să vă intereseze ce are de spus.

— Perfect.

Julia închise telefonul.

— Vrei să faci o mică plimbare cu mine până la Dom, Rose?

— Dacă-l ajută pe Barbie cu ceva, sigur.

— Putem spera, dar am impresia că suntem cam singure.

Apoi, se întoarse spre Pete şi Tony.

— Le terminaţi voi de capsat pe astea? Puneţi-le lângă uşă şi să încuiaţi la plecare. Odihniţi-vă bine la noapte, pentru că mâine cu toţii vom distribui ziare. Ediţia asta va avea o difuzare de şcoală veche. Să ajungă la toate casele din oraş. La fermele din jur. Şi la Eastchester, desigur. Acolo sunt mulţi nou-veniţi, în teorie mai puţin susceptibili la mistica lui Big Jim.

Pete înălţă din sprâncene.

— Echipa de-acasă a domnului Rennie al nostru, spuse Julia. La întrunirea municipală de urgenţă, joi seara, o să se cocoaţe pe butoi şi va încerca să întoarcă oraşul ăsta ca pe-un ceas de buzunar. Oricum, primele vor merge la vizitatori.

Arătă spre ziarele stivuite.

— Adică, astea. Dacă le citesc destui, va avea de răspuns la nişte întrebări serioase, înainte de a-i dea drumul cu spiciurile. Poate reuşim să-i rupem puţin ritmul.

— Poate mai mult, dacă aflăm cine-a dat cu pietre la Food City, completă Pete. Şi mai ştii ceva? Cred c-o să ne meargă. Toată treaba asta a fost încropită cam în grabă. Trebuie să aibă destule găuri.

— Sper doar că Barbie va fi încă în viaţă când începem să le umplem, spuse Julia, uitându-se la ceas. Haide, Rose, să mergem. Vii şi tu, Horace?

Horace nu se lăsă rugat.

18

— Mă puteţi lăsa aici, domnule, spuse Sammy.

Era o clădire plăcută, în stil ranch, din Eastchester. Deşi casa era cufundată în întuneric, avea gazonul luminat,

fiindcă se afla în apropierea Domului, unde fuseseră instalate reflectoare puternice, pe linia de demarcaţie dintre Chester’s Mill şi Harlow.

— Mai vrei o bere la drum, Donşoara Lou?

— Nu, domnule, pentru mine aici e capătul drumului.

Totuşi, nu era. Mai avea de mers până înapoi în oraş. În lucirea gălbuie reflectată dinspre Dom, Alden Dinsmore arăta de optzeci şi cinci de ani, în loc de patruzeci şi cinci. Nu mai văzuse niciodată un chip atât de trist… decât poate al ei, în oglinda rezervei de spital, înainte de a porni la drum. Se aplecă spre el şi-l sărută pe obraz. Ţepii bărbii lui îi înţepară buzele. Alden atinse cu degetele locul sărutat şi reuşi să zâmbească puţin.

— Acum ar trebui să vă duceţi acasă, domnule. Aveţi o soţie la care să vă gândiţi. Şi încă un băiat de crescut.

— Cre’ c-ai dreptate.

— *Am* dreptate.

— O să fii OK?

— Da, domnule.

Coborî, apoi se mai întoarse o dată spre el:

— Şi dumneavoastră?

— Am să-ncerc.

Sammy trânti portiera şi rămase în capătul aleii, privindu-l cum întorcea maşina. Camionul nimeri în şanţ, dar pământul era uscat, aşa că reuşi să iasă cu bine. Porni înapoi spre Şoseaua 119, la început oscilând puţin pe drum. Apoi, luminile de poziţie se stabilizară pe o linie mai mult sau mai puţin dreaptă. Mergea iar prin mijlocul drumului – pe căcatul ăla de linie albă, cum ar fi spus Phil –, dar Sammy nu-şi făcea probleme. Era aproape ora opt şi jumătate, se întunecase complet, şi nu credea că avea să se întâlnească pe drum cu nimeni.

Când luminiţele roşii dispărură, Sammy porni spre casa întunecată. Nu era prea grozavă, în comparaţie cu unele dintre cele mai frumoase case vechi de pe Town Common Hill, dar arăta mai drăguţ decât orice locuinţă pe care o

avusese ea vreodată. Şi înăuntru era plăcut. Fusese o dată, cu Phil, pe vremea când el nu făcea altceva decât să vândă puţină iarbă şi să prepare un păhărel pentru uzul lui propriu, în rulotă. Cu mult înainte de a începe să-i intre-n cap ciudăţeniile alea despre Iisus şi să se ducă la biserica aia căcăcioasă, unde credeau că toată lumea o s-ajungă-n iad numai ei nu. De la religie porniseră toate problemele lui Phil. Îl apropiase de Coggins, iar Coggins sau altul ca el îl transformase în The Chef.

Oamenii care locuiseră acolo nu erau nişte sărăntoci; sărăntocii n-ar fi putut ţine o casă ca aceea multă vreme, ar fi pierdut ipoteca. Dar lui Jack şi Myra Evans le plăcea să deguste puţin ţaca-paca din când în când, iar Phil îi aprovizionase cu plăcere. Erau oameni cumsecade, cu care şi el se purtase la fel de cumsecade. Pe vremea aia, încă mai putea să fie cumsecade cu oamenii.

Myra le dădea cafea cu gheaţă. Pe-atunci, Sammy era cam prin luna a şaptea cu Little Walter, sarcina i se vedea bine, iar Myra o întrebase ce-şi dorea, fată sau băiat. Fără s-o privească deloc de sus. Jack îl invitase pe Phil în micul lui cabinet, ca să-i dea banii, iar Phil îi strigase: „Hei, scumpo, ia vino să vezi şi tu ce-i aici!”

Trecuse atât de mult timp de-atunci…

Încercă uşa din faţă. Era încuiată. Luă una dintre pietrele decorative care mărgineau rondul de flori al Myrei şi, cântărind-o în mână, trecu în faţa ferestrei mari. După câteva clipe de gândire, renunţă s-o arunce şi ocoli prin spate. În starea-n care era, i-ar fi fost greu să intre pe fereastră. Şi chiar dacă reuşea (cu mare grijă), risca să se taie destul de rău ca să i se dea peste cap toate planurile pentru seara aceea.

De asemenea, era o casă drăguţă. Nu voia s-o avarieze, decât dacă n-avea încotro.

Şi avea. Trupul neînsufleţit al lui Jack fusese ridicat, oraşul încă mai funcţiona destul de normal pentru aşa ceva, dar nimeni nu se gândise să încuie şi uşa din spate. Sammy

intră fără probleme. Casa nu avea generator, iar înăuntru era mai întuneric decât într-un găoz de raton, însă pe aragaz era o cutie de chibrituri, şi primul pe care-l aprinse îi dezvălui o lanternă aflată pe masa de bucătărie. Mergea perfect. Fasciculul de raze lumină o pată ce părea de sânge, pe duşumea. Se grăbi s-o abată în altă parte şi porni spre cabinetul lui Jack Evans. Era chiar lângă living, o cameră atât de mică încât înăuntru nu încăpeau decât un birou şi o vitrină.

Plimbă lumina lanternei peste birou, apoi o ridică, astfel încât să se reflecte în ochii sticloşi ai celui mai preţuit trofeu doborât de Jack: capul unui elan pe care-l împuşcase în TR-90, cu trei ani în urmă. Pe acesta o chemase Phil să i-l arate.

— Anul trecut, am tras ultimul bilet de loterie, le spusese Jack. Şi l-am doborât cu aia, adăugase, arătându-le puşca din vitrină. Era o armă înfricoşătoare, cu lunetă.

Myra venise în uşă, cu cuburile de gheaţă răsunându-i în paharul de cafea, arătând amuzată, elegantă şi drăguţă, genul de femeie cum – Sammy ştia bine – ea n-avea să fie niciodată.

— A costat cam mult, dar l-am lăsat să şi-o cumpere, după ce mi-a promis că mă duce într-o vacanţă în Bermude, în decembrie viitor.

— În Bermude… repetă acum Sammy, privind trofeul. Dar n-a apucat să se ducă. Ce trist…

Phil, vârând plicul cu bani în buzunarul de la spate, spusese:

— Grozavă puşcă, da’ nu-i cea mai potrivită ca să-ţi aperi casa.

— Am rezolvat-o şi pe asta, replicase Jack – şi, cu toate că nu-i arătase lui Phil cum anume o rezolvase, bătuse cu palma în tăblia biroului, semnificativ. Am şi două pistoale al naibii de bune.

Phil dăduse din cap, la fel de semnificativ. Sammy şi Myra schimbaseră o privire gen „băieţii tot băieţi”, în deplină armonie. Mai ţinea minte şi acum cât de bine se simţise în

acel moment, cât de *inclusă,* şi bănuia că şi acesta era unul dintre motivele pentru care venise acum acolo, şi nu mai aproape de oraş.

Se opri să mai ia un Percocet, apoi începu să deschidă sertarele biroului. Erau descuiate, la fel ca şi cutia de lemn din al treilea pe care-l încercă. Înăuntru se afla arma suplimentară a lui Jack Evans: un pistol automat Springfield XD, calibru 45. Îl luă şi, după ce bâjbâi puţin, reuşi să-i scoată încărcătorul. Era plin, iar în sertar se mai afla şi un încărcător de rezervă. Îl luă şi pe acela. Apoi, se duse din nou la bucătărie, pentru a căuta o pungă în care să-l ia. Şi cheile, desigur. De la maşina din garaj. Nu avea de gând să se întoarcă în oraş pe jos.

19

Julia şi Rose discutau despre ceea ce le-ar fi putut rezerva viitorul oraşului lor, când prezentul fu cât pe ce să se sfârşească. Şi s-ar fi sfârşit într-adevăr, dacă se întâlneau cu vechiul camion agricol chiar pe Esty Bend, cam la doi kilometri depărtare de destinaţia lor. Noroc că Julia luă curba la timp ca să-l vadă că venea pe contrasens, drept spre ea.

Fără să stea pe gânduri, trase cu putere, la stânga, de volanul Prius-ului, ajungând pe banda cealaltă, iar cele două autovehicule trecură unul pe lângă celălalt la o distanţă de câţiva centimetri. Horace, care stătea pe bancheta din spate, cu obişnuita lui expresie încântată gen „mamăăă-mergem-la-plimbare!”, se rostogoli pe jos, scoţând un schelălăit surprins. Altceva nu se mai auzi. Niciuna dintre femei nu scoase cel mai mic sunet. Totul se întâmplase mult prea repede. Moartea sau vătămarea gravă trecuse pe lângă ele într-o fracţiune de secundă, fără să le atingă.

Julia reveni pe banda ei, apoi trase pe acostamentul cu pământ afânat şi opri. Se uită la Rose, care o privi la rândul

ei, cu ochii mari şi gura deschisă. În spate, Horace sări din nou pe banchetă, cu un lătrat, ca pentru a întreba de ce se opriseră. La auzul sunetului, ambele femei râseră, iar Rose începu să se bată pe piept, deasupra balconului substanţial al sânilor.

— Inima, inima…

— Mda, încuviinţă Julia. Şi a mea. Ai văzut cum am scăpat?

Rose râse din nou, cam tremurător.

— Glumeşti? Scumpo, dacă mi-aş fi ţinut braţul scos pe fereastră, nenorocitul mi-l amputa de la cot.

Julia clătină din cap.

— O fi beat.

— *Sigur* beat, confirmă Rose şi pufni.

— Ţi-ai revenit, ca să mergem mai departe?

— Dar tu?

— Eu, da, replică Julia. Şi tu, Horace?

Horace răspunse, cu un lătrat, că el îşi revenise încă din naştere.

— Un accident de care scapi la limită alungă ghinionul, spuse Rose. Aşa obişnuia să zică bunicul Twitchell.

— Sper că avea dreptate.

Julia porni din nou. Se uita atentă după alte posibile faruri, dar următoarea lumină pe care o văzură era a reflectoarelor instalate la marginea dinspre Harlow a Domului. Pe Sammy Bushey n-o observară.

Sammy, însă, le văzuse. Stătea în faţa garajului familiei Evans, cu cheile Malibu-ului în mână. După ce trecură, ridică poarta garajului (era nevoită s-o facă manual, şi o durea îngrozitor) şi se aşează la volan.

20

Printre Magazinul Universal Burpee’s şi Mill Gas and Grocery trecea o alee, de la Main Street până la West Street. O foloseau mai mult maşinile de aprovizionare. În

seara aceea, la ora nouă şi un sfert, Junior Rennie şi Carter Thibodeau străbăteau aleea, într-o beznă aproape totală. Carter ducea un bidon de douăzeci de litri, roşu, pe-o parte cu o dungă galbenă în diagonală pe care scria BENZINĂ, în mâna cealaltă ţinea o portavoce cu baterii. Aceasta fusese albă, dar Carter o învelise în bandă adezivă neagră, ca să nu iasă în evidenţă dacă cineva se uita spre ei înainte de a apuca să se retragă în întunericul aleii.

Junior avea în spate un rucsac. Nu-l mai durea capul, iar şchiopătatul aproape îi dispăruse. Era convins că organismul lui învingea în sfârşit problemele care-l hărţuiseră. Poate vreun virus mai rezistent… La colegiu puteai să iei tot felul de căcaturi, iar exmatricularea fiindcă-l bătuse pe puştiul ăla probabil că fusese spre binele lui, în ultimă instanţă.

Din capătul aleii se vedea bine redacţia *Democratului.* Lumina din interior se revărsa pe trotuarul pustiu, iar înăuntru îi puteau distinge pe Freeman şi Guay aducând teancuri de ziare pe care le depuneau lângă uşă. Construcţia veche de lemn care adăpostea redacţia şi locuinţa Juliei se afla între Sanders Hometown Drug şi librărie, dar era separată de amândouă – printr-o cărare pietruită în partea librăriei şi, spre farmacie, de o alee ca aceea pe care pândeau acum Junior şi Carter. Era o noapte calmă, iar Junior îşi spunea că, dacă tatăl lui îşi mobiliza trupele destul de repede, n-aveau să se producă pagube colaterale. Nu că i-ar fi păsat cu ceva. Chiar şi de-ar fi luat foc toată latura de est a Main Street, lui Junior îi convenea de minune. Încă o problemă pentru Dale Barbara. Încă mai simţea ochii aceia reci, pătrunzători, aţintiţi asupra lui. Nu era normal să fie privit aşa, mai ales când omul care se uita la el stătea după gratii. Futu-l în cur de *Baaarbie.*

— Trebuia să-l împuşc, mormăi Junior.

— Ce? întrebă Carter.

— Nimic, răspunse el, ştergându-se pe frunte. Cald mai e.

— Mda. Frankie zice că dac-o mai ţine mult aşa, o să ne coacem toţi ca prunele. Când trebuie să facem treaba?

Junior ridică din umeri, fără chef. Tatăl lui îi spusese, dar nu mai ţinea minte detaliile. Pe la vreo zece, probabil. Da' ce conta? N-aveau decât să ardă de vii ăia doi. Iar dacă boarfa de la ziar era sus – poate relaxându-se cu vibratorul ei preferat după o zi de muncă – să ardă şi ea. Una-n plus pentru *Baaarbie.*

— Hai acum, zise el.

— Eşti sigur, frate?

— Vezi pe cineva pe stradă?

Carter se uită. Main Street era pustie şi aproape cufundată în întuneric. Generatoarele din spatele redacţiei şi al magaziei erau singurele care se auzeau. Ridică din umeri.

— În regulă. De ce nu?

Junior desfăcu cataramele rucsacului şi-l deschise. Deasupra erau puse nişte mănuşi subţiri. Îi dădu o pereche lui Carter, iar pe cealaltă şi-o trase pe mâini. Sub ele se afla un obiect înfăşurat într-un prosop. Îl despachetă, pentru a pune pe asfaltul peticit patru sticle goale de vin. Pe fundul rucsacului mai era şi o pâlnie de tablă. Junior o introduse în gura uneia dintre sticle şi întinse mâna după canistra cu benzină.

— Mai bine lasă-mă pe mine, frate, propuse Carter. Îţi tremură mâinile.

Junior şi le privi surprins. Nu simţise, dar da, îi tremurau.

— Nu mi-e frică, dacă la asta te gândeai.

— N-am zis aşa ceva. Nu de la cap îţi vine. Oricine poate să vadă. Trebuie să te duci la Everett, fiindcă ai o problemă şi acuma el e singurul doctor din oraş.

— N-am nicio…

— Gura, că te-aude cineva. Tu vezi de prosopul ăla de căcat, că de astea mă ocup eu.

Junior scoase pistolul din teacă şi-l împuşcă pe Carter în ochi. Capul îi explodă, împroşcând cu sânge şi creieri peste

tot. Apoi, Junior trecu deasupra lui, trăgând *iar* şi *iar* şi *ia…*

— Junes?

Scuturând din cap ca să-şi alunge viziunea – vie ca o halucinaţie –, Junior îşi dădu seama că strângea într-adevăr patul pistolului în mână. Poate că virusul încă nu-i dispăruse complet din organism.

Şi poate că, la urma urmei, nici nu era un virus.

Atunci, ce era? Ce?

Mirosul înţepător al benzinei îi izbi nările destul de tare ca să-l usture ochii. Carter începuse să umple prima sticlă. *Gâl gâl gâl* făcea canistra cu benzină. Junior desfăcu fermoarul de la buzunarul lateral al rucsacului şi scoase o foarfecă de croitorie a maică-sii. Tăie patru fâşii din prosop. Pe una o vârî în gura primei sticle, apoi o scoase şi o introduse şi cu celălalt capăt, lăsând afară o porţiune de material îmbibat în benzină. Repetă procesul şi cu celelalte.

Mâinile nu-i tremurau chiar atât de tare, încât să n-o poată face.

21

Colonelul Cox al lui Barbie se schimbase de ultima oară când îl văzuse Julia. Era bărbierit impecabil, deşi trecuse de ora nouă şi jumătate seara, pieptănat cu grijă, dar uniforma lui kaki nu mai era proaspăt călcată, iar canadiana de poplin părea cam lăbărţată pe trup, ca şi cum ar fi slăbit recent. Stătea în faţa câtorva dâre de vopsea rămase de la experimentul ratat cu acidul, privind încruntat conturul în formă de paranteză, ca şi cum ar fi crezut că, dacă se concentra destul de tare, ar fi putut să treacă prin el.

„Închide ochii şi pocneşte-ţi călcâiele de trei ori”, zise Julia în sinea ei. *„Fiindcă nu există alt loc ca Domul.”*

Făcu prezentările între Rose şi Cox. În timpul schimbului de amabilităţi al celor doi, Julia se uită în jur, fără să-i placă deloc ceea ce vedea. Reflectoarele erau la locurile lor, îndreptate spre cer ca şi cum ar fi semnalat o premieră de

mare succes la Hollywood, generatorul de curent electric torcea încet, dar camioanele dispăruseră, ca şi cortul mare şi verde al cartierului general care fusese ridicat la patruzeci-cincizeci de metri distanţă. Pe locul lui mai rămăsese doar un dreptunghi de iarbă strivită. Lângă Cox se aflau doi agenţi, dar nu aveau acel aer de oameni pregătiţi să intre în emisie la o oră de maximă audienţă pe care Julia îl asocia cu aghiotanţii şi ataşaţii diplomatici. Probabil că santinelele nu plecaseră, ci fuseseră doar retrase la o oarecare distanţă, delimitând perimetrul mai departe, astfel încât să nu-i mai poată interpela toţi fraierii care ar fi putut veni dinspre The Mill ca să întrebe ce se mai întâmpla.

„Întrebările acum, argumentele mai târziu”, hotărî Julia.

— Puneţi-mă la curent, dna Shumway, îi ceru Cox.

— Mai întâi, răspundeţi-mi la o întrebare.

Colonelul dădu ochii peste cap (probabil că Julia l-ar fi plesnit pentru atitudinea asta, dac-ar fi putut ajunge la el; încă mai era cu nervii în pioneze, după accidentul din care abia scăpase pe drum). Totuşi, o invită să-l întrebe.

— Am fost abandonaţi?

— În niciun caz, răspunse el prompt, deşi fără s-o privească drept în ochi. Julia îşi spuse că acela era un semn mai rău decât pustietatea stranie pe care o observa acum în afara Domului – ca în urma unui circ care şi-a strâns catrafusele şi a plecat.

— Citiţi asta, spuse ea şi lipi de suprafaţa nevăzută a Domului prima pagină a ziarului de a doua zi, ca şi cum ar fi afişat un anunţ de vânzări într-o vitrină. Simţi slab o vibraţie fugară prin degete, în genul şocului static perceput la atingerea metalului într-o dimineaţă geroasă de iarnă, când atmosfera e uscată. Apoi, nimic.

Cox citi tot ziarul, spunându-i când să întoarcă paginile. Îi luă zece minute. La sfârşit, Julia îi spuse:

— Cum probabil aţi observat, spaţiul publicitar e foarte redus, dar mă mândresc cu faptul că a crescut calitatea

scriiturii. Futaiurile par să scoată la iveală tot ce am mai bun în mine.

— Dna Shumway…

— Ei, haide – de ce să nu-mi spui Julia? Practic, suntem prieteni de-o viaţă.

— Perfect. Tu eşti Julia, iar eu sunt JC.

— Voi încerca să nu te confund cu ăla care a mers pe apă[{1}].

— Consideri că acest Rennie încearcă să se impună ca dictator? În genul unui Manuel Noriega local?

— Mai mult mă îngrijorează evoluţia spre Pol Pot.

— Crezi că ar fi posibil?

— Acum două zile, ideea m-ar fi făcut să râd: e doar un comerciant de maşini uzate – cel puţin, când nu conduce şedinţele aleşilor. Dar acum două zile, încă nu avuseserăm în oraş o răscoală pentru mâncare. Şi nici despre crimele astea nu aflaserăm.

— Nu Barbie, interveni Rose, clătinând din cap cu îndărătnicie obosită. *Niciodată.*

Cox nu reacţionă – nu pentru că ar fi ignorat-o pe Rose, simţi Julia, ci fiindcă ideea i se părea prea ridicolă ca să merite atenţie. Asta o făcu să-l privească, măcar parţial, cu mai multă simpatie.

— Crezi că Rennie a comis crimele, Julia?

— M-am gândit la asta. Tot ce-a făcut de la apariţia Domului încoace – de la interzicerea vânzărilor de alcool până la numirea unui tâmpit total ca şef al poliţiei – a fost politic, destinat să-i mărească influenţa.

— Vrei să spui că omuciderea nu face parte din repertoriul lui?

— Nu neapărat. Când i-a murit soţia, se vorbea că e posibil să-i fi dat şi el o mână de ajutor. Nu zic că era adevărat, dar faptul că apar asemenea zvonuri spune ceva despre felul în care îl văd oamenii pe respectivul.

Cox mormăi a încuviinţare.

— Oricum, nu înţeleg nici mort cum ar putea avea o semnificaţie politică asasinarea şi agresarea sexuală a două adolescente.

— Barbie n-ar face-o *niciodată,* repetă Rose.

— La fel şi în cazul lui Coggins, deşi parohia aia a lui – şi mai ales partea cu postul de radio – e suspect de bine înzestrată material. Dar Brenda Perkins…? *Asta* ar putea fi o crimă politică.

— Şi nu puteţi trimite Infanteria Marină să-l oprească, aşa-i? întrebă Rose. Tot ce puteţi face e să staţi şi să vă uitaţi. Ca nişte copii care privesc într-un acvariu unde peştele cel mai mare consumă toată mâncarea, apoi începe să-i atace şi pe cei mici.

— Pot să blochez serviciul de telefonie celulară, spuse Cox, meditativ. Şi Internetul. Măcar atâta lucru pot să fac.

— Poliţia are walkie-talkie-uri, răspunse Julia. Vor trece pe alea. Iar la întrunirea de joi seara, când oamenii au să se plângă că au pierdut orice legătură cu lumea exterioară, Rennie va da vina pe voi.

— Plănuiam o conferinţă de presă pentru vineri. Le-aş putea bloca pe toate.

La acest gând, pe Julia o trecură fiorii.

— Nici să nu te gândeşti. Atunci, n-ar mai trebui să dea explicaţii nimănui.

— Şi-n plus, adăugă Rose, dacă tăiaţi telefoanele şi Internetul, nimeni n-o să vă mai poată spune ce face, şi nici altcuiva.

Cox tăcu un moment, cu privirea în pământ. Apoi, înălţă capul.

— Ce se mai aude cu acel generator ipotetic care ar menţine Domul? Aţi avut ceva noroc?

Julia nu era sigură că ar fi fost bine să-i spună lui Cox că însărcinaseră un elev de gimnaziu să-l caute. Dar nici nu a fost necesar, căci în acel moment izbucni sirena de incendiu a oraşului.

22

Pete Freeman lăsă ultimul teanc de ziare lângă uşă. Apoi, se ridică, îşi propti mâinile în şale şi-şi întinse şira spinării. Tony Guay auzi trosnetul tocmai din partea cealaltă a încăperii unde se afla.

— După cum sună, te doare de mori.

— Nnţţ! e mişto.

— Nevastă-mea trebuie să fie-n culcuş la ora asta şi am o sticlă pitită-n garaj, spuse Tony. Vrei să vii la o duşcă, în drum spre casă?

— Nu, cred c-am să… începu Pete, şi în acel moment prima sticlă sparse vitrina. Văzu cu coada ochiului fitilul aprins şi făcu un pas înapoi. Numai unul, dar îl salvă de nişte arsuri serioase, poate chiar de la moarte, prăjit de viu.

Sticla se spărsese şi ea, benzina luând foc, într-o vâlvătaie de forma unei sepii luminoase. Pete se chirci dintr-o mişcare, răsucindu-se din şolduri. Sepia de flăcări zbură pe lângă el, aprinzându-i o mânecă a cămăşii, înainte de a cădea pe mochetă, în faţa biroului Juliei.

— *Ce FU…* începu Tony, şi imediat o altă sticlă zbură cu boltă prin spărtură. Aceasta se sfărâmă pe biroul Juliei, rostogolindu-se şi răspândind flăcări printre hârtiile împrăştiate acolo, în timp ce benzina aprinsă se scurgea pe jos. Mirosul combustibilului arzând era încins şi intens.

Pete alergă spre coolerul din colţ, lovindu-şi de trup mâneca aprinsă. Ridică greoi containerul cu apă, în dreptul plexului, şi-l înclină cu gura peste cămaşa care ardea. Avea senzaţia că braţul îi era ars rău de soare.

Un al treilea cocktail Molotov apăru din noapte. Căzu în faţa vitrinei, aprinzându-se pe trotuar. Pârâiaşe de lichid în flăcări se scurseră spre rigolă, pentru a se stinge acolo.

— *Varsă apa pe mochetă!* strigă Tony. *Vars-o până nu ia foc toată casa!*

Pete îl privi doar, gâfâind năucit. Apa din cooler continua să se verse pe o parte a mochetei care, din păcate, nu avea

nevoie să fie udată.

Deşi nivelul său sportiv nu-l depăşea pe cel al echipelor studenţeşti de juniori, Tony Guay fusese în liceu un om de acţiune. Acum, după zece ani, reflexele-i erau aproape neschimbate. Smulse de la Pete containerul şi-l ridică mai întâi deasupra biroului, apoi peste pălălaia de pe mochetă. Focul se întindea deja – dar, poate… dacă se mişca rapid… iar în holul care ducea la debaraua cu materiale mai erau vreo două containere pentru cooler.

— *Mai adu!* strigă el la Pete, care se holba la resturile fumegânde ale mânecii. *Din hol!*

O clipă, Pete nu păru să înţeleagă. Apoi se dezmetici şi o luă la fugă spre culoar. Tony ocoli biroul Juliei, lăsând ultimii litri de apă să cadă pe flăcările care încercau să cuprindă şi partea din spate.

Apoi, din întuneric apăru ultimul cocktail Molotov, care avu cel mai rău efect. Nimeri în plin teancul de ziare pe care cei doi le puseseră lângă uşă. Benzina aprinsă se scurse pe sub stinghia de la baza peretelui, iar flăcările se repeziră în sus. Văzută prin vâlvătaie, Main Street se vălurea ca un miraj. Dincolo de miraj, pe cealaltă parte a străzii, Tony putu distinge vag două siluete. Unduirea aerului dădea impresia că dansau.

— ELIBERAŢI-L PE DALE BARBARA SAU ĂSTA-I DOAR ÎNCEPUTUL! mugi un glas amplificat. SUNTEM DESTUI ŞI O SĂ DĂM NAIBII FOC LA TOT ORAŞU'! ELIBERAŢI-L PE DALE BARBARA SAU O SĂ PLĂTIŢI!

Coborând privirea, Tony văzu un pârâiaş de foc curgându-i printre pantofi. Nu mai avea apă cu care să-l stingă. Curând, avea să devoreze mocheta, gustând apoi lemnul uscat al podelelor. Între timp, se aprinsese toată partea din faţă a redacţiei.

Tony lăsă din mâini containerul gol şi se retrase. Dogoarea era deja insuportabilă; o simţea pârjolindu-i pielea. *„Dacă nu erau ziarele alea nenorocite, poate-aş fi…*"

Dar era prea târziu pentru orice „poate”. Se întoarse şi-l văzu pe Pete în uşa holului din spate, cu încă un container de Poland Spring în braţe. Din mâneca arsă nu-i mai rămăsese aproape nimic, iar pielea braţului era roşie.

— *Prea târziu!* strigă Tony, cu braţul ridicat ca să-şi apere faţa de căldură, ocolind la distanţă biroul Juliei, care devenise un stâlp de foc înalt până-n tavan. *Prea târziu, hai prin spate!*

Pete Freeman nu avu nevoie de mai mult. Aruncă spre focul tot mai puternic containerul cu apă şi fugi.

23

Carrie Carver rareori avea ceva de-a face cu Mill Gas and Grocery; deşi micul magazin cu preţuri reduse le asiguraseră, ei şi soţului său, o existenţă comodă de-a lungul anilor, se considera Mai Presus De Toate Astea. Dar când Johnny a propus să meargă la maşină şi să aducă în casă conservele rămase – „pentru siguranţă”, cum a spus el, delicat –, a acceptat de îndată. Şi, cu toate că de obicei nu era prea muncitoare (ci mai degrabă genul care se uită la „Judge Judy”), s-a oferit să-l ajute. Nu fusese la Food City, dar când se dusese mai târziu cu prietena ei Leah Anderson să inspecteze pagubele, vitrinele sparte şi petele de sânge vizibile încă pe jos o speriaseră rău. O făcuseră să-i fie frică de viitor.

Johnny căra cutiile cu supe, tocăniţe, fasole şi sosuri, iar Carrie le depozita în furgonul lor Dodge Ram. Ajunseseră cam pe la jumătate, când în lungul străzii izbucni incendiul. Auziră amândoi strigătele prin goarnă. Lui Carrie i se păru că vedea două-trei umbre alergând pe aleea de lângă Burpee’s, dar nu era prea sigură. Mai târziu *avea* să fie sigură, ba chiar să ridice numărul siluetelor la cel puţin patru, dacă nu chiar cinci.

— Ce-i asta? întrebă ea. Scumpule, ce vrea să zică?

— Că nemernicul ăla de ucigaş blestemat nu-i singur, răspunse Johnny. Are ditamai banda.

Carrie îl ţinea cu o mână de braţ, iar acum îi înfipse unghiile în carne. Johnny îşi eliberă braţul şi alergă spre secţia de poliţie, răcnind din răsputeri:

— *Foc, foc!!!*

În loc de a-l urma, Carrie Carver continuă să încarce maşina. Frica de viitor era mai puternică decât oricând.

24

Pe lângă Roger Killian şi fraţii Bowie, încă zece noi agenţi din actuala Forţă de Securitate a Municipiului Chester's Mill stăteau pe băncile din sala de sport a Şcolii Medii, iar Big Jim tocmai îşi începuse discursurile despre marile responsabilităţi cu care se confruntau, când se auzi sirena de incendiu. *„Băiatul s-a grăbit*" îşi spuse el. *„Nu pot avea încredere-n el să-mi rezolve problemele. N-am putut avea niciodată, dar acum situaţia e mult mai gravă."*

— Ei bine, băieţi, spuse el, uitându-se mai ales la tânărul Mickey Wardlaw – Doamne, ce namilă! –, mai aveam multe să vă spun, dar se pare că e rost de încă o mică distracţie. Fern Bowie, întâmplător ştii dacă mai avem ceva pompe indiene în garajul pompierilor?

Fern răspunse că aruncase o privire acolo în aceeaşi seară, doar ca să se uite ce fel de echipamente mai erau şi văzuse aproape o duzină de pompe indiene. Toate erau pline cu apă, ceea ce pica de minune.

Big Jim, care considera ironia o calitate care ar fi trebuit să le fie rezervată doar celor destul de isteţi ca s-o înţeleagă, spuse că Bunul Dumnezeu le purta de grijă. Mai adăugă şi că, dacă era mai mult decât o alarmă falsă, avea să preia comanda, cu Stewart Bowie ca adjunct.

„Aşa, căţea băgăreaţă", îşi spuse el, în timp ce noii agenţi, cu ochi strălucitori şi plini de nerăbdare, se ridicau

de pe bănci. *Acuma să vedem cum ţi-o mai plăcea să te-amesteci în treburile mele.”*

25

— Un’ te duci? întrebă Carter.

Merseseră – cu farurile stinse – până la intersecţia în formă de T dintre West Street şi Şoseaua 117. Clădirea de-acolo era o benzinărie Texaco închisă din 2007. Se afla aproape de oraş, dar oferea o acoperire bună, ceea ce o făcea foarte convenabilă. În direcţia din care veniseră, sirena de incendiu suna în serii de şase semnale, iar văpaia focului, mai mult roz decât portocalie, începea să se profileze pe cer.

— Hmm? făcu Junior, care se uita la aura tot mai puternică. Îl excita. Îi trezea cheful de a-şi mai găsi o prietenă.

— Te-am întrebat unde te duci. Taică-tu a zis s-avem alibiuri.

— Am lăsat maşina doi în spatele poştei, răspunse Junior, luându-şi fără tragere de inimă privirea dinspre foc. O folosim împreună, io şi Freddy Denton. Şi-o să spună că *am fost* împreună. Toată noaptea. De-aici, pot s-o iau pe jos. Poate-am să mă întorc pe West Street. Să mai arunc o privire, să văd cum arde.

Scoase un chicotit strident, aproape ca de fată, care-l făcu pe Carter să se uite la el cu o expresie stranie.

— Nu sta prea mult. Incendiatorii sunt mereu prinşi că se-ntorc să se uite la focurile care le-au aprins. Am văzut la *America’s Most Wanted.*

— Meritu’ pentru chestia asta n-o să-i revină la nimeni altul decât lu’ *Baaarbie,* replică Junior. Şi tu? Unde mergi?

— Acasă. Mama o să zică c-am fost acolo toată seara. O s-o pun să-mi schimbe bandaju’ de la umăr – mă doare ca un cur’, de unde m-a muşcat javra aia. Iau şi-o aspirină. Şi pe urmă vin în oraş ca s-ajut la stingerea focului.

— La Centrul Medical şi la spital au medicamente mai tari decât aspirina. Şi la farmacie. Ar trebui să băgăm un ochi şi-n căcaturile alea.

— Pe bune, îi dădu dreptate Carter.

— Sau… tragi ceva? Cred că putem face rost.

— Meth? Nu mă-ncurc eu cu d-alea. Da’ la nişte Oxy n-aş zice nu.

— Oky! exclamă Junior.

Cum de nu se gândise la asta? Probabil că i-ar fi alungat durerile de cap mai bine decât pastilele de Zomig sau Imitrix.

— Aşa, frate! Acu’ mai vii de-acasă!

Ridică pumnul. Carter i-l lovi cu al lui, deşi n-avea de gând să se drogheze împreună cu Junior. În ultima vreme, devenea din ce în ce mai ciudat.

— Mai bine să mergem, Junes.

— Eu o iau pe jos.

Junior deschise portiera şi o luă din loc, încă mai şchiopătând puţin.

Carter se miră să-şi dea seama cât de uşurat era să-l vadă plecând.

26

Barbie se trezi în sunetul sirenei şi-l văzu pe Melvin Searles stând în faţa celulei. Avea şliţul descheiat şi-şi ţinea în mână scula de o mărime considerabilă. Când observă că Barbie îl văzuse, începu să se pişe. Era clar că urmărea să ajungă până la pat. Nu prea reuşea, aşa că se mulţumi cu un S stropit pe pardoseala de ciment.

— Hai, Barbie, bea, zise el. O să ţi se facă sete. E niţel cam sărat, da’ ce futu-i mă-sa.

— Ce arde?

— De parcă n-ai şti, replică Mel, zâmbind. Încă mai era cam palid – probabil pierduse mult sânge –, dar bandajul din jurul capului îi era uscat şi fără pete.

— Imaginează-ţi că n-aş şti.

— Amicii tăi au dat foc la ziar, răspunse Mel, iar acum zâmbetul îi dezveli şi dinţii; Barbie îşi dădu seama că era furios – şi temător. Încearcă să ne sperie ca să-ţi dăm drumul. Da' *noi… nu… ne speriem.*

— De ce-aş da eu foc redacţiei? De ce nu primăriei? Şi cine-ar fi acei aşa-zişi amici ai mei?

Mel îşi băga obiectul înapoi în pantaloni.

— Mâine n-o să-ţi mai fie sete, Barbie. Nicio *grijă.* Avem o găleată plină cu apă, pe care scrie numele tău, şi-un burete.

Barbie tăcu.

— Ai văzut căcatul ăla pentru tortura apei, din camera de interogatoriu?

Dădu din cap, ca şi cum ar fi ştiut că Barbie îl văzuse.

— O s-aflăm cine ţi-s complicii, băi pulă. Şi-o să mai aflăm şi ce-ai făcut ca să blochezi oraşu'. Căcatu' cu apa? La ăla nu rezistă *nimeni!*

Dădu să plece, apoi se întoarse.

— Şi nici n-o să fie dulce. Cu sare. Prima chestie. Gândeşte-te, numai.

De data asta, plecă definitiv, bocănind pe culoarul subsolului, cu capul în piept. Barbie rămase aşezat pe pat, privind şarpele de urină ce se usca pe jos şi ascultând sirena. Se gândea la fata din maşină. Blonda care fusese gata să-l ia când făcuse autostopul, apoi se răzgândise. Închise ochii.

CENUŞĂ

1

Rusty se afla pe aleea circulară din faţa spitalului, privind flăcările care se ridicau de undeva de pe Main Street, când, din telefonul mobil prins la centură, se auzi cântecelul de apel. Alături stătea Twitch, pe care Gina îl ţinea de braţ, ca pentru a-i căuta protecţia. Ginny Tomlinson şi Harriet Bigelow dormeau în oficiul surorilor. Bărbatul care se oferise voluntar, Thurston Marshall, făcea rondul saloanelor, cu medicamentele. Se dovedise surprinzător de priceput. Luminile şi echipamentele reintraseră în funcţiune şi, deocamdată, totul decurgea normal. Până să se-audă sirena de incendiu, Rusty chiar îndrăznise să se simtă bine.

Văzu numele LINDA pe ecranul telefonului şi o întrebă:

— Iubito? Totu-i OK?

— Aici, da. Fetele dorm.

— Ştii cumva ce ar…

— Redacţia ziarului. Taci şi-ascultă, fiindcă în vreun minut jumate închid telefonul, ca să nu mă poată suna nimeni să mă cheme la stingerea incendiului. E aici şi Jackie. Are ea grijă de fete. Trebuie să ne întâlnim la pompele funebre. Vine şi Stacey Moggin. A trecut pe-aici mai devreme. E de partea noastră.

Deşi numele îi era familiar, Rusty nu-l asocie pe loc cu nicio faţă. Oricum, importante erau cuvintele „E de partea noastră.” Într-adevăr, începeau să se formeze tabere, oamenii fiind fie „cu noi”, fie „cu ei”.

— Lin…

— Ne vedem acolo. În zece minute. Atâta vreme cât ăia au treabă cu incendiul, suntem în siguranţă, fiindcă fraţii Bowie fac parte din echipă. Aşa zice Stacey.

— Cum au adunat o echipă aşa de re…

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează. Poţi să vii?

— Da.

— Bine. Nu folosi parcarea laterală. Ocoleşte până la aia mică din spate.

Legătura se întrerupse.

— Ce arde? întrebă Gina. Ai aflat?

— Nu, răspunse Rusty. Fiindcă n-am vorbit cu nimeni.

Şi le privi pe amândouă în ochi, cu subînţeles.

Gina nu înţelese, dar Twitch se prinse imediat.

— Nici n-a sunat telefonul.

— Am plecat pur şi simplu, poate cu vreo treabă, dar nu ştiţi unde. Nu v-am spus. Corect?

Deşi încă mai era nedumerită, Gina dădu din cap. Fiindcă acum aceşti oameni erau ai ei; nu încăpea discuţie. Şi de ce s-ar fi îndoit? Avea doar şaptesprezece ani. *„Ei şi noi”,* îşi spuse Rusty. *„Rău exemplu, de obicei. Mai ales pentru tinerii de şaptesprezece ani.”*

— Poate cu vreo treabă, repetă ea. Nu ştim unde.

— Îhî, îi dădu dreptate Twitch. Tu locustă, noi furnicuţe mumoase.

— Să nu faceţi caz, niciunul, le ceru Rusty.

Dar începea să se facă, o ştia deja. Problema se agrava. Gina nu era singura adolescentă – aproape un copil – din combinaţie; el şi Linda aveau şi ei doi copii, care acum dormeau adânc şi nu ştiau că mami şi tati riscau să intre într-o furtună mult prea puternică pentru bărcuţa lor.

Şi totuşi…

— Voi reveni, spuse el, cu speranţa că nu era doar o dorinţă deşartă.

2

Sammy Bushey ajunse cu Malibu-ul soţilor Evans pe Catherine Russell Drive la scurt timp după ce Rusty pornise spre Bowie Funeral Parlor; trecură unul pe lângă altul, mergând în direcţii opuse pe Town Common Hill.

Twitch şi Gina reveniseră în clădire, iar aleea de la intrarea principală în spital era pustie, dar Sammy nu se opri acolo. Faptul că avea un pistol pe locul de-alături o făcea să fie prudentă (Phil ar fi spus „paranoică”). În schimb, merse până în spate şi intră în parcarea salariaţilor. Luă 45-ul şi-l înfipse sub betelia jeanşilor, apoi îşi umflă puţin tricoul pe deasupra. Traversă parcarea şi se opri la uşa spălătoriei, citind anunţul care spunea: „FUMATUL INTERZIS AICI DIN 1 IANUARIE”. Se uită la clanţă şi ştiu că, dacă uşa nu era descuiată, avea să se lase păgubaşă. Ar fi fost un semn de la Dumnezeu. Dacă însă uşa se deschidea…

Se deschise.

Sammy se strecură înăuntru, ca o fantomă palidă, care şchiopăta.

3

Thurston Marshall era obosit – epuizat, mai bine zis –, dar fericit cum nu mai fusese de ani întregi. Fără îndoială, era o stare perversă pentru un profesor de ţinută, poet publicat şi redactor al unei prestigioase reviste literare. Avea o tânără superbă cu care să împartă patul, inteligentă şi care-l găsea minunat. Faptul că administrarea pastilelor, aplicarea de alifii şi golitul ploştilor (ca să nu mai menţioneze şi ştersul micului Bushey la fund, cu o oră în urmă) îl făceau mai fericit decât toate celelalte, aproape că *trebuia* să fie o perversitate – şi totuşi, asta era. Coridoarele spitalului, cu mirosurile lor de dezinfectant şi lac de podele, îi readuceau în minte anii tinereţii. În seara aceea, amintirile fuseseră foarte clare, de la aroma pătrunzătoare a uleiului de patchouli din apartamentul lui David Perna până la banderola cu serpentine purtată de Thurse la slujba cu lumânări în memoria lui Robert Kennedy. Îşi făcea rondul fredonând printre dinţi, foarte încet, *Big Leg Woman.*

Aruncă o privire în oficiu şi o văzu pe sora cu nasul spart şi pe infirmiera cea mică şi drăguţă – Harriet, aşa o chema – dormind pe paturile duse acolo. Canapeaua era liberă, şi nu peste mult avea să fure câteva ore de somn pe ea sau să se întoarcă în casa de pe Highland Avenue unde locuia acum – asta mai degrabă…

Ciudate evoluţii.

Ciudată lume.

Mai întâi, însă, n-ar fi stricat încă o vizită pe la cei pe care-i considera „pacienţii lui”. N-avea să dureze mult, în acel spital mic cât o marcă poştală. Oricum, majoritatea saloanelor erau goale. Bill Allnut, care fusese nevoit să rămână treaz până la nouă, din cauza rănii suferite în haosul de la Food City, dormea acum adânc, sforăind, întors pe-o parte ca să nu stea cu capul pe leziunea de deasupra cefei.

Wanda Crumley era cu două uşi mai încolo. Monitorul cardiac piuia, iar tensiunea sangvină îşi mai revenise, dar trăia cu cinci litri de oxigen, iar Thurse se temea că nu mai avea nicio şansă. Prea multe kilograme; prea multe ţigări. Soţul ei şi fiica lor cea mai tânără îi stăteau alături. Thurse îi adresă lui Wendell Crumley un V-de-la-victorie (semnul păcii la vremea lui), iar Wendell, cu un zâmbet moale, îi răspunse la fel.

Tansy Freeman, pacienta operată de apendicită, citea o revistă.

— De ce sună sirena? îl întrebă.

— Nu ştiu, scumpo. Te mai doare?

— Aşa şi-aşa, răspunse ea, pe un ton indiferent. Trece încet. Mâine pot să plec acasă?

— Depinde de Dr. Rusty, dar globul meu de cristal spune că da.

Iar felul cum i se lumină faţa îl făcu să simtă, dintr-un motiv pe care nu-l putea înţelege, că-i venea să plângă.

— S-a-ntors mama bebeluşului, spuse Tansy. Am văzut-o trecând.

— Bun, răspunse Thurse, deşi copilul nu prea pusese probleme. Plânsese o dată sau de două ori, dar mai mult dormea, mânca sau zăcea pe spate în pătuţ, privind în gol, spre tavan. Îl chema Walter (Thurse nu ştia că acel „Little” de pe uşă era tot un nume), iar Thurston Marshall îl numea în sinea lui „Puştiul cu Thorazină”.

Deschise uşa salonului 23, cel cu inscripţia PACIENT COPIL prinsă pe uşă cu o ventuză de plastic şi văzu că tânăra femeie – violată, îi şoptise Gina – stătea pe scaunul de lângă pat. Ţinea bebeluşul în braţe şi-l alăpta dintr-un biberon.

— Te simţi bine… dnă Bushey? întrebă Thurse, privind şi celălalt nume de pe uşă.

Pronunţa *Bouchez,* dar Sammy nu se osteni să-l corecteze, nici să-i spună că bieţii îi ziceau „Bushey Spaima Uşii”.

— Da, doctore, răspunse ea.

Nici Thurse nu-i rectifică aprecierea. Acea bucurie nedefinită – genul care vine la pachet cu lacrimi ascunse – îi mai crescu puţin în suflet. Când se gândea cât de puţin lipsise să nu-şi ofere serviciile… Dacă nu l-ar fi încurajat Caro… ar fi pierdut toate astea.

— Dr. Rusty se va bucura că te-ai întors. Şi Walter se bucură. Ai nevoie de ceva pentru dureri?

— Nu.

Aşa era. Părţile intime continuau s-o ardă şi să-i pulseze, dar senzaţia părea să vină de undeva de foarte departe. Avea impresia că plutea deasupra ei înseşi, ancorată de pământ cu un fir nespus de subţire.

— Bun. Înseamnă că eşti în curs de vindecare.

— Da… în curând am să mă fac bine.

— După ce-i dai de mâncare, întinde-te puţin în pat, da? Va veni Dr. Rusty să te examineze mâine-dimineaţă.

— Am înţeles.

— Noapte bună, dnă Bouchez.

— Noapte bună, doctore.

Thurse închise încet uşa şi-şi continuă drumul pe hol. La capătul coridorului era rezerva pacientei Roux. O privire şi acolo, şi termina.

Era anesteziată, dar trează. Tânărul care o vizita, însă, nu. Stătea în colţ, moţăind pe singurul scaun din cameră, cu o revistă sportivă în poală şi picioarele lungi desfăcute în faţa lui.

Georgia îi făcu semn lui Thurse să se apropie, iar când se aplecă deasupra ei, o auzi şoptindu-i ceva. Vorbea atât de încet, şi nu mai avea dinţi aproape deloc, încât nu prinse decât un cuvânt, două. Se aplecă şi mai mult.

— Thejici-l… îngăimă ea, cu o voce care suna ca a lui Homer Simpson. E şinguhu' cahe a 'enit la minhe…

Thurse dădu din cap. Orele de vizită se terminaseră de mult, bineînţeles, şi probabil că tânărul de pe scaun, cu cămaşa lui albastră şi pistolul la subsuoară, avea să fie mustrat că nu se prezentase la alarma de incendiu, dar… ce era rău în asta? Un pompier în plus sau în minus oricum nu prea conta, iar dacă dormea atât de adânc, încât nici sirena nu-l trezise, probabil că oricum n-ar fi fost în stare de mare lucru. Thurse duse un deget la buze, cu un gest conspirativ, făcându-i semn femeii să tacă. Tânăra încercă să zâmbească şi se strâmbă de durere.

Cu toate astea, Thurston nu-i mai dădu niciun medicament, în fişa medicală de la picioarele patului scria că-şi primise dozajul maxim până la ora două noaptea. Aşa că ieşi, închizând încet uşa în urma lui şi porni înapoi pe culoarul adormit. Nu observă că uşa cu anunţul „PACIENT COPIL" era din nou întredeschisă.

Canapeaua din oficiu îl chema îmbietor, dar Thurston se hotărâse să se întoarcă, totuşi, pe Highland Avenue.

Şi să aibă grijă de copii.

4

Sammy rămase aşezată pe pat cu Little Walter în braţe, până când medicul cel nou trecu prin dreptul uşii. Apoi, îşi sărută fiul pe amândoi obrajii şi pe gură.

— Să fii cuminte, îi spuse ea. Mami te va revedea în cer, dac-o lasă să intre. Şi cred c-au să mă lase. Termenu-n iad mi l-am făcut.

Îl puse la loc în pătuţ, apoi deschise sertarul noptierei. Băgase pistolul acolo, pentru ca Little Walter să nu-l simtă împungându-l, când îl ţinea în braţe şi-i dădea să mănânce pentru ultima oară. Acum îl scoase.

5

Capătul de jos al Main Street era blocat de maşinile poliţiei parcate bot în bot, cu girofarurile aprinse. Dincolo de ele se adunaseră mai mulţi oameni, privind tăcuţi şi posomorâţi – aproape trişti.

Horace era un câine liniştit, cu repertoriul vocal limitat la o salvă de lătrături de bun-venit acasă, sau câte un ţipăt ocazional spre Julia, pentru a-i reaminti că era şi el prezent. Dar când maşina ei opri la bordură, lângă Maison des Fleurs, câinele scoase un urlet gros şi prelung, de pe bancheta din spate. Julia întinse o mână, orbeşte, ca să-l mângâie pe cap. Şi să se mângâie şi pe sine.

— Julia, Dumnezeule… murmură Rose.

Coborâră. Iniţial, Julia intenţionase să-l lase pe Horace în maşină, dar când auzi încă un urlet slab şi pierdut – ca şi cum câinele ar fi ştiut, ca şi cum ar fi ştiut cu adevărat –, dibui pe sub locul din dreapta, după lesă, îi deschise portiera din spate ca să sară jos, apoi îi prinse lesa de zgardă. Îşi luă aparatul foto personal, un Casio mic, din buzunarul scaunului, înainte de a închide portiera. După aceea îşi croiră drum prin mulţimea de pe trotuar, cu Horace în frunte, trăgând de lesă.

Vărul lui Piper Libby, Rupe, un poliţist cu jumătate de normă care venise în The Mill cu cinci ani în urmă, încercă

să le oprească.

— Nimeni nu trece mai departe de-aici, doamnelor.

— Asta-i casa mea, replică Julia. La etaj e tot ce am pe lumea asta – hainele, cărţile, bunurile personale, totul. Jos e ziarul fondat de străbunicul meu. N-a sărit decât patru apariţii, în mai mult de-o sută douăzeci de ani. Iar acum, se mistuie în fum. Dacă vrei să mă-mpiedici să văd cu ochii mei cum se-ntâmplă asta – de aproape – va trebui să mă împuşti.

Rupe era nesigur, dar când Julia porni din nou (acum cu Horace la genunchi, privindu-l neîncrezător pe omul cu început de chelie), poliţistul se trase într-o parte. Numai un moment, însă.

— Dumneata nu, îi spuse el lui Rose.

— Ba da, şi eu. Dacă nu cumva vrei un laxativ expirat în următorul frappé pe care-l comanzi.

— Doamnă… Rose… am şi eu ordinele mele…

— Dracu’ să ţi le ia de ordine, replică Julia, mai mult obosită decât sfidătoare.

O luă pe Rose de braţ şi porni cu ea pe trotuar, oprindu-se numai când simţi că dogoarea rugului începea să-i ardă faţa.

Democratul era un infern. Cei vreo zece-doisprezece poliţişti nici măcar nu încercau să stingă focul, deşi aveau destule pompe (unele, încă mai purtând abţibilduri vizibile clar în lumina flăcărilor: O NOUĂ ZI DE VÂNZĂRI SPECIALE LA BURPEE’S!) cu care să stropească farmacia şi librăria. Dat fiind faptul că nu bătea vântul, era de aşteptat să scape cu bine amândouă… precum şi restul clădirilor de pe latura estică a străzii.

— E minunat c-au apărut aşa de repede, remarcă Rose.

Julia nu spuse nimic, privind doar flăcările care se învăpăiau prin întuneric, înghiţind stelele roz. Era prea şocată ca să mai plângă.

„Totul…” îşi spunea ea. *„Totul…”*

Apoi îşi aminti de legătura de ziare pe care o aruncase în portbagaj, înainte de a pleca la întâlnirea cu Cox, şi se corectă: *„Aproape* totul.”

Pete Freeman se îmbulzi prin semicercul poliţiştilor care udau faţada şi latura dinspre nord a Sanders Hometown Drug. Singurele locuri curate de pe faţa lui erau dârele lăsate de lacrimi prin funingine.

— Julia, îmi pare aşa de rău! se tângui el. Aproape că-l stinseserăm… l-am fi stins… da’ pe urmă, ultima… ultima sticlă pe care-au aruncat-o ticăloşii ăia a căzut pe ziarele de lângă uşă, şi… şi..

Se şterse pe faţă cu resturile mânecii, întinzând şi mai mult negreala.

— Îmi pare aşa de-al naibii de rău…!

Femeia îl cuprinse cu braţele, ca pe un copil mic, deşi Pete era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât ea, şi cu cincizeci de kilograme mai greu. Îl strânse, încercând să-i evite braţul ars şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Bombe incendiare… suspină el. Labagiul ăla de Barbara.

— E-n închisoare, Pete.

— Tovarăşii lui! *Complicii* lui afurisiţi! *Ei* au făcut-o!

— *Ce?* I-ai văzut?

— I-am auzit… răspunse Pete, retrăgându-se ca s-o privească. Ar fi fost şi greu să nu-i audă cineva. Aveau o goarnă. Au zis că dacă Dale Barbara nu-i eliberat, o să dea foc la tot oraşul.

Zâmbi amar.

— *Eliberat?* Merită să fie *spânzurat!* Dă-mi o funie şi-am s-o fac cu mâinile mele.

Big Jim se apropie agale. Focul îi colora obrajii în portocaliu. Ochii-i sticleau. Avea un zâmbet atât de larg, încât i se întindea aproape până la urechi.

— Cum îţi mai place acum prietenul tău Barbie, Julia?

Julia păşi spre el şi pesemne că pe faţă i se citea ceva, căci Big Jim făcu un pas înapoi, parcă temându-se să nu fie lovit.

— N-are niciun sens. Niciunul. Şi-o ştii foarte bine.

— A, ba cred că are. Dacă reuşeşti să accepţi ideea că Dale Barbara şi oamenii lui sunt cei care-au pus la cale Domul ăsta, din start, cred că are foarte mult sens. A fost un act de terorism, pur şi simplu.

— Gogoşi. Eram de partea lui, ceea ce-nseamnă că şi *ziarul* era de partea lui. Şi o ştia şi *el.*

— Da' ăia ziceau… începu Pete.

— Da, îl întrerupse ea, deşi fără să-l privească; nu-şi lua ochii de la chipul luminat de flăcări al lui Rennie. *Ăia* ziceau, *ăia* ziceau, da' cine naiba-s *ăia?* Asta să te-ntrebi, Pete. Întreabă-te: dacă nu era Barbie – care n-avea niciun motiv – atunci, cine *avea* motive? Cine are de câştigat, dacă-i închide gura incomodei de Julia Shumway?

Big Jim se întoarse şi chemă cu un gest doi dintre noii agenţi – recognoscibili ca poliţişti numai după eşarfele albastre înnodate pe bicepşi. Unul era un malac înalt şi mătăhălos, al cărui chip sugera că, indiferent de proporţii, încă mai avea mintea unui copil. Celălalt nu putea fi decât un Killian; capul în formă de glonţ era la fel de neîndoielnic ca o ştampilă.

— Mickey. Richie. Luaţi-le pe femeile astea două de la locul faptei.

Horace stătea ghemuit la capătul lesei, mârâind spre Big Jim.

Acesta îl privi cu dispreţ.

— Şi dacă nu merg de bunăvoie, aveţi permisiunea mea să le duceţi pe sus şi să le-aruncaţi peste capota celei mai apropiate maşini de poliţie.

— Nu s-a terminat! spuse Julia, ameninţându-l cu degetul; începea să plângă şi ea, dar lacrimile-i erau prea fierbinţi şi dureroase ca să fie izvorâte din durere. Povestea asta nu s-a terminat, nemernicule.

Lui Big Jim îi reapăru zâmbetul. Era la fel de lucios ca vopseaua de pe Hummer. Şi tot atât de negru.

— Ba da, spuse el. S-a terminat, punct.

6

Big Jim porni înapoi spre foc – voia să se uite până nu mai rămânea decât un morman de scrum din ziarul băgăcioasei – şi înghiţi o gură de fum. Dintr-odată, inima i se opri în piept, iar lumea păru să se învârtejească în jurul lui, ca printr-un soi de efect special. Apoi, ticăitoarea-i porni iar, dar într-un iureş de bătăi neregulate care-l făceau să se sufoce. Se bătu cu pumnul în partea stângă a pieptului şi tuşi cu putere – un leac rapid contra aritmiei pe care-l învăţase de la doctorul Haskell.

La început, inima îşi continuă galopul neregulat *(tic…* pauză… *tac-tic-tac…* pauză), dar apoi îşi reveni la ritmul normal. O clipă, doar, şi-o văzu captivă într-o glob dens de grăsime galbenă, ca o fiinţă îngropată de vie care se zbate să scape înainte de a rămâne fără aer. Apoi, îşi alungă imaginea din minte.

„N-am nimic. E doar oboseala. Câteva ore de somn şi se rezolvă.”

Şeful Randolph se apropie, cu o pompă indiană prinsă de spinarea lui latră. Faţa-i şiroia de sudoare.

— Jim? Te simţi bine?

— Perfect, răspunse Big Jim.

Şi aşa era. Chiar aşa era. Ajunsese la apogeul vieţii lui, la şansa de a atinge măreţia de care ştiuse dintotdeauna că era capabil. Nicio ticăitoare capricioasă n-avea să i-o smulgă.

— Sunt obosit doar. Am făcut cam multe în ultima vreme, fără o clipă de răgaz.

— Du-te acasă, îl sfătui Randolph. N-am crezut niciodată că-i voi mulţumi lui Dumnezeu pentru Dom şi nu-i mulţumesc nici acum, dar cel puţin opreşte vântul. O să ne

descurcăm noi. Am postat oameni pe acoperişuri, la farmacie şi la librărie, în caz că sar scântei, aşa că du-te şi…

— Pe cine?

Bătăile inimii îi deveneau tot mai regulate, se liniştea… Foarte bine.

— Henry Morrison şi Toby Whelan sunt pe librărie. Georgie Frederick şi unul din puştii ăştia noi, pe farmacie. Unu' de-ai lui Killian, cred. Rommie Burpee s-a oferit să se suie şi el cu ei.

— Ai walkie-ul la tine?

— Sigur că-l am.

— Şi Frederick îl are şi el pe-al lui?

— Toţi agenţii le au la ei.

— Zi-i lui Frederick să stea cu ochii pe Burpee.

— Pe Rommie? De ce, pentru Dumnezeu?

— N-am încredere-n el. Ar putea fi prieten cu Barbara.

Deşi, când era vorba de Burpee, nu Dale Barbara îl îngrijora pe Big Jim. Omul fusese prieten cu Brenda. Şi era perspicace.

Chipul năduşit al lui Randolph era brăzdat de îngândurare.

— Câţi crezi că sunt? Câţi or fi de partea nemerniculuí?

Big Jim clătină din cap.

— Greu de spus, Pete, da' oricum e groasă… Trebuie s-o fi planificat multă vreme. Nu poţi doar să te uiţi la noii sosiţi în oraş şi să zici că ei trebuie să fie. Unii dintre cei implicaţi puteau fi aici de ani întregi. De zeci de ani, chiar. Asta se cheamă infiltrare în adâncime.

— Hristoase… Dar *de ce,* Jim? *De ce,* pentru Dumnezeu?

— Nu ştiu. Ca să facă un test, probabil, cu noi pe post de cobai. Sau poate doar pentru putere. L-aş crede în stare de asta, pe banditul ăla de la Casa Albă. Important e că va trebui să sporim securitatea şi să fim atenţi la mincinoşii care încearcă să ne submineze eforturile de a menţine ordinea.

— Crezi că şi *ea…? arăt*ă Randolph cu capul spre Julia, care-şi privea firma făcându-se scrum, cu câinele alături, gâfâind de căldură.

— Sigur nu ştiu, dar după felul în care s-a purtat azi după-amiază… când a intrat valvârtej la secţie, zbierând că voia să-l vadă…? Ce-ţi spune asta?

— Mda, făcu Randolph, uitându-se la Julia Shumway cu o privire plată, gânditoare. Şi ce acoperire ar fi mai bună, decât să-şi dea singură foc la casă?

Big Jim îşi îndreptă un deget spre el, ca pentru a-i spune: „Să *ştii* că ai dreptate!”

— Eu trebuie să mă retrag. Vorbeşte cu George Frederick. Spune-i să stea cu ochii pe canuckul ăla din Lewiston.

— În regulă, răspunse Randolph, scoţându-şi walkie-talkie-ul.

În spatele lor, Fernald Bowie strigă:

— *Cade acoperişul! Voi, ăia din stradă, daţi-vă-napoi! Cei de pe celelalte case, fiţi atenţi, fiţi atenţi!*

Big Jim, cu o mână pe portiera Hummerului, privi cum acoperişul redacţiei se năruia, trimiţând o coloană de scântei drept spre cerul negru. Oamenii postaţi pe clădirile învecinate îşi verificară unii altora pompele indiene, după care rămaseră în poziţie pe-loc-repaus, aşteptând eventualele scântei, cu furtunurile în mâini.

Expresia de pe faţa Juliei Shumway, când acoperişul *Democratului* se prăbuşi, îi făcu inimii lui Big Jim mai mult bine decât toate dracele-bumbacele de medicamente şi stimulatoare cardiace din lume. Ani de zile fusese nevoit să-i suporte tiradele săptămânale şi, deşi n-ar fi recunoscut că se temea de ea, cu siguranţă îl nemulţumiseră.

„Da’ uită-te la ea acum”, îşi zise. *„Arată de parc-ar fi venit acasă şi-ar fi găsit-o pe maică-sa moartă pe bud*ă.”

— Arăţi mai bine, remarcă Randolph. Îţi revine culoarea în obraji.

— Mă *simt* mai bine, precizează Big Jim. Dar tot am să mă duc acasă. Să pun un pic geană pe geană.

— Bună idee, fu Randolph de acord. Avem nevoie de tine, prietene. Acum, mai mult ca oricând. Iar dacă drăcovenia asta de Dom nu dispare…

Clătină din cap, fără să-şi ia ochii de câine basset de pe chipul lui Big Jim.

— Nu ştiu cum ne-am descurca fără tine, ca să zic aşa. Ţin la Andy Sanders ca la un frate, da-n materie de creieri nu stă prea grozav. Iar Andrea Grinnell nu mai face nici cât o ceapă degerată, de când a căzut şi s-a lovit la spate. Tu eşti liantul care ţine la un loc Chester's Mill.

Big Jim fu mişcat de aceste cuvinte. Apucă braţul lui Randolph şi-l strânse.

— Mi-aş da şi viaţa pentru oraşul ăsta. Aşa de mult îl iubesc.

— Ştiu. Şi eu. Şi nimeni n-o să ni-l fure de sub nas.

— Că bine zici.

Şi plecă, urcând cu maşina pe trotuar ca să ocolească barajul rutier plasat în capătul de nord al cartierului de afaceri. Inima-i era din nou la locul ei, în piept, dar se simţea tulburat. Trebuia să-l consulte pe Everett şi nu-i plăcea ideea. Everett era un alt băgăreţ pornit să cauzeze probleme într-o vreme când oraşul trebuia să fie unit. Şi nici nu era doctor. Big Jim aproape că s-ar fi simţit mai bine încredinţându-i unui veterinar problemele lui medicale, dar în oraş nu exista niciunul. Nu-i rămânea decât să spere că, dacă avea nevoie de medicamente, ceva care să-i regleze bătăile inimii, Everett avea să ştie ce să-i dea.

„Ei bine", îşi spuse el, *„orice mi-o da, pot să verific şi cu Andy. "*

Da, dar nu ăsta era lucrul care-l frământa acum, ci afirmaţia lui Pete: „Dacă drăcovenia asta de Dom nu dispare…"

Big Jim nu-şi făcea asemenea griji – dimpotrivă. Dacă Domul *dispărea* – prea devreme, mai bine zis – se putea să

aibă rău de furcă, chiar şi în cazul în care nu i se descoperea laboratorul de metamfetamine. Cu siguranţă, aveau să apară destui draci-bumbaci care să-i discute hotărârile. Una dintre regulile vieţii politice pe care le învăţase de timpuriu era următoarea: *„Cei care pot fac; cei care nu pot contestă deciziile celor care pot.”* Era posibil ca unii să nu înţeleagă că tot ce făcuse el sau ordonase să se facă – chiar şi aruncările cu pietre de la magazin, în acea dimineaţă, avuseseră o natură ocrotitoare. Tovarăşii din exterior ai lui Barbara aveau să tindă în special spre înţelegeri greşite, fiindcă *nu voiau* să înţeleagă. Faptul că Barbara *avea* afară acoliţi, puternici chiar, era un lucru de care Big Jim nu se mai îndoia, de când văzuse scrisoarea de la Preşedinte. Pentru moment, însă, nu puteau face nimic. Iar Big Jim voia ca lucrurile să rămână aşa pentru cel puţin vreo două săptămâni – dacă nu chiar o lună şi ceva.

Adevărul era că-i plăcea Domul.

Nu pe termen lung, desigur – doar până când propanul de la postul de radio era redistribuit…? Până când laboratorul era dezafectat şi magazia care-l adăpostise era arsă până-n temelii (alt delict aruncat în cârca tovarăşilor de conspiraţie ai lui Dale Barbara)? Până când Barbara putea fi judecat şi împuşcat de plutonul de execuţie al poliţiei? Până când vina pentru felul cum merseseră lucrurile în timpul crizei putea fi răspândită printre cât mai mulţi oameni posibil, iar meritul i se atribuia numai unuia, şi anume lui însuşi?

Până atunci, Domul îi convenea de minune.

Big Jim se hotărî să îngenuncheze şi să se roage pentru asta înainte de culcare.

7

Sammy şchiopăta pe coridorul spitalului, citind numele de pe uşi şi uitându-se în camerele unde nu scria nimic, ca să fie sigură, începea să se îngrijoreze că javra nu era acolo

– când ajunse la ultima şi văzu o cartolină cu urări de sănătate. Reprezenta un câine din desene animate care spunea: „Am auzit că nu te simţi prea bine.”

Scoase pistolul lui Jack Evans din betelia pantalonilor (acei pantaloni care-i stăteau puţin mai larg pe talie, acum că reuşise în sfârşit să slăbească cât de cât – mai bine mai târziu decât niciodată) şi deschise cartolina cu ţeava armei. În interior, câinele desenat îşi lingea boaşele, spunând: „Ai nevoie de-o manevră cu limba?” Purta semnăturile: „Mel, Jim jr., Carter, Frank”, şi era exact genul de felicitare de bun gust la care s-ar fi aşteptat din partea lor.

Tot cu ajutorul ţevii, Sammy împinse uşa. Georgia nu era singură. Acest lucru nu tulbură calmul profund din sufletul lui Sammy, senzaţia de pace pe care aproape o atinsese. Poate, dacă omul care dormea în colţ ar fi fost nevinovat – tatăl sau unchiul jigodiei, să zicem –, dar era Frankie Apucătorul-de-Ţâţe. Cel care o violase primul, spunându-i că mai bine să-şi ţină gura pentru când stătea în genunchi. Faptul că acum dormea nu schimba deloc nimic lucrurile. Fiindcă cei ca el se trezeau mereu şi o luau cu futaiurile de la capăt.

Georgia nu dormea; avea dureri prea mari, iar pletosul care trecuse pe la ea nu-i mai dăduse medicamente. O văzu pe Sammy şi făcu ochii mari.

— Iaaa… îngăimă ea. Iehi afahă d-aihi!

Sammy zâmbi.

— Vorbeşti ca Homer Simpson, remarcă ea.

Când văzu pistolul, Georgia a căscat ochii şi mai mult. Deschise gura rămasă aproape fără dinţi şi zbieră.

Sammy continua să zâmbească. Ba chiar, zâmbetul i se lăţise. Era o muzică în urechile ei, acel urlet, un balsam pe rănile ei.

— Trage-i-o la boarfă, spuse ea. Nu, Georgia? Nu aşa ai zis, pizdă fără suflet ce eşti?

Frank se trezi şi privi în jur, buimac, cu ochii cârpiţi de somn. Fundul îi migrase până la marginea scaunului, iar

când Georgia ţipă din nou, tresări şi căzu pe jos. Acum purta armă la subsuoară – la fel ca toţi ceilalţi – şi dădu s-o scoată, spunând:

— Lasă-l jos, Sammy pune-l jos, aici toţi suntem prieteni, hai să fim prieteni aicea.

— Mai bine ţine-ţi gura, pentru când o să fii-n genunchi, să-i sugi pula amicului tău Junior, răspunse Sammy.

Şi apăsă pe trăgaciul Springfieldului. Detunătura răsună asurzitor în camera mică. Primul glonţ trecu peste capul lui Frankie, spărgând fereastra. Georgia urlă din nou. Acum încerca să se dea jos din pat, cu perfuzia şi firele monitorului smulgându-se de la locurile lor. Sammy o împinse, trântind-o la loc, pe spate.

Frankie încă nu reuşise să-şi scoată pistolul. Îngrozit şi zăpăcit, trăgea nu de patul armei, ci de teacă, fără a reuşi altceva decât să zgâlţâie curelele. Sammy făcu doi paşi spre el, strânse pistolul în ambele mâini, cum văzuse la televizor, şi trase din nou. Partea stângă din capul lui Frankie se desprinse. O fâşie de scalp lovi peretele şi rămase lipită acolo. Tânărul îşi trânti o mână peste rană. Sângele se prelinse imediat printre degete. Apoi, degetele îi dispărură, afundându-se în buretele ud din locul calotei craniene.

— *Nu mai!* ţipă el, cu ochii enormi, plini de lacrimi. *Nu mai trage, nu… Nu trage-n mine!*

Şi apoi:

— *Mamaaa! MĂMICOOO…!*

— Dă-o dracu’, că tot n-a ştiut să te crească, replică Sammy şi-l împuşcă din nou, de astă dată în piept. Şocul îl azvârli la perete. Mâna i se desprinse de capul zdrobit şi căzu pe podea, în băltoaca de sânge care se forma deja acolo. Sammy trase şi a treia oară, în locul lui dintre picioare, acela care o vătămase. Apoi, se întoarse spre pacienta de pe pat.

Georgia se strânsese ghem. Monitorul de deasupra ei piuia înnebunit, probabil fiindcă-şi smulsese firele legate de el. Părul îi venea în ochi. Urla iar şi iar.

— Nu aşa ai zis? o întrebă Sammy. Trage-i-o la boarfă, da?

— *Iahtă-măăă…!*

— Ce?

Georgia încercă din nou:

— *Iahtă-mă, Hammy! îmi pahe hăăău!*

Şi apoi, absurditatea supremă:

— *Iau îhapoi ne-am hisss!*

— N-ai *cum.*

O împuşcă în faţă, apoi şi în gât. Georgia sări din loc la fel ca Frankie şi rămase nemişcată.

Se auzeau strigăte şi paşi alergând pe coridor. Şi exclamaţii alarmate din alte camere. Sammy regreta deranjul, dar uneori nu aveai încotro. Uneori, trebuia să faci anumite lucruri. Şi după ce le făceai, îţi puteai găsi liniştea.

Duse pistolul la tâmplă.

— Te iubesc, Little Walter. Mămica îl iubeşte pe băieţelul ei.

Şi apăsă pe trăgaci.

8

Rusty o luase pe West Street, ca să ocolească incendiul, după care coti pe Lower Main, la intersecţia cu 117. La Bowie era întuneric, cu excepţia micilor candele electrice din vitrine. Merse până în parcarea mică din spate, aşa cum îl instruise soţia lui, şi opri maşina lângă Cadillacul gri, lung, aflat acolo. Undeva, în apropiere, un generator zăngănea.

Tocmai întindea mâna spre clanţa portierei, când telefonul mobil ciripi. Îl închise, fără a se uita măcar să vadă cine-l suna, iar când ridică din nou privirea, lângă fereastră stătea un poliţist. Un poliţist cu pistolul scos.

Era o poliţistă. Când se aplecă, Rusty îi văzu claia de păr blond tapat şi, în sfârşit, o faţă pe care s-o asocieze cu numele menţionat de soţia lui. Dispecera şi recepţionera de la poliţie, din schimbul de zi. Presupuse că i se impusese

normă întreagă, după Ziua Domului. Mai bănuia şi că-şi luase singură misiunea de acum.

Femeia vârî pistolul în teacă.

— Bună seara, Dr. Rusty. Stacey Moggin. M-aţi tratat pentru intoxicaţie, acum doi ani – vă mai amintiţi? Ştiţi, la…

Şi-şi bătu fundul cu palma.

— Ţin minte. Mă bucur să vă văd cu pantalonii ridicaţi, domnişoară Moggin.

Stacey râse, în timp ce-i spunea încet:

— Sper că nu v-am speriat.

— Doar puţin. Îmi închideam mobilul şi aţi apărut dintr-odată.

— Scuze! Veniţi înăuntru. Linda vă aşteaptă. N-avem prea mult timp. Eu o să stau de pază în faţă. Dacă vine cineva, îi dau lui Lin un dublu-semnal pe walkie. Dacă-s fraţii Bowie, o să parcheze în lateral, iar noi putem pleca pe East Street neobservaţi.

Înclină puţin capul într-o parte, zâmbind.

— Mă rog… Sună cam optimist, dar în orice caz vom rămâne neidentificaţi. Dacă avem noroc.

Rusty o urmă, orientându-se după aureola ei de păr creţ.

— Aţi pătruns prin efracţie, Stacey?

— Pe naiba. Aveam o cheie, la poliţie. Majoritatea firmelor de pe Main Street ne-au dat chei.

— Şi de ce ai intrat în treaba asta?

— Fiindcă nu-s decât baliverne pornite din frică. Duke Perkins le-ar fi pus capăt de mult. Haideţi înăuntru! Şi să n-o lungiţi prea mult.

— Nu pot să promit. De fapt, nu pot promite nimic. Nu-s medic legist.

— Atunci, grăbiţi-vă cât puteţi.

Rusty o urmă înăuntru. O clipă mai târziu, braţele Lindei îl cuprinseră.

Harriet Bigelow zbieră de două ori, apoi leşină. Gina Buffalino se holba doar, cu ochii sticloşi de şoc.

— Scoate-o pe Gina de-aici! se răsti Thurse.

Ajunsese până în parcare, când auzise împuşcăturile şi se înapoiase în fugă. Ca să găsească acel tablou. Acel masacru.

Ginny o cuprinse pe Gina de umeri şi o conduse pe culoar, unde pacienţii ambulatorii – dintre care făceau parte Bill Allnut şi Tansy Freeman – stăteau speriaţi, cu ochii mari.

— Duceţi-o de-aci pe fata asta, îi spuse Thurse lui Twitch, arătând spre Harriet. Şi trăgeţi-i fusta în jos, săraca, puţină decenţă, ce naiba…

Twitch se conformă. Când el şi Ginny reveniră în cameră, Thurse îngenunchease lângă cadavrul lui Frank DeLesseps, care murise fiindcă venise la spital în locul prietenului Georgiei şi rămăsese peste orele de vizită. Thurse o acoperise pe Georgia cu cearşaful, pe care înfloreau deja maci sângerii.

— Putem face ceva, doctore? îl întrebă Ginny.

Ştia că nu era medic, dar, în starea aia de şoc, cuvântul îi venise pe buze de la sine. Privea trupul prăbuşit al lui Frank, ţinându-şi mâna la gură.

— Da, răspunse Thurse, în timp ce se ridica în picioare, cu genunchii ososi pocnindu-i ca nişte pistoale. Cheamă poliţia. Ăsta-i câmp infracţional.

— Toţi poliţiştii care-s de serviciu în seara asta sunt la incendiul din centru, răspunse Twitch. Ceilalţi fie sunt pe drum, fie dorm, cu telefoanele închise.

— Ei bine, cheamă pe *cineva,* pentru numele lui Dumnezeu, şi află dacă trebuie să facem ceva înainte să ne apucăm de curăţenie. Fotografii sau mai ştiu eu… Nu c-ar încăpea cine ştie ce mari îndoieli despre ce s-a întâmplat aici… Scuză-mă puţin. Mă duc să vomit.

Ginny se trase într-o parte şi-i făcu loc să intre în micul WC alăturat. Thurse închise uşa, dar sunetul se auzi cu

putere, ca al unui motor ambalat, cu angrenajele colmatate de murdărie.

O stare de leşin îi străbătu capul, părând s-o ridice de la pământ, ca şi cum ar fi plutit. Încercă să şi-o alunge. Când se uită din nou la Twitch, acesta tocmai îşi închidea telefonul mobil.

— Rusty nu răspunde, spuse el. I-am lăsat un mesaj. Altcineva? Să-l sun pe Rennie?

— Nu! replică Ginny, aproape cutremurându-se. Numai pe el nu.

— Pe sora mea? Vreau să zic, pe Andy?

Ginny se mulţumi să-l privească doar.

După ce-i susţinu un moment privirea, Twitch plecă ochii.

— Poate mai bine nu… mormăi el.

Fata îl atinse pe braţ. Îi simţi pielea rece, din cauza şocului. Probabil că şi a ei era la fel.

— Dacă te consolează cu ceva, îi spuse, cred că încearcă o cură de dezintoxicare. L-a vizitat pe Rusty şi sunt destul de sigură că despre asta era vorba.

Twitch îşi trecu mâinile peste obraji, transformându-şi pentru un moment faţa într-o mască a durerii din opera bufă.

— E un coşmar.

— Da, răspunse simplu Ginny, şi-şi scoase din nou telefonul mobil.

— Pe cine suni? întrebă Twitch, izbutind un mic zâmbet. Pe Vânătorii-de-fantome?

— Nu. Dacă Andy şi Big Jim sunt excluşi, cine ne mai rămâne?

— Sanders, dar el e-un căcăţel bun de nimic, cum ştii foarte bine. De ce nu facem curat şi gata? Thurston are dreptate, e foarte clar ce s-a întâmplat aici.

Thurston ieşi din toaletă, ştergându-se la gură cu un prosop de hârtie.

— Fiindcă există anumite reguli, tinere. Şi, în circumstanţele existente, e mai important ca oricând să le

respectăm. Sau, cel puţin, să ne dăm toată silinţa.

Ridicând privirea, Twitch văzu creierii lui Sammy Bushey uscându-se pe perete. Materia cu care gândise până nu demult arăta acum ca o stropitură cu păsat de ovăz. Izbucni în lacrimi.

10

Andy Sanders stătea în apartamentul lui Dale Barbara, aşezat pe marginea patului. Prin fereastră se revărsa lumina portocalie a flăcărilor care devorau redacţia *Democratului* din vecini. De deasupra se auzeau paşi şi glasuri înfundate – umblau oameni pe acoperiş, probabil.

Adusese cu el, când urcase scara interioară de la farmacia de jos, o pungă maro. Acum scoase dinăuntru un pahar, o sticlă de apă Dasani şi un flacon cu pastile – tablete de Oxycontin. Pe etichetă scria: REŢINUT PENTRU A. GRINNELL. Erau roz, douăzeci în total. Scutură câteva, le numără, apoi mai scutură. Douăzeci. Patru sute de miligrame. Poate pentru Andrea n-ar fi fost de-ajuns ca s-o omoare, fiindcă ea avusese timp să-şi ridice nivelul de toleranţă în organism, dar era sigur că asupra lui urmau să aibă un efect garantat.

Dogoarea de la incendiul de-alături radia prin perete. Andy avea pielea umedă de sudoare. Trebuia să fie cel puţin o sută de grade acolo, poate chiar mai mult. Se şterse pe faţă cu cuvertura.

„N-o s-o mai simt multă vreme. În cer bat adieri răcoroase şi cu toţii vom lua cina la masa Domnului.”

Folosind fundul paharului, pisă pastilele roz, ca să fie sigur că substanţa avea să-şi facă efectul dintr-odată. Ca un ciocan în capul unei vaci. Ajungea doar să se culce pe pat, să închidă ochii, şi apoi, noapte bună, scumpe farmacist, fie ca zborurile îngerilor să te petreacă spre veşnica odihnă…

„Eu… şi Claudie… şi Dodee. Împreună, pentru eternitate.”

„N-aş prea crede, frate.”

Asta era glasul lui Coggins. Coggins, la modul cel mai sever şi declamator. Andy se întrerupse din pisatul pilulelor.

„Sinucigaşii nu iau cina cu cei dragi, prietene; ei se duc în iad şi cinează cu tăciuni aprinşi, care-i ard veşnic în burtă. Poţi să-mi dai un aleluia pentru asta? Poţi să zici amin?”

— Palavre, şopti Andy, şi continuă să piseze pastilele. Ai fost şi tu cu râtu-n troacă, la fel ca noi toţi. De ce te-aş crede?

„Fiindcă eu spun adevărul. Soţia şi fiica ta se uită la tine din cer, în clipa asta, implorându-te să n-o faci. Nu le-auzi?”

— Nu, nu, răspunse Andy. Şi nici ăsta care vorbeşte nu eşti tu. E doar laşul din mine. Toată viaţa m-a condus. Aşa m-a prins Big Jim în mrejele lui. Aşa am intrat şi-n mizeria asta cu drogurile. N-aveam nevoie de bani, nici măcar nu *înţeleg* nişte sume atât de mari, da’ pur şi simplu n-am ştiut să zic nu. De data asta, însă, pot să zic. Nu, domnule! Nu mi-a mai rămas nimic pentru care să trăiesc, aşa că mă duc. Ai ceva de spus la treaba asta?

Se pare că Lester Coggins nu mai avea nimic de spus. Andy termină de făcut pastilele pulbere, apoi umplu paharul cu apă. Mătură praful trandafiriu în pahar, cu latul palmei, apoi amestecă soluţia cu degetul. Singurele sunete care se mai auzeau erau trosnetele focului şi strigătele slabe ale oamenilor care se luptau cu el, plus glasurile şi tropăielile celor de pe acoperiş.

— S-o dăm pe gât… spuse el, dar nu bău. Îşi ţinea mâna pe pahar, însă acea latură laşă din el – partea care nu voia să moară, deşi viaţa lui nu mai avea niciun sens – îl ţinea pe loc.

— Nu, de data asta nu mai câştigi, spuse, dar lăsă puţin paharul ca să-şi şteargă iar sudoarea de pe faţă cu cuvertura. Nu câştigi chiar de fiecare dată, şi de data asta n-o să câştigi.

Ridică paharul la buze. Înăuntru înota nefiinţa dulce şi roz. Dar şi de astă dată îl puse la loc pe noptieră.

Laşitatea, continuând să-l stăpânească. S-o ia *dracu'* de laşitate.

— Doamne, dă-mi un semn, şopti el. Trimite-mi un semn că pot să beau asta. Măcar fiindcă e singura cale de-a ieşi din oraşul ăsta.

Alături, acoperişul *Democratului* se prăbuşi, într-un clocot de scântei. Deasupra, cineva – părea să fie vocea lui Romeo Burpee – strigă:

— Fiţi gata, băieţi, fiţi naibii gata!

„Fiţi gata!" Ăsta era semnul, cu siguranţă. Andy Sanders ridică din nou paharul morţii, iar acum partea laşă din el nu-i mai opri braţul. Partea laşă părea să fi abandonat lupta.

În clipa aia, în buzunar, telefonul mobil cântă primele măsuri din *„You're Beautiful",* un spanac sentimental pe care i-l alesese Claudie. Un moment, fu cât pe ce să bea totuşi, dar apoi o voce îi şopti că şi *acesta* putea fi un semn. Nu-şi dădea seama dacă era vocea laşităţii, sau a lui Coggins, sau a adevăratei lui stări sufleteşti. Şi fiindcă nu putea, răspunse la telefon.

— Domnul Sanders?

Era o voce de femeie, obosită şi nefericită şi speriată. Andy o recunoscu.

— Sunt Virginia Tomlinson, de la spital, ştiţi…?

— Sigur, Ginny! exclamă el, sunând din nou vesel şi îndatoritor, aşa cum fusese până nu demult; bizar…

— Avem aici o situaţie, teamă mi-e…

O rază de lumină străpunse întunecimea confuză din mintea lui Andy. Îl umplea cu uimire şi recunoştinţă. Să aibă pe cineva care să-i spună: *„Puteţi veni?"* Uitase ce senzaţie nemaipomenită era? Probabil că da, deşi de-asta candidase la primărie, din capul locului. Nu ca să exercite vreo putere; ăla era interesul lui Big Jim. Numai ca să poată să dea o

mână de ajutor. Aşa începuse; poate că tot aşa avea să şi termine.

— Domnule Sanders? Mă auziţi?

— Da. Stai acolo, Ginny. Vin imediat.

Făcu o pauză.

— Şi fără chestii de-astea cu „domnule Sanders”. Eu sunt Andy. Suntem cu toţii împreună în situaţia asta, înţelegi…

Închise, duse paharul în baie şi-i turnă conţinutul roz în toaletă. Starea de bine – acea senzaţie de lumină şi uimire – dură până când apăsă pe maneta de tras apa. Atunci, depresia îl învălui din nou, ca o haină veche şi mirositoare. Necesar? Părea destul de ciudat. El nu era decât bătrânul şi fraierul de Andy Sanders, marioneta care stătea pe genunchii lui Big Jim. Portavocea. Clanţa. Omul care descifra mişcările şi propunerile lui Big Jim de parcă ar fi fost ale lui. Cel care era util cam din doi în doi ani, făcând campanie electorală şi folosindu-şi farmecul – lucruri pe care Big Jim nu putea sau nu voia să le facă.

În flacon mai erau pastile. Şi jos, în cooler, mai era apă Dasani. Dar Andy nu se mai gândea serios la aceste lucruri; îi făcuse o promisiune lui Ginny Tomlinson, iar el era un om de cuvânt. Nici sinuciderea, însă, nu o respinsese cu totul – o lăsase doar să mai aştepte. Temporizând, cum se spunea în politica de provincie. Şi era plăcut să iasă din acel dormitor, care nu lipsise mult să devină camera lui mortuară.

Se umplea de fum.

11

Atelierul mortuar al fraţilor Bowie era la subsol, iar Linda se simţea destul de în siguranţă ca să aprindă luminile. Rusty avea nevoie de ele pentru examenele post-mortem.

— Uite ce mizerie, remarcă el, arătând spre pardoseala murdară, cu urme de paşi, cutiile de bere şi suc de pe toate suprafeţele, o găleată de gunoi deschisă, într-un colţ, peste

care bâzâiau câteva muşte. Dac-ar vedea Comisia de Stat pentru Serviciile Funerare ce-i aici – sau Departamentul Sănătăţii –, le-ar închide coşmelia într-un minut ca la New York.

— Nu suntem la New York, îi reaminti Linda.

Se uita la masa de inox din mijlocul camerei. Avea suprafaţa tulburată de substanţe pe care probabil era mai bine să le lase nemenţionate, iar într-un şănţuleţ de scurgere se vedea un ambalaj de snickers mototolit.

— Nici măcar în Maine nu mai suntem. Hai mai repede, Eric, aici pute!

— În mai multe privinţe, replică Rusty.

Murdăria de-acolo îl nemulţumea – la naiba, îl *scandaliza.* I-ar fi dat lui Stewart Bowie un pumn în gură fie şi numai pentru ambalajul ăla de Snickers, aruncat pe masa de pe care se scurgea sângele din morţii oraşului.

În cealaltă latură a încăperii se înşirau şase dulapuri de inox pentru cadavre. De undeva, din spatele lor, Rusty auzea zumzetul monoton al echipamentelor de refrigerare.

— Ăştia nu duc lipsă de propan, mormăi el. Fraţii Bowie trăiesc pe picior mare.

În locaşurile sertarelor pentru trupuri nu erau cartonaşe cu numele – alt semn de neglijenţă –, aşa că Rusty le deschise pe toate şase. Primele două erau goale, lucru care nu-l surprinse. Majoritatea celor care muriseră sub Dom până atunci, inclusiv Ron Haskell şi soţii Evans, fuseseră înmormântaţi rapid. Jimmy Sirois, care nu avea rude apropiate, încă mai zăcea în mica morgă de la „Cathy Russell”.

Următoarele patru conţineau cadavrele pe care venise să le vadă. Mirosul descompunerii înflorii de cum trase sertarele, acoperind mirosurile tot neplăcute, dar mai puţin agresive, ale conservanţilor şi unguentelor funerare. Linda se retrase la distanţă, sufocată.

— Să nu vomiţi, Linny, îi spuse Rusty, pornind spre dulapurile din partea cealaltă. Primul sertar pe care-l

deschise nu conţinea decât numere vechi din *Field Stream,* chestie care îi smulse o înjurătură. În cel de dedesubt, însă, găsi ce voia. Vârî mâna sub un troacar ce părea să nu fi fost spălat niciodată şi scoase două măşti de plastic verde, încă ambalate. Pe una i-o dădu Lindei, iar pe cealaltă şi-o puse el. Se uită în sertarul următor şi scoase o pereche de mănuşi de cauciuc. Erau galbene, într-o nuanţă infernal de ţipătoare.

— Dacă te temi c-ai să vomiţi chiar şi cu masca, du-te sus cu Stacey.

— Îmi revin eu… E mai bine să fiu martoră.

— Nu-s sigur cât ar valora mărturia ta; îmi eşti nevastă, în fond.

— Vreau să fiu martoră, insistă Linda. Lucrează doar cât poţi de repede.

Sertarele cu cadavre erau murdare. După ce văzuse restul zonei de pregătire, Rusty nu se mira, dar tot era dezgustat. Lindei îi venise ideea să aducă un casetofon vechi, pe care-l găsise în garaj. Rusty apăsă pe RECORD, verifică sunetul şi fu uşor surprins să constate că nu mergea rău deloc. Puse micul Panasonic pe unul dintre rafturile goale. Apoi, îşi trase mănuşile pe mâini. Dură mai mult decât ar fi trebuit: avea mâinile asudate. Probabil exista pe undeva pudră de talc, sau Johnson' Baby Powder, dar nu avea de gând să-şi piardă timpul căutând. Deja se simţea ca un hoţ. La naiba, chiar *era* hoţ.

— OK, îi dăm drumul… Este ora 10.45 p.m., 24 octombrie. Examenul medical are loc în camera de pregătire a Bowie Funeral Home. Care, apropo, e foarte murdară. Două dintre femei sunt tinere, având în jur de douăzeci de ani. Acestea sunt Angela McCain şi Dodee Sanders.

— Dorothy, spuse Linda, din cealaltă parte a mesei de pregătire. O cheamă… o chema… Dorothy.

— Rectific: Dorothy Sanders. A treia femeie are o vârstă mediu-avansată. Este Brenda Perkins. Bărbatul are cam

patruzeci de ani. Este reverendul Lester Coggins. Consemnez că pot identifica aceste persoane.

Îi făcu semn soţiei sale să se apropie şi arătă spre cadavre. Linda le privi, iar ochii i se umplură de lacrimi. Ridică masca de pe gură doar atât cât să spună:

— Sunt Linda Everett, din Departamentul de Poliţie Chester’s Mill. Am numărul matricol şapte-şapte-cinci. Şi eu recunosc aceste patru cadavre.

Îşi puse masca la loc. Pe deasupra ei, în ochi i se citea o expresie rugătoare.

Rusty îi făcu semn să se îndepărteze. Oricum, totul era o şaradă, o ştia şi bănuia că şi Linda ştia. Totuşi, nu se simţea deprimat. Încă din copilărie visase la o carieră medicală şi ar fi ajuns, cu siguranţă, doctor, dacă nu ar fi trebuit să-şi întrerupă studiile ca să aibă grijă de părinţii lui, iar ceea ce-l animase în liceu să disece broaşte şi ochi de vacă la orele de biologie îl urmărea şi acum: simpla curiozitate. Nevoia de a şti. Şi *avea* să ştie. Poate nu totul, dar cel puţin *unele* lucruri.

„Aici e locul unde morţii îi ajută pe cei vii. Linda a spus asta?”

Nu conta. Era sigur că aveau să-i ajute, dacă puteau.

— Cadavrele nu sunt cosmetizate, din câte văd, dar toate patru au fost îmbălsămate. Nu ştiu dacă procesul s-a desfăşurat până la capăt, dar bănuiesc că nu, deoarece furtunurile de la arterele femurale sunt încă la locul lor.

După o scurtă pauză, continuă:

— Angela şi Dodee – scuze, Dorothy – au fost bătute rău şi sunt într-un stadiu înaintat de descompunere. Şi Coggins a fost bătut – cu sălbăticie, după cum arată – şi este, de asemenea, în curs de descompunere, deşi nu la fel de avansat; musculatura de pe faţa şi braţele lui abia a început să se înmoaie. Brenda… adică, Brenda Perkins…

Se întrerupse, aplecându-se asupra ei.

— Rusty? îl întrebă Linda, neliniştită. Iubitule?

Rusty ridică o mână înmănuşată, se gândi, îşi scoase mănuşa şi o apucă pe Brenda de beregată. Îi ridică apoi capul, pentru a pipăi umflătura grotească de la ceafă. În continuare, îi lăsă capul jos şi întoarse trupul pe o parte, ca să-i examineze spatele şi fesele.

— Iisuse… murmură el.

— Rusty? Ce e?

„Una la mână, e încă năclăită de rahat”- dar pe asta prefera să n-o înregistreze. Nici chiar dacă Randolph şi Rennie ascultau doar primele şaizeci de secunde, înainte de a face praf caseta sub călcâi şi a da foc resturilor. Nu voia să adauge şi acest detaliu al pângăririi ei.

Dar nici n-avea să-l uite.

— *Ce este?*

Rusty îşi umezi buzele, apoi răspunse:

— Brenda Perkins prezintă *livor mortis* pe fese şi coapse, indicând că e moartă de cel puţin douăsprezece ore, probabil chiar paisprezece. Are vânătăi semnificative pe amândoi obrajii. Sunt urme de mâini. Nu am nicio îndoială: cineva a prins-o de faţă şi i-a răsucit capul cu putere la stânga, fracturându-i vertebrele cervicale atlas şi axis, C1 şi C2. Probabil i-a secţionat şi măduva spinală.

— Vai, Rusty… gemu Linda.

Bărbatul ridică pe rând pleoapele Brendei, cu degetul mare, şi văzu lucrul de care se temuse.

— Vânătăile de pe obraji şi prezenţa *de petechiae sclerale* – pete de sânge în albul ochilor – sugerează că moartea n-a fost instantanee. N-a mai putut respira şi a murit asfixiată. S-ar putea să fi rămas conştientă sau nu. Sperăm că nu. Asta-i tot ce pot spune, din păcate. Fetele – Angela şi Dorothy – au murit primele. Starea de descompunere sugerează că au fost depozitate într-un loc cald.

Şi închise aparatul.

— Cu alte cuvinte, nu văd nimic care să-l exonereze categoric pe Barbie şi nimic ce să nu fi ştiut naibii deja.

— Dar dacă mâinile lui nu se potrivesc cu urmele de pe faţa Brendei?

— Urmele sunt prea difuze ca să putem fi siguri. Lin, mă simt de parc-aş fi cel mai prost om din lume.

Împinse înapoi în întuneric sertarele cu cele două fete – care ar fi trebuit acum să umble prin Auburn Mall, uitându-se la preţurile cerceilor, cumpărându-şi haine de la Deb, comparându-şi iubiţii. Apoi, se întoarse iar spre Brenda.

— Dă-mi o cârpă! Am văzut câteva lângă chiuvetă. Arată chiar curate, ceea ce-i un adevărat miracol în cocina asta.

— Ce vrei să…

— Dă-mi odată cârpa aia! Sau, mai bine, două. Umezeşte-le!

— Avem timp pentru…?

— O să ne facem.

Linda privi în tăcere cum soţul ei ştergea cu grijă fesele şi coapsele Brendei. Când termină, aruncă într-un colţ cârpele murdare, gândindu-se că dacă fraţii Bowie ar fi fost acolo, pe una i-ar fi îndesat-o’ dracu-n gură lui Stewart, şi pe cealaltă lui Stewart.

Sărută fruntea rece a Brendei şi o împinse din nou în dulapul frigorific. Începu să facă acelaşi lucru şi cu Coggins, apoi se opri. Faţa reverendului fusese curăţată doar superficial; mai avea sânge uscat în urechi, nări şi ridurile de pe frunte.

— Linda, mai umezeşte o cârpă.

— Iubitule, au trecut aproape zece minute. Mă bucur enorm că respecţi morţii, dar mai sunt şi cei vii de care trebuie să ne…

— S-ar putea să avem ceva aici. N-a fost bătut în acelaşi fel. Pot vedea chiar şi fără… Cârpă umedă, te rog!

Linda nu mai discută; umezi încă o cârpă, pe care apoi o stoarse şi i-o dădu. Apoi, îl privi cum ştergea de pe chipul mortului sângele rămas, cu grijă, dar nu la fel de afectuos cum se purtase cu Brenda.

Nu fusese o admiratoare a lui Lester Coggins (care afirmase odată, la emisiunea lui radio săptămânală, că acei copii care se duceau s-o vadă pe Miley Cyrus riscau focurile iadului), dar ceea ce descoperea Rusty îi rănea sufletul.

— Dumnezeule, arată ca o sperietoare pe care au luat-o copiii la ţintă cu pietrele.

— Ţi-am spus eu. Nu e acelaşi gen de bătaie. Loviturile astea n-au fost date cu pumnii, nici măcar cu picioarele.

— Aia de-acolo, de pe tâmplă, ce e? întrebă Linda, arătând cu degetul.

Rusty nu-i răspunse. Deasupra măştii, ochii îi străluceau de uimire. Şi de altceva: o înţelegere care tocmai începea să se contureze.

— Ce este, Eric? Arată ca… nu ştiu… o cusătură…

— Chiar aşa.

Masca îi tresări, când dedesubtul ei se formă un zâmbet. Nu de bucurie, doar de satisfacţie. O satisfacţie dintre cele mai amare.

— Şi pe frunte, vezi? Uite una şi pe falcă. Asta i-a *rupt* maxilarul.

— Ce fel de armă lasă asemenea urme?

— O minge de baseball, răspunse Rusty, închizând sertarul. Şi nu una obişnuită, ci o minge poleită… cu aur? Da. Dacă e manevrată cu destulă forţă, cred că s-ar putea. Cred că aşa *a fost.*

Îşi coborî fruntea spre a ei. Măştile li se ciocniră. O privi în ochi.

— Jim Rennie are una. I-am văzut-o pe birou, când m-am dus să vorbesc cu el despre propanul lipsă. De ceilalţi nu ştiu, dar cred c-am aflat unde a murit Lester Coggins. Şi cine l-a ucis.

12

După prăbuşirea acoperişului, Julia nu mai suportă să vadă pe nimeni la faţă.

— Hai cu mine acasă, spuse Rose. Camera de oaspeţi e a ta, pentru cât de mult timp vrei.

— Mulţumesc, dar nu… Trebuie să stau singură o vreme, Rosie. Mă rog, înţelegi tu… cu Horace. Am nevoie de timp de gândire.

— Şi unde-o să stai? Ai să te descurci?

— Da.

Nu ştia dacă aşa era sau nu. Părea să aibă mintea întreagă, cu toate procesele de gândire în ordine, dar se simţea ca şi cum cineva ar fi administrat sistemului ei emotiv o ditamai doza de novocainã.

— Poate-am să trec pe la tine, mai încolo.

După plecarea lui Rose, pe cealaltă parte a străzii (de unde se întoarse să-i mai facă o dată cu mâna, tulburată), Julia se înapoie la Prius, îl puse pe Horace să se urce pe locul din faţă, apoi se aşeză la volan. Se uită după Pete Freeman şi Tony Guay, dar nu-i văzu nicăieri. Poate că Tony îl dusese pe Pete la spital, ca să-şi dea cu alifie pe braţ. Era un miracol că niciunul dintre ei nu păţise ceva mai grav. Iar dacă nu l-ar fi luat pe Horace la întâlnirea cu Cox, câinele ar fi ars de viu, alături de toate celelalte.

Când îi trecu acest gând prin minte, îşi dădu seama că emoţiile nu-i erau amorţite, în fond, ci numai ascunse. Din piept începu să-i iasă un sunet slab – un fel de scâncet. Horace îşi ciuli urechile uriaşe, privind-o nelinişţit. Julia încercă să se oprească, dar nu reuşi.

Ziarul tatălui ei.

Ziarul bunicului ei.

Şi al străbunicului ei.

Făcut scrum.

Merse până pe West Street, iar când ajunse la parcarea abandonată din spatele cinematografului Globe, intră. Opri motorul, îl trase pe Horace spre ea şi începu să plângă, cu faţa în umărul lui îmblănit, musculos. Plânse aşa cinci minute. Spre lauda lui, Horace suportă cu răbdare.

După ce-i secară lacrimile, Julia se simţi mai bine. Mai calmă. Poate că era liniştea cauzată de şoc, însă cel puţin putea gândi din nou. Şi se gândea la singurul teanc de ziare rămas, cel din portbagaj. Se aplecă prin faţa lui Horace (care-i linse afectuos gâtul) şi deschise torpedoul. Era plin de nimicuri, dar se gândea că poate… printre ele…

Şi, ca pe un dar de la Dumnezeu, o găsi: o cutiuţă de plastic plină cu pioneze, elasticuri, bolduri şi agrafe pentru hârtii. Elasticurile şi agrafele nu-i foloseau la nimic acum, dar pionezele şi acele…

— Horace, spuse ea. Vrei la o plimbăricǎ?

Câinele lătră că, într-adevăr, exact la asta se gândise.

Julia luă ziarele şi se întoarse pe Main Street. Din redacţia *Democratului* mai rămăsese doar o movilă de resturi arzând mocnit, pe care poliţiştii le stropeau cu apă *„din pompele alea indiene pe care, întâmplător, le avuseseră tocmai atunci la îndemână”,* reflectă ea, *„pline şi gata de folosinţă”).* Priveliştea îi rănea inima – inevitabil –, dar nu chiar atât de rău, acum când avea ceva de făcut.

Porni în lungul străzii, cu Horace pe lângă ea, prinzând pe fiecare stâlp un exemplar din ultimul număr al *Democratului.* Titlul – **REVOLTĂ ŞI CRIME ÎN TIMP CE CRIZA SE AGRAVEAZĂ** – părea să sară în ochi, cu atât mai tare, în lumina flăcărilor. Îşi dorea acum să-l fi formulat din două cuvinte: **PĂZIŢI-VĂ!**

Continuă să le afişeze, până le termină pe toate.

13

Pe cealaltă parte a străzii, walkie-talkie-ul lui Peter Randolph pârâi de trei ori: *pâr-pâr-pâr.* Apel urgent. Îngrozindu-se de ceea ce-ar fi putut auzi, apăsă pe butonul de emisie şi răspunse:

— Şeful Randolph. Zi!

Era Freddy Denton – care, ca agent aflat la comanda schimbului de noapte, era acum şef adjunct *de facto.*

— Tocmai am primit un apel de la spital, Pete. Dublă crimă…

— *CE???* răcni Randolph.

Unul dintre noii agenţi – Mickey Wardlaw – făcu ochii mari, căscând gura la el ca proasta-n bâlci.

Între timp, Denton continua, pe un ton care suna fie calm, fie plin de sine. Dacă era a doua variantă, Dumnezeu să-l apere.

— … şi sinucidere. A tras fata aia care se plângea că fusese violată. Victimele au fost de-ai noştri, şefule. Roux şi DeLesseps.

— *Faci… mişto… DE MINE!*

— I-am trimis acolo pe Rupe şi Mel Searles, spuse Freddy. Partea bună e că totul s-a terminat şi nu e nevoie s-o băgăm în cofă, cu Barb…

— Trebuia să te duci personal, Fred. Tu eşti agentul superior.

— Şi-atunci, la birou cine mai stătea?

La asta, Randolph nu avu ce să-i mai răspundă – era o replică fie prea deşteaptă, fie prea tâmpită. Probabil că cel mai bine ar fi fost să-şi mişte fundul la „Cathy Russell”.

„Nu mai vreau slujba asta. Nu! Niciun pic n-o mai vreau.”

Acum, însă, era prea târziu. Şi, cu sprijinul lui Big Jim, avea să se descurce. Ăsta era lucrul asupra căruia trebuia să se concentreze; Big Jim avea să-l ajute s-o scoată la capăt.

Marty Arsenault îl bătu pe umăr. Randolph tresări şi fu cât pe ce să-l lovească, dar Arsenault nici nu observă; se uita vizavi, unde Julia Shumway îşi plimba câinele. Îşi plimba câinele şi… ce mai făcea?

Afişa ziare, asta făcea. La dracu’, le prindea pe căcaţii de stâlpi.

— Boarfa aia nu se mai lasă odată… gâfâi el.

— Vrei să mă duc la ea şi s-o potolesc? întrebă Arsenault.

Părea nerăbdător s-o facă, iar Randolph aproape că acceptă.

Apoi, însă, clătină din cap.

— Ar începe doar să-ţi facă gură, cu drepturile civile. De parcă nu şi-ar da seama că a speria oamenii ca toţi dracii nu-i tocmai în interesul oraşului.

Clătină din cap.

— Probabil că nu-şi dă seama. E incredibil de…

Exista un cuvânt pentru ceea ce gândea, unul franţuzesc, pe care-l învăţase în liceu. Nu se aştepta să-i vină în minte, dar şi-l aminti.

— … Incredibil de naivă.

— O opresc eu, şefu', zău că da. Ce-o să facă, o să-şi cheme avocatu'?

— Las-o să-şi facă chefu'. Cel puţin, nu ne mai bate la cap. Acuma, mai bine mă duc la spital. Denton zice că Bushey aia i-a omorât pe Frank DeLesseps şi Georgia Roux. Şi pe urmă s-a sinucis.

— Hristoase, şopti Marty, albindu-se la faţă. O fi şi-aici tot mâna lui Barbara, ce crezi?

Randolph dădu să spună că nu, apoi se gândi mai bine. A doua idee care-i veni se referea la acuzaţia de viol. Sinuciderea lui Sammy o făcea să pară mai credibilă, iar zvonurile că nişte agenţi ai poliţiei din Mill puteau să facă aşa ceva n-ar fi fost avantajoase pentru moralul departamentului – şi, ca atare, nici pentru oraş. Nu avea nevoie de Jim Rennie ca să-i spună asta.

— Nu ştiu, zise el, dar e posibil.

Ochii lui Marty se umeziseră – fie de la fum, fie de amărăciune. Poate din ambele motive.

— Tre' să-l anunţi pe Big Jim, Pete.

— O să-l anunţ. Până atunci…

Arătă cu capul spre Julia.

— … stai cu ochii pe ea şi, când se satură şi pleacă, dă jos toate căcaturile alea şi pune-le unde li-i locu'.

Făcu semn spre grămada de cenuşă care până cu puţin timp în urmă fusese o redacţie de ziar.

— Gunoaiele le aruncăm la coş.

Marty râse afectat.

— S-a marcat, şefu’.

Şi exact asta făcu agentul Arsenault. Dar nu înainte ca alţi câţiva orăşeni să fi luat nişte ziare de pe stâlpi, pentru a le citi la o lumină mai bună – vreo şase, dacă nu chiar zece. În următoarele două zile, circulară din mână-n mână, fiind citite până când se destrămară efectiv în bucăţi.

14

Când Andy ajunse la spital, Piper Libby era deja acolo. Stătea pe o bancă din hol, vorbind cu două fete îmbrăcate în tunicile şi pantalonii albi de nylon ai surorilor… deşi lui Andy îi păreau mult prea tinere ca să fie surori medicale. Amândouă plânseseră şi arătau gata să înceapă din nou, dar Andy îşi dădu seama că reverenda Libby avea un efect calmant asupra lor. Dintotdeauna se pricepuse să judece corect emoţiile oamenilor. Uneori, îşi dorea să fi fost mai bun în domeniul gândirii raţionale.

Ginny Tomlinson stătea în apropiere, conversând încet cu un bărbat mai vârstnic. Amândoi arătau zguduiţi şi debusolaţi. Apoi, Ginny îl văzu pe Andy şi veni spre el, urmată de tipul vârstnic. Îl prezentă ca fiind Thurston Marshall, care se oferise să-i ajute.

Andy îi adresă noului sosit un zâmbet larg şi-i strânse călduros mâna.

— Încântat de cunoştinţă, Thurston. Eu sunt Andy Sanders. Primul Ales.

De pe banchetă, Piper ridică privirea spre ei şi spuse:

— Dac-ai fi cu adevărat Primul Ales, Andy, l-ai mai ţine-n frâu pe Al Doilea Ales.

— Înţeleg că ai avut câteva zile mai grele, replică Andy, continuând să zâmbească. Toţi am avut.

Piper îi aruncă o privire peste măsură de rece, apoi le întrebă pe fete dacă nu voiau să vină la bufet, să bea un ceai.

— Mie, una, sigur mi-ar prinde bine, încheie ea.

— Am sunat-o după ce te-am chemat pe tine, explică Ginny, pe un ton de scuză, după ce Piper plecă împreună cu cele două surori tinere. Şi am telefonat şi la poliţie. Am vorbit cu Fred Denton, adăugă ea, strâmbând din nas ca şi cum ar fi simţit un miros neplăcut.

— A, Freddy, bun băiat, comentă sincer Andy.

Nu-i stătea deloc inima la asta – şi-o simţea la fel ca mai-nainte, când stătuse aşezat pe patul lui Dale Barbara, plănuind să bea apa roz otrăvită, dar vechile obiceiuri se reactivau de la sine. Imboldul de a pune lucrurile în ordine, de a limpezi apele tulburate, îi stătea în fire la fel ca mersul pe bicicletă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat aici.

Ginny îi povesti. Andy o ascultă cu un calm surprinzător, dacă stăteai să te gândeşti că el cunoscuse de-o viaţă familia DeLesseps şi, în liceu, o scosese pe mama Georgiei Roux la o întâlnire (Helen săruta cu gura deschisă, ceea ce era foarte plăcut, dar îi mirosea respiraţia, ceea ce nu mai era la fel de plăcut). Bănuia că actuala lui indiferenţă emoţională avea de-a face cu faptul că, dacă nu i-ar fi sunat telefonul chiar în momentul ăla, acum ar fi zăcut fără cunoştinţă. Poate chiar mort. Un asemenea lucru plasa lumea într-o altă perspectivă.

— Doi dintre cei mai noi agenţi ai noştri, spuse el, cu un glas care suna ca mesajul înregistrat de la cinematograf, când dădeai telefon ca să afli orele spectacolelor. Dintre care unul fusese grav rănit, în timp ce încerca să potolească debandada de la supermarket. Doamne, Doamne…

— Probabil nu e momentul cel mai potrivit s-o spun, dar nu-mi prea place departamentul dumneavoastră de poliţie, remarcă Thurston. Deşi, întrucât agentul care m-a lovit e acum mort, n-ar mai avea niciun rost să depun o plângere.

— Care agent? Frank sau tânăra Roux?

— Tânărul. L-am recunoscut, în pofida… desfigurării lui mortale.

— Frank DeLesseps v-a lovit?

Lui Andy pur şi simplu nu-i venea să creadă. Frankie distribuise ziarul său *Sun,* din Lewiston, vreme de patru ani, şi nu lipsise o zi. Sau, ba da, una sau două, dacă stătea să se gândească, dar asta se întâmplase în timpul unor viscole puternice. Şi, o dată, avusese pojar. Sau poate oreion…?

— El… Dacă aşa îl chema.

— Auzi acolo… dar asta e…

Cum era? Şi mai avea vreo importanţă? Mai avea ceva vreo importanţă? Totuşi, Andy continuă, spăşit:

— E regretabil, domnule. Noi, cei din Chester’s Mill, credem în onorarea responsabilităţilor noastre. În a face ceea ce trebuie. Numai că, în momentul de faţă, suntem într-o situaţie mai aparte. Circumstanţe care ne scapă de sub control, înţelegeţi…

— Da, *înţeleg,* răspunse Thurse. În ceea ce mă priveşte pe mine, gata, a trecut. Dar domnule… acei agenţi erau îngrozitor de tineri. Şi se comportau *foarte* necorespunzător.

Făcu o pauză.

— Domnişoara cu care eram a fost şi ea agresată.

Andy efectiv nu putea crede că omul acela spunea adevărul. Poliţiştii din Chester’s Mill nu loveau cetăţenii decât dacă erau provocaţi (provocaţi *grav);* abuzurile aveau loc în marile oraşe, unde oamenii nu ştiau să se înţeleagă civilizat. Desigur, ar fi spus că nici uciderea a doi poliţişti de către o fată, care apoi îşi luase şi ea viaţa, nu era genul de lucru care să se întâmple în The Mill.

„Nu contează”, îşi spuse el. *„Nu e străin doar de oraş, ci şi de statul nostru. Asta e explicaţia.”*

— Acum că eşti aici, Andy, nu-s prea sigură ce poţi face. Twitch se ocupă de cadavre, şi… spuse Ginny.

Nu apucă să continue, că uşa se deschise. Intră o tânără cu doi copii somnoroşi de mână. Bărbatul vârstnic – Thurston – o îmbrăţişă, în timp ce copiii, o fată şi un băiat, se uitau la ei. Amândoi erau desculţi şi purtau nişte tricouri în loc de pijamale. Pe al băiatului, căruia-i ajungea până la glezne, scria: PRIZONIER 9091 şi PROPRIETATEA ÎNCHISORII DE STAT SHAWSHANK. Fiica şi nepoţii lui Thurston, presupuse Andy, ceea ce-l făcu iar să simtă lipsa lui Claudette şi Dodee. Îşi izgoni gândul. Ginny îl chemase în ajutor şi era clar că avea nevoie. Ceea ce însemna, fără îndoială, s-o asculte în timp ce spunea iar toată povestea – nu pentru el, ci pentru ea însăşi. Ca să poată înţelege adevărul şi să se împace cu el. Andy nu avea nimic împotrivă. Întotdeauna ştiuse să asculte şi era mai plăcut decât să se uite la trei cadavre, inclusiv al fostului său distribuitor de ziare. Era atât de simplu să asculţi, dacă stăteai să te gândeşti, chiar şi un cretin ştia să asculte, dar Big Jim nu se pricepuse niciodată. Big Jim era mai bun la vorbit. Şi la făcut planuri – da, şi la asta. Mare noroc că-l aveau, în asemenea momente.

În timp ce Ginny se pregătea pentru a doua relatare, lui Andy îi veni un gând. Foarte posibil, unul important.

— E cineva care…

Thurston reveni, cu noii sosiţi după el.

— Domnule ales Sanders… Andy… ea e partenera mea, Carolyn Sturges. Iar aceştia sunt copiii de care avem grijă, Alice şi Aidan.

— Vreau suzeta, ceru Aidan, morocănos.

— Eşti prea *mare* pentru suzetă, replică Alice, dându-i un cot.

Chipul lui Aidan se schimonosi, dar nu plânse.

— Alice, spuse Carolyn Sturges, nu fi rea cu el. Ce ştim noi despre oamenii răi?

Alice se lumină la faţă.

— *Oamenii răi o sug!* strigă ea şi se prăpădi de râs. După o clipă de gândire, Aidan i se alătură.

— Scuze, îi spuse Carolyn lui Andy. N-am avut cu cine să-i las, iar Thurse părea atât de *distrus,* când m-a sunat…

Era greu de crezut, şi totuşi părea posibil ca bătrânul să aibă o şustă cu tinerica. Ideea nu prezenta decât un interes trecător pentru Andy, deşi în alte împrejurări s-ar fi gândit mai profund, cumpănind poziţiile, întrebându-se dacă-l săruta franţuzeşte cu gura aia a ei înrourată etc., etc. Acum, însă, avea altele pe cap.

— I-a spus cineva soţului lui Sammy că a murit? întrebă el.

— Lui Phil Bushey? se auzi glasul lui Dougie Twitchell, care venea pe culoar, spre zona de primire; avea umerii căzuţi şi era cenuşiu la faţă. Puiul de curvă a părăsit-o şi a plecat din oraş. De luni întregi.

Ochii i se opriră asupra lui Alice şi Aidan Appleton.

— Scuze, copii!

— Nu face nimic, spuse Caro. În casa noastră se vorbeşte pe faţă. E mult mai cinstit aşa.

— Aşa e! îi ţinu isonul Alice. Putem să zicem căcat şi pişat şi tot ce vrem, cel puţin până vine mama înapoi.

— Da’ nu şi curvă, precizează Aidan. Curvă e *ex*-listă.

Caro nu-i luă în seamă.

— Thurse? Ce s-a întâmplat?

— Nu în faţa copiilor, spuse el. Cu sau fără limbaj neconvenţional.

— Părinţii lui Frank sunt plecaţi din oraş, spuse Twitch, dar am vorbit cu Helen Roux. A primit vestea cu mult calm.

— Beată? întrebă Andy.

— Mangă.

Andy merse câţiva paşi pe hol. Nişte pacienţi, în halate şi papuci de spital, stăteau cu spatele spre el. Privind scena masacrului, probabil. Nu simţea nevoia să facă acelaşi lucru şi se bucura că Dougie Twitchell se ocupase de tot ceea ce era necesar. El era farmacist şi politician. Avea sarcina de a-i ajuta pe cei vii, nu de a prelucra morţii. Şi ştia un lucru pe care acei oameni nu-l cunoşteau. Nu le putea spune că Phil

Bushey era tot în oraş, trăind ca un pustnic la postul de radio, dar putea să-i spună lui Phil că soţia de care se înstrăinase era moartă. Putea şi trebuia. Sigur, îi era imposibil să-i prevadă reacţia. În ultima vreme, Phil nu mai era el însuşi. Era posibil să aibă o ieşire necontrolată. Chiar să-l ucidă pe mesager. Dar aşa ceva ar fi fost oare chiar atât de rău? Or fi mers sinucigaşii în infern, ca să cineze veşnic cu tăciuni aprinşi, dar victimele omorurilor, nu se îndoia, ajungeau în cer şi mâncau friptură şi şerbet de piersici la masa Domnului – tot pentru veşnicie.

Alături de cei dragi.

15

Deşi dormise puţin, Julia era mai obosită ca oricând în viaţa ei, sau cel puţin aşa se simţea. Şi, dacă nu accepta invitaţia lui Rosie, nici n-avea unde să se ducă. Doar în maşină, desigur.

Se înapoie acolo, desprinse lesa lui Horace, pentru a-l lăsa să treacă pe locul din dreapta, apoi se aşează la volan, încercând să gândească. Îi plăcea mult Rose Twitchell, dar ştia că femeia ar fi vrut să recapituleze toată acea zi lungă şi istovitoare. Ar mai fi vrut şi să afle dacă se putea face ceva în legătură cu Dale Barbara şi ce anume. I-ar fi cerut Juliei idei, iar Julia nu avea nici măcar una, cât de vagă.

Între timp, Horace se uita la ea, cu urechile ciulite şi ochii sclipitori, parcă întrebând-o ce urma. O ducea cu gândul la femeia aceea căreia-i murise câinele: Piper Libby. Piper ar fi găzduit-o fără s-o bată la cap. Şi, după o noapte de somn, Julia putea fi în stare să gândească din nou. Poate chiar şi să facă unele planuri.

Porni maşina şi o luă spre biserica Congo. Dar casa parohială era cufundată în întuneric, iar pe uşă era prins un bilet. Julia scoase pioneza, duse hârtia la maşină şi o citi la lumina plafonierei.

„M-am dus la spital. S-a tras cu arma acolo.”

Julia începu să scoată iar acel scâncet prelung şi, când Horace începu să scheaune, de parcă ar fi încercat să se armonizeze cu ea, făcu un efort să se oprească. Băgă în marşarier, apoi opri maşina, cu motorul în mers, atâta cât să ducă biletul la loc, de unde-l luase, în caz că vreun alt enoriaş apăsat de povara lumii venea s-o caute pe singura sfătuitoare spirituală rămasă în The Mill.

Aşadar, încotro? Tot spre Rosie, la urma urmei? Dar se putea ca Rosie să se fi culcat deja. La spital? Ar fi făcut efortul de a se duce acolo, în ciuda şocului şi a oboselii, dacă rezolva ceva cu asta, dar acum nu mai avea un ziar în care să scrie despre ceea ce se întâmplase şi, ca atare, nici motive de a se expune unor noi orori.

Ieşi de pe alee şi coti pe Town Common Hill, neavând idee unde se ducea, până ajunse pe Prestile Street. Trei minute mai târziu, parca maşina în faţa casei unde locuia Andrea Grinnell. Şi acolo era întuneric, iar bătăilor ei slabe în uşă nu le răspunse nimeni. Neştiind că Andrea era sus, în pat, dormind adânc pentru prima oară de când se lăsase de pastile, Julia presupuse că se dusese la fratele ei, Dougie, sau la vreo prietenă.

Între timp, Horace se aşezase pe preşul de la intrare, cu ochii la ea, aşteptând-o să ia iniţiativa, cum făcuse întotdeauna. Dar Julia era prea epuizată pentru aşa ceva şi prea obosită ca să meargă mai departe. Aproape sigur, ar fi ieşit cu maşina de pe drum, riscând să moară amândoi. În mod ciudat, gândul care o bântuia nu era felul în care se mistuise în foc clădirea unde se afla toată viaţa ei, ci cum arătase colonelul Cox când îl întrebase dacă fuseseră abandonaţi.

„Negativ”, răspunsese el. „În niciun caz.” Dar, în timp ce vorbea, nu prea o privise în ochi.

Pe verandă era un şezlong. La nevoie, se putea ghemui acolo. Dar, poate…

Încercă uşa şi o găsi descuiată. Ezită; Horace însă nu. Ferm în convingerea lui că era bine-venit oriunde, intră

imediat. Julia îl urmă, cu lesa în mână, spunându-şi: „Acum, câinele ia deciziile în locul meu. Uite unde am ajuns…”

— Andrea? întrebă ea încet. „Andi, eşti aici? Julia sunt.”

La etaj, unde zăcea pe spate sforăind ca un camionagiu după o cursă de patru zile, Andrea nu-şi mişcă decât o parte din trup – piciorul stâng, care încă nu se oprise din spasmele şi tresăririle cauzate de sevraj.

În living era întuneric, dar nu complet; Andi lăsase o lampă cu baterie aprinsă, în bucătărie. Şi se simţea un anume miros. Ferestrele erau deschise, dar, fără vânt, mirosul de vomă nu dispăruse total. Îi spusese cineva că Andrea era bolnavă? Poate o gripă?

„Dar la fel de bine ar putea să fie şi sevraj, dacă i s-au terminat pastilele.”

În ambele cazuri, boala era tot boală, iar oamenii bolnavi, de obicei, preferau să nu stea singuri. Ceea ce însemna că locuinţa era goală – iar ea era atât de obosită… În latura opusă a camerei se afla o canapea lungă şi comodă, care parcă o chema. Dacă a doua zi Andi venea acasă şi o găsea pe Julia acolo, avea să înţeleagă.

— S-ar putea chiar să-mi facă şi un ceai, spuse ea. O să râdem împreună de cele întâmplate.

Totuşi, ideea de a râde din nou de ceva, vreodată, i se părea absurdă pe moment.

— Vino aici, Horace.

Îi scoase lesa şi traversă încăperea, cu pas greoi. Horace o privi până se culcă, punându-şi sub cap o pernă de pe canapea. Atunci, se încovrigă şi el, cu botul pe o labă.

— Ce băiat cuminte, îl lăudă Julia şi închise ochii.

Înainte să adoarmă văzu ochii lui Cox evitându-i pe ai ei. Fiindcă bănuia că erau prinşi sub Dom pe termen lung.

Dar trupul cunoaşte îndurări de care creierul n-are habar. Julia adormi cu capul la niciun metru de plicul de manila pe care Brenda încercase să i-l predea în aceeaşi dimineaţă. La un moment dat, Horace sări pe canapea şi se ghemui între genunchii ei. Şi astfel îi găsi Andrea în

dimineaţa zilei de douăzeci şi cinci octombrie, când coborî la parter, simţindu-se mai refăcută decât oricând, după ani întregi.

16

În livingul lui Rusty erau patru persoane: Linda, Jackie, Stacey Moggin şi Rusty însuşi. Le servise pahare de ceai cu gheaţă, apoi făcuse o descriere sumară a celor descoperite în subsolul de la Bowie Funeral Home. Prima întrebare proveni de la Stacey, şi era strict pragmatică:

— Ţi-ai amintit să încui?

— Da, răspunse Linda.

— Atunci, dă-mi cheia. Trebuie s-o pun la loc.

„Noi şi ei”, reflectă din nou Rusty. *„Despre asta vom discuta. Despre asta vorbim deja. Secretele noastre. Puterea lor. Planurile noastre. Urzelile lor.”*

Linda îi întinse lui Stacey cheia, după care o întrebă pe Jackie dacă fetele îi creaseră probleme.

— N-au avut accese, dacă asta te îngrijorează. Au dormit ca puii, în tot timpul cât ai fost plecată.

— Ce vom face? întrebă Stacey; era o femeie micuţă, dar hotărâtă. Dacă vreţi să-l arestăm pe Rennie, va trebui ca noi patru să-l convingem pe Randolph s-o facă. Noi trei, femeile, în calitate de agenţi, iar Rusty, ca legist în exerciţiu.

— Nu! exclamară Jackie şi Linda, într-un glas – Jackie cu hotărâre, Linda cu spaimă.

— Avem o ipoteză, dar niciun fel de probe concludente, continuă Jackie. Pete Randolph nu ne-ar crede nici dacă am avea fotografii făcute de camerele de supraveghere, cu Big Jim sucindu-i gâtul Brendei. El şi Rennie sunt acum în aceeaşi barcă – sau plutesc, sau se scufundă împreună. Iar majoritatea poliţiştilor s-ar da de partea lui Pete.

— Mai ales cei noi, preciză Stacey, scărmănându-şi norul de păr blond. Mulţi dintre ei nu-s foarte deştepţi, dar sunt fideli cauzei. Şi le place să poarte arme. În plus, adăugă ea,

aplecându-se înainte, în noaptea asta s-au mai înmulţit cu încă şase sau chiar opt. Simpli liceeni. Nişte haidamaci proşti şi plini de entuziasm. Mă sperie ca toţi dracii. Şi încă ceva. Thibodeau, Searles şi Junior Rennie le cer novicilor să mai recomande *şi alţii.* Dacă mai aşteptăm câteva zile, nici n-o să mai fie o forţă de poliţie, ci o armată de adolescenţi.

— Şi pe noi nu ne-ar asculta nimeni? întrebă Rusty, nu tocmai neîncrezător, ci doar încercând să înţeleagă cât mai bine. Absolut nimeni?

— Poate Henry Morrison, spuse Jackie. Are ochi să vadă ce se întâmplă şi nu-i convine deloc. Dar ceilalţi…? Vor merge cu turma. În parte, de frică, şi-n rest, fiindcă le place puterea. Unii ca Toby Whelan şi George Frederick n-au avut-o niciodată; alţii, ca Freddy Denton, sunt doar răi din fire.

— Iar asta înseamnă…? vru să ştie Linda.

— Înseamnă că, deocamdată, ţinem totul pentru noi. Dacă Rennie a omorât patru oameni, e foarte, foarte periculos.

— Aşteptarea îl va face să devină şi mai periculos, obiectă Rusty.

— Noi avem pe cap grija lui Judy şi a lui Janelle, Rusty, îi aminti Linda, rozându-şi unghiile – Rusty n-o mai văzuse făcând asta de ani întregi. Nu putem risca să li se întâmple ceva. Nici n-am să mă gândesc şi nici pe tine nu te voi lăsa să te gândeşti la una ca asta.

— Şi eu am copil, replică Stacey. Pe Calvin. Are doar cinci ani. A trebuit să-mi adun tot curajul doar ca să stau de pază la salonul de pompe funebre, astă seară. Ideea că m-aş duce cu toate astea la idiotul de Randolph…

Nu era nevoie să termine; paloarea din obrajii ei era cât se poate de grăitoare.

— Nimeni nu-ţi cere s-o faci, îi zise Jackie.

— În momentul ăsta, nu pot dovedi decât că mingea de baseball a fost folosită pentru a-l lovi pe Coggins, reluă

Rusty. Ar fi putut s-o facă oricine. La naiba, până şi fii-su ar fi putut.

— De fapt, asta nici nu m-ar şoca prea mult, remarcă Stacey. În ultima vreme, Junior se poartă foarte ciudat. A fost dat afară de la Bowdoin pentru o încăierare. Nu ştiu dacă taică-său a aflat, dar poliţia a telefonat la sala de sport unde a avut loc incidentul şi am văzut raportul pe net. Iar cele două fete… dacă alea au fost crime sexuale…

— Au fost, confirmă Rusty. De-a dreptul hidoase. Nici n-ai vrea să ştii.

— Dar Brenda n-a fost agresată sexual, aminti Jackie. Mie asta îmi spune că Brenda şi Coggins au fost cazuri diferite de cele ale fetelor.

— Poate că Junior le-a omorât pe fete, iar taică-său, pe Brenda şi Coggins, presupuse Rusty, aşteptând să râdă cineva; dar nu a râs nimeni. Dacă aşa stau lucrurile, se pune întrebarea: de ce?

Toţi clătinară din capete.

— Trebuie să fi existat un motiv, continuă Rusty, dar mă îndoiesc că a fost sexul.

— Crezi că are ceva de ascuns, deduse Jackie.

— Mda, la asta mă gândeam. Şi bănuiesc că cineva ar putea să ştie ce anume. Numai că e închis în subsolul poliţiei.

— Barbara? se miră Jackie. De ce să ştie tocmai Barbara?

— Fiindcă a vorbit cu Brenda. Au avut o discuţie prelungită, în curtea din spatele casei ei, a doua zi după apariţia Domului.

— Pe-asta cum Dumnezeu ai mai aflat-o? întrebă Stacey.

— Pentru că soţii Buffalino locuiesc lângă soţii Perkins, iar fereastra de la dormitorul Ginei Buffalino dă spre curtea lor. I-a văzut şi mi-a spus.

Observă că Linda îl privea lung şi ridică din umeri.

— Ce pot să spun? Oraşul nostru-i mic, echipa suntem toţi.

— Sper că i-ai zis să-şi ţină gura, spuse Linda.

— Nu i-am zis, fiindcă atunci când mi-a spus, n-aveam niciun motiv să bănuiesc că Big Jim ar fi putut s-o omoare pe Brenda. Sau să-i sfărâme lui Lester Coggins capul cu o minge de baseball primită ca suvenir. Nici măcar nu ştiam că muriseră.

— Încă nu suntem siguri dacă Barbie ştie ceva, interveni iar Stacey. Adică altceva decât să facă o omletă cu brânză şi ciuperci grozavă.

— Trebuie să-l întrebe cineva, declară Jackie. Mă însărcinez eu s-o fac.

— Şi chiar dacă ştie ceva, la ce-o să ne folosească? întrebă Linda. Am ajuns aproape de dictatură. Abia acum îmi dau seama. Cred că de-asta sunt mai înceată la minte.

— Eşti mai încrezătoare, nu mai înceată, îi zise Jackie, şi în mod normal încrederea e un lucru bun. Cât despre colonelul Barbara, nu vom şti la ce ne poate folosi până nu întrebăm.

Făcu o pauză.

— Şi, să ştii, asta nici nu e esenţial. E nevinovat. Altceva nu contează.

— Şi dacă-l omoară? ripostă Rusty, fără menajamente. Împuşcat în timpul unei tentative de evadare.

— Sunt destul de sigură că aşa ceva n-o să se întâmple, răspunse Jackie. Big Jim vrea un proces-spectacol. Despre asta se discută la secţie.

Stacey dădu din cap, în timp ce Jackie continua:

— Vor să-i facă pe oameni să creadă că Barbara e un fel de păianjen care ţese o plasă întinsă a conspiraţiei. Pe urmă, vor putea să-l execute. Însă, chiar dacă se vor mişca foarte repede, mai sunt zile întregi până atunci. Chiar săptămâni, dacă avem noroc.

— N-o să avem atâta noroc, replică Linda. Rennie vrea să acţioneze cât mai rapid.

— S-ar putea să ai dreptate, dar mai întâi trebuie să treacă întrunirea specială a oraşului, de joi. Şi va dori să-l

chestioneze pe Barbara. Dacă Rusty ştie că a fost cu Brenda, atunci ştie şi Rennie.

— Sigur că ştie, confirmă Stacey, nerăbdătoare. Erau împreună când Barbara i-a arătat lui Jim scrisoarea de la Preşedinte.

Câteva momente, rămaseră toţi pe gânduri, în tăcere.

— Dacă Rennie ascunde ceva, murmură meditativ Linda, va avea nevoie de timp ca să se debaraseze.

Jackie râse. În tensiunea din cameră, suna aproape şocant.

— Îi doresc succes! Orice-ar fi, nu prea poate să-l urce-ntr-un camion şi să-l scoată din oraş.

— Ceva în legătură cu propanul? întrebă Linda.

— Poate, aprobă Rusty. Jackie, ai făcut serviciul militar, aşa-i?

— În Armată. Două stagii. La poliţia militară. N-am ajuns niciodată pe front, deşi am văzut destule victime, mai ales în stagiul al doilea. Würzburg, Germania, Prima Divizie de Infanterie. Ştii, Cea Mare şi Roşie? Cel mai adesea, opream încăierări în baruri sau stăteam de gardă în faţa spitalului. Am cunoscut tipi ca Barbie şi aş da orice să-l scoatem din celulă şi să-l avem alături de noi. A existat un motiv pentru care Preşedintele i-a dat puterea. Sau a încercat…

Tăcu o clipă.

— Poate reuşim să-l eliberăm. Merită să ne gândim.

La asta, celelalte două femei – poliţiste care, întâmplător, mai erau şi mame – nu spuseră nimic; numai Linda îşi rodea din nou unghiile, iar Stacey îşi scărmăna părul.

— Ştiu, reluă Jackie.

Linda clătină din cap.

— Ba, dacă n-ai copii care dorm sus şi te aşteaptă să le dai micul dejun dimineaţa, nu ştii nimic.

— Poate că nu, dar întrebaţi-vă un lucru: dacă suntem rupţi de restul lumii, aşa cum şi suntem, şi dacă la conducere e un nebun cu porniri ucigaşe, cum se prea

poate să fie, ce şanse sunt ca situaţia să se amelioreze, dacă noi stăm pe margine şi nu facem nimic?

— Şi dacă-l ajuţi să evadeze, interveni Rusty, ce-ai să faci cu el? Nu prea poţi să-l bagi în Programul de Protecţie a Martorilor.

— Nu ştiu, oftă Jackie. Tot ce ştiu e că Preşedintele i-a ordonat să preia puterea, iar Big Jim Futu-i Rennie l-a înfundat pentru crimă, ca să n-o poată prelua.

— Deocamdată, n-ai să faci nimic, spuse Rusty. Nici măcar nu vei risca să vorbeşti cu el. Aici e altceva în joc şi s-ar putea să schimbe totul.

Le spuse despre contorul Geiger – cum ajunsese în posesia lui, cui i-l predase şi ce afirma Joe McClatchey că ar fi găsit cu ajutorul său.

— Nu ştiu… murmură Stacey cu îndoială. Pare prea frumos ca să fie adevărat. Tânărul McClatchey are… cât? Paişpe ani?

— Treisprezece, cred. Dar e un băiat inteligent şi dacă el spune c-au descoperit un nivel radioactiv înalt pe Black Ridge Road, îl cred. Dacă au *găsit* lucrul care generează Domul, atunci putem să-l oprim…

— Şi totul se va termina! îl întrerupse Linda, cu ochi strălucitori. Iar Jim Rennie se va prăbuşi ca un… ca un balon spart de Ziua Recunoştinţei, la Macy's!

— Ce frumos ar fi… comentă Jackie Wettington. Dac-aş vedea-o la televizor, mai-mai c-aş şi crede!

17

— Phil? strigă Andy. *Phil?*

Trebuia să ridice glasul ca să se facă auzit. Bonnie Nandella şi The Redemption munceau cu *My Soul is a Witness,* la volum maxim. Toate acele „ooo-ouuu"-uri şi alte sunete similare îl cam dezorientau. Chiar şi lumina puternică din studioul de emisie al WCIK era derutantă; până să ajungă sub tuburile de neon, Andy nu realizase cu

adevărat cât de mult se întunecase restul oraşului. Şi cât de bine se adaptase şi el.

— Chef?

Niciun răspuns. Aruncă o privire spre televizor (era pus pe CNN, cu sonorul închis), apoi se uită prin fereastra lungă, în studioul de emisie. Şi acolo ardeau luminile şi toate echipamentele erau în funcţiune (priveliştea îi dădea fiori, deşi Lester Coggins îi explicase cu multă mândrie cum erau toate coordonate de un computer), dar nu se zărea nici urmă de Phil.

Dintr-odată, simţi un miros de sudoare, acru şi învechit. Se întoarse şi dădu cu ochii de Phil, care stătea chiar în spatele lui, ca şi cum ar fi ieşit din podea. Într-o mână ţinea un obiect ce arăta ca o telecomandă pentru o uşă de garaj. În cealaltă avea un pistol. Ţeava era îndreptată spre pieptul lui Andy. Degetul încârligat pe trăgaci avea încheietura albită, iar gura ţevii tremura uşor.

— Salut, Phil, spuse Andy. Chef, vreau să zic.

— Ce-i cu *tine* aici? întrebă Chef Bushey.

Mirosul transpiraţiei lui era sufocant, cu iz de mucegai. Blugii şi tricoul cu sigla WCIK nu mai fuseseră spălaţi de mult. Avea picioarele goale (probabil de-asta nu-l auzise venind) şi acoperite cu cruste de jeg. Părul părea să nu mai fi luat contact cu apa şi şamponul de vreun an. Sau mai mult. Dar cei mai oribili îi erau ochii – roşii şi demenţi.

— Fă bine şi zi mai repede, moşulică, sau n-o să mai zici niciodată nimica la nimeni.

Andy, care tocmai fentase moartea de apă roz, primi ameninţarea cu indiferenţă, dacă nu chiar cu bună dispoziţie.

— Fă ce ai de făcut, Phil. Chef, adică…

Chef înălţă din sprâncene, surprins. Mirarea din ochii lui cârpiţi era sinceră.

— Zău?

— Absolut.

— De ce-ai venit aici?

— Am nişte veşti proaste. Îmi pare foarte rău.

Chef rămase un moment pe gânduri, apoi zâmbi, dezvăluindu-şi cei câţiva dinţi care mai supravieţuiseră.

— Nu există veşti proaste. Hristos se întoarce pe Pământ, şi asta-i vestea bună care le înghite pe toate alea proaste. E Pista Bonus de Veşti Bune. Am dreptate?

— Ai, şi zic aleluia. Din păcate – sau din fericire, cred… ar trebui să spui că din fericire – soţia ta e deja cu El.

— Ce vorbeşti?

Andy întinse mâna şi apăsă ţeava pistolului în jos, spre podea. Chef nu făcu nicio încercare de a-l opri.

— Samantha a murit, Chef. Cu regret trebuie să-ţi spun că şi-a luat zilele, acum câteva ore.

— Sammy? Moartă?

Chef aruncă pistolul în coşul cu IEŞIRI de pe un birou din apropiere. Coborî şi telecomanda, dar nu-i dădu drumul; în ultimele două zile, n-o mai lăsase din mână, nici chiar în tot mai rarele ocazii când dormea.

— Îmi pare rău, Phil. Chef…

În continuare, Andy îi explică împrejurările morţii lui Sammy aşa cum le înţelesese el, încheind cu ştirea liniştitoare că cel puţin „copilul” era bine. (Chiar şi aflat în culmea disperării, Andy Sanders era un om al jumătăţilor de măsură.)

Chef expedie bunăstarea lui Little Walter cu o mişcare a telecomenzii.

— A căsăpit doi porci?

La auzul acestor cuvinte, Andy deveni rigid.

— Erau agenţi de poliţie, Phil. Fiinţe omeneşti cumsecade. Era distrusă de durere, sunt sigur, dar tot e foarte rău ce-a făcut. Trebuie să retractezi.

— Ce să *fac?*

— Nu-ţi permit să-i numeşti pe poliţiştii noştri porci.

Chef se gândi câteva clipe.

— Mda-da, kay-kay, retractez.

— Mulţumesc.

Chef se aplecă de la statura sa deloc de lepădat (parcă ar fi fost un schelet uriaş făcând o plecăciune), privindu-l pe Andy în faţă, de aproape.

— Un bulangiu căcăcios şi viteaz, asta eşti, nu?

— Nu, răspunse sincer Andy. Doar că nu-mi place.

La asta, Chef păru să se îngrijoreze. Îl apucă de umăr.

— Frate, ţi-e bine?

Izbucnind în lacrimi, Andy se lăsă să cadă pe un scaun de birou, sub pancarta pe care scria HRISTOS PRIVIT-A FIECE CANAL, HRISTOS ASCULTAT-A FIECE LUNGIME DE UNDĂ. Îşi rezemă capul de perete, sub sinistru-straniul slogan, plângând ca un copil pedepsit pentru că a furat dulceaţă. Era efectul cuvântului „frate”; acel „frate” complet neaşteptat.

Chef trase un scaun de la biroul managerului şi-l studie pe Andy cu expresia unui naturalist care observă un animal rar în mediul lui natural. După un timp, vorbi din nou:

— Sanders! Ai venit aici ca să te omor eu?

— Nu, răspunse Andy, printre suspine. Sau, poate… da… Nu ştiu… Da’ toate din viaţa mea au ieşit prost. Soţia şi fiica mea au murit. Cred că s-ar putea ca Dumnezeu să mă pedepsească pentru că vând căcatul ăsta…

— S-ar putea, aprobă din cap Chef.

— … şi caut răspunsuri. Sau o concluzie. Sau ceva… Sigur, voiam să te anunţ şi despre soţia ta, e important să facem ceea ce se cuvine…

Celălalt îl bătu pe umăr.

— Ai făcut, frate. Te admir. Nu era prea grozavă la bucătărie şi nici casa n-o ţinea mult mai curată decât un grajd, da’ ştia să tragă nişte futaiuri *de pe altă lume* când era trotilată. Ce-avea contra la curcăneii ăia?

Cu toată durerea lui, Andy n-avea de gând să menţioneze acuzaţia de viol.

— Cred că era stresată din cauza Domului. Ştii despre Dom, Phil?… Chef?

Chef dădu iar din mână, aparent afirmativ.

— Ceea ce zici despre meth e corect. Nu e bine să vinzi. E un afront. Să prepari, însă… asta e voia lui Dumnezeu.

Andy îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă trup, privindu-l pe Chef printre pleoapele sale umflate.

— Aşa crezi? Fiindcă nu-s sigur că poate fi în regulă.

— Ai luat vreodată?

— Nu! exclamă Andy, de parcă Chef l-ar fi întrebat dacă avusese vreodată relaţii sexuale cu un cocker spaniel.

— Medicamente ai luat, dacă ţi le-a recomandat doctorul?

— Păi… da, sigur., dar…

— Methul e tot un medicament.

Îl privi solemn, apoi îl bătu cu degetul în piept, ca să-şi puncteze cuvintele. Avea unghia roasă până-n carne.

— *Methul* este *medicament.* Zi şi tu.

— Methul este medicament, repetă Andy, destul de docil.

— Exact, spuse Chef şi se îndreptă la loc. E un medicament pentru melancolie. O ştiu din Ray Bradbury. L-ai citit vreodată pe Ray Bradbury?

— Nu.

— Avea *cap,* futu-l în cur pă mă-sa. *Ştia* el ce ştia. A scris căcatul ăla de *carte,* zi aleluia. Ia hai cu mine! O să-ţi schimb viaţa.

18

Primul Ales din Chester’s Mill se repezea la metamfetamine ca broasca la muşte.

În spatele şirului de plite se afla o canapea veche şi răpănoasă, pe care Andy şi Chef Bushey stăteau aşezaţi sub un tablou cu Hristos pe motocicletă (intitulat: „Tovarăşul tău de drum nevăzut”), dându-şi de la unul la altul o pipă. În timp ce arde, methul miroase ca pişatul vechi de trei zile într-o oală neacoperită, dar după primul fum, tras ezitant, Andy se asigurase că Chef avea dreptate: o fi fost vânzarea opera lui Satan, dar substanţa în sine nu putea fi decât a lui Dumnezeu. Lumea dobândea o limpezime delicioasă,

delicat-tremurătoare, cum nu mai văzuse niciodată. Bătăile inimii i se acceleraseră vertiginos, vasele de sânge ale gâtului i se umflaseră ca nişte furtunuri pulsânde, gingiile îl furnicau, iar boaşele-i fremătau în cel mai delicios stil adolescentin. Dar şi mai plăcut decât toate acestea era faptul că oboseala care-i apăsase umerii şi-i înceţoşase gândurile se mistuise. Se simţea în stare să mute munţii cu roaba.

— În Grădina Edenului era un Copac, spuse Chef, dându-i pipa; de la ambele capete se înălţau fuioare de fum verzui. Copacul Binelui şi al Răului. Ai habar de căcatu' ăsta?

— Da. Scrie şi-n Biblie.

— Pe bune că da. Şi-n Copacul ăla era un Măr.

— Aşa, aşa…

Andy trase un fum mic, mic de tot, cât o sorbitură. Voia mai mult – îl voia pe *tot* –, dar se temea că dacă trăgea adânc în piept avea să-i explodeze capul, luându-şi zborul prin laborator ca o rachetă care scuipa foc prin ciotul gâtului.

— Miezul acelui Măr e Adevărul, iar coaja Mărului e Metamfetamina, continuă Chef.

Andy se uită la el.

— Uluitor.

Chef dădu din cap.

— Da, Sanders. Aşa e.

Luă pipa înapoi.

— Căcatu' ăsta-i bun sau cum e?

— E *uluitor*.

— Hristos se întoarce de Halloween, declară Chef. Poate chiar cu câteva zile mai devreme, n-am de unde să ştiu… Ştii, suntem deja în *sezonul* de Halloween. Sezonul curvei ăleia de vrăjitoare.

Îi oferi lui Andy pipa, apoi arătă cu mâna în care ţinea telecomanda pentru uşa garajului.

— Vezi ce-i acolo? Sus, la capătu' galeriei. Deasupra uşii de la depozit.

Andy se uită.

— Ce, maldărul ăla alb? Care arată ca lutul?

— Nu e niciun lut. Ăla-i Trupul lui Hristos, Sanders.

— Şi sârmele alea care ies din el?

— Alea sunt vasele prin care circulă Sângele lui Hristos.

Primul Ales analiză conceptul şi-l găsi strălucit.

— Bravo.

Mai stătu puţin pe gânduri, apoi zise:

— Te iubesc, Phil. Chef, adică. Mă bucur că am venit aici.

— Şi eu. Ascultă, vrei să mergem la o plimbare? Am o maşină, pe-aici, pe undeva… cred… da-mi cam tremură mâinile.

— Sigur, răspunse Andy, şi se ridică; lumea se învârti o clipă în jurul lui, apoi se potoli. Unde vrei să mergem?

Chef îi spuse.

19

Ginny Tomlinson dormea la recepţie, cu capul pe coperta unei reviste *People* – Brad Pitt şi Angelina Jolie zbenguindu-se în spuma mării, pe o insuliţă excitantă unde chelnerii îţi aduc băuturile cu umbreluţe de hârtie înfipte-n ele. Când o trezi ceva din somn, miercuri la ora două şi un sfert noaptea, văzu în faţa ei o arătare: un bărbat înalt şi costeliv, cu ochii înfundaţi în cap şi părul zburlit în toate direcţiile. Purta un tricou al postului de radio WCIK şi blugi lăsaţi pe şoldurile slăbănoage. La început, crezu că avea un coşmar cu cadavre ambulante, dar apoi îi simţi mirosul. Nici cele mai negre coşmaruri nu puţeau aşa.

— Sunt Phil Bushey, spuse arătarea. Am venit după cadavrul nevesti-mii. Arată-mi unde e.

Ginny nu obiectă. I-ar fi dat *toate* cadavrele, numai să scape de el. Îl conduse pe lângă Gina Buffalino, care stătea aproape de o brancardă, privindu-l pe Chef cu teama întipărită pe faţa ei palidă. Când se întoarse s-o privească, Gina se crispă la perete.

— Ţi-ai luat costumu’ de Halloween, fetiţo? se interesă Chef.

— Da…

— Cine-o să fii?

— Glinda, răspunse fata, cu voce slabă. Deşi cred că nu mă duc la petrecere. E-n Motton.

— Eu o să vin ca Iisus, spuse Chef.

O urmă mai departe pe Ginny, ca o stafie murdară în haine Hi-Tops jerpelite. Din mers, se mai întoarse o dată. Zâmbea şi avea ochii goi de orice expresie.

— Şi-s şucărit.

20

Chef Bushey ieşi din spital peste zece minute, ducând în braţe trupul lui Sammy învelit într-un cearşaf. Un picior gol, cu unghiile date cu lac roz cojit, se legăna în ritmul mersului. Ginny îi ţinu uşa deschisă. Nu se uită cine stătea la volanul maşinii parcate pe aleea circulară, lucru pentru care Andy fu vag recunoscător. O aşteptă să reintre în spital, apoi coborî şi deschise una dintre portierele din spate pentru Chef, care căra destul de uşor povara pentru un om ce arăta doar piele şi os. *„Poate că drogul dă şi putere”,* îşi spuse Andy. Dacă aşa era, lui îi treceau deja efectele. Depresia se infiltra la loc. Şi oboseala.

— În regulă, spuse Chef. Mergem. Da’ mai întâi, dă-mi-o pe aia.

Îi lăsase lui Andy telecomanda uşii garajului, să-o ţină în siguranţă. Andy i-o înapoie.

— La salonul de pompe funebre?

Chef îl privi de parcă ar fi înnebunit.

— Înapoi la postul de radio. Acolo o să vină Hristos mai întâi, când Se întoarce.

— De Halloween.

— Exact. Sau, poate, mai devreme. Până atunci, m-ajuţi s-o îngrop pe copila asta a lui Dumnezeu?

— Sigur că da, răspunse Andy, apoi propuse, timid: poate mai fumăm şi noi puţin, înainte…

Râzând, Chef îl bătu pe umăr.

— Îţi place, ai? Ştiam eu.

— Medicament pentru melancolie, repetă Andy cele auzite.

— Că bine zici, frate. Că bine zici.

21

Barbie stătea întins pe pat, aşteptând zorile şi ce mai urma. Când era în Irak, se antrenase să nu-şi facă *griji* pentru ceea ce urma şi, cu toate că era o abilitate imperfectă încă, ajunsese s-o stăpânească într-o oarecare măsură. În cele din urmă, existau numai două reguli pentru a accepta teama (ajunsese la concluzia că *a învinge* teama era un mit), pe care şi le repeta acum, în timp ce aştepta.

Trebuie să accept acele lucruri asupra cărora nu am nicio putere.

Trebuie să transform adversităţile în avantaje.

A doua regulă însemna să-şi gestioneze cu grijă toate resursele şi să facă planuri ţinând seama de ele.

Avea o resursă ascunsă în saltea: pumnalul din armata elveţiană. Era mic, doar cu două lame, însă chiar şi cea scurtă ar fi putut tăia beregata unui om. Avea un noroc incredibil cu el şi o ştia.

Procedurile asupra cărora insistase Howard Perkins se destrămaseră de la moartea lui şi din momentul în care îi luase locul Peter Randolph. Şocurile îndurate de oraş în ultimele patru zile ar fi scos din balamale orice departament de poliţie, presupunea Barbie, dar era mai mult decât atât. În esenţă, Randolph era pe cât de prost, pe atât de neglijent, şi în orice birocraţie subordonaţii tindeau să urmeze exemplul celui din vârf.

Îl amprentaseră şi-l fotografiaseră, dar trecuseră cinci ore încheiate înainte ca Henry Morrison, obosit şi

dezgustat, să coboare la subsol, pentru a se opri la un metru şi jumătate de celula arestatului, o distanţă suficientă ca să nu poată fi apucat printre gratii.

— Ai uitat ceva? îl întrebă Barbie.

— Goleşte-ţi buzunarele şi aruncă pe culoar tot ce ai, răspunse Morrison. Pe urmă, scoate-ţi pantalonii şi întinde-mi-i printre zăbrele.

— Dacă fac asta, pot primi de băut şi altceva decât apa din toaletă?

— Ce tot spui? Junior ţi-a adus apă. L-am văzut eu.

— A turnat sare în ea.

— Da. Nu mă îndoiesc…

Totuşi, Henry arăta cam nesigur. Poate că în el mai exista, totuşi, pe undeva o fiinţă gânditoare.

— Fă ce ţi-am zis, Barbie. Barbara, vreau să zic.

Bărbatul îşi goli buzunarele: portofelul, cheile, câteva monede şi bancnote, medalia cu St Christopher pe care o purta la el ca talisman. Pumnalul elveţian se afla de mult în saltea.

— Îmi vei putea spune Barbie şi când ai să-mi pui ştreangul de gât, dacă vrei. La asta se gândeşte Rennie? Să mă spânzure? Sau să mă pună la zid?

— Taci şi dă-mi pantalonii printre gratii. Şi cămaşa.

Vorbea ca un provincial dur tipic, dar Barbie avea impresia că arăta mai nesigur decât oricând. Foarte bine. Era un început.

Doi dintre noii poliţişti-copii coborâseră şi ei. Unul ţinea în mână o butelie de Mace; celălalt, un taser.

— Aveţi nevoie de ajutor, domnule agent Morrison? întrebă unul dintre ei.

— Nu, dar puteţi sta acolo, la baza scării, şi fiţi cu ochii pe el până termin, răspunse Henry.

— N-am omorât pe nimeni, spuse Barbie calm, dar cu toată sinceritatea pe care putea s-o exprime. Şi cred că o ştii şi tu.

— Ceea ce ştiu e c-ai face bine să-ţi ţii gura, dacă nu vrei o clismă cu taser.

Henry îi scotoci hainele, dar nu-i ceru să-şi dea jos şi chiloţii şi să-şi desfacă fesele. O percheziţie tardivă şi de mântuială, însă Barbie îl lăuda în sinea lui că-şi amintise, totuşi, s-o facă – altcuiva nu-i trecuse prin minte.

Când termină, Henry împinse cu piciorul blugii, acum cu buzunarele golite şi cureaua confiscată, înapoi printre gratiile celulei.

— Pot să-mi iau şi medalionul?

— Nu.

— Henry, mai gândeşte-te. De ce-aş…

— Gura.

Henry trecu pe lângă cei doi poliţişti imberbi, cu capul în piept şi efectele personale ale lui Barbie în mâini. Tinerii îl urmară, unul dintre ei întârziind doar atât cât să-i rânjească lui Barbie, în timp ce-şi trecea un deget peste gât.

De-atunci, Barbie rămăsese singur, fără nimic altceva de făcut decât să zacă pe pat, cu privirea spre ferestruica îngustă ca o fantă (cu geam mat, zgrunţuros, întărit cu plasă de sârmă), aşteptând zorile şi întrebându-se dacă aveau într-adevăr de gând să-l supună la tortura apei sau Searles făcuse doar pe grozavul. Dacă încercau şi se dovedeau la fel de stângaci ca la procedurile de arestare, existau riscuri mari să-l înece.

Se mai întreba şi dacă era posibil să mai vină cineva până dimineaţa. Cineva cu o cheie. Cineva care să stea un pic cam prea aproape de gratii. Cu cuţitul, evadarea nu era complex exclusă, dar, după ce se lumina de ziuă, şansele dispăreau. Poate-ar fi trebuit să încerce cu Junior, când îi dăduse paharul cu apă sărată printre zăbrele… numai că Junior ardea de nerăbdare să-şi folosească arma. Şansele de reuşită ar fi fost mici, iar Barbie nu era chiar atât de disperat – cel puţin, nu încă.

„Şi-n plus… unde să mă duc?”

Chiar dacă scăpa şi dispărea, şi-ar fi lăsat prietenii într-o situaţie foarte dificilă. După nişte „interogatorii” sârguincioase din partea unor poliţai ca Melvin şi Junior, puteau ajunge la concluzia că Domul era cea mai neînsemnată dintre problemele lor. Acum Big Jim ţinea hăţurile şi un tip ca el, odată ce le apuca, tindea să gonească la galop. Uneori, până când calul de sub el cădea mort.

Îl fură un somn intermitent şi tulburat. O visă pe blonda din camioneta Ford. Visă că se oprise să-l ia şi ieşiseră din Chester’s Mill tocmai la timp. Tânăra tocmai îşi descheia bluza, ca să-i arate cupele unui sutien cu dantelă de culoarea levănţicăi, când un glas spuse:

— Gata, băi labă. Deşteptarea!

22

Jackie Wettington îşi petrecuse noaptea acasă la familia Everett şi, cu toate că fetiţele erau liniştite, iar camera de oaspeţi confortabilă, rămăsese trează. Pe la patru dimineaţa, hotărâse ce era de făcut, înţelegea riscurile; mai înţelegea şi că nu putea sta calmă, cu Barbie într-o celulă din subsolul departamentului de poliţie. Dacă ar fi fost capabilă să ia iniţiativa şi să organizeze un soi de rezistenţă – sau doar o anchetare serioasă a crimelor –, probabil că ar fi şi început deja. Se cunoştea prea bine, însă, ca să nutrească asemenea gânduri. În acţiunile din Guam şi Germania se descurcase destul de bine – scoţând soldaţi beţi din baruri, urmărind dezertori şi făcând ordine după accidente rutiere în baza militară, în linii mari cam cu asta se ocupase –, dar ceea ce se întâmpla în Chester’s Mill depăşea cu mult capacităţile unui sergent-major. Sau pe ale singurei femei poliţist stradal cu normă întreagă ce lucra cu o gaşcă de provinciali care-o numeau pe la spate Agenta Balcoane. Credeau că nu ştia, dar aflase. Iar acum, misoginismul mărunt la nivel de liceu era ultima dintre

grijile ei. Situaţia aceea trebuia să ia sfârşit, iar Dale Barbara era omul pe care Preşedintele Statelor Unite îl alesese ca să-i pună capăt. Şi nici chiar plăcerea Comandantului Suprem nu era partea cea mai importantă. Prima regulă spune să nu-i laşi pe ai tăi de izbelişte. Era o regulă sacră, legendara Poruncă din Decalog.

Pentru început, Barbie trebuia să afle că nu era singur. Atunci, şi-ar fi putut planifica mai bine propriile acţiuni.

La ora cinci, când Linda coborî la parter, în cămaşă de noapte, pe ferestre începuseră să se strecoare primele raze de lumină a zorilor, lăsând să se vadă că pomii şi arbuştii stăteau complet nemişcaţi. Nu adia nici cea mai mică boare de vânt.

— Am nevoie de un vas Tupperware, spuse Jackie. Un bol. Prefer să fie mic şi neapărat opac. Ai aşa ceva?

— Sigur, dar de ce?

— Fiindcă o să-i ducem lui Barbara micul dejun, răspunse Jackie. Fulgi de cereale. Iar pe fundul castronului o să-i punem un bilet.

— Ce vorbeşti? Jackie, nu pot face una ca asta. Am copii.

— Ştiu. Dar singură nu pot s-o fac nici eu, fiindcă nu m-ar lăsa să cobor acolo neînsoţită. Dacă eram bărbat, poate, da' când sunt echipată cu ăştia… îşi arătă ea sânii. Am nevoie de tine.

— Ce fel de bilet?

— Mâine-seară am să-l scot de-acolo, declară Jackie, mai calmă decât se simţea. În timpul marii şedinţe orăşeneşti. Pentru partea aia, n-o să am nevoie de tine.

— Nici n-o să ai *parte* de mine! preciză Linda, strângându-şi în mâini pieptarul cămăşii de noapte.

— Vorbeşte mai încet. Mă gândesc că poate Romeo Burpee – dacă-l pot convinge că Barbie n-a omorât-o pe Brenda… O să ne acoperim feţele cu nişte eşarfe, sau ceva, ca să nu putem fi identificaţi. N-o să se mire nimeni; toată lumea din oraşul ăsta crede deja că are complici.

— Eşti nebună!

— Nu sunt nebună deloc. În timpul şedinţei, la secţia de poliţie va fi doar personalul minim necesar – trei, patru oameni. Poate doar doi. Sunt sigură de asta.

— Eu *nu!*

— Dar până mâine-seară mai e mult. Trebuie să reziste măcar atât timp. Şi acum, adu-mi vasul ăla.

— Jackie, nu pot să fac asta.

— Ba poţi.

Era Rusty, care apăruse în uşă, arătând de parcă ar fi fost un uriaş, într-un şort de sport şi un tricou cu New England Patriots.

— E timpul să începem să ne asumăm riscuri, că avem, că n-avem copii. Aici suntem de unii singuri, iar situaţia asta trebuie să înceteze.

Linda îl privi un moment, muşcându-şi buzele. Apoi, se aplecă spre unul dintre dulapurile de jos.

— Vesela Tupperware e aici.

23

Când au intrat în secţia de poliţie, la biroul agentului de serviciu nu era nimeni – Freddy Denton se dusese acasă să doarmă puţin – dar în jur stăteau aşezaţi vreo şase dintre agenţii mai tineri, bând cafea şi conversând, destul de surescitaţi ca să se fi trezit din somn la o oră pe care, de multă vreme, prea puţini dintre ei o mai trăiseră într-o stare conştientă. Printre aceştia, Jackie îi văzu pe doi dintre nenumăraţii fraţi Killian, o motociclistă de provincie, o obişnuită de la Dipper’s pe nume Lauren Cornee şi pe Carter Thibodeau. Celorlalţi nu le ştia numele, dar pe doi îi recunoscu ca făcând parte dintre chiulangiii cronici de la liceu care fuseseră implicaţi şi în diverse ilegalităţi minore privind circulaţia şi drogurile. Noii „agenţi” – cei mai noi dintre cei noi – nu purtau uniforme, având doar brasarde albastre.

Toţi în afară de unul aveau pistoale.

— Ce faceţi aici aşa devreme? întrebă Thibodeau, apropiindu-se agale. Eu am o scuză – mi s-au terminat pastilele contra durerii.

Ceilalţi hăhăiră ca nişte troli.

— I-am adus micul dejun lui Barbara, răspunse Jackie, temându-se să se uite la Linda, să-i vadă expresia de pe faţă.

Thibodeau se uită în vas.

— Şi lapte nu?

— N-are nevoie de lapte, răspunse Jackie, scuipând în bolul cu Special K. Uite, i-am umezit eu cerealele.

Din jur se înălţă un chiot general. Câţiva aplaudară.

Jackie şi Linda ajunseseră în capul scării de la subsol, când Thibodeau spuse:

— Ia dă şi mie aia.

Un moment, Jackie încremeni. Se şi văzu aruncând castronul spre el şi luând-o la picior. Ceea ce o opri fu un fapt cât se poate de simplu: nu avea unde să fugă. Chiar dacă reuşeau să iasă din secţie, ar fi fost înhăţate înainte de a trece de War Memorial.

Linda îi luă din mâini vasul Tupperware şi-l întinse spre Thibodeau. Acesta se uită înăuntru, după care, în loc să caute prin fulgii de cereale după ceva ascuns, scuipă şi el.

— Contribuţia mea, spuse.

— O clipă, o clipă, interveni şi tânăra Conree.

Era o roşcată deşirată, cu trup de model şi obraji ciuruiţi de acnee. Vocea-i suna cam gutural, căci se scobea în nas până-n creier.

— Am şi io ceva.

Scoase degetul, în vârf cu un muc enorm pe care-l depuse peste fulgi, în alte aplauze şi un strigăt de:

— *Laurie extrage aurul verde!*

— Orice cutie de cereale are şi-o surpriză-n ea, spuse fata, cu un zâmbet bovin.

Îşi lăsă mâna în jos, lângă patul Coltului .45 pe care-l purta la şold. Slabă cum era, îşi spuse Jackie, probabil că

reculul ar fi zburat-o de pe picioare, dacă avea vreodată ocazia să tragă cu pistolul.

— Gata, s-a rezolvat, zise Thibodeau. Vin şi eu.

— Bine, răspunse Jackie, iar când se gândi că fusese la un pas de a lua biletul în buzunar, pentru a încerca să i-l înmâneze lui Barbie, o trecură fiorii. Dintr-odată, riscul pe care şi-l asumau părea nebunesc... dar acum era prea târziu.

— Totuşi, rămâi mai în spate, lângă scară. Iar tu, Linda, stai în spatele meu. Nu putem risca.

Se aştepta ca Thibodeau să obiecteze, dar tânărul n-o făcu.

24

Barbie se ridică în capul oaselor, pe pat. De cealaltă parte a gratiilor stătea Jackie Wettington, cu un bol de plastic alb într-o mână. În spatele ei, Linda Everett îşi ţinea pistolul în ambele mâini, cu ţeava spre pardoseală. Ultimul era Carter Thibodeau, care stătea aşezat pe trepte, cu părul ciufulit de somn şi bluza albastră de uniformă descheiată, lăsând să i se vadă bandajul care-i acoperea umărul muşcat de câine.

— Bună dimineaţa, agent Wettington, salută Barbie, în lumina albicioasă ce se infiltra prin fereastra îngustă; era genul de lumină a zorilor care face ca viaţa să pară o glumă nemaipomenită. Sunt nevinovat de toate învinuirile. Nu le pot spune acuzaţii, fiindcă n-am fost...

— Ţine-ţi gura, îl întrerupse Linda, din spatele lui Jackie. Nu ne interesează.

— Aşa aşa, blondino, comentă Carter. Zi-i-nainte!

Căscă, scărpinându-se prin bandaj.

— Stai acolo unde eşti, îl somă Jackie pe Barbie. Un muşchi să nu mişti.

Barbie rămase aşezat, iar Jackie îi întinse castronul de plastic printre zăbrele. Era mic şi încăpea destul de uşor.

Luă vasul. Era plin cu nişte fulgi ce păreau să fie de Special K. Peste cerealele uscate sclipeau scuipaţi. Şi încă ceva: un muc mare şi verde, umed, cu vinişoare de sânge. Totuşi, stomacul îi ghiorăi. Îi era foarte foame.

Şi, împotriva propriei voinţe, se simţea lezat. Crezuse că Jackie Wettington, pe care o recunoscuse ca fostă militară de prima oară când o văzuse (parţial după tunsoare, dar mai ales din felul cum se purta) era o persoană mai de soi. Dezgustului arătat de Henry Morrison îi fusese uşor să-i facă faţă. Acum mergea mai greu. Iar cealaltă poliţistă – cea măritată cu Rusty Everett – se uita la el de parcă ar fi fost o specie rară de gânganie veninoasă. Sperase ca măcar unii dintre agenţii regulaţi ai departamentului…

— Haleşte, îi strigă Thibodeau, de lângă scară. Ţi-am făcut papa bun. Nu, fetelor?

— Serios, dădu Linda din cap.

Colţurile gurii îi tresăriră în jos. Era doar puţin mai mult decât un tic, dar lui Barbie îi mai veni inima la loc. Aşadar, probabil juca teatru. Poate că-şi făcea prea mari speranţe, dar…

Linda schiţă o mişcare uşoară, trecând între Thibodeau şi Jackie… deşi nu era cu adevărat nevoie. Thibodeau îşi găsise deja o altă ocupaţie, încercând să se uite pe sub marginea bandajului.

Jackie privi înapoi, ca să se asigure că era protejată, apoi arătă spre bol şi-şi întoarse palmele în sus, înălţând din sprâncene: *„Îmi pare rău…”* Apoi, îşi îndreptă două degete spre Barbie: *„Fii atent!”*

Barbie dădu din cap.

— Poftă bună, băi sculă, aruncă Jackie. La prânz o să-ţi aducem ceva şi mai bun. Un pişburger, poate.

De lângă scară, unde-şi zgândărea marginile bandajului, Thibodeau scoase un hohot de râs lătrător.

— Dacă ţi-or mai rămâne ceva dinţi cu care să-l mănânci, adăugă Linda.

Barbie ar fi preferat ca Linda să tacă. În vocea ei nu se simţea cruzime sau măcar furie. Suna doar speriată, ca o femeie care şi-ar fi dorit să se afle oriunde, numai acolo nu. Thibodeau, însă, nu părea să observe. Continua să-şi cerceteze starea umărului.

— Hai să mergem, o chemă Jackie. N-am chef să mă uit la el cum mănâncă.

— E destul de zemoasă păpica? întrebă Thibodeau, ridicându-se în timp ce femeile străbăteau coridorul, printre celule, iar Linda îşi vâra arma la loc în teacă. Că dacă nu e…

Şi-şi adună flegma din gât.

— O să meargă, răspunse Barbie.

— Sigur că da, făcu Thibodeau. O vreme. Pe urmă, mai vedem.

Urcară scara. Thibodeau plecă ultimul, dându-i lui Jackie o palmă peste fund. Râzând, Jackie îl plesni şi ea. Era bună, mult mai bună decât femeia lui Everett. Dar amândouă tocmai arătaseră că aveau coaie. Nişte coaie *înfiorătoare.*

Barbie culese mucul de pe Special K şi-l aruncă spre colţul unde se uşurase. Îşi şterse mâinile de cămaşă. Apoi, începu să scormonească prin fulgi. La fund, degetele sale găsiră o hârtiuţă.

„Încearcă să rezişti până mâine-seară. Dacă te putem scoate, gândeşte-te la un loc sigur. Cu asta ştii ce faci.”

Ştia, desigur.

25

La o oră după ce mâncase biletul, apoi şi fulgii de cereale, nişte paşi grei coborâră încet treptele. Era Big Jim Rennie, îmbrăcat deja în costum, cu cravată, pentru încă o zi a administraţiei de-sub-Dom. Îl urmau Carter Thibodeau şi încă un băiat – un Killian, judecând după forma capului. Tânărul Killian aducea un scaun, cu care avea de furcă; era „cam nătântol”, cum ar fi zis yankeii de pe vremuri. Îi dădu

scaunul lui Thibodeau, care-l puse în faţa celulei de la capătul coridorului. Rennie se aşează, trăgându-şi delicat pantalonii în sus ca să nu le strice dunga.

— Bună dimineaţa, domnule Barbara, spuse el, accentuând uşor, cu satisfacţie, apelativul civil.

— Domnule Ales Rennie, răspunse Barbie. Ce pot face pentru dumneavoastră, înainte de a vă da numele, gradul şi numărul matricol… pe care nu mai sunt sigur că-l ţin minte?

— Să mărturiseşti. Scuteşte-ne de eforturi şi mântuieşte-ţi sufletul.

— Domnul Searles a menţionat ceva aseară despre tortura apei, replică Barbie. M-a întrebat dacă am văzut-o vreodată practicată în Irak.

Gura lui Rennie se strânse într-un mic zâmbet care părea să spună: *„Mai zi, mai zi – animalele vorbitoare sunt aşa de interesante…”*

— Adevărul e că am văzut-o. N-am idee de câte ori s-a folosit efectiv metoda pe teren – rapoartele diferă –, dar am asistat la ea de două ori. Unul dintre oameni a recunoscut, deşi mărturisirea lui nu avea nicio valoare. Omul pe care l-a indicat ca fabricant de bombe Al Qaeda a reieşit ca fiind un profesor de şcoală care plecase în Kuweit cu paisprezece luni în urmă. Celălalt interogat a intrat în convulsii şi a suferit vătămări cerebrale, aşa că de la el nu s-a putut scoate nimic. Totuşi, dacă rămânea lucid, sunt sigur că ar fi spus şi el ceva. *Oricine* mărturiseşte tot ce i se cere, când e supus torturii apei, de obicei în câteva minute. Sunt sigur că şi eu aş face la fel.

— Atunci, scuteşte-te de chinuri, spuse Big Jim.

— Păreţi obosit, domnule. Vă simţiţi bine?

Zâmbetul vag fu înlocuit de o la fel de mică încruntătură. Emana din cuta adâncă dintre sprâncenele lui Rennie.

— Nu te priveşte starea mea de sănătate. Îţi dau un sfat, domnule Barbara. Nu încerca să mă faci din vorbe şi n-am să încerc nici eu. Ceea ce-ar trebui să te preocupe este

propria dumitale situaţie. S-ar putea ca acum să fie favorabilă, dar lucrurile se mai şi schimbă. În doar câteva minute. După cum vezi, mă gândesc într-adevăr să-ţi aplic metoda apei. Mă gândesc chiar foarte serios. Aşa că recunoaşte-ţi crimele. Ca să scapi de multe probleme şi chinuri.

— N-aş crede. Iar dacă mă supuneţi torturii apei, s-ar putea să vorbesc despre tot felul de lucruri. Poate n-ar strica să reţineţi asta, când veţi hotărî cine mai vreţi să fie de faţă când îmi dau drumul la gură.

Rennie se gândi un moment. Deşi era aranjat impecabil, mai ales pentru o asemenea oră, avea chipul decolorat şi ochii mici încercuiţi cu cearcăne ca nişte vânătăi. Chiar nu arăta deloc bine. Dacă Big Jim cădea mort, Barbie nu putea să prevadă decât două rezultate posibile. Unul era acela că starea meteorologică defavorabilă din The Mill s-ar fi ameliorat fără alte tornade. Celălalt era o baie de sânge haotică, în care propria lui moarte (mai degrabă linşat, decât în faţa unui pluton de execuţie) ar fi fost urmată de epurarea presupuşilor lui complici de conspiraţie. Julia putea să fie prima pe listă. Iar Rose ar fi putut s-o urmeze; oamenii speriaţi tindeau să creadă în vinovăţia prin asociere.

Rennie se întoarse spre Thibodeau.

— Dă-te mai înapoi, Carter. Până la scară, te rog.

— Dar dacă vrea să vă atace…

— Atunci, îl omori. Şi o ştie şi el. Nu-i aşa, domnule Barbara?

Barbie dădu din cap.

— Şi-n plus, n-am să mă apropii mai mult de-atât. Motiv pentru care vreau să te îndepărtezi. Vom purta o conversaţie privată.

Thibodeau se retrase.

— Şi acum, domnule Barbara… despre ce lucruri zici că ai vorbi…?

— Ştiu totul despre laboratorul de metamfetamine, răspunse Barbie, încet. Şeful Perkins ştia şi el şi se pregătea să te aresteze. Brenda i-a găsit dosarul în computer. De-asta ai asasinat-o.

Rennie zâmbi.

— Asta, *da,* fantezie ambiţioasă.

— Procurorul General al Statului n-ar fi de aceeaşi părere, date fiind motivele. Nu e vorba de o însăilătură oarecare într-o rulotă, aici e firma General Motors a metamfetaminelor.

— Până diseară, spuse Rennie, computerul lui Perkins va fi distrus. Şi al ei la fel. Cred că s-ar putea să existe copii ale anumitor hârtii în seiful lui Duke de-acasă – nesemnificative, fireşte; defăimări veninoase, motivate politic, din mintea unui om care toată viaţa m-a detestat – şi, dacă aşa e, seiful va fi deschis, iar hârtiile, arse. Pentru binele oraşului, nu al meu. Suntem într-o situaţie de criză. Trebuie să ne adunăm cu toţii laolaltă.

— Brenda a predat cuiva o copie a dosarului înainte de a muri.

Big Jim rânji, dezvăluindu-şi ambele şiruri de dinţi mici.

— O fabulaţie merită o alta, domnule Barbara. Vrei să fabulez şi eu?

Barbie îşi desfăcu palmele: *„Te poftesc.”*

— În fantezia mea, Brenda vine la mine şi-mi spune acelaşi lucru. Zice că i-a dat exemplarul de care vorbeşti Juliei Shumway. Dar eu ştiu că minte. Poate a vrut s-o facă, dar n-a apucat. Şi chiar dacă i-l dădea…

Ridică din umeri.

— Aseară, complicii dumitale au incendiat redacţia ziarului lui Shumway. O decizie foarte proastă din partea lor. Sau a fost ideea dumitale?

Barbara repetă:

— Există *încă* un exemplar. Şi ştiu unde e. Dacă mă supui torturii apei, voi declara care e locul. Cu voce tare.

Rennie râse:

— Cu toată sinceritatea, domnule Barbara, mi-am petrecut întreaga viaţă negociind cu oamenii şi ştiu să recunosc un bluff dintr-o ochire. Poate că cel mai bine ar fi să te execut sumar. Oraşul m-ar aplauda.

— Cât de tare te-ar aplauda, dacă ai face-o fără să-i descoperi mai întâi pe complicii mei? Până şi Peter Randolph s-ar putea să se îndoiască de o asemenea decizie, iar el nu-i decât un pupincurist prost şi speriat.

Big Jim se ridică. Obrajii săi lăbărţaţi dobândiseră culoarea unei cărămizi vechi.

— Nu ştii cu cine te joci.

— Ba cum să nu ştiu? Am văzut destui oameni ca dumneata în Irak. Poartă turban, nu cravată, dar în rest nu e nicio deosebire. Inclusiv trăncăneala despre Dumnezeu.

— Ei bine, m-ai convins să nu mai aplic metoda apei, spuse Big Jim. Mare păcat, fiindcă de mult îmi doream s-o văd cu ochii mei.

— Sunt sigur.

— Deocamdată, o să te mai ţinem în celula asta comodă, da? Nu cred c-ai să mănânci prea mult, fiindcă mâncatul perturbă judecata. Cine ştie? Cu puţină gândire constructivă, s-ar putea să găseşti motive mai temeinice ca să te las în viaţă. Numele celor din oraş care sunt împotriva mea, de exemplu. Pe urmă, dacă nu mă convingi să mă răzgândesc, vei fi executat în War Memorial Plaza, sub privirile întregului oraş. Ai să fii dat ca exemplu.

— Zău că nu arăţi deloc bine, domnule Ales.

Rennie îl studie cu gravitate.

— Cei ca dumneata cauzează cele mai mari probleme pe lumea asta. Dacă n-aş considera că execuţia dumitale va servi ca principiu unificator, fiind şi un catharsis foarte necesar pentru acest oraş, l-aş pune pe domnul Thibodeau să te împuşte acum, pe loc.

— Fă-o, şi totul va ieşi la iveală, ripostă Barbie. Toţi oamenii, de la un capăt la altul al oraşului, vor afla despre afacerile dumitale. Atunci să-ncerci să obţii un consens la

căcănăria aia de întrunire orăşenească, băi tiran de tinichea ce eşti.

Venele de pe gâtul lui Big Jim se umflară; o alta îi palpita în mijlocul frunţii. Un moment, păru pe punctul să explodeze. Apoi zâmbi.

— Nota zece pentru efort, domnule Barbara. Dar minţi.

Şi plecă. Plecară amândoi. Barbie rămase pe marginea patului, transpirat. Ştia că ajunsese aproape de limită. Rennie avea motive de a-l ţine în viaţă, dar nu destul de puternice. Şi mai primise şi mesajul de la Jackie Wettington şi Linda Everett. Expresia de pe faţa doamnei Everett sugera că aflase deja destule ca să fie îngrozită şi nu numai pentru ea însăşi. Ar fi fost mai sigur dacă încerca să evadeze cu ajutorul pumnalului. Dat fiind actualul nivel de profesionalism al forţelor de poliţie din Chester’s Mill, părea destul de posibil. Era nevoie şi de puţin noroc, dar se putea face…

Totuşi, nu avea nicio cale de a le anunţa să-l lase să încerce de unul singur.

Barbie se culcă pe spate, cu mâinile sub cap. O întrebare îl sâcâia mai presus de toate celelalte: ce se întâmplase cu exemplarul dosarului VADER destinat Juliei? Fiindcă la ea nu ajunsese; în privinţa asta, era sigur că Rennie spusese adevărul.

Nu avea de unde şti şi nu avea nici ce să facă, altceva decât să aştepte.

Întins pe spate, cu privirea spre tavan, Barbie îşi începu aşteptarea.

CÂNTĂ PIESA FORMAŢIEI MOARTE

1

Când Linda şi Jackie s-au întors de la departamentul poliţiei, Rusty şi fetele şedeau pe treapta de la intrare, aşteptându-le. Cele două J erau încă în cămăşi de noapte – subţiri, de bumbac, nu flanelatele pe care erau obişnuite să le poarte în acea perioadă a anului. Deşi încă nu era ora şapte dimineaţa, termometrul de lângă fereastra bucătăriei arăta o temperatură de 19 grade Celsius.

În mod normal, cele două fetiţe ar fi luat-o la fugă pe alee ca să-şi îmbrăţişeze mama, cu mult înaintea lui Rusty, dar de astă dată tatăl lor le-o luă înainte cu câţiva metri. O cuprinse pe Linda de talie, iar ea îl luă cu braţele pe după gât, aproape dureros de strâns – nu era o îmbrăţişare de bun-venit, ci agăţarea disperată a cuiva care se îneacă.

— Eşti bine? îi şopti el la ureche.

Părul Lindei i se frecă de obraz, în sus şi-n jos, după cum dădea din cap. Apoi, se retrase. Ochii îi străluceau.

— Eram convinsă că Thibodeau o să se uite în cereale, Jackie a avut ideea să scuipăm în ele, a fost genială, dar eu tot eram *sigură…*

— De ce plânge mami? întrebă Judy, parcă gata să izbucnească şi ea în plâns.

— Nu plâng, răspunse Linda, ştergându-se la ochi. Sau, mă rog, poate puţin… Fiindcă îmi pare aşa de bine că-l văd pe tăticul vostru…

— La *toţi* ne pare bine că-l vedem! îi spuse Janelle lui Jackie. Fiindcă, tăticul meu, EL E ŞEFU!

— Nu ştiam, replică Rusty, după care o sărută pe Linda, apăsat, pe gură.

— Pupici-pe-buzici! constată Janelle, fascinată, în timp ce Judy îşi acoperea ochii, chicotind.

— Haideţi, fetelor, la leagăne, le chemă Jackie. Pe urmă, o să vă îmbrăcaţi pentru şcoală.

— VREAU PESTE CAP! răcni Janelle, repezindu-se înainte.

— Pentru şcoală? se miră Rusty. Serios?

— Serios, îi răspunse Linda. Doar cei mici, la East Street Grammar. Jumătate de zi. Wendy Goldstone şi Ellen Vanedestine s-au oferit să se ocupe. Cei până la trei ani într-o sală, cei de la patru la şase, în alta. Nu ştiu dacă chiar vor învăţa ceva, dar vor avea un loc unde să se ducă şi o stare de normalitate. Poate…

Ridică ochii spre cer, care era senin dar avea totuşi o tentă gălbuie. *„Ca un ochi albastru cu un început de cataractă”,* îşi spuse ea.

— Mi-ar prinde şi mie bine puţină normalitate. Ia uită-te cum arată cerul.

Rusty ridică scurt privirea, apoi îşi ţinu soţia la o lungime de braţ, ca s-o studieze.

— Aţi reuşit? Eşti sigură?

— Da. Dar era cât pe ce. Chestiile astea or fi distractive în filmele cu spioni, da-n realitate sunt groaznice. N-am să-l ajut să evadeze, iubitule. Din cauza fetelor.

— Toţi dictatorii iau ostatici copii, spuse Rusty. La un moment dat, oamenii trebuie să spună că nu se mai poate.

— Dar nu aici şi nu încă. Asta a fost ideea lui Jackie, aşa că s-o lăsăm pe ea s-o rezolve. Nu mă amestec şi n-am să te las nici pe *tine* să te amesteci.

Şi totuşi, Rusty ştia că, dacă el îi cerea s-o facă, avea să se supună; i-o citea pe sub expresia de pe faţă. Dacă asta însemna să facă pe şeful, atunci prefera să se lipsească.

— Te duci la lucru? o întrebă.

— Sigur că da. Fetele merg la Marta, Marta le duce la şcoală, iar Linda şi Jackie se prezintă iar la datorie, pentru o nouă zi sub Dom. Orice altceva ar arăta ciudat. Detest că trebuie să gândesc aşa.

Răsuflă scurt, cu putere.

— Şi mai sunt şi obosită.

Aruncând o privire spre fete, ca să se asigure că n-o auzeau, adăugă:

— Obosită de futu-i mă-sa. Abia dacă am închis un ochi. Tu te duci la spital?

Rusty clătină din cap.

— Ginny şi Twitch o să fie singuri acolo cel puţin până la prânz… deşi, cu tipul ăsta nou care-i ajută, cred c-o să se descurce. Thurston e un soi cam New Age, dar se pricepe. Eu am să trec pe la Claire McClatchey. Trebuie să vorbesc cu copiii ăia şi să mă duc acolo unde-au descoperit creşterea nivelului de radiaţii, cu contorul Geiger.

— Unde să le spun oamenilor că eşti?

Rusty rămase un moment pe gânduri.

— Cred că cel mai bine ar fi să le spui adevărul. Sau, cel puţin, o parte din el. Zi că umblu după un posibil generator al Domului. S-ar putea să-l facă pe Rennie să se gândească mai bine ce planuri îşi face în continuare.

— Şi când mă vor întreba în ce zonă? Fiindcă sigur au să mă întrebe.

— Spune că nu ştii, dar crezi că e în vestul oraşului.

— Black Ridge e la nord.

— Tocmai de-aia. Dacă Rennie îi spune lui Randolph să-şi trimită cavaleria, mai bine să se ducă aiurea. Iar dacă te ia cineva la întrebări pe urmă, zici că erai obosită şi probabil le-ai încurcat. Şi, ascultă, iubito – înainte de a te duce la poliţie, fă o listă cu oamenii care ar putea crede că Barbie nu e vinovat de crimele alea.

„Noi şi ei”, îşi spuse el din nou.

— Trebuie să vorbim cu toţi înaintea şedinţei municipale de mâine. Cât mai discret.

— Rusty, eşti sigur? Fiindcă, după incendiul de-aseară, tot oraşul o să-i caute pe complicii lui Dale Barbara.

— Dacă sunt sigur? Da. Dacă-mi convine? Fii convinsă că nu.

Linda se uită din nou în sus, la cerul gălbui, apoi la cei doi stejari din curtea din faţă, cu frunzele atârnând moi şi nemişcate, decolorându-se încet spre un maroniu mohorât. Oftă.

— Dacă Rennie i-a făcut o înscenare lui Barbara, atunci s-ar putea ca tot el să fi dat foc şi ziarului. Ştii asta, nu?

— Ştiu.

— Iar dacă Jackie *reuşeşte* să-l scoată pe Barbara din puşcărie, unde-o să-l ducă? Ce loc din oraş ar fi mai sigur?

— Va trebui să mă gândesc şi la asta.

— Dacă găseşti generatorul şi-l închizi, toate aiurelile astea gen *„I Spy”* nu vor mai avea niciun rost.

— Roagă-te să se întâmple aşa.

— O să mă rog. Şi cu radiaţiile ce-ai să faci? N-am chef să te trezeşti cu leucemie sau mai ştiu eu ce.

— Am eu o idee şi în legătură cu asta.

— Să te întreb care?

Rusty zâmbi.

— Mai bine nu. E destul de nebunească.

Împletindu-şi degetele printre ale lui, Linda îi mai spuse:

— Să ai grijă.

— Şi tu, răspunse el, sărutând-o uşor.

O priviră pe Jackie, care dădea fetele în leagăne. Aveau multe motive ca să fie atenţi. Totuşi, Rusty considera că în viaţa lui riscul începea să devină un factor major. Mai bine zis, dacă voia să-şi mai poată privi chipul în oglindă dimineaţa când se bărbierea.

2

Lui Horace îi plăcea mâncarea de oameni.

Mai mult, Horace corgi *adora* mâncarea de oameni. Fiind puţin cam supraponderal (ca să nu zicem că şi cam albit în jurul botului, de câţiva ani), nu avea voie s-o mănânce, iar Julia nu ezitase să pună capăt trataţiilor de la masa ei, după ce veterinarul îi spusese clar că aceste acte de generozitate

scurtau viaţa colocatarului. Conversaţia avusese loc cu un an şi patru luni în urmă; de-atunci, Horace era nevoit să se mulţumească doar cu Bil-Jac şi câte o trataţie dietetică pentru câini. Acestea semănau cu nişte pacheţele de polistiren şi, judecând după expresia plină de reproş pe care i-o adresa Horace înainte de a le mânca, probabil că aveau şi acelaşi gust. Julia, însă, respecta regulile: gata cu pieliţele de pui fripţi, gata cu tăieţeii cu brânză, gata cu îmbucăturile din gogoaşa ei de dimineaţă.

Acest sistem limita consumul de alimente *verboten* pentru Horace, dar nu-l stopase complet; dieta impusă îl obliga pur şi simplu să scormonească, lucru care-i plăcea destul de mult, întrucât îi redeştepta apucăturile viclenilor lui strămoşi. Plimbările de dimineaţa şi seara, mai ales, erau bogate în delicii culinare. Uluitor, ce lăsau oamenii în rigolele de pe Main Street şi West Street, care formau obişnuitul lui traseu de plimbăricǎ. Se găseau pe-acolo cartofi prăjiţi, chipsuri, crochete cu unt de arahide aruncate, câte un ambalaj de îngheţată pe care mai era prinsă puţină ciocolată. Odată, nimerise peste o plăcintă Table Talk întreagă. Se mutase de pe casoletă în stomacul lui cât ai zice „colesterol”.

Nu reuşea să înfulece toate bunătăţile care-i ieşeau în cale; uneori, Julia observa ce încerca să facă şi-l smucea de lesă înainte de a apuca să înghită. Dar reuşea, totuşi, să mănânce multe, fiindcă adeseori Julia îl plimba cu câte o carte sau un număr din *The New York Times* în mână. Faptul de a fi ignorat în favoarea *Times*-ului nu era mereu plăcut – când îşi dorea un scărpinat pe burtă, de exemplu –, dar în timpul plimbărilor neatenţia ei era o binecuvântare. Pentru câinii corgi mici şi galbeni, neatenţia înseamnă gustărici.

Şi în dimineaţa aceea era ignorat. Julia şi cealaltă femeie – cea căreia îi aparţinea casa, fiindcă mirosul ei se simţea peste tot, mai ales în vecinătatea camerei unde oamenii se duceau să-şi lase caca şi să-şi marcheze teritoriul – stăteau

de vorbă. La un moment dat, cealaltă femeie plânse, iar Julia o cuprinse cu braţele.

— Mi-e mai bine, dar nu bine *de tot,* spuse Andrea.

Se aflau în bucătărie. Horace simţea mirosul cafelei pe care o beau. Cafea rece, nu caldă. Mai simţea şi miros de pateuri. Din alea cu glazuri.

— Încă mai mi-e poftă.

Dacă vorbea despre pateurile cu glazură, Horace era de aceeaşi părere.

— S-ar putea ca pofta să persiste mult timp, spuse Julia, iar asta nici măcar nu e partea cea mai importantă. Îţi salut curajul, Andi, dar Rusty a avut dreptate – sevrajul e prostesc şi periculos. Mare noroc ai că nu ţi-au venit convulsiile.

— Din câte ştiu, s-ar putea să-mi fi venit, replică Andrea, luând o gură de cafea; Horace auzi sorbitura. Am avut nişte vise al naibii de ciudate. Unul era cu un foc. Un foc mare. De Halloween.

— Dar acum ţi-e mai bine.

— Puţin. Încep să cred că s-ar putea s-o scot la capăt. Julia, eşti bine venită să stai aici, cu mine, dar cred c-ai putea să-ţi găseşti o locuinţă mai plăcută. *Mirosul* ăsta…

— Dacă-i vorba de miros, am avea ce face. Luăm un ventilator cu baterii, de la Burpee’s. Dacă oferta de cazare la tine e serioasă – şi-l include şi pe Horace –, o primesc. Nicio persoană care încearcă să scape de un viciu nu trebuie să fie lăsată singură.

— Altă cale cred că nu există, scumpo.

— Las-că-nţelegi tu ce vreau să zic. De ce-ai făcut-o?

— Fiindcă s-ar putea ca, pentru prima oară de când am fost aleasă, oraşul ăsta să aibă nevoie de mine. Şi fiindcă Jim Rennie m-a ameninţat că nu-mi mai primesc pastilele, dacă mă opun planurilor lui.

Horace nu mai ascultă continuarea. Mai mult îl interesa mirosul care-i ajungea la nas din spaţiul strâmt aflat între perete şi un capăt al canapelei. Pe acea canapea îi plăcea

lui Andrea să se aşeze în zilele ei bune (şi mult mai bogate în medicamente), uneori uitându-se la programe ca *„The Hunted Ones* (un sequel isteţ al serialului *Lost)* şi *Dancing with the Stars,* alteori la câte un film pe HBO. În serile cu filme, mânca adesea popcorn copt la microunde. Punea bolul pe gheridon. Întrucât toxicomanii rareori sunt ordonaţi, floricelele de porumb se împrăştiau până sub masă. Mirosul lor îl tulburase acum pe Horace.

Lăsând femeile cu palavrele lor, îşi croi drum pe sub măsuţă, până în acel spaţiu. Era îngust, dar gheridonul forma o punte naturală, iar el era un câine destul de suplu, mai ales de când adoptase versiunea pentru corgi a dietei WeightWatchers. Cele dintâi floricele se aflau chiar în spatele dosarului VADER, care zăcea acolo în plicul lui de manila. Horace stătea chiar pe numele stăpânei lui (scris în caligrafia îngrijită a regretatei Brenda Perkins) şi tocmai înfuleca primele îmbucături dintr-o comoară surprinzător de bogată, când Andrea şi Julia reveniră în living.

O femeie spuse: *„Du-i-l!”*

Horace ridică privirea, ciulind urechile. Nu era vocea Juliei şi nici a celeilalte femei; era o vocemoartă. La fel ca toţi câinii, şi Horace auzea destul de des vocimoarte, iar uneori îi vedea chiar şi pe cei cărora le aparţineau. Morţii erau peste tot prin jur, dar viii nu puteau să-i vadă, la fel cum nu puteau nici să le simtă pe cele mai multe dintre cele zece mii de arome care-i înconjurau clipă de clipă.

„Du-i-l Juliei, are nevoie, e al ei.”

Asta era ridicol. Julia nu mâncase niciodată ceva care să fi fost înainte în gura lui. Horace ştia acest lucru dintr-o îndelungată experienţă. Nici chiar dacă-i împingea trataţia cu botul, ea n-o lua. Popcornul era mâncaredeoameni, da, dar acum era şi mâncaredepejos.

„Nu popcornul. Dă-i…”

— Horace? întrebă Julia pe acel ton tăios dintotdeauna când era rău – ca în „Of, răule, de parcă n-ai şti”, bla-bla-bla. Ce cauţi acolo? Ieşi afară imediat!

Horace băgă în marşarier. Îi adresă cel mai fermecător rânjet canin – mamăăă, Julia, cât te iubesc! – sperând să nu i se fi prins nicio fărâmiţă de popcorn pe vârful nasului. Apucase să înghită câteva, dar simţea că grosul tezaurului îi scăpase.

— Iar ai scormonit?

Horace se aşează, privind-o cu expresia tipică de adoraţie – ceea ce şi simţea: o iubea pe Julia foarte mult.

— O întrebare mai potrivită ar fi: „după *ce* ai scormonit?” continuă Julia, aplecându-se să se uite în spaţiul dintre canapea şi perete.

Înainte de a apuca să vadă ceva, cealaltă femeie începu să icnească, îşi cuprinse trupul cu braţele, încercând să-şi oprească un acces de tremurături, dar nu reuşi. Mirosul i se schimbă, iar Horace ştiu că avea să verse. O privi atent. Uneori, în vărsăturiledeoameni se găsea câte ceva bun.

— Andi? întrebă Julia. Ţi-e bine?

„Ce întrebare”, îşi zise Horace. *„N-o miroşi?”* Dar şi asta era o întrebare la fel de deplasată. Julia abia dacă-şi putea simţi propriul miros când transpira.

— Da… Nu… Nu trebuia să mănânc brioşa aia cu stafide. Îmi vine să…

Şi ieşi grăbită. Ca să mai adauge un miros în locul cu pişu-şi-caca, probabil. Julia o urmă. Un moment, Horace se întrebă dacă să se târască din nou sub masă, dar mirosi îngrijorarea Juliei, aşa că porni grăbit pe urmele ei.

Uitase complet de voceamoartă.

3

Rusty o sună pe Claire McClatchey din maşină. Era devreme, dar îi răspunse de la primul apel, ceea ce nu-l surprinse. Nimeni din Chester’s Mill nu mai prea dormea în ultima vreme – cel puţin, nu fără asistenţă farmaceutică.

Claire promise să-i adune la ea pe Joe şi prietenii lui până cel târziu la ora opt şi jumătate, urmând să-i ia personal cu

maşina, dacă era nevoie. Coborând vocea, spuse:

— Cred că Joe a făcut o slăbiciune pentru fata lui Calvert.

— Ar fi un prost să nu simtă nimic, replică Rusty.

— Va trebui să-i duci acolo?

— Da, dar nu în zona cu radiaţii puternice, vă promit, doamnă McClatchey.

— Claire. Dacă-i dau voie fiului meu să meargă cu dumneata într-un loc unde se pare că animalele se sinucid, cred că ne putem spune pe nume.

— Adu-i pe Norrie şi Benny la voi acasă, şi-ţi promit că voi avea mare grijă de ei la ieşirea pe teren. E-n regulă aşa?

Claire răspunse că da. La cinci minute după ce închise telefonul, Rusty cotea de pe Motton Road, care era sinistru de pustiu, luând-o pe Drummond Lane, o stradă scurtă, mărginită cu cele mai frumoase case din Eastchester. Iar cea mai frumoasă dintre cele mai frumoase avea numele BURPEE scris pe cutia de scrisori. Curând, Rusty se afla în bucătăria soţilor Burpee, bând cafea (fierbinte; generatorul familiei Burpee încă mai funcţiona), împreună cu Romeo şi soţia lui, Michela. Amândoi erau palizi şi posomorâţi. Rommie era îmbrăcat, iar Michela încă în capot.

— Crez’ că tipu-ăla, Barbie, chiar a omorât-o pe Bren? întrebă Rommie. Că dac-aşa e, prietene, cu mâna mea o să-l omor şi io pe el.

Michela îi puse o mână pe braţ.

— Nu eşti tu aşa de prost, scumpule.

— N-aş crede, răspunse Rusty. Cred că i s-a făcut o înscenare. Dar dacă le spui oamenilor c-am zis asta, s-ar putea s-avem mari probleme, cu toţii.

— Rommie a ţinut dintotdeauna la femeia aia.

Michela zâmbea, dar tonul îi era îngheţat.

— Mai mult decât la mine, cred uneori.

Rommie nici nu negă, nici nu confirmă – ba chiar părea să n-o fi auzit deloc. Se aplecă spre Rusty, cu o expresie pătrunzătoare în ochii săi căprui.

— Ce vrei să zici, doc? Cum adică, înscenare?

— Nu vreau să intrăm acum în amănunte. Pentru altceva am venit. Şi mă tem că e tot secret.

— Atunci, nu vreau s-aud, replică Michela şi ieşi din bucătărie, luându-şi cu ea şi cafeaua.

— La noapte, n-o să fie rost de-amor cu femeia asta, remarcă Rommie.

— Îmi pare rău.

Rommie ridică din umeri.

— Mai am una, ’n-oraş. Misha ştie, da’ nu zice. Deci, ia zi, care-i treab-ailantă, doc?

— Nişte copii cred că s-ar putea să fi găsit ceea ce generează Domul. Sunt mici, dar inteligenţi, am încredere în ei. Au luat un contor Geiger şi au descoperit un nivel înalt de radiaţii pe Black Ridge Road. Nu chiar în zona de pericol, nu s-au dus atât de aproape.

— Aproape de ce? Ce-au văzut?

— O lumină violetă intermitentă. Ştii unde-i livada veche?

— La naiba, sigur că ştiu. Acolo, la McCoy. Duceam gagicile cu maşina. Tot oraşu’ se vede de-acolo. Aveam un Willys vechi…

O clipă, pe faţă i se citi nostalgia.

— În fine, lasă. Deci era doar o lumină mov?

— Au mai găsit şi multe animale moarte – nişte căprioare, un urs… După cum arătau, se sinuciseseră.

Rommie îl privi cu gravitate.

— Vin şi eu cu tine.

— Perfect… până la un punct. Unul dintre noi trebuie să meargă până la capăt, şi eu voi fi acela. Dar am nevoie de un costum contra radiaţiilor.

— Ce ţi-ai pus în cap, doc?

Rusty îi spuse. Când termină, Rommie scoase un pachet de Winston şi i-l întinse peste masă.

— Cancerigenele mele favorite, comentă Rusty şi luă una. Aşadar, ce părere ai?

— Păi, pot să te-ajut, răspunse Rommie, aprinzându-şi şi el o ţigară. Am de toate-n magazinu’ meu, cum bine ştie

toată lumea din oraş.

Apoi, îndreptându-şi ţigara spre Rusty, adăugă:

— Da’ să nu-ţi apară pozele-n ziaru’ ăla, c-o s-arăţi al naibii de caraghios.

— Nu-mi fac nicio grijă, replică Rusty. Redacţia a ars azi-noapte.

— Am auzit. Tot tipu-ăla, Barbara. Pretenii lui.

— Chiar crezi asta?

— Păi, io-s un suflet credincios. Când Bush a zis că erau bombe atomice şi alte alea-n Irak, l-am crezut. Zic io la oameni: „Ăsta-i ăla care ştie.” Şi mai cred şi că Oswal’ ăla a acţionat singur, io.

Din cealaltă cameră, Michela strigă:

— Mai termină cu balivernele!

Rommie îl privi pe Rusty cu un zâmbet care spunea: „Uite, vezi ce trebuie să-nghit eu?”

— Da, draga mea, răspunse, fără urmă de accent Lucky Pierre; apoi se întoarse iar spre Rusty. Lasă-ţi maşina aici. O să mergem cu furgonul meu. E mai mult loc. Mă laşi la magazin şi te duci după puştii ăia. Eu o să-ţi pregătesc costumul de protecţie. Cât despre mănuşi, însă… nu ştiu.

— Avem mănuşi căptuşite cu plumb, în magazia secţiei de radiologie, la spital. Ajung până la coate. Pot să iau şi un şorţ…

— Bună idee, nu vreau să-ţi scadă nivelu’ la spermă…

— Şi s-ar mai putea să fie şi o pereche, două, de ochelari plumbuiţi cum foloseau tehnicienii şi radiologii în anii ’70. Deşi e posibil să-i fi aruncat. Sper ca nivelul de radiaţii să nu urce cu mult peste cel descoperit de copii, care era încă în zona verde.

— Da’ ai zis că n-au ajuns atât de aproape.

Rusty oftă.

— Dacă acul de pe contorul ăla Geiger bate-n opt sute sau o mie de unităţi pe secundă, continuarea fertilităţii va fi ultima dintre grijile mele.

Înainte de a pleca, Michela – acum îmbrăcată cu o fustă scurtă şi un pulovăr spectaculos de elegant – reveni în bucătărie şi-şi certă soţul că era aşa de prost. Aveau să dea amândoi de necaz din cauza lui. O mai făcuse şi-acuma o făcea din nou. Doar că putea ieşi o belea mai mare decât îi trecea lui prin minte.

Rommie o cuprinse în braţe şi-i vorbi rapid pe franţuzeşte. Ea îi răspunse în aceeaşi limbă, scuipând cuvintele. Rommie răspunse. Michela îi lovi de două ori cu pumnul în umăr, plânse şi-l sărută. Afară din casă, Rommie se întoarse spre Rusty, cu un aer de scuză, ridicând din umeri.

— Ce să facă…? Are un suflet de poet şi dispoziţia emoţională a unui câine maidanez.

4

Când Rusty şi Romeo Burpee ajunseră la magazinul universal, Toby Manning era deja acolo, aşteptând să deschidă şi să servească publicul, dacă aşa binevoia Rommie. Petra Searles, care lucra la farmacia de vizavi, stătea aşezată lângă el. De braţele celor două şezlonguri erau prinse nişte etichete cu anunţul: CHILIPIR – A TRECUT VARA!

— Sigur nu vrei să-mi spui despre costumul ăla anti-radiaţii pe care-ai să-l faci înainte de… ora zece? întrebă Rusty, uitându-se la ceas.

— Mai bine nu, răspunse Rommie. Ai zice că-s nebun. Haide, doc! Du-te să iei mănuşile alea, ochelarii şi şorţu’. Vorbeşte cu puştii. Lasă-mi şi mie niţel timp.

— Şefu’, deschidem? întrebă Toby, când Rommie ieşi.

— Nu-ş… Dup-amiază, poate. Acuma, dimineaţ’, o să fiu cam ocupat, io.

Rusty plecă. Ajunsese pe Town Common Hill, când îşi dădu seama că atât Toby, cât şi Petra purtau brasarde albastre.

5

Găsi mănuşi, şorţuri şi o pereche de ochelari dublaţi cu plumb în fundul depozitului de materiale al secţiei de radiologie, cam cu două secunde înainte de a fi gata să renunţe. Bareta ochelarilor era ruptă, dar nu se îndoia că Rommie putea s-o cârpească. În plus, nu era nevoie să-i explice nimănui ce făcea. Tot spitalul părea să fie adormit.

Ieşi din nou, adulmecând aerul – se simţea un miros sec, cu un iz neplăcut de fum – şi privi spre apus, la pata neagră suspendată pe cer în locul unde loviseră rachetele. Arăta ca o tumoră a pielii. Ştia că se concentra asupra lui Barbie şi a lui Big Jim, şi a crimelor, fiindcă acestea constituiau elementul uman, erau lucruri pe care le înţelegea oarecum. Ar fi fost însă o greşeală să ignore Domul – o greşeală cu potenţial catastrofic. Trebuia să scape de el, şi repede, altfel pacienţii lui cu astm şi boli pulmonare obstructive cronice puteau începe să aibă probleme. Şi nu erau decât canarii din mina de cărbune.

Cerul acela pătat ca de nicotină…

— Nu-i a bună, mormăi el, aruncând în furgon obiectele luate. Nu e bine deloc…

6

Când Rusty ajunse la familia McClatchey, toţi cei trei copii erau acolo, surprinzător de cuminţi pentru nişte tineri care până la sfârşitul acelei miercuri de octombrie ar fi putut fi aclamaţi ca eroi naţionali, dacă norocul urma să fie de partea lor.

— Sunteţi gata? întrebă Rusty, mai inimos decât se simţea, înainte de a merge acolo, trebuie să trecem pe la Burpee’s, dar asta n-ar trebui să dureze prea m…

— Mai întâi, au ceva să-ţi spună, îl întrerupse Claire. Cât aş vrea să nu fie cazul… Dar situaţia se agravează tot mai

rău. Vrei un pahar cu suc de portocale? Încercăm să-l bem pe tot până nu se acreşte.

Rusty ridică arătătorul şi degetul mare apropiate, semn că dorea doar puţin. Nu-i prea plăcea sucul de portocale, dar voia ca femeia să iasă din cameră şi simţea că şi ea prefera să se ducă. Era palidă şi părea speriată. Nu credea că avea legătură cu ceea ce găsiseră copiii pe Black Ridge; de altceva era vorba.

„Exact asta-mi mai lipsea”, îşi spuse el.

— Daţi pe gură, le ceru Claire după ce ieşi.

Benny şi Norrie se întoarseră spre Joe. Acesta oftă, îşi dădu părul la o parte de pe frunte, apoi mai suspină o dată. Adolescentul serios de-acum nu mai semăna decât foarte puţin cu puştanul care făcuse agitaţie cu pancarte pe câmpul lui Alden Dinsmore, în urmă cu trei zile. Chipul îi era la fel de palid ca al mamei sale, şi pe frunte îi apăruseră câteva coşuri – poate primele din viaţa lui. Rusty mai văzuse asemenea erupţii. Era acnee de stres.

— Ce este, Joe?

— Oamenii spun că-s deştept, răspunse băiatul, iar Rusty se alarmă când văzu că era cât pe ce să-l podidească lacrimile. Poate că sunt, da’ uneori aş prefera să nu fiu.

— Nu-ţi face griji, îl temperă Benny, eşti şi prost – la multe faze tot aşa de importante.

— Taci, Benny, îl potoli încet Norrie.

Joe nu-i luă în seamă.

— Puteam să-l bat la şah pe tata încă de la şase ani, şi pe mama de la opt. La şcoală luam numai zece. Câştigam mereu la Târgul de Ştiinţe. De doi ani îmi scriu singur programele de computer. Nu mă laud. Ştiu că-s un tocilar precoce.

Zâmbind, Norrie îşi puse mâna peste a lui. Joe i-o luă.

— Da’ eu doar fac legături, înţelegeţi? Asta-i tot. Dacă ăsta-i A, atunci ăla de-alături e B. Dacă *nu-i* A, atunci B e plecat la masă. Cu tot alfabetul după el, probabil.

— Ce anume vrei să spui, Joe?

— Nu cred că bucătarul a făcut crimele alea. Adică, *toţi trei* nu credem.

Păru uşurat când Norrie şi Benny aprobară. Dar asta era o nimica toată pe lângă expresia de bucurie (amestecată cu neîncredere) care i se ivi pe faţă când Rusty răspunse:

— Nici eu nu cred.

— V-am zis eu că-i tare, spuse Benny. Şi pune şi nişte copci marfă!

Claire reveni cu un păhărel de suc. Rusty sorbi. Era cald, dar se putea bea. Fără generator, până a doua zi avea să se strice.

— De ce credeţi că nu le-a comis el? întrebă Norrie.

— Voi primii.

Pe moment, generatorul de pe Black Ridge îi ieşise lui Rusty din minte.

— Ieri-dimineaţă am văzut-o pe doamna Perkins, începu Joe. Eram pe Common, tocmai începeam prospecţiile cu contorul Geiger. Mergea în sus, pe Town Common Hill.

Rusty îşi puse paharul pe masa de lângă scaun şi se aplecă înainte, cu mâinile strânse între genunchi.

— La ce oră era asta?

— Ceasul meu s-a oprit la Dom, duminică, aşa că nu ştiu exact, dar când am văzut-o, începuse deja bătaia de la supermarket. Deci trebuie să fi fost vreo nouă şi-un sfert. Mai târziu în niciun caz.

— Şi nici mai devreme. Fiindcă bătaia era în curs de desfăşurare. Aţi auzit-o.

— Mda, confirmă Norrie. Se auzea foarte tare.

— Şi sunteţi siguri că era Brenda Perkins? Nu s-ar putea să fi fost vreo altă femeie?

Inima lui Rusty bătea cu putere. Dacă Brenda fusese vie în timpul incidentelor de la supermarket, atunci Barbie era într-adevăr exonerat.

— O cunoaştem cu toţii, răspunse Norrie. Mie mi-a fost instructoare la Micile Cercetaşe, înainte să mă las.

Faptul că, de fapt, fusese eliminată pentru că fuma nu părea relevant, aşa că-l omise.

— Şi ştiu de la mama ce zice lumea despre crime, continuă Joe. Mi-a spus tot ce-a auzit. Ştiţi, despre ecusoanele din armată.

— Mama n-a *vrut* să le spună tot ce auzise, interveni Claire, dar fiul meu poate fi foarte insistent şi părea un lucru important.

— Este, spuse Rusty. Unde se ducea doamna Perkins?

De data asta, răspunse Benny:

— Mai întâi la doamna Grinnell, da' nu cred că i-a spus ceva cool, fiindcă doamna Grinnell i-a trântit uşa-n faţă.

Rusty se încruntă.

— Aşa e, confirmă Norrie. Cred că doamna Perkins îi adusese poşta sau aşa ceva. I-a dat doamnei Grinnell un plic. Doamna Grinnell l-a luat, apoi a trântit uşa, cum a spus şi Benny.

— Hmm… făcu Rusty.

Din vinerea trecută, în Chester's Mill nu mai sosise nimic prin poştă. Important, însă, era că Brenda fusese vie, mergând prin oraş cu treburi, la o oră când Barbie avea un alibi perfect.

— Şi pe urmă unde s-a dus?

— A traversat Main Street şi a luat-o pe Mill, spuse Joe.

— Adică, pe strada asta.

— Exact.

Rusty întoarse capul spre Claire:

— A venit…

— Aici nu, i-o luă ea înainte. Decât dacă nu cumva o fi bătut la uşă când eram eu în pivniţă, să văd ce conserve îmi mai rămăseseră. Am stat acolo, jos, o jumătate de oră. Poate patruzeci de minute, cel mult. Voiam… voiam să nu mai aud hărmălaia de la supermarket.

Benny repetă ceea ce mai spusese şi cu o zi înainte:

— Pe Mill Street sunt multe case. Patru cvartale.

— Pentru mine, nu asta e important, precizã Joe. L-am sunat pe Anson Wheeler. Şi el a fost skateboarder şi uneori se mai duce şi acum la The Pit, în Oxford. L-am întrebat dacă domnul Barbara a fost la serviciu ieri-dimineaţă şi mi-a spus că da. A zis că domnul Barbara era la Food City când a început revolta. De-atunci, a stat mereu cu Anson şi cu donşoara Twitchell. Aşa că domnul Barbara are alibi în legătură cu donşoara Perkins. Şi mai ştiţi ce-am zis, că dacă *nu* e A, nu e nici B? Şi nici tot alfabetul?

Rusty îşi zise că metafora era un pic cam prea matematică pentru problemele omeneşti, dar înţelesese ce voia să spună Joe. Mai existau şi alte victime, pentru care Barbie putea să nu aibă alibi, dar faptul că toate cadavrele fuseseră adunate în acelaşi loc sugera concludent că ucigaşul era unul singur. Iar dacă Big Jim o *ucisese* pe cel puţin una dintre victime – cum sugerau urmele de cusături de pe faţa lui Coggins – însemna că era foarte posibil să le fi omorât el pe toate.

Sau, eventual, Junior. Junior, care acum purta pistol şi insignă de poliţist.

— Trebuie să mergem la poliţie, nu? întrebă Norrie.

— Pe mine mă sperie povestea asta, interveni Claire. Mă sperie foarte, foarte tare. Dacă Rennie a omorât-o pe Brenda Perkins? Şi el locuieşte tot pe strada asta.

— La fel am zis şi *eu,* ieri, precizã Norrie.

— Şi nu vi se pare normal, dacă s-a dus să viziteze un ales al oraşului şi i s-a trântit uşa-n faţă, să fi încercat apoi la următorul din cartier?

— Mă îndoiesc că e vreo legătură, mamă, răspunse Joe pe un ton destul de indulgent.

— Poate că n-o fi, dar tot ar fi putut merge să-l caute pe Jim Rennie. Iar Peter Randolph… Când Big Jim îi zice să sară, Peter întreabă cât de sus.

— Bună asta, doamnă McClatchey! exclamă Benny. Sunteţi tare, o, mamă a…

— Îţi mulţumesc, Benny, dar în oraşul ăsta, cel mai tare e Jim Rennie.

— Şi ce facem? întrebă Joe, privindu-l pe Rusty cu ochi tulburaţi.

Rusty se gândi din nou la pata de pe cer. De pe cerul acela îngălbenit. Se gândi la mirosul de fum din aer. Învrednici cu un gând şi hotărârea lui Jackie Wettington de a-l scoate pe Barbie din închisoare. Oricât ar fi fost de periculos, probabil că aşa Dale Barbara avea şanse mai mari decât îi oferea mărturia a trei copii, mai ales când şeful poliţiei care o consemna era în stare să se şteargă cu ea la fund fără instrucţiuni scrise.

— În momentul de faţă, nimic. Dale Barbara e în siguranţă acolo unde se află, spuse el, sperând să fie adevărat. Am de rezolvat problema cealaltă. Dacă aţi găsit într-adevăr generatorul Domului, şi-l putem închide…

— Atunci, restul problemelor au să se rezolve de la sine, completă Norrie Calvert, cu o expresie profund uşurată.

— Chiar s-ar putea, încuviinţă Rusty.

7

După ce Petra Searles s-a întors la farmacie (ca să facă inventarul, spunea ea), Toby Manning îl întrebă pe Rommie dacă-l putea ajuta cu ceva. Rommie clătină din cap.

— Du-te acasă. Vezi ce poţi face pentru tatăl şi mama ta.

— Doar tata-i acolo, răspunse Toby. Mama s-a dus la supermarketul din Castle Rock, sâmbătă dimineaţa. Zice că la Food City preţurile sunt prea mari. Tu ce-ai să faci?

— Mai nimic, replică vag Rommie. Ia zi şi mie ceva, Tobes – de ce purtaţi cârpele astea albastre pe braţ, tu şi Petra?

Toby îşi privi brasarda ca şi cum abia acum şi-ar fi amintit c-o avea.

— Doar din solidaritate. După ce s-a-ntâmplat azi-noapte la spital… după *tot* ce s-a-ntâmplat pe-aici…

Rommie dădu din cap.

— Nu te-au făcut ajutor de şerif, sau ceva…?

— Pe naiba. E mai degrabă… ţii minte, după nouă-unşpe, când ziceai că tot omul avea o pălărie şi-o cămaşă de la poliţia sau pompierii din New York? La fel e şi acum.

Rămase un moment pe gânduri.

— Cred că dacă au nevoie de ajutor, mă bag bucuros, da' se pare că se descurcă ei bine şi aşa. Tu sigur n-ai nevoie de ajutor?

— Îhî. Şi-acum, roiu'. Dacă mă hotărăsc să deschid dup-amiază, te sun.

— OK, răspunse Toby – apoi, cu o lucire în ochi: poate facem o Vânzare de Dom. Ştii vorba aia – când îţi pică din cer lămâi, pui de-o limonadă.

— Poate, poate… încuviinţă Rommie, deşi se îndoia că ar fi putut avea loc o asemenea vânzare. În dimineaţa aceea îl interesa mai puţin decât oricând să plaseze mărfuri expirate la preţuri ce păreau de chilipir. Simţea că în ultimele trei zile trecuse prin nişte schimbări mari – nu atât de caracter, cât de perspectivă. Unele dintre ele aveau de-a face cu lupta contra focului şi camaraderia legată atunci. Tot oraşul se unise în acţiune, considera el. Ieşise la iveală latura cea mai bună a oraşului. Şi, în mare parte, mai avea legătură şi cu uciderea iubitei lui de odinioară, Brenda Perkins… pe care Rommie încă o mai numea, în sinea lui, Brenda Morse. Ce bucăţică bună fusese şi dacă descoperea cine-i făcuse de petrecanie – presupunând că Rusty avea dreptate şi nu era Dale Barbara –, individul avea să plătească. Rommie Burpee avea să se ocupe personal de asta.

În fundul sălii imense a magazinului se afla raionul de Reparaţii la Domiciliu, plasat comod lângă cel numit Descurcă-te Singur. Din acesta, Rommie luă câteva bare metalice grele, apoi intră în prima secţiune şi se duse către cel mai retras, întunecos şi prăfuit ungher al regatului său comercial. Acolo, găsi două duzini de folii de plumb Santa Rosa făcute sul, care de obicei se foloseau la izolarea

acoperişurilor şi a hornurilor. Încărcă două (plus barele metalice) într-un cărucior de cumpărături şi-l împinse prin magazin până la departamentul de sport. Acolo, începu să caute şi să aleagă dintre articole. De câteva ori, izbucni în râs. Avea să meargă, dar da, Rusty Everett urma să arate *très amusant.*

Când termină, se îndreptă de spate ca să şi-l dezmorţească şi zări pe peretele din faţă al departamentului sportiv un afiş cu un cerb prins în colimator. Deasupra imaginii era scris: SEZONUL DE VÂNĂTOARE SE APROPIE – E TIMPUL SĂ NE ÎNCĂRCĂM ARMELE!

Dat fiind felul în care mergeau lucrurile, Rommie îşi spuse că n-ar fi fost tocmai o idee rea. Mai ales dacă Rennie sau Randolph hotărau că ar fi fost indicat să confişte toate armele, în afară de cele care le aparţineau poliţiştilor.

Împinse încă un cărucior până lângă vitrinele cu arme, căutând pe pipăite printre nenumăratele chei din inelul prins la centură. Magazinul Burpee’s vindea exclusiv produse Winchester şi, cum până la sezonul de cerbi mai era doar o săptămână, Rommie considera că ar fi putut să justifice câteva goluri în stoc, dacă-l lua cineva la întrebări. Alese o puşcă Wildcat .22, o Black Shadow cu repetiţie şi două Black Defender, tot cu repetiţie. Pe lângă acestea mai adăugă o Extreme Weather Model 70 (cu lunetă) şi o Featherweight 70 (fără lunetă). Luă muniţie pentru toate armele, apoi duse căruciorul la birou şi mută conţinutul în vechiul său seif verde Defender, de sub podea.

„Asta-i paranoia, ştii bine”, îşi spuse, în timp ce răsucea discul cu numere.

Dar nu se *simţea* ca paranoia. Şi, în timp ce ieşea iar în spatele magazinului, ca să-i aştepte pe Rusty şi pe copii, îşi reaminti să-şi lege o banderolă albastră pe braţ. Şi să-i spună lui Rusty să facă şi el acelaşi lucru. Camuflajul nu era deloc o idee rea.

Orice vânător de cerbi ştia asta.

8

La ora opt, în acea dimineaţă, Jim Rennie se afla din nou în cabinetul său de-acasă. Carter Thibodeau – care devenise bodyguardul lui pe durata crizei, conform deciziei lui Big Jim – era adâncit în lectura unui număr din *Car and Driver,* citind o comparaţie între modelele H-car BMW 2010 şi Ford Vesper R/T 2011. Amândouă arătau extraordinar, dar oricine se îndoia că BMW-urile erau cele mai tari nu putea fi decât nebun. Acelaşi lucru era valabil, după părerea lui, şi pentru cine nu înţelegea că Domnul Rennie era acum H-car-ul BMW al oraşului Chester's Mill.

Big Jim se simţea foarte bine, parţial fiindcă mai prinsese o oră de somn după ce-l vizitase pe Barbara. În zilele următoare, urma să aibă nevoie de multe momente de somn ca să-şi păstreze puterile. Trebuia să rămână lucid, stăpân pe situaţie. Nu-i prea convenea să recunoască, nici măcar în sinea lui, că-l îngrijorau riscurile aritmiei.

Prezenţa lui Thibodeau alături îl liniştea considerabil, mai ales de când Junior începuse să se comporte atât de haotic *(„vorba vine",* îşi zise el). Thibodeau arăta ca un simplu bătăuş, însă părea să aibă talente de aghiotant. Big Jim încă nu era complet sigur, dar se gândea că s-ar fi putut ca Thibodeau să fie mai isteţ decât Randolph.

Se hotărî să-l pună la încercare.

— Câţi oameni stau de pază la supermarket, fiule? Ştii?

Carter îşi lăsă revista deoparte şi scoase din buzunarul de la spate un carneţel cam terfelit. Lui Big Jim îi plăcu gestul.

După ce-l răsfoi puţin, tânărul răspunse:

— Cinci azi-noapte, trei agenţi vechi şi doi noi. N-au fost probleme. Azi vor fi numai trei. Toţi, dintre cei noi. Aubrey Towle – ştiţi, frate-său e librarul –, Todd Wendlestat şi Lauren Conree.

— Şi apreciezi că sunt de ajuns?

— Hm?

— Eşti de *acord,* Carter? „A aprecia” înseamnă a fi de acord.

— Mda, ar fi de-ajuns. Că acuma e lumină, una-alta…

Fără pauze ca să se întrebe ce i-ar fi convenit şefului să audă. Asta lui Rennie îi plăcea enorm.

— OK. Acum, ascultă. Vreau ca-n dimineaţa asta să te întâlneşti cu Stacey Moggin. Spune-i să-i cheme pe toţi agenţii de pe listă. Vreau ca diseară la şapte să fie cu toţii prezenţi la Food City. Am să le vorbesc.

De fapt, avea de gând să le ţină încă un discurs, de astă dată fără menajamente. Să le întoarcă arcurile ca unor ceasornice de buzunar.

— OK, răspunse Carter, notându-şi în carneţelul de aghiotant.

— Şi spune-le să încerce şi să mai aducă fiecare câte unul.

Carter îşi trecu creionul ros peste lista din carnet.

— Avem deja… ia să văd… dooşase.

— S-ar putea să nu fie destui. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat ieri-dimineaţă. Şi azi-noapte la ziarul lui Shumway. Trebuie să preîntâmpinăm anarhia, Carter. Ştii ce înseamnă cuvântul *ăsta?*

— Ăă, da, domnule.

Carter Thibodeau era destul de sigur că însemna poligon de tras cu arcul şi probabil noul său şef voia să spună că The Mill risca să devină un teren de tir, sau aşa ceva, dacă nu-i ţineau bine sub control.

— Poate-ar trebui să adunăm armele sau ceva…

Big Jim rânji. Da, în multe privinţe, era un băiat încântător.

— O avem şi pe asta în vedere, probabil vom începe de săptămâna viitoare.

— Dacă Domul mai stă până atunci. Dumneavoastră aşa credeţi?

— Cred că da.

Trebuia să rămână. Mai aveau încă atâtea de făcut… Să disperseze înapoi în oraş propanul din ascunzătoare. Să şteargă toate urmele laboratorului de metamfetamine din spatele postului de radio. Şi – un lucru crucial – încă nu atinsese măreţia. Deşi se îndrepta într-acolo.

— Între timp, ia doi agenţi – dintre cei *activi* –, mergeţi la Burpee’s şi confiscaţi armele de-acolo. Dacă Romeo Burpee vă face probleme, spuneţi că vrem să le ferim de complicii lui Dale Barbara. Ai priceput?

— Da, confirmă Carter, notându-şi din nou. Denton şi Wettington? Sunt OK?

Big Jim se încruntă. Wettington, fata cu ţâţoance mari. N-avea încredere în ea. Nu era sigur că-i plăceau poliţistele ţâţoase, fetele n-aveau ce căuta în forţele de aplicare a legii, dar nu era numai atât. Nu-i convenea felul în care se uita la el.

— Freddy Denton, da. Wettington, nu. Şi nici Henry Morrison. Trimite-i pe Denton şi pe George Frederick. Spune-le să depoziteze armele în camera blindată de la departamentul de poliţie.

— Am înţeles.

Telefonul lui Rennie sună, făcându-l să se încrunte şi mai tare. Ridică receptorul:

— Alesul Rennie.

— Bună ziua, domnule Ales. Aici colonelul James O. Cox. Sunt însărcinat cu ceea ce se numeşte Proiectul Dom. M-am gândit că e timpul să stăm de vorbă.

Big Jim se rezemă de spătar, zâmbind.

— Păi, vă ascult, domnule colonel, Dumnezeu să vă binecuvânteze.

— Sunt informat că l-aţi arestat pe omul numit de Preşedintele Statelor Unite ca să ţină sub control situaţia din Chester’s Mill.

— Aşa este, domnule. Domnul Barbara e acuzat de crimă. Patru omucideri. Nu cred că Preşedintele ar dori ca un

ucigaş în serie să deţină puterea. Nu i-ar prea sprijini poziţia în sondajele de opinie.

— Ceea ce plasează puterea în mâinile dumneavoastră.

— A, nu, replică Rennie, cu un zâmbet şi mai larg. Eu nu sunt decât un umil Al Doilea Ales. Andy Sanders este Primul, iar Peter Randolph – noul nostru şef de poliţie, după cum probabil sunteţi la curent – a efectuat arestarea.

— Altfel spus, dumneavoastră sunteţi cu mâinile curate. În această situaţie vă veţi afla, după ce dispare Domul şi vor începe investigaţiile.

Lui Big Jim îi plăcea frustrarea pe care o simţea în glasul acelui drac-bumbac de colonel. Papagalul de la Pentagon era obişnuit să dea ordine; nesocotirea lor era o experienţă nouă pentru el.

— Şi de ce-ar fi murdare, colonele Cox? Ecusoanele militare ale lui Barbara au fost găsite la una dintre victime. Ce probă poate fi mai concludentă?

— Şi comodă.

— Ziceţi-i cum vreţi.

— Dacă intraţi pe canalele de ştiri prin cablu, continuă Cox, veţi vedea că se pun întrebări despre arestarea lui Barbara, la modul cel mai serios, mai ales în lumina datelor sale de serviciu, care sunt exemplare. Se mai pun întrebări şi cu privire la trecutul dumneavoastră, care nu e la fel de exemplar.

— Şi credeţi că mă surprinde? Oamenii dumneavoastră se pricep să manipuleze ştirile. O faceţi încă de la Războiul din Vietnam.

— CNN transmite materiale despre anchetarea dumneavoastră pentru practici oneroase cu luare de mită la sfârşitul anilor nouăzeci. NBC anunţă că aţi fost anchetat pentru împrumuturi cu camătă în 2008. Cred că aţi fost acuzat de stabilirea unor dobânzi ilegale – cam pe la patruzeci la sută, aşa e? Şi pentru vânzarea unor maşini şi camioane care deja fuseseră plătite de două ori, uneori

chiar de trei? Probabil că alegătorii dumneavoastră văd toate astea la ştiri.

Toate acuzaţiile fuseseră anulate. Plătise bani buni pentru asta.

— Oamenii din oraşul meu ştiu că acele canale de ştiri sunt în stare să transmită orice aiureli, dacă le ajută să vândă câteva tuburi cu alifie antihemoroidală şi flacoane de somnifere în plus.

— Mai sunt şi altele. Conform Procuraturii Generale a Statului Maine, fostul şef al Poliţiei – cel care a murit sâmbăta trecută – vă ancheta pentru fraude fiscale, însuşire ilegală de fonduri şi proprietăţi municipale şi implicare în activităţi clandestine cu droguri. N-am comunicat presei nimic din toate astea şi nici nu avem intenţia s-o facem… *dacă* acceptaţi un compromis. Retrageţi-vă din funcţia de Ales al Oraşului. De asemenea, trebuie să se retragă şi domnul Sanders. Numiţi-o pe Andrea Grinnell, A Treia Aleasă, la conducere, şi pe Jacqueline Wettington ca reprezentantă prezidenţială în Chester’s Mill.

Surpriza îl făcu pe Big Jim să-şi piardă ultimele urme de calm.

— Omule, eşti nebun? Andi Grinnell e o toxicomană – dependentă de Oxycontin – iar femeia cealaltă, Wettington, n-are niciun neuron în drac-bumbacul ei de cap!

— Te asigur că nu e adevărat, Rennie.

Nu-i mai spunea „domnule”; Epoca Politeţei părea să fi apus.

— Wettington a fost felicitată oficial pentru că a ajutat la demascarea unei operaţiuni cu droguri ilegale la Spitalul de Sprijin Combativ Şaizeci şi Şapte, în Würzburg, Germania, şi a fost recomandată personal de un om numit Jack Reacher, cel mai dur agent care a lucrat vreodată-n mă-sa în poliţia militară, după umila mea părere.

— N-ai nici urmă de umilinţă, domnule, iar limbajul dumitale indecent nu mă încântă deloc. Eu sunt un bun creştin.

— Un creştin care vinde droguri, conform informaţiilor mele.

— Vorbe goale – n-au cum să mă atingă.

„Mai ales sub Dom”, adăugă Big Jim în sinea sa, zâmbind.

— Ai dovezi?

— Haide, Rennie, ca între noi, durii: are vreo importanţă? Domul e un eveniment de presă mai tare decât nouă-unsprezece septembrie… Şi stârneşte sentimente de *simpatie.* Dacă nu ne putem înţelege, am să te-mproşc cu noroi aşa de tare, încât în veci n-ai să te mai ştergi. După ce Domul va ceda, am să te-aduc în faţa unei subcomisii a Senatului, în faţa juraţilor şi-n puşcărie, îţi dau cuvântul meu. Dacă baţi în retragere, însă, scapi de toate. Îmi dau cuvântul şi-n legătură cu asta.

— După ce Domul va ceda… repetă Big Jim, meditativ. Şi când o să fie asta?

— Poate chiar mai devreme decât crezi. Plănuiesc să fiu cel dintâi care-o să intre, iar primul meu punct pe agendă va fi să-ţi pun cătuşele şi să te escortez la avionul care te va duce la Fort Leavenworth, Kansas, unde vei fi reţinut ca inculpat în procesul aflat pe rol.

Un moment, Big Jim fu amuţit de îndrăzneala ameninţării. Apoi, râse.

— Dacă într-adevăr doreşti binele oraşului, Rennie, dă-te bătut. Uită-te ce s-a întâmplat sub mandatul dumitale: şase omucideri – două la spital, azi-noapte, din câte-am înţeles – o sinucidere şi o revoltă pentru alimente. Nu eşti capabil de misiunea asta.

Mâna lui Big Jim apucă mingea de baseball, strângând-o. Carter Thibodeau îl privea încruntat, cu îngrijorare.

„Dac-ai fi aici, colonele Cox, ţi-aş da să guşti din ce i-am dat şi lui Coggins. Martor mi-e Dumnezeu că aş face-o.”

— Rennie?

— Aici sunt.

O scurtă pauză.

— Iar dumneata eşti acolo.

Altă pauză.

— Şi Domul n-o să cedeze. Cred că amândoi ştim asta. Aruncă peste el cea mai mare bombă atomică pe care-o ai, fă toate oraşele din jur nelocuibile pentru două sute de ani, omoară toţi oamenii din Chester’s Mill cu radiaţiile, dacă pătrund, şi *tot* n-o să cedeze.

Acum respira mai repede, dar inima-i bătea în piept regulat şi cu putere.

— Fiindcă Domul e voinţa lui Dumnezeu.

Asta credea, în adâncul sufletului. Cum credea şi că voinţa lui Dumnezeu era ca el să ia sub aripa lui acel oraş şi să-l ducă înainte, în săptămânile, lunile şi anii care urmau.

— *Ce?*

— Ce-ai auzit.

Ştia că miza totul, tot viitorul lui, pe existenţa Domului. Ştia că unii oameni ar fi considerat-o o nebunie. Şi mai ştia şi că acei oameni era nişte păgâni necredincioşi. Cum era şi colonelul James O. Drac-Bumbac Cox.

— Rennie, fii rezonabil. Te rog!

Lui Big Jim îi plăcu nespus acest „te rog”; îi readuse imediat buna dispoziţie.

— Hai să recapitulăm, bine, colonele Cox? Andy Sanders e şeful aici, nu eu. Deşi, evident, apreciez telefonul de curtoazie din partea unui mahăr barosan atât de sus-pus ca dumneata. Şi, deşi sunt sigur că Andy îţi va aprecia oferta de a rezolva lucrurile – prin telecomandă, cum s-ar zice –, cred că pot vorbi în numele lui, dacă-ţi spun să-ţi iei oferta şi să ţi-o bagi unde nu luminează soarele. Noi, aici, suntem singuri, şi ne vom *descurca* singuri.

— Eşti nebun… murmură Cox, cu uimire.

— Aşa le zic necredincioşii mereu celor religioşi. E ultima lor apărare în faţa credinţei. Suntem obişnuiţi cu aşa ceva, deci nu-ţi port pică.

Asta era o minciună.

— Pot să te întreb ceva?

— Zi!

— O să ne tăiaţi telefoanele şi computerele?

— Ţi-ar cam conveni, este?

— În niciun caz.

Altă minciună.

— Telefoanele şi Internetul rămân. La fel şi conferinţa de presă de vineri. Când ţi se vor pune câteva întrebări foarte dificile, te asigur.

— N-am să particip la nicio conferinţă de presă în viitorul previzibil, colonele. Şi nici Andy. Iar doamna Grinnell, săraca, va vorbi cam fără şir. Aşa că poţi să-ţi contramandezi…

— A, nu. În niciun caz…

Se simţea oare un *zâmbet* în glasul lui Cox?

— Conferinţa de presă va avea loc vineri, la amiază, ca să avem timp destul pentru a vinde alifie antihemoroidală la ştirile de seară.

— Şi cine te-aştepţi să participe din oraşul nostru?

— Toată lumea, Rennie. Absolut toată lumea. Fiindcă vom permite rudelor să vină la Dom, pe linia de demarcaţie a oraşului Motton – locul accidentului de avion în care a murit soţia domnului Sanders, dacă-ţi mai aduci aminte. Va fi prezentă şi presa, ca să înregistreze totul. O să fie ca o vizită într-o închisoare de stat, cu diferenţa că nimeni nu e vinovat de nimic. Decât, poate, dumneata.

Rennie se înfurie din nou.

— *Nu poţi face asta!*

— A, ba cum să nu pot?

Da, se *simţea* zâmbetul.

— Dumneata poţi sta în partea dumitale de Dom, ca să-mi dai cu tifla. La fel pot şi eu, în partea mea. Vizitatorii au să se alinieze şi toţi cei ce vor fi de acord au să poarte tricouri cu inscripţiile: DALE BARBARA E NEVINOVAT şi LIBERTATE PENTRU DALE BARBARA şi JAMES RENNIE SUB ACUZARE. Vor avea loc reîntâlniri emoţionante, mâini încercând să se atingă cu Domul între ele, poate chiar tentative de sărut. Va fi un subiect *excelent* pentru

televiziune şi o propagandă *la fel* de excelentă. Şi, mai ales, îi va face pe oamenii din oraşul vostru să se întrebe ce-i de făcut cu un incompetent ca dumneata la comandă.

Glasul lui Big Jim coborî la nivelul unui mârâit gros.

— N-am să permit.

— Şi cum ai s-o împiedici? Sunt peste o mie de oameni. Nu-i poţi împuşca pe toţi.

Când vorbi din nou, tonul lui Cox era calm şi rezonabil.

— Haide, domnule Ales, s-o rezolvăm ca între oameni. Încă mai poţi scăpa basma curată. Nu e nevoie decât să predai puterea.

Big Jim îl văzu pe Junior mergând pe culoar, spre uşa din faţă, ca o stafie, în pantaloni de pijama şi papuci – dar abia dacă-l observă. Junior putea să cadă mort în hol, iar Big Jim ar fi rămas cocoşat peste birou, strângând mingea aurie de baseball într-o mână şi receptorul în cealaltă. Prin minte i se zbătea un singur gând: s-o pună la conducere pe Andrea Grinnell, cu Agenta Ţâţoance ca adjunct.

Era un banc.

Un banc *prost.*

— Colonele Cox, poţi să te duci în mă-ta.

Închise telefonul, se răsuci cu scaunul rotativ şi aruncă din răsputeri mingea de baseball. Lovi fotografia cu autograf de la Tiger Woods. Geamul se sparse, rama căzu pe jos, iar Carter Thibodeau, care era obişnuit să sperie oamenii, dar rareori i se întâmplase să fie el speriat, sări în picioare.

— Domnule Rennie? E totu-n regulă?

Nu arăta deloc în regulă. Pe obraji îi apăruseră pete vinete de forme neregulate. Ochii lui mici erau holbaţi, ieşind din orbitele înecate în grăsime. Vena de pe frunte îi pulsa.

— *Niciodată* n-au să-mi ia oraşul ăsta, şopti Big Jim.

— Sigur că nu, îi dădu dreptate Carter. Fără dumneavoastră, ne-am dus.

Aceste cuvinte îl mai liniştiră întru câtva pe Big Jim. Întinse mâna spre telefon, apoi îşi aminti că Randolph se dusese acasă să se culce. Şeful cel nou nu prea avusese timp de somn, de la începerea crizei, şi-i spusese lui Carter că intenţiona să doarmă cel puţin până la amiază. Cu atât mai bine. Oricum nu era bun de nimic.

— Carter, notează. Arată-i mesajul lui Morrison, dacă-i la poliţie în dimineaţa asta, şi pe urmă lasă-l pe biroul lui Randolph. După aia, te întorci aici.

Rămase un moment pe gânduri, încruntat.

— Şi vezi dac-a luat-o şi Junior într-acolo. A ieşit în timp ce vorbeam la telefon cu colonelul Fă-Ce-Zic-Eu. Dacă nu-i la poliţie, nu-l mai căuta, dar dacă este, ai grijă să fie totul OK.

— Sigur. Care-i mesajul?

— „Dragă şefule Randolph: Jacqueline Wettington va fi exclusă imediat din Departamentul Poliţiei Chester’s Mill.”

— Adică s-o dea afară?

— Exact!

Carter începu să noteze, în timp ce Big Jim îl aştepta cu răbdare, îşi revenise. Mai mult decât atât. O *simţea.*

— Şi mai adaugă: „Dragă domnule agent Morrison. Azi, când Wettington vine la serviciu, te rog s-o informezi că e eliberată din funcţie şi spune-i să-şi dea în primire dulapul. Dacă te întreabă de ce, îi spui că reorganizăm departamentul şi nu mai avem nevoie de serviciile ei.”

— „Serviciile” se scrie cu doi de *i,* domnule Rennie?

— Lasă ortografia. *Mesajul* contează.

— OK. Bine!

— Dacă mai are întrebări, poate să vină la mine.

— Am înţeles. Asta-i tot?

— Nu. Cine-o vede primul, să-i ia insigna şi pistolul. Dacă face greutăţi şi zice că pistolul e al ei, să-i dea o chitanţă şi să-i spună că-l va primi înapoi, sau contravaloarea lui, când trece criza.

Carter notă şi aceste lucruri, apoi ridică privirea.

— Ce credeţi că s-o fi-ntâmplând cu Junes, domnule Rennie?

— Nu ştiu. Doar nişte migrene, cred. Oricum, n-am timp să mă ocup de asta acum. Mă presează probleme mai importante. Ia dă-mi ăla, îi ceru el, arătând spre carnet.

Carter i-l întinse. Avea scrisul lăbărţat al unui copil de clasa a treia, dar notase totul. Rennie semnă.

Carter duse roadele eforturilor lui de secretar la departamentul de poliţie. Henry Morrison le primi cu o neîncredere soră cu revolta. Carter se uită în jur după Junior, dar băiatul nu era acolo şi nu-l văzuse nimeni. Îi ceru lui Henry să fie atent dacă apărea.

Apoi, pradă unui impuls, coborî la subsol să-l viziteze pe Barbie, care zăcea pe pat cu mâinile sub cap.

— A sunat şefu' tău, îi zise el. Tipu' ăla, Cox. Domnul Rennie îi zice colonelul Fă-Ce-Zic-Eu.

— Nu mă mir, replică Barbie.

— Domnul Rennie l-a băgat în mă-sa de nu s-a văzut. Şi mai ştii ceva? Amicu' tău din armată a-nghiţit-o şi a tăcut mâlc. Ce zici de-asta?

— Nici asta nu mă surprinde, răspunse Barbie, fără să-şi ia privirea din tavan; era calm – enervant de calm. Carter, te-ai gândit unde-au s-ajungă toate astea? Ai încercat să le priveşti pe termen lung?

— Nu e niciun termen lung, *Baaarbie.* Nu mai este.

Barbie continua să se uite spre tavan, cu un zâmbet vag arcuindu-i colţurile gurii. Ca şi cum ar fi ştiut ceva ce lui Carter îi scăpa. Îi venea să descuie uşa celulei şi să-l trosnească pe căcănar peste felinare. Apoi îşi aminti ce se întâmplase în parcarea de la Dipper's. Să vedem dacă Barbara era în stare să bată şi-un pluton de execuţie, cu trucurile lui necurate. Să-ncerce, numai.

— Ne mai vedem noi, *Baaarbie.*

— Cu siguranţă, spuse Barbie, tot fără a-l învrednici cu vreo privire. Oraşul ăsta-i mic, fiule, echipa suntem toţi.

10

Când se auzi soneria de la uşa casei parohiale, Piper Libby era încă în tricoul Bruins şi şortul care-i serveau drept pijama.

Deschise uşa, presupunând că vizitatoarea era Helen Roux, venită cu o oră mai devreme de zece, când o programase ca să discute despre aranjamentele pentru funeraliile şi înmormântarea Georgiei. Afară însă era Jackie Wettington, în uniformă, dar fără insignă pe sânul stâng şi fără pistol la şold. Arăta năucită.

— Jackie? Ce s-a întâmplat?

— M-au dat afară. Nemernicul ăla mi-o cocea de la petrecerea de Crăciun, la poliţie, când a-ncercat să mă pipăie şi i-am dat una peste mână, dar mă îndoiesc că asta a fost cauza – sau numai asta…

— Intră, o pofti Piper. Am găsit o mică plită cu gaze – de la pastorul dinaintea mea, cred – într-un dulap din cămară şi, mare minune, merge. Te-ar tenta o ceaşcă de ceai fierbinte?

— Minunat, răspunse Jackie, cu lacrimile începând să-i şiroiască pe obraji. Şi le şterse, aproape cu furie.

Piper o conduse în bucătărie şi aprinse micul aragaz Brinkman cu un singur ochi, pentru camping, de pe bufet.

— Şi acum, povesteşte-mi!

Jackie îi spuse totul, neuitând să includă şi părerile de rău ale lui Henry Morrison, care fuseseră stângace, dar sincere.

— Partea asta mi-a zis-o în *şoaptă,* spuse ea, luând ceaşca oferită de Piper. Acuma acolo-i ca la Gestapo, naibii. Scuză-mi limbajul.

Piper făcu un gest nepăsător.

— Henry zice că, dacă protestez, la întrunirea municipală de mâine, nu voi face decât să înrăutăţesc situaţia – Rennie va scoate mai multe acuzaţii de incompetenţă falsificate. Probabil are dreptate. Dar cel mai incompetent din

departament, în dimineaţa asta, e cel care dă ordinele. Cât despre Rennie… el umple poliţia cu agenţi care au să-i fie loiali în cazul unui protest organizat la adresa felului în care procedează.

— Normal, remarcă Piper.

— Cei mai mulţi dintre noii angajaţi sunt prea tineri ca să-şi cumpere legal o bere, dar poartă arme. M-am gândit să-i spun lui Henry că el va fi următorul care o să zboare – comenta felul cum conduce Randolph departamentul şi, bineînţeles, lingăii au să dea raportul –, dar i-am citit pe faţă că o ştie deja.

— Vrei să mă duc să vorbesc cu Rennie?

— N-ar folosi la nimic. De fapt, nici nu-mi pare rău c-am ieşit din combinaţie, dar nu suport să fiu concediată. Marea problemă e c-am să arăt foarte potrivită pentru ceea ce-o să se întâmple mâine-seară. Poate va trebui să dispar împreună cu Barbie – presupunând că putem găsi un loc *în care* să dispărem.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Ştiu, dar am să-ţi spun. Şi de-aici încolo încep riscurile. Dacă nu ţii pentru tine ce-o să auzi, voi ajunge şi eu în Cuibar. Poate chiar am să stau lângă Barbara, când Rennie şi-o alinia plutonul de execuţie.

Piper o privi cu gravitate.

— Mai avem patruzeci şi cinci de minute până s-apară mama Georgiei Roux. Îţi ajunge timpul ca să-mi spui tot ce ai de spus?

— Cât cuprinde.

Jackie începu cu examinarea cadavrelor de la salonul de pompe funebre. Descrise urmele de cusături de pe faţa lui Coggins şi mingea aurie de baseball pe care o văzuse Rusty. Apoi, trase adânc aer în piept şi vorbi despre planul ei de a-l scoate pe Barbie din arest în timpul şedinţei orăşeneşti speciale din seara următoare.

— Deşi n-am idee unde-o să-l ducem, *dacă* reuşim să-l scoatem.

Sorbi din ceai.

— Deci ce zici?

— Că mai vreau o ceaşcă. Tu?

— Mi-a ajuns, mulţumesc.

De lângă bufet, Piper spuse:

— Ceea ce plănuieşti e îngrozitor de periculos – mă îndoiesc că mai e nevoie să-ţi spun –, dar s-ar putea să nu existe altă cale de a salva viaţa unui om nevinovat. N-am crezut nicio clipă că Dale Barbara a comise acele crime, iar după propria mea confruntare cu forţele noastre locale de aplicare a legii, ideea că l-ar executa ca să nu poată prelua puterea nu mă mai prea surprinde.

Şi continuă, urmărind, fără să ştie, acelaşi raţionament cu al lui Barbie:

— Rennie nu priveşte lucrurile pe termen lung şi nici poliţiştii n-o fac. Nu-i interesează decât cine-i şeful şandramalei. Un asemenea mod de gândire nu poate duce decât direct la dezastru.

Reveni la masă.

— Ştiam aproape din ziua când am venit aici să preiau parohia – a fost ambiţia mea încă din copilărie –, ştiam că Jim Rennie era un monstru în embrion. Acum, dacă-mi ierţi formularea prea melodramatică, monstrul s-a trezit la viaţă.

— Slavă Domnului, răspunse Jackie.

— Slavă Domnului că s-a trezit monstrul? zâmbi Piper, ridicând din sprâncene.

— Nu! Slavă Domnului că am clarificat-o pe asta.

— Mai urmează, nu-i aşa?

— Da. Doar dacă vrei să te implici.

— Iubito, sunt implicată deja. Dacă tu ai putea fi închisă pentru conspiraţie, eu aş fi pentru că am ascultat şi n-am raportat. De-acum, suntem „terorişti crescuţi la sân”, cum le place ălora de la guvern să zică.

Jackie acceptă ideea într-o tăcere mohorâtă.

— Nu e vorba numai de eliberarea lui Dale Barbara, aşa-i? Vrei să organizezi o mişcare de rezistenţă activă.

— Cred că da, recunoscu Jackie, cu un mic hohot de râs neputincios. După şase ani în Armata Statelor Unite, în veci nu m-aş fi aşteptat – mereu am fost genul „pentru ţară, la bine şi la rău” –, dar… ţi-a trecut vreun moment prin minte că s-ar putea ca Domul să nu dispară? Nici în toamna asta, nici la iarnă… Poate nici la anul sau cât mai avem noi de trăit?

— Da, răspunse Piper calmă, deşi îi fugise tot sângele din obraji. M-am gândit. Cred că toată lumea din The Mill s-a gândit la asta, mai mult sau mai puţin conştient.

— Atunci, mai gândeşte-te şi la altceva: ţi-ar conveni să-ţi trăieşti un an din viaţă, sau cinci, sub dictatura unui idiot ucigaş? Presupunând că ai mai avea cinci ani de trăit?

— În niciun caz.

— S-ar putea ca singura ocazie de a-l opri să fie acum. N-o mai fi el în embrion, dar chestia asta pe care o construieşte… maşinăria asta… e încă la vârsta copilăriei. Acum e momentul.

Făcu o pauză.

— Dacă ordonă poliţiei să înceapă strânsul armelor de la cetăţenii obişnuiţi, s-ar putea ca alt prilej să nu se mai ivească.

— Ce vrei să fac?

— Să organizăm o întâlnire aici, la casa parohială. Diseară. Cu oamenii ăştia, dacă vor să vină toţi, adăugă ea, scoţând din buzunarul de la spate lista pe care o făcuse împreună cu Linda Everett.

Piper despături hârtia şi o studie. Erau opt nume. Ridică privirea.

— Lissa Jamieson, bibliotecara cu cristalele? Şi Ernie Calvert? De ăştia doi eşti sigură?

— Ce recrut poate fi mai bun decât o bibliotecară, când ai de-a face cu un început de dictatură? Cât despre Ernie… înţeleg că, după cele întâmplate ieri la supermarket, dacă l-ar vedea pe Jim Rennie arzând de viu pe stradă, nici nu s-ar pişa pe el ca să-l stingă.

— O metaforă cam forţată, dar altminteri pitorească.

— Voiam s-o pun pe Julia Shumway să-i sondeze pe Ernie şi Lissa, dar acum am s-o pot face singură. Se pare că voi avea mult timp liber.

Se auzi soneria.

— Se pare că a venit îndurerata mamă, spuse Piper, ridicându-se în picioare. Cred că deja e pe jumătate afumată. Îi place cafeaua cu brandy, dar mă-ndoiesc că-i amorţeşte prea mult durerea.

— Nu mi-ai spus ce părere ai în legătură cu întâlnirea, îi aminti Jackie.

Piper Libby zâmbi.

— Spune-le teroriştilor noştri crescuţi la sân să sosească diseară între nouă şi nouă jumate. Să vină pe jos, unul câte unul – metoda clasică din Rezistenţa Franceză. Nu e nevoie să ne facem publicitate.

— Îţi mulţumesc. Nici nu ştii cât de mult.

— N-ai pentru ce. E şi oraşul meu. Îţi pot propune să ieşi prin spate?

11

În furgonul lui Rommie Burpee era o grămadă de cârpe curate. Rusty înnodă două dintre ele, improvizând o legătură cu care-şi acoperi partea de jos a feţei, însă chiar şi aşa duhoarea ursului mort îi umplea nasul, gâtlejul şi plămânii. Primii viermi îşi făcuseră apariţia în ochii animalului, botul căscat şi materia cenuşie vizibilă.

Se ridică în picioare, făcu un pas înapoi şi se clătină puţin. Rommie îl apucă de cot.

— Dacă leşină, să-l prindeţi, spuse neliniştit Joe. S-ar putea ca pe adulţi chestia asta să-i afecteze mai tare.

— E doar din cauza mirosului, se scuză Rusty. Acum mi-am revenit.

Însă chiar şi la distanţă de urs, lumea mirosea urât şi greu, a fum, ca şi cum tot oraşul Chester’s Mill ar fi devenit

un spaţiu închis. Pe lângă duhorile de ars şi de descompunere, se mai simţea putreziciunea vegetală şi un iz de mâl care provenea, fără îndoială, din albia secată a râului Prestile. *„Numai de-ar bate vântul”,* îşi spuse el, dar nu sufla decât ocazional câte-o adiere care aducea alte mirosuri neplăcute. Departe, la apus, se vedeau nori – probabil că-n New Hampshire ploua cu găleata –, dar când ajungeau la Dom, norii se despărţeau ca un râu care întâlneşte o stâncă uriaşă. Rusty se îndoia tot mai mult că sub Dom putea să plouă. Îşi puse în minte să consulte câteva website-uri meteorologice… dacă prindea un moment liber. Viaţa devenise copleşitor de încărcată şi neliniştitor de destructurată.

— O fi murit de turbare, Fratele-Urs, doc? întrebă Rommie.

— Mă îndoiesc. Cred că e exact ceea ce-au spus copiii: sinucidere curată.

Se urcară din nou în maşină, cu Rommie la volan, pentru a porni încet pe Black Ridge Road. Rusty ţinea în poală contorul Geiger, care ticăia constant. Văzu acul urcând spre valoarea de 200.

— Opriţi aici, domnu’ Burpee! strigă Norrie. Până nu ieşiţi din pădure! Dacă leşinaţi, mai bine nu în timp ce conduceţi, chiar şi cu cinşpe kilometri pe oră.

Docil, Rommie trase pe dreapta.

— Săriţi jos, copii. Vin şi eu cu voi. Doc o să se ducă singur.

Se întoarse spre Rusty.

— Ia maşina, da’ mergi încet şi opreşte-te în clipa când nivelul de radiaţii creşte periculos de mult. Sau dacă începi să ai ameţeli. Noi venim din spate, pe jos.

— Să aveţi grijă, domnule Everett, îl preveni Joe.

Benny adăugă:

— Dacă leşinaţi şi nimeriţi în şanţ, să nu vă faceţi griji. O să vă-mpingem noi înapoi pe drum când vă reveniţi.

— Mulţumesc, răspunse Rusty. Eşti numai inimă, lată de-un kilometru.

— Hmm?

— Lasă…

Se aşează la volan şi închise portiera. Pe scaunul din dreapta, contorul Geiger ticăia. Porni – foarte încet – şi ieşi din pădure. În faţă, Black Ridge Road urca spre livadă. La început, nu văzu nimic ieşit din comun şi avu un moment de dezamăgire adâncă până-n măduva oaselor. Apoi, o strălucire violetă vie îl izbi în ochi, făcându-l să frâneze brusc. Acolo sus era ceva, nici vorbă, ceva strălucitor, printre merii lăsaţi de izbelişte. Chiar în spatele lui, îi văzu în oglinda retrovizoare pe ceilalţi, oprindu-se.

— Rusty? îl strigă Rommie. Eşti OK?

— Îl văd.

Numără până la cincisprezece, iar lumina violetă străluci din nou. Tocmai întindea mâna după contorul Geiger, când în dreptul ferestrei se ivi chipul lui Joe. Coşurile nou apărute i se reliefau pe piele ca nişte stigmate.

— Simţiţi ceva? Vă ia cu ameţeli? Vi se-nvârteşte capul?

— Nu, răspunse Rusty.

— Acolo am leşinat noi. Chiar acolo, arătă Joe în faţă.

Pe partea stângă a drumului, Rusty văzu urmele unor zvârcoliri.

— Mergeţi până-n locul ăla, spuse el. Toţi patru. Să vedem dacă leşinaţi şi acum.

— Chisuse! exclamă Benny, alăturându-i-se lui Joe. Da’ ce-s io, cobai?

— De fapt, cred că Rommie e cobaiul. Te bagi, Rommie?

— Îhî, răspunse el, şi se întoarse spre copii. Dacă eu leşin, iar voi nu, să mă trageţi înapoi aici. Se pare că-n locul ăsta nu ajunge.

Toţi patru porniră spre urmele de la marginea drumului, în timp ce Rusty îi privea atent, de la volan. Aproape ajunseseră în acel loc, când Rommie încetini pasul, apoi începu să se clatine. Norrie şi Benny dădură să-l sprijine

dintr-o parte, iar Joe, din cealaltă. Dar Rommie nu căzu. După un moment, se redresă la loc.

— Nu-ş dac-o fi fost pe bune, sau doar… cum îi zice… autosugestie, da' acuma mi-e bine. Doar că o clipă am simţit că mi se-nvârtea capul. Voi simţiţi ceva?

Copiii clătinară din capete. Rusty nu era surprins. Într-adevăr, *semăna* cu varicela: o boală uşoară, suferită mai ales de copii, care o contractau doar o dată.

— Ia-o înainte, doc, spuse Rommie. Nu va trebui să cari toate foliile alea de plumb pân-acolo, sus, dacă nu-i nevoie, da' ai grijă.

Rusty porni iar maşina, la fel de încet. Auzea cum ticăiturile contorului Geiger se accelerau, dar nu simţea nimic neobişnuit. De pe creastă, lumina violetă străfulgera la intervale de câte cincisprezece secunde. Ajunse la Rommie şi la copii şi trecu mai departe.

— Nu simt nim… începu el – şi în clipa următoare îl izbi: nu era tocmai o ameţeală, ci mai degrabă o senzaţie stranie, de o claritate neobişnuită. Atâta cât dură, i se păru că mintea lui devenise un telescop şi putea să vadă orice, indiferent cât de departe. Şi-ar fi putut vedea şi fratele, făcându-şi naveta de dimineaţă, în San Diego, dac-ar fi vrut.

Undeva, într-un univers adiacent, îl auzi pe Benny strigând:

— Hooo, doctor Rusty dă-n primire!

Dar nu era nici vorbă de aşa ceva; mai putea să vadă foarte bine drumul neasfaltat. *Divin* de bine. Fiecare piatră şi foiţă de mică. Dacă trăsese de volan – şi probabil chiar o făcuse –, era ca să-l evite pe omul apărut dintr-odată în faţa lui. Era slab şi părea foarte înalt, din cauza unei pălării absurde, ca un burlan, colorată în roşu, alb şi albastru, înclinată comic. Purta blugi şi un tricou pe care scria: „SWEET HOME ALABAMA – CÂNTĂ PIESA FORMAŢIEI MOARTE".

„Ăsta nu-i om, e un manechin de Halloween."

Da, sigur. Ce altceva putea să fie, cu nişte săpăligi verzi de grădină în loc de mâini, un cap din pânză de sac şi cusături albe în cruce pe post de ochi?

— Doc! *Doc!*

Rommie îl striga.

Manechinul de Halloween fu cuprins de flăcări.

În clipa următoare, dispăru. Acum nu se mai vedeau decât drumul, creasta şi lumina violetă, fulgerând la intervale de cincisprezece secunde, ca şi cum l-ar fi chemat: „Vino, vino, vino…”

12

Rommie deschise portiera de lângă volan.

— Doc… Rusty… eşti okay?

— Da… Cum a venit, aşa a trecut. Cred că şi ţie ţi s-a întâmplat la fel, Rommie. Ai văzu*t ceva?*

— Nu. O clipă, mi se păru că simţii miros de foc. Da’ crez că-i din cauză că şi-n aer miroase-aşa a fum.

— Eu am văzut un foc de tabără, făcut din dovleci care ardeau, spuse Joe. V-am zis, nu?

— Da.

Rusty nu dăduse o semnificaţie prea mare acelei viziuni, în pofida celor auzite din gura propriei lui fiice. Acum nu mai era atât de indiferent.

— Eu am auzit zbierete, zise şi Benny, da’ restu’ l-am uitat.

— Şi eu le-am auzit, completă Norrie. Era zi, şi totuşi întuneric… Şi se auzeau ţipetele alea. Şi – cred – îmi cădea funingine pe faţă.

— Doc, poate-ar fi mai bine să ne-ntoarcem, propuse Rommie.

— Nici nu mă gândesc. Dacă există cea mai mică şansă să-mi scot de-aici copiii – şi nu numai pe-ai mei…

— Da’ şi unii oameni mari ar vrea să plece, remarcă Benny. Joe îi dădu un cot.

Rusty se uită la contorul Geiger. Acul se oprise la +200

— Staţi aici, spuse el.

— Doc, dacă radiaţiile devin puternice şi leşinaţi? întrebă Joe. Atunci noi ce facem?

După un moment de gândire, Rusty răspunse:

— Dacă sunt încă aproape, trageţi-mă de-acolo. Tu însă nu, Norrie. Numai băieţii.

— De ce nu şi eu?

— Fiindcă poate ai vrea să ai copii cândva. Unii cu doi ochi doar şi cu toate membrele la locurile lor.

— Corect. Chiar vreau.

— Pentru voi, ceilalţi, expunerea pe termen scurt n-ar trebui să fie periculoasă. Dacă mă vedeţi căzând pe panta colinei, sau sus în livadă, lăsaţi-mă acolo.

— Asta-i cam urât, Doc…

— Nu definitiv, vreau să zic. Mai ai folii de plumb la magazin, da?

— Mda. Trebuia să le-aducem.

— De acord, dar nu te poţi gândi la toate. În cel mai rău caz, luaţi restul de folii, acoperiţi cu ele ferestrele maşinii cu care veniţi şi luaţi-mă. La naiba, poate că pân-atunci o să mă pun şi eu pe picioare şi pornesc spre oraş.

— Da… Sau tot o să mai zaci pe jos, până se-adună de-o doză mortală.

— Ascultă, Rommie, cred că ne facem griji degeaba. Ameţeala asta, leşinul propriu-zis, dacă eşti copil, ar putea să fie la fel ca toate celelalte fenomene legate de Dom. O simţi o dată şi pe urmă-ţi trece.

— Poţi să-ţi pui capu’ pentru asta.

— La un moment dat, trebuie să-ncepem şi cu pariurile.

— Baftă, îi ură Joe şi întinse pumnul prin fereastra maşinii. Rusty i-l lovi uşor, apoi făcu acelaşi lucru cu Norrie şi Benny.

Rommie îl întinse şi el pe-al lui.

— Ce merge la copii, merge şi cu mine.

13

La douăzeci de metri distanţă de locul în care Rusty avusese viziunea manechinului cu pălărie ca un burlan, ticăiturile contorului Geiger se îndesiră ca un pârâit de paraziţi. Rusty văzu acul urcând la +400, în zona roşie.

Opri maşina şi scoase echipamentele pe care ar fi preferat să nu le poarte. Apoi, se uită în jos, spre ceilalţi.

— Un avertisment! le strigă el. Şi mă adresez în special dumitale, domnule Benny Drake. Cine râde, merge pe jos acasă!

— N-am să râd, răspunse Benny, dar nu peste mult râdeau cu toţii, inclusiv Rusty. Îşi scoase blugii, apoi îşi trase peste chiloţi o pereche de pantaloni pentru antrenamentul la fotbal. În locurile unde ar fi trebuit să se afle perniţele protectoare pentru coapse şi fese îşi îndesă bucăţi de folie plumbuită tăiate dinainte. Apoi îşi puse şi jambierele de prinzător, peste care înfăşură alte folii. Urmă un guler de plumb, ca să-i apere glanda tiroidă, şi un şorţ, pentru testicule. Era cel mai mare pe care-l găsiseră şi atârna până la jambierele portocalii. Se gândise să-şi aplice încă un şorţ şi pe spinare (mai bine să arate ridicol, decât să moară de cancer pulmonar), dar renunţase. Deja ajunsese la o sută cincizeci de kilograme. Iar radiaţiile nu se propagau cotit. Dacă stătea cu faţa spre sursă, probabil n-aveau să-l afecteze.

Mda… Probabil.

Până acum, Rommie şi copiii reuşiseră să se menţină la nivelul unor chicoteli discrete, plus câteva mici hohote înăbuşite. Autocontrolul şovăi când Rusty introduse două folii într-o caschetă de baie şi şi-o puse pe cap, iar când adăugă mănuşile până la coate şi ochelarii, cedă complet.

— *E viu!* strigă Benny, începând să umble cu mâinile întinse ca monstrul lui Frankenstein. *Trăieşte, stăpâne!*

Rommie se împletici spre marginea drumului şi se aşeză pe un bolovan, hohotind de râs. Joe şi Norrie se prăbuşiră

în drum, tăvălindu-se pe jos ca două găini care se scaldă în praf.

— Pe jos mergeţi acasă, toată lumea! declară Rusty, dar şi el zâmbea în timp ce se urca, nu fără dificultate, înapoi în maşină.

În faţa lui, lumina violetă se aprindea şi se stingea ca o baliză de semnalizare.

14

Henry Morrison plecă din secţia de poliţie când nu mai putu suporta pălăvrăgeala gălăgioasă, de vestiar în pauza meciului, a noilor recruţi. Mergea prost, totul mergea din ce în ce mai prost. Bănuia că o ştiuse încă dinainte de a apărea Thibodeau, derbedeul care acum îl păzea pe Alesul Rennie, cu un ordin scris ca s-o concedieze pe Jackie Wettington – o poliţistă bună şi o femeie şi mai bună.

Henry o considera prima mişcare dintr-un efort cuprinzător de înlăturare din poliţie a vechilor agenţi, cei pe care Rennie i-ar fi considerat partizani ai lui Duke Perkins. Următorul avea să fie el. Probabil că Freddy Denton şi Rupert Libby urmau să rămână; Rupe era cam tâmpit, iar Denton, tâmpit rău. Linda Everett avea să plece. Poate şi Stacey Moggin. Şi astfel, cu excepţia tălâmbei de Lauren Conree, tot departamentul de poliţie din Chester’s Mill urma să redevină un club de băieţi.

Mergea încet cu maşina pe Main Street, care era aproape pustie – ca într-un oraş-fantomă din filmele western. Sam Jeg Verdreaux stătea aşezat sub marchiza de la Globe, iar sticla dintre genunchii lui nu părea să conţină pepsi-cola, dar Henry nu opri. Las’ să-şi facă şi omu’ pofta…

Johnny şi Carrie Carver trăgeau obloanele peste vitrinele de la Gas and Grocery. Amândoi purtau brasardele albastre care începuseră să apară prin tot oraşul. Lui Henry îi dădeau fiori.

Îşi dorea să fi acceptat postul din poliţia oraşului Orono, cu un an în urmă când îi fusese oferit. N-ar fi fost un pas înainte în carieră şi ştia că studenţii de la colegiu puteau da de furcă rău când erau beţi sau drogaţi, dar primea o leafă mai mare, iar Frieda spunea că şcolile din Orono erau dintre cele mai bune.

Până la urmă, însă, Duke îl convinsese să rămână în Chester's Mill, promiţându-i o mărire de salariu cu cinci mii la următoarea şedinţă municipală, şi mărturisindu-i – absolut confidenţial – că avea de gând să-l concedieze pe Peter Randolph, dacă acesta nu demisiona de bunăvoie. *„Vei fi avansat ca APC, asta-nsemnând încă zece mii pe an”,* precizase Duke. *„Când eu ies la pensie, ai să poţi prelua comanda, dacă vrei. Cealaltă variantă, desigur, e să duci cu maşina înapoi în campus puşti de la UMO cu voma uscându-li-se pe nădragi. Gândeşte-te.”*

Păruse o idee bună, sunase atrăgător (mă rog… *destul de* atrăgător) şi pentru Frieda şi, desigur, era mai comod pentru copii, care nu suportau ideea mutării. Numai că acum Duke era mort, Chester's Mill se afla sub Dom, iar departamentul de poliţie se transforma în ceva ce arăta urât şi mirosea şi mai rău.

Coti pe Prestile Street şi-l văzu pe Junior stând în faţa panglicii galbene întinse de poliţie în jurul casei McCain. Junior purta pantaloni de pijama, papuci şi atât. Se clătina vizibil, iar primul gând care-i trecu lui Henry prin cap fu acela că Junior şi Sam Jeg aveau multe în comun pe ziua de azi.

Al doilea gând avea legătură cu departamentul de poliţie. Poate că n-o să mai facă parte din el multă vreme, dar deocamdată încă era poliţist, şi una dintre cele mai ferme reguli ale lui Duke Perkins fusese: *„Să nu văd niciodată numele unui agent de poliţie din Chester's Mill la rubrica «Democratului» despre tribunal.”* Şi Junior, indiferent dacă lui Henry îi convenea sau nu, era acum agent.

Opri la bordură maşina trei şi porni spre locul în care Junior se legăna pe picioare.

— Auzi, Junes, hai să mergem la secţie, să bei o cafea şi…

„… să te trezeşti”, ar fi fost continuarea, dar observă că pantalonii de pijama ai tânărului erau uzi. Junior făcuse pe el.

Alarmat, dar şi dezgustat – nimeni nu trebuia să vadă, Duke s-ar fi răsucit în mormânt –, Henry îl apucă de umăr.

— Haide, fiule! Te dai în spectacol.

— Erau pretenele mele… îngăimă Junior, fără să se întoarcă; acum se clătina mai rapid, iar pe chip, atât cât putea să i-l vadă Henry, avea o expresie de visare pătimaşă. Le-am făcut-o ca să fie doar ale mele. Fără cioace… Franceză…

Râse, apoi scuipă. Sau încercă. Un ciucure de salivă îi rămase atârnat de bărbie, legănându-se ca un pendul.

— Ajunge! Te duc acasă.

De astă dată, Junior se întoarse, iar Henry văzu că nu era beat. Avea ochiul stâng foarte roşu, cu pupila mult mărită. Partea stângă a gurii îi stătea arcuită în jos, lăsând să i se vadă câţiva dinţi. Faţa aceea încremenită îl duse un moment pe Henry cu gândul la *Mr. Sardonicus,* un film care-l speriase în copilărie.

Nu de cafea avea nevoie Junior, şi nici de somn. Trebuia să-l ducă la spital.

— Vino, băiete, îl chemă el. Hai!

La început, tânărul păru destul de docil. Henry îl conduse până aproape de maşină, înainte ca Junior să se oprească din nou.

— Miroseau la fel şi-mi plăcea… zise el. Iute iute iute, acu-ncepe să ningă…

— Da, exact.

Henry sperase să-l ducă prin faţa maşinii, spre locul din dreapta, dar acum aşa ceva părea cam nepractic. Trebuia să-l aşeze pe bancheta din spate, deşi în maşinile poliţiei banchetele acelea miroseau destul de înţepător. Junior se

uită peste umăr înapoi spre casa McCain, iar pe chipul parţial înlemnit i se ivi o expresie de dor.

— Pretenele! strigă el. Se lungeşte! Fără cioace, franceză! Numa-n franceză, fraiere!

Scoase limba şi şi-o trecu repede peste buze. Plescăia la fel ca Roadrunner înainte de a o lua la fugă din faţa lui Wile E. Coyote, într-un nor de praf. Apoi râse şi porni înapoi spre casă.

— Nu, Junior, îl opri Henry, prinzându-l de elasticul pantalonilor de pijama. Trebuie să…

Cu o iuţeală surprinzătoare, Junior se răsuci în loc. Acum nu mai râdea; faţa îi devenise o mască spasmodică a urii turbate. Se repezi la Henry, dând cu pumnii. Scoase limba şi şi-o muşcă, îndruga vorbe fără şir într-o limbă ciudată care părea să nu conţină vocale.

Henry făcu singurul lucru care-i trecu prin minte: se trase într-o parte. Junior trecu pe lângă el şi începu să dea cu pumnii în girofarurile maşinii, spărgându-l pe unul şi rănindu-se la degete. Din casele învecinate ieşeau oameni ca să vadă ce se întâmpla.

— *Gthn bnnt mnt!* mormăia Junior. *Mnt! Mnt! Gthn! Gthn!*

Un picior îi alunecă de pe bordură, în rigolă. Se clătină, dar nu căzu. Acum avea bărbia plină şi de salivă, şi de sânge; mâinile-i sângerau şi ele, rănite rău.

— *M-a-nfuriat dracu-aşa ghe ceare!* zbieră el. *I-am dat un jenunhi să tacă şi-a văcut o crijă! Numa’ căcat! Am… am…*

Se întrerupse. Păru să stea o clipă pe gânduri. Apoi spuse:

— Ajutor…

Şi pocni din buze – ca un pistol .22 în aerul încremenit – căzând pe burtă între maşina parcată a poliţiei şi trotuar.

Henry îl duse la spital, cu sirena şi girofarurile aprinse. Însă refuză să se gândească la ultimele lucruri spuse de Junior, care aproape aveau sens. Nu voia să se bage în aşa ceva.

Avea destule probleme.

15

Rusty urca încet cu maşina pe Black Ridge, uitându-se frecvent la contorul Geiger, care acum vuia ca un aparat de radio AM între posturi. Acul se ridicase de la +400 la valoarea de +1K. Rusty paria că, până ajungea el pe creastă, avea să ajungă tocmai la +4K. Ştia că asta nu putea să fie deloc o chestie bună – „costumul” lui antiradiaţii era o improvizaţie, în cel mai bun caz –, dar continua să meargă înainte, reamintindu-şi că radiaţiile erau cumulative: dacă se mişca repede, n-avea să prindă o doză letală. *„S-ar putea să-mi cam cadă părul, temporar, dar în niciun caz n-am să m-aleg cu o doză mortală. Ia-o ca pe-o misiune de sacrificiu: intri, îţi faci treaba şi fugi.”*

Deschise radioul, auzi că se transmitea „Măreţi nori ai bucuriei” pe WCIK şi-l închise la loc. Transpiraţia i se prelingea în ochi şi clipi ca să şi-i limpezească. Chiar şi cu aerul condiţionat mergând din plin, în furgon era o căldură infernală. Se uită în oglinda retrovizoare şi-şi văzu tovarăşii de expediţie adunaţi la un loc. Arătau foarte mici.

Vuietul contorului Geiger amuţi. Îi aruncă o privire. Acul căzuse din nou la zero.

Era cât pe ce să se oprească, apoi îşi dădu seama că atunci Rommie şi copiii ar fi crezut că avea probleme. Şi-n plus, probabil că doar se consumase bateria – dar, când se uită din nou, văzu că becul de funcţionare continua să fie aprins.

În vârful pantei, drumul se termina formând un ocol prin faţa unui hambar lung şi roşu. Lângă el se aflau un camion vechi şi un tractor şi mai vechi, acesta din urmă înclinat pe o singură roată. Hambarul părea într-o stare destul de bună, deşi unele dintre ferestre erau sparte. În spatele lui era o casă părăsită, cu acoperişul parţial surpat, probabil sub greutatea zăpezii, iarna.

Capătul hambarului era deschis şi, cu toate că maşina avea ferestrele închise şi instalaţia de aer condiţionat în funcţiune, Rusty simţi aroma de cidru a merelor fermentate. Se opri lângă treptele casei. De-a curmezişul lor era întins un lanţ cu o inscripţie:

TRECEREA OPRITĂ – RISCAŢI SĂ FIŢI DAŢI ÎN JUDECATĂ. Tăbliţa era veche, ruginită şi se vedea clar că nu mai avea niciun rost. Cutii de bere zăceau împrăştiate pe toată lungimea verandei unde familia McCoy stătuse cândva în serile de vară, sub briza răcoroasă, admirând priveliştile întinse: tot oraşul Chester’s Mill la dreapta, câmpiile până în New Hampshire dacă priveai spre stânga. Cineva scrisese cu spray HAI WILDCATS pe un perete cândva roşu, acum de un roz spălăcit. Pe uşă, cu spray de altă culoare, era scris: DEPOZIT DE ORGII – probabil nostalgia vreunui adolescent hămesit după sex. Sau poate era numele unei formaţii heavy-metal.

Luă contorul Geiger şi bătu cu degetul în el. Acul tresări, iar aparatul ticăi de câteva ori. Părea să funcţioneze perfect, doar că nu prindea radiaţii puternice.

Coborî din furgon şi – după ce stătu un moment la îndoială – îşi scoase aproape tot echipamentul improvizat, lăsându-şi doar şorţul, mănuşile şi ochelarii. Apoi parcurse hambarul pe toată lungimea, ţinând în faţă tubul senzorului şi promiţându-şi că avea să se întoarcă după restul „costumului” în secunda în care acul se mişca.

Dar, când ieşi din hambar prin capătul celălalt, iar lumina fulgeră la nici patruzeci de metri distanţă, acul nu reacţionă. Părea imposibil – dacă, mai bine zis, radiaţia avea legătură cu lumina. Rusty nu se putea gândi decât la o singură explicaţie posibilă: generatorul crease o centură de radiaţii ca să-i descurajeze pe exploratorii ca el. Ca să se apere. Acelaşi lucru putea fi valabil şi pentru starea de ameţeală, care în cazul copiilor ajunsese până la leşin. Protecţie, ca ţepii unui arici sau parfumul unui sconcs.

„Nu s-ar putea mai degrabă să funcţioneze defectuos contorul? S-ar putea ca exact în clipa asta să încasezi o doză letală de raze gamma. Drăcovenia-i doar o relicvă de pe vremea Războiului Rece.”

Dar, în timp ce se apropia de marginea livezii, Rusty văzu o veveriţă zbughind-o prin iarbă ca să se caţăre într-un copac. Se opri pe o creangă îngreunată de fructe neculese, privind la intrusul biped de jos, cu ochii strălucitori şi coada înfoiată. Părea sănătoasă tun, iar prin iarbă şi pe aleile năpădite de buruienii dintre copaci nu se vedeau animale moarte – nici sinucigaşe şi nici victime probabile ale radiaţiilor.

Ajunsese foarte aproape de sursa luminii, care aici strălucea atât de puternic, încât, la fiecare apariţie, Rusty îşi închidea ochii aproape de tot. În dreapta, lumea întreagă părea să se întindă la picioarele lui. Vedea oraşul, ca o machetă perfectă, la şase kilometri distanţă. Reţeaua străzilor; turla bisericii Congo; lucirile câtorva maşini în mers. Putea să vadă clădirea de cărămidă a Spitalului „Catherine Russell” şi, mai departe spre apus, pata neagră din locul lovit de rachete. Deasupra, cerul era de un albastru spălăcit, aproape de culoarea lui normală, dar la orizont dobândea iar acea nuanţă gălbuie otrăvită. Rusty era destul de sigur că, în parte, fusese cauzată de poluare – aceleaşi mizerii care făcuseră şi stelele să se vadă roz – dar bănuia că, în cea mai mare parte, nu era mai sinistră decât polenul de toamnă depus pe suprafaţa nevăzută a Domului.

Porni iar din loc. Cu cât stătea mai mult acolo – mai ales pe culme, unde nu se vedea –, cu atât se neliniştea mai tare prietenii lui. Voia să se ducă direct la sursa luminii, însă mai întâi ieşi din livadă şi merse până în capul pantei. Din acel loc, putea să-i vadă pe ceilalţi, deşi se distingeau doar ca nişte puncte. Puse jos contorul Geiger şi-şi mişcă încet ambele mâini pe deasupra capului, ca să arate că totul era în regulă. Îi făcură şi ei cu mâna.

— OK, spuse, simţindu-şi palmele năclăite de sudoare, în mănuşile groase. Să vedem ce-avem noi aici.

16

Era ora gustării la East Street Grammar School. Judy şi Janelle Everett stăteau aşezate în capătul curţii de joacă, împreună cu prietena lor Deanna Carver, care avea şase ani – o vârstă aflată exact între ale celor două fetiţe. Deanna purta peste mâneca stângă a tricoului o mică banderolă albastră. Îi ceruse insistent lui Carrie să i-o lege înainte de a pleca la şcoală, ca să arate şi ea la fel ca părinţii ei.

— Pentru ce e? întrebă Janelle.

— Arată că-mi place poliţia, răspunse Deanna, muşcând din rulada cu fructe.

— Vreau şi eu una, spuse Judy, da' galbenă.

Pronunţa cu mare grijă cuvântul. Când era mică, spusese „balbenă" iar Janelle se amuzase pe seama ei.

— Nu pot fi galbene, spuse Deanna, numai albastre. Ce *bună* e rulada asta. Aş vrea să am un miliard.

— Te-ai îngrăşa, spuse Janelle. Ai *pocni.*

Chicotiră, apoi rămaseră un timp tăcute, privindu-i pe copiii mai mari, în timp ce J-urile îşi ronţăiau crochetele de casă cu unt de arahide. Câteva fete jucau şotron. Băieţii se căţărau pe bare, iar domnişoara Goldstone le dădea pe gemenele Pruitt în leagăn. Doamna Vanedestine organizase un meci de kickball.

Totul arăta destul de normal, îşi spuse Janelle, dar nu era normal. Nimeni nu striga, nimeni nu se văicărea că-şi julise genunchiul, Mindy şi Mandy Pruitt nu se rugau de domnişoara Goldstone să le admire pieptănăturile identice. Toţi arătau de parcă s-ar fi *prefăcut* că erau în pauza de masă, chiar şi oamenii mari. Şi toată lumea – inclusiv ea – arunca mereu priviri furişe spre cer, care ar fi trebuit să fie albastru şi nu era tocmai albastru.

Dar nimic din toate astea nu era lucrul cel mai rău. Lucrul cel mai rău – de când le veniseră accesele – era certitudinea sufocantă că avea să se întâmple ceva îngrozitor.

— Eu trebuia să fiu Mica Sirenă, de Halloween, da' acuma n-o să mai fiu, spuse Deanna. N-o să mai fiu nimic. Nu vreau să ies din casă. Mi-e frică de Halloween.

— Ai visat urât? o întrebă Janelle.

— Da, răspunse Deanna şi-i întinse restul de ruladă. Vrei? Nu mi-e aşa de foame cum credeam.

— Nu! refuză Janelle.

Nu voia nici să-şi termine crochetele cu unt de arahide, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Iar Judy mâncase şi ea doar o jumătate de crochetă. Janelle îşi amintea cum o văzuse odată pe Audrey încolţind un şoarece în garaj. Îşi amintea cum lătrase şi se repezise la şoarece, când încercase să fugă din colţul unde-l prinsese. Asta o întristase şi o chemase pe mama ei s-o ia pe Audrey de-acolo, ca să nu mănânce şoricelul. Mama râsese, dar se conformase.

Acum, *ele* erau şoarecii. Jannie uitase aproape toate visele pe care le avusese în timpul crizelor, dar atâta lucru tot ştia.

Acum, *ele* erau cele încolţite.

— O să stau acasă, continuă Deanna; în ochiul stâng îi lucea o lacrimă, limpede, sclipitoare şi perfectă. Stau acasă cât o ţine Halloweenul. Nici măcar la şcoală nu vin. N-o să vin. Nimeni nu poate să mă oblige.

Doamna Vanedestine plecă de lângă jocul de kickball şi începu să sune din clopoţel, dar în primul moment niciuna dintre cele trei fete nu se ridică.

— Deja e Halloween, spuse Judy. Uite!

Şi arătă peste drum, unde pe veranda casei Wheeler se afla un dovleac.

— Şi uite.

De astă dată, arătă două fantome de carton care încadrau uşa de la poştă.

— Şi mai *uite.*

Acum arăta spre gazonul din faţa bibliotecii. Acolo, Lissa Jamieson pusese un manechin umplut cu cârpe. Fără îndoială, voise să arate amuzant, dar ceea ce-i distrează pe adulţi sperie adesea copiii, iar Janelle bănuia că manechinul din faţa bibliotecii putea veni la ea noaptea, în timp ce stătea culcată-n întuneric, aşteptând să adoarmă.

Capul era făcut din pânză de sac, cu două cruciuliţe de aţă albă în chip de ochi. Pălăria semăna cu cea purtată de motanul din povestea cu Doctorul Seuss. Avea nişte săpăligi de grădină în loc de mâini *(„mâini de moş rău care vrea să te prindă”,* îşi zise Janelle) şi o cămaşă pe care scria ceva. Nu înţelegea ce însemna, dar putea citi cuvintele: *SWEET HOME ALABAMA – CÂNTĂ PIESA FORMAŢIEI MOARTE.*

— Vezi?

Judy nu plângea, dar avea ochii mari şi solemni, plini de o cunoaştere mult prea complexă şi întunecată, ca să se poată exprima în cuvinte.

— Deja e Halloween.

Janelle o luă de mână şi o ridică în picioare.

— Ba nu e… zise, deşi se temea că era. Ceva rău avea să se întâmple, ceva cu un foc înăuntru. Nici urmă de dulciuri. Doar sperieturi. Sperieturi *urâte.* Sperieturi *rele.*

— Haideţi înăuntru, le chemă ea pe Judy şi Deanna. O să cântăm cântece şi chestii… O să fie frumos.

De obicei, aşa era, dar în ziua aceea, nu. Chiar înainte de marea bubuitură din cer, nu era frumos. Janelle se tot gândea la manechinul cu cruci în loc de ochi. Şi la acea cămaşă, îngrozitoare într-un fel: CÂNTĂ PIESA FORMAŢIEI MOARTE.

17

Cu patru ani înainte de apariţia Domului, bunicul Lindei Everett murise, lăsându-le tuturor nepoţilor lui câte o sumă de bani nu mare, dar comodă. Cecul Lindei însumase

17.232,04$. Cea mai mare parte intrase în fondul de colegiu pentru cele două J, dar Linda considerase că avea tot dreptul să cheltuiască şi cu Rusty câteva sute. Se apropia ziua lui, iar el îşi dorea un convertor Apple TV încă de când ieşiseră pe piaţă, cu câţiva ani mai devreme.

Îi cumpărase şi cadouri mai scumpe, pe parcursul căsniciei lor, dar niciodată unul care să-l bucure mai mult. Ideea că putea să descarce filme de pe Net şi să le vadă la televizor, nu pe ecranul mic al computerului, îl excita la culme. Convertorul era mic şi pătrat, de plastic alb, cu latura cam de şaptesprezece centimetri şi grosimea de doi. Ceea ce găsise Rusty pe Black Ridge semăna atât de mult cu convertorul lui Apple TV, încât la început crezu că asta şi era… doar că modificat, desigur, ca să poată ţine un oraş întreg prizonier, pe lângă faptul că transmitea *Mica Sirenă* la televizor, prin Wi-Fi, în HD.

Obiectul de la marginea livezii McCoy nu era alb, ci gri închis, şi în locul simbolului familiar cu mărul avea imprimat un semn destul de tulburător:

Deasupra simbolului se afla o protuberanţă cu capişon, mare cam cât prima falangă a degetului mijlociu. În capişon avea o lentilă de sticlă sau cristal. De acolo emanau străfulgerările violete.

Rusty se aplecă şi atinse suprafaţa generatorului – *dacă* era un generator. Un şoc puternic îi străbătu imediat braţul şi trupul, încercă să se retragă şi nu reuşi. Avea muşchii crispaţi. Contorul Geiger scoase un singur răget scurt, apoi amuţi. Rusty n-avea idee dacă acul intrase în zona de pericol, pentru că nici ochii nu putea să şi-i mişte. Lumina din jur pălea, părăsind lumea ca apa printr-o ţeavă de

scurgere, iar Rusty îşi spuse cu o limpezime neaşteptată şi absolut calmă: *„Voi muri. Ce mod prostesc de a…”*

Apoi, în întunericul ce-l înconjurase, se iviră chipuri – numai că nu erau omeneşti şi, mai târziu, n-avea să mai fie sigur nici măcar că fuseseră într-adevăr nişte feţe. Arătau ca un fel de corpuri geometrice împachetate în piele. Singurele lor părţi cu aspect vag uman erau formele romboidale de pe laturi. Ar fi putut să fie urechi. Capetele – dacă asta erau – se întorceau unele spre altele, fie discutând, fie făcând altceva asemănător. I se păru că auzea râsete. Şi parcă se simţea o anume emoţie. Îşi imagină copiii din curtea de joacă a East Street Grammar School – fetiţele lui, poate, şi prietena lor Deanna Carver – făcând schimb de gustări şi secrete, în recreaţie.

Toate acestea se întâmplară într-un interval de câteva secunde, în niciun caz mai mult de patru, cinci. Apoi, dispărură. Şocul se risipi la fel de brusc şi complet ca atunci când oamenii atingeau pentru prima oară suprafaţa Domului; la fel de repede ca starea lui de ameţeală şi viziunea manechinului cu joben strâmb. Rusty stătea în genunchi pe marginea culmii, cu tot oraşul întins sub ochi, transpirând în accesoriile de plumb.

Şi totuşi, imaginea acelor capete de piele stăruia. Se aplecau unele spre altele, râzând cu o conspirativitate obscen-copilăroasă.

„Ceilalţi sunt jos şi se uită la mine. Fă-le semn! Arată-le că e totul în regulă!”

Ridică ambele mâini deasupra capului – acum se mişcau normal – şi le duse încet înainte şi-napoi, de parcă nu i-ar fi bătut inima-n piept repede ca a unui iepure, de parcă nu i-ar fi şiroit năduşeala pe piept în pârâiaşe cu miros pătrunzător.

Jos, pe drum, Rommie şi copiii îi făcură şi ei cu mâna.

Rusty trase de câteva ori aer în piept, ca să se calmeze, apoi îndreptă tubul cu senzor al contorului Geiger spre pătratul de plastic gri, care stătea pe iarba deasă ca un

burete. Acul oscila uşor sub semnul +5. Valoare standard şi nimic mai mult.

Nu se îndoia că acel obiect mic şi plat era sursa tuturor necazurilor. Nişte fiinţe – nu omeneşti, altfel de *fiinţe* – îl foloseau ca să-i ţină prizonieri, dar nu era numai atât. Îl mai foloseau şi ca să-i observe.

Şi să se distreze. Nemernicii *râdeau.* Îi auzise.

Rusty îşi scoase şorţul, îl puse peste cutia cu lentila uşor ieşită în relief, se ridică şi se retrase câţiva paşi. Un moment, nu se întâmplă nimic. Apoi, şorţul luă foc. Mirosul era neplăcut şi înţepător. Rusty privi cum suprafaţa lucioasă se umplea de băşici, bolborosind, văzu cum izbucneau flăcările. Apoi şorţul, care în sine nu era decât o folie de plumb învelită în plastic, se dezintegră pur şi simplu. Mai rămaseră doar câteva particule de cenuşă şi mirosul – dar în rest… *Puf!* Adio.

„Chiar am văzut asta?” se întrebă Rusty, apoi repetă cuvintele şi cu glas tare, adresându-se lumii în general. Simţea mirosul de plastic ars şi încă unul, mai greu, probabil de plumb topit – o nebunie, o imposibilitate –, dar şorţul dispăruse fără urmă.

— Chiar am *văzut* asta?

Drept răspuns, parcă, lumina violetă fulgeră din ieşitura cu glugă de pe cutie. Oare acele pulsaţii reînnoiau Domul, la fel cum o apăsare de deget pe tasta F5 împrospătează afişajul de pe monitor? Le dădeau posibilitatea capetelor-de-piele să observe oraşul? Amândouă? Niciuna, nici alta?

Îşi spuse să nu se mai apropie de pătratul plat. Îşi spuse că cel mai bun lucru pe care-l putea face ar fi fost să fugă înapoi la maşină (fără greutatea stânjenitoare a şorţului, *putea* să fugă) şi s-o ia din loc cu toată viteza, încetinind numai pentru a-şi lua şi prietenii care aşteptau jos.

În schimb, se apropie iar de cutie şi îngenunche în faţa ei, într-o poziţie care semăna neplăcut de mult cu cea a adoraţiei.

Îşi scoase una dintre mănuşi, atinse solul lângă obiect şi imediat îşi smuci mâna înapoi. Era fierbinte. Bucăţele din şorţul ars pârliseră firele de iarbă. Apoi, îşi apropie iar mâna de cutie, pregătindu-se pentru o nouă arsură sau alt şoc… deşi nu de astea se temea cel mai mult; se temea să nu vadă iar formele acelea pieloase, ca un fel de capete alăturate într-un amuzament conspirativ.

Dar nu se întâmplă nimic. Nici viziuni, nici valuri de căldură. Cutia gri era rece la atingere, deşi văzuse şorţul de plumb, deasupra, topindu-se şi arzând de-a binelea.

Lumina violetă fulgeră. Rusty avea grijă să nu stea cu capul în dreptul ei. Apucă de margini carcasa, luându-şi rămas-bun în sinea lui de la soţie şi fete şi cerându-şi iertare că era aşa de prost. Aşteptă să ia foc şi să ardă şi el. Când acest lucru nu se întâmplă, încercă să ridice cutia. Deşi era mare doar cât o farfurie şi nu cu mult mai groasă, nu se clinti. Putea foarte bine să fie sudată în vârful unei coloane înfipte până la treizeci de metri adâncime în pământul din New England – atâta doar că nu era. Stătea pe un strat de iarbă şi, când îşi strecură degetele pe dedesubtul ei, vârfurile li se atinseră. Şi le înlănţui şi încercă din nou s-o ridice. Niciun şoc, nicio viziune, nicio încălzire, dar nici vreo mişcare. Nu se urnea nici măcar cu un milimetru.

„Ţin în mâini un soi de artefact extraterestru”, îşi spuse. *„Un aparat de pe altă lume. S-ar putea chiar să-i fi zărit pe cei care-l ţin în funcţiune.”*

Ideea, în sens intelectual, era uluitoare – stupefiantă, chiar –, dar nu avea niciun conţinut emoţional, poate fiindcă Rusty era prea năucit, prea copleşit de toate acele informaţii pe care nu putea să le asocieze.

„Şi acum? Ce naiba urmează?”

Nu ştia. Şi se pare că, totuşi, nu era chiar amorţit emoţional, căci îl străbătu un val de deznădejde şi abia reuşi să se stăpânească şi să nu ţipe, ca să se elibereze. Cei

patru de jos îl puteau auzi şi ar fi crezut că era ceva în neregulă cu el. Cum, desigur, şi era. Şi nu era nici singur.

Se ridică în picioare, cu genunchii tremurându-i, gata-gata să cedeze. Aerul încins, înăbuşitor, părea să i se lipească de piele ca uleiul. Porni încet înapoi spre furgon, printre pomii plini de mere. Singurul lucru de care nu se îndoia era că în niciun caz nu trebuia ca Big Jim Rennie să afle despre generator. Nu fiindcă ar fi încercat să-l distrugă, ci tocmai pentru că, cel mai probabil, l-ar fi pus sub pază armată ca să *nu fie* distrus. Ca să se asigure că lucrurile continuau la fel, iar el să poată face mai departe ce făcea. Pentru un timp, cel puţin. Lui Big Jim îi convenea de minune situaţia.

Rusty deschise portiera maşinii şi în acel moment, la niciun kilometru şi jumătate nord de Black Ridge, o explozie enormă zgâlţâi lumea. Parcă Dumnezeu s-ar fi apucat să tragă cu o carabină cerească.

Cu un strigăt de surpriză, Rusty ridică privirea. Îşi feri imediat ochii de soarele arzător care se aprinsese temporar pe cer, deasupra hotarului dintre TR-90 şi Chester’s Mill. Încă un avion se ciocnise de Dom. Numai că de data asta nu mai era un simplu Seneca V. Din locul de impact se învolbura fum negru, la o înălţime pe care Rusty o estima ca având cel puţin şapte mii de metri. Dacă pata neagră lăsată de rachete era doar un *grain de beauté* pe obrazul zilei, această urmă nouă era o tumoră epidermică. Una care fusese lăsată să crească necontrolat.

Rusty uită de generator. Uită de cei patru oameni care-l aşteptau. Uită şi de propriii lui copii, pentru care riscase să fie ars de viu sau dezintegrat. Vreme de două minute, în mintea lui nu a mai fost loc decât pentru o uluire neagră.

Dincolo de Dom se prăbuşeau la pământ resturi. Partea din faţă a avionului de linie, zdrobită, era urmată de motorul în flăcări; după motor venea o cascadă de fotolii albastre, multe cu pasagerii încă legaţi în ele; cădea apoi o aripă uriaşă, strălucitoare, legănându-se ca o hârtie în vânt;

în sfârşit, coada unui aparat care probabil fusese un 767. Era vopsită în verde închis şi avea pe ea o formă mai deschisă, tot verde. Arăta ca un trifoi.

„Nu e trifoi, e un măcrişul-iepurelui.”

Apoi, fuzelajul avionului se prăvăli la pământ ca o săgeată ruptă, iar pădurile luară foc.

18

Bubuitura zguduie oraşul şi toţi ies să vadă. Prin tot oraşul Chester’s Mill, oamenii ies să se uite. Stau în faţa caselor, pe alei, pe trotuare, în mijlocul Main Street. Şi cu toate că cerul nordic al închisorii lor e mai mult înnorat, trebuie să-şi apere ochii de lumină – cea care lui Rusty, pe Black Ridge, i-a apărut ca un al doilea soare.

Văd ce este, desigur; cei cu ochi mai pătrunzători pot chiar citi numele de pe fuzelajul în cădere, înainte de a dispărea dincolo de copaci. Nu e nimic supranatural; ba chiar, s-a mai întâmplat şi înainte, şi nu mai demult chiar de săptămâna trecută (deşi pe o scară mult mai mică, ce-i drept). Oamenilor din Chester’s Mill, însă, le inspiră un soi de oroare surdă care de-acum încolo va domina oraşul până la sfârşit.

Oricine a îngrijit vreodată un bolnav în faza terminală vă va spune că vine un moment de răscruce când refuzul dispare şi în locul lui îşi croieşte drum resemnarea. Pentru majoritatea oamenilor din Chester’s Mill, punctul critic a survenit la jumătatea dimineţii de douăzeci şi cinci octombrie, în timp ce stăteau singuri sau cu vecinii, uitându-se cum peste trei sute de oameni cădeau din cer în pădurea dinspre TR-90.

Puţin mai devreme, cam cincisprezece la sută din oraş purtau brasarde albastre de „solidaritate”; până la apusul soarelui, numărul avea să se dubleze. A doua zi, în zori, urma să depăşească jumătate din populaţie.

Negaţia face loc acceptării; acceptarea generează dependenţă. Şi acest lucru vi-l va spune oricine a stat lângă un pacient în faza terminală. Bolnavii au nevoie de cineva care să le aducă pastilele şi paharele cu suc dulce şi rece ca să le înghită. Au nevoie de cineva să le ungă cu gel articulaţiile dureroase. Au nevoie de cineva care să stea cu ei noaptea, când e întuneric şi orele se lungesc interminabil. Au nevoie de cineva care să le spună: *„Acum dormi, mâine-dimineaţă va fi mai bine. Dormi acum. Dormi şi lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de toate.*

Dormi.”

19

Agentul Henry Morrison îl duse pe Junior la spital. Între timp, tânărul îşi redobândise vag cunoştinţa, deşi continua să îndruge vorbe fără şir, iar Twitch îl luă cu targa. Era o uşurare să scape de el.

Henry avea numerele de telefon ale lui Big Jim, de-acasă şi de la primărie, dar nu-i răspundea la niciunul – erau posturi fixe. Tocmai asculta vocea unui robot care-i spunea că numărul de mobil al lui James Rennie nu figura la informaţii, când avionul de linie explodă. Se repezi afară împreună cu toţi cei care puteau să umble pe picioare şi rămaseră pe aleea circulară, privind noua pată neagră de pe suprafaţa invizibilă a Domului. Ultimele rămăşiţe încă mai cădeau spre pământ.

Big Jim era într-adevăr la primărie, dar închisese telefonul ca să poată lucra fără întreruperi la cele două discursuri – cel din aceeaşi seară, către poliţişti, şi cel adresat întregului oraş, în seara următoare. Auzi explozia şi se repezi afară. Primul lui gând fu acela că afurisitul de Cox trăsese cu o rachetă nucleară. O dracă-bumbacă de bombă atomică! Dacă spărgea Domul, praful se alegea de toate!

Se pomeni stând lângă Al Timmons, omul de serviciu al primăriei. Al arăta spre cer, la nord, unde fumul continua să

se înalţe. Lui Big Jim i se părea că semăna cu o explozie antiaeriană dintr-un film vechi cu Al Doilea Război Mondial.

— *A fost un avion!* strigă Al. *Şi era mare! Hristoase! N-au aflat?*

Big Jim avu o senzaţie de uşurare precaută, iar bubuiturile inimii i se mai potoliră. Dacă era un avion… *doar* un avion, nu o bombă atomică sau cine ştie ce super-rachetă…

Telefonul mobil îi ciripi. Şi-l smulse din buzunarul sacoului şi-l deschise:

— Peter? Tu eşti?

— Nu, domnule Rennie. Aici colonelul Cox.

— Ce-aţi făcut? strigă Rennie. Acum ce Dumnezeu aţi mai făcut?

— Nimic.

În glasul lui Cox nu se mai simţea nici urmă din fosta autoritate răspicată.

— N-a avut nicio legătură cu noi. A fost… stai o clipă…

Rennie aşteptă. Main Street era plină de oameni care se uitau la cer, cu gura căscată. În ochii lui, arătau ca nişte oi îmbrăcate. În seara următoare, aveau să se bulucească la primărie şi să-nceapă: *„Beee, beee, beee,* când o să se rezolve?” Şi *„Bee, beee, beee,* pân-atuncea să aveţi grijă de noi.” Iar el urma s-o facă. Nu fiindcă dorea, ci pentru că asta era voia lui Dumnezeu.

Cox reveni la aparat. Acum suna şi obosit, nu numai şocat. Nu mai era acelaşi care-l admonestase pe Big Jim să se retragă. *„Şi aşa vreau să rămâi, amice”,* spuse Rennie în sinea lui. *„Exact aş*a.”

— Primele informaţii pe care le am spun că zborul 179 Air Ireland s-a ciocnit de Dom şi a explodat. Decolase din Shannon, cu destinaţia Boston. Avem deja doi martori independenţi care susţin că au văzut un trifoi pe coadă, iar o echipă de la ABC care filma chiar lângă zona de carantină din Harlow spune că… stai o secundă…

Dură mai mult decât o secundă; aproape un minut. Inima lui Big Jim încetinise spre viteza normală (dacă un puls de o sută douăzeci de bătăi pe minut poate fi considerat „normal”), dar acum acceleră din nou, făcând şi o extrasistolă. Rennie tuşi, apoi se lovi peste piept. Bătăile inimii părură aproape să i se stabilizeze, după care intrară într-o aritmie totală. Fruntea i se îmbrobonă de sudoare. Ziua, până atunci mohorâtă, părea dintr-odată mult prea luminoasă.

— Jim?

Deşi Al Timmons stătea chiar lângă el, glasul părea să i se audă dintr-o galaxie foarte, foarte îndepărtată.

— Eşti okay?

— Da, răspunse Big Jim. Stai aici. S-ar putea să am nevoie de tine.

Vocea lui Cox se auzi din nou:

— Era într-adevăr zborul Air Ireland. Tocmai am văzut imaginile ABC de la locul accidentului. O reporteră vorbea în faţa camerei şi coliziunea s-a produs chiar în spatele ei. Au surprins pe viu totul.

— Sunt sigur c-o să le crească ratingul.

— Domnule Rennie, om fi având noi divergenţele noastre, dar sper c-ai să le comunici alegătorilor dumitale că nu au niciun motiv de îngrijorare.

— Spune-mi doar cum s-a putut întâmpla una ca…

Inima îi marcă din nou o extrasistolă. Începu să tragă aer în piept, după care se întrerupse. Îşi lovi încă o dată pieptul – mai tare –, apoi se aşeză pe o bancă, lângă aleea de cărămidă care făcea legătura între trotuar şi poarta primăriei. Acum Al nu se mai uita la noua pată de pe Dom, ci la el, cu fruntea brăzdată de îngrijorare – şi, i se păru lui Big Jim, teamă. Chiar şi acum, cu tot ce se întâmpla, se bucura să vadă, să ştie că era considerat indispensabil. Oile au nevoie de un păstor.

— Rennie? Mă auzi?

— Aici sunt…

Şi inima lui era tot acolo, dar nu-şi revenise nici pe departe.

— Cum s-a întâmplat? Cum a fost *posibil?* Credeam c-aţi dat de veste…

— Nu suntem siguri şi nici nu vom fi, până nu recuperăm cutia neagră, dar cam avem idee. Am trimis o directivă care avertiza toate aeronavele comerciale să evite Domul, dar asta e ruta obişnuită a zborului 179. Probabil că cineva a uitat să reprogrameze pilotul automat. Nimic mai simplu. O să-ţi dau şi alte detalii, imediat ce le obţinem, dar acum important este să prevenim orice risc de panică în oraş, până nu se întinde.

Dar, în anumite împrejurări, panica putea fi folositoare. În anumite împrejurări – cum ar fi revoltele pentru hrană şi incendiile – putea să aibă chiar efecte benefice.

— A fost prostie pe scară mare, dar tot un accident rămâne, spunea Cox. Ai grijă ca oamenii să afle.

„Vor afla ce le spun eu şi vor crede ce vreau eu să creadă”, replică Rennie în sinea lui.

Inima-i aluneca prin piept ca grăsimea într-o tigaie încinsă, trecu pentru scurt timp la un ritm mai normal, apoi deraie din nou. Big Jim apăsă pe butonul roşu pentru întreruperea convorbirii fără să-i mai spună nimic lui Cox şi-şi puse telefonul la loc în buzunar. Apoi îl privi pe Al.

— Am nevoie să mă duci la spital, spuse el, vorbind cât putea de calm. Se pare că am o mică jenă aici…

Al – care purta o Brasardă a Solidarităţii – arăta mai alarmat ca oricând.

— Sigur, Jim. Stai aici până-mi aduc maşina. Nu putem lăsa să ţi se întâmple ceva. Oraşul are nevoie de tine.

„Mie-mi spui?” întrebă Big Jim în gând, aşezat pe bancă şi privind pata mare şi neagră de pe cer.

— Găseşte-l pe Carter Thibodeau şi spune-i să vină acolo. Am nevoie de el.

Mai voia să-i dea şi alte instrucţiuni, însă chiar în acel moment inima i se opri complet. Preţ de-o clipă, veşnicia se

căscă la picioarele lui, ca un hău limpede, întunecat. Rennie gâfâi şi se lovi în piept. Bătăile inimii i se reluară în galop. Îşi spuse, cu gândul la ea: *„Nu mă lăsa acum, am prea multe de făcut. Să nu îndrăzneşti, dracului-bumbacului. Să nu-ndrăzneşti!”*

20

— Ce-a fost? întrebă Norrie cu voce ascuţită, copilărească, după care tot ea răspunse. A fost un avion, nu-i aşa? Un avion plin de oameni.

Izbucni în lacrimi. Băieţii încercau să şi le stăpânească, dar nu puteau. Şi lui Rommie îi venea să plângă.

— Îhî… murmură el. Cred că asta a fost.

Joe se întoarse să se uite la furgon, care acum revenea spre ei. Când ajunse la baza pantei, acceleră, ca şi cum Rusty ar fi fost nerăbdător să ajungă înapoi. După ce opri şi se dădu jos, Joe văzu că mai avea un motiv să se grăbească: şorţul de plumb îi dispăruse.

Înainte ca Rusty să poată spune ceva, îi sună telefonul mobil, îl deschise, se uită la număr şi răspunse. Se aştepta să fie Ginny, dar era tipul cel nou, Thurston Marshall.

— Da. Ce e? Dacă-i vorba de avion, am văzut…

Ascultă, uşor încruntat, apoi dădu din cap.

— OK, da… Bine. Vin acum. Spune-i lui Ginny sau lui Twitch să-i dea două miligrame de valium, intravenos, dintr-odată… Ba nu, mai bine trei miligrame. Şi spune-i să fie calm. Ştiu că nu-i stă în fire, dar să încerce. Lui fiu-său să-i dea cinci.

Închise telefonul şi se uită la ceilalţi.

— Amândoi Rennie sunt la spital, bătrânul cu aritmie cardiacă. Nu e prima dată. Prostul ăla nenorocit avea nevoie de-un stimulator încă de-acum doi ani. Thurston mai zice şi că tânărul prezintă simptome care par să indice un gliom. Sper să se înşele.

Norrie îşi ridică spre el faţa udă de lacrimi. Îşi ţinea braţul împrejurul lui Benny Drake, care se ştergea la ochi cu înverşunare. Când Joe li se alătură, îl cuprinse şi pe el cu celălalt braţ.

— Aia-nseamnă tumoră pe creier nu? întrebă ea. Una gravă.

— Când afectează tineri de vârsta lui Junior Rennie, aproape toate sunt grave.

— Ce-ai găsit acolo? întrebă Rommie.

— Şi cu şorţul ce s-a-ntâmplat? adăugă Benny.

— Am găsit ceea ce se-aştepta Joe să găsesc.

— Generatorul? întrebă Rommie. Doc, eşti sigur?

— Cam da. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Sunt destul de sigur că nici alţii de pe Pământ n-au văzut.

— Ceva de pe altă planetă… murmură Joe atât de încet, încât abia se auzi. *Ştiam* eu.

Rusty îl privi sever.

— Să nu scoţi o vorbă despre asta. Nimeni dintre noi nu va vorbi. Dacă vă întreabă cineva, ziceţi c-am căutat, dar n-am găsit nimic.

— Nici chiar lui mami? întrebă Joe, pe un ton plângăreţ.

La asta, Rusty era cât pe ce să se înduplece, apoi îşi oţeli inima. Era un secret pe care-l cunoşteau deja cinci oameni, o cifră mult prea mare. Dar copiii meritaseră să ştie, iar Joe McClatchey ghicise oricum.

— Nici chiar ei, cel puţin deocamdată.

— N-o pot minţi, spuse Joe. Nu ţine. Are Viziune de Mamă.

— Atunci, spune-i doar că v-am cerut să juraţi că veţi păstra secretul şi că e mai bine pentru ea aşa. Dacă insistă, să vină la mine. Şi-acuma, haideţi, trebuie să ajung înapoi la spital. Rommie, tu conduci. Sunt cu nervii-n pioneze.

— Nu ne… începu Rommie.

— Am să vă spun totul. Pe drum. Poate reuşim chiar să ne gândim ce naiba putem face.

21

La o oră după coliziunea dintre Air Ireland 767 şi Dom, Rose Twitchell intră în departamentul de poliţie din Chester’s Mill, aducând o farfurie acoperită cu un şervet. Stacey Moggin revenise la birou, arătând la fel de obosită şi amărâtă cum se simţea Rose.

— Ce-i asta? întrebă Stacey.

— Masa de prânz. Pentru bucătarul meu. Două sendvişuri.

— Rose, n-am voie să te las acolo. Nu pot lăsa pe *nimeni* să coboare acolo.

Melvin Searles vorbea cu doi dintre noii recruţi despre o prezentare de camioane gigant pe care o văzuse în Centrul Civic din Portland, primăvara trecută. Auzindu-le, întoarse capul.

— I le duc eu, don’şoară Twitchell.

— Ba nici *gând,* replică Rose.

Mel o privi surprins – şi cam lezat. Întotdeauna o plăcuse pe Rose şi credea că şi ea îl plăcea pe el.

— N-am încredere că nu scapi farfuria, îi explică ea, deşi nu era tocmai adevărat; realitatea era că n-avea *deloc* încredere în el. Te-am văzut cum joci fotbal, Melvin.

— Ei, haide, că nu-s chiar aşa de-mpiedicat.

— Şi mai vreau şi să văd că e totu-n regulă cu el.

— N-are voie să primească vizite, spuse Mel. Ordin de la şeful Randolph, care l-a primit direct de la Alesul Rennie.

— Bine, eu mă duc jos. Dacă vrei să mă opreşti, trebuie să faci uz de taser şi atunci n-am să-ţi mai fac în veci vafe cu fragi aşa cum îţi plac ţie, cu aluatul moale la mijloc.

Se uită prin jur, mirosind aerul.

— Şi-n plus, nu-l văd pe niciunul din ăia doi pe-aici. Sau îmi scapă mie ceva?

Mel se gândi să facă pe durul, numai pentru a-i impresiona pe novici, apoi renunţă. Rose îi plăcea chiar

foarte mult. Iar vafele ei îi plăceau la fel de mult, mai ales când erau puţin mai cleioase. Îşi săltă centura şi spuse:

— OK. Da' tre' să vin şi eu cu tine şi nu-i dai nimic până nu mă uit sub şervetul ăla.

Rose îl ridică. Dedesubt erau două sendvişuri cu şuncă, salată şi roşii pe pâine prăjită, şi un mesaj scris pe dosul bonului de la Sweetbriar Rose: „Fii tare. Noi credem în tine."

Mel luă biletul, îl mototoli şi-l aruncă spre coşul de gunoi. Nu nimeri, iar unul dintre noii recruţi se grăbi să-l ridice.

— Hai, o chemă el, după care se opri, luă un sendviş şi muşcă din el. Oricum n-ar fi putut să mănânce tot ce-i aici.

Rose nu spuse nimic, dar, în timp ce Mel o conducea la subsol, se *gândi* un moment să-i dea cu farfuria-n cap.

Ajunsese până la jumătatea scării, când Mel spuse:

— Pân-aicea mergi, Donşoară Twitchell. Mai departe îi duc eu.

După ce-i dădu farfuria, Rose privi nemulţumită cum Mel îngenunchea ca s-o împingă printre gratii, anunţând:

— Monseur îi servit.

Barbie nu-l luă în seamă. Se uita la Rose.

— Mulţumesc. Deşi, dacă Anson le-a făcut, nu ştiu cât de recunoscător am să mai fiu după prima îmbucătură.

— Eu le-am făcut, răspunse ea. Barbie… de ce te-au bătut? Ai încercat să fugi? Arăţi groa*znic.*

— N-am încercat să fug, ci să mă opun arestării. Nu-i aşa, Mel?

— Hai, lasă vorba, că vin acolo şi-ţi iau sendvişurile ălea înapoi.

— Mă rog, n-ai decât să încerci, replică Barbie. Am putea să vedem care pe care.

Când Mel nu dădu niciun semn de a-i accepta propunerea, Barbie se întoarse din nou spre Rose.

— Ăla ce-a fost, un avion? După sunet, aşa părea. Unul mare.

— La ABC au spus că era un avion al liniei Air Ireland. Plin de pasageri.

— Lasă-mă să ghicesc. Zbura spre Boston sau New York şi un tip nu prea deştept a uitat să reprogrameze pilotul automat.

— Nu ştiu… Despre partea asta încă nu se spune nimic.

— Hai, gata, veni Mel s-o ia de braţ. Destul cu trăncăneala. Trebuie să pleci până nu dau de dracu'.

— Eşti OK? îl mai întrebă Rose pe Barbie, ignorând ordinul – cel puţin pentru moment.

— Mda, replică el. Dar tu? Te-ai împăcat cu Jackie Wettington?

Şi care ar fi fost răspunsul la întrebarea *asta?* Până acum, din câte ştia ea, nu avea de ce să se împace cu Jackie. I se păru că-l vedea pe Barbie clătinând uşor din cap şi speră să nu fi fost doar imaginaţia ei.

— Încă nu, zise ea.

— Ar fi cazul. Spune-i să nu mai fie javră.

— Vezi să nu, mormăi Mel, şi o trase pe Rose de braţ. Hai odată! Nu mă face să te iau pe sus.

— Spune-i c-am zis eu că eşti în regulă! mai strigă Barbie, în timp ce Rose urca scara, urmată de Mel. Voi două chiar ar trebui să staţi de vorbă! Şi-ţi mulţumesc pentru sendvişuri.

„Spune-i c-am zis eu că eşti în regulă."

Acesta era mesajul, nu avea nicio îndoială. Nu credea că Mel se prinsese; dintotdeauna fusese cam slab de minte, iar viaţa sub Dom nu părea să-l fi deşteptat cu nimic. Probabil că tocmai de aceea alesese şi Barbie să rişte.

Rose se hotărî s-o găsească pe Jackie cât mai curând posibil şi să-i transmită mesajul: *„Barbie a spus că sunt în regulă. Şi că poţi vorbi cu mine."*

— Mulţumesc, Mel, mai zise ea, când ajunseră înapoi în camera de pregătire. Ai fost foarte drăguţ că m-ai lăsat să i le duc.

Mel privi în jur, văzu că nu era de faţă nicio autoritate superioară şi se relaxă.

— *No problemo,* dar cu cina nu cred c-ai să mai cobori acolo, fiindcă nu se poate.

Stătu puţin pe gânduri, apoi deveni filosofic.

— Merita ceva bun, totuşi, cred. Fiindcă săptămâna viitoare pe vremea asta o să fie la fel de fript ca samvigiurile ălea de i le-ai făcut. *„Mai vedem noi”,* răspunse Rose în sinea ei.

22

Andy Sanders şi The Chef stăteau aşezaţi lângă magazia de materiale de la WCIK, inhalând fum dintr-un vas de sticlă. Drept în faţa lor, pe câmpia din jurul turnului radio, se afla o movilă de pământ marcată cu o cruce făcută din stinghii de la lăzi. Sub movilă zăcea Sammy Bushey, torţionară a păpuşilor Bratz, victimă a unui viol, mamă a lui Little Walter. Chef spunea că mai târziu poate avea să fure o cruce normală din cimitirul de lângă Chester Pond. Dacă mai avea timp – chestie de care nu era prea sigur.

Ca pentru a-şi sublinia cuvintele, ridică telecomanda uşii garajului.

Lui Andy îi părea rău pentru Sammy, la fel ca şi pentru Claudette şi Dodee, dar acum era un regret clinic, închis la loc sigur în propriul său Dom: putea să-l vadă, să-i recunoască existenţa, dar nu şi să relaţioneze prea exact cu el. Ceea ce era bine. Încerca să-i explice acest lucru lui Chef Bushey, deşi pe la mijloc se cam pierdea – era un concept prea complex pentru el. Totuşi, Chef dădu din cap, după care îi întinse lui Andy un vas mare de sticlă. Avea scrise pe el cuvintele: **NU SE COMERCIALIZEAZĂ LEGAL.**

— Bun, nu-i aşa?

— Da! răspunse Andy.

Un timp, discutară despre cele două mari texte ale toxicomanilor renăscuţi: ce bun era căcatul ăla şi ce futuţi

erau că trăgeau din căcatul ăla aşa de bun. La un moment dat, se produse o explozie puternică, undeva spre nord. Andy îşi puse mâna streaşină la ochi, care-l usturau din cauza fumului. Cât pe ce să scape vasul, dar Chef îl prinse la timp.

— Căca-m-aş, ăla-i un *avion!*

Andy încercă să se ridice, dar picioarele, deşi era plin de energie, nu voiau să-l susţină. Se aşează la loc.

— Nu, Sanders, spuse Chef.

Trase un fum din vas. Aşa cum stătea cu picioarele încrucişate, arăta ca un indian care fumează pipa păcii.

Între Andy şi Chef, rezemate de peretele magaziei, se aflau patru automate AK-47 de fabricaţie rusească, dar importate – la fel ca multe alte obiecte de soi ales depozitate înăuntru – din China. Mai era şi o stivă de cinci lăzi cu încărcătoare de câte treizeci de cartuşe şi o cutie cu grenade RGD-5. Chef îi tradusese lui Andy ideogramele de pe cutia de grenade: *„Nu scăpaţi căcănăria asta.”*

Acum, Chef luă unul dintre AK-uri şi şi-l depuse pe genunchi.

— Ăla *nu* a fost un avion, sublinie el.

— Da’ ce-a fost?

— Un semn de la Dumnezeu.

Chef se uită la cuvintele pe care le scrisese cu vopsea pe peretele magaziei: două citate (interpretate liber) din Apocalipsă, cu numărul 31 sărind în ochi. Apoi, reveni cu privirea spre Andy. La nord, norul de fum de pe cer se risipea. Sub el se înălţau alte coloane de fum, mai proaspete, din zona unde resturile avionului căzuseră în pădure.

— Am greşit data, spuse el, meditativ. Anul ăsta, Halloweenul vine mai devreme. Poate azi, poate mâine… poate poimâine.

— Sau răspoimâine! adăugă Andy, conştiincios.

— Poate, aprobă Chef, dar eu cred că mai devreme. Sanders!

— Ce, Chef?

— Ia-ţi un automat. Acum eşti în oastea Domnului. Eşti un soldat creştin. Vremurile când îl lingeai în cur pe ticălosul ăla apostat au apus.

Andy luă şi el un AK, punându-şi-l pe coapsele goale. Îi plăceau greutatea şi căldura metalului. Verifică dacă arma era asigurată. Era.

— La ce ticălos apostat te referi?

Chef îl fixă cu o privire de dispreţ absolut, dar când Andy întinse mâna după vas, i-l dădu destul de binevoitor. Era destul pentru amândoi, de-acum şi până la sfârşit, şi da, într-adevăr, sfârşitul nu era departe.

— Rennie. Ticălosul *ăla* apostat.

— E prietenul meu… tovarăşul meu… dar poate fi şi un dur, nici vorbă, recunoscu Andy. *Doamne,* da' bun e căcatul ăsta.

— Este, îi dădu dreptate ursuz Chef, şi luă înapoi vasul (pe care Andy acum îl considera un fel de Pipă a Păcii Smokeum). E cea mai lungă dintre sticlele lungi, cea mai pură dintre cele pure – şi ce este, Sanders?

— Un medicament contra melancoliei! replică prompt Andy.

— Şi ăla ce-i? continuă Chef, arătând spre noul semn negru de pe Dom.

— Un semn! De la Dumnezeu!

— Da… murmură celălalt, mai îmbunat. Exact asta e. Acum suntem pe drumul lui Dumnezeu, Sanders. Ştii ce s-a întâmplat când Dumnezeu a desfăcut a şaptea pecete? Ai *citit* Apocalipsa?

Andy îşi mai amintea câte ceva, dintr-o tabără creştină unde fusese în adolescenţă, cu îngeri care săreau din pecetea aia a şaptea precum clovnii din maşinuţă, în arena circului, dar nu voia să se exprime aşa. Chef ar fi putut-o considera o blasfemie. Se mulţumi să clatine din cap.

— Nici nu mă aşteptam, mormăi Chef. Poate c-ai auzit nişte *predici* la Sfântul Mântuitor, da' predicatul nu-i

învăţătură. Predicatul nu-i adevăratul *căcat vizionar.* Înţelegi asta?

Ceea ce înţelegea Andy era că mai voia un fum – dar dădu din cap că da.

— Când s-a desfăcut a şaptea pecete, au apărut şapte îngeri, cu şapte trâmbiţe. Şi de fiecare dată când sufla câte unul în goarnă, câte o năpastă lovea Pământul. Uite, ia din căcatul ăsta, o să-ţi ajute la concentrare.

De cât timp stăteau acolo, fumând? Părea să fi trecut ore întregi. Chiar văzuseră un avion prăbuşindu-se? Andy bănuia că da, dar acum nu mai era foarte sigur. Totul părea tras de păr îngrozitor de tare. Poate ar fi fost bine să fure un pui de somn. Pe de altă parte, era o minunăţie soră cu extazul să stea acolo cu Chef, drogându-se şi instruindu-se.

— Era să mă omor, dar Dumnezeu m-a salvat, îi spuse el lui Chef.

Era un gând atât de minunat, încât îi umplea ochii de lacrimi.

— Mda, da, se vede clar. Partea astălaltă nu mai e la fel de clară, aşa că ascultă.

— Ascult.

— Primul înger a sunat şi a plouat cu sânge pe Pământ. Al doilea înger a sunat şi un munte de foc a fost aruncat în mare – adică vulcanii şi alte căcaturi.

— Da! strigă Andy, apăsând involuntar pe trăgaciul AK-47-ul de pe genunchi.

— Fă bine şi ai grijă, îl atenţionă Chef. Dacă siguranţa nu era pusă, mi-ai fi zburat gâdili-scula drept în bradul de colo. Ia de-aici.

Şi iar îi întinse vasul. Andy nici nu mai ţinea minte când i-l înapoiase, dar trebuia s-o fi făcut la un moment dat. Şi ce *oră* era…? Părea să fie cam jumătatea după-amiezii, dar cum să se poată una ca asta? Nu i se făcuse foame la prânz, iar lui i se făcea *în fiecare zi* foame la prânz, era masa lui preferată.

— Şi-acuma, ascultă, Sanders, că vine partea cea mai importantă.

Chef putea să citeze din memorie, căci studiase temeinic Apocalipsa de când se mutase acolo, la postul de radio; o citea şi o recitea obsesiv, uneori cât era noaptea de lungă, până când se crăpa de ziuă.

— „Şi a trâmbiţat al treilea înger, şi a căzut din cer o stea uriaşă, arzând ca o făclie!”

— Păi tocmai am văzut asta!

Chef dădu din cap. Ochii-i stăteau aţintiţi spre pata neagră din locul unde zborul Air Ireland 179 îşi găsise sfârşitul.

— „Şi numele stelei se cheamă Absintos, şi mulţi dintre oameni au murit din pricina apelor, pentru că se făcuseră amare.” Şi *tu* eşti amărât, Sanders?

— Nu! îl asigură Andy.

— Nu. Noi suntem *dulci.* Dar acum, că Steaua Absintos a ars pe cer, vor veni oamenii *amari.* Dumnezeu mi-a spus asta, Sanders, şi nu-s gogoşi. Verifică-mă şi-ai să vezi că am toleranţă zero la gogoşi. Au să ne ia toate astea. Rennie şi bandiţii lui care îndrugă la gogoşi.

— Nici gând! strigă Andy.

Îl cuprinse o stare de paranoia, bruscă şi îngrozitor de intensă. Puteau fi acolo deja! Bandiţii cu gogoşi, furişându-se printre copaci! Bandiţii cu gogoşi, venind pe Little Bitch Road cu un convoi de camioane! Acum, că Chef dusese vorba, îşi dădea seama chiar şi de ce ar fi vrut Rennie s-o facă. Ar fi numit-o „debarasare de dovezi”.

— Chef! îşi apucă el de umăr noul prieten.

— Uşurel, Sanders. Mă doare.

Andy slăbi strânsoarea.

— Big Jim a spus deja că vine să ia rezervoarele de propan – *ăsta-i primul pas!*

Chef dădu din cap.

— Au fost deja aici, o dată. Au luat două rezervoare. I-am lăsat să le ia.

Făcu o pauză, apoi bătu cu palma în cutia de grenade.

— Data viitoare n-am să-i mai las. Eşti de acord?

Andy se gândi la kilogramele de drog din clădirea de al cărei perete stăteau rezemaţi şi-i dădu lui Chef răspunsul pe care acesta îl aştepta.

— Fratele meu, spuse, îmbrăţişându-l.

Chef era slinos şi puţea a transpiraţie, dar Andy îl strânse în braţe cu entuziasm. Lacrimile îi şiroiau pe obrajii nebărbieriţi, în zi lucrătoare, pentru prima oară în douăzeci de ani şi mai bine. Era minunat. Era… era…

Fratern!

— Frate… suspină el în urechea lui Chef.

Acesta îl împinse înapoi, privindu-l solemn.

— Suntem agenţii Domnului, spuse el.

Iar Andy Sanders – care acum era singur pe lume, nemaiavându-l decât pe profetul slăbănog de alături – zise „Amin!”

23

Jackie îl găsi pe Ernie Calvert în spatele casei, unde-şi plivea de buruieni grădina. Se cam temea să-l abordeze, în ciuda a ceea ce-i spusese lui Piper, dar nu avea niciun motiv. Ernie o apucă de umeri cu nişte mâini surprinzător de puternice pentru un omuleţ trupeş ca el. Ochii-i străluceau.

— Slavă Domnului că-şi mai dau seama şi alţii de ce blestemăţii se ţine fanfaronul ăla! declară el, apoi îşi retrase mâinile. Scuze. Ţi-am murdărit bluza.

— Nu face nimic.

— E un tip periculos, agent Wettington. Ştii asta, nu-i aşa?

— Da.

— Şi deştept. A pus la cale afurisita aia de revoltă pentru mâncare la fel ca un terorist care pune o bombă.

— N-am nicio îndoială.

— Da-i şi prost. Deştept şi prost, cumplită combinaţie. Când eşti aşa, mă-nţelegi, poţi convinge oamenii să te urmeze. Tocmai până-n fundu' iadului. Uită-te la Jim Jones ăla, îl mai ţii minte?

— Cel care şi-a pus discipolii să bea otravă. Deci ai să vii la întrunire?

— Ba bine că nu! Şi pân-atunci o să tac mâlc. Doar dacă nu vrei să vorbesc şi cu Lissa Jamieson, adică. O fac bucuros.

Înainte ca Jackie să apuce să răspundă, telefonul ei mobil sună. Era cel personal. Aparatul de serviciu îl predase la poliţie, odată cu insigna şi pistolul.

— Alo, aici Jackie.

— *Mihi portatoe vulneratos,* sergent Wettington, spuse un glas necunoscut.

Era motto-ul fostei ei unităţi militare din Würzburg – *Aduceţi-ni-i pe răniţii voştri* – iar Jackie răspunse pe negândite:

— Pe targă, în cârje sau în saci, îi punem la un loc cu cârpe şi gândaci. Cine naiba-i la telefon?

— Colonel James Cox, sergent.

Jackie îşi îndepărtă telefonul de gură.

— Mă laşi un minut, Ernie?

Calvert dădu din cap şi se întoarse în grădina lui. Jackie porni agale spre gardul cu zăbrele din faţa curţii.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule colonel? Iar linia asta telefonică e securizată?

— Sergent, dacă omul vostru, Rennie, poate intercepta apelurile telefonice făcute din afara Domului, avem mari probleme.

— Nu e omul meu.

— Mă bucur să aflu.

— Şi nu mai sunt nici în Armată. De-o vreme-ncoace, Şaizeci şi şaptele nu mi se mai vede nici măcar în oglinda retrovizoare, domnule.

— Ei, nu e tocmai aşa, Sarge. Din ordinul Preşedintelui Statelor Unite ai fost încorporată din nou. Bine ai revenit!

— Domnule, nu ştiu dacă să zic mulţumesc foarte mult, sau futu-vă-n cur foarte tare.

Cox râse, deşi cam fără chef.

— Salutări de la Jack Reacher.

— De la el aveţi numărul?

— Da, şi o recomandare. O recomandare de la Reacher înseamnă foarte mult. Ai întrebat ce poţi face pentru mine. Răspunsul constă în două părţi, ambele simple. Unu: scoate-l pe Dale Barbara din încurcătura-n care a intrat. Doar dacă nu cumva crezi că e vinovat de acuzaţiile care i se aduc..?

— Nu, domnule, sunt sigură că nu e. Adică, *suntem* siguri. Mai mulţi oameni.

— Bine. *Foarte* bine.

Uşurarea din tonul lui era inconfundabilă.

— Partea a doua: puteţi să-l daţi jos pe nemernicul ăla de Rennie de unde s-a cocoţat?

— Asta ar fi sarcina lui Barbie. Dacă… Sunteţi sigur că linia asta e securizată?

— Categoric.

— Dacă reuşim să-l scoatem.

— Treaba asta e în lucru, nu?

— Da, domnule, aşa cred.

— Excelent. Câte cămăşi brune are Rennie?

— În prezent, vreo treizeci, dar continuă să angajeze. Iar aici, în The Mill, s-ar numi mai degrabă „cămăşi albastre”, însă am prins ideea. Nu-l subestimaţi, domnule colonel. Are în buzunar aproape tot oraşul. Vom încerca să-l scoatem pe Barbie şi ar fi bine să speraţi să reuşim, fiindcă de una singură nu prea pot face mare lucru cu Big Jim. Răsturnarea dictatorilor, fără ajutor din afară, e cam cu zece kilometri peste nivelul meu de salarizare. Şi, fie vorba între noi, serviciul meu în poliţia din Chester’s Mill s-a încheiat. Rennie mi-a dat cu şutu’.

— Informează-mă când şi cum poţi. Eliberează-l pe Barbara şi predă-i acţiunea de rezistenţă. Vom vedea noi cine pe cine zboară-n şuturi.

— Domnule, aţi cam vrea să fiţi aici, nu-i aşa?

— Din toată inima, răspunse Cox fără nicio ezitare. Aş pune pe butuci hodoroaga nemernicului ăluia în vreo douăşpe ore, cel mult.

Jackie se îndoia de asta, de fapt; sub Dom, lucrurile mergeau altfel. Cei din afară nu puteau să înţeleagă. Până şi timpul curgea altfel. Cu cinci zile în urmă, totul fusese normal – şi acum, uite…

— Încă un lucru, adăugă colonelul Cox. Sacrifică-ţi puţin timp din programul dumitale atât de ocupat şi uită-te la televizor. Ne vom da toată silinţa să-i facem lui Rennie viaţa cât mai incomodă.

Jackie îşi luă rămas-bun şi întrerupse legătura. Apoi, reveni în locul în care grădinărea Ernie.

— Ai un generator? îl întrebă.

— A murit azi-noapte, răspunse el, binedispus.

— Bine, atunci hai să mergem într-un loc unde-i un televizor care să meargă. Prietenul meu spune că ar fi cazul să ne uităm la ştiri.

Porniră spre Sweetbriar Rose. Pe drum, o întâlniră pe Julia Shumway şi o luară şi pe ea.

UMFLAT

1

La Sweetbriar era închis până la ora cinci după-amiază, când Rose plănuia să ofere o cină uşoară, mai mult din resturi. În timp ce prepara salata de cartofi şi stătea cu ochii spre televizorul de deasupra tejghelei, începură bătăile în uşă. Erau Jackie Wettington, Ernie Calvert şi Julia Shumway. Rose străbătu restaurantul gol, ştergându-şi mâinile de şorţ, şi descuie uşa. Horace alerga mărunt pe urmele Juliei, cu urechile ciulite şi un rânjet amical. Rose se asigură că inscripţia ÎNCHIS era la locul ei, apoi încuie din nou uşa în urma lor.

— Mulţumim, spuse Jackie.

— N-ai de ce, replică Rose. Oricum voiam să te văd.

— Pentru ăla am venit, continuă Jackie, arătând spre televizor. Eram la Ernie şi pe drum încoace am întâlnit-o şi pe Julia. Stătea pe trotuarul de vizavi de casa ei, oftând cu ochii la ruine.

— Nu oftam, precizează Julia. Horace şi cu mine căutam o soluţie de a scoate ziarul după întrunirea orăşenească. Va trebui să fie o ediţie mică – poate doar două pagini –, dar o să *apară.* Sunt hotărâtă.

Rose întoarse iar capul spre televizor. Pe ecran, o tânără drăguţă vorbea la microfon, în faţa camerei. În spatele ei se afla un banner cu inscripţia: AZI MAI DEVREME, GRAŢIE ABC. Dintr-odată, se auzi o bubuitură, iar pe cer înflori o văpaie. Reportera tresări, ţipă, se răsuci în loc. Între timp, cameramanul o pierdu din cadru, focalizând pe fragmentele în cădere ale avionului Air Ireland.

— Nu-s decât reluări ale imaginilor cu prăbuşirea avionului, le spuse Rose. Dacă nu le-aţi văzut deja, vă poftesc. Jackie, l-am văzut pe Barbie azi spre prânz – i-am

dus nişte sendvişuri şi m-au lăsat să cobor la subsol, unde sunt celulele. Sub supravegherea lui Melvin Searles.

— Norocoaso, remarcă Jackie.

— Ce face? întrebă Julia. E bine?

— Arată ca mânia lui Dumnezeu, dar cred că da, rezistă destul de bine. A zis… poate-ar fi mai bine să ţi-o spun între patru ochi, Jackie.

— Orice ţi-a zis, cred că mi-o poţi spune de faţă cu Ernie şi Julia.

Rose căzu pe gânduri, dar numai un moment. Dacă nici Ernie Calvert şi Julia Shumway nu puteau fi demni de încredere, atunci nimeni nu mai era.

— A zis că trebuie să vorbesc cu tine. Să ne împăcăm – de parcă ne-am fi certat. Şi că să-ţi spun că sunt în regulă.

Jackie se întoarse spre Ernie şi Julia. Rose avu impresia că-i întreba ceva din priviri şi i se răspundea.

— Dacă Barbie zice că eşti în regulă, atunci eşti în regulă, spuse Jackie, în timp ce Ernie dădea din cap cu convingere. Scumpo, în seara asta am pus de-o mică întrunire. La parohia Congo. E cam secretă…

— Nu „cam”, *este* secretă, preciză Julia. Şi, după cum stau lucrurile acum în oraş, ar fi mai bine ca secretul să nu transpire.

— Dacă e vorba despre ceea ce cred eu, atunci sunt cu voi.

Mai încet, Rose adăugă:

— Anson, însă, nu. Poartă una din brasardele alea nesuferite.

Chiar atunci, pe micul ecran apăru inscripţia CNN BREAKING NEWS, însoţită de enervanta frază muzicală în gamă minoră pe care postul de televiziune o punea la fiecare reportaj despre Dom. Rose se aştepta să-l vadă pe Anderson Cooper sau pe iubitul ei Wolfie – amândoi se instalaseră acum în Castle Rock dar vorbi Barbara Starr, corespondenta de presă de la Pentagon. Stătea în faţa

satului de corturi şi rulote care servea drept avanpost al Armatei în Harlow.

— Don, Kyra – colonelul James O. Cox, însărcinatul Pentagonului începând de sâmbăta trecută, când a luat fiinţă misterul mamut cunoscut ca „Domul”, va vorbi presei pentru a doua oară de la începutul acestei crize. Subiectul le-a fost anunţat reporterilor acum câteva momente şi suntem siguri că-i va electriza pe zecile de mii de americani care au rude şi prieteni dragi în oraşul claustrat Chester’s Mill. Ni s-a spus…

Ascultă ceva, în casca de la ureche.

— Iată-l pe colonelul Cox.

Cei patru din restaurant stăteau aşezaţi pe taburetele de la bar, privind cum în cadru apărea interiorul unui cort spaţios. Pe scaunele pliante erau aşezaţi vreo patruzeci de reporteri, iar alţii stăteau în picioare, la spatele lor. Murmurau între ei. Într-un capăt al cortului se afla o mică scenă improvizată. Pe ea era instalat un pupitru festonat cu microfoane şi încadrat de drapele americane, iar în spatele lui se înălţa un ecran.

— Destul de profesionist, pentru o operaţiune la botu’ calului, comentă Ernie.

— Da, cred că totul a fost bine pus la punct, replică Jackie, amintindu-şi ce-i spusese Cox: *„Ne vom da toată silinţa să-i facem lui Rennie viaţa cât mai incomodă.”*

În stânga, printr-o intrare a cortului, apăru un bărbat scund şi vânjos, cu părul grizonant, care veni grăbit spre estrada improvizată. Nimeni nu se gândise să aşeze vreo scăriţă sau măcar o ladă cu rol de treaptă, dar asta nu era o problemă pentru vorbitor: sări pe scenă cu uşurinţă, fără să încetinească pasul măcar o clipă. Era îmbrăcat într-o uniformă kaki, simplă, de campanie. Dacă avea medalii, nu se vedeau nicăieri. Singurul însemn de pe cămaşa lui era bareta pe care scria: COL. J. COX. Nu avea la el hârtii. Reporterii tăcură imediat, iar Cox le adresă un mic zâmbet.

— Tipul ăsta ar trebui să ţină conferinţe de presă tot timpul, remarcă Julia. Arată *bine.*

— Taci, Julia, o potoli Rose.

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc că aţi venit, începu Cox. Voi fi scurt, după care am să răspund la câteva întrebări. Situaţia privitoare la Chester's Mill şi la ceea ce în prezent numim Domul este următoarea: oraşul continuă să fie izolat, încă nu avem idee ce anume cauzează acest fenomen, nici de unde provine şi n-am reuşit să spargem bariera. Dacă o făceam, aţi fi ştiut, desigur. Cei mai competenţi savanţi din America – cei mai buni din întreaga lume – studiază cazul, şi avem în vedere un număr de ipoteze. Să nu mă întrebaţi despre acestea, pentru că deocamdată nu veţi primi niciun răspuns.

Reporterii murmurară nemulţumiţi. Cox îi lăsă să se liniştească. Sub el, pe burtiera CNN apăru inscripţia: DEOCAMDATĂ, NICIUN RĂSPUNS. Când rumoarea încetă, Cox vorbi mai departe:

— După cum ştiţi, am stabilit o zonă de acces interzis în jurul Domului, iniţial de un kilometru şi jumătate, extinsă la trei kilometri duminică şi la patru marţi. Am avut mai multe motive, cel mai important fiind acela că Domul este periculos pentru oamenii cu anumite implanturi, cum ar fi stimulatoarele cardiace. Un al doilea motiv este că ne-am temut că acel câmp care generează Domul ar putea avea şi ale efecte dăunătoare, mai puţin vizibile.

— Vă referiţi la radiaţii, domnule colonel? întrebă cineva.

Cox îl îngheţă cu o privire, iar când consideră că reporterul se astâmpărase (nu era Wolfie, avu Rose bucuria să vadă, ci băgăreţul ăla nesărat şi cu început de chelie de la FOX News), continuă:

— Acum presupunem că nu există efecte nocive, cel puţin pe termen scurt, aşa că am stabilit data de vineri, douăzeci şi şapte octombrie – adică, poimâine – ca Zi de Vizită la Dom.

La auzul acestor cuvinte, se declanşă un val de întrebări învălmăşite într-o omogenitate perfectă. Cox aşteptă din nou, iar când asistenţa reveni la tăcere, luă o telecomandă de pe raftul pupitrului şi apăsă pe un buton. O fotografie de înaltă rezoluţie (mult prea fidelă ca să fi fost downloadată de pe Google Earth, după opinia Juliei) apăru pe ecranul alb. Arăta Chester's Mill şi cele două oraşe de la sud, Motton şi Castle Rock. Cox lăsă jos telecomanda şi luă un indicator laser.

Acum, burtiera anunţa: VINERI ZI DE VIZĂTĂ LA DOM. Julia zâmbi. Colonelul Cox prinsese CNN-ul cu ortografia în vine.

— Credem că putem primi şi gestiona o mie două sute de vizitatori, declară Cox, vorbind răspicat. Aceştia se vor limita la rude apropiate, cel puţin au această ocazie… şi cu toţii sperăm şi ne rugăm ca alta să nu mai existe. Punctele de adunare vor fi aici, la Parcul de Distracţii din Castle Rock, şi aici, în capătul şoselei din Oxford Plains, continuă el, indicând ambele locuri. Vom pregăti două duzini de autobuze, câte douăsprezece în fiecare loc. Acestea vor fi furnizate de şase districte şcolare din împrejurimi, care în acea zi vor suspenda cursurile ca să contribuie la acţiunea noastră, şi le oferim cele mai sincere mulţumiri. Un al douăzeci şi cincilea autobuz va sta la dispoziţia presei, lângă magazinul Shiner's Bait and Tackle din Motton.

Şi pe un ton mai sec:

— De vreme ce la Shiner's se vând şi băuturi alcoolice, sunt convins că cei mai mulţi dintre dumneavoastră îl ştiu deja. De asemenea, la deplasare va participa şi un car de reportaj video – repet: *unul.* Veţi aranja reportajele de la faţa locului, doamnelor şi domnilor, iar furnizorul transmisiei va fi ales prin tragere la sorţi.

La auzul acestei veşti, se auzi un geamăt general, deşi absolut formal.

— Autobuzul presei are patruzeci şi opt de locuri, iar aici se vede clar că sunt sute de reprezentanţi ai mass-media

din întreaga lume…

— *Mii!* strigă un bărbat cărunt, stârnind râsetele tuturor.

— Mamă, ce mă bucur că măcar *cineva* se distrează, comentă acru Ernie Calvert.

Cox îşi îngădui un zâmbet.

— Vă accept rectificarea, domnule Gregory. Locurile vor fi alocate conform organizaţiilor dumneavoastră de presă – reţele de televiziune, Reuters, Tass, AP şi aşa mai departe – iar acestora le va reveni sarcina de a-şi alege reprezentanţii.

— Să facă bine să-l trimită pe Wolfie de la CNN, asta-i tot ce pot spune, zise Rose.

Reporterii turuiau surescitaţi.

— Pot să continui? întrebă Cox. Iar aceia dintre dumneavoastră care trimit SMS-uri sunt rugaţi să se oprească.

— Ooo, făcu Jackie. Îmi plac oamenii categorici.

— Cu siguranţă, reţineţi că nu dumneavoastră sunteţi subiectul, da? V-aţi mai comporta astfel dacă ar fi fost o surpare de mină sau nişte oameni prinşi sub dărâmături, după un cutremur?

La aceste cuvinte, se lăsă tăcerea, ca printre elevii unei clase a patra când învăţătoarea îşi pierde în fine calmul. Chiar *era* categoric, îşi spuse Julia, dorindu-şi din toată inima, pentru un moment, să-l fi avut pe Cox acolo, sub Dom, la conducere. Dar, desigur, dacă porcii ar avea aripi, şuncile ar fi aeropurtate.

— Datoria dumneavoastră, doamnelor şi domnilor, este dublă: ne veţi ajuta să răspândim ştirea, şi după aceea veţi avea grijă ca lucrurile să decurgă firesc în Ziua Vizitei.

Anunţul CNN deveni: PRESA AJUTĂ VIZĂTATORII VINERI.

— Ultimul lucru pe care-l dorim e să înceapă o năvală a rudelor din toată ţara spre vestul statului Maine. Avem deja aproape zece mii de rude ale oamenilor prinşi sub Dom în zonele apropiate; hotelurile, motelurile şi campingurile sunt

pline până la refuz. Mesajul pentru rudele din alte regiuni ale ţării este următorul: „Dacă nu sunteţi aici, nu veniţi”. Nu numai că nu vi se va acorda un permis de vizită, dar veţi fi întorşi din drum la punctele de control, aflate aici, aici, aici şi aici, mai spuse el, arătând localităţile Lewiston, Auburn, North Wincham şi Conway, New Hampshire.

După un moment de respiro, continuă:

— Rudele aflate actualmente în zonă trebuie să se prezinte la agenţii de înscriere postaţi deja la punctele de adunare indicate din Castle Rock şi Oxford Plains. Dacă vă gândiţi să săriţi la volan în clipa asta, n-o faceţi. Nu este Vânzarea cu Preţ Redus de la Filene’s, şi dacă ajungeţi primii la coadă n-o să vă alegeţi cu nimic. Vizitatorii vor fi stabiliţi prin tragere la sorţi şi trebuie să vă înscrieţi ca să intraţi. Cei care solicită permisul de vizitare trebuie să prezinte două fotografii de identitate. Vom încerca să le acordăm prioritate vizitatorilor cu două sau mai multe rude în The Mill, dar nu putem promite nimic. Şi un avertisment: dacă vineri apăreţi în vreunul dintre autobuze şi nu aveţi permis sau aveţi unul fals – dacă ne complicaţi acţiunea, cu alte cuvinte –, veţi ajunge la puşcărie. *Nu* ne puneţi răbdarea la încercare în privinţa asta.

Şi, după altă scurtă pauză:

— Vineri dimineaţa, îmbarcarea va începe la orele opt-zero-zero. Dacă totul merge normal, veţi beneficia de cel puţin patru ore cu cei dragi, poate chiar mai mult. Creaţi-ne dificultăţi, şi timpul petrecut cu cei de sub Dom se va scurta. Autobuzele vor părăsi Domul la orele şaptesprezece.

— Care e locul vizitei? strigă o femeie.

— Tocmai acum ajungeam şi acolo, Andrea.

Cox luă telecomanda şi execută un zoom pe Şoseaua 119. Jackie cunoştea bine zona. Acolo, fusese cât pe ce să-şi rupă nasul într-o ciocnire cu Domul. Vedea acoperişurile caselor de la ferma Dinsmore, acareturile şi grajdurile.

— În partea dinspre Motton a Domului este o piaţă cu lucruri de ocazie, o arătă Cox cu indicatorul. Autobuzele vor

parca acolo. Vizitatorii vor debarca şi vor merge pe jos spre Dom. Pe ambele laturi e destul spaţiu ca să se adune toţi oamenii. Orice resturi rămase în zonă au fost înlăturate.

— Vizitatorii vor avea voie să meargă chiar până la Dom? vru să ştie un reporter.

Cox se întoarse din nou cu faţa spre cameră, adresându-se direct potenţialilor vizitatori. Rose putea să-şi imagineze speranţa şi teama acelor oameni – care urmăreau emisiunea la televizoarele din baruri şi moteluri sau o ascultau la radiourile maşinilor. Ea, una, le simţea pe amândouă.

— Vizitărilor li se va permite accesul până la doi metri de Dom, spuse Cox. Considerăm că e o distanţă sigură, deşi nu putem garanta nimic. Asta nu e testarea de siguranţă a unui carusel din parcul de distracţii. Oamenii cu implanturi electronice trebuie *să stea la distanţă.* În privinţa asta, singuri decideţi ce veţi face; nu putem căuta cicatrice de la stimulatoarele cardiace pe pieptul tuturor vizitatorilor. De asemenea, aceştia îşi vor lăsa toate dispozitivele electronice, inclusiv – dar nu numai – ipod-urile, telefoanele mobile şi Blackberrie-urile, în autobuze. Reporterii cu microfoane şi camere vor fi ţinuţi la distanţă. Spaţiul din imediata apropiere a Domului le este rezervat vizitatorilor, iar ceea ce discută ei cu cei dragi nu priveşte pe nimeni altcineva. Oameni buni, planul ăsta o să meargă numai dacă şi dumneavoastră ne ajutaţi să reuşească. Dacă-mi daţi voie să mă exprim în termenii din *Star Trek,* ajutaţi-ne s-o facem aşa.

Puse indicatorul jos.

— Iar acum, voi răspunde la câteva întrebări. *Doar* la câteva. Domnule Blitzer.

Rose se lumină la faţă. Ridică o ceaşcă de cafea proaspătă şi închină cu ea spre ecran.

— Arăţi bine, Wolfie! Poţi să mănânci crochete la mine-n pat oricând vrei!

— Colonele Cox, exista ceva planuri de a adăuga şi o conferinţă de presă cu oficialităţile oraşului? înţelegem că Al Doilea Ales, James Rennie, este liderul propriu-zis în exerciţiu. Ce se întâmplă în privinţa asta?

— *Încercăm* să organizăm şi o conferinţă de presă, la care să participe domnul Rennie şi orice alte oficialităţi ale oraşului ar mai fi cazul. Ar trebui să aibă loc la amiază, dacă totul decurge conform programului pe care-l avem în vedere.

O rundă de aplauze spontane ale reporterilor salută aceste cuvinte. Nimic nu le plăcea mai mult ca o conferinţă de presă – poate eventual un politician de înalt nivel prins în pat cu o curvă de nivel la fel de înalt.

Cox continuă:

— Ideal ar fi ca această conferinţă de presă să aibă loc chiar acolo, pe drum, cu purtătorii de cuvânt ai oraşului, oricare ar fi aceia, stând în partea lor, iar dumneavoastră, doamnelor şi domnilor, în partea dinspre noi.

Vorbărie surescitată. Le plăceau posibilităţile vizuale.

— Domnule Holt, îi dădu cuvântul Cox.

Lester Holt, de la NBC, sări în picioare.

— Cât de sigur sunteţi că domnul Rennie va participa? Vă întreb, fiindcă se vorbeşte despre nereguli financiar-administrative din partea lui şi despre un soi de cercetare penală a activităţilor sale, efectuată de Procuratura Generală a Statului Maine.

— Am auzit aceste afirmaţii, răspunse Cox. Nu sunt pregătit să le comentez, deşi domnul Rennie s-ar putea să dorească s-o facă.

Tăcu un moment, cu o umbră de zâmbet.

— *Eu,* unul, sigur aş dori s-o facă.

— Rita Braver de la CBS, domnule colonel Cox. Este adevărat că Dale Barbara, omul pe care l-aţi numit administrator de urgenţă în Chester’s Mill, a fost arestat pentru omor? Că, de fapt, poliţia din Chester’s Mill îl crede ucigaş în serie?

Tăcere totală din partea presei; nimic altceva decât priviri atente. Acelaşi lucru era valabil şi pentru cele patru persoane aşezate la tejgheaua din Sweetbriar Rose.

— Este adevărat, răspunse Cox, stârnind o rumoare înăbuşită din partea reporterilor adunaţi. Dar nu există nicio cale de a verifica acuzaţiile sau eventualele probe. Tot ce avem la dispoziţie sunt aceleaşi conversaţii prin telefon şi Internet pe care nu mă îndoiesc că le folosiţi şi dumneavoastră. Dale Barbara este un ofiţer decorat. N-a fost arestat niciodată. Îl cunosc de ani de zile şi am garantat pentru el în faţa Preşedintelui Statelor Unite. Nu am niciun motiv să spun că am greşit, bazându-mă pe ceea ce ştiu în momentul de faţă.

— Ray Suarez, colonele, de la PBS. Credeţi că acuzaţiile împotriva locotenentului Barbara – actualmente colonelul Barbara – ar putea avea motivaţii politice? Că s-ar putea ca James Rennie să-l fi închis pentru a-l împiedica să preia puterea, aşa cum a ordonat Preşedintele?

„Şi, de fapt, despre asta e vorba în a doua jumate a comediei ăsteia”, îşi dădu seama Julia. *„Cox a transformat media de ştiri în Vocea Americii, iar noi suntem oamenii blocaţi după Zidul Berlinului.”* Era topită de admiraţie.

— Dacă aveţi ocazia să-l chestionaţi pe Alesul Rennie vineri, domnule Suares, să-l întrebaţi neapărat acest lucru, spuse Cox, vorbind cu un soi de calm împietrit. Doamnelor şi domnilor, asta-i tot ce am avut de spus.

Şi plecă la fel de grăbit precum venise, dispărând înainte ca reporterii adunaţi să poată măcar începe să strige şi alte întrebări.

— Mamă, Doamne… murmură Ernie.

— Mda… făcu şi Jackie.

Rose închise televizorul. Strălucea toată, plină de energie.

— La ce oră are loc întrunirea aia? Nu regret nimic din ce a spus colonelul Cox, dar toate astea ar putea complica mult viaţa lui Barbie.

2

Barbie află despre conferinţa de presă a lui Cox când Manuel Ortega, roşu la faţă, veni jos şi-i spuse. Ortega, fost lucrător angajat la Alden Dinsmore, purta acum o cămaşă albastră, o insignă de tablă care părea făcută de mână şi un pistol .45 prins pe o a doua centură care-i stătea lăsată pe şolduri, în stilul pistolarilor din filme. Barbie îl ştia ca pe un băiat blajin, cu păr rar şi pielea mereu arsă de soare, căruia-i plăcea să comande la cină mâncăruri pentru micul dejun – clătite, şuncă, ochiuri moi – şi să vorbească despre vaci, rasa lui favorită fiind Belted Galloway, pe care nu reuşea nici mort să-l convingă pe domnul Dinsmore s-o cumpere. Era yankeu până-n măduva oaselor, în ciuda numelui, şi avea un umor sec tipic yankeu. Barbie îl simpatizase întotdeauna. Acesta, însă, era un alt Manuel, un străin căruia-i pierise tot hazul. Aducea veşti despre ultimele evoluţii, mai mult răcnite printre gratii, cu doze considerabile de salivă. Faţa-i era aproape la fel de radioactivă ca şi starea de spirit.

— Nicio vorbă despre ecusoanele pe care ţi le-au găsit în mână la fata aia săraca, nicio vorbă de *căcat* despre asta! Şi p-ormă jegoteiu' ăla cu nădragi de tablă s-a luat de Jim Rennie, care singur ţine-n viaţă oraşu-ăsta de cân' a-nceput totu'! Singur-*singurel!* Cu *SÂRMĂ* şi *SCUIPICI!*

— Las-o mai moale, Manuel, încercă Barbie să-l liniştească.

— Mie-mi zici agent Ortega, bulangiule!

— Bine. Agent Ortega.

Barbie stătea aşezat pe pat şi se gândea cât de uşor i-ar fi fost lui Ortega să scoată din teacă Schoefield-ul .45 şi să-nceapă să tragă.

— Eu sunt aici, Rennie e afară. În ce-l priveşte pe el, sunt sigur că-i e bine.

— *GURA!* zbieră Manuel. *TOŢI* suntem aici! Toţi, sub căcatu' de Dom! Alden nu face nimica numa' bea, băiatu'

care i-a rămas nu mănâncă, şi Donşoara Dinsmore îl tot plânge pe Rory. Jack Evans şi-a zburat creierii, ştiai? Şi militarii ăia borâţi de-acolo n-au al'ceva mai bun să facă decât să-mproaşte cu noroi! Numa' minciuni şi poveşti în fals în timp ce tu provoci răscoale la magazin şi pe urmă ne dai foc la ziar! Probabil pentru ca să nu poa' donşoara Shumway să publice-acolo *CINE EŞTI!*

Barbie tăcu. Se temea că un singur cuvânt rostit ca să se apere ar fi făcut aproape sigur să fie împuşcat.

— Aşa fac ăştia cu or'ce politician care nu le place, continuă Manuel. Vor să ne conducă un ucigaş în serie şi-un violator – unu' care le violează şi *moarte* – în loc de-un creştin? Mai rar aşa josnicie!

Scoase pistolul, îl ridică şi-l îndreptă printre gratii. În ochii lui, gura ţevii arăta la fel de mare ca intrarea într-un tunel.

— Dacă Domu' se duce înainte să te puie pe tine la zid şi să te facă sită, continuă Manuel, îmi găsesc io un minut s-o rezolv. Sunt primu' la coadă, şi coada ăstora din The Mill care-aşteaptă să ţi-o facă-i destul de lungă.

Barbie rămase tăcut, aşteptând continuarea: să moară sau să respire mai departe. Sendvişurile de la Rose Twitchell încercau să i se ridice la loc în gât şi să-l înece.

— Încercăm şi noi aicea să supravieţuim, şi *ăia* nu-s în stare decât să-l murdărească pe-omu' care apără oraşu-ăsta de haos.

Cu un gest repezit, îşi puse pistolul la loc în teacă.

— Mai 'te-n mă-ta. Nu meriţi.

Se întoarse şi porni cu paşi mari înapoi spre scară, cu capul în piept şi umerii aduşi.

Barbie se rezemă de perete şi expiră prelung. Avea broboane de sudoare pe frunte. Mâna pe care o ridică să şi le şteargă îi tremura.

3

Când furgonul lui Romeo Burpee coti pe aleea casei McClatchey, Claire se repezi afară. Avea ochii plini de lacrimi.

— Mamă! strigă Joe, sărind jos încă înainte ca maşina să se fi oprit complet; ceilalţi se bulucirăă după el. Mamă, ce s-a-ntâmplat?

— Nimic… suspină Claire, strângându-l cu putere în braţe. O să fie o Zi de Vizită! Vineri! Joey, cred că s-ar putea să-l vedem pe tata!

Joe scoase un chiot şi începu să danseze cu ea. Benny o îmbrăţişă pe Norrie… şi profită de ocazie ca să-i fure şi un sărut grăbit, observă Rusty. Drăcuşoru' obraznic…!

— Du-mă la spital, Rommie, spuse Rusty.

Le făcu lui Claire şi copiilor cu mâna, în timp ce maşina se retrăgea pe alee. Se bucura să plece fără a fi nevoit să discute cu doamna McClatchey. Viziunea de Mamă putea avea efect şi asupra asistenţilor medicali.

— Şi, cu ocazia asta, mi-ai putea face şi mie favoarea de a vorbi în engleză, nu-n căcănăria aia *on parle* din comicsuri?

— Unii oameni n-au nicio moştenire culturală la care să recurgă, remarcă Rommie, aşa că-s invidioşi pe cei care o au.

— Mda, şi maică-ta poartă galoşi, replică Rusty.

— Ast-aşa-i, da' ea, numa' cân' ploaie.

Pe telefonul mobil al lui Rusty intră un mesaj. Îl deschise şi citi: ÎNTÂLNIRE LA 2130 PAROHIA CONGO SĂ FI ACOLO SAU T SPARG.

— Rommie, spuse el, închizând telefonul. Presupunând că scap cu viaţă de-alde Rennie, ce-ai zice să vii diseară cu mine la o întrunire?

4

La spital, Ginny îl întâmpină în hol.

— Azi e „ziua Rennie" la „Cathy Russell", anunţă ea, fără să pară că vestea-i displăcea cine ştie ce. Thurse Marshall i-

a examinat pe amândoi. Rusty, omul ăsta-i un dar de la Dumnezeu. E clar că nu-l înghite pe Junior – el şi Frankie erau cei care l-au bruscat la Pond –, dar a procedat ca un adevărat profesionist. Tipul se iroseşte-n nu ştiu ce catedră de engleză, la colegiu, când asta e meseria pe care ar trebui s-o facă.

Vorbind mai încet, adăugă:

— E mai bun şi decât mine. Iar cu Twitch, nici nu se *compară.*

— Acum unde-i?

— S-a-ntors acolo unde locuieşte, ca să vadă ce mai fac prietena aia tânără a lui şi cei doi copii pe care i-au luat cu ei. Pare să ţină sincer şi la ei.

— O, Doamne, Ginny s-a îndrăgostit… comentă Rusty, zâmbind.

— Nu fi copil! se încruntă ea.

— În ce salon sunt cei doi Rennie?

— Junior la Şapte, Seniorul la Nouăşpe. Seniorul a venit cu Thibodeau ăla, dar trebuie să-l fi trimis cu nişte treburi, fiindcă era singur când s-a dus să-l vadă pe fii-su.

Zâmbi cinic.

— N-a stat mult. Mai mult a vorbit la mobilul ăla al lui. Puştiul nu face decât să stea ca o momâie, deşi şi-a revenit cu capul. Când l-a adus Henry Morrison, parcă-şi pierduse minţile.

— Şi aritmia lui Big Jim? Cu asta cum stăm?

— I-a potolit-o Thurston.

„Deocamdată” îşi spuse Rusty, nu fără satisfacţie. *„Când va trece efectul valiumului, iar o s-o ia de la-nceput cu ţopăielile cardiac*e.”

— Mai întâi, du-te să-l vezi pe-ăla tânăr, continuă Ginny, vorbind tot cu voce scăzută, deşi erau singuri în hol. Nu-mi place, niciodată nu mi-a plăcut, da’ acuma-mi pare rău pentru el. Nu cred c-o s-o mai ducă mult.

— Thurston i-a spus ceva lui Rennie despre starea lui Junior?

— Da, că s-ar putea ca problema să fie foarte serioasă. Dar se pare că pentru el nu e la fel de serioasă ca telefoanele alea pe care le tot dă. Probabil i-o fi spus cineva despre Ziua de Vizită, de vineri. Rennie e-n culmea dracilor.

Rusty se gândi la cutia de pe Black Ridge, un simplu pătrat subţire cu o suprafaţă de nicio sută cincizeci de centimetri pătraţi, pe care nici chiar aşa nu reuşise s-o ridice. Sau s-o clintească măcar. Se mai gândi şi la capetele pieloase zărite pentru o clipă, care râdeau.

— Sunt unii oameni cărora pur şi simplu nu le plac vizitele, spuse el.

5

— Cum te simţi, Junior?

— OK. Mai bine.

Părea cam nervos. Purta o pijama de spital şi stătea aşezat lângă fereastră. Lumina îi cădea nemiloasă pe chipul descompus. Arăta ca un om de patruzeci de ani încercat din plin.

— Spune-mi ce s-a întâmplat înainte de a leşina.

— Mă duceam la şcoală şi, când colo, am ajuns acasă la Angie. Voiam să-i spun să se împace cu Frank. Tipul ofta la greu după ea.

Rusty se gândi să-l întrebe dacă ştia că şi Angie, şi Frank muriseră, dar n-o făcu – la ce bun? În schimb, îl întrebă:

— Te duceai la şcoală? Şi Domul…?

— A, da…

Acelaşi ton nervos şi lipsit de emoţie.

— Uitasem de el.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci… şi unu…?

— Cum o chema pe mama ta?

Junior se gândi puţin.

— Jason Giambi, spuse el apoi, şi râse ascuţit, deşi expresia stresată şi hăituită de pe faţă nu i se schimbă.

— Când a apărut Domul?

— Sâmbătă.

— Şi cât a trecut de-atunci?

Tânărul se încruntă.

— O săptămână?

Apoi:

— Două săptămâni? A trecut ceva timp, asta-i sigur.

În sfârşit, se întoarse spre Rusty. Ochii-i străluceau de la valiumul pe care i-l injectase Thurse Marshall.

— *Baaarbie* ţi-a zis să-mi pui toate întrebările astea? El le-a omorât, să ştii.

Dădu din cap.

— I-am găsit echizoanele.

O pauză.

— *Ecu*-soanele.

— Barbie nu m-a pus să fac nimic, răspunse Rusty. E la puşcărie.

— Curând o să fie-n iad, replică Junior, cu o indiferenţă seacă. O să-l judecăm şi-l executăm. Aşa a zis tata. În Maine nu e pedeapsa cu moartea, da' el zice că astea-s condiţii de război. Salata cu ouă are prea multe calorii.

— Aşa e, spuse Rusty.

Adusese un stetoscop, un manşon pentru luarea tensiunii şi un oftalmoscop. Îi aplică lui Junior manşonul pe braţ.

— Îi poţi numi pe ultimii trei Preşedinţi în ordine cronologică, Junior?

— Sigur. Bush, Push şi Tush.

Şi râse dement, dar tot fără nicio expresie pe faţă.

Tensiunea lui Junior avea valoarea de 147 peste 120. Rusty se aşteptase la mai rău.

— Mai ţii minte cine-a venit aici, la tine, înaintea mea?

— Mda. Moşu' peste care-am dat la Pond, Frankie şi cu mine, chiar înainte să găsim copiii. Sper că ăia micii-s bine. Erau absolut drăgălaşi.

— Le mai ştii numele?

— Aidan şi Alice Appleton. Ne-am dus la club şi fata aia cu păru’ roşu mi-a făcut laba pe sub masă. O crezusem cuminte, pân-am văzut că de fapt era mişto.

Pauză.

— *Gata.*

— M-hmm…

Rusty trecu la oftalmoscop. Ochiul drept al lui Junior era în regulă. Discul optic al celui stâng era umflat, stare cunoscută ca papilledem. Era un simptom comun al tumorilor cerebrale avansate şi al tumefacţiilor care le însoţeau.

— Vezi ceva verde. McQueen?

— Nţţ.

Lăsă jos oftalmoscopul, apoi ridică degetul arătător în dreptul feţei lui Junior.

— Ia atinge-mi degetul cu al tău. Pe urmă, atinge-ţi nasul.

Junior se conformă. Rusty începu să-şi mişte încet degetul înainte şi-napoi.

— Continuă!

Băiatul reuşi să-şi ducă degetul de la al lui Rusty la nas – o dată. A doua oară, atinse degetul lui Rusty, dar la el îşi nimeri obrazul. A treia oară trecu pe lângă deget şi-şi atinse sprânceana dreaptă.

— La fix! mai vrei? Po’ s-o ţiu aşa toată ziua, să ştii!

Împingându-şi scaunul înapoi, Rusty se ridică în picioare.

— Am s-o trimit pe Ginny Tomlinson cu o reţetă.

— Şi după ce mi-o dă, pot să mă duc? Acasă, vreau să zic.

— Peste noapte stai la noi, Junior. Sub observaţie.

— Da-s sănătos, nu? Am avut înainte una din durerile mele de cap – una din-alea de-mi săreau ochii – da’ a trecut. Sunt bine, da?

— Acum nu-ţi pot spune nimic. Vreau să vorbesc cu Thurston Marshall şi să mă uit prin nişte cărţi.

— Dom’le, da’ ăla nu-i doctor. E prof de engleză.

— O fi, dar te-a tratat bine. Mai bine decât l-aţi tratat tu şi Frank pe el, din câte-am înţeles.

Junior făcu un gest de nepăsare.

— Ne jucam şi noi… Şi-n plus, cu copiii ăia ne-am purtat frumos, nu?

— Aici, nu te pot contrazice. Pentru moment, Junior, relaxează-te. Ce-ar fi să te uiţi puţin la televizor?

Junior se gândi un moment, apoi întrebă:

— Ce-avem la cină?

6

În situaţia existentă, singurul lucru la care se putea gândi Rusty ca să reducă tumefierile din ceea ce-i servea drept creier lui Junior Rennie era o perfuzie cu manitol. Luă fişa medicală de pe uşă şi văzu că avea ataşat un bilet scris într-o caligrafie lăbărţată pe care n-o cunoştea:

Dragă Doctore Everett,

Ce părere ai de un tratament cu manitol pentru acest pacient?

Nu pot comanda, n-am idee care e cantitatea corectă.

Thurse

Rusty notă doza. Ginny avea dreptate: Thurston Marshall era bun.

7

Uşa camerei lui Big Jim stătea deschisă, dar înăuntru nu era nimeni. Rusty auzi glasul pacientului din oficiul favorit al răposatului doctor Haskell şi porni pe culoar într-acolo. Nu se gândi să ia fişa medicală a lui Big Jim – o scăpare pe care avea s-o regrete.

Rennie era complet îmbrăcat şi stătea lângă fereastră, cu telefonul la ureche, deşi pe perete se vedea o imagine cu un telefon mobil barat cu un X roşu, pentru cei cu probleme la citit. Rusty îşi spuse că i-ar fi făcut mare plăcere să-i ordone lui Big Jim să întrerupă convorbirea. Poate că n-ar fi fost cel

mai politic mod de a începe acea combinaţie de examen medical şi discuţie, dar era hotărât s-o facă. Porni înainte, apoi se opri. Brusc.

În minte i se ivise o amintire clară: cum nu putea să doarmă, se sculase să ia o bucată din pâinea cu portocale şi afine şi o auzise pe Audrey scâncind încet din camera fetelor. Se dusese acolo să vadă ce făceau. Se aşezase pe patul lui Jannie, sub Hannah Montana, îngerul ei păzitor.

Cum de-şi amintise atât de încet acel lucru? De ce nu-i venise-n minte în timpul întâlnirii cu Big Jim din cabinetul lui de-acasă?

„Fiindcă atunci nu ştiam despre crime; mă preocupa numai propanul. Şi fiindcă Janelle nu avea o criză, era doar în faza de somn REM. Vorbea *în somn.”*

„Are o minge de baseball din aur, tăticule. E o minge de baseball rea.”

Nici chiar în seara trecută, la morgă, amintirea nu ieşise la suprafaţă. Numai acum, când era aproape prea târziu.

„Dar gândeşte-te ce înseamnă: dispozitivul ăla de pe Black Ridge nu emite numai radiaţii limitate, ci şi altceva. Am putea-o numi precogniţie indusă sau ceva care nici nu are o denumire, dar, oricum i-ai zice, există. Şi dacă Jannie a avut dreptate în legătură cu mingea de baseball din aur, înseamnă că s-ar putea să fi spus adevărul şi toţi ceilalţi copii care au făcut afirmaţii sibilinice despre un dezastru de Halloween. Dar oare asta se referă tocmai la acea zi? Sau ar putea fi mai devreme?”

Rusty tindea să creadă mai degrabă în cea de-a doua variantă. Pentru un oraş plin de copii care abia aşteptau să meargă cu colindul, Halloweenul sosise deja.

— Nu-mi *pasă* ce ai şi ce n-ai, Stewart, spunea Big Jim, pe care cele trei miligrame de valium nu păreau să-l fi calmat deloc; era fabulos de irascibil ca întotdeauna. Tu şi Fernald vă duceţi acolo şi-l luaţi şi pe Roger cu v… Hmm?… Ce?

Ascultă.

— Nici măcar n-ar trebui să-ţi spun. Nu te-ai uitat la dracu-bumbacul ăla de televizor? Dacă vă face probleme, îi…

Ridică privirea şi-l văzu pe Rusty în uşă. O clipă, Big Jim avu expresia surprinsă a unui om care-şi repetă în minte conversaţia, încercând să decidă cam cât de mult a auzit noul sosit.

— Stewart, a venit cineva. Te sun eu, iar atunci, fă bine şi spune-mi ce vreau să aud.

Şi întrerupse legătura, fără să salute. Îi întinse telefonul lui Rusty, dezgolindu-şi dinţii mici de sus într-un zâmbet.

— Ştiu, ştiu, n-am fost cuminte, dar problemele oraşului nu pot să aştepte.

Oftă.

— Nu-i uşor să fii cel pe care se bazează toţi, mai ales când nu te simţi bine.

— Trebuie că fie greu, aprobă Rusty.

— Dumnezeu mă ajută. Vrei să ştii filosofia după care trăiesc eu, amice?

— Sigur.

— Când închide o uşă, Dumnezeu deschide o fereastră.

— Aşa crezi?

— Aşa *ştiu.* Iar un lucru pe care încerc să nu-l uit niciodată este acela că, atunci când te rogi pentru ceea ce *vrei,* Dumnezeu se preface că nu te-aude. Dar, când te rogi pentru lucrurile de care ai nevoie, e *numai* urechi.

— Îhî…

Rusty intră în oficiu. Televizorul de pe perete era pe CNN. Sunetul era închis, dar se vedea o fotografie a lui James Rennie senior în spatele crainicului: alb-negru, deloc măgulitoare. Big Jim îşi ţinea un deget ridicat şi buza de sus la fel. Nu zâmbind, ci într-un rânjet remarcabil de canin. Pe banda de jos scria: A FOST ORAŞUL DOMULUI UN BÂRLOG AL DROGURILOR? Imaginea trecu la o reclamă a firmei lui Jim Rennie, cea enervantă care se termina mereu cu câte unul dintre vânzătorii de maşini la mâna a doua

(niciodată Big Jim însuşi) zbierând: *„Veţi porni voios LA DRUM, că Big Jim e CEL MAI BUN!”*

Cu un zâmbet trist, Big Jim arătă într-acolo:

— Vezi ce-mi fac prietenii ăia de-afară ai lui Dale Barbara? Păi de ce să ne mirăm? Când Hristos a venit să mântuiască omenirea, l-au pus să-şi poarte Crucea pe Golgota, unde-a murit în praf şi sânge.

Rusty reflectă, şi nu pentru prima oară, la efectele stranii ale valiumului. Nu ştia dacă *în vino* chiar exista *veritas,* dar valiumul conţinea din belşug. Când îl dădeai oamenilor – mai ales intravenos – auzeai adesea exact ceea ce credeau despre ei înşişi.

Îşi trase un scaun şi-şi pregăti stetostopul pentru acţiune.

— Ridică-ţi cămaşa.

Când Big Jim îşi lăsă telefonul jos, Rusty îl luă şi şi-l puse în buzunarul de la piept.

— Pe ăsta-l iau eu, da? Am să-l las la biroul din hol. Acolo se poate vorbi la mobil. Scaunele nu-s la fel de moi ca aici, dar nici rele nu sunt.

Se aştepta ca Big Jim să protesteze, poate chiar să explodeze, dar acesta nici nu clipi, mulţumindu-se doar să-şi dezvăluie burdihanul ca al lui Buddha şi sânii bărbăteşti mari şi moi de deasupra. Rusty se aplecă înainte şi începu să-l asculte. Era mult mai bine decât se aşteptase. S-ar fi bucurat să audă o sută zece bătăi pe minut, plus o ventriculaţie prematură moderată. În schimb, pompa lui Big Jim mergea cu nouăzeci, fără nicio extrasistolă.

— Mă simt mult mai bine, spuse Rennie. Stresul era cauza. Am trecut printr-un stres *cumplit.* Voi mai sta aici o oră, două, ca să mă odihnesc – îţi dai seama că de la fereastra asta se vede tot centrul oraşului, amice? – şi-am să-i mai fac o vizită lui Junior. După aceea, mă externez şi…

— Nu e numai stresul. Eşti supraponderal şi într-o formă fizică slabă.

Big Jim îşi dezveli dinţii de sus, în acel zâmbet fals.

— Conduc o firmă şi un oraş, amice – care, apropo, trec amândouă prin vremuri grele. Asta-mi lasă cam puţin timp pentru benzi de alergat, StairMasters şi alte alea.

— Acum doi ani ţi s-a pus diagnosticul TAP, Rennie. Asta înseamnă tahicardie arială paroxistică.

— Ştiu ce înseamnă. Am intrat pe WebMD şi scria că şi oamenii sănătoşi au adesea…

— Ron Haskell ţi-a spus în termeni fără niciun echivoc să-ţi urmăreşti greutatea, să-ţi ţii aritmia sub control cu medicamente, iar dacă astea n-au efect, să analizezi posibilităţile de intervenţie chirurgicală pentru a corecta problema de la bază.

Big Jim începuse să arate ca un copil nefericit că nu se poate elibera din scaunul unde e legat.

— Dumnezeu mi-a spus să n-o fac! Dumnezeu a spus să nu-mi pun stimulator! Iar Dumnezeu a avut dreptate! Duke Perkins avea stimulator şi uite ce-a păţit!

— Ca să nu mai vorbim şi de văduva lui, replică încet Rusty. Şi ea a avut un mare ghinion. Probabil a fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Big Jim îl privi lung, evaluându-l cu ochii lui mici şi porcini. Apoi, şi-i ridică spre tavan.

— A revenit lumina, nu? Ţi-am făcut rost de propan, cum mi-ai cerut. Unii oameni nu prea ştiu ce-i aia recunoştinţă. Dar, fireşte, un om aflat în poziţia mea se obişnuieşte cu asta.

— O să ni se termine iar, mâine-seară.

Rennie clătină din cap.

— Până mâine-seară, veţi avea destul propan ca să v-ajungă până la Crăciun, dacă trebuie. Îţi promit asta, fiindcă te porţi aşa de frumos cu pacienţii şi eşti un băiat atât de bun.

— Mi-e cam *greu* să fiu recunoscător când oamenii îmi înapoiază ceea ce oricum era al meu. Am eu ciudăţenia asta…

— Aha, deci acum te consideri totuna cu spitalul? pufni Big Jim.

— De ce nu? Şi dumneata te-ai considerat adineauri totuna cu Hristos. Hai mai bine să revenim la situaţia dumitale medicală, bine?

Big Jim îşi fâlfâi dezgustat mâinile mari, cu degete boante.

— Valiumul nu-i o soluţie, continuă Rusty. Dacă ieşi de-aici, până la cinci dup-amiaza poţi să ai din nou extrasistole. Sau să faci un stop total. Partea bună e că ţi-ai putea întâlni mântuitorul până nu se-ntunecă în oraş.

— Şi ce mi-ai recomanda? îl întrebă Rennie, care-şi regăsise calmul.

— Ţi-aş putea da ceva care probabil ar rezolva problema, cel puţin pe termen scurt. E un medicament.

— Ce medicament?

— Dar are un preţ.

— Ştiam eu… răspunse încet Big Jim. Ştiam eu că eşti în tabăra lui Barbara, încă din ziua când ai venit la mine-n birou cu dă-mi aia, dă-mi ailaltă…

Rusty nu ceruse altceva decât propan, dar trecu peste cuvintele lui.

— De unde ştiai *atunci* că Barbara are o „tabără”? Crimele încă nu se descoperiseră, aşa că de unde ştiai?

În ochii lui Big Jim sclipi amuzamentul sau paranoia – sau amândouă.

— Am şi eu micile mele metode, amice. Deci ia s-auzim – care-i preţul? Ce-ai vrea să-ţi dau în schimbul medicamentului care mă va apăra de un atac de cord?

Şi, înainte ca Rusty să-i răspundă:

— Lasă-mă să ghicesc. Vrei eliberarea lui Barbara, nu-i aşa?

— Nu. Oraşul ăsta l-ar linşa în clipa când ar pune piciorul afară.

Big Jim râse.

— Din când în când, mai ai şi tu câte o fărâmă de minte.

— Vreau să te retragi. Şi Sanders la fel. S-o lăsaţi pe Andrea Grinnell să preia conducerea, cu ajutorul Juliei Shumway până se dezbară de droguri.

De data asta, Big Jim izbucni în hohote, plesnindu-se pe coapsă.

— Mă gândeam că e prost Cox – el o voia pe aia cu ţâţoance mari s-o ajute pe Andrea –, dar tu eşti şi mai rău. Shumway! Aia care rimează-cu-bârfă n-a fost în stare să administreze nici măcar o zdreanţă de ziar!

— Ştiu că dumneata l-ai omorât pe Coggins.

Nu avusese intenţia s-o spună, dar cuvintele îi scăpaseră de la sine. Ei, şi ce era rău în asta? În cameră se aflau numai ei doi, dacă nu-l puneau la socoteală şi pe John Roberts de la CNN, care-i privea din televizorul de pe perete. În plus, rezultatele meritau. Pentru prima oară de când acceptase realitatea Domului, Big Jim era zguduit. Încerca să-şi menţină o expresie neutră şi nu reuşea.

— Eşti nebun.

— Ştii bine că nu sunt. Azi-noapte, m-am dus la Bowie Funeral Home şi am examinat cadavrele celor patru victime.

— N-aveai niciun drept să faci asta! Nu eşti medic legist! Nu eşti nici măcar un drac-bumbac de *doctor!*

— Calmează-te, Rennie. Numără până la zece. Nu-ţi uita inima.

Făcu o pauză.

— Deşi, dacă stau să mă gândesc, mă cam *cac* pe ea. După porcăriile pe care le-ai lăsat în urmă, şi astea pe care le faci acum, mă *fut* în inima dumitale. Faţa şi capul lui Coggins erau pline de semne. Semne foarte atipice, dar uşor de identificat. Urme de cusături. Nu mă îndoiesc că se vor potrivi cu mingea de baseball pe care-am văzut-o la dumneata pe birou.

— Asta nu-nseamnă nimic… replică Big Jim, aruncând, totuşi, o privire spre uşa deschisă a băii.

— Ba înseamnă destul. Mai ales când te gândeşti că şi celelalte cadavre au fost puse în acelaşi loc. Mie asta-mi sugerează că ucigaşul lui Coggins le-a omorât şi pe celelalte. Şi cred că dumneata ai fost. Sau, poate, dumneata şi Junior. Aţi făcut o echipă de asasini, tată şi fiu? Asta a fost?

— Refuz să mai ascult! protestă Rennie.

Dădu să se ridice, dar Rusty îl împinse la loc pe scaun; reuşi surprinzător de uşor.

— Stai pe loc! strigă Rennie. Fir-ar să fie, nicio mişcare!

— De ce l-ai omorât? întrebă Rusty. A ameninţat că-ţi dă-n gât afacerile cu droguri? Era şi el părtaş?

— Nicio mişcare, repetă Rennie, deşi Rusty se aşezase deja la loc. Nu-i trecu prin minte – în acel moment – că poate Rennie nu lui i se adresa.

— Pot să păstrez liniştea, spuse el. Şi pot să-ţi dau ceva care-o să-ţi rezolve tahicardia mai bine decât valiumul. Târgul va fi să te retragi. Anunţă-ţi demisia – din motive de sănătate – în favoarea lui Andrea, mâine-seară, la marea întrunire. Vei ieşi ca un erou.

N-avea cum să refuze, îşi spuse el. Omul era încolţit.

Rennie se întoarse din nou spre uşa deschisă a băii şi spuse:

— Acum puteţi ieşi.

Carter Thibodeau şi Freddy Denton apărură din baie, unde stătuseră ascunşi şi ascultaseră.

8

— La naiba, mormăi Stewart Bowie.

Stătea împreună cu fratele său în atelierul din subsolul salonului de pompe funebre. Stewart o machiase pe Arletta Coombs, cea mai recentă sinucigaşă din Chester’s Mill şi clientă a Bowie Funeral Home.

— Fute-m-aş în el de maimuţoiu’ pizdii de *căcat!*

Îşi aruncă pe bufet telefonul celular şi scoase din buzunarul şorţului verde cauciucat un pachet de Ritx Bits cu aromă de arahide. Întotdeauna când era nervos, Stewart începea să mănânce, şi era dezordonat *(„Aici parc-au mâncat porcii”,* obişnuia taică-său să spună, când micul Stewie se ridica de la masă), iar acum începu să plouă cu firimituri de Ritz pe faţa Arlettei, care era departe de a arăta împăcată; dacă-şi imaginase că o duşcă de Liquid-Plumr ar fi o cale rapidă şi nedureroasă de a scăpa de sub Dom, se înşelase amarnic. Blestemăţia îi arsese complet stomacul şi ieşise prin spate.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Fern.

— De ce m-o fi pus dracu’ să mă-ncurc cu căcatu’ de Rennie?

— Pentru bani?

— La ce mai folosesc acum banii? replică Stewart, furios. Ce să fac, să dau iama după cumpărături la Magazinul Universal Burpee’s? Mai mult ca sigur c-o să mi se scoale, naibii!

Deschise gura bătrânei văduve şi trânti înăuntru ce-i mai rămăsese din Ritz Bits.

— Na aici, curvo, e ora gustăricii-n pula mea!

Îşi înhăţă iar mobilul, apăsă pe butonul de CONTACTE şi alese un număr.

— Dacă nu răspunde, zise el – poate lui Fern, dar mai degrabă sieşi –, mă duc la el acasă şi-i bag pe gât una din găinile alea de…

Dar Roger Killian răspunse. Era chiar în afurisita lui de poiată. Stewart auzea găinile cotcodăcind. Mai auzea şi acordurile de vioară ale lui Mantovani răsunând din sistemul de sunet al gospodăriei. Când erau acolo copiii, cântau Metallica sau Pantera.

— ’Io?

— Roger. Stewie sunt. Eşti treaz, fratele meu?

— Aproape, răspunse Roger, ceea ce putea să însemne că fumase din sticlă, da’ ce mama dracu’.

— Vino-aici, în oraş. Ne vedem la depoul de maşini, cu Fern. O să luăm două din camioanele mari, alea cu macara, şi mergem la WCIK. Tot propanul trebuie să fie dus înapoi în oraş. N-o putem face într-o singură zi, da' Jim zice că tre' s-ncepem acum. Mâine o să mai adun şase-şapte tipi de încredere – din afurisita aia de armată privată a lui Jim, dacă se poate lipsi de ei – şi-o să terminăm.

— Hai, mă Stewie, nu pot… Tre' să dau de mâncare la găini! Toţi băieţii care-mi mai rămăseseră aici s-au dus să se facă gabori!

„Adică vrei să şezi în birouaşu' ăla al tău, să tragi pe nas şi s-asculţi muzică de căcat, uitându-te pe computer la lesbiene cum şi-o trag", îşi zise Stewart. Nu pricepea cum ar fi putut un om să se excite într-o aromă de găinaţ s-o tai cu cuţitul, dar Roger Killian reuşea.

— Nu e misiune voluntară, fratele meu. Am primit ordin, şi ţi-l dau şi ţie. Juma' de oră. Şi dacă-ntâmplător îi vezi pe vreunii din puştii tăi, ia-i şi pe ei.

Închise înainte ca Roger să-şi reia smiorcăielile şi o clipă stătu nemişcat, fierbând de furie. Ultimul lucru de care avea chef în după-amiaza aceea de miercuri era să care rezervoare de propan cu camionul… dar asta avea să facă, nici vorbă. Da, nici vorbă.

Înhăţă furtunul de la chiuvetă, îl înfipse între protezele dentare ale Arlettei Coombs şi-i dădu drumul. Era un furtun de mare presiune, iar cadavrul de pe masă tresări.

— Să ţi se ducă pe gât ăle crochete, mam'mare, mârâi el. Vezi să nu te-neci.

— Stai! strigă Fern. O să-i iasă prin gaura din…

Prea târziu.

9

Big Jim îl privea pe Rusty cu un zâmbet gen: „Să vezi ce-ai să păţeşti acum." Apoi, se întoarse spre Carter şi Freddy Denton.

— Băieţi, l-aţi auzit pe domnul Everett cum a încercat să mă şantajeze?

— Normal că da, răspunse Freddy.

— L-aţi auzit ameninţându-mă că nu-mi dă anumite medicamente care mi-ar salva viaţa, dacă refuz să mă retrag?

— Mda, făcu şi Carter, învrednicindu-l pe Rusty cu o privire crudă. Rusty se întreba cum de fusese aşa de prost.

„Am avut o zi grea, asta trebuie să fie cauza.”

— Medicamentul respectiv ar putea fi unul numit verapamil, pe care tipul ăla cu păr lung mi l-a administrat prin perfuzie, continuă Big Jim, dezvelindu-şi dinţii mărunţi într-un nou zâmbet antipatic.

Verapamil. Pentru prima oară, Rusty îşi blestemă zilele pentru că nu luase de pe uşă fişa medicală a lui Big Jim ca s-o examineze. Şi, din păcate, n-avea să fie ultima.

— Ce credeţi, cu ce fel de delicte avem de-a face aici? întrebă Big Jim. Ameninţare? Şantaj?

— Sigur. Şi extorcare, răspunse Freddy.

— Dă-le dracu’ p-alea, a fost tentativă de omor, spuse Carter.

— Şi cine credeţi că l-a pus s-o facă?

— Barbie, declară prompt Carter şi-i dădu lui Rusty un pumn în gură.

Rusty nu se aşteptase şi nu apucă să schiţeze niciun gest de apărare. Se clătină înapoi, cu sângele curgându-i pe bărbie, lovi un scaun şi căzu peste el, pe-o parte.

— Asta-i pentru opus rezistenţă la arestare, remarcă Big Jim. Da’ nu-i de-ajuns. Culcaţi-l jos, băieţi. Îl vreau la podea.

Rusty încercă să fugă, dar abia apucase să se ridice de pe scaun, când Carter îl prinse de-un braţ şi-l răsuci în loc. Freddy îi puse piedică pe la spate, iar Carter împinse. *„Ca bătăuşii-n curtea şcolii”,* îşi zise Rusty, în timp ce cădea.

Carter se lăsă lângă el. Rusty reuşi să-i dea o lovitură, nimerindu-l în obrazul stâng. Bărbatul îi dădu mâna la o parte, iritat, ca şi cum ar fi alungat o muscă. Un moment

mai târziu, stătea aşezat pe pieptul lui Rusty, rânjindu-i. Da, exact ca-n curtea şcolii, numai că nu era pe-aproape niciun monitor care să-i despartă.

Întoarse capul spre Rennie, care între timp se ridicase în picioare.

— Nu e o idee bună să faci asta, gâfâi el.

Inima-i bătea cu putere. Abia dacă reuşea să respire destul ca să şi-o alimenteze. Thibodeau era foarte greu. Freddy Denton stătea în genunchi, lângă ei. Lui Rusty i se părea că arăta ca arbitrul de la meciurile alea de wrestling aranjate dinainte.

— Ba e foarte bine, Everett, replică Big Jim. Ba chiar, Dumnezeu să te binecuvânteze, e *nevoie* s-o fac. Freddy, ia-mi mobilul. Îl are-n buzunarul de la piept şi nu vreau să se strice. Drac-bumbacu' mi l-a furat. Poţi adăuga şi asta pe listă, când ajungi la secţie.

— Mai ştiu şi alţii, insistă Rusty, care în viaţa lui nu se mai simţise atât de neajutorat. Şi de prost. Degeaba-şi spunea că nu era primul care-l subestimase pe James Rennie senior. Ştiu şi alţii ce ai făcut.

— Poate, consimţi Big Jim. Dar cine-s ăia? Alţi prieteni ai lui Dale Barbara, asta sunt. Cei care au provocat revolta pentru alimente, cei care au incendiat redacţia ziarului. Cei care au pus aici Domul, din capul locului, nu am nici cea mai mică îndoială. E un soi de experiment al guvernului, asta cred eu că e. Dar noi nu suntem şoareci de laborator, nu-i aşa? Nu-i aşa, Carter?

— Aşa e.

— Freddy, ce mai aştepţi?

Bărbatul îl ascultase pe Big Jim cu o expresie care parcă spunea: *„Acum am priceput...!"* Luă telefonul celular al lui Rennie din buzunarul lui Rusty şi-l aruncă pe o canapea. Apoi, se întoarse iar spre Rusty.

— De când o puneaţi la cale? De când plănuiaţi să ne blocaţi în oraş ca să vedeţi ce-o să facem?

— Freddy, ascultă-te ce vorbeşti, răspunse Rusty, cu glas şuierător. Doamne, greu mai era Thibodeau! E o nebunie. Nu are niciun sens. Nu-ţi dai seama e…

— Ţine-i mâna pe podea, îl întrerupse Big Jim. Stânga.

Freddy se supuse. Rusty încercă să se împotrivească, dar cu braţele imobilizate de Thibodeau nu avea cum.

— Îmi pare rău pentru ce-am să-ţi fac, amice, dar oamenii din oraşul ăsta trebuie să înţeleagă că ţinem sub control elementul terorist.

Rennie ar fi putut să spună că-i părea rău cât de mult voia, dar în clipa când îşi trânti călcâiul pantofului – cu toată greutatea celor o sută cincisprezece kilograme ale sale – pe mâna stângă, încleştată, a lui Rusty, acesta văzu un cu totul alt motiv ieşind în evidenţă prin pantalonii de gabardină ai celui de-Al Doilea Ales. Îi plăcea ceea ce făcea. Şi nu numai în sens cerebral.

Apoi, călcâiul începu să apese şi să strivească: tare, mai tare, cel mai tare. Chipul lui Big Jim era crispat de efort. Sub ochi îi lucea transpiraţia, iar limba-i era strânsă între dinţi.

„Nu urla”, îşi spuse Rusty. *„Dac-aude Ginny şi vine, intră şi ea la apă. Şi-n plus, el vrea să ţipi. Nu-i da satisfacţie!”*

Dar, când auzi primul trosnet de sub piciorul lui Big Jim, scoase un răcnet. Nu se putea stăpâni.

Urmă un al doilea trosnet. Şi un al treilea.

Big Jim păşi înapoi, mulţumit.

— Ridicaţi-l în picioare şi duceţi-l la puşcărie. Să-şi viziteze prietenul.

Freddy examina mâna lui Rusty, care se umfla deja. Trei degete din patru erau îndoite anormal.

— Praf e făcută, spuse el, cu multă satisfacţie.

În uşa oficiului apăru Ginny, cu ochii mari.

— Ce Dumnezeu faceţi aici?

— Îl arestăm pe nemernicul ăsta pentru extorcare, tăinuire penală şi tentativă de omor, spuse Freddy Denton, în timp ce Carter îl sălta pe Rusty în picioare. Şi ăsta-i

numai începutul. S-a opus arestării şi l-am imobilizat cu forţa. Vă rog să vă daţi la o parte, doamnă.

— Aţi înnebunit! ţipă Ginny. Rusty, *mâna ta!*

— O să-mi treacă… Sun-o pe Linda. Spune-i că *bandiţii* ăştia… Nu apucă să mai continue. Carter îl prinse de ceafă şi-l împinse pe uşă afară, cu capul în piept, şoptindu-i la ureche:

— Dac-aş fi sigur că moşu' ăla ştie la fel de multă medicină ca tine, cu mâna mea l-aş omorî.

„Şi toate astea, în nici cinci zile", se minună Rusty, în timp ce Carter îl escorta pe culoar, împleticit şi cocoşat de spate sub apăsarea de la ceafă. Mâna stângă nici nu-i mai era o mână, doar un bulgăre de durere care urla în capătul antrebaţului. *„În doar patru zile şi ceva…"* Se întrebă dacă indivizilor cu capete de piele – indiferent cine sau ce erau – le plăcea spectacolul.

10

Se apropia înserarea, când Linda o întâlni în sfârşit pe bibliotecară. Lissa venea cu bicicleta înapoi spre oraş, pe Şoseaua 117. Îi spuse că stătuse de vorbă cu santinelele de la Dom, încercând să mai afle şi alte informaţii despre Ziua de Vizită.

— N-au voie să stea la taclale cu orăşenii, totuşi unii o fac, spuse ea. Mai ales dacă-ţi laşi nasturii de sus ai bluzei descheiaţi. Asta chiar pare să le dea ghes la conversaţie. Cu cei din Armată, în orice caz. Ăia din Infanteria Marină… cred c-aş putea să-mi arunc toate hainele de pe mine şi să dansez Macarena şi ei tot n-ar zice nici pâs. Băieţii ăia par imuni la sex-appeal, conchise ea, zâmbind. Nu c-aş putea fi confundată cu Kate Winslet…

— Ai prins ceva bârfe interesante?

— Nţţ, răspunse Lissa, stând călare pe bicicletă şi privind-o pe Linda prin fereastra din dreapta a maşinii. Habar n-au de nimic. Dar sunt groaznic de îngrijoraţi

pentru noi; m-a mişcat asta. Şi aud şi ei la fel de multe zvonuri ca noi, cei de-aici. Unul m-a întrebat dacă e adevărat că peste o sută de oameni s-au sinucis deja.

— Poţi să intri în maşină un minut?

Zâmbetul Lissei deveni mai larg.

— Sunt arestată?

— Vreau să discut ceva cu tine.

Lissa coborî cricul bicicletei şi intră, după ce dădu la o parte planşeta de citaţii a Lindei şi un pistol cu radar care nu funcţiona. Linda îi povesti despre vizita clandestină la salonul de pompe funebre şi ceea ce descoperiseră acolo, apoi şi despre întâlnirea planificată pentru seara aceea, la casa parohială. Răspunsul Lissei fu prompt şi vehement:

— Vin! Încearcă, numai, să mă împiedici!

Chiar atunci, aparatul de radio îşi drese glasul, şi intră în emisie Stacey. Maşina patru, maşina patru… *Ţac-ţac-ţac.*

Linda luă microfonul. Nu la Rusty se gândea, ci la fete.

— Aici patru, Stacey. Zi.

Ceea ce spuse Stacey Moggin când se restabili legătura transformă neliniştea Lindei în groază pură.

— Am o veste proastă pentru tine, Lin. Ţi-aş zice să fii tare, da’ nu cred că *poţi* să fii tare pentru una ca asta. Rusty a fost arestat.

— *Ce?!?* aproape că zbieră Linda, dar numai Lissa o auzi; nu apăsase butonul de emisie al microfonului.

— L-au închis jos, în Cuibar, cu Barbie. Pare să aibă o mână ruptă – şi-o ţinea strânsă la piept şi era umflată – da-n rest e bine.

Coborând vocea, adăugă:

— I s-a întâmplat în timp ce opunea rezistenţă la arestare, au zis. Terminat.

De astă dată, Linda îşi aminti să apese pe buton.

— Vin acum. Spune-i că ajung imediat. Terminat.

— Nu pot, răspunse Stacey. Nimeni nu mai are voie la subsol, în afara agenţilor de pe o listă specială… iar eu nu fac parte dintre ei. E o listă întreagă de acuzaţii, inclusiv

tentativă de omor şi complicitate la omor. Nu te grăbi prea tare. N-au să te lase să-l vezi, aşa că n-are niciun rost să-ţi faci praf maşina pe drum.

Linda apăsă pe buton de trei ori: *ţac-ţac-ţac.* Apoi spuse:

— Ba o să-l văd, fii sigură.

Totuşi, nu-l văzu. Şeful Peter Randolph, care arăta proaspăt înviorat după somnul de după-amiază, îi ieşi în întâmpinare pe scara departamentului de poliţie şi-i spuse că avea nevoie de insigna şi pistolul ei; în calitate de soţie a lui Rusty, şi ea era suspectată de subminare a autorităţilor legale ale oraşului şi instigare la insurecţie.

„Perfect”, ar fi vrut ea să-i spună, *„arestează-mă şi du-mă la subsol, lângă soţul meu”.* Apoi, însă, se gândi la fete, care erau la Marta, aşteptând să fie luate acasă, dornice să-i povestească despre ce se mai întâmplase pe la şcoală. Se mai gândi şi la întâlnirea din aceeaşi seară la casa parohială. Dacă ajungea în celulă, nu putea să mai participe, iar acum era mai important decât oricând să fie acolo.

Fiindcă, dacă în seara următoare ajutau un deţinut să evadeze, de ce n-ar fi putut-o face pentru doi?

— Spune-i că-l iubesc, îi ceru ea lui Randolph, descheindu-şi centura şi scoţând de pe ea teaca pistolului. Oricum o cam deranjase greutatea acestuia. Să ajute copiii la traversare, în drum spre şcoală, să le spună celor din gimnaziu să nu mai fumeze şi să nu mai vorbească urât… mai degrabă astea erau activităţile ei predilecte.

— Am să-i transmit mesajul, doamnă Everett.

— I-a examinat cineva mâna? Am auzit că s-ar putea să fie fracturată.

Randolph se încruntă:

— Cine ţi-a spus asta?

— Nu ştiu cine m-a sunat. Nu s-a prezentat. Era unul dintre oamenii noştri, cred, dar acolo, pe 117, recepţia nu-i prea bună.

Randolph se gândi un moment, apoi decise să nu mai continue discuţia.

— Mâna lui Rusty e-n regulă, spuse el. Iar oamenii noştri nu mai sunt şi ai tăi. Du-te acasă! Sunt sigur că vom avea să-ţi punem unele întrebări, mai încolo.

Linda simţi că i se umpleau ochii de lacrimi, dar şi le stăpâni.

— Şi fetelor mele ce-am să le spun? Să le spun că tăticul lor e la puşcărie? Ştii că Rusty e un om cinstit; *ştii* asta. *Doamne,* el ţi-a diagnosticat pietrele de la vezica biliară, anul trecut!

— Cu asta nu prea am cum să te-ajut, doamnă Everett, replică Randolph – vremurile când o numea Linda păreau să fi rămas undeva, în trecut. Dar îţi propun să *nu* le spui că tăticul a conspirat cu Dale Barbara pentru asasinarea Brendei Perkins şi a lui Lester Coggins – de celelalte crime nu suntem siguri, erau în mod clar sexuale şi s-ar putea ca Rusty să nu fi ştiut de ele.

— Asta-i o nebunie!

Randolph parcă nici n-ar fi auzit-o.

— A mai încercat să-l omoare şi pe Alesul Rennie, refuzând să-i dea un medicament vital. Noroc că Big Jim avusese spiritul de prevedere să-şi plaseze în preajmă doi agenţi, ascunşi.

Clătină din cap.

— Să-l ameninţi că nu-i dai medicamentele care i-ar salva viaţa, pe un om care s-a îmbolnăvit având grijă de oraşul nostru… Uite, ăsta-i omul dumitale cinstit; ăsta-i afurisitul dumitale de om cinstit…!

Linda dăduse de un mare necaz şi o ştia. Plecă înainte de a-şi înrăutăţi şi mai mult situaţia. Cele cinci ore până la întâlnirea din casa parohială Congo păreau interminabile. Nu se putea gândi la niciun loc unde să se ducă, la nimic ce-ar fi putut face.

Apoi, îşi aminti.

11

Mâna lui Rusty era departe de a o duce bine. Până şi Barbie putea să vadă asta, iar între ei se aflau trei celule goale.

— Rusty… pot să fac ceva?

Celălalt reuşi să zâmbească.

— Numai dacă ai două aspirine, să mi le-arunci. Sau un Dravocet ar merge şi mai bine.

— Tocmai mi s-au terminat. Nu ţi-au dat nimic?

— Nu, dar durerea a mai scăzut un pic. O să supravieţuiesc.

Vorbea cu mai multă bravură decât simţea de fapt; îl durea îngrozitor şi ştia c-avea să fie şi mai rău.

— Totuşi, trebuie să fac ceva cu degetele astea.

— Succes!

Ca prin minune, niciunul dintre degete nu era fracturat, deşi un os al mâinii o păţise. Era un metacarpian, al cincilea. Singurul lucru pe care-l putea face era să-şi rupă nişte fâşii din tricou, ca să le folosească drept pansament. Dar, mai întâi…

Îşi apucă arătătorul stâng, care era dislocat la prima articulaţie dintre falange. În filme, asemenea lucruri se întâmplau întotdeauna repede. Repeziciunea era dramatică. Din păcate, aceeaşi repeziciune putea şi să agraveze lucrurile, în loc de a le ameliora. Începu să apese încet, treptat, cu putere tot mai mare. Durerea era groaznică; o simţea până-n articulaţiile maxilarelor. Îşi auzea degetul trosnind ca balamaua unei uşi care n-a mai fost deschisă de mult timp. Undeva pe-aproape şi în acelaşi timp foarte departe, într-o altă ţară, îl întrezărea pe Barbie, privindu-l de lângă uşa celulei.

Apoi, deodată, degetul fu ca prin farmec drept din nou, iar durerea scăzu. Doar durerea de la acel deget… Se aşeză pe pat, gâfâind ca un om care tocmai a alergat într-o cursă.

— Gata? întrebă Barbie.

— Nu tocmai. Mai trebuie să-mi dreg şi degetul de futu-te-n-cur. S-ar putea să am nevoie de el.

Îşi apucă mijlociul şi o luă de la capăt. Şi din nou, chiar când se părea că durerea nu avea cum să devină şi mai insuportabilă, încheietura dislocată reveni în articulaţie. Acum mai avea de rezolvat doar degetul mic, care ieşea în afară ca al unui ţopârlan care duce paharul la gură, ca să închine un toast.

„Şi aş face-o, dacă aş putea”, îşi zise el. *„Un toast pentru cea mai răsfutută zi din istorie. Din istoria lui Eric Everett, cel puţin.”*

Începu să-şi tragă degetul. Şi ăsta îl durea, iar pentru el nu avea soluţii rapide.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Barbie, apoi pocni din degete de două ori, zgomotos. Arătă spre tavan, după care îşi puse o mână pâlnie la ureche. Oare chiar ştia că în arest erau microfoane sau numai bănuia? Rusty conchise că oricum nu conta. Era mai bine să se poarte ca şi cum ar fi fost, deşi îi venea greu să creadă că-i trecuse aşa ceva prin minte cuiva din adunătura aia de împiedicaţi.

— Am făcut greşeala de a-i cere lui Big Jim să se retragă, spuse el. Nu mă îndoiesc c-au să mai adauge vreo duzină de acuzaţii, dar în esenţă am fost închis fiindcă i-am spus să nu se mai forţeze aşa, ca să nu rişte un atac de cord.

Nu menţionase nimic, desigur, despre cazul Coggins; se gândea că era mai prudent aşa pentru starea lui de sănătate.

— Cum e mâncarea aici?

— Nu-i rea, răspunse Barbie. Rose mi-a adus prânzul. La apă să fii atent, totuşi. Poate fi cam sărată.

Desfăcu arătătorul şi mijlociul mâinii drepte şi le îndreptă spre ochi, apoi îşi arătă gura: *„Uită-te!”*

Rusty dădu din cap.

„Mâine noapte”, articulă mut Barbie.

„Ştiu”, răspunse Rusty, tot neauzit. Dar felul în care articulase silabele îi făcu buzele sparte să sângereze din

nou.

Barbie continuă:

„Avem… nevoie… de… un… loc… sigur.”

Graţie lui Joe McClatchey şi prietenilor lui, Rusty considera că partea asta era rezolvată.

12

Andy Sanders avea o criză.

Lucru inevitabil, în fond. Nu era obişnuit cu fumatul din sticlă şi trăsese mult. Stătea în studioul WCIK, ascultând simfonia Pâinea Noastră Cea De Toate Zilele cum se înălţa, în mintea lui, pe lângă imnul *Ce mare eşti* din boxe, împletindu-se cu el. Se vedea pe sine zburând pe nişte acorduri eterne de vioară.

Chef era altundeva, cu vasul, dar îi lăsase lui Andy o provizie de ţigări hibride, groase, pe care le numea frigitătici.

— Să ai grijă cu astea, Sanders, îi spusese el. Sunt dinamită. *„Cu cei nedeprinşi să beie trebuie să te porţi blând.”* Timotei, Întâi. Se aplică şi la frigărui.

Andy dăduse solemn din cap, dar imediat după plecarea lui Chef începuse să fumeze ca un demon: doi dintre tătici, unul după altul. Pufăise până nu mai rămăseseră decât chiştoacele fierbinţi care-i ardeau degetele. Mirosul ca de pipi-de-pisică fiert al fumului creştea deja spre locul întâi din parada aromoterapiei. Ajunsese pe la jumătatea celui de-al treilea tătic şi încă mai dirija ca Leonard Bernstein, când trase un fum deosebit de puternic şi într-o clipă i se rupse filmul. Căzu pe jos, zvârcolindu-se într-un torent de muzică sacră. Printre dinţii încleştaţi îi spumega saliva. Ochii întredeschişi i se rostogoleau în orbite, văzând lucruri care nu erau acolo – sau, cel puţin, nu încă.

Zece minute mai târziu, era din nou treaz şi destul de vioi ca s-o ia la fugă pe cărarea dintre studio şi magazia roşie de materiale din spate.

— *Chef!* mugi el. *Chef, unde eşti? VIN LA NOI!*

Chef Bushey ieşi pe uşa laterală a clădirii. Părul îi stătea zburlit în ţepi slinoşi. Purta nişte pantaloni de pijama murdari, pătaţi de urină între picioare şi înverziţi de iarbă în fund. Imprimaţi cu broscoi caricaturali care spuneau RIBBIT, i se ţineau precar pe oasele proeminente ale bazinului, lăsând să se vadă un smoc de păr pubian în faţă şi capătul crăpăturii curului în spate. Într-o mână îşi ţinea automatul AK-47, pe a cărui ţeavă erau scrise îngrijit, cu vopsea, cuvintele RĂZBOINICUL LUI DUMNEZEU. Telecomanda uşii garajului i se balansa în cealaltă mână. Puse jos Războinicul lui Dumnezeu, dar nu şi Telecomanda Uşii Garajului lui Dumnezeu. Apucându-l pe Andy de umeri, îl zgâlţâi scurt.

— Termină, Sanders, lasă istericalele.

— Vin încoace! Oamenii amarnici! Aşa cum ai zis!

Chef se gândi un moment.

— Te-a sunat cineva ca să-ţi dea raportul?

— Nu, a fost o viziune! Am leşinat şi am avut o revelaţie! Ochii lui Chef se măriră. Suspiciunea fu înlocuită de respect.

Se uită de la Andy la Little Bitch Road, apoi din nou la Andy.

— Ce-ai văzut? Câţi erau? Vin toţi sau doar câţiva, ca data trecută?

— Păi… păi… păi…

Chef îl scutură din nou, dar mult mai blând de astă dată.

— Calmează-te, Sanders. Acum eşti în oastea Domnului şi…

— Soldat creştin!

— Aşa, aşa, aşa. Iar eu sunt superiorul tău. Aşa că raportează.

— Vin cu două camioane.

— Numai două?

— Da.

— Portocalii?

— Da!

Chef îşi săltă pantalonii de pijama (care căzură aproape imediat în poziţia dinainte) şi dădu din cap.

— Camioane orăşeneşti. Probabil tot nătărăii ăia trei – fraţii Bowie şi Domnul Găină.

— Domnul…?

— Killian, Sanders, cine altul? Fumează din sticlă, dar nu înţelege *scopul* sticlei. E un prost. Vin să mai ia propan.

— Să ne ascundem? Ne ascundem şi-i lăsăm să-l ia?

— Data trecută aşa am făcut. Acuma însă nu. Am terminat cu ascunsul, să las oamenii să ne ia lucrurile. Steaua Absintos s-a ivit pe cer. E vremea ca oamenii lui Dumnezeu să-şi ridice drapelul. Eşti cu mine?

Iar Andy, care sub Dom pierduse tot ceea ce avea sens pentru el, nu ezită:

— Da!

— Până la capăt, Sanders?

— Până la capăt!

— Unde ţi-ai pus arma?

Din câte-şi amintea, era în studio, rezemată de posterul cu Pat Robertson ţinându-l de umeri pe răposatul Lester Coggins.

— Hai după ea, îl chemă Chef, luându-şi RĂZBOINICUL LUI DUMNEZEU şi verificându-i încărcătorul. Şi de-acum încolo o ţii cu tine oriunde-ai merge, ai înţeles?

— OK.

— E pe-acolo vreo cutie cu muniţie?

— Da.

Andy stătuse pe una dintre acele lăzi în urmă doar cu-o oră. Sau, cel puţin, aşa credea; frigi-tăticii aveau un mod al lor de a îndoi timpul pe la margini.

— Un moment, îl mai opri Chef.

Se duse lângă magazie, la cutia de grenade chinezeşti, şi luă trei. Îi dădu două lui Andy, spunându-i să şi le bage în buzunare. Pe a treia o agăţă cu inelul de ţeava RĂZBOINICULUI LUI DUMNEZEU.

— Sanders, mi s-a spus că, după ce tragi cuiul unei muiste din astea, ai şapte secunde, dar când am făcut o probă, în cariera de colo, au trecut mai degrabă vreo patru. În rasele orientale nu poţi avea încredere. Să ţii minte.

Andy promise.

— În regulă, haide. Să-ţi luăm arma.

Ezitant, Andy îl întrebă:

— O să-i omorâm?

Chef păru surprins.

— Numai dacă n-avem încotro.

— Bine, răspunse Andy, care, în ciuda tuturor celor întâmplate, nu voia să facă rău nimănui.

— Dar, dacă ne forţează mâna, o să facem cele necesare. Înţelegi ce-ţi spun?

— Da.

Chef îl bătu pe umăr.

13

Joe o întrebă pe mama lui dacă Benny şi Norrie puteau rămâne peste noapte la ei. Claire răspunse că din partea ei era în regulă, dacă nici părinţii lor nu aveau vreo obiecţie. Ba chiar, ar fi fost aproape o uşurare. După aventura lor de la Black Ridge, îi convenea să-i aibă sub ochi. Puteau să facă popcorn pe plita cu lemne şi să continue partida gălăgioasă de Monopoly pe care o începuseră cu o oră în urmă. Era chiar *prea* gălăgioasă, de fapt: sporovăială şi exclamaţiile lor aveau o tentă de fluierat-în-biserică iritantă, care nu-i plăcea deloc.

Mama lui Benny acceptă şi – oarecum spre surprinderea ei – şi a lui Norrie.

— Bună treabă, comentă Joanie Calvert. De când a-nceput toată povestea asta, abia aşteptam să am şi eu un moment de linişte. Se pare că-n noaptea asta mi s-a ivit ocazia. Şi, Claire…? Spune-i fetii ăleia ca mâine să-l caute pe bunicu-său şi să-i dea un pupic.

— Cine e bunicul ei?

— Ernie. Îl ştii pe Ernie, nu? Toată lumea-l cunoaşte pe Ernie. E îngrijorat pentru ea. Şi eu, uneori. Skateboardul ăla… În vocea lui Joanie se simţea un tremur.

— O să-i spun.

Claire nici nu închisese bine telefonul, când se auzi o bătaie în uşă. La început, nu-şi dădu seama cine era femeia între două vârste cu faţa trasă şi palidă. Apoi, îşi dădu seama că era Linda Everett, care de obicei lucra la trecerea de pietoni din faţa şcolii şi dădea amenzi pentru maşinile care ocupau mai mult de două ore locurile de parcare de pe Main Street. Şi nici nu era între două vârste – doar că aşa arăta acum.

— Linda! exclamă Claire. Ce s-a-ntâmplat? De Rusty e vorba? A păţit ceva?

Se gândea la radiaţii… cel puţin, în plan conştient. Pe dedesubt colcăiau idei şi mai terifiante.

— A fost arestat.

Jocul de Monopoly din sufragerie încetase. Acum participanţii stăteau adunaţi în uşa livingului, uitându-se la Linda cu expresii solemne.

— Are o listă întreagă de acuzaţii, inclusiv complicitate la uciderea lui Lester Coggins şi a Brendei Perkins.

— *Nu!* ţipă Benny.

Claire se gândi să le spună să plece, apoi îşi dădu seama că n-ar fi folosit la nimic. Bănuia de ce venise Linda şi o înţelegea, dar tot era cam supărată pe ea – şi pe Rusty, pentru că amestecase copiii. Atâta doar că toţi erau implicaţi, nu? Sub Dom, nu mai aveau de ales.

— L-a incomodat pe Rennie, spuse Linda. Despre asta-i vorba, de fapt. *Numai* despre asta e vorba, în ceea ce-l priveşte pe Big Jim: cine-i stă în cale şi cine nu-i stă. A uitat complet în ce situaţie groaznică ne aflăm… Ba nu, mai rău: se *foloseşte* de ea.

Joe o privi cu gravitate.

— Domnul Rennie ştie unde-am fost azi-dimineaţă, Miz Everett? Ştie de cutie? Cred că n-ar fi bine să afle.

— Ce cutie?

— Aia pe care-am găsit-o pe Black Ridge, explică Norrie. Noi am văzut doar lumina pe care-o aruncă; Rusty s-a dus până acolo şi s-a uitat la ea.

— Ăla-i generatorul, adăugă Benny. Doar că n-a putut să-l închidă. N-a putut nici măcar să-l ridice, deşi a zis că era foarte mic.

— Nu ştiu nimic despre asta, zise Linda.

— Atunci, nici Rennie nu ştie, deduse Joe, arătând de parcă tocmai i s-ar fi luat de pe umeri povara lumii întregi.

— De unde ştii?

— Fiindcă ar fi trimis sticleţii să ne interogheze. Şi dacă nu răspundeam la întrebări, ne-ar fi dus şi pe *noi* la puşcărie.

De undeva, de la distanţă, se auziră două pocnituri slabe. Claire înclină capul într-o parte, încruntându-se.

— Astea or fi fost petarde sau împuşcături?

Linda nu ştia şi, fiindcă nu răsunaseră din oraş – erau prea îndepărtate – nici n-o interesa.

— Copii, spuneţi-mi ce s-a întâmplat pe Black Ridge. Spuneţi-mi totul. Ce-aţi văzut şi ce-a văzut în plus Rusty. Iar mai pe seară, s-ar putea să trebuiască să le mai spuneţi şi altora. E timpul să adunăm la un loc tot ce ştim – de mult era timpul.

Claire deschise gura ca să spună că nu voia să se amestece, apoi renunţă. Fiindcă nu avea de ales. Mai exact nu vedea nicio altă cale.

14

Studioul WCIK se afla destul de departe de Little Bitch Road, iar aleea care ducea spre el – asfaltată şi mult mai bine întreţinută decât şoseaua propriu-zisă – avea o lungime de aproape patru sute de metri. În capătul dintre

Little Bitch, era flancată de doi stejari seculari. Frunzişul lor, care într-o toamnă normală ar fi fost destul de viu colorat ca să se califice pentru un calendar sau un pliant turistic, atârna acum molatic, de un maroniu mohorât. Andy Sanders stătea în spatele unuia dintre acele două trunchiuri crenelate. În spatele celuilalt aştepta Chef. Auzeau motoarele diesel ale unor camioane mari apropiindu-se. Lui Andy îi curgea transpiraţia-n ochi; şi-o şterse.

— Sanders!

— Ce?

— Ai dezasigurat arma?

Andy verifică.

— Da.

— În regulă, ascultă şi să-ţi între bine-n cap, de prima dată. Dacă-ţi spun să tragi, *ciuruie-i* pe bulangii! De sus până jos, şi din faţă, şi din spate. Dacă *nu-ţi* spun să tragi, stai acolo unde eşti. Ai priceput?

— D-da…

— Nu cred c-o să se lase cu moarte de om.

„Slavă Domnului”, îşi spuse Andy.

— Dacă-s numai fraţii Bowie şi Domnul Găină, adică. Da’ nu pot fi sigur. Dacă trebuie să fac vreun joc, mă susţii?

— Da, răspunse Andy, fără ezitare.

— Şi ia naibii degetul ăla de pe trăgaci, că acuşica-ţi zbori singur creierii.

Andy coborî privirea, văzu că-şi ţinea într-adevăr degetul pe trăgaciul automatului AK-47 şi se grăbi să şi-l retragă.

Rămaseră în aşteptare. Andy îşi auzea bătăile inimii în mijlocul capului. Îşi spuse că era o prostie să se teamă – dacă nu primea întâmplător acel telefon, acum ar fi fost mort deja –, dar nu-i folosi la nimic. Fiindcă în faţa lui se deschidea o lume nouă. Ştia că putea reieşi ca fiind falsă (nu văzuse ce efecte avuseseră drogurile asupra lui Andrea Grinnell?), dar tot era mai bună decât lumea de căcat în care trăise.

„Doamne, fă-i să plece şi atât… Te rog.”

Camioanele apărură, încet, împroşcând cu gaze de eşapament resturile stinse ale zilei. Privind pe furiş de după copac, Andy văzu doi oameni în cel din faţă. Probabil fraţii Bowie.

Multă vreme, Chef nu se mişcă. Andy începea să creadă că se răzgândise şi voia să-i lase, totuşi, să ia propanul. Apoi, însă, Chef ieşi la vedere şi trase rapid două focuri.

Drogat sau nu, avea ţintă. Ambele cauciucuri din faţă ale primului camion se sparseră. Botul maşinii săltă în sus şi-n jos de vreo trei, patru ori, apoi camionul se opri. Cel din spate fu cât pe ce să-l lovească. Andy auzi slab o muzică, un imn religios, şi bănui că şoferul celui de-al doilea camion nu auzise detunăturile, din cauza radioului. În cabina primului camion nu se mai vedea nimeni – cei doi oameni dinăuntru se ascunseseră sub bord.

Chef Bushey, desculţ, doar cu pantalonii de pijama RIBBIT pe el (îşi agăţase de elasticul lor telecomanda uşii garajului, ca pe un pager), făcu un pas spre maşină.

— Stewart Bowie! strigă el. Fern Bowie! Ieşiţi de-acolo să stăm de vorbă!

Îl rezemă pe RĂZBOINICUL LUI DUMNEZEU de stejar.

Nicio reacţie din cabina primului camion, dar portiera celui de-al doilea se deschise şi de la volan coborî Roger Killian.

— De ce ne-am oprit? strigă el. Tre’ să mă-ntorc şi să dau de mâncare la gă…

În clipa următoare, îl văzu pe Chef.

— Hai salut, Philly, care-i treaba?

— Culcat! răcni unul dintre fraţii Bowie. Nenorocitul ăsta nebun a-nceput să tragă!

Roger se uită la Chef, apoi la AK-47-le rezemat de copac.

— O fi tras, da’ acum a lăsat arma jos. Şi-n plus, e doar el aici. Ce e, Phil?

— Acum sunt Chef. Aşa să-mi zici.

— OK, Chef, care-i treaba?

— Vino-afară, Stewart! îl chemă Chef. Şi tu, Fern. Nimeni n-o să păţească nimic, cred.

Portierele camionului din faţă se deschiseră. Fără să se întoarcă, Chef continuă:

— Sanders! Dacă vreunul din fraierii ăştia doi e înarmat, tragi. Şi nu foc cu foc: fă-i brânză pisată.

Dar niciunul dintre fraţii Bowie nu avea armă. Fern îşi ţinea mâinile la vedere.

— Cu cine vorbeai, amice? întrebă Stewart.

— Vino-ncoace, Sanders!

Andy se supuse. Acum, că ameninţarea unui carnaj imediat părea să fi trecut, începea să se distreze. Dacă s-ar fi gândit să-şi ia cu el şi unul din frigi-tăticii lui Chef, era sigur că s-ar fi simţit şi mai bine.

— Andy? întrebă Stewart, uimit. Ce-i cu *tine* aici?

— Am fost recrutat în oastea Domnului. Iar voi sunteţi nişte oameni amarnici. Ştim totul despre voi şi nu aveţi ce căuta aici.

— *Hai?* făcu Fern.

Îşi coborî mâinile. Botul primului camion se înclina încet spre pământ, în timp ce cauciucurile mari din faţă continuau să se dezumfle.

— Bine punctat, Sanders, replică Chef.

Apoi, către Stewart:

— Urcaţi toţi trei în camionul al doilea. Întoarceţi-l şi mişcaţi-vă fundurile înapoi în oraş. Când ajungeţi acolo, spuneţi-i apostatului ăluia de fiu al diavolului că acum WCIK i-al nostru. Asta include şi laboratorul, şi magazia de materiale.

— Ce futu-i mama mă-sii tot îndrugi acolo, Phil?

— *Chef.*

Stewart făcu un gest plictisit cu mâna.

— Poţi să-ţi zici cum vrei, numai spune-mi ce-i cu…

— Ştiu că frate-tu-i un prost, îl întrerupse Chef, iar Domnul Găină aci de faţă cred că nici la şireturi nu poate să se lege fără cărticică de instrucţiuni…

— Băi! ţipă Roger. Fii atent cum vorbeşti!

Andy ridică automatul. Îşi spuse că trebuie să scrie CLAUDETTE pe ţeavă, când o să aibă timp.

— Ba fii tu atent.

Roger Killian păli şi făcu un pas înapoi. Andy îi spuse că aşa ceva nu se întâmplase niciodată când lua cuvântul la şedinţele primăriei şi era o senzaţie foarte plăcută.

Chef continuă, ca şi cum nu l-ar fi întrerupt nimeni:

— … Da’ tu ai măcar juma’ de creier, Stewart, aşa că foloseşte-ţi-l. Lasă camionul ăla acolo unde e şi întoarce-te-n oraş cu ălălaltu’. Zi-i lui Rennie că tot ce-i aici nu-i mai aparţine lui, ci lui Dumnezeu. Zi-i că s-a aprins Steaua Absintos şi dacă nu vrea ca Apocalipsa să vină mai devreme, mai bine să ne lase-n pace.

Se gândi un moment.

— Şi mai poţi să-i zici şi c-o să dăm muzică şi de-acum încolo. Mă-ndoiesc că-şi face griji pentru asta, da’ sunt unii-n oraş pentru care-o să fie o mângâiere.

— Ştii câţi gabori are acum? îl întrebă Stewart.

— Mă doare-n cur.

— Cred că vreo treizeci. Şi până mâine, cred c-au să se facă cincizeci. Şi jumate din afurisitu-ăsta de-oraş poartă banderole albastre de sprijin. Dacă le spune să facă poteră, n-o să aibă nicio problemă.

— Şi nici de vreun folos n-o să-i fie, ripostă Chef. Noi credem în Domnul şi avem putere cât zece.

— Mă rog, interveni Roger, ca să-şi arate cunoştinţele de matematică, asta face douăzeci, da’ tot veţi fi mai puţini ca ei.

— Gura, Roger, îl repezi Fern.

Stewart mai încercă o dată:

— Phil… Chef, adică… trebuie să te calmezi naibii, fiindcă nu-i de glumă. Nu vrea drogu’, doar propanu’. Jumate din generatoarele din oraş s-au oprit. Pân-la sfârşitu’ săptămânii, o s-ajungă la trei sferturi. Lasă-ne să luăm propanu’.

— Am nevoie de el la gătit. Scuze.

Stewart se uită la el de parc-ar fi fost nebun. *„Şi chiar cred c-a înnebunit”,* îşi spuse Andy. *„Cred c-amândoi am înnebunit”.* Dar, desigur, şi Jim Rennie era nebun, aşa că ce mare diferenţă?

— Hai, duceţi-vă, reluă Chef. Şi ziceţi-i că dacă-ncearcă să trimită trupele contra noastră, o să-i pară rău.

Stewart se gândi o clipă, apoi ridică din umeri.

— Mi se rupe fix în paişpe. Haide, Fern. Roger, trec eu la volan.

— N-ai decât, replică Roger Killian. Nu pot să sufăr schimbătoarele de la maşinile astea.

Mai aruncă o ultimă privire, plină de neîncredere, spre Chef şi Andy, apoi porni spre al doilea camion.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, băieţi! strigă Andy după ei.

Stewart se uită la el peste umăr, cu o mutră acră.

— Şi pe voi. Fiindcă-i martor c-o s-aveţi nevoie.

Noii proprietari ai celui mai mare laborator de metamfetamine din America de Nord rămaseră unul lângă altul, uitându-se cum camionul portocaliu din spate făcea o întoarcere greoaie în trei timpi şi pleca.

— Sanders!

— Da, Chef?

— Vreau să schimb muzica, şi repede. Oraşul ăsta are nevoie de nişte Mavis Staples. Şi de nişte Clark Sisters. Şi după ce pun căcaturile alea, mergem să fumăm.

Ochii lui Andy se umplură de lacrimi. Îl cuprinse pe fostul Phil Bushey cu braţul pe după umerii săi osoşi şi-l strânse.

— Te iubesc, Chef.

— Mersi, Sanders. Şi io pe tine. Numai să ai mereu armancărcată. De-acu-ncolo, trebuie să stăm de pază.

15

Big Jim stătea aşezat lângă patul fiului său, în timp ce asfinţitul scălda totul în tonuri portocalii. Douglas Twitchell venise să-i facă lui Junior o injecţie, iar acum tânărul dormea adânc. În unele privinţe – Big Jim ştia – ar fi fost mai bine ca Junior să moară; dacă rămânea în viaţă, cu o tumoră apăsându-i creierul, n-avea cum să ştie ce putea să spună sau să facă. Desigur, era carne din carnea lui şi sânge din sângele lui, dar trebuia să aibă în vedere binele mai mare: binele oraşului. Una dintre pernele în plus din dulap i-ar fi fost de folos, poate…

În acel moment, sună telefonul. Privi numele afişat şi se încruntă. Ceva nu mersese bine. Altfel, Stewart nu l-ar fi sunat.

— Ce e?

Ascultă cu uimire crescândă. *Andy,* acolo…? *Andy* cu un *automat?*

Stewart îl aştepta să răspundă. Să-i spună ce să facă. *„Fă-ţi datoria, amice”,* zise în sinea sa Big Jim, oftând.

— Lasă-mă un minut. Trebuie să mă gândesc. Am să te sun eu.

Încheie convorbirea şi începu să reflecteze la noua problemă. Putea să se ducă acolo cu o echipă de poliţişti, la noapte. În unele sensuri, ideea îl atrăgea: să-i prelucreze la Food City, apoi să conducă el însuşi raidul. Iar dacă Andy murea, cu atât mai bine. Aşa, James Rennie senior ar fi rămas singurul reprezentant al puterii în Chester’s Mill.

Pe de altă parte, întrunirea specială a oraşului urma să aibă loc în seara următoare. Toţi aveau să vină şi să pună întrebări. Era sigur că putea pune laboratorul de metamfetamine pe seama lui Barbara şi a Prietenilor lui Barbara (în mintea lui Big Jim, Andy Sanders devenise de-acum, oficial, un Prieten al lui Barbara), şi totuşi… nu.

Nu.

Voia ca turma lui să fie înspăimântată, dar nu în sens greşit. Panica nu i-ar fi servit scopurile, şi anume, să obţină controlul deplin asupra oraşului. Iar dacă-i lăsa pe Andy şi

Bushey să mai stea puţin acolo, ce era rău în asta? Putea chiar să prindă bine. Avea să le scadă vigilenţa. Puteau să creadă că fuseseră uitaţi, fiindcă drogurile erau pline de Vitamina Prostiei.

Pe de altă parte, vineri – adică poimâine – era ziua pe care dracu-bumbacul ăla de Cox o declarase Zi de Vizită. Toată lumea avea să şiroiască iar spre Ferma Dinsmore. Fără îndoială, Burpee urma să-şi deschidă din nou o tarabă de hotdogi. În timp ce balul ăla la grămadă mergea din plin, iar Cox îşi ţinea conferinţa de presă cu un singur om, Big Jim putea conduce personal o forţă de şaisprezece-optsprezece poliţişti spre postul de radio, ca să-i lichideze pe drogaţii ăia rebeli de-acolo.

Da. Acesta era răspunsul.

Îl sună iar pe Stewart şi-i spuse să-i lase-n pace.

— Dar credeam că vrei propanul, răspunse acesta.

— O să-l luăm. Şi ne poţi ajuta să ne ocupăm de ăia doi, dacă vrei.

— Pe bune că vreau. Curvetele ăla – scuze, Big Jim – crevetele ăla de Bushey merită o pedeapsă.

— O s-o primească. Vineri după-amiază. Vezi să nu-ţi faci program.

Big Jim se simţea din nou bine, cu inima bătându-i rar şi regulat în piept, fără nici cea mai mică grabă sau ezitare. Iar asta era bine, fiindcă erau atâtea de făcut, începând cu mobilizarea din aceeaşi seară a poliţiei, la Food City: locul cel mai potrivit în care să-i înveţe pe nişte poliţişti noi importanţa ordinii. Serios, nimic nu se compara cu teatrul unei distrugeri, pentru a-i face pe oameni să-şi urmeze conducătorul.

Dădu să iasă din cameră, apoi se întoarse şi-şi sărută pe obraz fiul adormit. Poate va fi nevoie să se debaraseze de el, dar deocamdată asta putea să mai aştepte.

16

Se lasă iar noaptea peste orăşelul Chester’s Mill; o nouă noapte sub Dom. Noi, însă, n-avem parte de odihnă; trebuie să asistăm la două întruniri, şi ar mai trebui şi să ne ocupăm de Horace, câinele corgi, înainte de a adormi. În noaptea asta, Horace îi ţine companie lui Andrea Grinnell şi, cu toate că pe moment trage de timp, n-a uitat de popcornul dintre canapea şi perete.

Aşa că hai să mergem, împreună, în timp ce seara se întinde pe cer ca un pacient adormit cu eter, întins pe masă. Hai să pornim în timp ce primele stele decolorate încep să se arate sus. Acesta este singurul stat, dintr-o zonă de patru state, unde sunt stele în noaptea asta. Ploaia s-a răspândit peste tot nordul Noii Anglii, iar telespectatorii emisiunilor prin cablu vor beneficia curând de nişte remarcabile fotografii din satelit arătând o spărtură în nori care imită perfect forma de şosetă a oraşului Chester’s Mill. Aici, stelele strălucesc, dar acum sunt murdare, fiindcă şi Domul s-a murdărit.

Averse abundente cad în Tarker’s Mills şi în partea din Castle Rock cunoscută ca The View. Metorologul de la CNN, Reynolds Wolf (nicio legătură cu Wolfie al lui Rose Twitchell), spune că, deşi nimeni încă nu poate fi *complet* sigur, pare foarte probabil ca frontul atmosferic de la vest să împingă norii în peretele apusean al Domului, storcându-i ca pe nişte bureţi, înainte de a apuca să alunece spre nord şi sud. Îl declară „un fenomen fascinant”.

Suzane Malveaux, prezentatoarea, îl întreabă cum s-ar putea prezenta vremea pe termen lung sub Dom, dacă această criză continuă.

— Excelentă întrebare, Suzanne, răspunde Reynolds Wolf. Tot ce ştim sigur e că-n Chester’s Mill nu cade în seara asta nicio picătură de ploaie, deşi suprafaţa Domului este destul de permeabilă pentru ca puţină umezeală să se poată infiltra prin ea, acolo unde aversele sunt mai abundente. Meteorologii de la NOAA îmi spun că prognoza pe termen lung a precipitaţiilor sub Dom nu e deloc

pozitivă. Şi ştim că principalul curs de apă, râul Prestile, a secat aproape complet.

Zâmbeşte, arătându-şi dantura splendid de telegenică.

— Slavă Domnului pentru fântânile arteziene!

— Chiar aşa, Reynolds, spune Suzanne, după care pe micile ecrane din America apare şopârla gekko Geico.

De-ajuns cu ştirile prin cablu; să plutim pe anumite străzi aproape pustii, pe lângă biserica Congo şi casa parohială (întâlnirea de-acolo încă n-a început, dar Piper a umplut urna mare de cafea, iar Julia face sendvişuri la lumina unei lămpi Coleman care sfârâie), pe lângă casa McCain, înconjurată trist de panglicile galbene ale poliţiei, pe Town Common Hill şi pe lângă Primărie, unde îngrijitorul Al Timmons şi doi prieteni fac curăţenie şi dichisesc locul pentru reuniunea orăşenească specială de mâine seară, pe lângă War Memorial Plaza, unde stă etern de veghe statuia lui Lucien Calvert (străbunicul lui Norrie; dar pe-asta probabil nu e nevoie s-o mai precizez).

Ne vom opri un moment să vedem ce mai fac Barbie şi Rusty, bine? Nu e greu deloc s-ajungem la subsol; în camera de pregătire sunt doar trei poliţişti, iar Stacey Moggin, care stă la birou, doarme cu capul pe braţ. Restul poliţiei e la Food City, ascultând ultimul discurs al lui Big Jim, dar şi dac-ar fi cu toţii aici tot n-ar conta, fiindcă suntem invizibili. N-ar simţi decât o adiere slabă, când plutim pe lângă ei.

În Cuibar nu-s prea multe de văzut, fiindcă şi speranţa e la fel de invizibilă ca noi. Cei doi arestaţi nu au altceva de făcut decât să aştepte până mâine noapte şi să spere că va ieşi aşa cum vor ei. Pe Rusty îl doare mâna, dar nu atât de rău pe cât se aştepta şi nici nu-i atât de umflată cum se temuse. De asemenea, Stacey Moggin, Dumnezeu să-i binecuvânteze inima, i-a strecurat două tablete de Excedrină, pe la cinci după-amiază.

Deocamdată, aceşti doi oameni – eroii noştri, cred – stau aşezaţi pe paturi şi joacă Douăzeci de întrebări. E rândul lui Rusty să ghicească.

— Animal, plantă sau mineral? întreabă el.
— Niciuna, răspunde Barbie.
— Cum să nu fie niciuna? *Trebuie* să fie una dintre ele.
— Ei bine, nu e, insistă Barbie, cu gândul la Tat Ştrumf.
— Faci mişto de mine.
— Nici vorbă.
— N-are *cum* altfel.
— Nu mai face mofturi şi nu mai începe cu-ntrebările.
— Pot să cer un indiciu?
— Nu. Ăsta-i primul răspuns. Mai ai nouăşpe.
— Stai naibii o clipă! Nu e corect.

Îi vom lăsa să suporte cum pot povara următoarelor douăzeci şi patru de ore, bine? Hai să mergem pe lângă mormanul de cenuşă, caldă şi acum, care-a fost redacţia *Democratului* (şi, din păcate, nu mai serveşte „Orăşelul care arată ca o gheată”), pe lângă Sanders Hometown Drug (carbonizat, dar încă în picioare, deşi Andy Sanders nu va mai intra niciodată pe uşile acelea) pe lângă librărie şi Maison des Fleurs a lui LeClerc, unde acum toate florile au murit sau sunt pe moarte. Să trecem pe sub semaforul stins de la intersecţia Şoselelor 119 şi 117 (îl atingem; se clatină uşor, apoi rămâne iar nemişcat) şi traversăm parcarea de la Food City. Suntem la fel de tăcuţi ca respiraţia unui copil care doarme.

Vitrinele cele mari ale supermarketului au fost acoperite cu placaj rechiziţionat de la cherestegeria lui Tabby Morrell, iar cea mai mare parte din mizeria de pe jos a fost ştearsă de Jack Cale şi Ernie Calvert, dar înăuntru continuă să domnească haosul, cu tot felul de cutii şi alimente împrăştiate pân-la dracu-n praznic. Mărfurile rămase (adică, acelea care n-au fost duse în diverse cămări din oraş, sau depozitate în depoul auto din spatele departamentului de poliţie) zac claie peste grămadă pe rafturi. Coolerul de răcoritoare, cel de bere şi congelatorul pentru îngheţată sunt sparte. Miroase puternic a vin vărsat. Tot acest haos al resturilor este exact ceea ce vrea Big Jim

să vadă noul său efectiv de agenţi – îngrozitor de tineri, în majoritate. Vrea să-şi dea seama că tot oraşul ar putea să arate la fel şi e destul de perspicace ca să priceapă că nu e nevoie s-o spună cu glas tare. Vor înţelege ei care este ideea: aşa se-ntâmplă când păstorul nu-şi face datoria, iar turma o ia razna.

E nevoie să-i ascultăm cuvântarea? Nuuu… Îl vom asculta pe Big Jim mâine seară, şi atâta ar trebui să ne-ajungă. În plus, ştim cu toţii cum merge; cele mai mari două specialităţi ale Americii sunt demagogia şi *rock and roll-ul,* şi le-am auzit din belşug pe amândouă.

Totuşi, ar fi bine să examinăm puţin feţele ascultătorilor, înainte de a merge mai departe. Să observăm cât sunt de captivaţi, apoi să ne amintim că mulţi dintre ei (Carter Thibodeau, Mickey Wardlaw şi Todd Wendlestat, ca să numim numai trei) sunt nişte scandalagii care nu erau în stare să stea o singură săptămână de şcoală fără să fie pedepsiţi cu detenţia pentru tulburarea orelor sau încăierări la toaletă. Rennie, însă, i-a hipnotizat. Niciodată n-a fost prea grozav în relaţiile personale, dar când se află în faţa unei mulţimi… *rowdy-dow* şi-un *hot-cha-cba,* cum spunea bătrânul Clayton Brassey, pe vremea când îi mai funcţionau câţiva neuroni. Big Jim le vorbeşte despre „linia albastră subţire” şi „mândria de a sta alături de colegii agenţi” şi „cât se bazează pe voi oraşul ăsta”. Şi despre alte chestii. Chestii din-alea bune, care nu-şi pierd niciodată farmecul.

Apoi, Big Jim trece la Barbie. Le spune că prietenii lui Barbie se află încă în libertate, semănând discordia şi punând la cale şi alte răzvrătiri, în scopurile lor malefice. Coborând glasul, adaugă:

— Vor încerca să mă discrediteze. Minciunile pe care le vor spune nu au niciun temei.

Un mârâit de nemulţumire îi salută aceste cuvinte.

— Veţi asculta minciunile? Îi veţi lăsa să mă discrediteze? Veţi permite ca acest oraş să meargă mai departe fără un

conducător puternic, în vremurile când are cea mai mare nevoie?

Răspunsul, desigur, e un răsunător:

— *NUUUI*

Şi, cu toate că Big Jim continuă (la fel ca majoritatea politicienilor, ştie că nu ajunge să poleieşti crinul, trebuie să-l vopseşti de-a binelea), acum îl putem lăsa în pace.

S-o luăm pe aceste străzi pustii care duc spre biserica Congo. Şi, iată! Uite pe cineva cu care putem merge împreună: o fată de treisprezece ani, în blugi decoloraţi şi cu un tricou de şcoală veche al echipei de skateboard Winged Ripper. Expresia îmbufnată şi dură, cu buzele strânse, care-o aduce pe maică-sa la exasperare, a dispărut în seara asta de pe faţa lui Norrie Calvert. I-a luat locul o mirare care-o face să arate ca la opt ani, nu cu mult timp în urmă. Îi urmărim privirea şi vedem o lună plină care se înalţă din nori, imensă, la răsărit. Are culoarea şi forma unui grapefruit roz, proaspăt tăiat.

— O… Doamne… *Dumnezeule…* şopteşte Norrie.

Şi-a apăsat pumnul strâns între bobocii mici ai sânilor, privind monstrul acela lunar trandafiriu. Apoi porneşte mai departe, nu atât de uimită încât să nu se uite din când în când în jurul ei ca să se asigure că n-o vede nimeni. O face la ordinul Lindei Everett: trebuie să vină singuri, să nu atragă atenţia şi să aibă grijă să nu fie urmăriţi.

— Nu e o joacă, le-a spus Linda; pe Norrie a impresionat-o mai mult faţa ei încordată şi palidă decât cuvintele. Dacă ne prinde cineva, n-o să pierdem doar puncte sau tururi. Înţelegeţi ce vă zic?

— Pot să merg cu Joe? a întrebat doamna McClatchey, care era aproape la fel de palidă ca soţia lui Rusty.

Doamna Everett a clătinat din cap:

— N-ar fi indicat.

Iar asta a impresionat-o pe Norrie cel mai mult. Nu, nu era un joc; putea fi chiar o chestiune de viaţă şi de moarte.

Ah, dar iată biserica, şi casa parohială, cuibărită lângă ea. Norrie vede lumina albă a lămpilor Coleman venind din spate, unde trebuie să fie bucătăria. Curând va fi înăuntru, scăpând de privirea acelei groaznice luni roz. Curând, va fi în siguranţă.

La asta se gândeşte, când o umbră se desprinde din întuneric şi o ia de braţ.

17

Slavă Domnului, Norrie fu prea surprinsă ca să ţipe; pentru că, atunci când luna trandafirie lumină chipul omului care o acostase, văzu că era Romeo Burpee.

— Am făcut pe *mine* de frică, şopti ea.

— Scuze. Eu doar stăteam de pază.

Rommie îi dădu drumul, privind în jur.

— Unde ţi-s boyfrienzii?

La auzul acestui cuvânt, Norrie zâmbi.

— Nu-ş. Era vorba să venim fiecare singur, şi nu pe acelaşi drum. Aşa a zis doamna Everett.

Se uită în josul pantei.

— Cred că acuma vine mama lui Joey. Să intrăm în casă.

Porniră spre lumina felinarelor. Uşa interioară a casei parohiale era deschisă. Rommie bătu încet în latura plasei de ţânţari, anunţând:

— Rommie Burpee şi o prietenă. Dacă e vreo parolă, n-o ştim. Piper Libby deschise uşa şi-i lăsă să intre. O privi curioasă pe Norrie.

— Tu cine eşti?

— Al naibii să fiu dacă asta nu-i nepoată-mea, spuse Ernie, intrând în cameră; ţinea un pahar de limonadă în mână şi avea un zâmbet pe faţă. Vino-aici, fato! Mi-a fost dor de tine.

Norrie îl îmbrăţişă strâns şi-l sărută, aşa cum o învăţase mama ei. Nu se aşteptase să aplice acele instrucţiuni atât de curând, dar se bucura s-o facă. Iar lui putea să-i spună

adevărul care nici sub tortură n-ar fi putut să-i fie smuls de pe buze, în faţa băieţilor cu care umbla.

— Bunule, mi-e aşa de frică…

— La toţi ne e, dulceaţă.

O strânse şi mai tare, apoi se uită la ea.

— Nu ştiu ce cauţi aici, dar acum, că tot ai venit, ce-ai zice de-o limonadă?

Norrie, care văzuse urna, răspunse:

— Prefer o cafea.

— Şi eu, spuse Piper. O-ncărcasem cu de toate şi eram gata s-o fac, când mi-am amintit că n-avem curent.

Scutură puţin din cap, ca pentru a şi-l limpezi.

— Mă tot izbeşte, în cele mai diferite moduri.

Se auzi o nouă bătaie în uşă şi apăru Lissa Jamieson, îmbujorată.

— Mi-am băgat bicicleta în garaj, reverendă Libby. Sper că e-n regulă.

— Perfect. Şi dacă tot ne angajăm aici într-o conspiraţie criminală – cum ar susţine, fără îndoială, Rennie şi Randolph – mai bine zi-mi Piper.

18

Veniseră cu toţii mai devreme, iar Piper Libby chemă la ordine Comitetul Revoluţionar din Chester’s Mill imediat după ora nouă. Ceea ce o impresionase din primul moment era inegalitatea diviziunii sexuale: opt femei şi doar patru bărbaţi. Dintre cei patru bărbaţi, unul era trecut de vârsta pensionării, iar doi nu erau nici măcar atât de maturi încât să poată intra singuri la un film interzis sub 16 ani. Trebuia să-şi reamintească mereu că o sută de armate de gherilă din diverse părţi ale lumii puseseră arme în mâinile unor femei şi copii nu cu mult mai în vârstă decât cei prezenţi acolo în seara aceea. Asta nu era tocmai în regulă, dar uneori lucrurile care erau în regulă şi cele care erau necesare intrau în conflict.

— V-aş ruga să ne plecăm capetele pentru un minut, propuse Piper. N-am să rostesc nicio rugăciune, fiindcă nu mai sunt sigură cu cine anume vorbesc când fac aşa ceva. Dar poate veţi dori să-i spuneţi un cuvânt lui Dumnezeu, aşa cum îl înţelegeţi voi, pentru că în seara asta avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obţine.

Se conformară. Unii încă-şi mai ţineau capetele în piept şi ochii închişi, când Piper înălţă ochii, ca să-i privească: două poliţiste recent concediate, un manager de supermarket pensionat, o ziaristă care nu mai avea ziar, o bibliotecară, patroana restaurantului local, o văduvă-a-Domului care nu mai contenea să-şi răsucească verigheta pe deget, magnatul magazinului universal din oraş şi trei copii cu chipuri neobişnuit de solemne care stăteau înghesuiţi unul lângă altul pe canapea.

— OK, amin, spuse ea. Las şedinţa în seama lui Jackie Wettington, care ştie ce face.

— Cred că eşti prea optimistă, replică Jackie. Ca să nu mai spun şi că te cam repezi. Fiindcă eu îi voi preda ştafeta lui Joe McClatchey.

Joe o privi surprins.

— Mie?

— Dar, înainte să înceapă, continuă ea, le voi cere prietenilor lui să stea de strajă. Norrie în faţă, iar Benny în spate.

Le văzu expresiile nemulţumite şi ridică o mână ca să prevină orice proteste.

— Ăsta nu-i un pretext ca să vă dau afară din cameră – e foarte important. Nu mai e nevoie să vă spun că n-ar fi bine deloc dacă actuala putere ne-ar surprinde în plină consfătuire. Voi doi sunteţi cei mai mici. Găsiţi-vă nişte locuri întunecoase şi ascundeţi-vă acolo. Dacă vedeţi că vine cineva care vi se pare suspect sau oricare dintre maşinile de poliţie din oraş, bateţi din palme aşa…

Bătu o dată, apoi de două ori, şi încă o dată.

— Vi se va spune şi vouă tot ce s-a vorbit aici, mai târziu, vă promit. Noua ordine de zi presupune adunarea la un loc a tuturor informaţiilor, fără niciun secret.

După ce Norrie şi Benny ieşiră din casă, Jackie se întoarse spre Joe.

— Cutia aia despre care i-ai spus Lindei… Povesteşte-le tuturor. De la început, te rog.

Joe se ridică în picioare şi relată totul, ca şi cum ar fi spus o lecţie la şcoală.

— Şi pe urmă, ne-am întors în oraş, încheie el. Iar jigodia aia de Rennie a pus ca Rusty să fie arestat.

Îşi şterse fruntea de sudoare şi se aşeză la loc pe canapea.

Claire îl cuprinse de umeri.

— Joe zice că Rennie nu trebuie să afle despre cutie, completă ea. Crede că ar putea dori s-o menţină în funcţiune, în loc de a încerca s-o închidă sau s-o distrugă.

— S-ar putea să aibă dreptate, confirmă Jackie. Aşadar, cel mai important secret al nostru se referă la existenţa ei şi locul unde se află.

— Nu ştiu… interveni Joe.

— Ce anume? îl întrebă Julia. Crezi că ar fi *mai bine* să afle?

— Poate… Într-un fel… Trebuie să mă mai gândesc.

Jackie îl lăsă în pace şi continuă:

— Iată şi al doilea punct de pe ordinea de zi. Vreau să încercăm să-i scoatem pe Barbie şi Rusty din închisoare. Mâine seară, în timpul marii adunări a oraşului. Barbie e omul desemnat de Preşedinte ca să preia administraţia locală…

— Oricine, numai Rennie nu, mârâi Ernie. Ticălosul ăla incompetent crede că burgul ăsta e moşia lui.

— La un lucru ştiu că se pricepe, preciză Linda: să provoace probleme când e în interesul lui. Revolta pentru mâncare şi incendierea redacţiei… Cred că amândouă s-au făcut la ordinele lui.

— Sigur că da, îi dădu dreptate Jackie. Orice om care e-n stare să-şi omoare propriul *pastor…*

Rose se holbă la ea.

— Adică vrei să spui că *Rennie* l-a omorât pe Coggins?

Jackie le povesti despre examenul medical din subsolul salonului de pompe funebre Bowie şi semnele de pe faţa lui Coggins, care se potriveau cu mingea de baseball din aur pe care Rusty o văzuse în biroul lui Rennie. O ascultară cu deznădejde, dar cu încredere.

— Şi pe fete? întrebă Lissa Jamieson, cu voce mică, îngrozită.

— Pe-asta aş pune-o în seama fiului său, replică prompt Jackie. Iar acele crime probabil că nici nu erau legate de maşinaţiile politice ale lui Big Jim. Azi-dimineaţă, Junior a leşinat pe stradă. Întâmplător, chiar în faţa casei McCain, unde fuseseră găsite cadavrele. De el însuşi.

— Ce coincidenţă, remarcă Ernie.

— Acum e-n spital. Ginny Tomlinson zice că are, aproape sigur, o tumoră pe creier. Ceea ce poate cauza ieşiri violente.

— O echipă de ucigaşi, tată şi fiu?

Claire îl strângea pe Joe cu braţul mai tare ca oricând.

— Nu tocmai o echipă, precizează Jackie. Să zicem că au aceeaşi tip de comportament, ceva genetic, care se manifestă violent sub tensiune.

— Dar, interveni Linda, prezenţa tuturor cadavrelor în acelaşi loc sugerează cu tărie că, dacă *au fost* doi ucigaşi, au acţionat împreună. Ideea e că soţul meu şi Dale Barbara sunt aproape sigur prizonierii unui asasin care se foloseşte de ei ca să inventeze o ditamai teoria conspiraţiei. Singurul motiv pentru care n-au fost deja omorâţi, în arest, e că Rennie vrea să-i dea ca exemplu. Vrea să fie executaţi în public.

Un moment, faţa i se crispă, în timp ce încerca să-şi stăpânească lacrimile.

— Nu-mi vine să cred că a ajuns atât de departe, spuse Lissa, răsucindu-şi simbolul ankh de la gât. E un *comerciant de maşini vechi,* pentru numele lui Dumnezeu.

Nimeni nu comentă.

— Ascultaţi, reluă Jackie, când tăcerea începu să se prelungească. Spunându-vă ce anume vrem să facem, Linda şi cu mine, am dat naştere unei *adevărate* conspiraţii. Voi supune la vot. Dacă vreţi să luaţi parte la ea, ridicaţi mâna. Cei care nu ridică mâna pot pleca, sub promisiunea că nu vor da din gură despre cele discutate. Ceea ce oricum n-ar fi bine să faceţi; dacă nu spuneţi nimănui cine-a fost aici şi ce s-a vorbit, nu va fi nevoie să explicaţi cum aţi aflat. E un lucru foarte periculos. S-ar putea s-ajungem la puşcărie sau chiar mai rău. Deci ia să vedem mâinile. Cine vrea să rămână?

Joe ridică primul mâna, dar nici Piper, Julia, Rose şi Ernie Calvert nu întârziară prea mult. Apoi, Linda şi Rommie ridicară mâinile în acelaşi timp. Lissa o privi pe Claire McClatchey. Oftând, Claire dădu din cap. Cele două femei ridicară şi ele mâinile.

— Aşa, mamă! o felicită Joe.

— Dacă-i spui vreodată lui taică-tău în ce te-am lăsat să te bagi, îl avertiză ea, nu va fi nevoie de James Rennie să te execute – cu mâna mea am s-o fac!

19

— Linda nu poate intra în secţia de poliţie după ei, îi spuse Rommie lui Jackie.

— Atunci, cine?

— Tu şi cu mine, scumpo. Linda va fi la marea întrunire. Unde vreo şase până la opt sute de oameni vor putea depune mărturie că au văzut-o.

— De ce nu pot şi eu să mă duc? întrebă Linda. Ăla pe care l-au arestat e *soţul meu.*

— Tocmai de-asta, răspunse Julia simplu.

— Cum vrei să procedaţi? o întrebă Rommie pe Jackie.

— Păi, propun să purtăm măşti…

— *I-auzi! o* întrerupse Rose, făcând o mutră. Toţi râseră.

— Avem noroc, spuse Rommie. Mi-au rămas la magazin câteva măşti de Halloween grozave.

— Eu cred c-am să fiu Mica Sirenă, propuse Jackie, uşor nostalgică.

Îşi dădu seama că toţi se uitau la ea şi roşi.

— Sau mai văd eu… În orice caz, vom avea nevoie de pistoale. Eu mai am unul în plus acasă – un Beretta. Tu ai ceva, Rommie?

— Am pus deoparte câteva puşti şi carabine, în seiful magazinului. Cel puţin una are lunetă. N-am să spun că m-am aşteptat la aşa ceva, da' la *ceva* tot m-am aşteptat.

Joe interveni şi el:

— O s-aveţi nevoie şi de o maşină. Şi nu furgonul dumitale, Rommie, fiindcă pe ăla-l ştie toată lumea.

— Am eu o idee, spuse Ernie. Haideţi să luăm ceva din curtea de maşini vechi a lui Jim Rennie. Are vreo şase furgoane telefonice cu multe mile la bord, pe care le-a luat în primăvara trecută. Sunt în spate. Dacă folosim o maşină de-ale lui ar fi, cum îi zice… „justiţie poetică".

— Şi cum anume ai să faci rost de cheie? se interesă Rommie. Pătrunzi în biroul lui de-acolo?

— Dacă maşina pe care-o alegem n-are aprindere electronică, pot s-o aranjez, răspunse Ernie – apoi, fixându-l pe Joe cu o privire încruntată, adăugă: aş prefera ca nepoatei mele să nu-i spui asta, tinere.

Joe mimă un fermoar tras peste buze, făcându-i iar pe toţi să râdă.

— Adunarea specială a oraşului e programată să înceapă mâine seară, la şapte, continuă Jackie. Dacă intrăm în secţia de poliţie pe la opt…

— Se poate şi mai bine, spuse Linda. Dacă tot trebuie să mă duc la nenorocita aia de întrunire, măcar să folosească la ceva. O să port o rochie cu buzunare mari şi-mi iau la

mine walkie-talkie-ul de la poliţie – pe al doilea, cel care a rămas în maşina mea personală. Voi doi să fiţi în furgon, gata de plecare.

În cameră, tensiunea creştea treptat; o simţeau cu toţii. Treaba începea să devină serioasă.

— La rampa de încărcare din spatele magazinului meu, spuse Rommie. Ascunşi vederii.

— Odată ce Rennie se va ambala cu discursul, adăugă Linda, am să vă dau trei apeluri prin radio. Va fi semnalul ca să porniţi.

— Câte maşini de poliţie vor fi la secţie? vru să ştie Linda.

— Poate reuşeşti să afli de la Stacey Moggin, îi răspunse Jackie. Oricum, multe n-au să fie. Ce să caute acolo? Din câte ştie Big Jim, nu există adevăraţi „prieteni ai lui Barbie” – doar cei falşi pe care i-a pus el la cale.

— O să mai vrea şi să se asigure că-i apără cineva curul ăla delicat, completă Julia.

La asta, se auziră câteva râsete, dar mama lui Joe părea foarte tulburată.

— Orice-ar fi, şi la secţia de poliţie au să fie *câteva.* Ce veţi face dacă întâmpinaţi rezistenţă?

— Nu va fi cazul, replică Jackie. Până să se dezmeticească, o să-i închidem în propriile lor celule.

— Şi dacă, totuşi, se opun?

— Atunci, vom încerca să nu-i omorâm.

Vocea Lindei era calmă, dar în ochi i se citea privirea unei fiinţe care-şi adunase tot curajul, într-un ultim efort disperat de a se salva.

— Oricum s-ar putea să se ajungă la crime, dacă Domul mai stă mult aici. Execuţia lui Barbie şi a soţului meu, în War Memorial Plaza, va fi doar începutul.

— Să zicem că-i scoateţi, spuse Julia. Unde-o să-i duceţi pe urmă? Aici?

— Nici vorbă, răspunse Piper, atingându-şi gura încă umflată. Eu deja sunt pe lista neagră a lui Rennie. Ca să nu

mai zic de tipul ăla care acum e bodyguardul lui personal. Thibodeau. Câinele meu l-a muşcat.

— Ar fi bine să nu fie undeva, aproape de centrul oraşului, preciză Rose. Ar putea începe o căutare din casă-n casă. Ştim cu toţii că au destui poliţişti.

— Plus toţi cei cu brasarde, adăugă Rommie.

— Ce ziceţi de una dintre cabanele de vară de la Chester Pond? propuse Julia.

— E o idee, răspunse Ernie, însă s-ar putea gândi şi la alea.

— Totuşi, zise Lissa, cred c-ar fi varianta cea mai bună.

— Domnule Burpee? interveni Joe. Mai ai folie din aia de plumb?

— Sigur, tone. Şi zi-mi Rommie.

— Dacă mâine domnul Calvert reuşeşte să fure un furgon, aţi putea să-l trageţi în spatele magazinului şi să puneţi în spate câteva folii? Unele destul de mari ca să acopere geamurile?

— Cred că da…

Joe o privi pe Jackie.

— Şi aţi putea vorbi cu colonelul Cox ăla, dacă e nevoie?

— Da, răspunseră într-un glas Jackie şi Julia, după care se uitară una la alta, surprinse.

Pe chipul lui Rommie se făcea încet lumină.

— Te gândeşti la vechea casă McCoy, nu? Sus, pe Black Ridge. Unde-i cutia.

— Îhî… Poate nu-i o idee prea bună, dar dacă va trebui să fugim toţi… dacă ne-am aduna acolo… am apăra cutia. Ştiu că pare o nebunie, de vreme ce ea e cauza problemei, da' nu-l putem lăsa pe Rennie să intre.

— Sper să n-ajungem la reluarea luptei de la Alamo într-o livadă de meri, comentă Rommie, dar înţeleg ce vrei să zici.

— Şi am mai putea face ceva, urmă Joe. E niţel cam riscant şi s-ar putea să nu meargă, dar…

— Zi, îl îndemnă Julia, privindu-l cu un soi de admiraţie uimită.

— Păi… contorul ăla Geiger e tot în furgon, Rommie?

— Mda, ere’ că este…

— Poate dacă l-ar pune cineva la loc în adăpostul antiatomic, de unde l-am luat…

Se întoarse spre Jackie şi Linda.

— Aţi putea să intraţi acolo? Vreau să zic, ştiu că v-au dat afară…

— Al Timmons ne-ar da voie înăuntru, cred, răspunse Linda. Iar pe Stacey Moggin ar lăsa-o sigur. E cu noi. Singurul motiv pentru care n-a venit acum aici este că-i de serviciu. Dar de ce să riscăm, Joe?

— Fiindcă…

Băiatul vorbea cu o încetineală necaracteristică pentru el, tatonând.

— Păi… acolo sunt radiaţii, da? Radiaţii *nasoale.* E doar o centură – pun pariu că poţi trece cu maşina prin ea fără nicio protecţie şi nu păţeşti nimic, dacă mergi repede şi n-o faci de prea multe ori – dar *ei* nu ştiu asta. Şi problema e că nici nu ştiu că sunt radiaţii. Şi nici n-au să afle, dacă nu au contorul Geiger.

Jackie se încruntă.

— Nu-i rea ideea, puştiu’, da’ nu-mi convine să-i dăm de înţeles lui Rennie încotro mergem. Nu se pupă cu concepţia mea de casă conspirativă.

— Nu aşa trebuie să fie, continuă Joe, vorbind la fel de lent, în căutarea punctelor slabe. Sau nu exact. Una din voi ar putea lua legătura cu Cox, înţelegeţi? Să-i ziceţi să-l sune pe Rennie şi să-i spună c-au descoperit radiaţii. Cox ar putea spune ceva gen: „Nu le putem localiza precis, fiindcă apar şi dispar, dar sunt destul de puternice, poate chiar mortale, aşa că fiţi atenţi. Nu cumva aveţi, întâmplător, un contor Geiger?”

Se lăsă tăcerea, în timp ce se gândeau la cele auzite. Apoi, Rommie spuse:

— O să-i ducem pe Barbara şi Rusty la ferma McCoy. Mergem şi noi, dacă e nevoie… şi probabil o să fie. Iar dacă

încearcă şi *ei* să vină acolo…

— Vor vedea pe contorul Geiger nişte radiaţii care-o să-i trimită fuga-marş înapoi, ţinându-se de gonadele alea bune de nimic, scrâşni Ernie. Claire McClatchey, ai aici un geniu.

Claire îl strânse puternic pe Joe la piept, de astă dată cu ambele braţe.

— Numai de l-aş putea convinge să-şi facă ordine-n cameră, replică ea.

20

Horace stătea culcat pe covorul din livingul lui Andrea Grinnell, cu botul pe o labă şi un ochi spre femeia cu care-l lăsase stăpâna lui. De obicei, Julia îl lua cu ea peste tot; era cuminte şi nu crea probleme niciodată, nici chiar dacă erau prin preajmă pisici, care nu-i plăceau din cauza mirosului lor de buruieni stricate. În seara asta, însă, Julia se gândise că ar fi fost dureros pentru Piper Libby s-o vadă împreună cu Horace, când propriul ei câine murise. Mai observase şi că Andi îl plăcea pe Horace şi spera ca prezenţa lui să-i mai alunge din minte simptomele sevrajului, care scăzuseră, dar încă nu dispăruseră complet.

O vreme, a mers bine. Andi a găsit o minge de cauciuc în cutia de jucării pe care încă le mai păstra pentru singurul ei nepot (care între timp trecuse cu mult de vârsta jucăriilor). Horace a alergat ascultător după minge, aducând-o înapoi aşa cum i se cerea, deşi nu era o joacă prea interesantă; prefera mingile care puteau fi prinse din zbor. Dar treaba era treabă şi a continuat până când Andi a început să dârdâie de parcă i-ar fi fost frig.

— Of… Of, futu-i, uite că iar m-apucă…

Se culcă pe canapea, tremurând toată. Strânse la piept una dintre perne, cu privirea spre tavan. Destul de curând, începură să-i clănţăne şi dinţii – cu un sunet foarte iritant, după opinia lui Horace.

Îi aduse mingea, sperând să-i distragă atenţia, dar femeia îl împinse la o parte.

— Nu, scumpule, nu acum. Lasă-mă să-mi revin!

Horace duse mingea înapoi în faţa televizorului stins şi se culcă. Tremurul femeii scădea treptat, odată cu mirosul de boală. Braţele care strângeau perna se relaxară, în timp ce femeia aţipea, începând apoi să sforăie.

Ceea ce însemna că venise vremea potolului.

Horace se strecură iar sub masă, păşind peste plicul de manila cu dosarul VADER. Dincolo de acesta se afla un paradis al popcornului. O, ce câine norocos!

Încă mai ronţăia, cu posteriorul fără coadă bâţâindu-i-se de o plăcere vecină cu extazul (floricelele risipite erau incredibil de *untoase*, incredibil de *sărate* şi – cel mai teribil – învechite la perfecţie), când voceamoartă vorbi din nou:

„Du-i-l!”

Dar nu putea. Stăpâna lui era plecată.

„Celeilalte.”

Voceamoartă nu admitea niciun refuz, iar popcornul oricum era pe terminate. Horace reţinu în minte ultimele câteva floricele, pentru mai târziu, apoi se retrase până când plicul se afla în faţa lui. Un moment, uită ce avea de făcut. Apoi îşi aminti şi-l luă cu botul.

„Bravo, cuţule!”

21

Ceva rece linse obrazul lui Andrea. Îl împinse cu mâna şi se întoarse pe-o parte. Câteva clipe, aproape că scăpă înapoi în somnul tămăduitor, după care se auzi un lătrat.

— Li’şte, Horace, murmură ea, punându-şi perna pe cap.

Urmă un nou lătrat, apoi un corgi de şaptesprezece kilograme i se aşează peste picioare.

— *Au!* ţipă Andi, ridicându-se în capul oaselor.

Se pomeni cu privirea spre doi ochi căprui strălucitori, deasupra unui rânjet ca de vulpe. Numai că rânjetul era

întrerupt de ceva. Un plic maro de manila. Horace i-l lăsă pe burtă şi sări jos. Nu avea voie să se urce pe alte mobile decât ale lui, dar voceamoartă îi dăduse de înţeles că era o urgenţă.

Andrea luă plicul, care păstra adânciturile lăsate de dinţii lui Horace şi urmele slabe ale labelor. Mai rămăsese prinsă de el şi o floricică de porumb, pe care o dădu la o parte. Conţinutul părea destul de voluminos. Pe plic erau scrise cu litere groase cuvintele DOSARUL VADER – iar dedesubt: JULIA SHUMWAY.

— Horace? De unde ai asta?

Horace nu-i putea spune, desigur, dar nici nu era nevoie. Bucăţica de popcorn răspunsese în locul lui. Atunci, lui Andi i se redeşteptă o amintire – una atât de tulbure şi ireală, încât părea mai degrabă un vis. Chiar *era* un vis sau Brenda Perkins venise cu adevărat la uşa ei după acea noapte îngrozitoare, cea dintâi a sevrajului? În timp ce revolta pentru hrană era în plină desfăşurare, la celălalt capăt al oraşului?

„Vrei să-mi ţii la tine ăsta, draga mea? Doar puţin. Am de mers până într-un loc şi nu vreau să-l iau cu mine.”

— A fost aici, îi spuse ea lui Horace, şi avea plicul ăsta la ea. Eu l-am luat… sau, cel puţin, aşa cred… dar pe urmă mi-a venit să vărs. Să vărs *iar.* Poate că l-am aruncat pe masă în timp ce alergam spre budă. A căzut? L-ai găsit pe jos?

Câinele lătră scurt. Ar fi putut însemna *„da”* sau: *„Sunt gata de joacă, dacă vrei.”*

— Îţi mulţumesc, continuă Andrea. Eşti un căţel bun. Am să i-l dau Juliei imediat ce se întoarce.

Nu-i mai era somn şi nici nu mai tremura – pentru moment, cel puţin. Dar deja devenise curioasă. Fiindcă Brenda era moartă. Ucisă. Şi asta se întâmplase la scurt timp după ce-i adusese plicul. Ceea ce însemna că era important.

— O să arunc doar o privire, bine?

Horace lătră din nou. Lui Andi Grinnell i se păru să răspundea: *„De ce nu?”*

Deschise plicul şi aproape toate secretele lui Big Jim Rennie îi căzură în poală.

22

Claire ajunse acasă prima. Urmă Benny, apoi Norrie. Toţi trei stăteau aşezaţi pe veranda casei McClatchey, când sosi şi Joe, tăind-o peste peluze şi atent să nu iasă în lumină. Benny şi Norrie beau suc Dr. Brown’s cald, iar Claire îşi desfăcuse o bere din proviziile soţului ei şi sorbea legănându-se încet cu balansoarul. Joe se aşează lângă ea, iar mama lui îi cuprinse cu braţul umerii osoşi. *„E plăpând”,* îşi spuse ea. *„Nu ştie, dar aşa e. Abia cât o păsărică…”*

— Băi, îl întâmpină Benny, întinzându-i sucul cu care-l aşteptaseră, începeam să ne cam îngrijorăm.

— Donşoara Shumway a mai avut de pus câteva întrebări despre cutie, răspunse Joe. Voia să ştie mai mult decât îi puteam spune eu. Mamă, ce cald e, nu? Cald ca-ntr-o noapte de vară.

Ridică privirea spre cer.

— Şi ia uitaţi-vă la *luna* asta…

— N-am chef, replică Norrie. Mă sperie.

— Eşti OK, dragule? îl întrebă Claire.

— Da, mamă. Tu?

Femeia zâmbi.

— Nu ştiu. O să meargă? Voi ce credeţi? Vreau să zic, ce credeţi *cu adevărat?*

Un moment, niciunul nu-i răspunse, iar asta o speria mai tare ca orice. Apoi, Joe o sărută pe obraz, zicând:

— O să meargă.

— Eşti sigur?

— Îhî.

Îşi dădea seama întotdeauna când o minţea – deşi era conştientă că-şi putea pierde acest talent, când băiatul avea

să mai crească –, dar acum nu profită. Îl sărută, doar, şi ea, cu respiraţia caldă şi, din cauza berii, amintind de mirosul tatălui lui.

— Numai să nu mai curgă sânge.

— N-o să curgă, o asigură Joe.

— OK. Aşa mai merge, zâmbi Claire.

Mai rămaseră un timp în întuneric, vorbind foarte puţin. Apoi intrară în casă, lăsând oraşul să doarmă sub luna roz.

Tocmai trecuse de miezul nopţii.

SÂNGE PESTE TOT

1

Era ora douăsprezece şi jumătate, în noaptea de 26 octombrie, când Julia intră în casa lui Andrea. Avu grijă să nu facă zgomot, dar nu era nevoie – se auzea muzică de la micul aparat de radio portabil al lui Andi: Staple Singers, dându-se mari sfinţi cu *Găseşte-ţi biserica potrivită.*

Horace îi ieşi în întâmpinare, dând din fund şi zâmbindu-i cu acel rânjet nebunesc al lui, de care numai câinii corgi par să fie în stare. Făcu o plecăciune în faţa ei, cu labele dinainte desfăcute, iar Julia îl scărpină scurt în spatele urechilor, unde era punctul lui sensibil.

Andrea stătea pe canapea, cu un pahar de ceai.

— Scuze pentru muzică, spuse ea, dând mai încet. Nu puteam dormi.

— Eşti la tine acasă, iubito, îi răspunse Julia. Cât despre WCIK, ăsta chiar e un post tare.

Andi zâmbi.

— De dup-amiază încoace, tot în imnuri evanghelice înălţătoare o ţine. Mă simt de parc-aş fi luat jackpotul. Cum a fost la întâlnire?

— Bine, replică Julia, aşezându-se.

— Vrei să-mi povesteşti?

— Nu-ţi face griji. Tu trebuie să te concentrezi ca să te simţi mai bine. Şi ştii ceva? Chiar *arăţi* puţin mai bine.

Aşa şi era. Andi era încă palidă, şi mult prea slabă, dar cearcănele i se mai şterseseră, iar în ochi i se zărea o strălucire nouă.

— Îţi mulţumesc că mă încurajezi.

— Horace a fost cuminte?

— Foarte cuminte. Ne-am jucat cu mingiuca şi pe urmă am dormit amândoi puţin. Probabil că de-asta arăt mai bine.

Nimic nu se compară cu un pui de somn, ca să împrospăteze tenul.

— Şi spatele?

Andrea zâmbi. Era un zâmbet de o complicitate ciudată, fără prea mult haz în el.

— Spatele meu n-o duce deloc rău. Abia dacă mai am câte un junghi, când mă aplec. Ştii ce cred eu?

Julia clătină din cap.

— Cred că, dacă-i vorba de medicamente şi droguri, trupul şi mintea devin conspiratori. Când creierul vrea droguri, trupul îl ajută. Zice: *„Nicio grijă, nu te simţi vinovat, e-n regulă, chiar te doare.”* Nu mă refer chiar la ipohondrie, nu-i ceva atât de simplu. Doar…

Lăsă fraza neterminată, iar privirea îi deveni vagă, ca şi cum s-ar fi dus cu gândul în altă parte.

„Unde?” se întrebă Julia.

Apoi, îşi reveni.

— Natura umană poate fi distructivă. Spune-mi, nu crezi că un oraş e ca un organism?

— Ba da, răspunse pe dată Julia.

— Şi poate spune că are dureri, astfel încât creierul să-i facă rost de drogurile după care tânjeşte?

Julia se gândi un moment, apoi dădu din cap.

— Într-adevăr.

— Şi-n clipa asta, Big Jim Rennie e creierul oraşului, nu?

— Da, iubito. Aş zice că aşa e.

Andrea se aşează pe canapea, cu capul uşor plecat. Apoi, închise micul radio cu baterii şi se ridică iar în picioare.

— Cred că mă duc să mă culc. Poate chiar o să reuşesc să dorm puţin.

— Foarte bine.

După care, fără niciun motiv clar, Julia o întrebă:

— Andi, s-a întâmplat ceva în lipsa mea?

Andrea păru surprinsă.

— Păi, nu prea… Horace şi cu mine ne-am jucat cu mingea… Se aplecă, fără nici cea mai mică tresărire de

durere – o mişcare pe care cu doar o săptămână în urmă ar fi considerat-o imposibilă – şi întinse o mână. Horace veni la ea, lăsând-o să-l mângâie pe cap.

— Se pricepe foarte bine la aporturi.

2

În camera ei, Andrea se instală confortabil pe pat, deschise dosarul VADER şi reluă lectura. Mai atentă, de astă dată. Când în sfârşit introduse hârtiile la loc în plic, era aproape ora două noaptea. Puse plicul în sertarul mesei de lângă pat. În acelaşi sertar mai era şi pistolul calibru .38 pe care i-l dăduse fratele său, Douglas, cu doi ani în urmă, de ziua ei. Fusese surprinsă, dar Dougie insistase că o femeie care locuieşte singură are nevoie de protecţie.

Acum îl scoase şi verifică încărcătorul. Locaşul care ajungea sub cocoş când trăgaciul era apăsat pentru prima oară era gol, conform instrucţiunilor lui Twitch. Celelalte cinci erau încărcate. Mai avea şi alte cartuşe, pe sertarul de sus al debaralei, dar ştia că n-ar fi avut ocazia să reîncarce arma. Mica armată de poliţişti ar fi împuşcat-o înainte.

Iar dacă nu-l putea omorî pe Rennie cu cinci gloanţe, probabil că oricum n-ar fi meritat să mai trăiască.

— În fond, murmură ea, în timp ce punea pistolul la loc în sertar, pentru ce m-am dezintoxicat, la urma urmei?

Răspunsul părea limpede, acum când creierul i se purificase de Oxycontin: revenise pe calea cea dreaptă, ca să poată *trage* drept la ţintă.

— Amin, spuse şi stinse lumina.

Peste cinci minute, dormea.

3

Junior era treaz. Stătea lângă fereastră, pe singurul scaun al camerei de spital, privind bizara lună roz care se ascundea după o pată neagră de pe Dom, nouă pentru el.

Aceasta era mai mare şi situată mult mai sus decât cele lăsate de loviturile cu rachete. Se făcuse vreo încercare nouă de a sparge Domul, în timp ce el zăcea fără cunoştinţă? Nu ştia şi nici nu-i păsa. Ceea ce conta era că Domul rezista pe poziţie. Altfel, oraşul ar fi fost luminat ca Las Vegasul, mişunând de-o mulţime de GI Joe. Sigur, se zăreau lumini ici şi colo, marcând locurile unde stăteau unii insomniaci înveteraţi, dar, în cea mai mare parte, Chester's Mill dormea. Asta era foarte bine, fiindcă Junior avea lucruri la care să se gândească.

Şi anume, la *Baaarbie* şi la prietenii lui Barbie.

În timp ce stătea aşa lângă fereastră, pe Junior nu-l mai durea capul şi toate amintirile îi reveniseră, dar îşi dădea seama şi că era grav bolnav. Simţea o slăbiciune suspectă în toată partea stângă a trupului, iar uneori din acel colţ al gurii i se prelingea salivă. Dacă se ştergea cu mâna stângă, uneori putea să simtă contactul dintre piele şi piele, iar alteori nu. Pe lângă asta, în stânga câmpului său vizual plutea o pată neagră de forma unei găuri de cheie, destul de mare. Ca şi cum i s-ar fi rupt ceva în globul ocular. Bănuia că asta se şi întâmplase.

Îşi amintea furia turbată pe care o simţise în Ziua Domului; îşi amintea cum o fugărise pe Angie pe culoar, până la bucătărie, o trântise de frigider şi-i dăduse un genunchi în faţă. Îşi amintea sunetul loviturii, ca şi cum în spatele ochilor ei ar fi fost o farfurie de porţelan, pe care o spărsese cu genunchiul. Acea mânie îi trecuse între timp. În locul ei se instalase o furie mătăsoasă, care-i curgea prin trup din cine ştie ce sursă fără fund aflată undeva în cap, un izvor care-i răcorea şi-i limpezea minţile în acelaşi timp.

Futangiul bătrân pe care el şi Frankie îl găsiseră la Chester Pond venise în cursul serii să-l examineze. Moşu' se purta ca un profesionist, luându-i temperatura şi tensiunea, întrebându-l cum mai stătea cu durerile de cap, verificându-i chiar şi reflexele de la genunchi, cu un ciocănel de cauciuc. Apoi, după plecarea lui, Junior auzise vorbe şi

râsete. Fusese menţionat şi numele lui Barbie. Junior se furişase până lângă uşă.

Era bătrânul sculangiu şi una din piţipoance, italioata aia sexy pe care-o chema Buffalo sau cam aşa ceva. Babalâcul îi desfăcuse bluza şi o mamelea. Ea-l descheiase la nădragi şi-i făcea laba. Îi înconjura o lumină verde, otrăvită.

— M-au cotonogit Junior şi prietenul lui, spunea moşotârcu', da' acuma ăla-i mort, şi-n curând ăsta o să moară şi el. A dat Barbie ordine.

— I-aş suge cariciu' lu' Barbie ca pe-un baton de mentă, spuse macaronara, iar moşu' răspunse că şi lui i-ar fi plăcut. Apoi, după ce clipi din ochi, Junior văzu că nu făceau decât să meargă pe culoar. Nicio aură verde, niciun fel de porcărele. Aşadar poate că fusese o halucinaţie. Sau poate că nu… Un lucru era sigur: toţi erau înhăitaţi. Toţi, în gaşca lui *Baaarbie.* El se afla în închisoare, dar numai pentru un timp. Ca să câştige simpatie, probabil. Totul făcea parte din *plaaanul lui Baaarbie.* În plus, credea că acolo, în arest, Junior nu putea ajunge la el.

— Greşit, şopti, aşa cum stătea aşezat lângă fereastră, privind afară, în noapte, cu vederea sa defectuoasă. *Greşit.*

Junior ştia prea bine ce i se întâmplase; revelaţia îi venise într-o străfulgerare şi era de o logică incontestabilă. Suferea de intoxicaţie cu taliu, cum păţise şi rusul ăla, în Anglia. Ecusoanele din armată ale lui Barbie fuseseră presărate cu pulbere de taliu, Junior pusese mâna pe ele, iar acum murea. Şi, întrucât taică-său îl trimisese acasă la Barbie, însemna că şi *el* făcea parte din conspiraţie. Era altul dintre… ăia… ai lui Barbie… cum se chemau…

— Complici, şopti Junior. Altul dintre plicii-complicii lui Big Jim Rennie.

Dacă stăteai să te gândeşti – dacă aveai mintea *limpezită* – era absolut logic. Tatăl lui voise să-i închidă gura în legătură cu uciderea lui Coggins şi a lui Perkins. Prin urmare, îl otrăvise cu taliu. Toate se legau.

Afară, dincolo de peluză, un lup traversă parcarea. Pe iarbă, două femei goale stăteau în poziţia 69. „Şaişnouă, ’n gură plouă!” fredonau el şi Frankie în copilărie, când vedeau câte două fete mergând împreună, fără să ştie ce însemna, ştiind doar că era o vorbă urâtă. Una dintre lingătoare semăna cu Sammy Bushey. Sora – Ginny, aşa o chema – îi spusese că Sammy murise, ceea ce era în mod clar o minciună, şi însemna că şi Ginny era băgată; şi ea era cu *Baaarbie.*

Mai rămăsese în tot oraşul cineva care să nu fie? Despre care să poată fi *sigur* că nu era?

Da, îşi dădu Junior seama, mai erau doi. Copiii pe care el şi Frank îi găsiseră lângă iaz. Alice şi Aidan Appleton. Îşi amintea privirile lor bântuite şi cum îl îmbrăţişase fata când o luase în braţe. Când îi spusese că era în siguranţă, ea îl întrebase: *„Promiţi?”* iar Junior îi răspunsese că da. Se simţise foarte bine, promiţându-i. Şi apăsarea mâinii ei încrezătoare îl făcuse să se simtă bine.

Brusc, luă o decizie: avea să-l omoare pe Dale Barbara. Şi, dacă încerca cineva să-l împiedice, îl omora şi pe ăla. Apoi, urma să-şi găsească tatăl şi să-l omoare şi pe el… lucru la care visase de ani de zile, deşi niciodată până acum n-o recunoscuse în sinea lui pe deplin.

După ce le rezolva pe astea, avea să-i caute pe Aidan şi Alice. Dacă încerca cineva să-l oprească, îl omora. Avea să-i ducă pe copii înapoi la Chester Pond şi să aibă grijă de ei. Avea să se ţină de cuvânt. Dacă o făcea, nu mai murea. Dumnezeu nu l-ar fi lăsat să moară otrăvit cu taliu, în timp ce avea grijă de copiii ăia.

Acum, Angie McCain şi Dodee Sanders umblau ţanţoşe prin parcare, în fuste de suporteriţe şi pulovere cu W-urile mari ale echipei Mills Wildcats pe piept. Îl văzură privindu-le şi începură să-şi învârtească şoldurile, ridicându-şi fustele. Feţele le erau fleşcăite şi se bălăngăneau, în descompunere. Cântau: *„Deschide uşa la cămară! Hai la noi, să ne mai futem! Hai… BĂIEŢII!”*

Junior închise ochii. Îi deschise iar. Prietenele lui dispăruseră. Altă halucinaţie, la fel ca lupul. Despre alea care făceau 69 nu era chiar atât de sigur.

Poate, îşi spuse el, n-avea să-i ducă, totuşi, pe copii la Chester Pond. Era cam departe de oraş. Poate era mai bine să-i ducă-n schimb în cămara McCain. Aia era mai aproape. Şi era plină de mâncare.

Şi, fireşte, acolo era întuneric.

— O să am eu grijă de voi, copii, spuse Junior. O să vă ţin la loc sigur. După ce moare Barbie, praful o să se-aleagă de toată conspiraţia.

După un timp, îşi rezemă fruntea de geam şi adormi.

4

O fi fost fundul Henriettei Clavard doar învineţit, nu rupt, dar tot o durea ca dracu' – descoperise că, la optzeci şi patru de ani, *orice* problemă ai fi avut te durea ca dracu' – şi la început crezuse că din cauza fundului se trezise cu noaptea-n cap, în acea dimineaţă de joi. Dar Tyulenolul pe care-l luase la ora trei părea încă să mai aibă efect. În plus, găsise şi inelul anal al răposatului ei soţ (John Clavard suferise de hemoroizi), care o ajuta considerabil. Nu! Altceva era – şi, la scurt timp după ce se trezise, îşi dădu seama ce anume.

Setterul irlandez al familiei Freeman, Buddy, urla. Iar Buddy nu urla *niciodată.* Era cel mai politicos câine de pe Battle Street, o alee scurtă, chiar în spate la Catherine Russell Drive. De asemenea, generatorul soţilor Freeman se oprise. Henrietta îşi spuse că poate asta o trezise de fapt, nu câinele. Cu siguranţă, murmurul generatorului o adormise, în seara trecută. Era unul dintre acelea vechi, care suflau în aer gaze albastre de eşapament; generatorul Freemanilor scotea un sunet monoton şi slab care era absolut liniştitor. Henrietta bănuia că era scump, dar Freemanii şi-l puteau permite. Will era proprietarul

reprezentanţei Toyota la care râvnise cândva Big Jim Rennie, şi cu toate că treceau prin vremuri grele pentru majoritatea comercianţilor de maşini, Will păruse întotdeauna excepţia care confirma regula. Nu mai demult de anul trecut, el şi Lois îşi extinseseră casa cu o anexă foarte frumoasă.

Dar *urletul* acela… Câinele părea rănit. Un animal în suferinţă era genul de lucru de care familia Freeman se ocupa imediat… şi atunci, ce mai aşteptau?

Henrietta se dădu jos din pat (strâmbându-se puţin, când fundul ei ieşi din adâncitura comodă a saltelei de buret) şi se duse la fereastră. Vedea perfect casa cu niveluri inegale a familiei Freeman, deşi lumina zorilor era cenuşie şi moartă, nu limpede ca de obicei în dimineţile de la sfârşitul lunii octombrie. De la fereastră îl auzea şi mai bine pe Buddy, dar nu vedea pe nimeni mişcându-se pe-acolo. Casa era complet cufundată în întuneric, nici măcar o lampă Coleman nu ardea, la vreo fereastră. Ar fi crezut că plecaseră undeva, dar ambele maşini erau parcate pe alee. Şi-n fond, unde să se ducă?

Buddy continua să urle.

Henrietta îşi luă papucii şi capotul pe ea şi ieşi. În timp ce stătea pe trotuar, văzu sosind o maşină. Era Douglas Twitchell, în drum spre spital, desigur. Coborî de la volan; avea ochii umflaţi şi ţinea în mână o ceaşcă de cafea cu emblema de la Sweetbriar Rose.

— Vă simţiţi bine, doamnă Clavard?

— Da, dar e ceva în neregulă la familia Freeman. Auzi?

— Mda…

— Deci, ar trebui s-audă şi ei. Maşinile lor sunt acolo, şi-atunci de ce nu fac nimic?

— Arunc o privire.

Twitch sorbi din cafea, apoi puse ceaşca pe capota maşinii.

— Staţi aici.

— Prostii, replică Henrietta Clavard.

Merseră pe trotuar vreo douăzeci de metri, apoi cotiră pe aleea casei Freeman. Câinele tot urla, urla… Sunetul făcea ca pe Henrietta s-o ia cu frig, deşi în aer se simţea o moleşeală călduţă.

— Foarte rău aerul, comentă ea. Miroase ca-n Rumford, când abia ne căsătoriserăm şi încă mergeau din plin toate fabricile de hârtie. Sigur nu le face bine la oameni.

Mormăind, Twitch sună la uşă. Neprimind niciun răspuns, începu să ciocăne, apoi să bată cu pumnul.

— Vezi dacă nu-i descuiat, propuse Henrietta.

— Nu ştiu dacă ar fi cazul, doamnă…

— Ete, vacs…!

Henrietta trecu pe lângă el şi apăsă pe clanţă. Uşa se deschise. Interiorul casei era tăcut şi plin de umbrele întunecoase ale zorilor.

— Will? strigă ea. Lois? Sunteţi aici?

Nu-i răspunseră decât alte urlete.

— Câinele-i în spate, spuse Twitch.

Ar fi ajuns mai repede dacă o luau drept prin casă, dar niciunul nu voia s-o facă, aşa că porniră mai departe pe alee, prin porticul dintre casă şi garajul unde Will îşi ţinea nu maşinile, ci jucăriile: două snowmobile, un ATV, o motocicletă Yamaha de teren şi o Honda Gold Wing voluminoasă.

Curtea din spate era împrejmuită cu un gard înalt, care-i asigura discreţia. Poarta se afla dincolo de portic. Twitch o deschise şi imediat fu lovit de setterul irlandez înnebunit, cu toate cele treizeci şi cinci de kilograme ale lui. Scoase un strigăt surprins şi ridică mâinile, dar câinele nu voia să-l muşte; Buddy era setat din plin pe modul ajutor-vă-rog! Îşi puse labele pe pieptul ultimei tunici curate a lui Twitch, mânjind-o cu pământ, şi începu să-şi lase balele pe obrajii lui.

— Termină! strigă Twitch, împingându-l jos, dar câinele sări imediat la loc, cu labele pe tunică şi pe faţă cu limba lui lungă şi roz.

— *Buddy, şezi!* îi ordonă Henrietta şi numaidecât Buddy se lăsă pe coapse, scheunând şi uitându-se de la unul la celălalt. Sub el începu să se întindă o băltoacă de urină.

— Doamnă Clavard, nu-i a bună…

— Nu e, aprobă Henrietta.

— Mai bine staţi cu câi…

Femeia invocă din nou vacsul şi intră în curtea din spate, lăsându-l pe Twitch s-o ajungă din urmă. Buddy venea după ei, cu capul plecat şi coada între picioare, scâncind neconsolat.

Ajunseră la o terasă pietruită, cu un grătar pentru friptură pe ea. Grătarul era acoperit cu o prelată verde pe care scria: BUCĂTĂRIA E ÎNCHISĂ. Dincolo de el, la marginea peluzei, se afla o platformă de lemn, pe care era instalată cada fierbinte a familiei Freeman. Twitch presupuse că-şi făcuseră un gard atât de înalt, ca să poată sta acolo goi, poate chiar şi să se dea-n bărci puţin, dacă le venea cheful.

Acum, Will şi Lois erau în casă, dar vremurile lor de dat în bărci apuseseră. Aveau trase pe capete nişte pungi de celofan transparent. Acestea păreau să fi fost strânse la gât cu nişte cordoane sau elastice maro. Se aburiseră pe dinăuntru, dar nu atât de tare încât Twitch să nu poată distinge feţele învineţite. Pe platforma de lemn, între rămăşiţele pământeşti ale lui Will şi Lois Freeman, se găseau o sticlă de whisky şi un mic flacon de medicamente.

— Stai, spuse Twitch.

Nu ştia cui i se adresa: sieşi, doamnei Clavard sau poate lui Buddy, care tocmai dăduse glas încă unui urlet deznădăjduit. În niciun caz nu vorbea cu vreunul dintre soţii Freeman.

Henrietta nu se opri. Îşi văzu de drum spre cadă, urcă cele două trepte, cu spatele drept ca al unui soldat, se uită la feţele decolorate ale vecinilor ei atât de drăguţi (şi atât de normali, ar fi spus), aruncă o privire spre sticla de whisky, văzu că era Glenlivet (cel puţin, îşi luaseră rămas-

bun de la viaţă cu distincţie), apoi luă flaconul de medicamente cu eticheta Sanders Hometown Drug.

— Ambien sau Lunesta? întrebă Twitch, cu glas greu.

— Ambien, răspunse ea mulţumită că vocea care-i ieşea din gâtlejul uscat suna firesc. Al ei. Deşi cred că aseară l-au făcut pe din două.

— Au lăsat şi vreun mesaj?

— Aici, nu. Poate în casă.

Dar nici în casă nu găsiră nimic, cel puţin în locurile cele mai evidente, şi niciunul dintre ei nu se putea gândi la vreun motiv de a ascunde o scrisoare despre sinucidere. Buddy îi urma dintr-o cameră în alta, fără să mai urle, dar scheunând din adâncul gâtlejului.

— Cred c-am să-l iau la mine acasă, spuse Henrietta.

— E singura soluţie. La spital nu-l pot duce. Am să-l sun pe Stewart Bowie, să vină şi să-i… ridice.

Twitch arătă cu degetul mare înapoi, peste umăr. Simţea că i se întorcea stomacul pe dos, dar nu asta era partea cea mai rea, ci depresia care-l cuprindea, umbrindu-i sufletul de obicei atât de însorit.

— Nu înţeleg de ce-au făcut-o, spuse Harriet. Dacă am fi stat de-un an sub Dom… sau măcar de-o lună… da, atunci, poate… Dar după nicio *săptămână?* Nu aşa reacţionează în faţa problemelor nişte oameni stabili psihic.

Twitch credea că înţelege motivul, dar nu voia să i-l spună Henriettei: că *avea* să treacă într-adevăr o lună, că *avea* să treacă un an. Poate chiar mai mult. Şi fără ploaie, cu tot mai puţine resurse, şi cu aerul tot mai viciat. Dacă ţara cea mai avansată tehnologic din lume nu fusese-n stare până acum să înţeleagă ce anume se întâmpla în Chester’s Mill (necum să mai şi rezolve problema), slabe şanse ca asta să se întâmple prea curând. Pesemne că Will Freeman înţelesese. Se poate, Lois venise cu ideea. Poate, când li se oprise generatorul, spusese: *„Hai s-o facem până nu se răceşte apa din cadă, iubitule. Să scăpăm de sub Dom cât*

mai suntem cu burţile pline. Ce zici? O ultimă scaldă, cu câteva păhărele de rămas-bun.”

— Poate avionul a fost picătura care a umplut paharul, spuse Twitch. Cursa Air Ireland care s-a lovit de Dom ieri.

Henrietta nu răspunse; îşi trase nasul şi scuipă mucii în chiuveta de la bucătărie. Era un gest de repudiere destul de şocant. Ieşiră iar din casă.

— Mai mulţi oameni vor face la fel, nu? întrebă ea, când ajunseră la capătul aleii. Fiindcă, uneori, sinuciderea pluteşte în aer. Ca un virus de gripă.

— Unii au şi făcut-o.

Twitch nu ştia dacă sinuciderea era nedureroasă, cum spunea cântecul, dar în anumite împrejurări putea fi cu siguranţă molipsitoare. Poate cu atât mai mult când era o situaţie fără precedent, iar aerul începea să miroasă atât de urât ca în acea dimineaţă fără vânt, nefiresc de caldă.

— Sinucigaşii sunt nişte laşi, declară Henrietta. Asta-i o regulă de la care nu există excepţii, Douglas.

Twitch, al cărui tată murise încet şi chinuitor, de cancer la stomac, se întrebă cât adevăr era în asta, dar nu spuse nimic.

Rezemându-şi mâinile pe genunchii osoşi, Henrietta se aplecă spre Buddy, care-şi lungi gâtul ca s-o miroasă.

— Hai la vecina, măi blăniţă. Am trei ouă. Poţi să le mănânci până nu se strică.

Porni, apoi se mai întoarse o dată spre Twitch.

— *Sunt – nişte – laşi,* repetă ea, accentuând fiecare cuvânt în parte.

5

Jim Rennie se externă de la „Cathy Russell”, dormi adânc în patul lui de-acasă şi se trezi revigorat. Deşi n-ar fi recunoscut-o în faţa nimănui, unul dintre motivele pentru care se simţea mai bine era acela că Junior nu se afla în casă.

Acum, la ora opt, Hummerul lui negru era parcat la o uşă sau două distanţă de a lui Rosie (în faţa unui hidrant, da' ce mama dracu? Tot n-aveau pompieri). Big Jim lua micul dejun cu Peter Randolph, Melvin Searles, Freddy Denton şi Carter Thibodeau. Carter îşi ocupase tot locul obişnuit în ultima vreme, la dreapta lui Rennie. În dimineaţa asta, purta două pistoale: pe al lui la şold, iar în teaca de la subsuoară, Beretta Taurus-ul predat recent de Linda Everett.

Cvintetul se aşezase la masa de palavre din fundul restaurantului, alungând ocupanţii fără pic de mustrare de cuget. Rose nu se apropia de ei; îl trimisese pe Anson să-i servească.

Big Jim comandase trei ochiuri, un cârnat dublu şi pâine de casă prăjită în untură de şuncă, aşa cum servea mama lui. Ştia c-ar fi trebuit s-o lase mai moale cu colesterolul, dar avea nevoie de toată energia pe care putea să şi-o adune. Pentru câteva zile, mai exact; după aceea, lucrurile aveau să fie sub control. Atunci, putea să-şi vadă şi de colesterol – cum se tot amăgea de vreo zece ani.

— Unde-s fraţii Bowie? îl întrebă el pe Carter. Am zis că-i vreau pe păcătoşii ăia de Bowie aici, aşa că unde sunt?

— A trebuit să se ducă la un apel pe Battle Street, răspunse Carter. Domnul şi doamna Freeman s-au sinucis.

— Drac-bumbacul ăla şi-a scurtat zilele?! exclamă Big Jim; cei câţiva clienţi, aproape toţi la bar, urmărind CNN, întoarseră capetele, apoi îşi mutară privirile în altă parte. I-auzi! Deloc nu mă mir!

Îi trecu prin minte că de-acum putea să-şi ia şi reprezentanţa Toyota… dar de ce-ar mai fi avut nevoie de ea? Îi căzuse în faţă o pleaşcă mult mai mare: tot oraşul. Deja începuse să întocmească o listă de ordine concrete, pe care avea să le pună în aplicare imediat ce dobândea puteri executive depline. Iar asta urma să se întâmple în aceeaşi seară. Şi-n plus, de ani întregi îi ura pe nesimţitul ăla

linguşitor de Freeman şi pe ţâţoasa de nevastă-sa, aia care rima-cu-bârfă.

— Băieţi, Will şi Lois îşi iau acum micul dejun în rai.

Făcu o pauză, apoi izbucni în râs. Nu dădea bine, dar nu se putea stăpâni.

— În sala de mese a slugilor, nu mă îndoiesc.

— Şi-n timp ce erau acolo, fraţii Bowie au mai primit un telefon, continuă Carter. De la Ferma Dinsmore. Încă o sinucidere.

— Cine? întrebă şeful Randolph. Arlen?

— Nu, nevastă-sa. Shelley.

Asta chiar *era* păcat.

— Să ne plecăm capetele un moment, propuse Big Jim şi-şi întinse lateral mâinile. Carter îl prinse de una, iar Mel Searles de cealaltă; Randolph şi Denton i se alăturară.

— ODoamne, rogutebinecuvânteazăsărmanelesuflete, înnumeleluiIisusamin, intonă Big Jim, apoi înălţă capul. O trebuşoară, Peter.

Peter îşi scoase carnetul. Al lui Carter era deja pregătit, lângă farfurie; băiatul îi plăcea din ce în ce mai mult lui Big Jim.

— Am găsit propanul care lipsea, anunţă Rennie. E la WCIK.

— Iisuse! făcu Randolph. Trebuie să trimitem nişte camioane acolo să-l ia.

— Da, dar nu azi. Mâine, când toţi se vor întâlni cu neamurile. Am început deja pregătirile. Fraţii Bowie şi Roger se vor duce din nou, dar vom avea nevoie şi de câţiva dintre noii agenţi. Fred, tu şi Mel. Plus încă patru sau cinci, aş zice. Tu nu, Carter, vreau să stai cu mine.

— De ce ai nevoie de poliţişti pentru câteva rezervoare de propan? întrebă Randolph.

— Păi, răspunse Jim, ştergându-se de gălbenuş cu o bucăţică de pâine prăjită, totul pleacă de la prietenul nostru Dale Barbara şi planurile lui de a destabiliza oraşul. Acolo sunt doi oameni înarmaţi şi se pare că protejează un soi de

laborator pentru preparat droguri. Cred că Barbara l-a pus la punct cu mult timp înainte de a apărea personal aici; totul a fost foarte meticulos planificat. Unul dintre ei este Philip Bushey.

— Loserul *ăla,* mormăi Randolph.

— Iar celălalt, cu regret vă spun, e Andy Sanders.

Randolph tocmai îşi înfigea furculiţa în cartofii prăjiţi. O scăpă pe farfurie, cu un zăngănit.

— *Andy?*

— Trist, dar adevărat. Barbara l-a racolat – o ştiu din surse sigure, dar să nu mă întrebaţi care-s alea. Au cerut să rămână anonime.

Oftă adânc, apoi îşi îndesă în mâncătoare un dumicat de pâine mânjit cu gălbenuş. Doamne *Sfinte,* că bine se mai simţea în dimineaţa asta!

— Cred că Andy avea nevoie de bani. Din câte-am înţeles, banca se pregătea să-i închidă magazinul. *Niciodată* n-a avut cap de afacerist.

— Şi nici pentru guvernarea oraşului n-a avut, adăugă Freddy Denton.

În mod normal, lui Big Jim nu-i convenea să fie întrerupt de inferiori, dar acum toate-i plăceau.

— Aşa e, din păcate, confirmă el, apoi se aplecă peste masă, atât cât îi permitea burta. Andy şi Bushey au deschis focul asupra unuia dintre camioanele pe care le-am trimis acolo ieri. I-au spart cauciucurile din faţă. Draci-bumbacii ăia sunt periculoşi.

— Toxicomani înarmaţi, remarcă Randolph. Un coşmar pentru forţele legii. Oamenii care se vor duce acolo trebuie să poarte veste antiglonţ.

— Bună idee.

— Iar pentru siguranţa lui Andy nu pot să garantez.

— Dumnezeu să te ţină, ştiu. Fă ce trebuie. Avem nevoie de propanul ăla. Oraşul plânge după el şi am de gând să anunţ, la întrunirea de diseară, că am găsit o sursă nouă.

— Chiar nu pot să merg şi eu, domnule Rennie? întrebă Carter Thibodeau.

— Ştiu că e o dezamăgire pentru tine, dar vreau ca mâine să fii cu mine, nu acolo unde se va ţine Ziua de Vizită. Şi tu, Randolph, cred. Cineva trebuie să coordoneze toate treburile astea, care riscă să dea într-un bal la grămadă. Va trebui să încercăm să ferim oamenii de a fi călcaţi în picioare. Deşi unii probabil tot vor fi, pentru că nu ştiu să se poarte. Mai bine spuneţi-i lui Twitchell să fie şi el acolo, cu ambulanţa.

Carter notă în carnet.

În acel moment, Big Jim se întoarse spre Randolph. Avea chipul alungit de tristeţe.

— Sunt dezolat că trebuie s-o spun, Pete, dar informatorul meu a sugerat că s-ar putea ca şi Junior să fie implicat în activitatea laboratorului de droguri.

— Junior? se miră Mel. Nooo, *în niciun caz* Junior.

Big Jim dădu din cap, ştergându-se cu podul palmei la ochiul neumezit.

— Şi mie îmi vine greu să cred. Nu *vreau* să cred, dar ştiţi că e în spital, da?

Dădură din capete.

— Supradoză de droguri, şopti Rennie, aplecându-se şi mai mult peste masă. Pare să fie cea mai probabilă explicaţie pentru ceea ce se întâmplă cu el.

Se îndreptă la loc, privindu-l din nou pe Randolph.

— Nu încercaţi să intraţi de pe drumul principal, se vor aştepta la asta. Cam la un kilometru şi jumătate spre est de postul de radio e o cale de acces…

— O ştiu, îl întrerupse Freddy. Acolo a fost parcela de pădure a lui Sam Jeg Verdreaux, ’nainte să i-o ia banca-napoi. Cred c-acum tot terenul i-al Sfântului Mântuitor.

Zâmbind, Big Jim dădu din cap, deşi de fapt pământul aparţinea unei corporaţii din Nevada, al cărei preşedinte era el însuşi.

— Luaţi-o pe-acolo, apoi mergeţi până la postul de radio prin spate. Sunt mai mult tufişuri uscate şi n-ar trebui să aveţi probleme.

Telefonul lui Big Jim sună. Se uită la display, cât pe ce să-l lase să intre pe voice mail, apoi îşi zise: *„Ce mama naibii…?”* aşa cum se simţea în dimineaţa aceea, putea fi plăcut să-l asculte pe Cox cum făcea spume la gură.

— Rennie la telefon. Ce vrei, colonele Cox?

Ascultă, cu zâmbetul pălindu-i puţin.

— De unde ştiu eu că spui adevărul?

Mai ascultă un timp şi încheie convorbirea fără să salute. Un moment, rămase încruntat, cu gândul la cele auzite. Apoi, ridică privirea spre Randolph.

— Avem un contor Geiger? În adăpostul antiradioactiv, poate?

— Măi, nu ştiu… Al Timmons o fi ştiind.

— Găseşte-l şi zi-i să se uite.

— E important? se interesă Randolph, în acelaşi timp cu Carter, care întreba:

— Sunt radiaţii, şefule?

— Nu e niciun motiv de îngrijorare, le răspunse Big Jim. Cum ar zice Junior, încearcă doar să mă bage-n sperieţi. Sunt sigur de asta. Dar interesaţi-vă de contorul ăla Geiger. Dacă avem unul – şi mai merge – aduceţi-mi-l mie.

— OK, replică Randolph, cam temător.

Acum, Big Jim îşi dorea să fi lăsat, totuşi, mesageria vocală. Sau să-şi ţină gura. Aproape sigur, Searles avea să trăncănească, dând drumul zvonurilor. Fir-ar să fie, şi *Randolph* putea s-o facă. Şi probabil că nu era nimic serios, doar că dracul-bumbacul ăla cu chipiu lustruit încerca să-i strice ziua. Cea mai importantă zi din viaţa lui, probabil.

Freddy Denton, cel puţin, rămăsese cu gândul la problema imediată.

— La ce oră vreţi să atacăm postul de radio, domnu’ Rennie?

Big Jim reluă în minte tot ce ştia despre programul Zilei de Vizită, apoi zâmbi. Era un surâs sincer, învăluindu-i în voie bună obrajii care cam luceau de grăsime şi lăsând să i se vadă dinţii mici.

— La douăsprezece. Toată lumea va fi la giugiuleală, pe Şoseaua 119, iar restul oraşului o să fie pustiu. Aşa că intraţi şi-i rezolvaţi pe dracii-bumbacii ăia care stau pe propanul nostru, la orele amiezei. Exact ca-n filmele western vechi.

6

Pe la ora unsprezece fără un sfert, în acea dimineaţă de joi, furgonul de la Sweetbriar Rose se îndrepta greoi spre sud, pe Şoseaua 119. A doua zi, drumul urma să fie blocat de maşini trăsnind a gaze de eşapament, dar acum domnea o pustietate parcă ireală. La volan stătea Rose însăşi, cu Ernie Calvert pe locul din dreapta. Norrie se afla între ei, pe carcasa motorului, ţinându-şi strâns skateboardul, care era acoperit cu abţibilduri purtând însemnele unor formaţii punk de mult apuse, ca Stalag 17 şi Dead Milkemen.

— Ce *urât* miroase…! remarcă fata.

— E de la Prestile, dragă, răspunse Rose. S-a transformat într-o mlaştină mare şi puturoasă, aproape de confluenţa cu Motton.

Ştia că era mai mult decât mirosul râului muribund, dar n-o spuse. Erau obligaţi să respire, aşa că n-avea niciun rost să-şi bată capul cu aerul pe care-l respirau.

— Ai vorbit cu mama ta?

— Mda, zise Norrie, posomorâtă. O să vină, da’ nu se-nnebuneşte după idee.

— Va aduce alimentele pe care le mai are, la momentul potrivit?

— Da. În portbagaj.

Ceea ce Norrie nu adăugă era că Joanie Calvert avea să-şi încarce mai întâi provizia de alcool; mâncarea era vioara

a doua.

— Şi cu radiaţiile cum facem, Rose? Nu putem căptuşi cu plumb fiecare maşină care va urca acolo.

— Dacă oamenii trec doar o dată sau de două ori, ar trebui să fie totul în regulă.

Rose se convinsese, studiind problema pe Internet. Mai descoperise şi că siguranţa faţă de radiaţii depindea de intensitatea razelor, dar nu vedea de ce i-ar fi îngrijorat cu lucruri pe care nu le puteau controla.

— Important e să se limiteze expunerea… iar Joe a spus că centura nu e foarte lată.

— Mama lui Joey nu vrea să vină.

Rose oftă. Ştia asta. Ziua de Vizită era o binecuvântare şi nu numai… Le putea acoperi retragerea, dar aceia dintre ei care aveau rude de cealaltă parte puteau dori să le vadă. *„S-ar putea ca McClatchey să piardă la loterie ”,* îşi spuse ea.

În faţă apăruse Jim Rennie’s Used Cars, cu firma sa uriaşă: VEŢI PORNI VOIOS LA DRUM, CĂ BIG JIM E CEL MAI BUN! **DĂM $I PE CREDIT!**

— Nu uitaţi… începu Ernie.

— Ştiu, îl întrerupse Rose. Dacă e cineva acolo, întorc în faţă şi pornesc înapoi spre oraş.

Dar toate locurile REZERVATE PENTRU ANGAJAŢI erau goale, sala de prezentare era pustie, iar pe uşa din faţă se afla un carton alb cu mesajul: ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI DISPOZIŢII. Grăbită, Rose ocoli până în spate. Acolo erau aliniate maşini şi camioane având în ferestre inscripţii cu preţuri şi anunţuri ca MARE VALOARE şi CURATĂ-LUNĂ sau IA BAGĂ UN OCHI LA MINE (cu O-ul desenat ca un ochi sexy de fată cu gene lungi). Aceia erau caii de căruţă târnosiţi din grajdul lui Big Jim, incomparabili cu rasele pursânge elegante din faţă, germane sau din Detroit. În capătul opus al curţii, lângă gardul în eclise care despărţea proprietatea lui Big Jim de o pădurice plină de gunoaie, se

înşirau câteva furgoane telefonice, unele încă purtând sigla AT&T.

— Alea, le arătă Ernie, în timp ce scotea din spatele scaunului o fâşie îngustă de metal.

— Ăsta-i un *slim jim,* observă Rose, amuzată în pofida nervozităţii. De ce-ai adus cu tine un *slim jim,* Ernie?

— Îl am de pe vremea când lucram la Food City. Te-ai mira să afli câţi oameni îşi uită cheile în maşină.

— Şi cum ai să porneşti motorul, Bunule? se interesă Norrie.

Ernie zâmbi vag.

— Mă descurc eu cumva. Opreşte aici, Rose.

Coborî şi merse grăbit spre primul furgon, mişcându-se cu o agilitate surprinzătoare pentru un om de aproape şaptezeci de ani. Se uită pe fereastră, clătină din cap şi se duse la următorul. Apoi, la al treilea – dar acela avea un cauciuc spart. După ce aruncă o privire şi în cabina celui de-al patrulea, se întoarse spre Rose şi-i făcu un semn cu degetul mare în sus.

— Hai, Rose! Valea!

Rose bănui că Ernie nu voia ca nepoata lui să-l vadă folosind *slim jim*-ul. Se simţi mişcată şi, fără să mai zică nimic, duse maşina înapoi în faţă, unde opri din nou.

— Eşti OK, dulceaţă?

— Da, răspunse Norrie, coborând. Dacă nu poate s-o pornească, ne întoarcem în oraş pe jos.

— Sunt aproape cinci kilometri. Îl ţin puterile?

Deşi era cam palidă la faţă, Norrie reuşi să zâmbească.

— Bunu e-n stare să meargă pe jos cu mine până cad eu prima de pe picioare. Face vreo şase kilometri pe zi, zice că treaba asta-i ţine încheieturile unse. Şi-acuma, du-te până nu vine cineva şi te vede.

— Eşti o fată de ispravă, o felicită Rose.

— Nu mă prea simt de ispravă.

— Oamenii ca tine niciodată n-o *simt*, scumpo.

Rose porni înapoi spre oraş. Norrie se uită după ea până dispăru în lungul şoselei, apoi începu să se dea într-o doară cu skateboardul prin curtea din faţă. Asfaltul cobora uşor în pantă, aşa că trebuia să împingă cu piciorul doar într-o singură direcţie… deşi era atât de activată, încât avea senzaţia că ar fi putut merge pe skateboard tocmai până pe Town Common Hill, fără să simtă distanţa. Şi dacă venea cineva…? Ei bine, venise pe jos cu bunicul ei, care voia să se uite la nişte maşini. Ea îl aştepta doar, ca să se întoarcă în oraş. Bunului îi plăcea să meargă pe jos, toată lumea ştia asta. Îi ungea încheieturile. Atâta doar că Norrie nu credea că ăsta era singurul motiv. Plimbările lui începuseră pe vremea când Buna începuse să încurce lucrurile (nimeni nu spunea pe faţă că avea Alzheimer, deşi toată lumea ştia). Norrie bănuia că mergea atâta pe jos ca să-şi înece amarul. Era posibil aşa ceva? Probabil că da. Ştia că şi ea, atunci când se dădea pe skateboard, făcând cele mai sonate figuri în parcul din Oxford, nu mai avea în minte loc pentru altceva decât bucurie şi teamă, iar bucuria avea câştig de cauză. Frica stătea ascunsă în camera din spate.

După un scurt răstimp (care ei i se păruse foarte lung), furgonul telefonic apăru din spatele clădirii, cu Bunu la volan. Norrie îşi luă skateboardul sub braţ şi sări în cabină. Era prima ei plimbare cu o maşină furată.

— Şmecher mai eşti Bunule, îi spuse ea, sărutându-l.

7

Joe McClatchey mergea spre bucătărie, vrând să ia una dintre cutiile cu suc de mere rămase în frigiderul mort, când îşi auzi mama spunând „Bump” şi se opri.

Ştia că părinţii lui se cunoscuseră în studenţie, la Universitatea din Maine, şi că pe vremea aceea prietenii lui Sam McClatchey îl numeau pe acesta Bump, dar mama lui rareori îi spunea astfel, iar când o făcea, râdea şi roşea, ca şi cum porecla ar fi avut vreun subtext porcos. Despre asta,

Joe nu ştia nimic. Ceea ce ştia era că o asemenea scăpare – o scăpare în *trecut* – însemna că era tulburată.

Se apropie de uşa bucătăriei. Aceasta era deschisă şi putea să le vadă pe mama lui şi pe Jackie Wettington, care acum purta bluză şi blugi albiţi în locul uniformei. L-ar fi putut vedea şi ele, dacă ridicau capetele. Joe nu avea intenţia să se furişeze; n-ar fi fost bine, mai ales dacă mama lui era supărată, dar deocamdată nu făceau decât să se uite una la alta. Stăteau aşezate la masa din bucătărie. Jackie o ţinea pe Claire de mâini. Joe văzu că mama lui avea ochii umezi şi i-a venit şi lui să plângă.

— Nu se poate, spunea Jackie. Te înţeleg că vrei, dar pur şi simplu nu se poate. Mai ales dacă diseară lucrurile vor merge aşa cum ar trebui.

— Nu pot nici măcar să-l sun şi să-i spun de ce n-am să fiu acolo? Sau să-i trimit un e-mail? Aş putea s-o fac!

Jackie clătină încet din cap. Avea pe faţă o expresie blândă, dar fermă.

— Ar putea să vorbească, iar vorbele ar ajunge la urechile lui Rennie. Dacă Rennie miroase ceva înainte să-i scoatem pe Barbie şi Rusty din închisoare, ne-am putea trezi cu un dezastru total pe cap.

— Dacă-i spun să ţină totul strict secret…

— Dar, Claire, nu-ţi dai seama? Miza e prea mare. Vieţile a doi oameni. Şi ale noastre.

Făcu o pauză.

— Şi a fiului tău.

Umerii lui Claire se înmuiară, apoi se îndreptară la loc.

— Atunci, luaţi-l pe Joe. Am să vin şi eu, după Ziua de Vizită. Rennie nu mă va bănui de nimic; nu-l cunosc deloc pe Dale Barbara şi nici pe Rusty nu-l ştiu mai mult, doar cât ne salutăm pe stradă. Eu îl consult pe doctorul Hartwell, din Castle Rock.

— Dar Joe îl cunoaşte pe *Barbie,* sublinie Jackie, cu răbdare. Joe e cel care-a făcut transmisia video când au tras cu rachetele. Iar Big Jim ştie. Nu crezi că ar putea să te ia

în custodie şi să te interogheze până-i spun unde ne-am dus?

— N-aş face-o. N-aş spune *niciodată.*

Joe intră în bucătărie. Când îl văzu, Claire îşi şterse obrajii, încercând să zâmbească.

— A, bună, iubitule. Tocmai vorbeam despre Ziua de Vizită şi…

— Mamă, s-ar putea nu doar să te interogheze. Ar putea să te *tortureze.*

Mama lui îl privi şocată.

— N-ar face *asta…* Ştiu că nu-i un om drăguţ, dar e un ales al oraşului, în fond, şi…

— A *fost* ales al oraşului, o corectă Jackie. Acum dă probă pentru funcţia de împărat. Şi, mai devreme sau mai târziu, oricine vorbeşte. Vrei ca Joe, acolo unde va fi, să stea întrebându-se dacă nu cumva ţi se smulg unghiile?

— Încetează! strigă Claire. E îngrozitor!

Încercă să-şi tragă mâinile, dar Jackie nu le dădu drumul.

— Este totul sau nimic, iar acum e prea târziu ca să mai fie nimic. Treaba s-a pus în mişcare şi trebuie să ne mişcăm şi noi cu ea. Dacă ar fi vorba doar de evadarea lui Barbie, fără ajutorul nostru, Big Jim l-ar putea chiar lăsa să scape, fiindcă orice dictator are nevoie de un baubau. Dar nu e numai el, nu-i aşa? Iar asta înseamnă că va încerca să ne găsească şi să ne elimine.

— Cât aş vrea să nu fi intrat în povestea asta… Să nu mă fi dus la întâlnirea aia şi nici pe Joe să nu-l fi lăsat să se ducă…

— Dar trebuie să-l oprim! protestă băiatul. Domnul Rennie încearcă să facă din The Mill un, ştii, un stat poliţienesc!

— Eu nu pot opri pe nimeni! se tângui Claire. Sunt doar o amărâtă de *gospodină!*

— Dacă te mângâie cu ceva, replică Jackie, probabil ai primit un bilet pe ruta asta imediat ce copiii au găsit cutia.

— Nu mă mângâie cu nimic. Cu *nimic!*

— În unele privinţe, chiar avem noroc, continuă cealaltă. N-am atras alături de noi prea mulţi oameni nevinovaţi – cel puţin, nu încă.

— Rennie şi poliţia ne vor găsi oricum, insistă Claire. Nu vă daţi seama? În oraşul ăsta e atât de puţin loc…

Jackie zâmbi fără chef.

— Până atunci, vom fi mai mulţi. Cu mai multe arme. Iar Rennie o s-o ştie.

— Trebuie să ocupăm postul de radio cât mai curând, interveni Joe. Oamenii trebuie să audă şi partea cealaltă a poveştii. Trebuie să transmitem adevărul.

Ochii lui Jackie se luminară.

— Asta-i o idee al *naibii* de bună, Joe.

— Dumnezeule mare… murmură Claire, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

8

Ernie trase furgonul telefonic în faţa rampei de încărcare de la Burpee’s. *„Acum sunt un infractor”,* îşi spuse el, *„iar nepoata mea de doisprezece ani mi-e complice. Sau o fi având treisprezece…?”* Nu mai conta – nu se aştepta ca Pete Randolph s-o trateze ca pe o delincventă minoră dacă erau prinşi.

Rommie deschise uşa din spate, văzu că erau ei şi ieşi pe rampă cu arme în ambele mâini.

— Aţi avut vreo problemă?

— Uns a mers, replică Ernie, urcând treptele rampei. Pe drumuri nu e nimeni. Alte arme mai ai?

— Îhî. Câteva. Sunt înăuntru, după uşă. Ajută-ne şi tu, domnişoară Norrie.

Fata luă două puşti şi i le dădu bunicului ei, care le puse în furgon. Între timp, Rommie scoase pe rampă un cărucior cu douăsprezece suluri de plumb.

— Pe astea nu e nevoie să le luăm chiar acum, spuse el. Când ajungem acolo, punem şi pe parbriz. Lăsăm doar o

fantă prin care să vedem – ca la tancurile alea Sherman vechi – şi mergem mai departe. Norrie, cât facem treaba asta Ernie şi cu mine, vezi dacă poţi să-mpingi afară cel'lalt căruţ. Dacă nu poţi, lasă-l şi venim noi după el, pe urmă.

Celălalt cărucior era încărcat cu multe cutii de alimente, în majoritate conserve sau concentrate pentru camping. O cutie era plină cu pungi de lapte praf la preţ redus. Căruciorul era greu, dar odată ce-l urni din loc, merse destul de uşor. Oprirea, însă, era altceva; dacă Rommie nu întindea mâna să-l ţină, din fundul furgonului unde stătea, ar fi putut să cadă de pe rampă.

Ernie terminase de acoperit ferestruicile din spate ale furgonului furat cu folii plumbuite, lipindu-le cu bandă de camuflaj. Se şterse pe frunte şi spuse:

— I-al dracu' de riscant, Burpee, punem la cale ditamai convoiul spre Livada McCoy.

Rommie ridică din umeri, apoi începu să încarce cutiile cu provizii, stivuindu-le pe lângă pereţi şi lăsând partea din mijloc liberă pentru pasagerii pe care sperau să-i ia mai târziu. Pe spatele cămăşii i se scurgea o deltă de sudoare.

— Putem doar să sperăm c-o să meargă repede şi-n linişte, în timp ce-o să ne acopere marea adunare. Nu prea avem de ales.

— Julia şi doamna McClatchey au să-şi pună şi ele plumb pe geamurile maşinii? întrebă Norrie.

— Îhî. Azi după-amiază. Am să le-ajut şi eu. Şi p-ormă va trebui să-şi lase maşinile în spatele magazinului. Nu pot să umble prin tot oraşu' cu ferestrele căptuşite – le-ar lua lumea la-ntrebări.

— Şi cu acel Escalade al tău cum e? se interesă Ernie. Ar înghiţi restul proviziilor fără să râgâie măcar. L-ar putea conduce nevastă-ta pî…

— Misha nu vine, îl întrerupse Rommie. Nici nu vrea să s-amestece ea. I-am zis, aproape că m-am rugat în genunchi, da' parcă vorbeam la pereţi. Cre' că ştiam deja, fin'că nu i-am zis mai mult decât ştia şi ea… adică nu mare lucru, da'

asta n-o s-o scape de belele dacă se trezeşte cu Rennie pe cap. Numa’ că nu vrea să priceapă şi pace.

— De ce nu vrea? întrebă Norrie, cu ochii mari, dându-şi seama prea târziu că întrebarea putea fi nepoliticoasă, când îşi văzu bunicul încruntându-se.

— Fin’-că-i o-ncăpăţânată, drăguţa de ea. I-am zis că s-ar putea s-o păţească. „N-au decât să-ncerce”, zice. Asta-i Misha mea. Păi, la naiba! Dac-o s-apuc mai încolo, poate mă strecor până jos să văd dacă s-o fi răzgândit. Se zice c-aşa fac toate femeile. Haideţi, să mai punem din cutiile astea. Şi nu acoperi armele, Ernie. Poate-o s-avem nevoie de ele.

— Nu-mi vine să cred că te-am băgat în povestea asta, puştoaico, zise Ernie.

— E OK, Bunule. Mai bine înăuntru, decât pe din afară.

Atâta lucru, măcar, era adevărat.

9

BONG. Tăcere.

BONG. Tăcere.

BONG. Tăcere.

Ollie Dinsmore stătea aşezat turceşte la un metru şi ceva de Dom, cu vechea sa raniţă de Mic Cercetaş alături. Raniţa era plină de pietre pe care le adunase din curte – atât de plină, încât venise până acolo împleticindu-se, cu teama că fundul de prelată al sacului se va rupe, lăsând să i se verse toată muniţia. Alese încă o piatră – una netedă, şlefuită de cine ştie ce gheţar străvechi – şi o azvârli cu boltă spre Dom, unde proiectilul păru să se lovească de aer şi ricoşă. Îl luă şi mai aruncă o dată.

BONG. Tăcere.

Domul avea o calitate, îşi spuse el. O fi fost cauza morţii fratelui şi a mamei sale, dar, pe toţi sfinţii cei bătrâni şi păroşi, o încărcătură de muniţie îi ajungea pe toată ziua.

„Pietre-bumerang”, îşi spuse el, zâmbind. Era un zâmbet adevărat, dar îl făcea să arate oarecum hidos, fiindcă avea

chipul prea slab. În ultima vreme, nu mai prea mâncase şi nici nu se aştepta să-i vină cheful prea curând. Să auzi o împuşcătură şi pe urmă să-ţi găseşti mama căzută lângă masa din bucătărie, cu poalele ridicate de i se vedeau chiloţii şi jumate din ţeastă făcută praf… aşa ceva nu prea stimulează pofta de mâncare.

BONG. Tăcere.

De cealaltă parte a Domului era forfotă mare; apăruse un oraş de corturi. Jeepuri şi camioane circulau care-ncotro şi sute de militari mişunau peste tot, în timp ce superiorii le strigau ordine şi-i muştruluiau, adesea din aceeaşi suflare.

Pe lângă corturile instalate deja, erau ridicate altele trei, prelungi. Inscripţiile deja afişate în faţa lor anunţau: POSTUL DE PRIMIRE A VIZITATORILOR 1, POSTUL DE PRIMIRE A VIZITATORILOR 2 şi PUNCT DE PRIM AJUTOR. Alt cort, şi mai lung, avea în faţă firma RĂCORITOARE DIETETICE. Şi, la scurt timp după ce Ollie se aşezase şi începuse să arunce cu pietre-n Dom, sosiseră două camioane-platformă cu toalete mobile. Acum, căcăstoarele albastre se înşirau vesele la o distanţă apreciabilă de locul unde rudele aveau să stea de vorbă cu cei dragi, putând să-i privească, dar nu şi să-i atingă.

Materia care ieşise din capul mamei lui arăta ca gemul de fragi mucegăit, dar Ollie nu putea înţelege de ce o făcuse aşa şi de ce în acel loc. De ce în încăperea unde, de obicei, mâncau? Cât de dusă era ca să nu-şi dea seama că mai avea un fiu, care s-ar fi putut să mănânce din nou (presupunând că nu murea de inaniţie până atunci), dar n-avea să uite niciodată oroarea pe care o descoperise pe duşumea?

„Îhî” îşi zise el. *„Aşa de dusă era. Fiindcă Rory a fost mereu favoritu’ ei, răsfăţatu’ ei. Abia dacă ştia că mai eram şi eu pe-aici, decât dacă uitam să dau de mâncare la vaci sau să mătur prin grajduri când erau la câmp. Sau dacă aduceam acasă vreun 6 în carnetu’ de note. Fiindcă el nu primea decât 10.”*

Mai aruncă o piatră.

BONG. Tăcere.

În apropierea Domului, câţiva de la Armată puneau pancarte. Pe cele întoarse cu faţa spre The Mill era scris:

ATENŢIE!
PENTRU SIGURANŢA DUMNEAVOASTRĂ!
NU VĂ APROPIAŢI LA MAI PUŢIN
DE 2 METRI DE DOM!

Ollie bănuia că şi inscripţiile puse cu faţa în direcţia cealaltă anunţau acelaşi lucru, iar acolo puteau avea efect, fiindcă dincolo de barieră erau mulţi oameni puşi să păstreze ordinea. Aici, însă, urma să fie vreo opt sute de orăşeni şi cel mult două duzini de poliţişti, cei mai mulţi noi în meserie. Să ţină pe loc oamenii în partea aia era ca şi cum ar fi încercat să apere de valuri un castel de nisip.

Chiloţii ei erau uzi, iar între picioarele desfăcute se formase o băltoacă. Se pişase pe ea chiar înainte de a apăsa pe trăgaci sau poate imediat după. Ollie bănuia că după…

Aruncă o piatră.

BONG. Tăcere.

În apropiere se afla un militar din Armată. Era destul de tânăr. Nu avea pe mâneci niciun fel de însemne, aşa că Ollie bănuia că o fi fost soldat. Arăta de vreo şaisprezece ani, însă trebuia să aibă mai mult. Ollie auzise despre tineri care-şi dădeau altă vârstă ca să se înroleze, dar presupunea că asta mergea înainte ca toată lumea să aibă computere ca să ţină evidenţa lucrurilor de soiul ăsta.

Militarul se uită în jur, văzu că nimeni nu-i dădea atenţie şi vorbi încet. Avea accent sudist.

— Auzi, puştiu’? Nu vrei să-ncetezi? Mă scoţi din pepeni.

— Atunci, du-te-n altă parte, replică Ollie.

BONG. Tăcere.

— Nu poci. Ordinele.

Ollie nu-i mai răspunse. În schimb, aruncă încă o piatră.

BONG. Tăcere.

— Da’ de ce-o faci? întrebă soldatul, făcându-şi de lucru la anunţurile pe care le instala, ca să mai poată sta de vorbă cu Ollie.

— Fiindcă, mai devreme sau mai târziu, una din ele n-o să mai sară. Şi-atunci, am să mă scol şi-am să plec de-aici, ca să nu mai văd niciodată ferma asta. Şi să nu mai mulg nicio vacă. Cum e aeru’ pe-acolo?

— Merge. Cam frig, totuşi. Io-s din Cah’lina de Sud. În Cah’lina de Sud nu-i aşa-n octombrie, po’ să-ţi zic.

În locul în care stătea Ollie, la niciun metru de tânărul sudist, era zăpuşeală. Şi puţea.

Soldatul arătă în spatele lui Ollie.

— Ce-ar fi să laşi pietrele-n pace şi să faci ceva cu vacile-alea?

Pronunţa „vacili-ălia”.

— Adună-le şi du-le-n grajd şi le mulge sau dă-le cu ceva pe ugere. Aşa ceva.

— N-avem de ce să le-adunăm. Ştiu unde să se ducă. Doar c-acuma nu mai au nevoie de muls, şi nici de Bag Balm n-au nevoie. Li-s ugerele-uscate.

— Zău?

— Zău. Tata zice că-i ceva-n neregulă cu iarba. Zice că iarba-i în neregulă fiindcă şi aeru-i în neregulă. Ştii, aicea nu miroase deloc bine. Miroase a căcat.

— Zău?

Militarul părea fascinat. Mai dădu vreo două ciocane în tăbliile puse spate-n spate, deşi păreau deja bine înfipte.

— Zău. Maică-mea s-a omorât azi-dimineaţă.

Tânărul, care tocmai ridicase ciocanul pentru încă o lovitură, îl lăsă jos.

— Faci mişto de mine, puştiu’?

— Nu. S-a-mpuşcat la bucătărie. Eu am găsit-o.

— Căca-m-aş, nasoală treabă, comentă soldatul, apropiindu-se de Dom.

— Pe frati-miu l-am dus în oraş duminica trecută, când a murit, că încă mai era viu – niţel – da’ mama era moartă de-

a binelea, aşa c-am îngropat-o sub dâmb. Tata şi cu mine. Acolo-i plăcea ei. Era un loc frumos, înainte să devină totuaşa de *naşpa.*

— Iisuse, puştiu'! Prin ce iad ai trecut!

— N-am trecut… tot acolo-s, replică Ollie şi, ca şi cum aceste cuvinte ar fi deschis o supapă undeva înăuntrul lui, începu să plângă. Se ridică şi veni şi el spre Dom. Acum stăteau faţă-n faţă, la niciun pas distanţă. Soldatul ridică mâna, tresărind scurt când îl străbătu micul şoc trecător. Îşi puse palma pe Dom, cu degetele desfăcute. Ollie şi-o lipi şi el pe a lui de Dom. Mâinile păreau să li se atingă, palmă pe palmă şi degete pe degete, dar nu reuşeau. Era un gest zadarnic, care avea să se repete iar şi iar a doua zi – de sute, de mii de ori.

— Puştiu'…

— *Soldat Ames!* mugi cineva. *Mişcă-ţi curu'de-acolo!*

Soldatul Ames tresări ca un copil prins la furat dulceaţă.

— *Treci aici! Pas alergător!*

— Ţin-te bine, puştiu', mai spuse soldatul Ames şi alergă să-şi primească săpuneala. Ollie bănuia că săpunea avea să fie, căci pe-un soldat nu prea ai cum să-l retrogradezi. Şi doar n-aveau să-l bage la bulău, sau ceva, numai fiindcă vorbise cu un animal din grădina zoologică*. „Nici măcar alune n-am căpătat",* îşi zise el.

Un moment, se uită la vacile care nu mai dădeau lapte – abia dacă mai păşteau – şi apoi se aşează iar lângă rucsac. Căută încă o piatră rotundă şi găsi una. Se gândi la lacul cojit de pe unghiile mamei sale moarte cu mâna întinsă şi arma încă fumegândă alături. Apoi, aruncă piatra. Aceasta lovi Domul şi sări înapoi.

BONG. Tăcere.

10

La ora patru a acelei după-amieze de joi, în timp ce în tot nordul Noii Anglii cerul era acoperit, numai peste Chester's

Mill soarele strălucea ca un reflector sinistru, prin spărtura în formă de şosetă din plafonul noros, Ginny Tomlinson se duse să vadă ce mai făcea Junior. Îl întrebă dacă avea nevoie de ceva pentru durerea de cap. Junior spuse că nu, apoi se răzgândi şi ceru un Tylenol sau Advil. Când Ginny îi aduse pastila, pacientul traversă camera ca s-o ia. Ginny scrise pe foaia de observaţie: *„Şchiopătatul persistă, dar pare să se mai fi ameliorat.”*

Peste trei sferturi de oră, când Thurston Marshall băgă capul pe uşă, rezerva era goală. Presupuse că Junior coborâse până în oficiul de jos, dar când se uită acolo, n-o văzu decât pe Emily Whitehouse, pacienta cardiacă. Emily îşi revenea frumos. Thurse o întrebă dacă nu văzuse un tânăr blond care şchiopăta. Femeia răspunse că nu. Atunci, Thurse se întoarse în salonul lui Junior şi căută în debara. Nici acolo nu era nimeni. Tânărul care probabil avea tumoră cerebrală se îmbrăcase şi ieşise din spital fără să-şi facă formele de externare.

11

Junior merse pe jos până acasă. Şchiopătatul părea să-i fi trecut complet, odată ce muşchii i se încălziseră. În plus, gaura neagră a cheii care-i plutea prin partea stângă a vederii scăzuse până la mărimea unei biluţe. Poate că nu încasase o doză completă de taliu, la urma urmei. Greu de spus. Oricum, trebuia să-şi ţină cuvântul dat lui Dumnezeu. Dacă avea grijă de fraţii Appleton, atunci şi Dumnezeu avea grijă de el.

La ieşirea din spital (pe poarta din spate), uciderea tatălui său fusese primul obiectiv pe listă. Dar când ajunse acasă – în casa unde murise mama lui, unde muriseră Lester Coggins şi Brenda Perkins – se răzgândise. Dacă-şi omora tatăl acum, adunarea specială a oraşului avea să fie contramandată. Junior nu voia asta, fiindcă acea întrunire îi oferea un paravan bun pentru principala lui misiune.

Majoritatea poliţiştilor aveau să fie acolo, iar asta-i uşura accesul în Cuibar. Nu-şi dorea decât să aibă la el ecusoanele otrăvite. Tare i-ar mai fi plăcut să i le bage lui *Baaarbie* pe gât în timp ce crăpa.

Oricum, Big Jim nu era acasă. Singura fiinţă vie de-acolo era lupul pe care-l văzuse prin parcarea spitalului, înainte să se lumineze de ziuă. Acum stătea pe la jumătatea scării, privindu-l, cu un mârâit gros. Avea blana jumulită. Ochii-i erau galbeni, iar la gât purta ecusoanele lui Barbara.

Junior închise ochii şi numără până la zece. Când îi deschise din nou, lupul nu mai era.

— Acuma eu-s lupu'… şopti el în casa goală şi încinsă. Sunt omul-lup şi l-am văzut pe Lon Chaney dansând cu regina.

Se duse la etaj, şchiopătând din nou, dar fără să observe. Uniforma lui era în debara, împreună cu pistolul – un Beretta 92 Taurus. Departamentul poliţiei avea o duzină, majoritatea plătite cu bani din fondurile federale pentru Securitatea Internă. Verifică încărcătorul de cincisprezece cartuşe şi văzu că era plin. Puse pistolul în teacă, îşi încinse cu centura mijlocul tot mai subţire şi ieşi din cameră.

În capul scării se opri, întrebându-se unde să se ducă până când întrunirea lua avânt, iar el putea să acţioneze. Nu voia să stea de vorbă cu nimeni, nici măcar să fie văzut. Apoi, îi veni ideea: o ascunzătoare foarte bună, care era şi aproape de locul acţiunii. Coborî cu grijă scara – afurisitul de şchiopătat îi revenise de-a binelea, şi-n plus avea partea stângă a feţei atât de amorţită, încât parcă i-ar fi fost degerată – şi-şi continuă drumul pe hol. Se opri câteva clipe lângă biroul tatălui său, întrebându-se dacă să deschidă seiful şi să dea foc banilor dinăuntru. Conchise că nu merita efortul. Îşi amintea vag un banc cu nişte bancheri naufragiaţi pe-o insulă pustie, care se îmbogăţiseră vânzându-şi iar şi iar unul altuia hainele de pe ei, şi scoase un hohot ascuţit, deşi nu-şi mai amintea bine poanta şi oricum nici n-o înţelesese vreodată complet.

Soarele dispăruse după norii de la vest de Dom, iar afară începea să se lase întunericul. Junior ieşi din casă, pierzându-se printre tenebre.

12

La ora cinci şi un sfert, Alice şi Aidan Appleton intrară în casă, din curtea dosnică a locuinţei lor de împrumut. Alice o întrebă pe Carolyn Sturges:

— Caro? Ne duci şi pe mine şi Aidan… pe Aidan şi pe mine… la marea adunare?

Carolyn, care făcuse sendvişuri cu unt de arahide şi gem pentru cină, pe bufetul lui Coralee Dumagen şi folosind pâinea lui Coralee Dumagen (cam învechită, dar comestibilă încă), îi privi surprinsă. Niciodată nu mai auzise nişte copii cerând să fie duşi la o întrunire a oamenilor mari; dacă o întreba cineva, ar fi spus că cel mai probabil ar fi fugit mâncând pământul de o activitate atât de plicticoasă. Era tentată să accepte – fiindcă, dacă mergeau copiii, putea să se ducă *şi ea.*

— Sunteţi siguri că vreţi? îi întrebă, aplecându-se spre ei. Amândoi?

Înaintea ultimelor câteva zile, Carolyn ar fi spus că n-o interesa să aibă copii, că ceea ce-şi dorea era doar o carieră de profesoară şi scriitoare. Poate romancieră, deşi i se părea că scrisul de romane era destul de riscant; dacă, după ce pierdeai atâta timp, scriind o mie de pagini, ieşea prost? Poezia, însă… să cutreiere ţara (eventual, pe motocicletă)… să ţină conferinţe şi seminarii, liberă ca pasărea cerului… asta ar fi fost cool. Poate ar fi întâlnit şi nişte bărbaţi interesanţi, cu care să bea vin şi să discute în pat despre Sylvia Plath… Alice şi Aidan, însă, o făcuseră să se răzgândească. Se îndrăgostise de ei. Voia ca Domul să se spargă – sigur că dorea asta –, dar despărţirea de acei doi copii avea să-i frângă inima. Într-un fel, spera ca şi lor să le-

o frângă puţin. Probabil că era o răutate din partea ei, dar aşa simţea.

— Ade? Şi *tu* vrei? Fiindcă adunările de oameni mari pot fi groaznic de lungi şi plicticoase.

— Vreau să merg, răspunse prompt Aidan. Vreau să-i văd pe toţi oamenii.

În clipa aceea, Carolyn înţelese. Pe ei nu-i interesau discuţiile despre resurse şi folosirea acestora, în caz că mai continua criza – de ce i-ar fi interesat? Alice avea nouă ani, iar Aidan, cinci. În schimb, voiau să vadă toată lumea strânsă laolaltă, ca o familie extinsă şi numeroasă. Era de înţeles.

— Puteţi fi cuminţi? Să nu vă foiţi şi să nu şuşotiţi prea mult?

— Sigur, răspunse Alice, cu demnitate.

— Şi faceţi amândoi pipi până nu mai rămâne nimic, înainte de plecare?

— *Da!*

De astă dată, fetiţa dădu ochii peste cap, ca să arate ce tâmpite erau cicălelile lui Caro… ceea ce pe Caro o înduioşă nespus.

— Atunci, tot ce am de făcut e să împachetez şi sendvişurile astea. Şi mai avem două cutii de suc pentru copiii care ştiu să fie cuminţi şi să bea cu paiul. Presupunând că acei copii au făcut tot pipiul din ei înainte de a-şi mai turna lichide pe gât, vreau să zic.

— Îmi plac paiele de mor, anunţă Aidan. Şi ceva Woops?

— Vrea să zică, Whoopie Pies, explică Alice.

— Ştiu la ce se referă, dar nu mai sunt. Cred, totuşi, că s-ar putea să mai găsesc nişte crochete graham. Din-alea cu zahăr de scorţişoară.

— Crochetele graham cu scorţişoară sunt super, decretă Aidan. Te iubesc, Caro.

Carolyn zâmbi. Îşi spuse că nicio poezie, din câte citise vreodată, nu fusese atât de frumoasă. Nici chiar aceea a lui Williams despre prunele reci.

13

Andrea Grinnell cobora scara cu paşi înceţi, dar siguri, sub privirea uimită a Juliei. Andi trecuse printr-o transformare incredibilă. Machiajul şi un pieptănat al acelei clăi încâlcite care-i fusese părul contribuiseră şi ele, dar asta nu era tot. Privind-o, Julia îşi dădea seama de când nu mai arătase normal A Treia Aleasă a oraşului. Acum purta o rochie roşie frapantă, cu cordon pe mijloc – arăta ca Ann Taylor – şi căra o sacoşă mare de pânză, cu şiret.

Până şi Horace căsca gura la ea.

— Cum arăt? o întrebă Andi, când ajunse la baza scării. Ca şi cum aş fi gata să zbor până la întrunirea oraşului, dac-aş avea o mătură?

— Arăţi extraordinar. Cu douăzeci de ani mai tânără.

— Mersi, scumpo, da' am şi eu oglindă sus.

— Dacă nu ţi-a arătat cât de bine arăţi, încearc-o pe-asta de jos, unde lumina-i mai bună.

Andi îşi mută sacoşa pe celălalt braţ, ca şi cum ar fi fost cam grea.

— Mă rog, aşa o fi… Puţin mai bine, măcar…

— Eşti sigură că te ţin puterile?

— Cred că da, dar dacă-ncep să tremur şi să mă zgâlţâi, am să mă strecor afară pe uşa laterală.

Nici nu se gândea să fugă, indiferent dacă o apuca dârdâitul sau nu.

— Ce-ai în sacoşă?

„Prânzul lui Jim Rennie", răspunse Andrea în sinea ei. *„Pe care am de gând să i-l servesc de faţă cu tot oraşul."*

— Întotdeauna îmi iau lucrul de mână la adunările municipale. Uneori, sunt aşa de plicticoase şi tărăgănate…

— Asta se pare că nu va fi nici plicticoasă, nici tărăgănată.

— Vii şi tu, da?

— Aşa cred, răspunse vag Julia; se aştepta ca, înainte de sfârşitul reuniunii, să fie departe de centrul oraşului

Chester’s Mill. Mai întâi, am câteva lucruri de făcut. Poţi să ajungi acolo de una singură?

Andi îi aruncă o privire comică, de parcă ar fi zis: „Mamă, te *rog!”*

— Pe stradă până-n capăt, în pantă până jos, şi-am ajuns. De ani de zile fac drumul ăsta.

Julia se uită la ceas. Era şase fără un sfert.

— Nu pleci cam devreme?

— Al o să deschidă uşile la şase, dacă nu mă-nşel, şi vreau să fiu sigură că prind un loc bun.

— Ca Aleasă a oraşului, ar trebui să stai sus, pe scenă. Dacă vrei.

— Nu, n-aş crede.

Andrea îşi mută iar sacoşa de pe un braţ pe celălalt. Lucrul ei de mână era într-adevăr înăuntru; împreună cu dosarul VADER şi .38-ul pe care i-l dăduse fratele ei, Twitch, ca să-şi apere casa. Se gândea că ar fi servit la fel de bine şi pentru apărarea oraşului. Un oraş *era* ca un organism, dar avea un avantaj faţă de trupul omenesc: dacă oraşului i se îmbolnăvea creierul, se putea face un transplant. Şi poate nu se ajungea la moarte de om. Se ruga să nu se ajungă.

Julia o privea întrebătoare. Andrea îşi dădu seama că se lăsase furată de gânduri.

— Cred că-n seara asta am să stau cu oamenii de rând. Dar, la momentul potrivit, îmi voi spune şi eu cuvântul. Poţi conta pe asta.

14

Andi avusese dreptate în legătură cu deschisul uşilor la şase. Main Street, care toată ziua fusese aproape pustie, se umplea cu cetăţeni în drum spre Primărie. Alţii veneau în grupuri mici prin Town Common Hill, dinspre străzile rezidenţiale. Maşinile începeau să sosească din Eastchester şi Northchester, majoritatea pline până la refuz. Nimeni, se părea, nu voia să rămână singur în seara aceea.

Ajunsese destul de devreme ca să-şi poată alege un loc avantajos pe scaun şi se opri la rândul al treilea din faţă, lângă culoarul central. Chiar în faţa ei, pe rândul al doilea, stăteau Carolyn Sturges şi fraţii Appleton. Copiii căscau ochii la toţi şi la toate. Băieţelul strângea în pumn ceva ce părea a fi o crochetă graham.

Linda Everett se număra şi ea printre primii sosiţi. Julia îi spusese lui Andi despre arestarea lui Rusty – o măsură complet ridicolă – şi ştia că soţia lui trebuia să fie distrusă, dar se ascundea bine, cu un machiaj frapant şi o rochie frumoasă cu buzunare mari, aplicate. Dată fiind propria ei situaţie (gură uscată, dureri de cap, crampe la stomac), Andi îi admira curajul.

— Vino şi stai cu mine, Linda, o chemă ea, bătând cu palma în locul de alături. Ce face Rusty?

— Nu ştiu, răspunse Linda, strecurându-se prin faţa ei, ca să se aşeze; ceva din buzunarele acelea amuzante ţăcăni în contact cu lemnul. Nu mă lasă să-l văd.

— Situaţia asta se va rectifica, îi promise Andrea.

— Da, confirmă cu înverşunare Linda. Aşa va fi.

Apoi se aplecă înainte:

— Bună, copii, cum vă cheamă?

— El e Aidan, îl prezentă Caro, iar ea…

— Eu sunt Alice.

Fetiţa întinse mâna, cu un gest regal, ca al reginei către o supusă loială.

— Eu şi Aidan… Aidan şi cu mine… *suntem* Dorfani. Adică, „orfani ai Domului”. Thurston a inventat cuvântul. Ştie şi scamatorii – să-ţi scoată o monedă din ureche, şi altele.

— Ei bine, se pare că aţi aterizat în picioare, remarcă Linda, zâmbind.

Nu-i venea deloc să zâmbească; niciodată în viaţa ei nu mai fusese atât de nervoasă. Doar că „nervoasă” era un cuvânt prea blând. Se căca pe ea de frică.

15

Pe la şase şi jumătate, parkingul din spatele primăriei era plin de maşini. După aceea, s-au umplut locurile de parcare de pe Main Street, apoi cele de pe West Street şi East Street. La şapte fără un sfert, chiar şi parcajele de la poştă şi de la FD erau ticsite şi aproape toate locurile din sala mare a primăriei se ocupaseră.

Big Jim prevăzuse posibilitatea unei participări atât de numeroase, iar Al Timmons, cu ajutorul câtorva dintre noii poliţişti, pusese pe gazonul de afară nişte bănci aduse din Sala Legiunii Americane. „SPRIJINIŢI TRUPELE NOASTRE” scria pe una; „JUCAŢI MAI MULT BINGO” îndemnau altele. De-o parte şi de alta a intrării fuseseră plasate două boxe mari Yamaha.

Cea mai mare parte a forţelor de poliţie – şi toţi agenţii veterani, mai puţin unul – erau de faţă ca să păstreze ordinea. Când întârziaţii bombăneau că trebuiau să ia loc afară (sau să stea în picioare, după ce până şi băncile s-au umplut), şeful Randolph le spunea că ar fi trebuit să vină mai devreme: cine-ntârzie la plimbare pierde locul de onoare. De asemenea, mai adăuga el, era o seară plăcută, senină şi caldă, iar mai târziu se putea să apară din nou luna cea roz.

— E plăcută, dacă nu simţi mirosul, protestă Joe Boxer, care era încontinuu prost dispus de la confruntarea din spital în legătură cu vafele. Sper că din alea o să se-audă bine, adăugă el, arătând spre amplificatoare.

— Veţi auzi perfect, îl asigură şeful Randolph. De la Dipper’s le-am adus. Tommy Anderson spune că-s ultimul răcnet şi le-a instalat personal. Gândiţi-vă că sunteţi la un cinematograf în aer liber fără ecran.

— Eu mă gândesc la o sulă-n coaste, i-o întoarse Joe Boxer, apoi puse picior peste picior, potrivindu-şi meticulos dunga pantalonilor.

Junior se uita la ei din ascunzătoarea sa de pe Peace Bridge, privind printr-o crăpătură dintre scânduri. Se mira să vadă atâţia oameni din oraş adunaţi într-un loc, toţi odată, şi era mulţumit de existenţa difuzoarelor. Din locul unde se afla, avea să poată auzi totul. Şi, după ce tatăl lui se ambala bine, urma să treacă la acţiune.

„Şi, dac-o să-mi stea careva-n drum, Doamne fereşte”, îşi mai spuse el.

Chiar şi în întunericul care se lăsa, silueta burtoasă a tatălui său era inconfundabilă. De asemenea, în seara aceea Primăria era alimentată din plin cu curent electric, iar lumina de la una dintre ferestre trasa o dâră prelungă până în locul în care stătea Big Jim, la marginea parcării pline. Lângă el se afla Carter Thibodeau.

Big Jim nu ştia că era privit – sau, mai bine zis, se simţea privit de *toată lumea,* ceea ce însemna cam acelaşi lucru. Se uită la ceas şi văzu că tocmai trecuse de şapte. Simţul său politic, cizelat de-a lungul anilor, îi spunea că o adunare importantă trebuia întotdeauna să înceapă cu zece minute întârziere; nici mai mult, nici mai puţin. Ceea ce însemna că sosise momentul s-o ia din loc. Ţinea în mână o mapă cu discursul, dar, după ce-şi dădea drumul, nu mai avea nevoie de foi scrise. Ştia ce urma să spună. I se părea că ţinuse cuvântarea în somn, noaptea trecută, nu o dată, ci chiar de mai multe ori, şi de fiecare dată sunase tot mai bine.

Îl înghionti pe Carter.

— E timpul să dăm drumul la spectacol.

— OK.

Carter alergă unde stătea Randolph, pe treptele primăriei *(„Şi-o fi zicând că arată ca Iulius-Drac-Bumbac-Cezar”,* îşi spuse Big Jim) şi-l chemă.

— Intrăm pe uşa laterală, îl informă Rennie uitându-se la ceas. Peste cinci… nu, peste patru minute. Mergi tu în faţă, Peter, eu vin după tine, iar Carter, la urmă. Ne ducem direct pe scenă, da? Să păşeşti *cu încredere* – nu adus de umeri. Vor fi aplauze. Stai drepţi până încep să slăbească. Atunci,

te aşezi. La stânga mea, iar tu, Carter, la dreapta. Eu voi urca la pupitru. Începem cu o rugăciune, după care toată lumea se va ridica în picioare, ca să cânte Imnul Naţional. Pe urmă, eu am să iau cuvântul şi prezint ordinea de zi cât ai zice peşte. Vor vota cu da la toate. Ai înţeles?

— Am nişte nervi de nu se poate… mărturisi Randolph.

— Să n-ai. Va ieşi totul bine.

Cu siguranţă, se înşela amarnic.

16

În timp ce Big Jim şi suita lui mergeau spre uşa laterală a primăriei, Rose cotea cu furgonul restaurantului pe aleea casei McClatchey. O urma un Chevrolet sedan simplu, condus de Joanie Calvert.

Claire ieşi din casă, cu o valiză într-o mână şi în cealaltă cu o geantă mare de prelată, plină cu alimente. Joe şi Benny Drake cărau şi ei geamantane, deşi majoritatea hainelor dintr-al lui Benny proveneau din sertarele scrinului lui Joe. Benny ducea şi o sacoşă mai mică plină cu prăzi din cămara familiei McClatchey.

Din josul pantei se auzi un vuiet de aplauze, amplificat.

— Mai repede, îi grăbi Rose. Începe. E timpul să plecăm.

Cu ea era şi Lissa Jamieson. Deschise portiera glisantă a furgonului şi începu să pună lucrurile înăuntru.

— Avem folie de plumb ca să acoperim ferestrele? o întrebă Joe pe Rose.

— Da, şi câteva bucăţi în plus pentru maşina lui Joanie. O să mergem cât de repede ziceţi că e sigur, apoi blocăm ferestrele. Dă-mi valiza aia.

— E o nebunie, să ştii, comentă Joanie Calvert.

Mergea în linie destul de dreaptă între maşina ei şi furgonul de la Sweetbriar, ceea ce-i dădea lui Rose de crezut că nu băuse mai mult de un pahar, hai două, ca să se întărească. Era bine aşa.

— Cred că ai dreptate, spuse Rose. Eşti gata?

Joanie oftă şi-şi petrecu braţul pe după umerii supli ai fiicei sale.

— Pentru ce? Ca să mă duc fuga-marş în iad? De ce nu? Cât timp vom avea de stat acolo?

— Nu ştiu, răspunse Rose.

Joanie oftă din nou.

— Ei, bine măcar că-i cald.

— Bunică-tu unde-i? o întrebă Joe pe Norrie.

— Cu Jackie şi domnul Burpee, în furgonul pe care l-am furat de la Rennie. O să aştepte afară, până se duc să-i scoată pe Rusty şi domnul Barbara, adăugă ea, cu un zâmbet speriat-de-moarte. El va conduce maşina.

— Nu-i prost mai mare ca prostu' ăl' bătrân, remarcă Joanie Calvert.

Lui Rose îi veni să-i dea una, iar expresia de pe faţa Lissei îi confirmă că şi ea avea aceeaşi pornire. Dar nu era momentul pentru certuri, darămite pentru încăierări.

„Sau uniţi, sau fiecare pe cont propriu", îşi spuse Rose.

— Şi Julia? se interesă Claire.

— Vine cu Piper. Şi cu câinele.

Din centru, amplificat (plus vocile celor aşezaţi pe bănci, afară), începu să se audă Corul Unit din Chester's Mill, intonând *The Star Spangled Banner*.

— Să mergem, propuse Rose. O iau eu înainte.

Joanie Calvert repetă, cu un soi de optimism îndurerat:

— Bine măcar că-i cald afară. Hai, Norrie, fă pe copilotul pe lângă maică-ta.

17

În partea de sud a florăriei LeClerc se afla o alee de livrare a produselor, unde stătea parcat furgonul telefonic, cu botul spre stradă. Ernie, Jackie şi Rommie Burpee ascultau Imnul Naţional din direcţia primăriei. Jackie simţi c-o usturau ochii şi văzu că nu era singura mişcată; Ernie,

la volan, scosese o batistă din buzunarul de la spate şi-şi tampona ochii cu ea.

— Cred că n-o s-avem nevoie de Linda, ca să ne dea semnalu', comentă Rommie. Nu m-aşteptasem la boxele ălea. Nu de la mine le-au luat.

— Totuşi, e bine ca lumea s-o vadă acolo, spuse Jackie. Ai masca la tine?

Rommie ridică faţa lui Dick Cheney, turnată în plastic. În pofida stocului său bogat, nu reuşise să facă rost de o mască a micii sirene Ariel pentru Jackie; se oprise la amica lui Harry Potter, Hermione. Masca lui Darth Vader, pentru Ernie, era în spatele scaunului, dar Jackie se temea că, dacă era nevoit să şi-o pună, riscau să aibă probleme. N-o spuse cu voce tare.

„Şi-n fond, ce contează? Când vor vedea c-am dispărut din oraş pe neaşteptate, toţi vor avea idee cam de ce ne-am dus."

Dar suspiciunea nu era totuna cu certitudinea, iar dacă Rennie şi Randolph erau în stare doar să suspecteze, rudele şi prietenii pe care-i lăsau în urmă puteau fi supuşi unor tehnici mai dure decât simplele interogatorii.

Puteau. În asemenea împrejurări, îşi dădea Jackie seama, era un cuvânt destul de semnificativ.

Imnul luă sfârşit. Se auzi un nou val de aplauze, după care Al Doilea Ales al oraşului luă cuvântul. Jackie îşi verifică pistolul – era cel de rezervă – şi-şi spuse că, probabil, următoarele câteva minute aveau să fie cele mai lungi din viaţa ei.

18

Barbie şi Rusty stăteau lângă uşile celulelor, ascultându-l pe Big Jim cum îşi începea discursul. Graţie difuzoarelor din faţa primăriei, auzeau destul de bine.

— Vă mulţumesc! Vă mulţumesc tuturor! Vă mulţumesc că aţi venit! Şi vă mai mulţumesc şi pentru că sunteţi cei

mai curajoşi, cei mai rezistenţi, cei mai viteji oameni din aceste State Unite ale Americii!

Aplauze entuziaste.

— Doamnelor şi domnilor… şi dragi copii, desigur. Văd şi câţiva micuţi în public…

Râsete binevoitoare.

— Ne aflăm într-o situaţie cumplită. Ştiţi acest lucru. Astă seară, am de gând să vă spun cum am ajuns aici. Nu ştiu totul, dar vă voi împărtăşi ceea ce-am aflat, fiindcă meritaţi. După ce vă voi informa, avem de parcurs un scurt, dar important plan de măsuri. Însă, în primul şi-n primul rând, vreau să vă spun cât de MÂNDRU sunt de voi, cât de UMIL mă simt ca om ales de Dumnezeu – şi de voi – pentru a vă conduce în această situaţie critică, şi mai vreau să vă ASIGUR că împreună vom ieşi cu bine din încercarea asta, împreună şi cu ajutorul lui Dumnezeu vom ieşi MAI PUTERNICI şi MAI ADEVĂRAŢI şi MAI BUNI decât am fost înainte! Acum am putea fi israeliţii din pustiu…

Barbie dădu ochii peste cap. Cât despre Rusty, el făcu un gest obscen: laba…

— … dar în curând vom ajunge în CANAAN şi vom prăznui cu laptele şi mierea pe care Domnul şi fraţii noştri americani cu siguranţă ni le vor pune dinainte!

Aplauze dezlănţuite. Probabil, în picioare. Aproape sigur că, chiar dacă *existau* microfoane în arest, cei trei sau patru poliţişti de sus se adunaseră de-acum în uşa secţiei, ascultându-l pe Big Jim, Barbie murmură:

— Fii gata, prietene.

— Sunt, îi răspunse Rusty. Crede-mă, sunt.

„Numai să nu fie şi Linda printre cei care se pregătesc să dea buzna”, îşi mai zise. Nu voia ca soţia lui să ucidă pe nimeni – dar, în primul rând, nu voia ca ea însăşi să-şi pună viaţa în pericol. Nu pentru el. *„Să stea acolo unde e. Of ăla nebun, dar, cel puţin, dacă Linda e alături de restul oraşului, va fi în siguranţă.”*

La asta se gândea, când începură împuşcăturile.

19

Big Jim exulta. Îi avea exact acolo unde-i voise: în palmă. Sute de oameni, aceia care-l votaseră şi aceia care nu-l votaseră. Niciodată nu mai văzuse atâţia în sala aceea, nici chiar când se discuta despre rugăciunea de la şcoală sau despre bugetul pentru învăţământ. Stăteau cot la cot şi umăr lângă umăr, înăuntru ca şi afară, şi făceau mai mult decât să-l asculte. Cu Sanders absent nemotivat şi Grinnell aşezată în public (era greu să-ţi scape rochia aia roşie din rândul trei), era *stăpân* peste întreaga mulţime. Îl implorau din ochi să aibă grijă de ei. Să-i salveze. Ceea ce-i completa exultarea era faptul că-şi avea bodyguardul alături şi vedea şirurile de poliţişti – poliţiştii *lui* – aliniaţi de ambele laturi ale sălii. Niciunul dintre ei nu era încă echipat cu uniformă, dar toţi erau înarmaţi. Iar în asistenţă, cel puţin o sută de oameni purtau şi ei banderole albastre. Parcă ar fi avut propria lui armată personală.

— Dragii mei concitadini, cei mai mulţi dintre voi ştiţi că l-am arestat pe un om numit Dale Barbara…

Se stârni un val de huiduieli şi fluierături. Big Jim aşteptă să se astâmpere, cu o expresie gravă, în sinea lui jubilând.

— … pentru asasinarea Brendei Perkins, a lui Lester Coggins şi a două fete fermecătoare pe care toţi le cunoşteam şi le iubeam: Angie McCain şi Dodee Sanders.

Alte huiduieli, intercalate cu strigăte de:

— Să-l spânzurăm!

— Teroristu’!

Preopinenta terorismului părea să fie Velma Winter, managera de zi de la Brownie’s Store.

— Ceea ce nu ştiţi, continuă Big Jim, este că Domul e rezultatul unei conspiraţii puse la cale de un grup de elită format din savanţi independenţi şi finanţat pe ascuns de o facţiune a guvernului. *Suntem cobai ai unui experiment, dragi concitadini, iar Dale Barbara a fost omul însărcinat să*

pună în aplicare experimentul şi să-i coordoneze desfăşurarea din interior!

O tăcere stupefiantă întâmpină aceste cuvinte. Apoi izbucni un muget de indignare colectivă.

Când se potoli, Big Jim urmă, cu mâinile proptite de laturile pupitrului şi chipul lătăreţ strălucindu-i de sinceritate (şi, poate, hipertensiune). Avea discursul în faţă, dar încă nu-l deschisese. Nu era nevoie să vadă foile. Dumnezeu îi folosea coardele vocale şi-i mişca limba.

— Când vorbesc despre finanţare sub acoperire, poate că vă întrebaţi la ce mă refer. Răspunsul e înfricoşător, dar simplu. Dale Barbara, cu ajutorul unui număr încă necunoscut de orăşeni de-ai noştri, a înfiinţat un laborator de fabricare a drogurilor care furniza cantităţi enorme de metamfetamine cristalizate către seniorii traficului de droguri, unii cu relaţii în CIA, pe toată întinderea litoralului estic. Şi cu toate că încă nu ne-a spus numele tuturor complicilor săi, unul dintre aceştia – mă doare inima să v-o spun – reiese ca fiind Andy Sanders.

Din public se înălţă o rumoare presărată cu exclamaţii de uimire. Big Jim o văzu pe Andrea Grinnell dând să se ridice de pe scaun, după care se aşează la loc. *„Aşa, aşa”,* spuse el în gând, *„stai acolo, că stai bine. Dacă eşti atât de necugetată, încât să mă iei la întrebări, te mănânc de vie. Sau te arăt cu degetul şi te acuz şi pe tine. Şi-atunci, au să te mănânce ei de vie. ”*

Şi, la drept vorbind, se simţea în stare s-o facă.

— Şeful lui Barbara – superiorul lui direct – este un om pe care l-aţi văzut cu toţii la ştiri. Susţine că ar fi colonel în Armata Statelor Unite, dar, de fapt, ocupă un post înalt în consiliul de cercetători şi funcţionari guvernamentali responsabili de acest experiment diabolic. Am aici mărturisirea lui Barbara în acest sens.

Şi se bătu peste sacoul sport, într-al cărui buzunar interior avea portofelul şi o ediţie digest a Noului Testament cu cuvintele lui Hristos tipărite cu cerneală roşie.

Între timp, începuseră noi strigăte de „Spânzuraţi-l!”. Big Jim ridică o mână, cu capul plecat şi chipul grav, iar vacarmul scăzu treptat.

— Vom vota pedeapsa pentru Barbara, ca oraş – ca un organism unitar, devotat cauzei libertăţii. Vă stă în mâini, doamnelor şi domnilor. Dacă votaţi execuţia, va fi executat. Dar, atâta vreme cât sunt eu conducătorul vostru, n-o să se folosească spânzurătoarea. Va fi împuşcat de plutonul de execuţie al poliţiei…

Un torent de aplauze furtunoase îl întrerupse şi cei mai mulţi oameni din sală se ridicară în picioare. Big Jim se aplecă spre microfon.

— … dar numai după ce vom smulge *toate informaţiile încă ascunse în MINTEA LUI DE TRĂDĂTOR MIZERABIL!*

Acum, aproape toţi erau în picioare. Nu şi Andi, însă; stătea pe rândul trei, lângă culoarul din mijloc, privindu-l cu nişte ochi care ar fi trebuit să fie blegi, ceţoşi şi aiuriţi – dar nu erau deloc aşa. *„Uită-te la mine cât vrei”,* se gândi el. *„Numai să stai acolo, ca o fetiţă cuminte.”*

Între timp, se lăfăia în aplauze.

20

— Acum? întrebă Rommie. Ce zici, Jackie?

— Mai stăm puţin.

Vorbea mânată de instinct, nu de altceva, şi de obicei instinctele ei erau sigure.

Mai târziu, avea să se întrebe câte vieţi ar fi putut să fie salvate, dacă în schimb i-ar fi răspuns lui Rommie: „OK, să mergem.”

21

Uitându-se prin crăpătura din peretele de scânduri al Podului Păcii, Junior văzu că până şi oamenii de pe băncile de-afară se ridicaseră în picioare şi acelaşi instinct care-i

spusese lui Jackie să mai aştepte îl îndemnă să acţioneze. Porni şchiopătând spre scuar şi traversă trotuarul. Când creatura care-l zămislise îşi reluă discursul, o luă către departamentul de poliţie. Pata neagră din stânga vederii i se mărise din nou, dar avea mintea limpede. „Vin, *Baaarbie.* Uite-acum vin la tine!”

22

— Aceşti oameni sunt maeştri ai dezinformării, continua Big Jim, iar când veţi merge la Dom să vă întâlniţi cu cei dragi, campania împotriva mea se va dezlănţui din plin. Cox şi acoliţii lui nu se vor da înapoi de la nimic ca să mă defăimeze. Mă vor face mincinos şi hoţ, s-ar putea chiar să spună că eu însumi am condus afacerea cu drogurile…

— *Ai făcut-o,* se auzi o voce limpede şi răsunătoare.

Era Andrea Grinnell. Toate privirile se aţintiră asupra ei, în timp ce se ridica în picioare, ca un semn de exclamare uman în rochia ei roşie. Un moment, îl privi pe Big Jim cu o expresie rece şi dispreţuitoare, apoi se întoarse spre oamenii care o votaseră ca A Treia Aleasă în urmă cu patru ani, când bătrânul Billy Cale, tatăl lui Jack Cale, murise de atac cerebral.

— Trebuie să vă lăsaţi deoparte temerile, un moment, spuse ea. Dacă o faceţi, veţi vedea că povestea pe care v-o îndrugă e ridicolă. Jim Rennie crede că vă poate face s-o luaţi razna ca vitele pe furtună. Eu, care am trăit alături de voi toată viaţa, cred că se înşală.

Big Jim aşteptă strigăte de protest. Nu se auzi niciunul. Asta nu însemna neapărat că orăşenii o credeau – erau pur şi simplu prea bulversaţi de această întorsătură neaşteptată a evenimentelor. Alice şi Aidan Appleton se răsuciseră complet şi stăteau în genunchi pe scaune, holbându-se la doamna în roşu. Caro era la fel de năucită.

— Un experiment secret? Ce aiureală! Guvernul nostru a făcut destule porcării în ultimii cincizeci de ani, sau cam

aşa, şi aş fi gata s-o recunosc cea dintâi, dar să ţii prizonier un oraş întreg cu nu ştiu ce câmp de forţă…? Doar ca să vezi ce-au să facă oamenii? E o idioţenie. Numai nişte oameni aburiţi de spaimă ar crede una ca asta. Rennie ştie, aşa că a orchestrat toată starea de teroare.

Pentru câteva momente, Big Jim fusese descumpănit, dar acum îşi regăsi graiul. Şi desigur, microfonul era în faţa lui.

— Doamnelor şi domnilor, Andrea Grinnell este o femeie extraordinară, dar astă seară nu e în apele ei. Este la fel de şocată ca noi, toţi ceilalţi, firește, dar în plus, cu regret trebuie să vă spun că are o gravă dependenţă de droguri, ca rezultat al unei căzături şi al folosirii ulterioare a unui medicament care creează o dependenţă extremă, numit…

— Am luat numai aspirină de câteva zile, spuse Andrea, cu voce sonoră şi clară. Şi am intrat în posesia unor hârtii care dovedesc…

— Melvin Searles? bubui glasul lui Big Jim. Tu şi câţiva agenţi, fiţi buni şi scoateţi-o, civilizat, dar ferm, pe doamna Aleasă Grinnell din sală, după care escortaţi-o până acasă. Sau, poate, mai bine la spital, pentru observaţie. Nu se simte bine.

Se auziră câteva murmure afirmative, dar nu hărmălaia aprobatoare la care se aşteptase. Iar Mel Searles făcuse doar un pas înainte, când Henry Morrison îi puse o mână-n piept, împingându-l înapoi la perete cu o bufnitură.

— Lăsaţi-o să termine, ceru Henry. Şi ea e o oficialitate a oraşului, aşa că să vorbească până la capăt.

Mel îl privi pe Big Jim, dar acesta se uita, aproape hipnotizat, la Andi, care scotea din sacoşă un plic maro de manila. În clipa când îl văzu, ştiu ce conţinea. *„Brenda Perkins”,* îşi zise el. *„Of ce javră! Chiar şi moartă, tot mai muşcă.”*

În timp ce Andi ridica plicul, acesta începu să oscileze. Îi revenea tremurul, căcatul ăla de tremur. Nici n-ar fi putut să aleagă mai prost momentul, dar nu se mira – ba chiar, ar fi trebuit să se aştepte. Era din cauza stresului.

— Am primit hârtiile din acest plic de la Brenda Perkins, spuse ea, mulţumită că măcar vocea îi rămăsese sigură pe sine. Au fost întocmite de soţul ei şi de Procurorul General al Statului. Duke Perkins îl investiga pe James Rennie pentru o listă întreagă de delicte grave şi încălcări ale legii.

Mel se uită la Carter, în aşteptarea unei sugestii. Iar Carter îi susţinu privirea, cu ochi scăpărători şi aproape amuzaţi. Arătă spre Andrea, apoi îşi duse mâna la gât: *„Fă-o să tacă!”* De astă dată, când Mel porni înainte, Henry Morrison nu-l mai opri – la fel ca aproape toată lumea din sală, Henry se zgâia la Andrea Grinnell.

Marty Arsenault şi Freddy Denton i se alăturară lui Mel, care pornise grăbit prin faţa scenei, aplecat ca un om care aleargă prin faţa unui ecran de cinema. Din cealaltă parte a sălii, Todd Wendlestat şi Lauren Conree se puseseră şi ei în mişcare. Wendlestat îşi ţinea mâna pe o bucată tăiată dintr-un baston din lemn de nuc pe care-l folosea ca pulan; a lui Conree stătea pe patul pistolului.

Andi îi văzu venind, dar nu se întrerupse.

— Probele sunt în acest plic, şi cred că dovedesc…

*„… de ce a murit Brenda Perkins”, voi*se ea să încheie, dar în acel moment mâna stângă, transpirată şi tremurând tot mai tare, îi scăpă pe gura închisă cu şiret a sacoşei. Aceasta căzu pe culoarul dintre scaune, şi din ea se ivi ţeava pistolului .38 pentru protecţia la domiciliu, ca un periscop.

Cu glas limpede, auzit de toată sala în care se lăsase tăcerea Aidan Appleton exclamă:

— Mamăăă! Doamna asta are un pistol!

Urmă încă o clipă de linişte şocată. Apoi Carter Thibodeau sări în picioare şi alergă în faţa şefului său, răcnind:

— *Pistol! Pistol! PISTOL!*

Audi ieşi pe culoar, să vadă mai bine.

— *Nu, Ade!* strigă Caro, aplecându-se să-l prindă chiar când Mel trase primul foc.

Glonţul găuri podeaua de lemn lustruit exact sub nasul lui Carolyn Sturges. În toate părţile zburară aşchii. Una o lovi în obrazul drept, iar sângele începu să-i şiroiască pe faţă. Era vag conştientă că acum toată lumea zbiera. Îngenunche pe culoar, îl apucă pe Aidan de umeri şi-l trase printre coapse ca pe o minge de fotbal. Băiatul zbură înapoi, între şirurile de scaune, surprins, dar nevătămat.

— *PISTOL! ARE PISTOL!* striga şi Freddy Denton, dându-l pe Mel la o parte din drum. Mai târziu, avea să jure că tânăra întindea mâna să ia arma, iar el voise doar s-o rănească.

23

Graţie difuzoarelor, cei trei oameni din furgonul furat auziseră cele întâmplate la festivităţile din sala primăriei. Cuvântarea lui Big Jim şi aplauzele care o însoţeau fuseseră întrerupte de o femeie care vorbea tare, dar stătea prea departe de microfon ca să i se distingă vorbele. Vocea îi fusese înecată într-un vacarm general, punctat de urlete. Apoi se auzise un foc de armă.

— Ce *naiba?* întrebă Rommie.

Alte împuşcături. Două, poate trei. Şi zbierete.

— Nu contează, spuse Jackie. Condu, Ernie, şi repede. Dacă vrem să reuşim, trebuie s-o facem acum.

24

— *Nu!* ţipă Linda, sărind în picioare! *Nu trageţi! Sunt copii aici! SUNT COPII!*

În sala primăriei se iscă haosul. O clipă, două, poate că încă nu fuseseră vite – dar acum erau. Năvala spre uşile din faţă începuse. Primii câţiva reuşiră să iasă, apoi mulţimea le blocă. Câteva suflete cărora le mai rămăsese un strop de minte alergau pe culoare spre uşile de ieşire care încadrau scena, dar erau o minoritate.

Linda întinse mâinile spre Carolyn Sturges, vrând s-o tragă la adăpostul relativ dintre scaune, când Toby Manning, fugind pe culoarul central, se ciocni de ea. Genunchiul lui o lovi în partea dinapoi a capului, trântind-o pe burtă, ameţită.

— *Caro!* zbiera Alice Appleton, de undeva de departe. *Caro, scoală-te! Caro, scoală-te! Caro, scoală-te!*

Carolyn încercă să se ridice în picioare şi în acel moment Freddy Denton o împuşcă drept între ochi, ucigând-o pe loc. Copiii începură să ţipe. Aveau feţele stropite de sângele ei.

Linda îşi dădea vag seama că era lovită călcată în picioare. Se ridică în patru labe (în picioare ar fi fost exclus) şi se târî între scaunele din partea opusă. Mâna i se propti într-o băltoacă din sângele lui Carolyn.

Alice şi Aidan încercau să ajungă la Caro. Ştiind că dacă ieşeau pe culoar puteau fi răniţi grav (şi nevrând să-i lase să vadă cum arăta acum femeia despre care presupunea că fusese mama lor), Andi se aplecă peste spătarul scaunelor, ca să-i oprească. Scăpase din mână plicul VADER.

Tocmai acest moment îl aşteptase Carter Thibodeau. Continua să stea în faţa lui Rennie, protejându-l cu trupul lui, dar scosese pistolul şi şi-l ţinea rezemat pe antebraţ. Acum apăsă pe trăgaci, iar pacostea de femeie în roşu – cea care cauzase tot haosul – zbură înapoi.

Primăria era în plină debandadă, dar Carter n-o lua în seamă. Coborî treptele şi merse cu pas sigur spre locul unde căzuse femeia în rochie roşie. Când pe culoarul central veneau în fugă oameni, îi dădea la o parte din drum, la stânga şi la dreapta. Fetiţa, plângând, încercă să se agaţe de piciorul lui, iar Carter o înlătură cu un şut, fără s-o privească.

La început, nu văzu plicul. Apoi îl observă. Zăcea lângă una dintre mâinile întinse ale Alesei Grinnell. O urmă de picior, imprimată cu sânge, acoperea cuvântul VADER. Păstrându-şi calmul în toată harababura, Carter întoarse

capul şi văzu că Rennie se uita la rămăşiţele împrăştiate ale auditoriului, şocat şi nevenindu-i să creadă. Bun.

Carter îşi scoase poalele cămăşii din pantaloni. O femeie care zbiera – era Carla Venziano – se ciocni de el şi o îmbrânci în lături. Apoi îşi înfipse sub curea plicul VADER, la spate, şi-l acoperi cu cămaşa.

Nu strica niciodată să-ţi iei măsuri de prevedere.

Se retrase spre scenă, mergând cu spatele, ca să nu fie lovit pe nepregătite. Când ajunse la trepte, se întoarse şi le urcă grăbit. Randolph, neînfricatul şef al Poliţiei oraşului, stătea tot pe scaunul său, cu mâinile rezemate pe coapsele cărnoase. Dacă nu i s-ar fi văzut vena din mijlocul frunţii, pulsând, ai fi zis că e o statuie. Carter îl luă pe Big Jim de braţ.

— Haideţi, şefule.

Big Jim se uită la el de parcă n-ar fi ştiut prea bine unde era sau cine anume. Apoi, ochii i se limpeziră puţin.

— Grinnell?

Carter arătă spre trupul femeii prăvălite pe culoarul central; în jurul capului i se forma o băltoacă de culoarea rochiei.

— OK, spuse Big Jim. Să plecăm de-aici. Jos. Şi tu, Peter. Scoală-te! Iar când Randolph rămase nemişcat, privind fix mulţimea înnebunită, Big Jim îi dădu una-n bărbie.

— *Mişcă.*

În toată nebunia, nimeni nu auzi împuşcăturile din vecini.

25

Barbie şi Rusty se uitară unul la altul.

— Ce *naiba* se întâmplă acolo? întrebă Rusty.

— Nu ştiu, răspunse Barbie, da’ nu sună bine deloc.

Dinspre primărie se mai auziră şi alte detunături, apoi una răsunând de mult mai aproape: de sus. Barbie spera să fie ai lor… şi imediat auzi pe cineva ţipând:

— *Nu, Junior! Ce-ai înnebunit? Wardlaw, ajută-mă!*

Urmară alte focuri de armă. Patru, poate cinci.

— Aoleo, Iisuse… murmură Rusty. Am dat de dracu’.

— Ştiu, spuse Barbie.

26

Junior se opri pe treptele secţiei de poliţie, privind peste umăr spre primăria unde izbucnise vacarmul. Oamenii de pe băncile de-afară se ridicaseră în picioare, lungindu-şi gâturile, dar nu era nimic de văzut. Nici pentru ei şi nici pentru el. Poate că cineva îl asasinase pe tatăl lui – putea să spere; l-ar fi scutit de-o problemă – dar între timp avea treabă la poliţie. În Cuibar, mai concret.

Junior deschise uşa pe care scria: „ÎMPREUNĂ LUCRĂM – POLIŢIA ORAŞULUI ŞI DUMNEAVOASTRĂ.” Stacey Moggin veni grăbită spre el. O urma Rupe Libby. În camera de pregătire, Mickey Wardlaw stătea în faţa anunţului ăluia urâcios care spunea: „CAFEAUA ŞI GOGOŞILE *NU* SUNT GRATUITE.” Mătăhălos sau nu, arăta foarte speriat şi nesigur pe sine.

— Nu poţi să intri aici, Junior, spuse Stacey.

— Ba sigur că pot.

Cuvântul „sigur” ieşi ca un *„şiurrr”.* Din cauza părţii amorţite a gurii. Otrăvire cu taliu! Barbie!

— Sunt poliţist.

’untpoşiist…

— Eşti beat, asta eşti. Ce se-ntâmplă acolo?

Apoi însă, poate deducând că era incapabil să dea vreun răspuns coerent, căţeaua îl împinse în mijlocul pieptului. Junior se clătină pe piciorul cu care şchiopăta, gata să cadă.

— Pleacă, Junior!

Uitându-se peste umăr, Stacey rosti ultimele ei cuvinte pe acest Pământ:

— Stai acolo unde eşti, Wardlaw. Nimeni nu coboară la subsol.

Când se întoarse, hotărâtă să-l dea afară pe Junior cu forţa, se pomeni privind ţeava unui Beretta din dotarea poliţiei. Mai avu timp pentru un singur gând – „O, *nu, n-ar face-o”* – după care o mănuşă de box nedureroasă o lovi între sâni, aruncând-o înapoi. Văzu chipul uimit al lui Rupe Libby, cu capul în jos, în timp ce cădea pe spate. Apoi muri.

— *Nu, Junior! Ce-ai? Ai înnebunit?* strigă Rupe, bâjbâind după pistol. *Wardlaw, ajută-mă!*

Dar Mickey Wardlaw stătea cu gura căscată, în timp ce Junior trăgea cinci gloanţe în vărul lui Piper Libby. Avea mâna stângă amorţită, dar dreapta-l asculta perfect; nici măcar nu era nevoie să ochească deosebit de bine, cu o ţintă staţionară aflată la doar doi metri distanţă. Primele două proiectile pătrunseră în burta lui Rupe, doborându-l peste biroul lui Stacey Moggin, pe care-l răsturnă. Rupe se frânse din mijloc, ţinându-se de stomac. Al treilea foc se duse aiurea, dar următoarele două îl nimeriră în cap. Căzu în fund, într-o poziţie grotescă de balet, cu picioarele desfăcute larg, trupul îndoindu-i-se înainte şi capul – atâta cât mai rămăsese din el – ajungând pe podea, ca într-o ultimă plecăciune adâncă.

Junior şonticăi până în camera de pregătire, ţinându-şi în faţă pistolul care fumega. Nu mai ţinea minte câte cartuşe trăsese; parcă şapte… poate opt… Ori unsprezece-şi-nouă – cine să ştie sigur…? Îi revenise durerea de cap.

Mickey Wardlaw ridică mâna. Pe chipul lui mare se ivise un zâmbet speriat, împăciuitor.

— Cu mine n-ai probleme, frate, spuse el. Fă ce ai de făcut.

Şi schiţă semnul păcii.

— Fac, răspunse Junior. *Frate.*

Îl împuşcă pe Mickey. Băiatul cel uriaş se prăbuşi, cu semnul păcii încadrându-i acum gaura din cap unde adineauri se aflase un ochi. Ochiul rămas se ridică în orbită, pentru a-l privi pe Junior cu umilinţa nătângă a unei oi în ocolul pentru tuns. Junior mai trase o dată, ca să fie sigur.

Apoi se uită prin jur. Era singur în secţie, după câte se părea.

— OK, spuse el. Oh… *kay*.

Porni spre scară, apoi se întoarse lângă Stacey Moggin. Se convinse că şi ea avea un Beretta Taurus ca al lui, şi-şi ejectă încărcătorul, înlocuindu-l cu unul plin, luat de la centura poliţistei moarte.

Junior se întoarse, se clătină, căzu într-un genunchi, se ridică la loc. Pata neagră din stânga vederii lui părea acum mare cât o gură de canal şi bănuia că asta însemna că ochiul stâng i se cam futuse. Mă rog, nicio problemă; dacă avea nevoie de mai mult de un ochi ca să împuşte un om închis într-o celulă, oricum nu valora nici cât un găinaţ. Traversă camera de pregătire, alunecă pe sângele răposatului Mickey Wardlaw şi era cât pe ce să cadă din nou. Noroc că-şi reveni la timp. Capul îi bubuia, dar îi părea bine. *„Mă ţine lucid”,* îşi zise.

— Salut, *Baaarbie,* strigă el, în josul scării. Ştiu ce mi-ai făcut şi vin la tine. Dacă ai de zis o rugăciune, mai bine să fie una scurtă.

27

Rusty privea picioarele care şchiopătau în jos pe scară. Simţea mirosul prafului de puşcă, mirosul de sânge şi înţelegea perfect de clar că-i venise vremea să moară. Şchiopul se afla acolo pentru Barbie, dar aproape sigur n-avea să treacă cu vederea, în drum, un anumit asistent medical închis în cuşcă. Niciodată n-avea să le mai vadă pe Linda şi pe cele două J.

Pieptul lui Junior apăru la vedere, apoi gâtul, apoi capul. Rusty îi văzu gura, care era arcuită în jos, la stânga, într-o grimasă încremenită, apoi ochiul stâng, din care curgeau lacrimi de sânge, şi-şi spuse: *„Rău a ajuns. Mă mir că se mai ţine pe picioare şi-mi pare rău că n-a mai aşteptat doar*

puţin. Încă puţin şi n-ar mai fi fost în stare nici măcar să traverseze strada”.

Vag, într-o altă lume, auzi un glas amplificat prin portavoce care striga dinspre primărie:

— NU FUGIŢI! NU INTRAŢI ÎN PANICĂ! PERICOLUL A TRECUT! VĂ VORBEŞTE AGENTUL HENRY MORRISON. REPET: PERICOLUL A TRECUT!

Junior alunecă, dar de-acum ajunsese pe ultima treaptă. În loc să se rostogolească pe scară şi să-şi frângă gâtul, căzu doar într-un genunchi. Rămase aşa câteva clipe, arătând ca un luptător care aşteaptă numărătoarea, ca să se ridice la opt şi să reintre în acţiune. Lui Rusty totul i se părea clar, foarte aproape şi foarte scump. Nepreţuita lume, devenită dintr-odată subţire şi inconsistentă, era acum doar un văl unduindu-se între el şi ceea ce urma. Dacă mai urma ceva.

„Hai, du-te până jos”, îi spuse el în gând lui Junior. *„Cazi în nas. Leşină, căcănarule.”*

Dar Junior se ridică în picioare, cu efort, se uită la pistolul pe care-l ţinea în mână de parcă n-ar mai fi văzut niciodată aşa ceva, apoi privi pe coridor spre celula din capăt, unde Barbie stătea cu mâinile încleştate pe gratii, privindu-l la rândul său.

— *Baaarbie,* îl strigă Junior într-o şoaptă horcăită, şi porni înainte.

Rusty se retrase, sperând că poate Junior n-o să-l observe. Şi că poate, după ce termina cu Barbie, avea să se sinucidă. Ştia că erau doar propriile lui dorinţe, dar mai ştia şi că erau foarte practice. Nu putea face nimic pentru Barbie, dar poate el avea o şansă de supravieţuire.

Şi ar fi reuşit, dacă s-ar fi aflat într-una dintre celulele de pe partea stângă a coridorului, fiindcă aceea era latura oarbă a lui Junior. Dar fusese închis într-una din dreapta, iar Junior îl observă mişcându-se. Se opri şi se uită la el, cu mirarea şi viclenia ivindu-i-se în acelaşi timp pe chipul parţial paralizat.

— Fusty, spuse el. Aşa te cheamă? Sau poate Berrick? Nu mai ţiu minte…

Rusty ar fi vrut să cerşească milă, dar limba i se lipise de cerul gurii. Şi la ce i-ar fi folosit? Tânărul ridica deja pistolul. Era gata să-l omoare. Nicio putere de pe Pământ n-avea să-l mai oprească.

Mintea lui Rusty, ajunsă la extrem, căută scăparea pe care multe alte minţi o găsiseră în ultimele lor clipe conştiente – înainte de apăsarea pe comutator, înainte de deschiderea trapei, înainte ca pistolul lipit de tâmplă să scuipe foc. *„E un vis”,* îşi spuse el. *„Totul e doar un vis. Domul, nebunia de pe păşunea lui Dinsmore, revolta pentru mâncare; şi tânărul ăsta. Când apasă pe trăgaci, visul se va sfârşi, iar eu am să mă trezesc la mine-n pat, într-o dimineaţă răcoroasă. Mă voi întoarce spre Linda şi-am să-i spun: «Ce coşmar am avut, nici n-o să-ţi vină să crezi»…”*

— Închide ochii, Fusty, îi spuse Junior. O să fie mai bine aşa.

28

Primul gând din mintea lui Jackie Wettington, când intră în holul secţiei de poliţie, fu: *„O, Doamne Sfinte, e sânge peste tot.”*

Stacey Moggin zăcea lângă perete, sub avizierul care conţinea planul de activităţi, cu norul de păr blond răsfirat în jurul capului şi ochii goi holbaţi spre tavan. Alt poliţist – nu putea distinge cine anume – căzuse lângă biroul răsturnat al recepţiei, cu faţa-n jos şi picioarele desfăcute într-un şpagat imposibil de larg. Dincolo de el, în camera de pregătire, un al treilea poliţist zăcea mort pe o parte. Acela trebuia să fie Wardlaw, unul dintre puştii cei noi. Era prea mare ca să poată fi altul. Inscripţia de deasupra mesei cu cafele era împroşcată cu sângele şi creierii tânărului. Acum se mai putea citi doar: C FEAUA ŞI GOGO *U* SUNT GRATU

Din spatele ei se auzi un ţăcănit slab. Se răsuci în loc, fără să-şi dea seama că ridicase pistolul, până când îl văzu în cătare pe Rommie Burpee. Acesta nici măcar n-o observase; se uita fix la cadavrele celor trei poliţişti. Ţăcănitul provenise de la masca lui Dick Cheney. Şi-o scosese de pe faţă, lăsând-o să cadă pe jos.

— Hristoase, ce s-a-ntâmplat aici? întrebă el. Asta-i o…

Înainte de a apuca să termine fraza, din Cuibarul de la subsol se auzi un strigăt:

— *Băi, faţă-de-cur! Ţi-am făcut-o, nu? Ce ţi-am mai tras-o!*

După care, incredibil – un râs… Era ascuţit şi maniacal. O clipă, Jackie şi Rommie se uitară unul la altul, incapabili de vreo mişcare.

— Cre’ c-ăsta-i Barbara, spuse apoi Rommie.

29

Ernie Calvert stătea la volanul furgonului telefonic, aşteptând cu motorul în relanti lângă bordura pe care scria PROBLEME LA POLIŢIE DOAR 10 MIN. Blocase toate portierele, temându-se să nu se repeadă la el cineva dintre oamenii care fugeau în panică pe Main Street, dinspre primărie. În spatele scaunului avea puşca adusă de Rommie, deşi nu era sigur c-ar fi putut trage în oricine ar fi încercat să-i ia maşina; îi cunoştea pe acei oameni, ani de zile le vânduse alimente. Teroarea le făcea feţele să arate ciudat, dar nu de nerecunoscut.

Îl văzu pe Henry Morrison alergând încoace şi-ncolo pe gazonul din faţa Primăriei, ca un câine de vânătoare care caută mirosul. Striga prin goarnă, încercând să facă puţină ordine în haosul din jur. Cineva se ciocni de el, trântindu-l, dar Henry se ridică imediat, ajută-l Dumnezeu!

Iar acum mai apăruseră şi alţii: George Frederick, Marty Arsenault, tânărul Searles (uşor de recunoscut după bandajul de la cap), amândoi fraţii Bowie, Roger Killian şi

doi dintre ceilalţi novici. Freddy Denton cobora treptele late ale primăriei cu pistolul în mână. Randolph nu se vedea nicăieri, deşi oricine care nu-l cunoştea s-ar fi aşteptat ca şeful poliţiei să fie în fruntea dispozitivului de restabilire a ordinii, care la rândul lui se clătina la un pas de haos.

Ernie, însă, îl cunoştea bine. Peter Randolph fusese dintotdeauna un împotmolit ineficient, iar absenţa lui din acel circ SNAFU[{2}] nu-l mira câtuşi de puţin. Şi nici nu-l privea. Ceea ce îl *privea* era faptul că din secţia de poliţie nu ieşea nimeni şi se auziseră alte împuşcături. Acestea sunau mai înfundat, ca şi cum s-ar fi tras cu arma la subsol, unde erau ţinuţi arestaţii.

Deşi nu-i stătea în obicei să se roage, acum Ernie o făcu. Se rugă ca nimeni dintre cei ce fugeau dinspre Primărie să nu-l observe pe bătrânul de la volanul furgonului oprit. Ca Jackie şi Rommie să iasă nevătămaţi, cu sau fără Barbara şi Everett. Îi trecu prin minte că ar fi putut să plece pur şi simplu, şi constată şocat cât de tentantă era ideea.

Sună telefonul mobil.

Un moment, doar rămase nemişcat, nefiind sigur că auzea bine, apoi şi-l smulse de la centură. Când îl deschise, văzu numele JOANIE. Dar nu era nora lui, ci Norrie.

— Bunule! Eşti bine?

— Totu-i în regulă, răspunse el, privind spre haosul din faţa lui.

— I-au scos?

— Chiar acum o fac, scumpo, îi zise Ernie, sperând că spune adevărul. Nu pot vorbi. Voi sunteţi în siguranţă? Aţi ajuns… acolo?

— Da! Bunelule, *noaptea străluceşte!* Centura de radiaţii! Şi maşinile au devenit luminoase, dar acum nu mai sunt. Julia crede că nu-i periculos! Zice că probabil e falsă, doar ca să sperie oamenii.

„Mai bine nu contaţi pe asta”, se gândi Ernie.

Alte două detunături înfundate se auziră din secţia de poliţie. Jos, în Cuibar, murise cineva; sau mai avea puţin.

— Norrie, nu pot vorbi acum.
— O să fie-n regulă, Bunule?
— Da, da. Te iubesc, Norrie.

Închise telefonul. „*Străluceşte*”, îşi spuse el, întrebându-se dacă avea să vadă vreodată acea strălucire. Black Ridge era aproape (într-un oraş mic, toate sunt aproape), dar acum părea să fie foarte departe. Se uită spre uşile poliţiei, încercând să-şi grăbească prietenii prin forţa gândului. Iar când nu-i văzu ieşind, coborî din furgon. Nu mai putea sta locului. Trebuia să intre şi să vadă ce se întâmpla.

30

Barbie îl văzu pe Junior ridicând pistolul. Îl auzi spunându-i lui Rusty să închidă ochii. Strigă, pe negândite, fără să aibă idee ce spunea, până când îi ieşiră cuvintele pe gură:

— *Băi, faţă-de-cur! Ţi-am făcut-o, nu? Ce ţi-am mai tras-o!*

Râsul care urmă suna ca al unui nebun care nu şi-a luat medicamentele.

„Aşa râd eu când mă pregătesc să mor”, îşi spuse el. *„Trebuie să ţin minte. ”* Şi râse şi mai tare.

Junior se întoarse spre el. Pe partea dreaptă a chipului său se întipărise mirarea; stânga era încremenită într-o expresie încruntată. Îi amintea lui Barbie de un personaj negativ despre care citise în tinereţe, dar nu mai reţinea cine anume. Apoi, îi veni în minte că, atunci când fratele lui mai mic, Wendell, încerca să spună „inamici”, îi ieşea tot „în-furnici”. Asta-l făcu să râdă mai tare ca oricând.

„Pot exista şi căi mai rele de a ieşi din scenă”, reflectă el, în timp ce ridica mâinile la nas, dându-i lui Junior cu tifla. „Îl mai ştii pe Stubbs, din *Moby Dick*? zicea: «Oricare mi-ar fi soarta, o primesc râzând.»”

Junior îl văzu pe Barbie cum îi dădea cu tifla – stereoscopic – şi uită complet de Rusty. Porni pe coridorul

scurt, cu pistolul ridicat. Acum, lui Barbie i se limpeziseră complet simţurile, dar nu se încredea în ele. Oamenii pe care i se părea că-i aude vorbind şi umblând pe sus existau, aproape sigur, numai în imaginaţia lui. Totuşi, odată intrat în horă, trebuia să joace până la capăt. Dacă nu din alt motiv, măcar ca să-i dăruiască lui Rusty încă vreo câteva răsuflări şi puţin timp.

— Uită-te la tine, moacă-de-cur, zise el. Mai ştii cum ţi-am aranjat-o, în seara aia, la Dipper's? Schelălăiai ca o căţea călcată de maşină.

— Nu-i adevărat.

Cuvintele sunau ca o specialitate exotică de pe un menu chinezesc. Faţa lui Junior era o epavă. Sângele din ochiul stâng i se prelingea pe obrazul ţepos. Lui Barbie îi trecu prin minte că poate mai avea o mică şansă… Una mică de tot, dar şi astea erau mai bune decât niciuna. Începu să se plimbe dintr-o parte în alta, prin faţa patului şi a toaletei, la început încet, apoi tot mai repede. *„Acum ştii cum se simte o raţă mecanică dintr-un stand de tir",* îşi spuse. *„Şi pe-asta trebuie s-o ţin minte."*

Junior îi urmărea mişcările cu singurul ochi teafăr.

— Ai futut-o? Ai futut-o pe Angie?

„Ah fuhut-o? Ah fuhut-o he Anhie?"

Barbie râse. Era din nou râsul acela dement, pe care nu şi-l recunoştea, dar nu avea nimic contrafăcut.

— Dac-am futut-o? Dac-am *futut*-o? Junior, am futut-o cu curu-n sus, cu capu-n jos şi cu toate găurile pe interval. I-am tras-o pân-a început să cânte „Slavă şefu" şi „Răsare luna naşpa". Am cordit-o pân-a dat cu cracii-n podele zbierând că mai voia, mai voia, mai voia… Am…

Junior îşi înclină capul spre pistol. Barbie observă şi, fără întârziere, sări la stânga. Junior trase. Glonţul lovi peretele de cărămidă din fundul celulei. Aşchii roşietice săriră din locul impactului. Unele loviră gratiile – Barbie auzi ţăcănitul metalic, ca al boabelor de mazăre într-o cană de tablă, chiar în timp ce ecoul detunăturii îi mai răsuna în urechi –, dar

niciuna dintre ele nu-l atinse pe Junior. Căcat. Din celula lui, Rusty ţipă ceva, probabil încercând să-i distragă lui Junior atenţia, dar acesta nu se lăsă influenţat. Avea în cătare ţinta principală.

„Ba nici gând, încă nu…” îşi spuse Barbie, care încă mai râdea – smintit, isteric, dar râdea. *„Încă nu, bulangiu pocit şi chior ce eşti.”*

— Zicea că nu ţi se scoală, Junior. Te făcea El Pulamoales Supremo. Râdeam pe chestia asta, în timp ce ne…

Sări la dreapta, în aceeaşi clipă în care Junior trase. De data asta, auzi proiectilul şuierându-i pe lângă cap: *zzzzzz…* Alte ţăndări de cărămidă zburară din loc. Una îl înţepă pe Barbie în ceafă.

— Haide, Junior, ce-i cu tine? Tragi la fel cum fac marmotele algebră. Eşti cu capu’? Aşa ziceau mereu Angie şi Frankie…

Barbie simulă o mişcare spre dreapta, apoi alergă în stânga celulei. Junior trase de trei ori, cu un zgomot asurzitor, răspândind mirosul intens al prafului de puşcă ars; al treilea glonţ lovi toaleta de metal, în partea de jos, cu un *spanggg* reverberat. Prin gaură începu să curgă apa. Barbie se izbi de peretele celulei destul de tare ca să-i clănţănească dinţii-n gură.

— Hai că te-am prins, gâfâi Junior.

„Hah hă he-am phinsh.”

Totuşi, în adâncurile motorului său de gândire supraîncălzit, se cam îndoia. Ochiul stâng îi era mort, iar dreptul se înceţoşase. Vedea nu un Barbie, ci trei.

În clipa când trase, nemernicul se trânti pe pardoseală şi nici acest glonţ nu-l nimeri. Un ochişor negru se deschise în mijlocul pernei de la capul patului. Bine măcar că era la pământ. Gata cu ţopăielile. *„Slavă Domnului că mi-am luat încărcătoru’ ăla-n plus”,* îşi spuse Junior.

— M-ai otrăvit, *Baaarbie.*

Barbie nu avea nici cea mai vagă idee la ce se referea, dar se grăbi să confirme.

— Ai dreptate, băi pulifrici de râsu’ pizdii, te-am otrăvit mai mult ca sigur.

Junior vârî pistolul Beretta printre zăbrele şi închise ochiul stâng – cel vătămat; aşa, numărul de Barbie pe care-i vedea se reducea la doi. Limba-i ieşise printre dinţi. Toată faţa îi şiroia de sânge şi sudoare.

— Acu’ să te vedem cum mai fugi, *Baaarbie.*

Barbie nu mai avea cum să fugă, dar putea să se târască, ceea ce şi făcu, spre Junior. Următorul glonţ îi şuieră pe deasupra capului şi simţi o arsură vagă pe o fesă, când proiectilul îi sfâşie blugii şi boxerii, luând cu el şi un strat de piele.

Junior se retrase, se împiedică, fu gata să cadă, se agăţă de gratiile celulei din dreapta lui şi-şi reveni.

— *Stai la un loc, bă pulă!*

Barbie se răsuci spre pat şi începu să caute cuţitul pe sub el. Uitase complet de căcatul ăla de cuţit.

— O vrei pe la spate? întrebă Junior, din spatele lui. OK. Mie-mi convine.

— *Trage odată!* strigă Rusty. *Trage, TRAGE!*

Înainte de a auzi următoarea împuşcătură, Barbie mai avu timp doar să se întrebe: *„Iisuse Hristoase, Everett, tu de partea cui eşti?”*

31

Jackie coborî pe scară, cu Rommie după ea. Avu timp să observe fumul ceţos ce plutea prin jurul plafonierelor cu grilaje de sârmă, să simtă mirosul de pulbere arsă, după care Rusty Everett începu să strige:

— *Trage, odată! Trage, TRAGE!*

Îl văzu pe Junior Rennie la capătul coridorului, lângă gratiile ultimei celule, pe care poliţiştii o numeau uneori „La Ritz”. Zbiera ceva, dar nu se înţelegea nimic.

Nu gândi. Nici nu-i spuse lui Junior să ridice mâinile şi să se întoarcă. Îi trase scurt două focuri în spate. Un glonţ îi

străpunse plămânul drept; celălalt îi străbătu inima. Junior muri înainte de a aluneca pe pardoseală, cu faţa între două gratii ale celulei, trăgându-i ochii în laterale atât de tare, încât arăta ca o mască mortuară japoneză.

Căderea lui îl dădu la iveală pe Dale Barbara, care stătea ghemuit pe pat, cu cuţitul în mână. Cuţitul ascuns cu atâta grijă, pe care nu apucase să-l desfacă.

32

Freddy Denton îl apucă de umăr pe agentul Henry Morrison. În seara aceea, Denton nu era persoana lui favorită şi nici n-avea să mai fie. *„Nu c-ar fi fost vreodată”,* îşi spuse Henry, acru. Denton îi arătă cu degetul:

— Ce caută prostănacul ăla bătrân de Calvert la poliţie?

— De unde naiba să ştiu eu? replică Henry şi-l înhăţă pe Donnie Baribeau care trecea în goană pe-alături, strigând nişte aiureli despre terorişti.

— Mai încet! îi mugi el în faţă. Gata, s-a terminat! Totu-i în regulă! Donnie îl tundea pe Henry şi spunea aceleaşi bancuri învechite de două ori pe lună, de zece ani, dar acum îl privi ca pe un om complet străin. Apoi, se smulse şi o luă la fugă spre East Street, unde era prăvălia lui. Probabil voia să se refugieze acolo.

— Niciun civil n-are voie la poliţie-n seara asta, spuse Freddy. Lângă el, Mel Searles fierbea în suc propriu.

— Păi, de ce nu te duci să vezi ce vrea, killere? i-o întoarse Henry. Şi ia-l şi pe bulumacu’ ăsta cu tine. Fiindc-aici oricum nu sunteţi buni de nimic.

— Voia să ia pistolul, spuse Freddy pentru prima oară lucrul pe care avea să-l repete de nenumărate ori. Şi n-am vrut s-o omor. Doar s-o opresc, cum ar veni.

Henry n-avea de gând să discute problema.

— Mergeţi acolo şi ziceţi-i bătrânului să plece. Mai puteţi şi să aveţi grijă să nu-ncerce nimeni să elibereze arestaţii,

în timp ce noi stăm aici şi ne zbuciumăm ca nişte găini cu capetele tăiate.

În ochii tulburi ai lui Freddy Denton licări o luminiţă.

— Arestaţii! Mel, hai să mergem!

Porniră, numai pentru a fi opriţi iar de glasul lui Henry, amplificat prin goarnă, la trei metri în urma lor:

— ŞI BĂGAŢI ARMELE ALEA ÎN TEACĂ, IDIOŢILOR!

Freddy îndeplini ordinul strigat prin portavoce. Mel făcu acelaşi lucru. Traversară War Memorial Plaza şi urcară în fugă treptele secţiei de poliţie, cu pistoalele în teci – probabil un lucru foarte avantajos pentru bunicul lui Norrie.

33

„Sânge peste tot”, îşi spuse Ernie, la fel cum făcuse şi Jackie.

Privea descumpănit carnajul, după care făcu un efort s-o ia din loc. Când Rupe Libby răsturnase biroul de la recepţie, tot ce era în el se împrăştiase pe jos. Printre obiectele risipite se zărea şi un dreptunghi de plastic roşu pe care Ernie se rugă ca oamenii de jos să-l mai poată folosi.

Tocmai se apleca să-l ridice (şi-şi impunea să nu vomite, spunându-şi că tot era mai bine decât în Valea A Shau din Vietnam), când cineva din spatele lui spuse:

— Sfinte futu-i Dumnezeule astăzi şi mâine! Ridică-te, Calvert – încet. Mâinile la ceafă.

Dar Freddy şi Mel abia îşi duceau mâinile la arme, când Rommie urcă scara, în căutarea obiectului pe care Ernie tocmai îl găsise. Rommie avea la el pistolul cu foc rapid Black Shadow pe care-l ţinuse în seif, iar acum îl îndreptă spre cei doi poliţişti, fără un moment de ezitare.

— Faceţi bine şi intraţi, băieţii tatei, le spuse el. Şi staţi unul lângă altul. Umăr la umăr. Dacă văd lumină printre voi, trag. Şi să ştiţi că vorbim serios aicea, nu futem pisici.

— Lasă arma jos, replică Freddy. Suntem poliţişti.

— Nişte găozari prima-ntâi, asta sunteţi. Treceţi colo, lângă avizieru’ ăla. Şi rămâneţi lipiţi. Ernie, tu ce mama dracu’ cauţi aici?

— Am auzit focuri de armă. Eram îngrijorat, răspunse Ernie, ridicând cardul roşu cu care se descuiau celulele din Cuibar. O s-ai nevoie de ăsta, cred. Doar dacă… dacă nu cumva-s morţi.

— Morţi nu-s, da’ nici mult n-a lipsit. Du-i-l jos lui Jackie. Eu am grijă de ăştia.

— Nu-i puteţi elibera, sunt arestaţi, protestă Mel.Barbie-i un ucigaş. Celălalt a-ncercat să-l înfunde pe domnu’ Rennie cu nişte hârtii… sau aşa ceva…

Rommie nu se osteni să răspundă.

— Du-te, Ernie. Mai repede.

— Şi cu noi ce-o să se-ntâmple? întrebă Freddy. N-o să ne omorâţi, nu?

— De ce să te omor, Freddy? Încă-mi mai datorezi banii pe grapa aia de-ai cumpărat-o de la mine-n primăvară. Şi cu alte rate ai mai rămas în urmă, din câte-mi amintesc. Nu, o să vă-nchidem doar în Cuibar. Să vedem cum vă place-acolo, jos. Cam miroase-a pişat, da’ cine ştie, poate-o să vă placă.

— De ce-a trebuit să-l omori pe Mickey? întrebă Mel. Nu era decât un băiat slab de minte.

— N-am omorât pe nimeni, replică Rommie. Bunul vostru amic Junior a făcut-o.

„Nu c-o s-o creadă cineva, până mâine-seară”, adăugă el în gând.

— Junior! exclamă Freddy. Unde e?

— Dă la lopată-n iad, la cărbuni, îi spuse Rommie. Acolo-i bagă pe ucenicii noi.

34

Barbie, Rusty, Jackie şi Ernie urcară la parter. Cei doi foşti prizonieri arătau de parcă nu prea le-ar fi venit să

creadă că mai erau în viaţă. Rommie şi Jackie îi escortară pe Freddy şi Mel jos, spre Cuibar. Când văzu trupul prăbuşit al lui Junior, Mel spuse:

— O să vă pară rău pentru asta!

— Mai tacă-ţi fleanca şi intră-n noua locuinţă, i-o reteză Rommie. Amândoi ’n-aceeaşi celulă. Sunteţi amici, la urma urmei.

Imediat ce Rommie şi Jackie reveniră la parter, cei doi de jos începură să urle.

— Hai să mergem de-aici cât mai putem, propuse Ernie.

35

Pe trepte, Rusty ridică privirea spre stelele roz şi inspiră aerul cu miros greu şi, în acelaşi timp, delicios de proaspăt. Se întoarse spre Barbie.

— Nu credeam să mai văd cerul vreodată.

— Nici eu. Hai s-o tăiem din oraş cât avem timp! Ce-ai zice de Miami Beach?

Rusty încă mai râdea când se urcă în furgon. Pe gazonul din faţa Primăriei erau câţiva poliţişti, iar unul dintre aceştia – Todd Wendlestat – se uită spre ei. Rose ridică o mână, în semn de salut; Rommie şi Jackie îi urmară exemplul; Wendlestat le făcu şi el cu mâna, apoi se aplecă să ajute o femeie care căzuse pe iarbă, când o păcăliseră tocurile de la pantofi.

Ernie se aşează la volan şi conectă sârmele de sub bord. Motorul porni, portiera se trânti, iar furgonul demară de la bordură. Rulă încet pe Town Common Hill, ocolind câţiva participanţi la adunare care mergeau năuciţi prin mijlocul străzii. Apoi, părăsi centrul oraşului şi se îndreptă spre Black Ridge, luând viteză.

FURNICI

1

Începeau să distingă luminozitatea din cealaltă parte a podului vechi şi ruginit care acum traversa doar albia noroioasă a unui râu. Barbie se aplecă înainte, printre scaunele din faţă ale furgonului.

— Ce-i aia? Pare cel mai mare ceas fosforescent din lume.

— Sunt radiaţii, răspunse Ernie.

— Nicio grijă, spuse şi Rommie. Avem destulă folie plumbuită.

— În timp ce vă aşteptam, m-a sunat Norrie, de pe mobilul maică-sii, continuă Ernie. Mi-a spus despre lumina asta. Zice că Julia crede că nu-i nimic altceva decât un fel de… sperietoare, cum ar veni. Nu ceva periculos.

— Credeam că Julia are licenţă în jurnalism, nu în ştiinţe, remarcă Jackie. E o femeie foarte de treabă, şi deşteaptă, dar tot vom blinda maşina asta, bine? Fiindcă nu prea am chef să mă trezesc cu cancer ovarian sau la sân, cadou de ziua mea, când împlinesc patruzeci de ani.

— O s-o traversăm repede, spuse Rommie. Poţi să-ţi bagi o bucată de folie-n pantaloni, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Eşti aşa de comic c-am uitat să râd… replică Jackie, după care chiar asta făcu, imaginându-şi cum ar fi arătat în chiloţi de plumb, croiţi după ultima modă.

Ajunseră în dreptul ursului mort de la baza stâlpului de telegraf. L-ar fi putut vedea şi cu farurile stinse, fiindcă lumina lunii roz, combinată cu cea a centurii de radiaţii, era atât de puternică, încât aproape că puteai citi ziarul.

În timp ce Rommie şi Jackie acopereau cu folie ferestrele furgonului, ceilalţi formară un semicerc în jurul ursului aflat în descompunere.

— N-a murit iradiat, murmură Barbie, meditativ.

— Nţţ, confirmă Rusty. S-a sinucis.

— Şi mai sunt şi alţii.

— Da. Dar animalele mai mici nu par să fi păţit ceva. Copiii şi cu mine am văzut o mulţime de păsări, ba chiar şi o veveriţă, în livadă. Era cât se poate de vioaie.

— Atunci, Julia are aproape sigur dreptate, spuse Barbie. Banda luminoasă e o sperietoare, iar animalele, alta. Vechea formulă cu centura-*şi*-bretelele.

— Te-am pierdut, prietene, se plânse Ernie.

Rusty, însă, care învăţase despre atitudinea centură-şi-bretele ca student la medicină, înţelegea perfect.

— Două avertismente ca să ne ţină la distanţă, spuse el. Animale moarte ziua, centură luminoasă de radiaţii noaptea.

— Din câte ştiu eu, i-o întoarse Rommie, alăturându-li-se la marginea drumului, radiaţiile nu luminează decât în filmele science fiction.

Rusty se gândi să-i spună că *trăiau* în plin film SF, lucru de care Rommie avea să-şi dea seama singur, când avea să se apropie de cutia aceea ciudată de pe culme. Dar, desigur, deocamdată avea dreptate.

— *Trebuia* să vedem, spuse el. La fel ca pe animalele moarte. Să zicem: „Aoleu – dacă aici e un soi de rază a sinuciderii care afectează mamiferele mari, mai bine să nu ne apropiem. În fond şi *noi* suntem mamifere mari.”

— Dar copiii n-au bătut în retragere, observă Barbie.

— Fiindcă sunt copii, zise Ernie.

Şi, după un moment de gândire, adăugă:

— Şi skateboarderi. Alt soi…

— Mie tot nu-mi place, insistă Jackie, dar dacă alt loc nu avem unde să ne ducem, poate reuşim să trecem prin Centura Van Allen de colo până nu-mi piere complet curajul. După ce s-a întâmplat la secţie, mă cam ia cu tremurat.

— Staţi o clipă, interveni Barbie. Aici e ceva ce nu se leagă. Ştiu ce, dar lăsaţi-mă puţin, să mă gândesc cum să

spun.

Aşteptară. Lumina lunii şi a radiaţiilor arginta rămăşiţele ursului. Barbie se uita fix. În sfârşit, ridică privirea.

— OK, uite ce mă sâcâie. Există *nişte fiinţe.* Ştim asta, fiindcă acea cutie găsită de Rusty nu este un fenomen natural.

— Al naibii de-adevărat, e fabricată, confirmă Rusty. Dar nu e o chestie pământeană, îmi pun capul.

După care, se gândi cât de aproape fusese de a şi-l pierde la propriu, cu mai puţin de o oră în urmă, şi se cutremură. Jackie îl strânse de umăr.

— Să lăsăm asta, deocamdată, spuse Barbie. Există „nişte fiinţe", e clar, şi dacă ar vrea într-adevăr să ne ţină la distanţă, ar putea-o face. Doar ţin *toată lumea* afară din Chester's Mill. Dacă voiau să nu ne apropiem de cutia lor, de ce n-au pus un mini-Dom în jurul ei?

— Sau un sunet armonic care să ne frigă creierii ca pe copanele de pui în cuptorul cu microunde, sugeră Rusty, prinzând ideea. Ce naiba, radiaţii *reale,* la o adică.

— S-ar putea chiar *să fie* radiaţii reale, spuse Ernie. La drept vorbind, contorul Geiger pe care l-aţi adus aici a şi confirmat-o, destul de clar.

— Da, aprobă Barbie, dar asta înseamnă că e periculos ce înregistrează contorul Geiger? Rusty şi copiii nu prezintă leziuni, nu le cade părul, nici nu vomită.

— Cel puţin, nu încă, sublinie Jackie.

— Asta, *da,* e bună, remarcă Rommie.

Barbie le ignoră schimbul de replici.

— Cu siguranţă, dacă „ăia" pot crea o barieră atât de puternică, încât să reziste până şi celor mai bune rachete pe care le poate arunca America asupra ei, ar putea instala o centură de radiaţii care să ucidă rapid, poate chiar pe loc. Ar fi chiar în interesul lor s-o facă. Două morţi omeneşti hidoase ar avea şanse mult mai mari să descurajeze exploratorii, decât vreo câteva cadavre de animale. Nu, cred că Julia are dreptate, iar aşa-numita centură de

radiaţii va reieşi că e doar o luminiscenţă inofensivă care a fost condimentată ca să afecteze echipamentele noastre de detectare. Care, probabil, *lor* le par al naibii de primitive, dacă într-adevăr sunt extratereştri.

— Dar de ce? izbucni Rusty. De ce să pună o barieră? N-am putut ridica drăcovenia aia. Nici măcar s-o urnesc din loc n-am putut! Şi când am acoperit-o cu un şorţ de plumb, ăla a luat foc. Deşi cutia în sine e rece la atingere!

— Dacă o protejează, înseamnă că trebuie să existe un mod de a o distruge sau de a o scoate din funcţiune, deduse Jackie. Doar dacă nu…

Barbie îi zâmbea. Se simţea ciudat, aproape ca şi cum ar fi plutit deasupra propriului său cap.

— Hai, Jackie! Zi odată!

— Doar dacă nu cumva vor să *n-o* protejeze, aşa-i? N-o protejează de oamenii care chiar sunt hotărâţi să se apropie de ea.

— Mai mult decât atât, preluă Barbie ideea. Nu s-ar putea ca, de fapt, chiar să ne-o *arate?* Joe McClatchey şi prietenii lui au urmat efectiv o dâră de firimituri.

— „Uitaţi-o, pământeni pricăjiţi, aicea e”, exemplifică Rusty. Ce puteţi face cu ea, voi ăştia care-aveţi curajul să vă apropiaţi?

— Pare destul de logic, încuviinţă Barbie. Haideţi! Să mergem acolo, sus!

2

— Mai bine lasă-mă pe mine să conduc de-aici încolo, îi propuse Rusty lui Ernie. Mai în faţă e locul unde-au leşinat copiii. Iar Rommie era cât pe ce. Şi eu am simţit starea aia. Şi am avut un soi de halucinaţie. Un manechin de Halloween care-a izbucnit în flăcări.

— Alt avertisment? întrebă Ernie.

— Nu ştiu.

Rusty conduse maşina până la marginea pădurii, de unde începea panta pietroasă spre Livada McCoy. În faţa lor, luminozitatea devenise atât de puternică, încât erau nevoiţi să mijească ochii, dar nu se zărea nicio sursă; aura era acolo şi atât, plutind prin aer. Lui Barbie i se părea că arăta ca lumina pe care o emană licuricii, amplificată de un milion de ori. Centura părea să aibă o lăţime cam de cincizeci de metri. Dincolo de ea, lumea era din nou întunecată, cu excepţia razelor trandafirii ale lunii.

— Eşti sigur că n-ai să leşini din nou? întrebă Barbie.

— Pare să fie ca atunci când atingi pentru prima oară Domul: te vaccinează.

Rusty se aşeză la volan, băgă în viteză şi spuse:

— Ţineţi-vă de protezele dentare, doamnelor şi domnilor.

Apăsă pedala destul de tare pentru a face roţile din spate să se învârtească în loc. Furgonul porni spre lumină. Aveau ferestrele prea etanş acoperite ca să vadă ce se mai întâmpla în continuare, dar câţiva dintre cei aflaţi deja pe creastă observară, de la marginea livezii, unde stăteau şi se uitau cu nelinişte crescândă. O clipă, maşina se distinse clar, de parcă ar fi intrat în lumina unui reflector. Când ieşi din centură, continuă să strălucească vreme de câteva secunde, ca şi cum ar fi fost unsă cu radiu. Trăgea după ea o coadă luminiscentă ca a unei comete, asemenea gazelor de eşapament.

— Căca-m-aş, murmură Benny. Ăsta-i cel mai tare efect special din câte am văzut.

Apoi, aura din jurul furgonului păli şi se stinse, iar coada dispăru.

3

Când trecură prin centura luminoasă, Barbie avu un moment de ameţeală; nimic mai mult. Pentru Ernie, lumea reală a furgonului cu oamenii din el păru să fie înlocuită de o cameră de hotel care mirosea a brad şi răsuna de un vuiet

ca al Cascadei Niagara. Iar femeia care-i era soţie de numai douăsprezece ore venea spre el, într-o cămaşă de noapte care nu era decât un voal de fum de culoarea lavandei, luându-i mâinile, punându-şi-le pe sâni şi spunând: „De data asta nu mai trebuie să ne oprim, iubitule”.

Apoi îl auzi pe Barbie strigând, ceea ce-l readuse la realitate.

— Rusty! Are o criză! Opreşte!

Întorcând capul, Rusty văzu că Jackie Wettington tremura, cu ochii daţi peste cap şi degetele desfăcute.

— *Ţine sus o cruce şi totul arde!* ţipă ea, împroşcând cu stropi de salivă. *Lumea întreagă arde! ARD OAMENII!* Şi încheie cu un zbieret prelung care zgudui furgonul.

Rusty fu cât pe ce să deraieze, redresă maşina, opri în mijlocul drumului, sări jos şi se repezi la portiera compartimentului din spate. Când Barbie o deschise, Jackie îşi ştergea bărbia de salivă cu căuşul palmei. Rommie o cuprinsese de umeri.

— Te simţi bine? o întrebă el.

— Acuma, da… Doar că… era… totul era în flăcări. Era zi, dar întuneric. Oamenii a-a-ardeau…

Şi începu să plângă.

— Ai spus ceva despre un om cu o cruce, zise Barbie.

— O cruce mare şi albă. Era prinsă pe un şnur sau pe un şiret de piele. O avea pe piept. Pe pieptul gol. Pe urmă, a ridicat-o în dreptul feţei.

Trase adânc aer în piept, după care îl expiră întretăiat.

— Acum totul se şterge. Dar… *aoleu…*

Rusty ridică în faţa ochilor ei două degete, întrebând-o câte vedea. Jackie dădu răspunsul corect şi-i urmări cu privirea degetul mare în timp ce-l mişca dintr-o parte în cealaltă, apoi în sus şi-n jos. O bătu pe umăr, după care se uită cu suspiciune înapoi, la centura luminoasă. Cum îi spusese Gollum lui Bilbo Baggins? „Te păcăle-sss-te, ssscumpule…”

— Şi tu, Barbie? Eşti OK?

— Mda. Am fost puţin ameţit, câteva secunde, dar mi-a trecut. Ernie?

— Am văzut-o pe nevastă-mea. Şi camera de hotel în care ne-am petrecut luna de miere. Era clară ca lumina zilei.

Se gândi iar la felul în care venise spre el. De ani de zile nu-i mai trecuse asta prin cap – ce păcat, să neglijeze o amintire atât de frumoasă… Albeaţa coapselor ei sub cămaşa de noapte scurtă; triunghiul precis desenat, închis la culoare, al părului pubian; sfârcurile tari sub mătase; aproape că-i zgâriau palmele, în timp ce limba ei îi săgeta în gură, lingându-i tegumentele interioare ale buzei de jos.

„De data asta nu mai trebuie să ne oprim, iubitule.”

Ernie se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii.

4

Rusty urcă panta – încet, de-acum – şi opri furgonul între hambar şi casa dărăpănată a fermei. Mai erau acolo furgonul de la Sweetbriar Rose, cel de la Magazinul Universal Burpee’s şi un Chevrolet Malibu. Julia îşi garase Priusul în hambar. Horace stătea aşezat lângă bara din spate a acestuia, parcă păzindu-l. Nu părea prea fericit şi nu schiţă nicio intenţie de a le ieşi în întâmpinare. În casă ardeau două felinare Coleman.

Jackie arătă spre furgonul cu inscripţia „PREŢURI MICI ZI DE ZI LA BURPEE’S”:

— Ăsta cum a ajuns aici? S-a răzgândit nevastă-ta?

Rommie zâmbi.

— Dacă-ţ’ închipui una c-asta, n-o ştii pe Micha. Nu, Juliei trebuie să-i mulţumesc. I-a recrutat pe cei mai buni doi reporteri ai ei, ş-ăia…

Se întrerupse, când Julia, Piper şi Lissa Jamieson apărură din umbrele livezii luminate de lună. Mergeau ţinându-se de mână şi toate trei plângeau.

Barbie alergă spre Julia şi o luă de umeri. Stătea la marginea trioului, iar lanterna din mâna ei căzu printre

buruienile din curte. Ridicând privirea spre el, făcu un efort să zâmbească:

— Deci, te-au scos de-acolo, colonele Barbara. Asta zic şi eu echipă!

— Ce-ai păţit? o întrebă Barbie.

Între timp, apăruseră şi Joe, Benny şi Norrie, în fugă, urmaţi de mamele lor. Strigătele copiilor se întrerupseră când văzură în ce stare erau cele trei femei. Horace alergă la stăpâna lui, lătrând. Julia se lăsă în genunchi şi-şi îngropă faţa în blana lui. Câinele o adulmecă, apoi, dintr-odată, se retrase. Se aşeză şi începu să urle. Julia îl privi, apoi îşi acoperi faţa, parcă ruşinată. Norrie îi luase de mână pe Joe şi Benny, care stăteau în stânga şi-n dreapta ei. Aveau feţele solemne şi speriate. Pete Freeman, Tony Guay şi Rose Twitchell ieşiră din casă, dar nu se apropiară, rămânând grupaţi lângă uşa bucătăriei.

— Ne-am dus s-o vedem, spuse Lissa cu voce surdă; obişnuita ei voie bună, gen „mamă-ce-minunată-i-lumea”, pierise. Am îngenuncheat în jurul ei. Are pe ea un simbol cum n-am mai văzut niciodată… nici măcar în Kaballah…

— E groaznică, adăugă Piper, ştergându-se la ochi. Şi pe urmă, Julia a atins-o. Numai ea a atins-o, dar am… toate trei am…

— I-aţi văzut? întrebă Rusty.

Julia îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă trup, privindu-l cu un fel de mirare.

— Da. I-am văzut, toate i-am văzut. Pe *ăia.* Sunt oribili.

— Capetele-de-piele, confirmă Rusty.

— *Ce?* făcu Piper, apoi dădu din cap. Da, cred că le poţi zice şi aşa. Feţe fără feţe. Feţe *de sus.*

„Feţe de sus”, repetă Rusty în sinea lui. Nu ştia ce însemna, dar era adevărat. Se gândi iar la fiicele lui, cum schimbau gustări şi secrete cu prietena lor Deanna. Apoi, îşi aminti de cel mai bun prieten al lui din copilărie – pentru un timp, cel puţin; el şi Georgie se certaseră rău în clasa a doua – şi-l străbătu un val de oroare.

Barbie îl înhăţă de braţe, aproape strigând:

— Ce? Ce este?

— Nimic. Numai că… aveam un prieten, când eram mic. George Lathrop. Odată, de ziua lui, a primit o lupă. Şi uneori… în recreaţie…

O ajută pe Julia să se ridice în picioare. Horace se întorsese la ea, ca şi cum ceea ce-l speriase s-ar fi şters la fel ca luminiscenţa de pe furgon.

— Ce făceaţi? întrebă Julia, care părea să se fi calmat aproape complet. Spune!

— Eram la vechea şcoală gramaticală de pe Main Street. Avea doar două săli, una pentru clasele unu-patru, cealaltă pentru cinci-opt. Curtea nu era asfaltată.

Se zgudui de râs.

— La naiba, nici măcar apă n-avea, doar o umblătoare căreia copiii-i ziceau…

— Casa Mierii, completă Julia. Am fost şi eu acolo.

— George şi cu mine ne duceam lângă gardul din spatele barelor de căţărat. Acolo erau muşuroaie de furnici şi le dădeam foc furnicilor.

— Nu pune la suflet, Doc, încercă Ernie să-l liniştească. Mulţi copii au făcut aşa ceva, şi altele, mult mai rele…

El însuşi, împreună cu vreo doi prieteni, înmuiaseră odată coada unei pisici maidaneze în kerosen şi-i dăduseră foc. Era o amintire pe care nu le-ar fi împărtăşit-o altora, la fel cum nu dezvăluia nici detaliile din noaptea nunţii.

„Mai mult din cauză c-am râs aşa de tare când a luat-o la fugă”, îşi spuse el. *„Doamne, ce-am mai râs…”*

— Continuă, îi ceru Julia.

— Am terminat.

— Ba n-ai terminat.

— Ascultaţi, interveni Joanie Calvert, sunt sigură că toate astea sunt foarte interesante din punct de vedere psihologic, dar nu cred că e momentul…

— Taci, Joanie, i-o reteză Claire.

Julia nu-şi luase o clipă ochii de la faţa lui Rusty.

— De ce te interesează? o întrebă el.

În acel moment se simţea ca şi cum n-ar fi existat niciun alt ascultător. Ca şi cum ar fi fost acolo numai ei doi.

— Pur şi simplu vreau să ştiu.

— Într-o zi, în timp ce făceam… lucrul ăla… mi-a trecut prin minte că şi furnicile au vieţişoarele lor. Ştiu că suna ca un spanac sentimental, dar…

Barbie îl întrerupse:

— Milioane de oameni, din întreaga lume, cred exact acelaşi lucru. Cu asta trăiesc.

— Oricum, mi-am zis: „Le facem rău. Le ardem pe pământ şi s-ar putea chiar să le coacem de vii în casele lor de sub pământ.” Despre cele care aveau parte direct de efectele lupei lui George nu încăpea nicio îndoială: unele doar rămâneau nemişcate, dar cele mai multe chiar luau foc.

— Îngrozitor! comentă Lissa, care iar îşi răsucea simbolul ankh de la gât.

— Aşa şi este. Şi, într-o zi, i-am zis lui Georgie să înceteze. N-a vrut. A răspuns: *„E război jukular”.* Ţin bine minte. Nu „nuclear”, ci „jukular”. Am încercat să-i iau lupa. Ne-am luat la bătaie, iar lupa s-a spart.

Se opri.

— Asta nu-i tocmai adevărat, deşi pe-atunci aşa spuneam şi nici chiar bătaia pe care mi-a tras-o taică-meu nu m-a putut convinge să-mi schimb povestea. Adevărul e cel pe care li l-a spus George părinţilor lui: *anume* că i-am spart porcăria aia.

Arătă undeva, în întuneric.

— La fel cum aş sparge şi cutia de-acolo, dac-aş putea. Fiindcă acum noi suntem furnicile, iar aia e lupa.

Ernie se gândi din nou la pisica aceea cu coada în flăcări. Claire McClatchey îşi amintea cum ea şi cea mai bun prietenă a ei din clasa a treia o trântiseră la pământ pe-o fată pe care n-o puteau suferi şi se aşezaseră amândouă pe ea. Fata era nouă în şcoală, şi avea un accent sudist comic,

care-o făcea să pară că vorbeşte cu gura plină de cartofi piure. Cu cât plângea mai tare, cu atâta râdeau şi ele mai cu poftă. Romeo Burpee îşi amintea cum se îmbătase în seara când Hillary Clinton plânsese în New Hampshire, închinând cu paharul spre ecranul televizorului şi spunând: *„În cinstea ta, muiere afurisită, dă-te din drum şi lasă bărbaţii să-şi facă trebile”.*

Barbie îşi amintea de o anumită sală de sport: arşiţa deşertului, mirosul de căcat şi hohotele de râs.

— Vreau s-o văd şi eu, spuse. Cine vine cu mine?

Rusty oftă.

— Vin eu.

5

În timp ce Barbie şi Rusty se apropiau de cutia cu simbolul straniu şi lumina care pulsa, Alesul James Rennie se afla în celula unde fusese închis Barbie până în aceeaşi seară.

Carter Thibodeau îl ajutase să ridice cadavrul lui Junior pe pat.

— Lasă-mă singur cu el, îi ceru Big Jim.

— Şefule, ştiu ce nasol vă simţiţi, da-s o sută de lucruri de care trebuie să vă ocupaţi acum.

— Îmi dau seama. Şi mă voi ocupa de toate. Dar mai întâi am nevoie să stau puţin cu fiul meu. Cinci minute. Pe urmă, poţi chema doi băieţi ca să-l duceţi la salonul de pompe funebre.

— În regulă. Îmi pare aşa de rău c-a murit. Junior era un băiat de treabă.

— Ba nu era, replică Big Jim, vorbind pe un ton blajin, gen „să spunem lucrurilor pe nume”. Însă a fost fiul meu şi l-am iubit. Iar ceea ce s-a întâmplat nu e sută la sută rău, să ştii.

Carter se gândi un moment.

— Ştiu.

Big Jim zâmbi.

— *Ştiu* că ştii. Încep să cred că tu eşti fiul pe care ar fi trebuit să-l am.

Chipul lui Carter se înroşi de plăcere, în timp ce urca grăbit scara spre camera de pregătire.

După plecarea lui, Big Jim se aşează pe pat şi luă capul lui Junior în poală. Chipul băiatului era nevătămat, iar Carter îi închisese ochii. Dacă nu luai în seamă petele de sânge de pe cămaşă, ai fi zis că dormea.

„A fost fiul meu şi l-am iubit.”

Aşa era. Fusese cât pe ce să-l sacrifice, da, însă exista un precedent; ajungea doar să-ţi aduci aminte de cele petrecute pe Golgota. Şi, asemenea lui Hristos, băiatul lui murise pentru o cauză. Toate problemele cauzate de intervenţia lui Andrea Grinnell aveau să se rezolve când orăşenii o să-şi dea seama că Barbie omorâse câţiva agenţi de poliţie loiali, printre care şi unicul copil al conducătorului lor. Faptul că Barbie umbla liber şi, probabil, punea la cale alte crime diavoleşti, constituia un avantaj politic.

Big Jim mai rămase un timp în celulă, plimbându-şi degetele prin părul lui Junior şi privindu-i intens chipul liniştit. Apoi, începu să-i cânte încet aşa cum făcuse şi mama lui când era doar un bebeluş în leagăn, privind în sus spre lume cu ochi mari şi întrebători:

— „Lună de argint, bărcuţa, merge sus pe cer; peste marea cea de rouă, unde norii pier… huţa-huţa, cu bărcuţa… bebe cu bărcuţa nouă, peste marea cea de rouă…”

Aici se opri. Nu mai ţinea minte continuarea. Lăsă capul lui Junior la loc pe pat şi se ridică. Inima-i execută un mic dans, făcându-l să-şi ţină respiraţia… apoi, însă, îşi reveni. Probabil trebuia să mai ia nişte verapa-cumîizice din farmacia lui Andy, dar până atunci mai avea câteva treburi de rezolvat.

Îl lăsă pe Junior singur şi urcă încet scara, ţinându-se de balustradă. Carter era în camera de pregătire. Cadavrele fuseseră ridicate, iar sângele lui Mickey Wardlaw era acoperit cu un strat dublu de ziare.

— Să mergem la primărie înainte de a se umple aici cu poliţişti, îi spuse el lui Carter. Ziua de Vizită începe, oficial, în… vreo douăsprezece ore, continuă, uitându-se la ceas. Avem multe de făcut până atunci.

— Ştiu.

— Şi nu uita de fiul meu. Vreau ca fraţii Bowie să facă totul aşa cum se cuvine. O prezentare respectuoasă a rămăşiţelor pământeşti şi un sicriu elegant. Să-i spui lui Stewart că, dacă-l văd pe Junior într-una din gioarsele alea ieftine din spate, îl omor.

Carter nota în carneţel.

— Am să mă ocup.

— Şi să-i mai spui şi c-o să am de vorbit cu el, curând.

Pe uşa din faţă intrară câţiva agenţi de poliţie. Aveau mutre spăşite, cam speriate, şi erau foarte tineri şi necopţi. Big Jim se săltă greoi de pe scaunul unde se aşezase ca să-şi recapete răsuflarea.

— E timpul să mergem.

— Nicio problemă, răspunse Carter, dar, în clipa următoare, se opri.

Big Jim întoarse capul spre el.

— Te frământă ceva, fiule?

„Fiule.” Tare-i mai plăcea lui Carter cum suna acest „fiule”. Propriul lui tată murise cu cinci ani în urmă, într-un accident de camion pe unul dintre podurile gemene din Leeds – nicio pagubă, îşi abuzase soţia şi amândoi fiii (fratele mai mare al lui Carter îşi satisfăcea acum serviciul militar la Marină), dar lui Carter nu-i prea păsa de asta; maică-sa avusese cafeaua cu brandy ca s-o anestezieze, iar el, unul, fusese întotdeauna capabil să suporte câteva limbi. Nu, ceea ce detestase la bătrânu-său era că fusese un smiorcăit, şi prost pe deasupra. Oamenii îl credeau şi pe el

prost – la naiba, până şi Junes presupusese asta dar nu era. Domnul Rennie înţelegea, iar domnul Rennie era orice, numai smiorcăit nu.

Carter descoperi că nu mai era nehotărât în legătură cu ceea ce avea de făcut în continuare.

— Am ceva ce s-ar putea să vă folosească.

— Serios?

Big Jim coborâse înaintea lui, lăsându-i timp să treacă pe la dulapul personal. Acum Carter îl deschise şi scoase plicul pe care scria VADER. I-l întinse lui Big Jim. Urma de pas sângerie de pe el părea anormal de bătătoare la ochi.

Big Jim deschise plicul.

— Jim, interveni Peter Randolph.

Intrase pe neobservate şi stătea lângă biroul răsturnat al recepţiei, arătând extenuat.

— Cred că am restabilit liniştea, dar nu-i găsesc pe câţiva dintre agenţii noi. S-ar putea să ne fi părăsit.

— Era de aşteptat, răspunse Big Jim. Şi e o chestiune temporară. Se vor întoarce când se vor linişti lucrurile şi-şi vor da seama că Dale Barbara n-o să dea năvală-n oraş în fruntea unei bande de canibali însetaţi de sânge ca să-i mănânce de vii.

— Dar blestemăţia asta de Zi a Vizitei…

— Mâine, aproape toţi vor fi cât se poate de cuminţi, Pete, şi sunt sigur că vom avea destui agenţi ca să aibă grijă de cei care nu sunt.

— Şi ce facem cu conferinţa de pre…

— Nu vezi că, întâmplător, sunt puţin cam ocupat aici? Vezi sau nu vezi, Pete? Dumnezeule! Vino-n sala de şedinţe de la Primărie-n jumătate de oră şi vom discuta tot ce vrei. Deocamdată, însă, *lasă-mă naibii-n pace.*

— Sigur că da. Scuză-mă.

Pete se retrase, cu o postură la fel de ţeapănă şi ofensată cum îi era şi tonul.

— Stai, îl reţinu Rennie.

Randolph se opri.

— Nu mi-ai prezentat condoleanţe pentru fiul meu.

— Ăă… Îmi… Pare foarte rău.

Big Jim îl măsură din priviri.

— N-am nicio îndoială.

După plecarea lui Randolph, Rennie scoase hârtiile din plic, le parcurse rapid cu privirea, apoi le puse la loc. Se uită la Carter cu sinceră curiozitate.

— De ce nu mi l-ai dat imediat? Plănuiai să-l păstrezi?

Acum, că-i predase plicul, lui Carter nu-i mai rămânea decât să spună adevărul.

— Mda. Pentru un timp, cel puţin. Aşa, ca să fiu sigur.

— Sigur de ce?

Tânărul ridică din umeri.

Big Jim nu mai continuă. Ca om care obişnuia să ţină dosare despre oricine şi orice îi putea crea probleme, nici nu avea de ce s-o facă. Altă întrebare îl interesa mai mult.

— De ce te-ai răzgândit?

Din nou, Carter nu avu altă cale decât adevărul.

— Fiindcă vreau să fiu omul dumitale, şefule.

Sprâncenele stufoase ale lui Jim Rennie se înălţară.

— Nu mai *spune…* Mai mult decât el? întrebă, arătând cu capul spre uşa pe unde ieşise Randolph.

— Decât ăla? Ăla-i un banc prost.

— Este… confirmă Joe, lăsându-şi o mână pe umărul lui Carter. Ai dreptate. Haide. Şi, când ajungem la primărie, primul lucru pe ordinea de zi va fi arderea hârtiilor ăstora în soba cu lemne din sala de şedinţe.

7

Erau într-adevăr *„de sus”.* Şi erau oribili.

Barbie îi văzu de îndată ce trecu şocul care-i străbătuse braţele. Primul lui impuls, foarte puternic, fu acela de a da drumul cutiei, dar făcu un efort s-o păstreze în mâini, privind creaturile care-i ţineau prizonieri. Îi ţineau şi-i torturau, numai din plăcere, dacă Rusty avea dreptate.

Feţele lor – dacă *erau* nişte feţe – constau numai din unghiuri, dar cu vârfurile rotunjite şi părând să se schimbe de la un moment la altul, ca şi cum realitatea de sub ele n-ar fi avut o formă fixă. Nu-şi putea da seama câţi erau, nici unde se aflau. La început, i se păruse că erau patru; apoi, parcă opt; pe urmă, numai doi. Îi inspirau o senzaţie de repulsie profundă, poate fiindcă erau atât de inumani, încât nici măcar nu-i putea percepe cu adevărat. Acea parte din creierul lui însărcinată cu interpretarea datelor senzoriale nu putea să decodifice mesajele pe care i le trimiteau ochii.

„Ochii mei nu le pot vedea, nu cu adevărat, nici chiar cu un telescop. Fiinţele astea sunt într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată.”

Nu avea de unde şti asta – raţiunea îi spunea că posesorii cutiei puteau avea o bază sub gheţurile de la Polul Sud sau că orbitau în jurul lunii, în propria lor versiune a astronavei *Enterprise* – şi totuşi, o ştia. Erau acasă… oriunde ar fi fost „casa” lor. Priveau. Şi se distrau.

Altfel nu se putea, fiindcă nemernicii râdeau.

Apoi, se trezi iar în sala de sport din Fallujah. Era foarte cald, fiindcă nu aveau aer condiţionat, doar nişte ventilatoare care răscoleau la nesfârşit aerul clisos, cu miros pătrunzător. Le dăduseră drumul tuturor celor interogaţi, cu excepţia a doi Abduli pe care nu-i dusese mintea s-o şteargă după ce doi atentatori kamikaze omorâseră şase americani, iar un ţintaş mai lichidase unul, un băiat din Kentucky care le era drag tuturor – Carstairs. Aşa că începuseră să dea cu Abdulii de toţi pereţii, să smulgă hainele de pe ei, iar Barbie ar fi vrut să spună că ieşise de-acolo, dar nu era adevărat. Ar fi vrut să spună că măcar nu participase, dar o făcuse şi pe asta. Pe toţi îi apucase febra, îşi amintea şutul în fundul osos, mânjit cu rahat, al unui Abdul, şi urma roşie pe care o lăsase acolo bocancul lui. De-acum, amândoi Abdulii erau goi. Îşi amintea cum Emerson îi dăduse celuilalt un picior în *cojones,* atât de tare, încât zburaseră prin faţa lui, spunând:

„Asta-i pentru Carstairs, cioroi-de-nisip împuţit ce eşti.” Curând, cineva avea să-i dea mamei lui un drapel, în timp ce femeia stătea pe un scaun pliant lângă mormânt – aceeaşi poveste, aceeaşi poveste… Şi apoi, tocmai când Barbie îşi amintea că, teoretic, el era însărcinat cu soarta acelor oameni, sergentul Hackermeter îl trăsese pe unul în sus de resturile desfăşurate ale *hijah*-ului, care de-acum rămăsese singura lui îmbrăcăminte, îl ţinuse la perete, cu pistolul la tâmplă, urmase o scurtă pauză şi nimeni nu spusese „nu” în acea pauză. Şi nimeni nu spusese „nu face asta” în acea pauză, şi sergentul Hackermeter apăsase pe trăgaci şi sângele împroşcase peretele, marcându-l pentru trei mii de ani şi mai bine, şi asta fusese tot, salut şi bonjur, Abdul, nu uita să scrii când nu vei fi ocupat să spargi fecioarele alea.

Barbie dădu drumul cutiei şi încercă să se ridice, dar picioarele îl trădară. Rusty îl prinse şi-l ţinu până-şi reveni.

— Hristoase… murmură Barbie.

— I-ai văzut, nu?

— Da.

— Sunt copii? Ce părere ai?

— S-ar putea…

Dar nu era de ajuns, nu asta credea în sinea lui.

— Probabil.

Porniră încet înapoi, spre locul unde ceilalţi stăteau adunaţi în faţa casei.

— Eşti în regulă? întrebă Rommie.

— Da, răspunse Barbie.

Trebuia să discute cu copiii. Şi cu Jackie. Şi cu Rusty – dar nu încă… Mai întâi, să-şi revină complet.

— Eşti sigur?

— Da.

— Rommie, mai ai la magazin folii de-alea de plumb? întrebă Rusty.

— Îhî. Le-am lăsat pe rampa de încărcare.

— Bun, zise Rusty şi-i ceru Juliei telefonul mobil. Spera ca Linda să fie acasă şi nu într-o cameră de interogatoriu de la poliţie, altceva nu putea face.

8

Convorbirea cu Rusty fusese obligatoriu scurtă, de nici treizeci de secunde, dar pentru Linda Everett era destul ca să întoarcă acea cumplită zi de joi cu o sută optzeci de grade spre lumina soarelui. Stătea la masa din bucătărie, cu faţa îngropată în mâini, şi plângea. Cât putea ea de încet, fiindcă acum sus erau patru copii, nu doar doi. Îi adusese cu ea şi pe fraţii Appleton, aşa că avea două A-uri şi două J-uri.

Alice şi Aidan fuseseră îngrozitor de tulburaţi – Doamne Sfinte, cum să nu fie? –, dar întâlnirea cu Jannie şi Judy le făcuse bine. Şi dozele de Benadryl administrate tuturor ajutaseră. La cererea fetelor ei, Linda întinsese în camera lor nişte saci de dormit, iar acum toţi patru stăteau culcaţi pe jos, între paturi – Judy şi Aidan, îmbrăţişaţi.

Tocmai când începea să se liniştească, auzi un ciocănit la uşa bucătăriei. Primul ei gând fu că venise poliţia – deşi, dată fiind baia de sânge şi haosul din centru, nu se aşteptase să apară aşa de curând. Dar ciocănitul acela slab nu avea nimic autoritar.

Se duse la uşă, oprindu-se să ia un prosop de vase de pe bufet şi să se şteargă pe faţă. La început, nu-l recunoscu pe vizitator, mai mult fiindcă părul îi arăta altfel. Nu-l mai avea legat în coadă, ci revărsat pe umeri, încadrându-i faţa. Thurston Marshall arăta ca o spălătoreasă bătrână care a primit veşti proaste – îngrozitor de proaste – după o zi grea de muncă.

Linda deschise uşa. Un moment, Thurse rămase în prag.

— Caro a murit?

Glasul îi era scăzut şi aspru. *„Ca şi cum ar fi răcnit la Woodstock cât îl ţinea gura, după care nu i-a mai trecut răguşeala”,* se gândi Linda.

— Chiar a murit?

— Mă tem că da, răspunse ea, vorbind la fel de încet, ca să nu-i trezească pe copii. Domnule Marshall, îmi pare atât de rău…

Câteva clipe, Thurston rămase pe loc, nemişcat. Apoi, îşi luă în mâini şuviţele cărunte din jurul feţei, începând să se legene înainte şi-napoi. Linda nu credea în amorurile de tip mai-decembrie; avea ideile ei de modă veche. Le-ar fi acordat lui Marshall şi Caro Sturges doi ani cel mult, poate doar şase luni – cât o fi fost necesar pentru ca organele lor sexuale să nu mai fumege –, dar pe moment nu încăpea nicio îndoială cu privire la dragostea lui. Şi la durere.

„Orice-o fi fost între ei, copiii ăia le-au întărit legătura” îşi spuse ea. *„Şi la fel şi Domul…”* Viaţa sub Dom intensifica totul. Linda avea deja impresia că se aflau sub el nu de câteva zile, ci de ani şi ani. Lumea exterioară pălea ca un vis când te trezeşti din somn.

— Intraţi, îl pofti ea. Dar să nu facem gălăgie, domnule Marshall. Copiii dorm. Şi ai mei, şi ai dumneavoastră.

9

Îi dădu ceai – nu de la gheaţă şi nici măcar rece, dar era tot ce putea face în acele împrejurări. Thurse bău jumătate de pahar, îl puse pe masă şi-şi frecă ochii cu pumnii strânşi, ca un copil care trebuia să se culce de mult. Linda ştia ce era: un efort de a se stăpâni; rămase tăcută, în aşteptare.

Thurse trase adânc aer în piept, îl expiră, apoi scoase din buzunarul de la piept al cămăşii vechi şi albastre, de lucru, un şiret de piele şi-şi legă părul la spate. Linda îl luă ca pe un semn bun.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, îi ceru el. Şi cum s-a întâmplat.

— N-am văzut chiar totul. Cineva mi-a dat un picior în cap, în timp ce încercam s-o trag pe… Caro… din drum.

— Dar unul dintre poliţişti a împuşcat-o, nu-i aşa? Unul dintre poliţiştii acestui blestemat de oraş poliţienesc, oraş de pistolari…

— Da.

Întinse mâna peste masă, acoperindu-i-o pe a lui.

— Cineva a strigat „pistol”. Şi, într-adevăr, *era* un pistol. Al lui Andrea Grinnell. S-ar putea să-l fi adus la întrunire cu gândul de a-l asasina pe Rennie.

— Şi credeţi că asta justifică ceea ce i s-a întâmplat lui Caro?

— Dumnezeule, nu. Iar ceea ce i s-a întâmplat lui Andi a fost o crimă cu sânge rece.

— Caro a murit încercând să apere copiii, nu-i aşa?

— Da.

— Nişte copii care nici măcar nu erau ai ei.

Linda nu spuse nimic.

— Atâta doar că erau. Ai ei şi ai mei. Zi-i hazardul războiului sau hazardul Domului, dar erau ai noştri, copiii pe care altfel nu i-am fi avut niciodată. Şi până când Domul se sparge – dacă se va sparge vreodată – sunt ai mei.

Linda se gândea. Putea avea încredere în acel om? Bănuia că da. Cu siguranţă, Rusty avusese încredere în el; spusese că tipul era un medic al naibii de bun pentru cineva care ieşise din joc de atâta vreme. Iar Thurston îi ura pe cei aflaţi la putere sub Dom. Avea toate motivele.

— Doamnă Everett…

— Linda, vă rog.

— Linda, pot să mă culc pe canapeaua ta? Aş vrea să fiu aici dacă se trezesc noaptea. Dacă nu – şi *sper* să nu se trezească –, aş vrea să mă vadă dimineaţă, când vin jos.

— Foarte bine. Mâine, vom lua micul dejun împreună, cu toţii. Avem fulgi de cereale. Laptele încă nu s-a stricat, deşi nici mult nu mai are.

— Sună bine. După ce copiii mănâncă, n-o să-ţi mai stăm pe cap. Scuză-mă că spun asta, dacă eşti localnică, dar m-am săturat de Chester’s Mill. Nu-l pot părăsi complet, însă

am de gând să fac tot ce pot. Singurul pacient din spital în stare gravă era fiul lui Rennie, care a plecat în după-amiaza asta. O să se întoarcă, porcăria aia care-i creşte-n cap îl va *sili* să se întoarcă, dar deocamdată…

— E mort.

Thurston nu păru prea surprins.

— O criză, cred.

— Nu. Împuşcat. În arestul poliţiei.

— Aş vrea să spun că-mi pare rău, dar nu pot.

— Nici eu.

Deşi nu ştia sigur ce căutase Junior acolo, Linda avea o idee destul de clară asupra modului în care tatăl lui avea să prezinte lucrurile.

— Voi duce copiii înapoi la iazul unde stăteam, Caro şi cu mie, când au început toate astea. Acolo e linişte şi sunt sigur c-am să pot găsi destule alimente ca să ne ajungă o vreme. Poate chiar mai mult. S-ar putea chiar să găsesc o casă cu generator. Dar, în materie de viaţă comunitară – continuă el, pe un ton sarcastic – mi-a fost de-ajuns. Şi mie, şi lui Alice şi Aidan.

— S-ar putea să ştiu un loc mai potrivit.

— Serios?

Şi, când Linda nu spuse nimic, întinse o mână peste masă, atingând-o pe a ei.

— Trebuie să ai încredere în cineva. De ce n-aş fi eu acela?

Aşa că Linda îi spuse totul, inclusiv că trebuia să se oprească la Burpee’s, pentru a mai lua folii de plumb, înainte de a pleca spre Black Ridge. Vorbiră până aproape de miezul nopţii.

10

Capătul de nord al casei McCoy nu era de niciun folos – din cauza zăpezilor abundente din iarna trecută, acoperişul zăcea acum în salon –, dar avea o sufragerie în stil de ţară,

lungă aproape cât un vagon de tren, pe latura vestică, şi acolo se adunară fugarii din Chester’s Mill. Mai întâi, Barbie îi chestionă pe Joe, Norrie şi Benny despre ceea ce văzuseră sau visaseră în timpul leşinului de la marginea centurii-luminoase, cum o numeau acum.

Joe îşi aminti nişte dovleci aprinşi. Norrie spuse că totul se înnegrise, iar soarele nu se mai vedea. Benny susţinu la început că nu-şi mai amintea nimic, apoi îşi trânti o mână peste gură.

— Erau nişte urlete, spuse el. Am auzit urlete. Urâte de tot.

Se gândiră la aceste lucruri, în tăcere. Apoi, Ernie spuse:

— Dovlecii care ard nu clarifică prea mult lucrurile, dacă asta încerci să faci, colonele Barbara. Probabil că-n fiecare hambar din oraş, pe partea însorită, e câte o grămadă. Am avut un sezon bun.

Făcu o pauză.

— Măcar atâta.

— Rusty, cu fetele tale cum e?

— Cam la fel, răspunse Rusty şi le spuse tot ce-şi mai amintea.

— *„Opriţi Halloweenul, opriţi Marele Dovleac”,* repetă Rommie, meditativ.

— Măi, eu văd aicea ceva care se repetă, constată Benny.

— Nu pe bune, Sherlock, replică Rose, spre amuzamentul tuturor.

— E rândul tău, Rusty, zise Barbie. Ce s-a întâmplat când ai leşinat, pe drum încoace?

— N-a fost tocmai un leşin, preciză Rusty. Şi toate astea se pot explica prin tensiunea la care am fost supuşi. Isteria de grup – inclusiv halucinaţiile colective – se manifestă adesea, când oamenii sunt sub stres.

— Mulţumesc, doctor Freud, replică Barbie. Acum, spune-ne ce-ai văzut.

Rusty ajunsese la jobenul cu benzi patriotice, când Lissa Jamieson exclamă:

— Ăla-i manechinul de pe gazonul de la bibliotecă! Poartă un tricou al meu vechi cu un citat din Warren Zevon pe el…

— „Dulce casă Alabama, cântă piesa formaţiei moarte”, cită Rusty. Şi săpăligi de grădină în loc de mâini. În orice caz, a luat foc. Şi pe urmă, puf, a dispărut. La fel şi ameţeala mea.

Se uită la cei din jur. La ochii lor mari.

— Liniştiţi-vă, oameni buni, probabil că văzusem manechinul înainte de a se întâmpla toate astea şi subconştientul meu l-a scos la iveală.

Îşi îndreptă un deget spre Barbie.

— Şi dacă-mi mai zici o singură dată doctor Freud, poate-ţi dau una.

— L-ai *văzut* înainte? întrebă Pete. Poate când te duceai să iei fetele de la şcoală sau ceva…? Fiindcă biblioteca e vizavi de terenul de joacă.

— Din câte-mi amintesc, nu.

Rusty nu adăugă că nu mai luase fetele de la şcoală încă de la începutul lunii şi se îndoia că pe-atunci apăruse vreunul dintre decorurile de Halloween.

— Acuma tu, Jackie, îi ceru Barbie.

Femeia îşi umezi buzele.

— E chiar atât de important?

— Cred că da.

— Oameni care ardeau, spuse ea. Şi fum, cu flăcări văzându-se prin el când îl sufla vântul. Tot oraşul părea să fi luat foc.

— Mda, zise şi Benny. Oamenii urlau fiindcă ardeau de vii. Acum îmi amintesc.

Brusc, îşi ascunse faţa la umărul Alvei Drake. Aceasta îl cuprinse cu braţul.

— Până la Halloween mai sunt cinci zile, spuse Claire.

— N-aş crede, murmură Barbie.

11

Soba cu lemne din colţul sălii de şedinţe a Primăriei era prăfuită şi neglijată, dar încă folosibilă. Big Jim se asigură că triajul era deschis (uşiţa scârţâia a rugină), apoi scoase hârtiile lui Duke Perkins din plicul cu urma sângerie de picior pe el. Răsfoi colile, se strâmbă la vederea conţinutului, apoi le aruncă în sobă. Plicul îl păstră.

Carter vorbea la telefon cu Stewart Bowie, comunicându-i dorinţele lui Big Jim pentru fiul lui, şi îi spunea să se apuce de treabă imediat. *„Bun băiat”,* îşi zise Rennie. *„Poate s-ajungă departe. Numai să nu uite pe care parte-i e unsă pâinea cu unt...”* Oamenii care uitau plăteau. Andrea Grinnell o aflase în seara aia.

Pe raftul de lângă sobă era o cutie de chibrituri. Big Jim scăpără unul şi atinse cu flacăra colţul „probelor” lui Duke Perkins. Lăsă uşa sobei deschisă, ca să vadă cum ardeau. Era un spectacol încântător.

Carter Thibodeau se apropie.

— Stewart Bowie aşteaptă la telefon. Să-i spun că-l suni mai târziu, şefu’?

— Dă-mi-l mie, îi ceru Rennie, întinzând mâna după aparat.

Carter arătă spre plic:

— Nu vrei să-l arunci şi pe ăla înăuntru?

— Nu. Umple-l cu foi albe de la fotocopiator.

Lui Carter îi luă un moment ca să înţeleagă.

— Avea doar o criză… Halucinaţii de la droguri, nu?

— Biata femeie, fu Big Jim de acord. Du-te jos în adăpostul antiradioactiv, fiule. Pe-acolo, îi arătă el cu degetul mare spre uşa discretă – cu excepţia unei plăcuţe metalice vechi pe care erau trei triunghiuri negre pe fond galben – aflată nu departe de sobă. Sunt două camere. În capătul celei de-a doua e un mic generator.

— OK…

— În faţa lui e o trapă. Nu se prea observă, dar ai s-o vezi, dacă te uiţi bine. Ridic-o şi priveşte dedesubt. Trebuie să fie vreo opt sau zece bidonaşe de LP depozitate acolo,

jos. Cel puţin, când m-am uitat eu ultima oară, erau la locul lor. Numără-le şi spune-mi câte sunt.

Aşteptă să vadă dacă întreba de ce, dar Carter n-o făcu. Se întoarse doar să execute ordinul. Aşa că Big Jim îi explică:

— E doar o măsură de prevedere, fiule. Să pui punctul pe fiecare *i* şi liniuţa pe fiecare *t* – ăsta-i secretul succesului. Şi să-l ai pe Dumnezeu de partea ta, fireşte.

După plecarea lui Carter, Big Jim duse telefonul la ureche – dacă Stewart Bowie nu mai era la aparat, vai de curu' lui.

Dar Stewart era.

— Joe, îmi pare aşa de rău pentru pierderea suferită…

Îi prezenta condoleanţele din primul moment – o bilă albă pentru el.

— Ne vom ocupa de toate. Mă gândesc la sicriul Veşnică Odihnă – e de stejar, ţine o mie de ani.

„Hai mai zi, mai zi că zici bine", replică în gând Big Jim, dar tăcu.

— Şi vom lucra cât putem de bine. Când o să terminăm Junior va arăta de-o să zici că e gata să se trezească şi să zâmbească.

— Mulţumesc, prietene, îi răspunse Big Jim, adăugând în sinea lui: *„Fereascâ Sfântul să n-o faceţi!"*

— Acuma, în legătură cu raidul de mâine… continuă Stewart.

— Urma să-ţi vorbesc şi despre asta. Te întrebi dacă mai e valabil. Mai este.

— Dar după tot ce s-a întâmplat…

— Nu s-a întâmplat nimic – lucru pentru care-i putem mulţumi Înduratului Dumnezeu. Pot s-aud un amin la asta, Stewart?

— Amin, răspunse cuminte Stewart.

— Numai un bal la grămadă cauzat de o femeie deranjată la creier şi care avea un pistol. Acum ea stă la cină cu Iisus şi toţi sfinţii, n-am nici cea mai mică îndoială, fiindcă nimic din cele întâmplate n-a fost din vina ei.

— Dar Jim…

— Nu mă întrerupe când vorbesc, Stewart. Drogurile au fost cauza. Porcăriile alea înrădăcinate în creierul ei. Oamenii îşi vor da seama de asta imediat ce se mai calmează puţin. Chester’s Mill e binecuvântat cu oameni curajoşi şi de bun-simţ. Am încredere în ei că o vor scoate la capăt, dintotdeauna au reuşit şi întotdeauna o vor face. Şi-n plus, acum n-au niciun alt gând în minte decât să-i vadă pe cei dragi şi apropiaţi. Operaţiunea noastră rămâne în picioare, la amiază. Tu, Fern, Roger. Melvin Searles. O va conduce Fred Denton. Poate să mai ia patru sau cinci oameni, dacă are nevoie.

— Altul mai bun n-ai găsit?

— Fred e foarte bun, replică Big Jim.

— Dar Thibodeau? Băiatul ăla care tot stă pe lângă ti…

— Stewart Bowie, de fiecare dată când deschizi gura, îţi ies maţele afară. E cazul să ţi-o mai şi ţii un timp închisă şi să asculţi. Vorbim despre un toxicoman slăbănog şi un farmacist care n-ar spune bau nici unei gâşte. Ai un amin şi pentru asta?

— Mda, amin…

— Folosiţi camioane de-ale oraşului. Vorbeşte cu Fred la telefon imediat ce poţi – trebuie să fie şi el pe-acolo, pe undeva – şi spune-i ce şi cum. Spune-i că oamenii voştri trebuie doar să se blindeze, pentru orice eventualitate… Sunt toate farafastâcurile alea de la Securitatea Internă în camera din dos a secţiei de poliţie – veste antiglonţ, scurte de război şi mai ştiu eu ce – aşa că putem foarte bine să facem uz de ele. Avem nevoie de propanul ăla.

— Şi laboratorul? Mă gândeam dacă n-ar fi bine să-i dăm foc…

— C-eşt’ *nebun?*

Carter, care tocmai revenise în încăpere, îl privi surprins.

— Cu toate chimicalele alea depozitate acolo? Ziarul lui Shumway e una; magazia aia, cu totul altă mâncare de

peşte. Fă bine şi bagă-ţi minţile-n cap, prietene, altfel încep să cred că eşti la fel de prost ca Roger Killian.

— În regulă, răspunse Stewart ursuz, dar Big Jim ştia că urma să se conformeze. Oricum nu mai avea timp pentru el. Randolph trebuia să sosească din clipă-n clipă.

„Parada proştilor nu se termină niciodată”, îşi zise el.

— Şi-acuma, s-auzim un „Domnul fie lăudat”, ca pe vremuri.

În minte avea o imagine cu sine însuşi stând călare pe spinarea lui Stewart Bowie şi înfundându-i mutra-n ţărână. Era o imagine înviorătoare.

— Domnul fie lăudat, mormăi Stewart,

— Amin, frate, încheie Big Jim şi închise telefonul.

12

Şeful Randolph veni după scurt timp, arătând obosit, dar nu nemulţumit.

— Cred că pe unii dintre tinerii recruţi i-am pierdut definitiv – Dodson, Rawcliffe şi tânărul Richardson s-au dus – dar aproape toţi ceilalţi se ţin bine. Şi ne-au mai venit câţiva noi. Joe Boxer… Stubby Norman… Aubrey Towle… fratele lui e proprietarul bibliotecii, îl ştii…

Big Jim ascultă relativ răbdător, dar nu prea atent, ce i se recita. Când Randolph termină, împinse spre el, pe masa de şedinţe lustruită, plicul VADER.

— Uite ce fâlfâia Andrea, săraca. Aruncă o privire.

Randolph ezită, apoi deschise clemele plicului şi scoase conţinutul.

— Dar aici nu-s decât foi albe.

— Ai dreptate, perfectă dreptate ai. Mâine, când îţi aduni forţele – la şapte dimineaţa punct, la departamentul de poliţie, fiindcă-l poţi crede pe Unchiul Jim când îţi spune că furnicile vor începe să iasă din muşuroi foarte devreme – poate iei măsuri să se afle că biata femeie era la fel de dusă ca anarhistul care l-a împuşcat pe Preşedintele McKinley.

— Ăla nu-i un munte? întrebă Randolph.

Big Jim îşi sacrifică un moment ca să se întrebe din care car cu proşti căzuse băieţelul doamnei Randolph. Apoi continuă. N-avea să apuce opt ore de somn în noaptea aceea, dar, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, poate prindea cinci. Şi avea mare nevoie. Sărmana lui inimă avea nevoie de odihnă.

— Folosiţi toate maşinile poliţiei. Câte doi agenţi în fiecare. Asiguraţi-vă că fiecare are un Mace şi un taser. Dar reţineţi: oricine descarcă o armă de foc în faţa reporterilor, a camerelor şi a celorlalţi draci-bumbaci de-afară… îmi fac jartiere din maţele lui.

— Am înţeles.

— Pune-i să meargă pe acostamentele Şoselei 119, încadrând mulţimea. Fără sirene, doar cu girofarurile aprinse.

— Ca la defilare, spuse Randolph.

— Da, Pete, exact ca la o defilare. Carosabilul li-l lăsaţi oamenilor. Spune-ţi-le celor care vin cu maşinile să coboare din ele şi să meargă pe jos. Folosiţi portavocile. Când ajung acolo, vreau să fie cât mai obosiţi. Oamenii obosiţi tind să fie mai cuminţi.

— Nu crezi c-ar trebui să trimitem câţiva şi după evadaţi?

Văzu o scăpărare în ochii lui Big Jim şi ridică imediat mâna:

— Întrebam doar… doar întrebam.

— Bun, şi meriţi un răspuns. Eşti şeful, la urma urmei. Nu-i aşa, Carter?

— Îhî, făcu Carter Thibodeau.

— Răspunsul este *nu,* şefule Randolph, fiindcă… acum, ascultă-mă cu atenţie… n-au cum *să scape.* În jurul oraşului Chester’s Mill există un Dom, şi nu *au…* cate-*lut…* abso-*goric…* nicio cale de ieşire. Acum poţi să urmăreşti raţionamentul ăsta?

Observă roşeaţa care se iţea în obrajii lui Peter Randolph şi adăugă:

— Acum, ai mare grijă cum răspunzi. Eu, *unul,* aş avea.

— Urmăresc raţionamentul.

— Atunci, urmăreşte-l şi pe ăsta: cu Dale Barbara umblând liber, ca să nu mai vorbesc şi de complicele lui, Everett, oamenii vor aştepta cu şi mai multă încredere protecţia slujbaşilor publici. Şi, oricât de crunt presaţi am fi, ne vom ridica la înălţimea aşteptărilor, nu-i aşa?

În sfârşit, Randolph pricepu. N-o fi ştiut el că existase şi un preşedinte McKinley, nu doar muntele cu acelaşi nume, dar *părea* să înţeleagă că un Barbie în tufiş le era în multe privinţe mult mai util decât un Barbie în Cuibar.

— Da, spuse el. Ne vom ridica. Al naibii de-adevărat. Şi cu conferinţa de presă cum rămâne? Dacă n-o facem, vrei să programezi…

— Nu, nu vreau. Voi fi aici, la post, unde mi-e locul, monitorizând desfăşurarea evenimentelor. Cât despre presă, n-au decât să ţină câte conferinţe vor cu cei vreo mie de oameni care se vor aduna acolo, pe latura de sud a oraşului, ca o mulţime de gură-cască la un şantier de construcţii. Le doresc noroc la traducerea vorbăriei pe care-o vor auzi.

— Unii ar putea spune lucruri nu tocmai măgulitoare despre noi, preciză Randolph.

Big Jim îi adresă un zâmbet îngheţat.

— De-asta ne-a dat Dumnezeu umeri laţi, prietene. Şi-n plus, ce-o să facă drac-bumbacul ăla băgăreţ de Cox? O să vină aici ca să ne demită din funcţie?

Randolph chicoti conştiincios, porni spre uşă, apoi îi mai veni un gând.

— Vor fi foarte mulţi oameni acolo şi pentru mult timp. Militarii au pus toalete, în partea lor. N-ar trebui să facem şi noi ceva asemănător, pe partea noastră? Cred că avem câteva în magazia de materiale. Pentru echipele rutiere, mai ales. Poate Al Timmons ar putea să…

Big Jim îi aruncă o privire din care reieşea clar că-l credea nebun.

— Dac-ar fi după mine, oamenilor noştri le-ar fi mult mai bine la ei acasă, mâine, decât să dea năvală afară din oraş ca israeliţii la fuga din Egipt.

Făcu o pauză de efect.

— Dacă unii o să se scape, n-au decât să meargă la caca în păcătoasele de păduri.

13

După ce Randolph plecă în sfârşit, Carter Thibodeau spuse:

— Dacă jur că nu umblu cu periuţa, pot să zic ceva?

— Da, fireşte.

— Îmi place la nebunie să mă uit cum lucrezi, Domnu' Rennie. Big Jim rânji cu un zâmbet larg, însorit, care-i lumina toată faţa.

— Ei bine, o să ai ocazia, fiule; ai învăţat de la alţii, acum înveţi de la înalţii…

— Asta şi am de gând.

— Acum am nevoie de tine să mă duci cu maşina acasă. Mâine dimineaţă ne vedem fix la ora opt. Vom veni aici ca să vedem emisiunea de la CNN. Dar mai întâi o să stăm puţin pe Town Common Hill să privim exodul. Va fi trist, zău aşa: israeliţii fără Moise.

— Furnici fără muşuroi, adăugă Carter. Albine fără fagure.

— Dar, înainte de a mă lua, vreau să vizitezi două persoane. Sau să încerci măcar; am pus pariu cu mine însumi c-ai să descoperi că-s absente nemotivat.

— Cine?

— Rose Twitchell şi Linda Everett. Nevasta doctoraşului.

— Ştiu cine e.

— Poate arunci o privire şi după Shumway. Am auzit că s-ar putea să stea la Libby, predicatoarea cu câinele ăla prost-crescut. Dacă o găseşti pe oricare dintre ele, chestionează-le în legătură cu locurile în care ar putea fi evadaţii noştri.

— Uşurel sau mai dur?

— Moderat. Nu ţin cu tot dinadinsul ca Everett şi Barbara să fie capturaţi prea curând, dar nu m-ar deranja să aflu unde s-au ascuns.

Pe treapta de la intrare, Big Jim trase adânc în piept aerul greu mirositor, apoi oftă cu un soi de satisfacţie. Şi Carter se simţea destul de mulţumit. Cu o săptămână în urmă, înlocuia tobe de eşapament, purtând ochelari de protecţie ca să nu-i intre-n ochi firimiturile de rugină din sistemele învechite. Acum era un om cu prestanţă şi influenţă. Puţin aer cu miros stătut părea un preţ prea mic pentru un câştig atât de mare.

— Vreau să te întreb ceva, spuse Big Jim. Dacă nu ai chef să-mi răspunzi, e-n regulă.

Carter îl privi.

— Fata aia, Bushey… Cum a fost? Bună?

După o scurtă ezitare, Carter răspunse:

— Cam uscată la început, da’ s-a umezit binişor.

Big Jim râse. Era un sunet metalic, ca al monedelor căzând în tasul unui joc electronic.

14

Era miezul nopţii, iar luna roz cobora spre orizont, peste Tarker’s Mills, unde putea stărui până la crăpatul zorilor, devenind treptat fantomatică înainte de a dispărea în sfârşit.

Julia îşi croia drum prin livadă, spre locul unde ferma McCoy începea să coboare pe panta vestică a Black Ridge şi nu se mira să vadă o umbră aşezată sub un copac. La dreapta, cutia cu simbolul extraterestru gravat deasupra lansa câte un fulger la fiecare cincisprezece secunde: cel mai mic şi mai straniu far din lume.

— Barbie? întrebă ea, cu voce scăzută. Ce face Ken?

— S-a dus la San Francisco, să defileze cu parada Gay Pride. Am ştiut tot timpul că băiatul ăla nu era hetero.

Julia râse, apoi îi luă mâna şi o sărută.

— Prietene, mă bucur enorm că eşti bine.

Barbie o luă în braţe şi o sărută pe amândoi obrajii, înainte de a-i da drumul. Sărutări stăruitoare. Adevărate.

— Şi eu, prieteno.

Deşi râse din nou, pe Julia o străbătu un fior, de la gât până la genunchi. Era un fior pe care-l recunoştea, cu toate că nu-l mai simţise de mult timp. *„Uşurel, fato”,* îşi spuse. *„E destul de tânăr ca să-ţi fie* fiu.”

Mă rog, poate… dac-ar fi rămas gravidă la treisprezece ani.

— Toţi ceilalţi dorm, spuse ea. Chiar şi Horace. E în casă, cu copiii. L-au pus să alerge după beţe pân-a ajuns să i se târască limba pe jos. Acum crede c-a murit şi-a ajuns în rai, pun pariu.

— Am încercat şi eu să adorm. N-am reuşit.

De două ori fusese gata să aţipească şi de ambele dăţi se pomenise din nou în Cuibar, faţă-n faţă cu Junior Rennie. Prima oară, în loc să sară la dreapta, se împiedicase şi căzuse peste pat, oferind o ţintă perfectă. A doua oară, Junior îşi întinsese printre gratii braţul, un braţ imposibil de lung, elastic, şi-l prinsese ca să-l ţină locului şi să-l nimerească. După aceea, Barbie ieşise din hambarul unde dormeau bărbaţii, venind în livadă. Încă mai mirosea ca într-o cameră în care cu şase luni în urmă a murit un fumător de-o viaţă, dar era mai suportabil decât aerul din oraş.

— Ce puţine lumini ard acolo, jos, observă ea. Într-o noapte normală, ar fi de nouă ori mai multe, chiar şi la ora asta. Străzile ar arăta ca nişte şiraguri duble de perle.

— În schimb, o avem pe asta…

Barbie rămăsese cu un braţ pe după umerii ei, dar îşi ridică mâna liber, arătând spre centura-luminoasă. Dacă nu era peretele Domului, unde se oprea brusc, ar fi format un cerc perfect. Aşa, arăta ca o potcoavă.

— Da. De ce crezi că n-a menţionat-o Cox? Trebuie s-o fi văzut în fotografiile luate din satelit.

Julia rămase un moment pe gânduri.

— Mie, cel puţin, nu mi-a spus nimic. Poate că ţie…

— Nu, n-a scos o vorbă. Ceea ce înseamnă că *ei* n-o văd.

— Crezi că Domul… cum să zic… o filtrează?

— Cam aşa ceva. Cox, reţelele de ştiri, lumea din jur… n-o văd, fiindcă nu e nevoie s-o vadă. Cred că e numai pentru noi.

— Oare Rusty o fi având dreptate, ce zici? Suntem doar nişte furnici pe care le chinuiesc nişte copii cruzi cu o lupă? Ce fel de specie inteligentă şi-ar lăsa copiii să facă aşa ceva unei alte specii inteligente?

— Credem *noi* că suntem inteligenţi, dar ei ce părere or fi având? Ştim că furnicile sunt insecte sociale – construiesc locuinţe, colonii, au o arhitectură uluitoare. Muncesc din greu, la fel ca noi. Îşi îngroapă morţii, cum facem şi noi. Au chiar şi războaie rasiale, negrele contra celor roşii. Ştim toate astea, dar nu presupunem că furnicile ar fi inteligente.

Julia îşi trase mai strâns în jurul umerilor braţul lui Barbie, deşi nu-i era frig.

— Cu sau fără inteligenţă la mijloc, nu e normal.

— Sunt de acord. Majoritatea oamenilor ar fi de aceeaşi părere. Rusty a descoperit-o încă din copilărie. Dar cei mai mulţi dintre copii nu au o concepţie morală asupra lumii. Asta se formează de-a lungul anilor. Până ajungem adulţi, aproape toţi lăsăm în urmă copilăriile, din care ar face parte şi arderea furnicilor cu lupa sau smulsul aripilor la muşte. Probabil că şi adulţii *lor* au făcut acelaşi lucru. Dacă-i observă pe cei ca noi, mai bine zis. Când te-ai aplecat ultima oară să examinezi cu atenţie un muşuroi de furnici?

— Şi totuşi… dacă am găsi furnici pe Marte, sau chiar microbi, nu i-am distruge. Fiindcă viaţa în univers e un bun atât de preţios… Toate celelalte planete din sistemul nostru solar sunt pustii, pentru numele lui Dumnezeu.

Barbie îşi spuse că, dacă se descopereau forme de viaţă pe Marte, cei de la NASA n-ar fi avut absolut nicio reţinere să le distrugă, pentru a le pune sub microscop şi studia, dar n-o zise cu glas tare.

— Dacă am fi mai avansaţi ştiinţific – sau spiritual, poate că-n fond de asta e nevoie ca să cutreieri marele necunoscut – am putea constata că peste tot există viaţă. La fel de multe lumi locuite şi forme de viaţă inteligente, câte muşuroaie de furnici sunt în oraşul ăsta.

Îşi coborâse mâna pe curba laterală a sânului ei? Julia avea impresia că da. De mult nu mai avusese acolo o mână de bărbat şi se simţea foarte plăcut.

— Singurul lucru de care sunt sigur e că mai există încă multe alte lumi, pe lângă cele pe care le putem vedea cu telescoapele noastre slabe, de-aici, de pe Pământ. Şi… n-au venit aici, să ştii. Nu este o invazie. Nu fac decât să ne privească. Şi… poate… să se joace.

— Ştiu că aşa pare, spuse ea. Că se joacă cineva cu noi.

Barbie o privea. De la o distanţă de-un sărut. N-ar fi deranjat-o să fie sărutată; nu, deloc n-ar fi deranjat-o.

— La cine te referi? La Rennie?

— Nu crezi că în viaţa cuiva există anumite momente definitorii? Evenimente cruciale care ne schimbă cu adevărat?

— Ba da, spuse el, cu gândul la zâmbetul roşu pe care bocancul lui îl lăsase pe fesa acelui Abdul; buca obişnuită a unui om care-şi trăia viaţa măruntă şi la fel de obişnuită. Categoric.

— Mie mi s-a întâmplat în clasa a patra. La Main Street Grammar.

— Povesteşte-mi.

— N-o să dureze mult. Aia a fost cea mai lungă după-amiază din viaţa mea, dar povestea e scurtă.

Barbie aşteptă.

— Am fost singură la părinţi. Tatăl meu era patronul ziarului local – avea doi reporteri şi un agent de reclame,

dar în rest făcea totul cam el singur, aşa cum îi plăcea… Nu încăpea nicio îndoială că, la pensionarea lui, eu urma să preiau firma. Tata o credea, mama o credea, profesorii mei o credeau şi, desigur, şi *eu* o credeam. Studiile mele la colegiu erau complet planificate. Nu o frecţie ca Universitatea din Maine, când era vorba de fata lui Al Shumway. Fata lui Al Shumway avea să se ducă la Princeton. Încă de când ajunsesem în clasa a patra, aveam deasupra patului un fanion cu Princeton şi bagajele gata făcute.

Toată lumea – inclusiv eu – adora pur şi simplu pământul pe care-l călcam. În afara colegilor mei dintr-a patra, mai bine zis. Pe vremea aia, nu înţelegeam cauzele, dar acum mă întreb cum de-au putut să-mi scape. Eram cea care stătea în prima bancă şi ridica mereu mâna când doamna Connaught punea câte o întrebare şi de fiecare dată dădeam răspunsul corect. Îmi predam temele înainte de termen, ori de câte ori puteam, şi mă ofeream voluntar pentru lucrări suplimentare. Eram o maniacă a notelor şi cam tocilară. Într-o zi, când doamna Connaught s-a întors în clasă după ce ne lăsase singuri câteva minute, unei colege, Jessie Vachon, îi curgea sânge din nas. Doamna Connaught ne-a spus că va trebui să rămânem toţi după ore, dacă nu-i spunea nimeni cine o lovise pe Jessie. Atunci, eu am ridicat mâna şi i-am spus că Andy Manning era vinovatul. Andy o lovise în nas când Jessie n-a vrut să-i dea guma. Şi nu mi s-a părut nimic rău în asta, fiindcă spusesem adevărul. Înţelegi ce vreau să zic?

— Mai bine decât crezi.

— Acel mic episod a fost picătura care a umplut paharul. Într-o zi, nu peste mult, mergeam spre casă prin Common şi câteva fete mă aşteptau pe Peace Bridge. Erau şase. Şefa găştii era Lila Strout, care acum e Lila Killian – s-a măritat cu Roger Killian, adică a găsit ce-a căutat. Să nu crezi niciodată dacă-ţi spune cineva că râcile din copilărie nu pot continua şi la maturitate.

M-au dus la estrada orchestrei. La început, m-am zbătut, dar atunci două din ele – Lila şi cu Cindy Collins, mama lui Toby Manning – m-au luat la pumni. Şi nu în umăr, cum fac de obicei copiii. Cindy m-a lovit în obraz, iar Lila direct în sânul drept. Ce m-a mai durut! Tocmai începeau să-mi crească şi mă dureau oricum.

Am început să plâng. De obicei, ăsta e semnalul – printre copii, cel puţin – că lucrurile au mers prea departe. În ziua aia, însă, nu. Când am ţipat, Lisa a zis: „Gura, sau o păţeşti şi mai rău.” Şi în jur nu era nimeni care să le oprească. Era o după-amiază rece, cu burniţă, iar scuarul era gol, doar noi.

Lila mi-a trântit o palmă peste faţă, destul de tare ca să-mi dea sângele pe nas, şi a zis: „Ţâţoasa-pârâcioasa! Vin toţi câinii-n jur, te muşcă de cur!” Celelalte fete au râs. Au zis că era pentru că-l pârâsem pe Andy şi atunci aşa am crezut şi eu, dar acum îmi dau seama că toate erau cauza, până la felul în care mi se asortau fustele şi bluzele, chiar şi fundele. Ele purtau haine, eu aveam ţinute. Andy nu fusese decât ultima picătură.

— Cât de rău a fost?

— Am luat palme. M-au tras de păr. Şi… m-au scuipat. Toate. Asta, după ce mi-au cedat picioarele şi am căzut pe podelele estradei. Plângeam mai tare ca oricând, şi-mi acopeream faţa cu palmele, dar tot simţeam. Scuipatul e cald, ştii?

— Mda…

— Spuneau chestii ca „pisicuţa lu’ profa” şi „lugu-lugu-cea-cuminte” şi „duduiţa caca-nu-pute”. Şi pe urmă, tocmai când credeam că terminaseră, Corrie Macintosh zice: „Hai să-i dăm nădragii jos!” Fiindcă-n ziua aia purtam nişte pantaloni croiţi de comandă, foarte frumoşi, pe care mama-i văzuse într-un catalog. Îmi plăceau enorm. Erau genul pe care-i vezi la o şefă de promoţie când vine să-şi ia diploma, la Princeton. Sau, cel puţin, aşa credeam eu atunci…

Când am auzit, am început să mă zbat din răsputeri, dar au învins, desigur. Patru dintre ele mă ţineau, în timp ce Lila şi Corrie trăgeau pantalonii de pe mine. Apoi, Cindy Collins a început să râdă şi s-arate cu degetul, zicând: „Are chiloţi cu căcăciosu' ăla de Poohbear!" Aveam, într-adevăr, şi cu Eeyore, şi cu Roo. Toate au izbucnit în râs, şi… Barbie… eu mă făceam tot mai mică… şi mai mică… şi mai mică… Până când estrada s-a întins ca un deşert mare şi plat, iar eu eram doar o insectă ţintuită în mijloc… O insectă care murea, în mijloc…

— Ca o furnică sub lupă, cu alte cuvinte.

— A, nu! Nu, Barbie! Mi-era *frig,* nu cald. *Îngheţam!* Mi se făcuse piele-de-găină pe picioare. Corrie a spus: „Să-i dăm şi budigăii jos!", dar nu erau pregătite să meargă atât de departe. Atunci, poate ca să compenseze, Lila mi-a luat pantalonii şi i-a aruncat pe acoperişul chioşcului de orchestră. După asta, au plecat. Lila a fost ultima care s-a dus. A zis: „Dacă mai dai din gură şi-acuma, iau cuţitu' lu' frate-miu şi-ţi tai nasu' ăla de curvă!"

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Barbie. Şi, da, mâna lui stătea pe latura sânului ei, fără nicio îndoială…

— Ce să se mai întâmple? La început, eram doar o fetiţă speriată, care stătea chircită acolo, pe estradă, întrebându-se cum o s-ajungă acasă fără să-i vadă tot oraşul chiloţii ăia caraghioşi, de bebeluş. Aveam senzaţia că eram cea mai mică şi mai proastă fetişcană care-a existat vreodată. Până la urmă, m-am hotărât să aştept să se întunece. Mama şi tata aveau să se îngrijoreze, puteau chiar să anunţe poliţia, dar nu-mi păsa. Aveam să aştept până se făcea întuneric, pentru ca atunci să mă furişez spre casă pe străduţe lăturalnice. Dacă venea cineva, mă ascundeam după copaci.

Probabil am aţipit un pic, fiindcă dintr-odată m-am pomenit cu Kayla Bevins lângă mine. Fusese şi ea cu celelalte, plesnindu-mă, trăgându-mă de păr şi scuipându-mă. Nu vorbise la fel de mult ca ele, dar luase parte la toată povestea. Le ajutase să mă ţină, în timp ce Lila şi Corrie îmi

trăgeau pantalonii de pe mine, iar când au văzut că un crac atârna de pe marginea acoperişului, Kayla s-a urcat pe balustradă şi l-a aruncat sus, ca să nu pot ajunge la el.

M-am rugat de ea să nu-mi mai facă nimic. Lăsasem de mult în urmă mândria şi demnitatea… Am implorat-o să nu-mi dea chiloţii jos. Pe urmă, m-am milogit să mă ajute. Ea stătea doar şi mă asculta, ca şi cum n-aş fi însemnat nimic pentru ea. Şi nici nu *însemnam* nimic pentru ea. În clipa aia, am ştiut. Cred că pe urmă am uitat, cu anii, dar experienţa cu Domul mi-a readus în minte, cumva, acel adevăr anume.

În cele din urmă, am încetat şi am rămas doar culcată acolo, trăgându-mi nasul. Kayla s-a mai uitat puţin la mine, apoi şi-a scos pulovărul de pe ea. Era unul maro, lung şi larg, care-i ajungea aproape până la genunchi. Era o fată înaltă, aşa că pulovărul era cu atât mai lung. L-a aruncat peste mine şi a spus: „Ia-l pe tine pân-acasă, o s-arate ca o rochie.”

Atât a zis. Şi, cu toate că am mai fost colege de şcoală încă opt ani – pân-am absolvit, la Mills High –, n-am mai vorbit niciodată. Uneori însă, în vis, o mai aud şi acum spunând acel lucru anume: „Ia-l pe tine pân-acasă, o s-arate ca o rochie.” Şi-i văd faţa. Nu se citeşte pe ea nici ură şi nici furie – dar nici milă. N-a făcut-o din milă şi n-a făcut-o nici ca să-mi închidă gura. Habar n-am de ce-a făcut-o. Nu ştiu nici măcar de ce s-a mai întors. Ai vreo idee?

— Nu, răspunse Barbie şi o sărută pe gură – un sărut scurt, dar cald, umed şi absolut senzaţional.

— De ce-ai făcut asta?

— Fiindcă păreai să ai nevoie, iar eu, unul, ştiu sigur că aveam. Ce s-a mai întâmplat pe urmă, Julia?

— Am luat pulovărul pe mine şi m-am dus acasă – ce era să fac? Iar părinţii mei mă aşteptau.

Ridică bărbia, cu mândrie.

— Nu le-am spus niciodată tot ce se întâmplase şi nici n-au aflat detaliile. Timp de vreo săptămână, mi-am tot văzut pantalonii pe acoperişul conic al chioşcului, în drum spre

şcoală. De fiecare dată, simţeam aceeaşi ruşine şi durere – ca un cuţit în inimă. Pe urmă, într-o zi, n-au mai fost acolo. Asta n-a făcut să dispară de tot durerea, dar după aceea a devenit mai suportabilă – mai surdă, nu la fel de tăioasă.

Nu le-am pârât niciodată pe fetele alea, deşi tata s-a supărat rău şi m-a consemnat în casă până-n iunie – puteam să mă duc doar la şcoală şi atât. Mi-a interzis chiar şi să merg cu clasa în excursie, la Muzeul de Artă din Portland, pe care aşteptasem tot anul să-l vizitez. Mi-a spus că aveam voie să mă duc şi urma să-mi ridice toate pedepsele, dacă-i spuneam numele copiilor care mă „trataseră abuziv”. Aşa se exprima el. N-am făcut-o, totuşi, şi nu numai fiindcă tăcerea e varianta copilărească a Crezului Apostolilor.

— Ai tăcut fiindcă, undeva în adâncul sufletului, considerai că o meritaseşi.

— „Meritasem” nu e cuvântul potrivit. Mai degrabă cumpărasem un lucru, plătind un preţ, ceea ce e cu totul altceva. De-atunci, viaţa mea s-a schimbat. Am primit în continuare note bune, dar nu mai ridicam mâna atât de des. Mă preocupau mai departe rezultatele, însă nu mai eram *ahtiată* după ele. În liceu, aş fi putut ajunge şefă de promoţie, dar în semestrul doi al ultimului an am lăsat-o mai moale. Doar atâta cât să fiu sigură că mi-o lua înainte Carlene Plummer. Nu mi-o doream. Nici cuvântarea de premiantă, nici atenţia cu care ar fi fost ascultată. Mi-am făcut câteva prietene, cele mai bune din fumi-clubul ascuns în spatele şcolii.

Cea mai mare schimbare a fost aceea că mi-am continuat studiile în Maine, nu la Princeton… unde am fost într-adevăr acceptată. Tata a tunat şi a fulgerat, că nu se poate ca fiica lui să se ducă la un colegiu local, oarecare, dar m-am ţinut fermă pe poziţie.

…Zâmbi.

— *Destul* de fermă. Compromisul, însă, e ingredientul secret al iubirii, şi-l iubeam enorm pe tata. Pe amândoi părinţii mei îi iubeam. Plănuisem să mă duc la Universitatea

din Maine, în Orono, dar în vara de după absolvirea liceului m-am înscris, în ultimul moment, la Bates – cu o cerere de tip „Circumstanţe speciale”, cum i se spune – şi m-au primit. Tata m-a pus să-mi plătesc taxa de întârziere din contul meu propriu, ceea ce-am făcut cu plăcere, fiindcă în sfârşit aveam cât de cât linişte în casă, după şaisprezece luni de război de frontieră între ţara Părinţilor Autoritari şi principatul mai mic, dar solid fortificat, al Adolescentei Hotărâte. Mi-am luat licenţa în jurnalistică, şi cu asta s-a terminat vindecarea rupturii… care, de fapt, apăruse din ziua când zăcusem umilită pe estrada orchestrei. Doar că părinţii mei n-au aflat niciodată de ce. Nu sunt aici, în The Mill, din cauza acelei zile – viitorul meu la *Democratul* a fost în bună măsură stabilit dinainte –, dar sunt cea care sunt, în mare parte, datorită ei.

Ridică din nou privirea spre el, cu sfidarea şi lacrimile strălucindu-i în ochi.

— Totuşi, nu sunt o furnică. Nu *sunt* o furnică.

Barbie o sărută din nou. Julia îl cuprinse strâns cu braţele, răspunzându-i la sărut cu aceeaşi intensitate. Iar când mâna lui îi scoase bluza din pantaloni, apoi se strecură în susul taliei ca să-i cuprindă sânul, îl răsplăti dăruindu-i limba ei. Când se desprinseră unul de altul, respiraţia i se accelerase.

— Vrei? o întrebă el.

— Da. Şi tu?

Barbie îi luă mâna şi i-o puse pe blugi, unde se simţea foarte bine cât de mult voia.

Un minut mai târziu, stătea deasupra ei, rezemat în coate. Julia îl luă în mână, ca să-l conducă înăuntru.

— Nu mă lua prea repede, colonele Barbara. Am cam uitat cum e cu chestiile astea.

— La fel ca mersul pe bicicletă, replică Barbie.

Reieşi că avea dreptate.

Când totul se termină, Julia rămase cu capul pe braţul lui, privind în sus spre stelele roz, şi-l întrebă la ce se gândea.

Barbie oftă.

— La vise. La viziuni. La… ce-or fi. Ai la tine telefonul mobil?

— Tot timpul. Iar bateria rezistă frumos, deşi habar n-am cât o să mai ţină… Pe cine vrei să suni? Pe Cox, presupun…

— Presupui corect. Ai numărul lui în memorie?

— Da.

Julia întinse mâna spre pantalonii pe care şi-i scosese şi desprinse telefonul de la centură. Apelă numărul lui Cox, apoi îi dădu aparatul lui Barbie, care începu să vorbească aproape imediat. Probabil Cox răspunsese de la primul semnal.

— Salut, colonele, Barbie sunt. Am ieşit. Voi risca şi-ţi spun locul în care ne aflăm: pe Black Ridge. În vechea livadă McCoy. O ai pe… o ai. Sigur c-o ai. Şi ai şi imagini din satelit ale oraşului, corect?

Ascultă, apoi îl întrebă pe Cox dacă în imagini se vedea o potcoavă de lumină încercuind măgura şi oprindu-se la hotarul cu TR-90. Cox răspunse negativ, iar în continuare, judecând după felul cum îl asculta Barbie, îi ceru detalii.

— Nu acum, replică el. Acum am nevoie să faci ceva pentru mine, Jim, şi cu cât mai curând, cu atât mai bine. Vei avea nevoie de vreo două Chinook-uri.

Şi-i explică ce dorea. Cox ascultă, apoi răspunse ceva.

— Nu pot să intru acolo chiar acum, spuse Barbie, şi probabil că şi dac-aş putea tot n-ar avea prea mult sens. Crede-mă, doar, pe cuvânt că aici se-ntâmplă o căcănărie foarte ciudată şi cred că se-apropie ceva şi mai nasol. Poate nu înainte de Halloween, cu puţin noroc – deşi nu cred că vom avea norocul ăsta.

16

În timp ce Barbie vorbea cu colonelul James Cox, Andy Sanders stătea rezemat de magazia din spatele studioului WCIK, privind stelele acelea anormale. Zbura pe aripile drogurilor, sus ca un zmeu, fericit ca o moluscă, răcorit ca un castravete murat, şi alte comparaţii la fel de adecvate. Totuşi, pe dedesubt îl străbătea o adâncă tristeţe – ciudat de liniştită, aproape mângâietoare – ca un râu subteran cu debit bogat. Niciodată nu mai avusese premoniţii, în toată viaţa lui de muncă, prozaică şi practică. Acum, însă, avea una. Aceea era ultima lui noapte pe Pământ. Când veneau oamenii cei amarnici, el şi Chef Bushey aveau să se ducă. Era foarte simplu şi nicidecum atât de rău pe cât ar fi putut să pară.

— Oricum eram în prelungiri, spuse el. De când am fost cât pe ce să iau pastilele alea.

— Care-i treaba, Sanders?

Chef venea agale pe cărarea dinspre studio, luminându-şi drumul cu o lanternă, chiar în faţa picioarelor desculţe. Pantalonii de pijama jerpeliţi continuau să-i stea nesigur pe oasele proeminente ale bazinului, dar îşi adăugase ceva nou: o cruce mare, albă. O purta la gât, pe un şiret de piele. Peste umăr şi-l agăţase pe RĂZBOINICUL LUI DUMNEZEU. Două grenade se legănau agăţate de ţeavă, cu un alt şiret. În mâna neocupată cu lanterna ducea telecomanda uşii de la garaj.

— Nimic, Chef, spuse Andy. Vorbeam şi eu singur… Se pare că-s singurul care mai ascultă, în ultima vreme…

— Aiurea, Sanders. Absolut, complet şi total aaa-iuuu-rea. *Dumnezeu* ascultă. Ne interceptează sufletele la fel cum face FBI-ul cu telefoanele. Şi mai ascult şi eu.

Frumuseţea – şi consolarea – din aceste cuvinte îi umplea lui Andy inima de bucurie. Întinse spre Chef vasul de sticlă.

— Ia de-aici. O să-ţi aprindă boilerul.

Chef scoase un hohot răguşit, trase adânc un fum, îl ţinu în piept, apoi îl slobozi cu o tuse.

— Bazoom! zise el. Puterea lui Dumnezeu! Putere cu *ora,* Sanders!

— Că bine zici, îi dădu dreptate Andy – cum spunea mereu Dodee, iar gândul la ea făcu să i se frângă inima din nou; absent, se şterse la ochi. De unde-ai luat crucea?

Chef arătă cu lanterna spre postul de radio.

— Coggins avea un birou acolo. Crucea era în sertarul de sus. Îl încuiase, dar l-am forţat. Şi ştii ce mai era acolo, Sanders? Unele dintre cele mai *scârboase* materiale de făcut laba pe care le-am văzut vreodată.

— Copii? întrebă Sanders.

Nu s-ar fi mirat. Când diavolul îl poseda pe un predicator, acesta risca să se prăbuşească rău de tot. Destul de jos ca să-şi pună un joben şi să se târască sub un şarpe cu clopoţei.

— Mai rău, Sanders.

Şi, coborând vocea:

— Orientale.

Ridică automatul AK-47 de pe genunchii lui Andy şi lumină ţeava, pe care Andy scrisese cu grijă „CLAUDETTE”, cu unul dintre Magic Markerele din studio.

— Nevastă-mea, spuse Andy. A fost prima victimă a Domului.

Chef îl apucă de umăr.

— Eşti un om bun, dacă o ţii minte, Sanders. Mă bucur că Dumnezeu ne-a ajutat să fim împreună.

— Şi eu, răspunse Andy, luând înapoi vasul. Şi eu mă bucur, Chef.

— Ştii ce s-ar putea să se întâmple mâine, nu?

Andy apucă strâns ţeava CLAUDETTE-i. Era un răspuns suficient.

— Cel mai probabil, vor avea armuri, aşa că, dacă se lasă cu război, ochim la cap. Şi nu foc cu foc; îi ciuruim. Iar dacă par să aibă şanse de a ne învinge… ştii ce urmează, da?

— Da.

— Până la capăt, Sanders? întrebă Chef, ridicând în dreptul feţei telecomanda şi luminându-l cu lanterna.

— Până la capăt, confirmă Andy.

Şi atinse telecomanda cu ţeava CLAUDETTE-i.

17

Ollie Dinsmore se trezi brusc dintr-un vis urât, ştiind că ceva era în neregulă. Zăcea în pat, privind spre lumina slabă a zorilor, lăptoasă şi oarecum murdară, care se infiltra prin fereastră, încercând să se convingă de faptul că se simţea aşa doar din cauza visului, un coşmar sâcâitor pe care nu prea şi-l putea aminti. Tot ce ţinea minte era ceva cu foc şi strigăte.

Nu strigăte. Urlete.

Deşteptătorul lui ieftin ticăia pe măsuţa de lângă pat. Îl apucă repezit. Şase şi un sfert şi niciun zgomot de la bucătărie, pe unde ar fi trebuit să umble tatăl lui. Mai mult – nu se simţea nici miros de cafea. Alden Dinsmore era treaz şi îmbrăcat în fiecare zi la cinci şi un sfert, cel mai târziu *(„Vacile nu aşteaptă”* era scriptura lui favorită), iar pe la cinci şi jumătate cafeaua era întotdeauna la fiert.

În dimineaţa asta, nu.

Ollie se ridică şi-şi trase pe el blugii din ajun.

— Tata…?

Niciun răspuns. Nimic… Doar ticăitul ceasului şi, de la distanţă, mugetele unui viţel nemulţumit. Pe băiat începu să-l cuprindă groaza. Îşi spuse că nu avea niciun motiv, familia lui – completă, unită şi absolut fericită, cu doar o săptămână în urmă – îndurase toate tragediile pe care le putea îngădui Dumnezeu, cel puţin pentru o vreme. Şi-o spunea, dar n-o credea nici el.

— Tăticule?

Generatorul din spate încă mai mergea şi, când intră în bucătărie, văzu afişajele digitale verzi, atât pe maşina de gătit cât şi pe cuptorul cu microunde, dar filtrul Mr. Coffee

era închis şi gol. Livingul era gol şi el. În seara trecută, când Ollie se culcase, tatăl lui se uita la televizor, unde un bărbat cam ciudat demonstra ultimul tip, îmbunătăţit, de ShamWow.

— Cheltuiţi patruzeci de dolari pe lună pe prosoape de hârtie şi aruncaţi banii pe fereastră, recita ciudatul din cealaltă lume, unde asemenea lucruri aveau importanţă.

Acum, televizorul era tot aprins, deşi fără sonor.

„E afară şi dă de mâncare la vaci, asta-i tot.”

Atâta doar că ar fi închis televizorul, ca să facă economie de curent, nu? Aveau un rezervor mare de propan, însă nu le putea ajunge la nesfârşit.

— *Tata…???*

Tot niciun răspuns. Ollie se duse la fereastră şi privi spre grajd. Acolo nu era nimeni. Cu nelinişte crescândă, străbătu holul de la parter spre camera părinţilor lui, adunându-şi puterile pentru a ciocăni, dar nu era nevoie. Uşa stătea deschisă. Patul mare de stejar, dublu, era nefăcut (mania pentru ordine a lui Alden Dinsmore părea să dispară imediat ce ieşea din grajd), dar gol. Ollie dădu să se întoarcă, apoi văzu un lucru care-l sperie. De când se ştia, pe peretele de-acolo se aflase un portret de nuntă al lui Alden şi Shelley. Acum dispăruse, lăsând în locul lui, pe tapet, doar un dreptunghi de culoare mai deschisă.

„N-ai de ce să te sperii.”

Ba avea de ce.

Ollie îşi continuă drumul pe coridor. Mai era o uşă, iar aceasta, care în tot timpul anului fusese deschisă, acum era închisă. Pe ea era prinsă o hârtie galbenă. Un mesaj. Încă dinainte de a ajunge destul de aproape ca să-l citească, Ollie recunoscu scrisul de mână al tatălui său. Era şi cazul – pe el şi Rory îl aşteptaseră destule răvaşe scrise în caligrafia aceea mare şi lăbărţată, când veneau de la şcoală şi toate se terminau la fel.

„Măturaţi în grajd şi pe urmă mergeţi la joacă. Pliviţi de buruieni roşiile şi fasolea şi pe urmă mergeţi la joacă. Luaţi

rufele mamei de la uscat şi vedeţi să nu le târâţi prin noroi. Şi pe urmă mergeţi la joacă.”

„Gata cu joaca”, îşi zise Ollie, abătut.

Apoi, însă, i se trezi o nouă speranţă: poate că visa. N-ar fi fost posibil? După moartea fratelui său, din cauza ricoşeului, şi sinuciderea mamei lor, de ce n-ar fi visat el că se trezea într-o casă pustie?

Vaca mugi din nou şi chiar şi acest sunet se auzea ca într-un vis.

Camera din spatele uşii cu biletul fusese a Bunicuţului Tom. Suferind de chinurile prelungite ale unei insuficienţe cardiace congestive, se mutase la ei când nu mai reuşise să se descurce singur. O vreme, mai fusese în stare să se târască până la bucătărie, ca să ia mesele cu familia, dar în cele din urmă rămăsese imobilizat la pat, mai întâi cu o chestie de plastic înfiptă-n nas – se numea candelabru sau cam aşa ceva – şi apoi cu o mască pusă aproape tot timpul pe faţă. Rory spusese odată că arăta de parc-ar fi fost cel mai bătrân astronaut din lume, iar mama îi cârpise una.

La sfârşit, îi schimbaseră cu rândul buteliile de oxigen şi într-o noapte mama îl găsise pe jos, mort, ca şi cum ar fi încercat să se ridice din pat, ceea ce-l costase viaţa. Ţipase după Alden, care venise, se uitase, îi ascultase inima, apoi oprise oxigenul. Shelley Dinsmore începuse să plângă. De-atunci, uşa camerei stătuse aproape tot timpul închisă.

„Iartă-mă”, scria pe bilet. *„Du-te în oraş, Ollie. O să te primească Morganii sau Dentonii sau Rev Libby.”*

Ollie privi mult timp biletul, apoi apăsă pe clanţă cu o mână care părea să nu fie a lui, sperând să nu găsească o mizerie înăuntru.

Nu era. Tatăl său zăcea pe patul Bunicuţului, cu mâinile împreunate pe piept, peste fotografia de nuntă. Avea părul pieptănat ca atunci când se ducea în oraş. Una dintre vechile butelii verzi de oxigen ale bunicuţului încă se mai afla în colţul camerei. Alden îşi pusese peste valvă şapca Red Sox, pe care scria „WORLD SERIES CHAMPS”.

Ollie îl scutură de umăr. Simţea mirosul de alcool şi, preţ de câteva secunde, speranţa (mereu încăpăţânată, uneori detestabilă) i se trezi iar în suflet. Poate că era doar beat.

— Tata? *Tăticule!* Trezeşte-te!

Nu simţea nicio răsuflare pe obraz, iar acum văzu că ochii tatălui său nu erau complet închişi; printre pleoape se distingeau două mici semilune alburii. Mirosea a ceea ce mama lui numea *eau de pee.*

Tatăl lui se pieptănase – dar, în timp ce zăcea pe pat murind, făcuse pe el, la fel ca răposata lui soţie. Ollie se întrebă dacă ştiuse ce avea să i se întâmple şi dacă asta l-ar fi oprit.

Se retrase încet de lângă pat. Acum, când voia să simtă că avea un vis urât, nu mai putea. Avea o *realitate* urâtă, iar din aşa ceva nu te puteai trezi. Stomacul i se crispă şi o coloană de lichid cu gust neplăcut i se ridică în gât. O luă la fugă spre baie, unde se pomeni faţă-n faţă cu un intrus holbat. Era cât pe ce să urle, înainte de a se recunoaşte în oglinda de deasupra lavaboului.

Îngenunche în faţa toaletei, ţinându-se cu mâinile de ceea ce el şi Rory numiseră prinzătorile Bunicuţului, şi vomă. După ce ieşi totul din el, trase apa (graţie generatorului şi a puţului foarte adânc, *avea* ce apă să tragă), coborî capacul şi se aşeză deasupra, tremurând din tot trupul. Lângă el, în lavoar, erau două dintre flacoanele de medicamente ale Bunicuţului Tom şi o sticlă de Jack Daniels. Toate cele trei recipiente erau goale. Ollie luă unul dintre flacoane. PERCOCET, spunea eticheta. Cu celălalt nu-şi mai bătu capul.

— Acum sunt singur, spuse.

„O să te primească Morganii sau Dentonii sau Rev Libby.”

Dar el nu voia să fie primit de nimeni – chestia asta îl ducea cu gândul la un câine fără stăpân. Uneori, urâse ferma aceea, dar întotdeauna iubirea fusese mai puternică decât ura. Ferma îl avea pe el. Ferma, vacile şi stiva de

lemne. Erau ale lui, iar el era al lor. Ştia acest lucru, la fel cum ştia şi că Rory ar fi plecat din Chester's Mill, ca să-şi clădească o carieră de succes, mai întâi la colegiu şi pe urmă în cine ştie ce oraş de departe, unde s-ar fi dus la piese de teatru şi galerii de artă şi multe alte lucruri interesante. Fratele lui mai mic fusese destul de deştept ca să-şi facă un rost în lumea largă; Ollie însuşi ar fi putut avea destulă minte ca să nu se-ncurce cu împrumuturile bancare şi cardurile de credit, dar nu cu mult mai mult de-atât.

Se hotărî să iasă şi să dea de mâncare vacilor. Avea să le servească o porţie dublă, dacă o voiau. S-ar fi putut chiar să găsească vreo două care să aibă nevoie de muls. Atunci, ar fi supt şi el puţin lapte direct din uger, cum făcea când era mic.

După aceea, avea să se ducă pe câmp, cât putea de departe, şi să dea cu pietre-n Dom până începeau să se-adune oamenii la întâlnirea cu rudele. *„Mare scofală",* ar fi zis tatăl lui. Dar Ollie nu voia să se vadă cu nimeni, decât poate cu soldatul Ames din South Cah'lina. Ştia că s-ar fi putut să vină Mătuşa Lois şi Unchiul Scooter – locuiau aproape, în New Gloucester – dar dacă veneau, ce-ar fi putut să le spună? *„Salut, Nene Scooter, toţi au murit în afară de mine, mulţumesc c-aţi venit?"*

Nu, după ce începeau să apară oamenii din afara Domului, bănuia că avea să se ducă în locul în care era înmormântată mama şi să sape alături o groapă nouă. Asta avea să-l ţină ocupat şi poate obosea destul ca să şi adoarmă, când se ducea la culcare.

Masca de oxigen a Bunicuţului Tom atârna de un cârlig, pe uşa băii. Mama lui o spălase cu grijă şi o agăţase acolo – cine ştie de ce... În timp ce o privea, în sfârşit adevărul îl izbi în plin, ca un pian care cade pe o pardoseală de marmură. Ollie îşi trânti mâinile peste faţă şi începu să se legene înainte şi-napoi, văitându-se.

Linda Everett umpluse două pungi de cumpărături cu alimente conservate şi era gata să le pună lângă uşa bucătăriei, dar se hotărî să le lase în cămară până când ea, Thurse şi copiii aveau să fie gata de plecare. Când îl văzu pe tânărul Thibodeau venind pe alee, se bucură că procedase aşa. O speria îngrozitor, dar ar fi avut motive de teamă mult mai mari dacă individul vedea cele două sacoşe pline cu conserve de supă, fasole şi ton.

„Plecaţi undeva, doamnă Everett? Hai să vorbim puţin despre asta.” Problema era că, dintre toţi poliţiştii noi pe care-i angajase Randolph, Thibodeau era singurul care avea ceva-n cap.

„De ce n-a putut Rennie să-l trimită pe Searles?”

Fiindcă Melvin Searles era prost. Elementar, dragul meu Watson.

Aruncă o privire pe fereastra bucătăriei, în curtea din spate, şi-l văzu pe Thurston dându-le în leagăne pe Jannie şi Alice. Audrey stătea culcată în apropiere, cu botul pe o labă. Judy şi Aidan se jucau la nisip. Judy îl ţinea cu braţul pe după umeri şi părea să-l consoleze. Linda îi era extrem de recunoscătoare pentru asta. Spera să-l lămurească pe domnul Carter Thibodeau şi să-l expedieze înainte ca Thurse şi copiii să afle de prezenţa lui. Nu mai jucase teatru din colegiu, când o interpretase pe Stella în *Un tramvai numit dorinţă*, dar în dimineaţa asta avea să-şi intre din nou într-un rol. Singura cronică favorabilă pe care şi-o dorea era libertatea ei şi a celor cinci aflaţi în curtea din spate.

Străbătu grăbită livingul, afişând o expresie pe care o spera potrivit de alarmată, înainte de a deschide uşa. Carter stătea pe preşul cu inscripţia „BINE AŢI VENIT!”, gata să ciocănească. Fu nevoită să ridice privirea spre el: era cu peste cincisprezece centimetri mai înalt decât ea, care oricum avea un metru şi şaptezeci şi opt.

— Ei, ia uită-te la tine, remarcă el, zâmbind. Ochii mari şi coada-nfoiată, şi nu-i nici măcar şapte jumate.

Nu-i prea venea să zâmbească; dimineaţa nu fusese deloc productivă. Predicatoarea era plecată, curva de la ziar era plecată, cei doi reporteraşi ai ei păreau să fi dispărut, iar Rose Twitchell de asemenea. Restaurantul era deschis, iar tânărul Wheeler îşi făcea de lucru cu clienţii, însă habar n-avea unde-ar fi putut să fie Rose. Carter îl credea. Anse Wheeler arăta ca un câine care-a uitat unde şi-a îngropat osul favorit. Judecând după mirosurile infecte care veneau de la bucătărie, nici să gătească n-avea habar. Carter se dusese până în spate, să se uite după furgonul de la Sweetbriar. Lipsea. Nu-l surprindea deloc.

După restaurant, căutase la magazinul universal, bătând mai întâi la uşa din faţă, apoi şi la cea din spate, unde un angajat neglijent lăsase nişte suluri de materiale pentru acoperiş la dispoziţia oricui avea mână lungă. Deşi, dacă stăteai să te gândeşti, de ce să-ţi mai baţi capul cu acoperişurile într-un oraş unde nu mai ploua?

Carter se aşteptase ca nici acasă la Linda Everett să nu găsească nimic, aşa că pornise într-acolo doar ca să poată spune că urmase ca la carte instrucţiunile şefului, dar auzise vocile copiilor din curte, aşa că o luase pe alee. Maşina se afla şi ea acolo. Nu încăpea nicio îndoială că era a ei, avea pe bord unul dintre girofarurile alea cu bază autocolantă. Şeful spusese s-o interogheze moderat, dar de vreme ce Linda era singura pe care o putuse găsi, Carter se gândea că ar fi putut trece la nivelul dur-moderat. Că-i plăcea, că nu-i plăcea – şi sigur nu-i plăcea –, Everett trebuia să răspundă pentru cei pe care nu-i putuse găsi, ca şi pentru ea însăşi. Dar, înainte de a deschide gura, femeia i-o luă înainte. Nu doar vorbind, ci chiar luându-l de mână ca să-l tragă în casă.

— L-ai găsit? Te rog, Carter, Rusty e OK? Dacă nu este…

Îi dădu drumul.

— Dacă nu este, vorbeşte încet, fetele sunt în spate şi nu vreau să se sperie şi mai rău.

Carter trecu pe lângă ea, până în bucătărie, unde se uită afară, pe fereastra de deasupra chiuvetei.

— Ce caut-aici doctorul hippie?

— I-a adus pe copiii de care are grijă. Caro venise cu ei la adunare, aseară, şi… ştii ce i s-a întâmplat.

Turuiala aia cu acceleratorul era ultimul lucru la care se aşteptase Carter. Poate că, în fond, nu ştia nimic. Faptul că fusese la întrunire, iar acum se găsea acasă, tindea să confirme clar această idee. Sau, poate, voia doar să-l inducă în eroare. Încerca un, cum îi zice… un contraatac preventiv. Foarte posibil; era o femeie deşteaptă. Ajungea să te uiţi la ea, ca să-ţi dai seama. Şi mai era şi destul de drăguţă, pentru o tipesă mai trecută.

— L-ai găsit? I-a făcut…

Constată că-i era uşor să vorbească gâtuit.

— I-a făcut Barbara ceva? L-a lăsat pe undeva, rănit? Mie poţi să-mi spui adevărul.

Carter se întoarse spre ea, zâmbind subţire în lumina diluată care intra pe fereastră.

— Începe tu.

— Ce…?

— Am zis să începi tu. Să-mi spui *tu mie* adevărul.

— Tot ce ştiu e că a dispărut, răspunse Linda, lăsându-şi umerii să se înmoaie. Iar tu nu ştii unde e. Îmi dau seama. Dacă-l omoară Barbara? Dacă l-a omorât dej…

Carter o apucă de braţe, învârtind-o în loc ca pe o parteneră de dans şi-i răsuci mâna la spate până-i trosni umărul. O făcuse cu o asemenea iuţeală ireală, încât Linda nu-şi dădu seama ce se întâmpla decât la sfârşit.

„Ştie! Ştie şi-o să mă maltrateze! O *să mă chinuiască până-i spun…”*

Răsuflarea lui fierbinte îi intră în ureche. În timp ce vorbea, ţepii de pe bărbie îi înţepau Lindei obrazul, făcând s-o treacă fiorii.

— Nu vinde castraveţi grădinarului, mămico.

Era o şoaptă abia auzită.

— Tu şi Wettington aţi fost mereu apropiate – cot la cot şi ţâţă-n ţâţă. Vrei să zici că n-ai ştiut că voia să-l scoată din puşcărie pe bărbat-tu? Asta vrei să zici?

Îi suci braţul şi mai sus, iar Linda fu nevoită să-şi muşte buza pentru a-şi înăbuşi un ţipăt. Copiii erau afară, Jannie îi striga lui Thurston, peste umăr, să împingă şi mai tare leagănul. Dacă auzeau un zbieret din casă…

— Dacă-mi spunea, i-aş fi spus lui Randolph… gâfâi ea. Crezi c-aş risca să păţească Rusty ceva, când n-a făcut nimic?

— A făcut destule. L-a ameninţat pe şefu’ că nu-i mai dă medicamentele, dacă nu se retrage. Un şantaj de tot căcatu’. L-am *auzit.*

Îi smuci braţul din nou. Lindei îi scăpă un mic geamăt.

— Ai ceva de zis despre asta? *Mămico?*

— O fi făcut-o. Nu l-am văzut de-atunci, n-am vorbit cu el, aşa că de unde să ştiu? Dar tot e omul cel mai apropiat de-un doctor pe care-l are oraşul ăsta. Rennie nu l-ar fi executat nici în ruptul capului. Pe Barbara, poate, dar nu şi pe Rusty. O ştiam şi trebuie s-o ştii şi tu. Şi-acuma, dă-mi drumul.

Un moment, Carter fu cât pe ce să cedeze. Toate se legau. Apoi, îi veni o idee mai bună şi o împinse pe Linda spre chiuvetă.

— Apleacă-te, mămico.

— Nu!

Îi forţă iar braţul în sus. Linda avea senzaţia că-i ieşea umărul din încheietură.

— Apleacă-te. Ca şi cum ai vrea să-ţi speli părul ăsta blonduţ şi drăgălaş.

— Linda? strigă Thurston, din curte. Cum merge?

„Iisuse, numai să nu întrebe de provizii. Te rog, Iisuse…”

Apoi, îi veni un nou gând: unde erau bagajele copiilor? Fiecare dintre fete îşi făcuse câte o valijoară. Dacă le lăsaseră în living?

— Spune-i că merge OK, îi ordonă Carter. N-avem nevoie să-l amestecăm pe hippie în treaba asta. Nici pe copii. Nu-i aşa?

Dumnezeule, nu! Dar unde erau valizele…?

— Bine! strigă ea.

— Eşti aproape gata?

„Of, Thurse, mai taci din gură!”

— Mai am cinci minute!

Thurston păru că voia să mai spună ceva, dar renunţă şi continuă să le dea pe fete în leagăne.

— Bravo!

Acum se îndesa în ea, şi avea o erecţie. Linda i-o simţea prin fundul blugilor. Părea mare ca o rangă. Apoi, se retrase.

— Cu ce să fii aproape gata?

Era gata să spună „cu micul dejun”, dar vasele din care mâncaseră erau în chiuvetă. Un moment, mintea i se goli de orice gând şi aproape-şi dori s-o apese iar cu scula aia afurisită, fiindcă atunci când bărbaţii erau ocupaţi cu capul de jos, cel de sus trecea pe pilot automat.

Carter, însă, îi răsuci braţul din nou.

— Vorbeşte, mămico. Fă-l pe tata să se bucure.

— Cu fursecurile…! icni ea. Am zis că fac fursecuri. Au cerut copiii…

— Fursecuri fără curent, remarcă Thibodeau. Asta-i poanta săptămânii.

— Sunt de-alea care nu se fac la cuptor! Uită-te-n cămară, nenorocitule!

Dacă se uita, ar fi găsit într-adevăr pe raft aluat de ovăz pentru fursecuri la rece. Dar, desigur, dacă arunca o privire în jos, ar fi văzut şi sacoşele cu provizii. Şi se prea putea s-o facă, dacă observa câte dintre rafturile cămării erau acum goale pe jumătate sau chiar complet.

— Nu ştii unde e.

Erecţia o împungea din nou. Cu durerea vie din umăr, abia dacă o simţea.

— Eşti sigură.

— Da. Credeam că ştii tu. Credeam c-ai venit să-mi spui că-i rănit, sau m-am…

— Iar eu cred că minţi mai ceva ca poponeţu’ ăst-al tău rotund şi drăgălaş.

Îi forţă braţul şi mai tare, iar acum durerea era sfâşietoare; simţea că nu se mai poate abţine să nu ţipe. Cumva, însă, reuşi să reziste.

— Cred că ştii o grămadă, mămico. Şi dacă nu-mi spui, am să-ţi smulg braţu’ din încheietură cum te văd şi cum mă vezi. Ultima şansă. Unde e?

Linda se resemnă să se aleagă cu braţul rupt. Poate şi cu celălalt, întrebarea era dacă se putea abţine să nu urle, fiindcă asta i-ar fi atras imediat pe Thurston şi cele două J. Cu capul aplecat şi părul atârnându-i în chiuvetă, spuse:

— La mine-n cur, acolo e. De ce nu mi-l pupi, bulangiule? Poate scoate capu’ să-ţi dea bună ziua.

În loc să-i frângă braţul, Carter izbucni în râs. Poanta avea haz – şi o credea. N-ar fi îndrăznit nici moartă să vorbească aşa cu el, dacă nu spunea adevărul. Nu-şi dorea decât să nu fi avut pe ea blugii ăia. Probabil nici nu se punea problema s-o fută, da’ sigur ar fi ajuns mult mai aproape, dacă purta fustă. Totuşi, una mică pe uscat nu era cel mai rău început pentru Ziua de Vizită, chiar dacă o făcea peste o pereche de blugi, nu prin nişte chiloţei sexy şi subţiri.

— Nu te mişca şi ţine-ţi gura, îi ceru el. Dacă eşti în stare, poate scapi întreagă.

Linda îi auzi ţăcănitul cataramei şi scrâşnetul fermoarului. Apoi, ceea ce se frecase de ea începu să se frece din nou, doar că având mai puţine textile între ei. O parte tulbure din ea se bucura că măcar îşi luase o pereche nouă de blugi; spera să se aleagă cu o iritaţie cât mai usturătoare.

„Numai să nu vină fetele şi să mă vadă aşa…”

Dintr-odată, o apăsă mai strâns şi mai tare. Mâna cu care n-o ţinea de braţ îi apucă sânul.

— Hai, mămico, murmură el. Hai-hai, vai-vai…

Îi simţi spasmul, deşi nu şi umezeala care vine după asemenea convulsii la fel cum după noapte urmează ziua; blugii erau prea groşi, slavă Domnului. Un moment mai târziu, presiunea din braţ începu să slăbească. Îi venea să strige de uşurare, dar se abţinu. Nu trebuia. Se întoarse. Carter îşi strângea cureaua la loc.

— Poate-ar fi bine să-ţi schimbi blugii ăştia, înainte să te-apuci de fursecuri. Eu, cel puţin, aşa aş face-n locu' tău.

Ridică din umeri.

— Da' cine ştie – poate-ţi place… Fiecare cu-ale lui.

— Aşa menţii legea şi ordinea pe-aici, acum? Asta-i legea pe care o vrea şeful tău?

— El le vede mai mult în mare.

Carter se întoarse spre cămară, iar Linda simţi că i se opreşte inima-n piept. Apoi, se uită la ceas şi-şi încheie şi fermoarul.

— Dacă afli ceva de bărbat-tu, îl suni pe dom' Rennie sau pe mine. E cel mai bine aşa, crede-mă. Dacă nu, şi pe urmă aflu, următoarea ţi-o trag drept în gaură. Chit că văd puştoaicele sau nu. Nu mă deranjează s-am public.

— Ieşi afară până nu vin.

— Zi „te rog", mămico.

Gâtul îi palpită spasmodic, dar ştia că Thurston avea să vină curând, aşa că făcu un efort.

— Te rog!

Carter porni spre uşă, apoi se uită în living şi se opri. Văzuse valijoarele. Linda era sigură.

Altceva însă avea în cap.

— Şi să predai girofarul pe care ţi l-am văzut în maşină. În caz c-ai uitat, eşti concediată.

Era la etaj, când Thurston şi copiii intrară în casă, trei minute mai târziu. Primul lucru a fost să se uite în camera fetelor. Valijoarele erau pe paturile lor. Dintr-una ieşea ursuleţul lui Judy.

— Hei, copii! strigă ea, veselă. *Toujours gai,* asta era Linda. Uitaţi-vă la nişte cărţi cu poze şi cobor şi eu în câteva minute!

Thurston veni la baza scării.

— Serios, ar fi cazul să…

Îi văzu faţa şi se opri, Linda îl chemă cu degetul.

— Mami? strigă Janelle. Putem să bem ce-a mai rămas din Pepsi, dacă-l împărţim?

Deşi în mod normal s-ar fi opus ideii de a bea suc acidulat atât de dimineaţă, răspunse:

— Bine, da’ să nu-l vărsaţi!

Thurston urcă până la jumătatea scării.

— Ce s-a întâmplat?

— Vorbeşte încet. A fost aici un poliţist. Carter Thibodeau.

— Ăla înalt şi cu umeri laţi?

— El e. A venit să mă interogheze…

Văzându-l pe Thurse că pălea, Linda înţelese că se gândea la ceea ce-i strigase când o credea singură în casă.

— Cred că e totul în regulă, spuse ea, dar vreau să te asiguri că a plecat într-adevăr. Era pe jos. Uită-te pe stradă şi peste gardul din spate, în curtea familiei Edmunds. Eu trebuie să-mi schimb pantalonii.

— Ce ţi-a făcut?

— *Nimic!* şuieră Linda. Doar vezi dacă s-a dus şi, dacă da, plecăm naibii de-aici.

20

Piper Libby dădu drumul cutiei şi se trase înapoi, uitându-se spre oraş cu ochii plini de lacrimi. Se gândea la toate acele rugăciuni nocturne către Cel-Ce-Nu-Era. Acum ştia că nu fusese decât o glumă proastă, studenţească şi

reieşea că ei îi era adresată. *Exista* Cineva acolo. Numai că nu era Dumnezeu.

— I-aţi văzut?

Tresări. Norrie Calvert stătea alături. Părea mai slabă. Şi mai matură, iar Piper îşi dădu seama că avea să devină foarte frumoasă. Pentru băieţii cu care umbla, probabil că şi era deja.

— Da, iubito, i-am văzut.

— Şi Rusty şi Barbie, da? Ăia care se uită la noi sunt doar nişte copii?

„Poate e nevoie de un copil ca să recunoască altul”, îşi spuse Piper.

— Nu sunt sută la sută sigură, iubito. Încearcă tu!

Norrie o privi nesigur.

— Serios…?

Iar Piper – neştiind dacă făcea un lucru bun sau rău – dădu din cap:

— Serios.

— Dacă fac… nu ştiu… ceva ciudat sau… O să mă trageţi înapoi?

— Da. Şi dacă nu vrei, nu trebuie. Nu jucăm provocări.

Pentru Norrie, însă, era o provocare. Şi o făcea curioasă.

Îngenunche în iarba înaltă şi apucă strâns cutia de ambele laturi. Fu imediat galvanizată. Capul îi zvâcni înapoi atât de tare, încât Piper îi auzi vertebrele cefei trosnind ca nişte degete. Întinse mâna spre ea, apoi şi-o coborî, când Norrie se relaxă. Bărbia i se lăsă în piept, iar ochii, care se închiseseră strâns sub impactul şocului, acum se deschiseră din nou. Aveau o privire îndepărtată şi ceţoasă.

— De ce faceţi asta? întrebă ea. *De ce?*

Pielea de pe braţele lui Piper se făcu de găină.

— Spuneţi-mi!

Din ochiul lui Norrie curse o lacrimă, ajungând pe cutie, unde sfârâi şi dispăru.

— *Spuneţi*-mi!

Tăcerea se prelungi. Părea să nu se mai sfârşească. Apoi, fata lăsă cutia din mâini şi se înclină înapoi, până ajunse să se rezeme pe călcâie.

— Copii.

— Sigur?

— Sigur. Nu mi-am dat seama câţi. Se tot schimbau… Au nişte bonete de piele. Şi guri urâte. Poartă ochelari şi se uită la cutia lor. Doar că a lor e ca un televizor. Văd *peste tot,* prin tot oraşul.

— De unde ştii?

Norrie clătină din cap, neputincioasă.

— Nu pot să spun, dar ştiu că aşa e. Sunt copii răi, cu guri rele. Nu vreau să mai ating niciodată cutia asta. Mă simt aşa de *murdară…*

Şi începu să plângă.

Piper o cuprinse în braţe.

— Când i-ai întrebat de ce o fac, ce-au spus?

— Nimic.

— Te-au auzit, ce crezi?

— Au auzit. Doar că nu le pasă.

Din spatele lor începu să se audă un huruit monoton, apropiindu-se. Două elicoptere de transport veneau dinspre nord, aproape atingând vârfurile copacilor din TR-90.

— N-ar strica să aibă grijă la Dom, altfel au să se ciocnească, la fel ca avionul! exclamă Norrie.

Elicopterele nu se ciocniră. Ajunseră la marginea spaţiului aerian sigur, cam la trei kilometri distanţă, şi începură să coboare.

21

Cox îi spusese lui Barbie despre un drum vechi de aprovizionare care mergea de la Livada McCoy până la hotarul cu TR-90 şi încă mai părea practicabil. Barbie, Rusty, Rommie, Julia şi Peter Freeman porniră de-a lungul lui cam pe la şapte şi jumătate, în dimineaţa de vineri.

Barbie avea încredere în Cox, dar nu şi în fotografiile unui vechi drum desfundat, făcute de la trei mii de kilometri altitudine, aşa că luaseră furgonul furat de Ernie Calvert din parcarea lui Big Jim Rennie. Pe *acela* Barbie era întru totul dispus să-l piardă, dacă se împotmolea. Pete nu mai avea cameră; Aparatul lui Nikon digital încetase să mai funcţioneze când se apropiase de cutie.

— Extratereştrilor nu le plac paparazzii, fratele meu, spuse Barbie.

I se păruse un banc destul de amuzant, dar când era vorba de aparatul lui de fotografiat, Pete nu mai avea pic de simţ al umorului.

Fostul furgon telefonic ajunse la Dom, după care toţi cinci se uitară cum uriaşele elicoptere CH-47 coborau spre o fâneaţă necositǎ de pe partea dinspre TR-90. Drumul continua într-acolo, iar elicele Chinook-urilor ridicau nori mari de praf. Barbie şi ceilalţi îşi feriră ochii, dar o făceau numai din instinct şi fără niciun rost: praful ajungea până la Dom, după care se despărţea în două.

Aparatele aterizară cu încetineala graţioasă a unor doamne supraponderale care se aşează în nişte fotolii cam prea strâmte pentru fundurile lor, la teatru. Barbie auzi scrâşnetul infernal al metalului pe o piatră proeminentă, iar elicopterul din stânga se trase într-o parte cu vreo treizeci de metri, înainte de a încerca din nou.

O siluetă sări din primul şi porni cu paşi hotărâţi prin norul de praf învolburat, înlăturându-l cu gesturi nervoase. Barbie ar fi recunoscut oriunde acea formă îndesată şi scundă. În timp ce se apropia, Cox încetini şi întinse o mână înainte, ca un orb care caută obstacole într-un spaţiu nefamiliar. Apoi, începu să şteargă praful de pe partea dinspre el a Domului.

— Mă bucur că te văd respirând aer curat, colonele Barbara.

— Într-adevăr.

Cox îşi mută privirea.

— Bună dimineaţa, domnişoară Shumway. Vă salut şi pe voi, ceilalţi Prieteni ai lui Barbara. Vreau să aud totul, dar va trebui să ne grăbim – avem un mic spectacol în cealaltă parte a oraşului, şi nu doresc să pierd începutul.

Arătă cu degetul mare înapoi, unde descărcatul începuse deja: zeci de ventilatoare Air Max, cu generatoarele anexe. Erau mari, văzu Barbie uşurat, genul folosit la uscarea terenurilor de tenis şi a locurilor de popas ale pistelor de curse, după ploi abundente. Fiecare era prins pe câte o platformă cu două roţi. Generatoarele păreau să aibă cel mult douăzeci de cai-putere. Spera să fie de ajuns.

— Mai întâi, vreau să-mi spui că *alea* nu vor fi necesare.

— Nu ştiu sigur, răspunse Barbie, dar mă tem că s-ar putea să fie. N-ar strica să mai aduceţi şi în partea dinspre 119, unde oamenii din oraş se întâlnesc cu rudele.

— Cam pe diseară, spuse Cox. E tot ce putem face.

— Luaţi şi unele de-aici, propuse Rusty. Dacă avem nevoie de toate, înseamnă că oricum am intrat în rahat pân-la gât.

— Nu se poate, fiule. Poate dac-am avea cum s-o tăiem de-a dreptul, prin spaţiul aerian de deasupra oraşului, dar atunci n-ar mai fi nicio problemă, nu? Iar dacă instalăm un şir de ventilatoare industriale, alimentate cu generatoare, în locul în care vin vizitatorii, ar însemna să ne cam dăm planurile peste cap. Nimeni n-ar mai putea să audă nimic. Puicuţele astea fac *gălăgie.*

Se uită la ceas.

— Şi-acuma, cât de mult îmi puteţi spune în cincisprezece minute?

HALLOWEEN ÎNAINTE DE TERMEN

1

La opt fără un sfert, Honda Odyssey Green aproape nouă a Lindei Everett ajunse la rampa de încărcare din spatele magazinului universal Burpee’s. Thurse stătea pe locul din dreapta. Cei mici (mult prea tăcuţi pentru nişte copii care pornesc într-o aventură) se aflau pe bancheta din spate. Aidan strângea în braţe capul lui Audrey. Audi, probabil simţind spaima băiatului, suporta cu răbdare.

Pe Linda încă o mai durea umărul, deşi luase trei aspirine, şi nu-şi putea şterge din minte chipul lui Carter Thibodeau. Nici mirosul: un amestec de transpiraţie şi colonie. Se tot aştepta să apară în spatele ei, cu una dintre maşinile poliţiei, blocându-le retragerea. *„Următoarea ţi-o trag drept în gaură. Chit că văd puştoaicele sau nu.”*

Şi ar fi fost în stare. Chiar ar fi făcut-o. Iar Linda, deşi nu putea ieşi complet din oraş, era înnebunită să se îndepărteze cât mai mult posibil de noul Vineri al lui Rennie.

— Ia un sul întreg şi foarfeca pentru metal, îi zise ea lui Thurse. Sunt sub cutia aia de lapte. Mi-a spus Rusty.

Thurston deschisese portiera, dar acum se opri.

— Nu pot să fac asta. Dacă mai are cineva nevoie de ele?

Linda nu voia să-nceapă o discuţie; probabil ar fi ajuns să ţipe la el, speriind copiii.

— Cum vrei, da’ hai mai repede. Timpul ne goneşte din urmă.

— Mă grăbesc cât pot.

Totuşi, păru să dureze o veşnicie până când Thurse tăie bucăţile de folie, iar Linda făcu eforturi ca să nu se aplece pe fereastră şi să-l întrebe dacă dintotdeauna fusese mocăit ca o babă sau era o chestie recentă.

„Ţine-ţi gura. Aseară a pierdut o fiinţă pe care o iubea.”

Da, şi dacă nu se grăbeau, ea putea pierde totul. Pe Main Street circulau deja destui oameni, îndreptându-se spre 119 şi ferma de lapte Dinsmore, hotărâţi să prindă cele mai bune locuri. Linda tresărea ori de câte ori când o maşină de poliţie anunţa prin megafon:

— MAŞINILE NU AU ACCES PE ŞOSEA! DACĂ NU AVEŢI HANDICAPURI FIZICE, TREBUIE SĂ MERGEŢI PE JOS.

Thibodeau era isteţ şi mirosise ceva. Dacă se întorcea şi vedea că furgonul ei dispăruse? Avea să-l caute?

Între timp, Thurse tot tăia bucăţi de folie din sulul pentru acoperiş. Se întoarse în loc, iar Linda crezu că terminase, dar nu făcea decât să măsoare din ochi lăţimea parbrizului. Începu să taie din nou. Încă o bucată. Poate chiar *încerca* s-o scoată din minţi. O bănuială tâmpită, dar odată ce-i intrase-n cap, nu mai ieşea de-acolo.

Încă îl mai simţea pe Thibodeau frecându-se de fundul ei. Îi simţea ţepii bărbii gâdilând-o. Degetele strângându-i sânul. Când îşi scosese blugii, încercase să nu se uite la ceea ce-i lăsase pe ei, dar nu reuşise. Cuvântul care-i venise-n minte era „lapţi” şi dusese o luptă scurtă, dar aprigă pentru a nu-şi da afară micul dejun. Ceea ce l-ar fi încântat, dac-ar fi ştiut.

Pe frunte-i apărură broboane de sudoare.

— Mami?

Vocea lui Judy, la ureche. Linda tresări, cu un mic ţipăt.

— Iartă-mă, n-am vrut să te sperii. Pot să mănânc ceva?

— Nu acum.

— De ce tot megafoneşte omul ăla?

— Iubito, acum nu pot vorbi cu tine.

— Ţi-e rău?

— Da. Puţin. Stai cuminte-acolo.

— Mergem să-l vedem pe tati?

— Da.

„Doar dacă nu ne prind şi nu mă violează sub ochii voştri.”

— Şi-acum, stai la un loc.

În sfârşit, Thurse reveni. Slavă Domnului pentru micile favoruri. Părea să aducă destule pătrate şi dreptunghiuri de plumb ca să blindeze un tanc.

— Vezi? N-a fost tocmai că… of, căca-m-aş.

Copiii chicotiră, cu un sunet care penetră creierul Lindei ca nişte zimţi de fierăstrău.

— O fisă-n borcanu’ de-njurături, domnu’ Marshall, comentă Janelle.

Thurse se uita în jos, surprins. Îşi înfipsese la centură foarfecele de tăiat metalul.

— Mă duc să le pun sub cutia de lapte…

Fără să-l lase să termine, Linda smulse perechea de foarfeci, îşi stăpâni impulsul momentan de a i le înfige până la plăsele în pieptul lui îngust – cu un autocontrol admirabil, îşi spuse ea – şi coborî să le ducă personal.

În acel moment, un autovehicul veni în spatele furgonului, blocându-i accesul spre West Street, singura ieşire din acea fundătură.

2

În capătul de sus al Town Common Hill, chiar sub intersecţia în Y unde Highland Avenue se bifurca din Main Street, Hummerul lui Jim Rennie staţiona cu motorul în ralanti. De jos se auzeau instrucţiunile amplificate ca oamenii să coboare din maşini şi să meargă mai departe pe jos, dacă nu aveau vreo infirmitate fizică. Mulţi mergeau pe trotuare, în mare parte cu rucsacuri în spate. Big Jim îi privea cu acel gen de dispreţ îndurător pe care-l simt doar îngrijitorii ce-şi fac treaba nu din compasiune, ci numai din conştiinciozitate.

Carter Thibodeau venea în contra curentului. Mergea prin mijlocul străzii, când şi când dând la o parte pe câte

cineva din drum. Ajunse la Hummer, se aşează pe locul din dreapta şi-şi şterse fruntea de transpiraţie cu antebraţul.

— Dom'le, ce bine-i când ai aer condiţionat. Nu-i nici opt dimineaţa, şi-afară tre' să fie deja vreo şapteşcinci de grade. Iar aerul miroase ca o scrumieră de căcat… Scuze pentru limbaj, şefu'.

— Ce noroc ai avut?

— Nasol. Am vorbit cu agenta Everett… cu *fosta* agentă Everett. Ceilalţi sunt pierduţi în peisaj.

— Ştie ceva?

— Nu. N-are nicio veste de la doc. Iar Wettington a tratat-o ca pe o ciupercă, a ţinut-o-n beznă şi i-a vândut gogoşi.

— Eşti sigur?

— Mda.

— Erau cu ea şi puştoaicele?

— Îhî. Şi tipul ăla hippy. Cel care ţi-a pus la punct ticăitoarea. Plus cei doi puşti pe care i-au găsit Junior şi Frankie la Pond.

Rămase puţin pe gânduri.

— Acuma, că gagică-sa-i moartă şi bărbatu' ei s-a dus, cred că ăştia doi au să şi-o tragă de le-or ieşi ochii, pân' l-a sfârşitu' săptămânii. Dacă vrei să-i mai fac o vizită, şefu', mă duc.

Big Jim ridică doar un singur deget de pe volan, pentru a-l clătina scurt, semn că nu era necesar. Altceva îl preocupa.

— Ia uită-te la ei, Carter.

Poliţistul nici n-ar fi putut să nu se uite. Traficul pietonal spre ieşirea din oraş se îndesea din minut în minut.

— Cei mai mulţi vor fi la Dom în jurul orei nouă, iar dracii-bumbacii de neamuri ale lor n-au să sosească până la zece. Cel mai devreme. La ora aia, au să moară de sete. Pe la amiază, cei care nu s-au gândit să-şi ia apă cu ei vor bea pişu de vacă din iazul lui Alden Dinsmore, Dumnezeu să-i binecuvânteze. Iar Dumnezeu *trebuie* să-i binecuvânteze,

fiindcă majoritatea sunt prea nătărăi şi prea agitaţi ca să fure.

Carter râse scurt, lătrător.

— Cu ăştia avem de-a face, continuă Rennie. Cu gloata. Cu dracii-bumbacii din pleava societăţii. Ce vor, Carter?

— Nu ştiu, şefu'.

— Ba sigur că ştii. Vor mâncare, Oprah, muzică country şi un pat cald în care să facă urât când apune soarele. Ca să aducă pe lume cât mai mulţi ca ei. Şi, pe Dumnezeul meu, uite că mai vine un membru al tribului.

Era şeful Randolph, care urca greoi panta, ştergându-şi cu o batistă chipul înroşit de efort.

Între timp, Big Jim intrase complet în dispoziţia de a ţine predici.

— Datoria noastră, Carter, este să avem grijă de ei. Poate nu ne place, poate nu tot timpul credem că merită, dar este sarcina pe care ne-a încredinţat-o Dumnezeu. Numai că, pentru ca s-o putem face, trebuie să avem grijă de noi înşine mai întâi, şi de-asta acum două zile au fost aduse în biroul Funcţionarului Public, de la Primărie, multe fructe şi legume proaspete de la Food City. Nu ştiai, este? Ei bine, e-n regulă. Eşti cu un pas înaintea lor, iar eu sunt cu un pas înaintea ta, şi aşa e firesc să fie. Lecţia este cât se poate de simplă: Domnul îi ajută pe aceia care se ajută singuri.

— Am înţeles.

Randolph ajunse la ei. Gâfâia, avea cearcăne sub ochi şi părea să fi slăbit. Big Jim apăsă pe butonul pentru coborârea geamului.

— Intră-n maşină, şefule, şi trage o porţie de aer condiţionat.

Iar când Randolph porni spre scaunul din faţă, dreapta, Big

Jim adăugă:

— Nu, acolo stă Carter.

Zâmbi.

— Treci în spate.

3

Maşina care se oprise în spatele furgonului Odyssey nu era a poliţiei, ci o ambulanţă de la spital. La volan se afla Dougie Twitchell. Ginny Tomlinson stătea pe locul din dreapta, cu un bebeluş adormit pe genunchi. Portierele din spate se deschiseră şi coborî Gina Buffalino. Încă mai avea pe ea uniforma în dungi. Fata care o urma, Harriet Bigelow, purta blugi şi un tricou pe care scria: „ECHIPA OLIMPICĂ DE SĂRUTĂRI A SUA.”

— Ce… ce…

Linda nu părea capabilă de mai mult. Inima-i bătea nebuneşte, iar sângele-i vuia prin cap atât de tare, încât parcă-şi simţea timpanele vibrând.

— A sunat Rusty, spuse Twitch, şi ne-a zis să ne ducem în livada de pe Black Ridge. Nici măcar nu ştiam că e o livadă acolo, da’ Ginny ştia, şi… Linda? Scumpo, eşti albă ca o stafie.

— N-am nimic, răspunse Linda – şi-şi dădu seama că era cât pe ce să leşine.

Se ciupi de lobii urechilor, un truc pe care-l învăţase demult, de la Rusty. La fel ca multe dintre remediile lui populare (un altul era bătutul cucuielor cu cotorul unei cărţi groase), avu efect. Când vorbi din nou, vocea-i părea mai normală şi oarecum mai *reală:*

— V-a spus să treceţi mai întâi pe-aici?

— Da. Ca să luăm nişte din-aia, arătă el spre sulul de pe rampă. Doar pentru siguranţă, aşa a zis. Da’ o s-am nevoie de foarfeca aia.

— Unchiule Twitch! exclamă Janelle şi se repezi în braţele lui.

— Care-i treaba, Tigroaico Lily?

O îmbrăţişă, o legănă, apoi o puse jos. Janelle se uită spre bebeluşul de pe locul din dreapta.

— Cum o cheamă?

— Cum *îl* cheamă, o corectă Ginny. Little Walter…

— Mişto!

— Jannie, treci înapoi în maşină, e timpul să plecăm, o chemă Linda.

— Şi de spital cine are grijă? întrebă Thurse.

Ginny făcu o mutră încurcată.

— Păi, nimeni… Da’ Rusty a zis să nu ne facem griji, dacă nu e niciun pacient care să aibă nevoie de îngrijire continuă… Şi, în afară de Little Walter, nu mai era nimeni acolo. Aşa că am înhăţat copilul şi am tuns-o. Poate reuşim să ne întoarcem mai târziu, zice Twitch.

— Măcar *cineva* ar trebui s-o facă, bodogăni Thurse, morocănos; arţagul, după cum observase Linda, părea să fie poziţia de repliere permanentă a lui Thurston Marshall. Trei sferturi din oraş au luat-o la trap pe 119, spre Dom. Calitatea aerului e proastă, iar pe la ora zece, când vin autobuzele cu vizitatorii, o s-ajungă la treizeci de grade Celsius. Dacă Rennie şi cohortele lui au pregătit ceva adăposturi, eu n-am auzit. Până la apusul soarelui, multora li se va face rău. Cu puţin noroc, doar insolaţie şi astm, însă ar putea s-apară şi câteva atacuri de cord.

— Fraţilor, poate-ar fi mai bine să ne întoarcem, propuse Gina. Mă simt ca un şobolan care părăseşte corabia.

— Nu! replică Linda atât de tăios, încât toţi se uitară la ea – chiar şi Audi. Rusty a spus c-o să se întâmple ceva rău. S-ar putea să nu fie azi… dar se poate să şi fie, aşa a zis. Luaţi-vă plumbul pentru ferestrele ambulanţei, şi *duceţi-vă.* Eu n-am curaj să mai aştept pe-aici. Unul dintre malacii lui Rennie a venit pe la mine azi-dimineaţă şi dacă mai trece pe-acolo şi vede că maşina nu mai e…

— Mergeţi, mergeţi, o întrerupse Twitch. Uite, scot ambulanţa ca să puteţi ieşi. N-o luaţi pe Main Street, deja e balamuc acolo.

— Pe Main Street, prin faţa prăvăliei de gabori? întrebă Linda, aproape cutremurându-se. Nu, mulţumesc. Taxiul lu’ mama o ia pe West Street, până la Highland.

Twitch trecu iar la volanul ambulanţei, iar cele două surori urcară din nou, aruncându-i Lindei o ultimă privire plină de îndoială, peste umăr.

Femeia aşteptă un moment, uitându-se mai întâi la bebeluşul care dormea, transpirat, apoi la Ginny.

— Poate vă duceţi înapoi la spital diseară, tu şi Twitch, ca să vedeţi cum mai stau lucrurile. Ziceţi c-aţi primit un telefon şi v-aţi dus tocmai în Northchester sau ceva. Numai, orice-aţi face, nu suflaţi o vorbă despre Black Ridge.

— Bine.

„Uşor de zis”, se gândi Linda. *„S-ar putea să nu vă mai ţineţi gura aşa de uşor, dacă vă treziţi cocoşaţi de Carter Thibodeau peste o chiuvetă.”*

O împinse pe Audrey înapoi, închise portiera glisantă şi se aşeză la volan.

— Hai să plecăm de-aici, spuse Thurse, urcându-se lângă ea. N-am mai fost aşa paranoid de pe vremea când mergeam la mitinguri neautorizate pentru pace.

— Bun. Fiindcă paranoia perfectă înseamnă luciditate perfectă. Scoase furgonul din curte, pe lângă ambulanţă, şi porni pe West Street.

4

— Jim, spuse Randolph, de pe bancheta din spate a Hummerului, m-am gândit la raidul ăsta..

— Ei, nu mai spune. Şi de ce nu ne învredniceşti cu roadele gândirii tale, Peter?

— Sunt şeful Poliţiei. Dacă-i vorba să aleg între controlul mulţimii de la Ferma Dinsmore şi un atac asupra unui laborator de droguri unde pot fi toxicomani înarmaţi care păzesc substanţe ilegale… ei bine, ştiu ce-mi dictează simţul datoriei. Să spunem doar atât.

Big Jim Rennie descoperi că n-avea chef să discute în contradictoriu. Conflictele cu tâmpiţii erau contraproductive. Randolph habar n-avea ce fel de arme

puteau fi depozitate în studioul radio. La drept vorbind, nici Big Jim nu prea ştia (nu putea spune ce-o fi trecut Bushey pe notele de plată ale corporaţiei), dar cel puţin îşi imagina tot ce putea fi mai rău, o realizare mintală de care tăntălăul ăla în uniformă nu părea capabil. Iar dacă lui Randolph i se întâmpla ceva… ei bine, nu hotărâse deja că tânărul Thibodeau i-ar fi fost un înlocuitor mult mai adecvat?

— În regulă, Pete, spuse el. Departe de mine gândul de a te împiedica să-ţi faci datoria. Eşti noul comandant, cu Fred Denton ca secund. Asta te mulţumeşte?

— Mă mulţumeşte-al naibii! îşi umflă Randolph pieptul, arătând ca un cocoş gras gata să cânte. Big Jim, deşi nu era renumit pentru simţul umorului, îşi înăbuşi râsul…

— Atunci, du-te la departamentul poliţiei şi începe să-ţi aduni echipa. Camioane municipale, nu uita.

— Corect! La amiază, atacăm! declară Randolph, agitându-şi pumnul.

— Luaţi-o prin pădure.

— Ei, Jim, şi despre asta voiam să-ţi vorbesc. Mi se pare puţin cam complicat. Pădurile alea din spatele postului de radio sunt destul de încâlcite… cresc pe-acolo oţetari otrăvitori… şi stejari otrăvitori, care-s şi mai peri…

— Există un drum de acces, i-o reteză Big Jim, care ajungea la capătul răbdării. O luaţi pe-acolo şi le cădeţi în spate.

— Bine, da'…

— Un glonţ în cap ar fi mult mai rău decât o pişcătură de oţetar. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, Pete. Mă bucur că eşti aşa de…

Că era aşa de… cum? Îngâmfat? Ridicol? Idiot?

— Aşa de super-total, completă Carter.

— Mulţumesc, Carter, mi-ai luat vorba din gură. Pete, să-i spui lui Henry Morrison că acum el e şeful cu controlul mulţimii de pe 119. *Şi s-o luaţi pe drumul de acces.*

— Eu, totuşi, cred că…

— Carter, deschide-i portiera.

5

— O, Doamne, murmură Linda şi coti la stânga. Furgonul se hurducă peste bordură, la nicio sută de metri distanţă de intersecţia între Main şi Highland. Toate cele trei fetiţe râseră, dar micul Aidan, sărăcuţul, se sperie şi iar apucă strâns în braţe capul îndurătoarei Audrey.

— Ce? se răsti Thurse. *Ce e?*

Linda parcă pe iarba din faţa unei case, după un copac. Era un stejar măricel, dar şi furgonul era destul de mare, iar arborele îşi pierduse aproape toate frunzele. Linda ar fi vrut să creadă că erau bine camuflaţi, dar nu putea.

— Drept în mijlocul afurisitei de intersecţii stă al naibii Hummer al lui Rennie.

— Mamă, ce-ai mai înjurat! remarcă Judy. *Două* fise în borcanul de-njurături.

Thurse îşi lungi gâtul, să vadă mai bine.

— Eşti sigură?

— Crezi că mai are cineva din oraş o namilă de maşină ca aia?

— Fi-ţi-ar…

— Borcănelu’! exclamară într-un glas Judy şi Jannie.

Linda simţi că i se lipea limba de cerul gurii tot mai uscate. Thibodeau tocmai cobora de pe locul din dreapta al maşinii lui Rennie – şi dacă se uita spre ei…

„Dacă ne vede, trec cu maşina peste el”, îşi spuse. Ideea o liniştea într-un anumit mod pervers.

Thibodeau deschise portiera din spate şi coborî Peter Randolph.

— Uite, omul ăla îşi scoate pantalonii din popou, informă Alice Appleton pe toată lumea. Asta-nseamnă că te duci la cinema, aşa zice mama.

Thurston Marshall izbucni în hohote, iar Linda, care ar fi spus că nu-i mai rămăsese nicio resursă pentru râs, i se alătură. Curând, râdeau cu toţii, până şi Aidan, care habar n-avea ce-i amuzase. Linda nu era sigură nici de ea însăşi.

Randolph porni pe jos spre poalele pantei, continuând să se tragă de pantalonii uniformei. Nu exista niciun motiv de râs, iar asta-l făcea să fie şi mai rizibil.

Nevrând să se lase mai prejos, Audrey începu să latre.

6

Undeva, lătra un câine.

Big Jim îl auzea, dar nu se osteni să se uite. Spectacolul lui Peter Randolph coborând panta îi dădea o stare nemaipomenită.

— Ia uite la el cum îşi scoate pantalonii din fund, comentă Carter. Taică-meu spunea că asta înseamnă că te duci la film.

— Singurul loc în care se duce e WCIK, replică Big Jim, iar dacă e atât de căpos, încât să atace frontal, s-ar putea să fie ultimul loc unde se mai duce vreodată. Hai să coborâm la primărie şi să vedem un timp carnavalul la televizor. Când ne plictisim, vreau să-l găseşti pe doctorul hippy şi să-i spui că, dacă încearcă s-o tulească undeva, îl prindem şi-l aruncăm în puşcărie.

— Am înţeles.

Era o misiune care nu-i displăcea. Poate-şi mai făcea puţin de cap şi cu fosta agentă Everett, de data asta, fără pantaloni pe ea…

Big Jim băgă maşina în viteză şi porni încet în josul colinei, claxonând oamenii care nu se dădeau la o parte din drum destul de repede.

De cum coti pe aleea primăriei, furgonul Odyssey străbătu intersecţia, spre ieşirea din oraş. Pe Upper Highland Street nu circulau pietoni, aşa că Linda acceleră imediat. Thurse Marshall începu să cânte *The Wheels on the Bus* şi, curând, copiii i se alăturară.

Linda, care simţea cum i se risipea spaima cu fiecare sută de metri parcursă, începu nu peste mult să cânte la unison cu ei.

7

Ziua de Vizită a sosit în Chester’s Mill şi un sentiment de anticipare însufleţită îi pătrunde pe oamenii care înaintează pe Şoseaua 119 spre Ferma Dinsmore, unde mitingul lui Joe McClatchey a ieşit atât de prost, cu doar cinci zile în urmă. Sunt plini de speranţă (deşi nu tocmai fericiţi), în pofida acelei amintiri – şi în ciuda zăpuşelii şi a aerului greu mirositor. Orizontul de dincolo de Dom se vede ca prin ceaţă, iar deasupra copacilor cerul s-a întunecat, din cauza particulelor acumulate. Când te uiţi drept în sus, e mai bine, dar tot nu-i în regulă; albastrul cerului are o tentă gălbuie, ca o peliculă de cataractă de pe ochiul unui bătrân.

— Aşa arăta cerul deasupra fabricilor de hârtie, în anii şaptezeci, când mergeau din plin, spune Henrietta Clavard – cea cu fundul nu tocmai rupt. Îi oferă sticla cu bere de ghimbir lui Petra Searles, care merge pe lângă ea.

— Nu mulţumesc, răspunde Petra. Am apă.

— I-ai pus şi votcă? se interesează Henrietta. Că eu, da. Jumi-juma, scumpo; eu îi zic Rachetă Seacă de Canada.

Petra ia sticla şi trage o duşcă sănătoasă.

— *Yow!* exclamă ea.

Henrietta dă din cap, cu un aer pragmatic.

— Da, cucoană. Nu-i cine ştie ce fiţoasă, da-ţi mai luminează ziua cât de cât.

Mulţi dintre pelerini duc în mâini pancarte pe care plănuiesc să le agite în faţa vizitatorilor din lumea exterioară (şi în faţa camerelor de luat vederi, desigur), la fel ca publicul de la un spectacol matinal live. Dar bannerele de la emisiunile TV de dimineaţă sunt toate vesele. Cele de-aici, în majoritate, nu prea sunt. Pe unele, rămase de la demonstraţia din duminica trecută, scrie: „LUPTAŢI CONTRA PUTERII!” şi „LĂSAŢI-NE AFARĂ, CE DRACU!?” Au mai apărut şi unele noi, care proclamă: „EXPERIMENT AL GUVERNULUI: *DE CE???”* şi „TERMINAŢI CU MUŞAMALIZAREA”, sau „SUNTEM

FIINŢE OMENEŞTI, NU COBAI”. Pe pancarta lui Johnny Carver scrie: „OPRIŢI CE FACE-ŢI PT DUMNEZEU!!! PÂNĂ NUI PREA TÂRZIU!!” Frieda Morrison întreabă – la fel de agramat, dar cu tot atâta patimă: „CRIMELE CUI L-E PLĂTIM” Bruce Yardley e singurul care adoptă o notă complet pozitivă. Pe pancarta lui, prinsă pe o prăjină de doi metri şi învelită în hârtie creponată bleu (la Dom, la va domina pe toate celelalte), scrie: „SALUT MAMĂ & TATĂ DIN CLEVELAND! VĂ IUBESC!”

Vreo nouă, zece inscripţii conţin citate şi trimiteri la scripturi. Bonnie Morrell, al cărei soţ e proprietarul atelierului de lemnărie din oraş, duce una care proclamă: **„NU-I** IERTAŢI, FIINDCĂ **ŞTIU** CE FAC!” Cea purtată de Trina Cale spune: „DOMNUL E PĂSTORUL MEU”, sub un desen reprezentând, probabil, o oaie, deşi e greu să fii sigur.

Pe pancarta lui Donnie Baribeau scrie doar atât: RUGAŢI-VĂ PENTRU NOI.

Marta Edmunds, cea care uneori are grijă de fetiţele soţilor Everett, nu se numără printre pelerini. Fostul ei soţ locuieşte în South Portland, dar ea se îndoieşte că va veni, şi dac-ar veni, ce să-i spună? „Eşti în urmă cu pensia alimentară, muistule?” Aşa că se duce pe Little Bitch Road, nu pe Şoseaua 119. Avantajul e că acolo nu trebuie să meargă pe jos. Îşi ia Acura (cu aerul condiţionat mergând din plin). Destinaţia ei este căsuţa confortabilă unde Clayton Brassey îşi trăieşte bătrâneţile. Este stră-stră-unchiul ei prin alianţă (sau cam aşa ceva) şi, cu toate că nu e tocmai sigură pe legăturile lor de rudenie, măcar ştie că are un generator. Dacă mai merge, va putea să se uite la televizor. Şi mai vrea şi să se asigure că Unchiul Clay e bine – sau atât cât se poate de bine, când ai o sută cinci ani şi mintea făcută păsat de ovăz Quaker.

Clayton Brassey nu e deloc OK. A renunţat la cinstea de a fi cel mai bătrân orăşean în viaţă. Stă în fotoliul lui preferat din living, ţinându-şi în poală vasul cu smalţul ciobit, pentru

urinat, şi e rece ca un lemn. Bastonul *Boston Post* e rezemat de perete, alături. Nell Toomey, stră-strănepoata şi principala lui îngrijitoare, nu se vede nicăieri; s-a dus la Dom, cu fratele şi cumnata ei.

— Ăă, Unchiu'… Îmi pare rău, dar probabil că era timpul, spune Marta.

Intră în dormitor, ia un cearşaf curat din şifonier şi-l aruncă peste bătrân. Rezultatul îl face să arate cam ca o mobilă acoperită, într-o casă abandonată. Un dulăpior, eventual. Marta aude zgomotul generatorului din spate şi-şi zice: ei, şi? Deschide televizorul, pune pe CNN şi se aşază pe canapea. Ceea ce se întâmplă pe ecran aproape o face să uite că-i ţine companie unui cadavru.

Este o imagine aeriană, filmată cu un teleobiectiv puternic, dintr-un elicopter care zboară pe deasupra pieţei de vechituri din Motton unde vor parca autobuzele. Primii localnici din Chester's Mill au ajuns deja la Dom. În spatele lor vine coloana: două benzi de asfalt pline pe toată lăţimea şi întinzându-se până la Food City. Asemănarea cu un convoi de furnici sare în ochi.

Un comentator de ştiri turuie, folosind cuvinte ca „minunat" şi „uluitor". A doua oară când spune: „N-am mai văzut niciodată aşa ceva", Marta opreşte sonorul, gândindu-se: *„Nimeni n-a mai văzut, tăntălăilor."* Vrea să se ridice şi să se uite ce-o fi de mâncare pe la bucătărie (poate că nu e tocmai frumos, cu un mort în cameră, da-i e foame, fir-ar să fie), când imaginea de pe ecran se caşetează. În stânga, un alt elicopter urmăreşte acum coloana de autobuze care ies din Castle Rock, iar pe burtieră scrie: „VIZITATORII VOR SOSI LA SCURT TIMP DUPĂ ORA 10:00."

Are timp să-şi pună o gustare, în fond. Marta găseşte crochete, unt de arahide şi, spre marea ei încântare, trei sticle de bere Budweiser rece. Le duce pe toate înapoi în living, pe o tavă, şi se instalează.

— Mersi, Unchiu', spune ea.

Chiar şi cu sonorul închis, *mai ales* cu sonorul închis, imaginile juxtapuse sunt captivante, hipnotice. Când prima bere îşi face efectul (înveselind-o!), Marta îşi dă seama că e ca şi cum ar aştepta ca o forţă irezistibilă să întâlnească un obiect de neclintit şi se întreabă dacă impactul va fi exploziv.

Nu departe de mulţimea care soseşte, pe gorganul unde a săpat mormântul tatălui său, Ollie Dinsmore stă rezemat în cazma, privind cum se adună oamenii: două sute, apoi patru sute, apoi opt. Opt sute cel puţin. Vede o femeie cu copilul în cârcă, într-unul dintre acele port-bebe-uri Papoose, şi se întreabă dacă nu cumva e nebună, să vină cu un copil atât de mic într-o asemenea căldură, fără măcar o pălărioară pe cap. Orăşenii sosiţi stau în soarele pâclos, aşteptând neliniştiţi autobuzele. Ollie îşi imaginează ce drum trist şi încet îi aşteaptă la întoarcere, după ce euforia se va stinge. Atâta distanţă, până înapoi acasă, prin căldura sufocantă de la sfârşitul după-amiezii. Apoi, revine la ceea ce făcea.

În spatele mulţimii tot mai numeroase, pe ambele acostamente ale Şoselei 119, poliţiştii – vreo duzină de agenţi, în majoritate dintre cei noi, conduşi de Henry Morrison – şi-au parcat maşinile, cu girofarurile în funcţiune. Ultimele două maşini de poliţie sosesc cu întârziere, fiindcă Henry le-a ordonat să ia în portbagaje containere cu apă, de la cişmeaua pompierilor unde, după cum a descoperit el, generatorul nu numai că merge, dar pare să mai poată rezista încă vreo două săptămâni. Nu e nici pe departe destulă apă, o cantitate prostesc de mică faţă de proporţiile mulţimii, dar mai mult de-atât n-au ce să facă. O vor păstra pentru oamenii care leşină din cauza soarelui. Henry speră să nu fie mulţi, dar ştie că tot au să leşine câţiva şi-l blestemă pe Jim Rennie pentru că n-a luat măsuri pregătitoare. Ştie că lui Rennie puţin îi pasă, ceea ce, după părerea lui, agravează neglijenţa.

A pornit cu Pamela Chen, singura dintre noile „ajutoare speciale” în care are deplină încredere, iar când vede cât de imensă e mulţimea, îi spune să telefoneze la spital. Ar trebui să vină ambulanţa, pentru orice eventualitate. Pamela revine peste cinci minute, cu o veste pe care Henry o găseşte pe cât de incredibilă, pe atât de puţin surprinzătoare. La telefonul recepţiei a răspuns o pacientă – o tânără care s-a internat în aceeaşi dimineaţă, cu o fractură de antebraţ. Spune că tot personalul medical e plecat, cu tot cu ambulanţă.

— E pur şi simplu nemaipomenit, remarcă Henry. Sper ca talentele tale la acordat primul ajutor să fie la înălţime, Pammie, fiindcă s-ar putea să avem nevoie de ele.

— Eu ştiu să fac respiraţie artificială şi masaj cardiac, răspunde Pamela.

— Bun.

Henry arată spre Joe Boxer, dentistul iubitor de vafe Eggo. Boxer poartă o brasardă albastră şi, plin de importanţă, dirijează circulaţia oamenilor de pe ambele părţi ale drumului (cei mai mulţi nu-i dau nicio atenţie).

— Şi dacă e vreunul de-l dor dinţii, să i-i scoată papagalul ăla îngâmfat.

— Dac-o avea bani să-l plătească, replică Pamela, care s-a confruntat cu Joe Boxer când i-a crescut măseaua de minte, iar tipul a zis ceva despre „serviciu contra serviciu”, privindu-i sânii cu un aer care n-o încânta deloc.

— Cred că am în maşină o şapcă Red Sox, spune Henry. Dacă o găseşti, vrei să le-o duci ălora de-acolo? continuă el, arătând spre femeia pe care Ollie a observat-o deja, cea care ţine copilul cu capul gol. Pune-i-o copilului pe cap şi zi-i maică-sii că-i o idioată.

— Îi duc şapca, da’ aşa ceva nu-i spun, răspunde încet Pamela. E Mary Lou Costas. Are şaptişpe ani, a fost măritată cam un an c-un camionagiu aproape de două ori mai în vârstă decât ea şi probabil speră că va veni s-o vadă.

Henry oftează.

— Tot idioată rămâne, dar cred că la şaptesprezece ani aşa suntem toţi.

Şi încă mai vin. Un bărbat pare să nu aibă apă la el, dar ţine în mâini o boxă mare din care urlă predica de la WCIK. Doi oameni care au venit cu el desfăşoară un banner cu inscripţia „VĂ RUGĂM SALVA-ŢINE” scrisă stângaci.

— O să iasă nasol, murmură Henry – şi, desigur, are dreptate; atâta numai că nu ştie *cât de* nasol.

Mulţimea tot mai numeroasă aşteaptă în soare. Cei cu băşica mai slabă o iau spre tufişurile din partea apuseană a drumului, să se uşureze. Majoritatea se zgârie înainte de a se rezolva. O femeie supraponderală (Mabel Alston; mai suferă şi de dia-Betty, cum îi zice ea) îşi luxează glezna şi rămâne pe jos zbierând până vin doi bărbaţi şi o ridică din nou, pe piciorul nevătămat. Lennie Meechum, dirigintele poştei (cel puţin până săptămâna asta, când orice corespondenţă cu restul ţării s-a contramandat) ia cu împrumut un baston şi i-l oferă. Apoi, îi spune lui Henry că Mabel are nevoie de-o maşină care s-o ducă înapoi în oraş. Henry răspunde că nu se poate lipsi de niciuna. Va trebui să se aşeze undeva la umbră, adaugă el.

Lennie gesticulează spre ambele laturi ale drumului.

— În caz că n-ai observat, acolo-i o păşune, iar dincolo, pârloagă. De unde umbră?

Henry arată către Ferma Dinsmore.

— Acolo-i umbră destulă.

— La patru sute de metri distanţă! răspunde Lennie, indignat.

De fapt, sunt cel mult două sute de metri, dar Henry nu-l mai contrazice.

— Aşaz-o în maşina mea, pe locul din faţă.

— La soare e o căldură infernală, spune Lennie. O s-aibă nevoie de ventilaţie.

Da, Henry ştie că va avea nevoie de aer condiţionat, ceea ce-ar însemna să pornească motorul şi să consume benzină. Pe moment, nu duce lipsă – presupunând c-o pot scoate din

rezervoarele de la Gas and Grocery, mai bine zis – şi-şi zice că de asta va trebui să se ocupe mai târziu.

— Cheia e în contact, spune el. Pune pe răcoros, da?

Lennie înţelege şi se întoarce la Mabel, dar ea nu e gata să se mişte din loc, deşi s-a înroşit la faţă, iar sudoarea îi şiroieşte pe obraji.

— Încă n-am făcut! rage ea. Şi trebuie să *fac!*

Leo Lamoine, unul dintre agenţii cei noi, vine agale spre Henry, care s-ar putea lipsi de compania lui. Leo are o gulie pe post de creier.

— Cum a ajuns aici, mă nene? întrebă el.

Leo Lamoine e genul de om care le spune tuturor „mă nene”.

— Nu ştiu, dar cumva a reuşit, răspunde obosit Henry, simţind că-l apucă durerea de cap. Adună câteva femei s-o ducă în spatele maşinii mele şi s-o ţină cât face pipilică.

— Pe care, mă nene?

— Unele mai voinice, zice scurt Henry şi pleacă, înainte să-l biruie pofta irezistibilă de a-l pocni pe Leo Lamoine în nas.

— Ce fel de poliţie mai e şi asta? întreabă o femeie, în timp ce, împreună cu alte patru, o însoţeşte pe Mabel până după maşina trei, unde Mabel va face pipi ţinându-se de bară, sub protecţia cuviincioasă a celorlalte.

„Graţie lui Rennie şi Randolph, vitejii voştri conducători, e o poliţie complet nepregătită”, ar răspunde Henry, dar se abţine. Ştie că gura lui slobodă i-a creat probleme în seara trecută, când a propus ca Andrea Grinnell să vorbească până la capăt, aşa că spune numai atât:

— Singura pe care o avem.

La drept vorbind, majoritatea oamenilor, la fel ca garda feminină de onoare a lui Mabel, sunt mai mult decât dispuşi să se ajute între ei. Cei care n-au uitat să aducă apă o împart cu cei ce nu şi-au adus şi majoritatea sorb doar câte puţin. În fiecare mulţime există şi idioţi, iar cei de-aici beau cu poftă, pe negândite. Unii mestecă fursecuri şi crochete

care le vor spori setea. Fetiţa lui Mary Lou Costas începe să plângă nervos sub şapca Red Sox, care e mult prea mare pentru ea. Mary Lou a adus o sticlă de apă, iar acum începe să tamponeze gâtul şi obrajii încinşi ai copilului. Curând, sticla va fi goală.

Henry o apucă de braţ pe Pamela Chen şi arată din nou spre Mary Lou:

— Ia sticla aia şi umple-o de la noi. Şi-ncearcă să nu te vadă prea mulţi oameni, altfel o să ni se termine toată până la amiază.

Pamela se supune, iar Henry îşi zice: *„Avem măcar una care chiar ar putea fi o bună poliţistă de provincie, dacă şi-ar dori vreodată postul”.*

Nimeni nu se deranjează să se uite unde merge Pamela. Foarte bine. La apariţia autobuzelor, aceşti oameni vor uita complet de căldură şi sete – pentru un timp. Desigur, după ce pleacă vizitatorii… şi având în faţă un drum lung pe jos până înapoi în oraş…

Lui Henry îi vine o idee. Îşi trece în revistă „agenţii” şi vede mulţi tâmpiţi, dar şi câţiva oameni în care are încredere; Randolph i-a luat pe aproape toţi cei măcar pe jumătate normali într-un soi de misiune secretă. Henry crede că are legătură cu afacerea de care l-a acuzat Andrea pe Rennie, cea cu drogurile, dar nu-l interesează. Tot ce ştie este că nu-s aici, iar el nu poate face faţă singur misiunii.

Dar ştie cine ar putea şi-l cheamă.

— Ce vrei, Henry? întreabă Bill Allnut.

— Ai cheile de la şcoală?

Allnut, care de treizeci de ani e omul de serviciu al şcolii medii, dă din cap.

— Aici le am, se bate el cu palma peste inelul de chei care luceşte în soare. Le port mereu la mine, de ce?

— Ia maşina patru, şi întoarce-te în oraş cât poţi de repede, cu grijă să nu dai peste unii întârziaţi. Adu aici unul dintre autobuzele şcolii. Unul din alea cu patruzeci şi patru de locuri.

Bărbatul nu pare deloc încântat. Strânge din fălci, cu o expresie yankee pe care Henry, el însuşi yankeu, a văzut-o toată viaţa, o cunoaşte bine şi n-o poate suferi. E o mutră rău prevestitoare, care spune: *„Mă doare capu'd-ale mele, colega."*

— Ce? Ai înnebunit? Vrei să-i bagi pe toţi ăştia într-un singur autobuz?

— Nu pe toţi, doar pe cei care nu se vor mai putea întoarce singuri.

Henry se gândeşte la Mabel şi la fetiţa lui Mary Lou Costas, dar ştie că pe la trei după-amiază vor fi mult mai mulţi pe care n-o să-i mai ţină puterile deloc să facă tot drumul pe jos. Sau măcar o parte din el.

Bill Allnut strânge din fălci şi mai tare; acum, bărbia i se repede în faţă ca prova unui vapor.

— Nu merg, dom'le. Vin cei doi băieţi ai mei, cu nevestele, aşa au zis. Îşi aduc şi copiii. Nu vreau să-i pierd. Şi nici pe nevastă-mea n-o las singură. E cu nervii-n pioneze.

Henry ar vrea să-l zgâlţâie pentru cât de prost e (şi să-l strângă de gât, pentru cât e de egoist). În schimb, îi cere cheile, întrebându-l care e cea de la garaj. Pe urmă, îi spune să se ducă înapoi la nevastă-sa.

— Îmi pare rău, Henry, se scuză Allnut, da' tre' să-mi văd copiii şi nepoţii. Am şi eu dreptu' ăsta. Nu eu i-am chemat aici pe toţi slăbănogii, şontorogii şi orbeţii. De ce să plătesc eu că-s ei proşti?

— Corect, eşti un american de soi, nu încape nicio îndoială, replică Henry. Dispari din ochii mei.

Allnut deschide gura să protesteze, se gândeşte mai bine (poate întrezăreşte ceva pe chipul agentului Morrison) şi pleacă târându-şi picioarele. Henry ţipă după Pamela, care nu protestează când e trimisă înapoi în oraş, întrebând doar unde anume şi de ce. El îi explică.

— OK, dar… autobuzele alea au schimbător standard? Că dacă au, nu pot să şofez.

Henry îi strigă întrebarea lui Allnut, care stă lângă Dom cu soţia lui, Sarah, amândoi privind nerăbdători în lungul şoselei pustii dinspre Motton.

— Număru' Şaişpe-i standard! strigă Allnut. Toate alelalte-s automate! Şi zi-i să fie atentă la centură! Autobuzele ălea nu pornesc dacă şoferu' nu şi-o pune!

Henry o expediază pe Pamela, spunându-i să se grăbească pe cât de mult îi permite prudenţa. Vrea ca autobuzul să vină imediat.

La început, oamenii de lângă Dom stau în picioare, privind neliniştiţi către drumul pustiu. Cu timpul, cei mai mulţi se aşază. Cei care şi-au adus pături le întind pe jos. Unii îşi ţin umbră cu pancartele. Conversaţiile lâncezesc, iar vocea lui Wendy Goldstone se aude foarte clar când o întreabă pe prietena ei, Ellen, unde sunt greierii – din ierburile înalte nu se aude niciun ţârâit.

— Sau am surzit eu…?

N-a surzit. Greierii tac sau sunt morţi.

În studioul WCIK, spaţiul central, aerisit (şi răcoros) răsună de vocea lui Ernie „The Barrell" Kellogg şi ale His Delight Trio, cântând „Am primit un telefon din Cer şi la aparat era Iisus". Cei doi bărbaţi nu ascultă; se uită la televizor, tot atât de fascinaţi de imaginile de pe ecranul caşetat ca Marta Edmunds (care-i la al doilea Bud şi a uitat complet de cadavrul bătrânului Clayton Brassey acoperit cu cearşaful). Sunt la fel de captivaţi ca toţi telespectatorii din America şi – da – din întreaga lume.

— Uită-te la ei, Sanders, şopteşte Chef.

— Mă uit, răspunde Andy.

O ţine pe CLAUDETTE în poală. Chef i-a oferit şi două grenade de mână, dar de astă dată Sanders a refuzat. Se teme să nu-i smulgă uneia cuiul şi apoi să încremenească. A văzut chestia asta într-un film.

— E uluitor, dar nu crezi c-ar fi bine să ne pregătim pentru vizitatorii noştri?

Chef ştie că Andy are dreptate, dar îi e greu să-şi ia ochii de la ecran, unde elicopterul urmăreşte autobuzele şi marele car de televiziune din fruntea coloanei. Cunoaşte fiecare loc pe unde trec; sunt recognoscibile chiar şi de la înălţime. De-acum, vizitatorii se apropie.

„Cu toţii ne apropiem de-acum”, îşi spune el.

— Sanders!

— Ce-i, Chef?

Bărbatul îi întinde o cutie de Sucrets.

— „Nici piatra nu-i va ascunde, nici copacul mort nu le va da adăpost, nici greierele alinare.” Îmi scapă din care carte-i asta…

Andy deschide cutia, vede îndesate înăuntru şase ţigări groase, răsucite manual, şi-şi zice: *„Ăştia-s soldaţii extazului.”* E cel mai poetic gând din viaţa lui şi-i aduce lacrimi în ochi.

— Poţi să-mi dai un amin, Sanders?

— Amin.

Chef închide televizorul cu telecomanda. Ar vrea să vadă sosirea autobuzelor – drogat sau nu, paranoid sau nu, îi place la fel de mult ca oricui o revedere fericită –, dar oamenii cei amarnici pot veni în orice moment.

— Sanders!

— Da, Chef.

— Mă duc să scot din garaj camionul Mese Creştine pe Roţi şi să-l parchez în celălalt capăt al magaziei. Pot să stau în spatele lui şi să văd bine pădurea.

Îl ia pe RĂZBOINICUL LUI DUMNEZEU. Grenadele prinse de el se leagănă, zăngănind.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai sigur că pe-acolo au să vină. E un drum de acces. Probabil îşi imaginează că nu ştiu de el, dar…

Ochii lui roşii sticlesc.

— … Chef ştie mai multe decât crede lumea.

— Ştiu. Te iubesc, Chef.

— Mulţumesc, Sanders. Şi eu te iubesc. Dacă vin din pădure, îi las să iasă şi pe urmă-i cosesc ca pe spice la vremea secerişului. Da’ nu putem pune toate ouăle într-un singur coş. Aşa că vreau să te duci în faţă, unde-am stat prima dată. Dacă apar unii şi pe-acolo…

Andy o ridică pe CLAUDETTE.

— Exact, Sanders. Da’ să nu te pripeşti. Lasă-i să vină cât mai mulţi, până să deschizi focul.

— Aşa am să fac.

Uneori, Andy are senzaţia că totul e un vis; şi acum e unul dintre acele momente.

— Ca grânele la seceriş.

— Mda, foarteee. Da’ ascultă aici, că-i important, Sanders. Dacă m-auzi că-ncep să trag, nu veni imediat. Şi nici eu n-am să vin imediat dacă te-aud pe *tine* că tragi. S-ar putea să se prindă că nu suntem în acelaşi loc, da’ am eu un plan şi pentru asta. Poţi să fluieri?

Andy îşi înfige două degete în gură şi scoate un şuierat răsunător.

— Bravo, Sanders. E chiar uluitor.

— În gimnaziu am învăţat.

„Când viaţa era mult mai simplă”, se abţinu el să adauge.

— N-o faci decât dacă eşti în pericol să te învingă. Atunci, am să vin. Şi dacă m-auzi pe *mine* că fluier, alergi cât poţi de tare ca să-mi întăreşti poziţia.

— OK.

— Hai să fumăm una înainte, Sanders, ce zici?

Andy e de acord.

Pe Black Ridge, la marginea Livezii McCoy, şaptesprezece exilaţi din oraş stau profilaţi pe orizontul mânjit, ca indienii dintr-un western de John Ford. Cei mai mulţi se uită într-o tăcere fascinată la parada neauzită a oamenilor care merg pe Şoseaua 119. Sunt la aproape nouă kilometri distanţă, dar imensitatea mulţimii o face să sară în ochi.

Rusty e singurul care se uită la ceva aflat mai aproape, iar ceea ce vede îl umple de o asemenea uşurare, încât îi

vine să cânte. Un furgon Odyssey argintiu goneşte pe Black Ridge Road. I se opreşte respiraţia când se apropie de liziera pădurii şi de centura luminoasă, care a redevenit invizibilă. Are timp să-şi spună cât de oribil ar fi ca persoana de la volan – Linda, probabil – să leşine, cauzând un accident, dar imediat maşina trece de zona periculoasă. Parcă-parcă a oscilat puţin, dar Rusty ştie că s-ar putea să i se fi părut doar. În curând vor fi aici.

Stau la o sută de metri în stânga cutiei, totuşi Joe McClatchey are impresia c-o poate simţi: o mică pulsaţie care-i înghionteşte creierul la fiecare fulgerare a luminii de culoarea lavandei. E posibil doar să-i joace imaginaţia feste, deşi n-ar prea crede.

Barbie stă lângă el, cu braţul pe după umerii lui Donşoara Shumway. Joe îl bate pe umăr şi spune:

— Am o senzaţie nasoală, domnule Barbara. Toţi oamenii ăia la un loc… E *groaznic.*

— Aşa e, îi dă dreptate Barbie.

— Şi *ăia* se uită la ei. Capetele-de-piele. Le *simt.*

— Şi eu simt, confirmă Barbie.

— Şi eu, adaugă Julia, atât de încet, încât aproape că nu se aude.

În sala de şedinţe a Primăriei, Big Jim şi Carter Thibodeau privesc în tăcere cum imaginea caşetată de pe ecranul televizorului e înlocuită cu un cadru filmat de la sol. Iniţial, camera se cam zgâlţâie, ca atunci când se apropie o tornadă sau imediat după explozia unei maşini-capcană. Cerul, pietrişul, nişte picioare alergând… Cineva mormăie:

— Hai, mai repede!

Wolf Blitzer spune:

— Carul de reportaj a sosit. Operatorii se grăbesc, după cum vedeţi, dar sunt sigur că într-un moment… da. O, Doamne, ia priviţi!

Obiectivul se stabilizează spre sutele de locuitori din Chester’s Mill veniţi la Dom, chiar în timp ce aceştia se ridică în picioare. Parcă ar fi o adunare în aer liber a unor

credincioşi care tocmai şi-au terminat rugăciunea. Cei din faţă sunt împinşi spre Dom de cei din spate; Big Jim vede nasuri, obraji şi buze turtite, ca şi cum orăşenii ar fi înghesuiţi lângă un perete de sticlă. Un moment, simte că-l ia cu ameţeală, apoi îşi dă seama de ce: e prima oară când îl vede din exterior. Pentru întâia dată, devine conştient de enormitatea şi realitatea Domului. Pentru întâia dată, îi e cu adevărat frică.

Slab, uşor amortizat de Dom, se aude zgomotul unor focuri de pistol.

— Cred că aud împuşcături, spune Wolf. Anderson Cooper, le auzi şi tu? Ce se întâmplă?

Încet, ca şi cum ar vorbi din deşerturile Australiei, prin satelit, Cooper răspunde:

— Wolf, încă n-am ajuns, dar am un mic monitor şi se pare că…

— Acum văd şi eu, spune Wolf. Se pare că…

— Ăsta-i Morrison, comentează Carter. Are coaie, atâta pot să zic.

— De mâine, a zburat, replică Big Jim.

Carter îl priveşte, înălţând din sprâncene.

— Pentru ce-a zis aseară, la adunare?

Big Jim îşi îndreaptă spre el degetul arătător.

— Ştiam eu că eşti băiat deştept.

La Dom, Henry Morrison nu se gândeşte la întrunirea din seara trecută, nici la curaj, nici măcar că trebuie să-şi facă datoria; îşi spune că oamenii vor fi storciţi lângă Dom dacă nu face ceva, şi repede. Aşa că trage cu pistolul în sus. Urmându-i exemplul, alţi câţiva poliţişti – Todd Wendlestat, Rance Conroy şi Joe Boxer – fac la fel.

În locul strigătelor (şi al ţipetelor de durere ale oamenilor din faţă, care sunt striviţi) se lasă o tăcere şocată, iar Henry ordonă prin portavoce:

— RĂSPÂNDIŢI-VĂ! RĂSPÂNDIŢI-VĂ, CE DRACU’! E LOC PENTRU TOATĂ LUMEA, *NUMAI SĂ VĂ RĂSPÂNDIŢI ÎN PIZDA MĂ-SII DE TREABĂ!*

Obscenitatea are un efect calmant mai puternic decât împuşcăturile şi, cu toate că cei mai încăpăţânaţi rămân pe şosea (cu Bill şi Sarah Allnut în poziţii vizibile, alături de Johnny şi Carrie Carver), ceilalţi încep să se împrăştie pe lângă Dom. Unii o iau la dreapta, dar majoritatea aleg stânga, spre pajiştea lui Alden Dinsmore, pe unde-i mai uşor de mers. Henrietta şi Petra sunt printre ei, clătinându-se puţin, din cauza porţiilor liberale de Rachetă Seacă din Canada.

Henry Morrison îşi pune arma la loc în teacă şi le ordonă celorlalţi agenţi să facă şi ei acelaşi lucru. Wendlestat şi Conroy se supun, dar Joe Boxer îşi ţine mai departe în mână .38-ul cu ţeavă scurtă – cea mai tare poantă de sâmbătă seara pe care-a văzut-o Henry vreodată.

— Hai şi obligă-mă, se strâmbă el, iar Henry îşi zice: *„E un coşmar. O să mă trezesc curând, la mine-n pat, am să mă duc la geam şi-am să stau acolo privind o frumoasă zi de toamnă…”*

Mulţi dintre cei care au preferat să rămână la distanţă de Dom (un număr neliniştitor de mare se mai află în oraş, fiindcă au început problemele respiratorii) pot vedea totul la televizor. Vreo treizeci-patruzeci au gravitat spre Dipper’s. Tommy şi Willow Anderson s-au dus la Dom, dar au lăsat localul deschis şi televizorul pornit. Oamenii care se adună pe podeaua de esenţă tare se uită în tăcere, deşi unii lăcrimează. Imaginile de pe ecranul de înaltă definiţie sunt limpezi precum cristalul. Şi le frâng inimile.

Nu sunt singurii afectaţi de tabloul celor opt sute de oameni aliniaţi pe lângă bariera invizibilă, unii cu palmele proptite pe aer, după cum se pare. Wolf Bitzer spune:

— În viaţa mea n-am mai văzut un asemenea dor pe feţele unor oameni. Cred…

Vocea i se îneacă, apoi încheie:

— … Cred că e mai potrivit să lăsăm imaginile să vorbească de la sine.

Şi tace. Scena nu are nevoie de nicio descriere.

La conferinţa de presă, Cox a spus: *„Vizitatorii vor debarca şi vor merge pe jos... li se va permite accesul până la doi metri de Dom. Considerăm că e o distanţă sigură...”* Evident, nici vorbă de aşa ceva. Imediat ce portierele autobuzelor se deschid, se revarsă torente de oameni, strigând numele celor mai dragi şi mai apropiaţi. Unii cad şi sunt călcaţi în picioare (unul îşi va pierde viaţa în această debandadă, iar paisprezece vor fi răniţi, dintre care şase grav). Soldaţii care încearcă să blocheze accesul spre zona moartă de lângă Dom sunt daţi la o parte. Panglicile galbene pe care scrie „NU DEPĂŞIŢI” sunt smulse şi dispar în praful stârnit de picioarele care aleargă. Nou-sosiţii dau năvală şi se răsfiră pe partea lor, cei mai mulţi plângând şi toţi strigându-şi soţiile, soţii, bunicii, fiii, fiicele, logodnicele. Patru oameni au minţit în legătură cu diversele lor dispozitive medicale electronice sau au uitat de ele. Trei mor pe loc; al patrulea, care nu-şi văzuse implantul auditiv cu baterii pe lista obiectelor interzise, o să zacă în comă o săptămână, înainte de a sucomba de pe urma hemoragiilor cerebrale multiple.

Puţin câte puţin, se dispun într-o oarecare ordine, iar camerele de televiziune înregistrează totul. Îi observă pe orăşeni şi vizitatori cum îşi apasă palmele de peretele invizibil dintre ele; îi văd cum încearcă să se sărute; examinează bărbaţi şi femei care plâng privindu-se în ochi; îi remarcă pe cei care leşină, atât sub Dom, cât şi afară, şi pe cei care cad în genunchi şi se roagă faţă-n faţă, cu mâinile împreunate; îl imortalizează pe omul de afară care începe să bată cu pumnii în ceea ce-l ţine despărţit de soţia lui însărcinată, până când pielea îi cedează şi sângele ţâşneşte în aer; trag cu ochiul la bătrâna care încearcă să-şi treacă degetele, cu vârfurile albite şi aplatizate de suprafaţa nevăzută, pe fruntea nepoatei sale ce suspină.

Elicopterul presei decolează din nou şi zboară încet, transmiţând imagini ale unui şarpe uman dublu care se întinde pe o distanţă de patru sute de metri. În partea

dinspre Motton, frunzele sunt învăpăiate, dansând în culorile de la sfârşitul lunii octombrie; pe partea oraşului Chester’s Mill atârnă inerte. În spatele orăşenilor – pe drum, pe câmpii, prin tufişuri – zac zeci de pancarte aruncate pe jos. În acest moment al reîntâlnirii (dacă i se poate spune reîntâlnire), toate politicile şi protestele au fost date uitării.

Candy Crowley spune:

— Wolf este fără îndoială cel mai straniu şi mai trist eveniment la care am asistat în toţi anii de când sunt reporter.

Şi totuşi, fiinţele omeneşti sunt foarte adaptabile şi, puţin câte puţin, surescitarea şi stranietatea încep să dispară. Revederile se combină cu vizitele. Iar în spatele vizitatorilor, cei care au fost doborâţi – de ambele părţi ale Domului – sunt duşi pe braţe. În partea dinspre Chester’s Mill nu există niciun cort al Crucii Roşii. Poliţiştii îi culcă în puţina umbră de lângă maşinile lor, ca s-o aştepte pe Pamela Chen şi autobuzul şcolii.

La secţia de poliţie, cei din grupul pregătit pentru raidul de la WCIK se uită cu aceeaşi fascinaţie tăcută ca tuturor celorlalţi. Randolph îi lasă; mai au puţin timp. Verifică numele de pe listă, apoi îi face semn lui Freddy Denton să-l urmeze pe treptele de la intrare. Se aştepta ca acesta să protesteze că n-a primit funcţia de comandant al misiunii (toată viaţa, Peter Randolph i-a judecat pe ceilalţi după sine însuşi), dar nici vorbă. E o treabă mult mai grea decât scosul beţivanilor bătrâni din magazinele cu preţ redus, iar Freddy e încântat să scape de o asemenea responsabilitate. Nu l-ar deranja ca laudele să-i revină lui, dacă merge totul bine, dar dacă nu iese? Randolph nu-şi face asemenea probleme. Un scandalagiu fără slujbă şi un farmacist manierat şi blajin care n-ar zice „căcat” nici dacă l-ar găsi-n farfurie? Ce-ar putea ieşi prost?

Iar Freddy descoperă, în timp ce aşteaptă amândoi pe treptele pe unde s-a rostogolit Piper Libby nu cu mult timp

în urmă, că n-o să se poată eschiva complet de la rolul de conducător. Randolph îi dă o hârtie. Pe ea sunt scrise şapte nume. Unul este al lui Freddy. Ceilalţi şase sunt Melvin Searles, George Frederick, Marty Arsenault, Aubrey Towle, Stubby Norman şi Lauren Conree.

— Vei merge cu grupul ăsta pe drumul de acces, îi spune Randolph. Îl ştii?

— Mda, porneşte din Little Bitch, în partea asta a oraşului. Tatăl lui Sam Jeg a bătătorit porţiunea a…

— Nu mă interesează cine-a bătătorit-o, îl întrerupe Randolph, mergeţi doar până la capătul drumului. La amiază, îţi duci oamenii prin fâşia de pădure de-acolo. O să ieşiţi în spatele postului de radio. La *amiază,* Freddy. Asta înseamnă niciun minut înainte sau după.

— Credeam că era vorba să mergem *cu toţii* pe-acolo, Pete.

— S-au schimbat planurile.

— Şi Big Jim ştie că s-au schimbat?

— Big Jim e Ales, Freddy. Şeful Poliţiei sunt eu. Şi mai sunt şi superiorul tău, aşa că eşti bun să taci din gură şi să asculţi?

— Scu-zee, zice Freddy şi-şi pune mâna pâlnie la ureche, cu un aer cel puţin obraznic.

— Voi parca maşina pe drumul care trece prin *faţa* postului de radio. O să-i iau cu mine pe Stewart şi Fern. Şi pe Roger Killian. Dacă Bushey şi Sanders sunt atât de proşti, încât să vă opună rezistenţă – dacă auzim focuri de armă din dosul studioului, cu alte cuvinte –, vom năvăli toţi trei şi le cădem în spate. Ai înţeles?

— Mda…

Lui Freddy planul chiar i se pare destul de bun.

— În regulă, hai să ne sincronizăm ceasurile.

— Ăă… poftim?

Randolph oftează.

— Să ne potrivim ceasurile la secundă, pentru ca momentul amiezei să vină în acelaşi timp la amândoi.

Freddy e tot nedumerit, dar se conformează.

Din staţia de emisie-recepţie, cineva, pare să fie Stubby, strigă:

— Hopa, alta care-a muşcat ţărâna! Zac leşinaţii ăştia la umbra maşinilor de zici că-s lemne!

Cuvintele lui sunt întâmpinate cu râsete şi aplauze. Toţi sunt activaţi, surescitaţi la gândul unei „posibile misiuni de tragere”, cum îi zice Melvin Searles.

— Îi dăm bice la unşpe şi-un sfert, îi spune Randolph lui Freddy. Aşa, mai avem aproape trei sferturi de oră ca să vedem emisiunea de la televizor.

— Vrei popcorn? îl întreabă Freddy. Avem cu ghiotura, în dulap, deasupra la microunde.

— Ar merge, cred…

Afară, la Dom, Henry Morrison se duce la maşină şi se serveşte cu o băutură rece. Are uniforma leoarcă de sudoare şi nu-şi aminteşte să se mai fi simţit vreodată atât de obosit (crede că o mare parte din asta e cauzată de aerul viciat – nu pare să-şi poată recăpăta complet suflul), dar în linii mari e mulţumit de sine şi de oamenii lui. Au reuşit să evite strivirea în masă a celor prinşi lângă Dom, pe partea asta nu a murit nimeni, încă, iar oamenii se liniştesc treptat. Vreo şase operatori de televiziune aleargă încoace şi-ncolo pe partea dinspre Motton, filmând cât pot de multe detalii ale revederilor afectuoase. Henry ştie că e o violare a intimităţii, dar se gândeşte că America şi restul lumii ar putea să aibă dreptul de a vedea acele imagini. Şi, în ansamblu, pe oameni nu pare să-i deranjeze. Unora chiar le place; au şi ei parte de cele cincisprezece minute ale lor de glorie. Henry are timp să-şi caute propriii părinţi, deşi nu e surprins când nu-i vede; locuiesc tocmai la mama dracului, în Derry, şi au cam început să îmbătrânească. Se îndoieşte chiar şi că s-au înscris la loteria vizitatorilor.

Un nou elicopter vine dinspre apus, iar Henry nu ştie că la bord se află colonelul James Cox. Nici Cox nu e complet nemulţumit de felul în care a decurs până acum Ziua de

Vizită. I s-a spus că nimeni din Chester’s Mill nu pare să se pregătească pentru o conferinţă de presă, dar asta nici nu-l miră, nici nu-l incomodează. Pe baza dosarelor tot mai bogate pe care le-a adunat, ar fi fost mai surprins dacă Rennie îşi făcea apariţia. Cox a avut de-a face cu mulţi oameni de-a lungul anilor şi poate să miroasă de la o poştă un laş tare-n gură.

Apoi, Cox vede lungul şir de vizitatori şi pe cel al orăşenilor captivi, faţă-n faţă cu ei. Priveliştea îi mută gândul de la James Rennie.

— Dacă asta nu-i cea mai mare drăcie… murmură el. Cea mai mare drăcovenie pe care-a văzut-o cineva vreodată…

Pe partea dinspre Chester’s Mill, Ajutorul Special de Şerif Toby Manning strigă:

— *Vine autobuzul!*

Deşi civilii abia dacă observă – sau sunt ocupaţi cu rudele, sau încă şi le mai caută – poliţiştii ovaţionează.

Henry merge în spatele maşinii şi vede că, într-adevăr, un autobuz şcolar mare şi galben tocmai trece pe lângă Jim Rennie’s Used Cars. O fi cântărind Pamela Chen doar vreo cincizeci de kile udă leoarcă, dar s-a descurcat de minune şi a mai şi găsit un autobuz încăpător.

Se uită la ceas şi vede că e unsprezece şi douăzeci. *„O s-o scoatem la capăt”,* îşi spune el. *„O să meargă totul perfect.”*

Pe Main Street, trei camioane portocalii ale municipalităţii urcă Town Common Hill. În cel de-al treilea, Peter Randolph stă înghesuit împreună cu Stew, Fern şi Roger (care trăsneşte a găini). Când ies pe 119, spre Little Bitch Road şi postul de radio, Randolph îşi dă seama de ceva şi abia reuşeşte să nu-şi dea o palmă peste frunte.

Au arme şi muniţii din belşug, dar au uitat căştile şi vestele antiglonţ.

Să se întoarcă după ele? Dacă o fac, vor ajunge pe poziţii abia la douăsprezece şi un sfert, poate chiar mai târziu. Şi, oricum, ar fi aproape sigur doar o măsură de prevedere

inutilă. Sunt unsprezece oameni contra doi, iar ceilalţi vor fi, cel mai probabil, drogaţi mangă.

Serios, o să fie un fleac.

8

Andy Sanders era postat după acelaşi stejar pe care-l folosise ca acoperire şi la prima apariţie a oamenilor amarnici. Deşi nu-şi luase la el grenade, avea şase încărcătoare cu cartuşe înfipte sub curea, în faţă, plus încă patru la spate. În lada de la picioarele lui mai era o duzină. Destul cât să ţină-n loc o armată… deşi bănuia că, dacă Big Jim chiar ar fi trimis o armată, l-ar fi doborât în scurt timp. La urma urmei, el nu era decât un negustor de pastile.

Unei părţi din el nu-i venea să creadă că făcea asta, dar o altă parte – o latură a caracterului său pe care, fără metamfetamine, nu şi-ar fi bănuit-o niciodată – nutrea o încântare înverşunată. Şi indignată. Niciun Big Jim de pe lumea asta n-avea să capete nimic, nici să ia ceva de la el şi Chef. De data asta, gata cu negocierile, cu politicalele, cu lăsatul mai moale. Avea să reziste alături de prietenul lui. Alături de *tovarăşul lui de suflet.* Andy înţelegea că starea lui de spirit era nihilistă, dar asta nu-l deranja cu nimic. Îşi petrecuse toată viaţa calculând costuri, iar mădoarencurita drogată era o delirantă schimbare în bine.

Auzi zgomotul unor camioane apropiindu-se şi se uită la ceas. Se oprise. Ridică privirea spre cer şi, judecând după poziţia petei alburii-gălbui care fusese soarele, îşi dădu seama că trebuia să fie aproape de amiază.

Ascultă cum creştea sunetul motoarelor diesel şi, când acesta se abătu în altă direcţie, Andy avu confirmarea: *compadre*-le său le mirosise jocul – îl mirosise la fel de sigur ca orice fotbalist cu experienţă în apărare, într-o după-amiază de duminică. Unii dintre ei ocoleau până în spatele postului de radio, spre drumul de acces de-acolo.

Andy mai trase un fum adânc, îl ţinu în piept cât putu de mult, apoi îl expiră pufnind. Cu regret, aruncă ţigara şi o strivi sub picior. Nu voia ca fumul (oricât de delicios îi limpezea minţile) să-i trădeze poziţia.

„Te iubesc, Chef”, declară Andy Sanders în sinea lui şi trase siguranţa Kalaşnikovului.

9

Drumul de acces era brăzdat de şanţuri şi traversat de un lanţ. Freddy, aşezat la volanul camionului din faţă, nu ezită: îl luă în plin, rupându-l cu botul maşinii. Camioanele, dintre care al doilea era condus de Mel Searles, intrară în pădure.

Stewart Bowie se afla la volanul celui de-al treilea camion. Se opri în mijlocul Little Bitch Roadului, arătă cu degetul spre turnul radio WCIK, apoi îl privi pe Randolph, care stătea rezemat de portieră, cu pistolul semiautomat HK între genunchi.

— Mai mergi vreo şapte sute de metri, îl instrui Randolph, apoi trage pe dreapta şi opreşte motorul.

Era ora unsprezece şi treizeci şi cinci de minute. Excelent. Aveau timp destul.

— Care-i planul? se interesă Fern.

— Planul e să aşteptăm până la amiază. Când auzim că se trage, pornim imediat şi-i atacăm pe la spate.

— Camioanele ăstea e destul de zgomotoase, remarcă Roger. Dacă ăia le-aude că vine? O să pierdem ăla, cumîizice… elefantu’ surpriză.

— Nu ne vor auzi, răspunse Randolph. Stau în studio şi se uită la televizor, lăfăindu-se în aerul condiţionat. Nici nu vor şti ce-au păţit.

— Nu trebuia să ne luăm şi nişte veste antiglonţ sau ceva? întrebă Stewart.

— De ce să ne-nfofolim într-o zi călduroasă ca asta? Nu-ţi mai face griji. Fraierii de Cheech şi Chong de colo se vor

pomeni în iad înainte să se prindă c-au crăpat.

10

Cu puţin înainte de ora douăsprezece, Julia se uită în jur şi văzu că Barbie nu era nicăieri. Când ajunse la fermă, îl găsi încărcând alimentele în furgonul de la Sweetbriar Rose. Pusese câteva sacoşe şi în cel telefonic.

— Ce faci? Abia aseară le-am descărcat.

Barbie întoarse spre ea un chip pe care se citea tensiunea.

— Da, şi cred că am greşit. Nu ştiu dacă-i din cauză că suntem aproape de cutie sau nu, dar dintr-odată mi-a venit o senzaţie că am chiar deasupra capului lupa aia despre care vorbea Rusty, şi-n curând o să iasă soarele şi va începe să ne ardă prin ea. Sper să mă înşel.

Julia îl privi lung.

— Mai sunt şi altele? Dacă da, te-ajut. Putem să le punem la loc mai târziu.

— Într-adevăr, răspunse Barbie, cu un zâmbet încordat. Putem să le punem la loc mai târziu.

11

La capătul drumului de acces era o poieniţă cu o casă de mult abandonată. Acolo, cele două camioane portocalii se opriră, iar echipa de atac coborî. Doi câte doi, începură să dea jos sacii lungi şi grei pe care scria **SECURITATE INTERNĂ.** Pe unul dintre ei, un glumeţ adăugase AMINTIŢI-VĂ DE ALAMO, cu Magic Marker. Înăuntru erau alte semiautomate HK, două puşti Mossberg cu repetiţie, având o capacitate de opt cartuşe, şi muniţii, muniţii, muniţii.

— Ăă, Fred?

Era Stubby Norman.

— N-ar trebui să avem veste, sau ştiu eu…?

— Îi luăm de la spate, Stubby. Nu-ţi bate capul.

Freddy spera că vorbeşte cu mai multă convingere decât simţea. Avea un roi de fluturi în stomac.

— Le dăm şansa să se predea? întrebă Mel. Vreau să zic, domnul Sanders e Ales, şi una, alta…

La acelaşi lucru se gândise şi Freddy. Se mai gândise şi la Peretele de Onoare, unde erau afişate fotografiile celor trei poliţişti din Chester's Mill căzuţi la datorie de la Al Doilea Război Mondial încoace. Nu ţinea deloc să-i apară şi lui fotografia pe peretele ăla şi de vreme ce şeful Randolph nu dăduse niciun ordin concret în privinţa asta, se simţi liber să-l formuleze el însuşi.

— Dacă ridică mâinile, trăiesc, spuse el. Dacă-s neînarmaţi, trăiesc. Orice altceva, se duc naibii. Are cineva vreo obiecţie?

Nimeni nu avea. Era ora unsprezece şi cincizeci şi şase de minute. Încă puţin şi…

Îşi privi oamenii (şi pe Lauren Conree care, cu faţa ei dură şi bustul mic, aproape că părea şi ea bărbat), trase adânc aer în piept şi spuse:

— După mine. În şir indian. Ne oprim la marginea pădurii şi studiem terenul.

Temerile lui Randolph în legătură cu plantele iritante se dovediră neîntemeiate, iar copacii erau destul de rari pentru ca mersul să fie destul de uşor, chiar şi cu toate armele şi muniţiile. Freddy îşi spuse că mica lui trupă străbătea într-o tăcere admirabilă desişurile de ienupăr pe care nu le putea ocoli. Începea să simtă că va ieşi totul bine. Ba chiar, aştepta aproape cu nerăbdare. Acum, că porniseră efectiv la atac, îi dispăruseră şi fluturii din stomac.

„Uşurel… îşi zise. *„Încet şi fără zgomot. Şi pe urmă, zdrang! Habar n-or s-aibă ce i-a pocnit."*

12

Chef, stând pe vine în spatele camionului albastru parcat în iarba înaltă din spatele magaziei, îi auzi aproape imediat ce părăsiseră luminişul unde vechea casă Verdreaux se scufunda treptat înapoi în pământ. Pentru urechile lui sensibilizate de drog şi creierul ajuns în Zona Roşie, sunau ca o turmă de bizoni în căutarea celei mai apropiate adăpători.

Alergă în faţa camionului şi îngenunche, cu arma rezemată pe bara de şoc. Grenadele care fuseseră prinse de ţeava RĂZBOINICULUI LUI DUMNEZEU zăceau acum pe jos, în spatele lui. Spinarea slăbănoagă şi plină de coşuri îi lucea de sudoare. Avea telecomanda uşii garajului prins de elasticul pantalonilor de pijama RIBBIT.

„Răbdare”, îşi impuse el. *„Nu ştii câţi sunt. Lasă-i să iasă în câmp deschis înainte de a-ncepe să tragi, şi pe urmă coseşte-i rapid. ”*

Îşi puse în faţă câteva încărcătoare de rezervă pentru RĂZBOINICUL LUI DUMNEZEU şi aşteptă, rugându-se să nu fie nevoie ca Andy să fluiere. Rugându-se ca nici el să n-o facă. Încă mai puteau scăpa cu viaţă, ca să lupte şi în altă zi.

13

Freddy Denton ajunse la marginea pădurii, dădu la o parte cu ţeava puştii creanga unui pin şi se uită afară. Văzu o fâneaţă plină de bălării, cu turnul radio în mijloc, emiţând un zumzet slab pe care părea să-l simtă cu plombele. În jur se întindea un gard cu tăblii pe care scria „ÎNALTĂ TENSIUNE”. La stânga lui se afla clădirea de cărămizi, fără etaj, a studioului, iar între ea şi turn era un hambar mare, roşu. Bănui că era un depozit de materiale. Sau poate un laborator pentru droguri. Sau şi una, şi alta.

Marty Arsenault se strecură în spatele lui. Cercuri de sudoare îi pătau bluza de uniformă. În ochi i se citea spaima.

— Ce caută camionul ăla acolo? întrebă el, arătând cu ţeava armei.

— E de la Mese Creştine pe Roţi, răspunse Freddy. Pentru imobilizaţi la domiciliu şi alte alea. Nu l-ai văzut prin oraş?

— Ba l-am văzut, am şi ajutat să-l încarce, spuse Marty. Am trecut de la catolicism la Sfântul Mântuitor, anul trecut. Şi de ce nu-i în hambar?

Rostea cuvântul „hambar” cu accent yankeu şi suna ca behăitul unei oi frustrate.

— De unde să ştiu eu şi de ce să-mi pese? replică Freddy. Ăia doi s-în studio.

— De unde ştii?

— Păi acolo-i televizorul, şi la ora asta se dă marea emisiune de la Dom, pe toate canalele.

Marty ridică HK-ul.

— Să trag câteva gloanţe-n camionul ăla, doar ca să fiu sigur. Ar putea fi o capcană. Sau să fie amândoi în el.

Freddy îi împinse ţeava în jos.

— Doamne fereşte, te-ai sonat? Ăia nu ştiu că suntem aici, şi tu vrei să ne dai de gol? Maică-ta a avut şi copii care-au trăit?

— Să te fut, ripostă Marty.

După un moment de reflecţie, adăugă:

— Şi pe mă-ta!

Freddy se uită înapoi, peste umăr.

— Haideţi, băieţi. O tăiem peste pajişte, spre studio. Uitaţi-vă pe ferestrele din spate, ca să fiţi siguri unde-s ăia.

Şi, cu un rânjet:

— Vânt în pupa!

Aubrey Towle, un om taciturn din fire, răspunse:

— Vom vedea.

14

În camionul rămas pe Little Bitch Road, Fern Bowie spuse:

— N-aud nimic.

— O s-auzi, replică Randolph. Aşteaptă, doar.

Era douăsprezece şi două minute.

15

Chef privi cum oamenii amarnici ieşeau din ascunzătoare, pornind în diagonală peste păşunea din spatele studioului. Trei purtau uniforme de poliţişti, iar ceilalţi patru aveau nişte bluze albastre despre care Chef bănuia că *reprezentau* uniforme. Îi recunoscu pe Lauren Conree (o veche clientă de pe vremea când vindea marijuana) şi pe Stubby Norman, gunoierul local. Îl mai recunoscu şi pe Mel Searles, alt client vechi şi amic al lui Junior. Mai era prieten şi cu răposatul Frank DeLesseps, ceea ce însemna că probabil făcea parte din grupul celor care o violaseră pe Sammy. Ei bine, n-avea să mai violeze pe nimeni de azi încolo…

Şapte. Pe partea asta, cel puţin. Pe-a lui Sanders, cine putea şti…?

Aşteptă, şi când nu mai apăru nimeni, se ridică în picioare, îşi rezemă coatele pe capota camionului şi strigă:

— *IATĂ, SOSIT-A ZIUA DOMNULUI, EA VINE APRIGĂ, GROAZNICĂ ŞI ZBUCIUMÂND DE MÂNIE, SĂ PUSTIIASCĂ PĂMÂNTUL!*

Capetele celor şapte se răsuciră brusc, dar preţ de-o clipă încremeniră, neîncercând nici să ridice armele, nici să se împrăştie. Chef văzu că numai poliţişti nu erau – doar nişte păsări care umblau pe pământ, prea proaste ca să zboare.

— *ŞI SĂ-I STÂRPEASCĂ PE PĂCĂTOŞI DE PE EL! ISAIA TREISPREZECE! SELAH, FUTU-VĂ MUMA-N CUR!*

Şi, cu această omilie şi chemare la judecată, Chef deschise focul, măturându-i de la stânga la dreapta. Doi

dintre poliţiştii în uniforme şi Stubby Norman zburară înapoi ca nişte păpuşi dezmembrate, vopsind iarba înaltă cu sângele lor. Supravieţuitorii, rămaşi o clipă paralizaţi, se treziră brusc. Doi se întoarseră şi o luară la fugă spre pădure. Conree şi ultimul dintre poliţiştii în uniformă se repeziră către studio. Chef îi urmări cu arma şi deschise focul din nou. Kalaşnikovul râgâi o rafală scurtă, după care încărcătorul se goli.

Conree îşi trânti o mână peste ceafă ca şi cum ar fi înţepat-o o gânganie, căzu în iarbă cu faţa-n jos, dădu din picioare de două ori şi rămase nemişcată. Celălalt – un tip chel – ajunse în spatele studioului. Lui Chef nu-i prea păsa de cei doi care fugiseră în pădure, dar nu voia să-l lase pe Chelios să-i scape. Dacă ajungea la colţul clădirii, putea să-l vadă pe Sanders şi să-l împuşte în spate.

Chef înhăţă un încărcător nou şi-l trânti în armă, apăsându-l cu podul palmei.

16

Frederick Howard Denton, alias Cheliosul, nu se gândea la nimic când ajunse în spatele studioului. O văzuse pe Conree căzând cu gâtul spulberat, iar asta-i pusese capăt oricăror procese raţionale. Tot ce ştia era că nu-şi voia poza pe Peretele de Onoare. Trebuia să se adăpostească, iar asta însemna să intre-n clădire. Văzu o uşă. Dincolo de ea, un grup evanghelic cânta „Ne vom lua de mâini în jurul Tronului”.

Freddy apucă de clanţă, dar nu se mişcă.

Încuiat.

Dădu drumul armei, ridică mâna în care o ţinuse şi zbieră:

— *Mă predau! Nu trage, mă pre…*

Trei lovituri grele îl izbiră în josul spatelui. Văzu o pată roşie împroşcând uşa şi mai avu timp să-şi spună: *„Nu trebuia să uităm de armuri.”* Apoi se nărui pe picioare,

continuând să se ţină cu o mână de clanţă, în timp ce lumea se risipea din jurul lui. Tot ce era el şi tot ce ştiuse vreodată se comprimă într-un singur punct de lumină arzătoare. Apoi se stinse. Mâna îi alunecă de pe clanţă. Muri în genunchi, rezemat de uşă.

17

Nici Melvin Searles nu gândea. Îi văzuse pe Marty Arsenault, George Frederick şi Stubby Norman seceraţi în faţa lui, simţise cel puţin un glonţ şuierându-i prin faţa *ochilor* de căcat, iar asemenea lucruri nu stimulau gândirea.

Mel fugea doar.

Se repezi printre copaci, fără să ia în seamă crengile care-l plesneau peste faţă, căzând o dată, ridicându-se din nou şi în fine dând buzna în poiana unde erau camioanele. Să sară într-unul şi să plece cu el ar fi fost cel mai raţional lucru, dar Mel şi raţiunea o luaseră pe căi diferite. Ar fi fugit în linie dreaptă pe drumul de acces, până la Little Bitch, dacă celălalt supravieţuitor al grupului din spate nu-l prindea de umăr, împingându-l în trunchiul gros al unui brad.

Era Aubrey Towle, fratele lui Ray, librarul – un bărbat înalt, deşirat şi cu ochi spălăciţi, care uneori îşi ajuta fratele să aranjeze cărţile pe rafturi, dar nu vorbea prea mult. În oraş existau oameni care-l credeau cam înapoiat mintal, însă acum Aubrey nu mai părea deloc înapoiat. Şi nici panicat.

— Eu mă duc înapoi şi-l termin pe banditul ăla, îl informă el pe Mel.

— Succes, amice, răspunse Mel.

Se desprinse de copac şi se întoarse iar spre drumul de acces.

Aubrey Towle îl îmbrânci din nou, şi mai tare. Îşi dădu părul la o parte din ochi, apoi îşi îndreptă puşca Heckker

Koch spre mijlocul lui Mel.

— Nu pleci nicăieri.

Din spatele lor se auzi o nouă rafală. Şi urlete.

— Auzi? întrebă Mel. Vrei să ne-ntoarcem *acolo?*

Aubrey îl privi cu răbdare.

— Nu e nevoie să vii cu mine, dar ai să mă acoperi. Înţelegi ce-ţi spun? Mă acoperi sau te împuşc cu mâna mea.

18

Chipul şefului Randolph se lăţi într-un rânjet încordat.

— Inamicul a fost atacat în zona din spate a obiectivului. Totul decurge conform planului. Porneşte, Stewart. Drept pe alee. Vom debarca şi trecem prin studio.

— Şi dacă-s în hambar? întrebă Stewart.

— Atunci, tot îi vom putea lovi din spate. Şi-acum, *porneşte!* Până nu pierdem momentul.

Stewart Bowie porni.

19

Andy auzi focurile de armă din spatele magaziei, dar Chef nu fluiera, aşa că rămase pe loc, ascuns după copac. Spera că-n spate totul mergea bine, fiindcă acum avea şi el problemele lui: un camion municipal care se pregătea să cotească pe aleea postului de radio.

În timp ce maşina se apropia, Andy se retrase încet în spatele stejarului, astfel încât trunchiul să fie mereu între el şi camion. Acesta se opri. Portierele se deschiseră şi coborâră patru oameni. Andy era destul de sigur că trei dintre ei erau aceiaşi care veniseră acolo şi prima oară… iar cu privire la Nea Găină nu încăpea nicio îndoială. I-ar fi recunoscut oriunde cizmele alea verzi de cauciuc, pline de găinaţ. Oameni amarnici. Andy n-avea de gând să-i lase să-i cadă-n spate lui Chef.

Ieşi de după copac şi porni chiar pe mijlocul aleii, ţinând-o pe CLAUDETTE de-a curmezişul pieptului, în diagonală. Picioarele îi scrâşneau pe pietriş, dar mai răsunau destule alte zgomote ca să-i acopere paşii: Stewart lăsase motorul în mers, iar din studio cânta asurzitor muzica evanghelică.

Ridică ţeava Kalaşnikovului, dar îşi impuse să aştepte. *„Să vedem dacă se grupează.”* Şi, într-adevăr, în timp ce se apropiau de uşa studioului, se strânseră toţi la un loc.

— Ia te uită, Nea Găină şi toţi prietenii lui, remarcă Andy tărăgănat, într-o imitaţie acceptabilă a lui John Wayne. Ce mai faceţi, băieţi?

O luară la fugă. *„Pentru tine, Chef”,* îşi spuse Andy şi deschise focul.

Îi ucise pe fraţii Bowie şi pe Nea Găină din prima rafală. Randolph fu atins doar în treacăt. Andy scoase încărcătorul, aşa cum îl învăţase Chef Bushey, îşi smulse altul de la centură şi-l aplică la locul lui. Şeful Randolph se târa spre uşa studioului, cu sângele şiroindu-i pe braţul şi piciorul drept. Se uită înapoi peste umăr, cu ochii căscaţi şi strălucitori pe chipul asudat.

— Te rog, Andy, şopti el. N-am primit ordin să-ţi facem vreun rău, doar să te aducem înapoi, ca să lucrezi cu Jim.

— Precis, replică Andy, şi chiar râse. Vinzi castraveţi grădinarului. Voiaţi să luaţi tot…

O rafală prelungă, întretăiată, erupse din spatele studioului. Chef putea avea probleme, putea să aibă nevoie de el. Andy o ridică pe CLAUDETTE.

— *Te rog nu mă omorî!* ţipă Randolph, acoperindu-şi faţa cu o mână.

— Gândeşte-te doar la friptura pe care ai s-o mănânci cu Iisus, spuse Andy. Uite, în trei secunde de-acum ai să-ţi întinzi şervetul.

Rafala prelungită a Kalaşnikovului îl rostogoli pe Randolph aproape până la uşa de la intrare. Apoi, Andy o luă la fugă spre dosul clădirii, scoţând încărcătorul parţial consumat şi punând în locul lui altul, plin.

Dinspre păşune se auzi un şuierat ascuţit, pătrunzător.

— Vin, Chef! strigă Andy. *Rezistă, vin acum!*

Ceva explodă.

20

— Mă acoperi, spuse Aubrey cu îndârjire, de la marginea pădurii. Îşi scosese cămaşa, o sfâşiase în două şi-şi legase jumătate din ea în jurul capului, după formula Rambo.

— Şi dacă te gândeşti să mă tragi în piept, mai bine zi de-acum, că altfel am să mă-ntorc aici şi-ţi tai naibii beregata.

— Am să te-acopăr, promise Mel.

Nu minţea. Cel puţin, acolo, la marginea pădurii, era în siguranţă.

Probabil.

— Nebunul ăla drogat n-o să scape cu una cu două, spuse Aubrey, respirând rapid, ca să se pregătească. Ratatu' naibii… Futu-l în cur de pulangiu…

Şi, ridicând glasul:

— *Vin la tine, futu-ţi minţile alea stricate de drogat!*

Chef ieşise de după camionul Mese Creştine pe Roţi, ca să-şi vadă prăzile. Reveni cu atenţia spre lizieră tocmai când Aubrey Towle năvăli dintre copaci, răcnind din răsputeri.

Apoi, Mel începu să tragă şi, cu toate că nu ţintea în zona lui, Chef se chirci instinctiv. Această mişcare făcu ca telecomanda uşii garajului să-i cadă de sub elasticul larg al pantalonilor de pijama, în iarbă. Se aplecă să-l ia, şi atunci Aubrey deschise focul, cu puşca automată. Gloanţele lăsară o dâră de găuri în peretele camionului Mese Creştine pe Roţi, cu sunete metalice reverberate, şi spulberară geamul portierei din dreapta într-o ploaie de cioburi sclipitoare. Un glonţ ricoşă piuind din marginea metalică a parbrizului.

Chef abandonă telecomanda şi răspunse tot cu foc. Dar elementul surpriză se pierduse, iar Aubrey Towle nu era un

fraier. Alerga în zigzag, spre turnul radio. Nu-i oferea cine ştie ce acoperire, dar elibera linia de foc a lui Searles.

Încărcătorul lui Aubrey se goli, dar nu fără ca ultimul glonţ să zgârie capul lui Chef. Sângele ţâşni, iar un smoc de păr îi căzu pe umărul slab, încleindu-se în sudoarea de-acolo. Bushey căzu în fund, îl scăpă o clipă din mână pe RĂZBOINICUL LUI DUMNEZEU, apoi şi-l recuperă. Nu credea că era grav rănit, dar venise vremea ca Sanders să apară, dacă mai putea. Chef Bushey îşi duse două degete la gură şi fluieră.

Aubrey Towle ajunse la gardul din jurul turnului radio chiar când Mel deschidea iar focul, la marginea pădurii. De data asta, ţinta lui Mel era partea din spate a camionului Mese Creştine pe Roţi. Gloanţele o sfârtecară, formând flori şi încârligături metalice. Rezervorul de benzină explodă, iar coada camionului se ridică pe o pernă de flăcări.

Chef simţi valul monstruos de căldură arzându-i spinarea şi avu timp să se gândească la grenade. Aveau să detoneze? Îl văzu pe omul de lângă turn ochindu-l şi dintr-odată alegerea deveni cât se poate de clară: trage şi tu sau ia telecomanda. Alese telecomanda şi, în timp ce mâna o apuca din nou, aerul din jurul lui se umplu brusc de albine invizibile care bâzâiau. Una îi înţepă umărul; alta îl perforă dintr-o parte, rearanjându-i intestinele. Chef Bushey căzu şi se rostogoli, scăpând iar deschizătorul de uşi. Întinse mâna spre el şi un nou roi de albine umplu aerul în jurul lui. Porni târâş prin iarba înaltă, lăsând telecomanda unde căzuse, acum cu speranţa numai la Sanders. Omul de la turnul radio – *„Un singur om amarnic curajos din şapte”,* îşi spuse Chef, *„mda, chiar că…”* – venea spre el. RĂZBOINICUL LUI DUMNEZEU era acum foarte greu, tot trupul îi era greu, dar Chef reuşi să se salte în genunchi şi să apese pe trăgaci.

Nu se întâmplă nimic.

Fie încărcătorul era gol, fie arma se blocase.

— Futu-ţi morţii mă-tii de cretin, spuse Aubrey Towle. Drogat dement ce eşti. Ia de-aici, futu-te-n…

— *Claudette!* zbieră Sanders.

Towle se răsuci în loc, dar era prea târziu. Izbucni o rafală scurtă şi patru gloanţe chinezeşti 7,62 îi zburară aproape tot capul de pe umeri.

— Chef! ţipă Andy, alergând spre locul unde prietenul lui stătea îngenuncheat în iarbă, cu sângele şiroindu-i din umăr, coaste şi tâmplă; toată partea stângă a feţei îi era udă şi roşie. *Chef! Chef!*

Căzu în genunchi şi-l îmbrăţişă. Niciunul dintre ei nu-l văzu pe Melvin Searles, ultimul om rămas în picioare, ieşind din pădure şi pornind prudent în direcţia lor.

— Ia trăgaciul… şopti Chef.

— Ce?

Andy se uită un moment la trăgaciul lui CLAUDETTE, dar era clar că nu la el se referise.

— Deschizătorul de uşi, continuă Chef, cu voce slabă; ochiul stâng îi era înecat în sânge, iar celălalt îl privea pe Andy cu o intensitate lucidă şi strălucitoare. Deschizătorul de garaje, Sanders.

Andy văzu telecomandă căzută în iarbă. O ridică şi i-o întinse lui Chef. Acesta o prinse în mână.

— Şi… tu… Sanders…

Mâna lui Andy o cuprinse pe a lui Chef.

— Te iubesc, Chef, spuse el, sărutându-l pe buzele uscate, stropite cu sânge.

— Şi… eu… te iubesc… Sanders.

— Băi, poponarilor! strigă Mel, cu un soi de jovialitate delirantă; se oprise la nici zece metri distanţă. Luaţi-vă o cameră! Nu, staţi, am o idee şi mai bună. O *cameră-n iad să vă luaţi!*

— Acum… Sanders… acum…

Mel deschise focul.

Gloanţele îi aruncară pe cei doi într-o parte, dar, înainte de a fi despărţiţi, mâinile lor unite apăsară pe butonul alb marcat cu „DESCHIDE”.

Explozia albă înghiţi totul.

21

La marginea livezii, exilaţii din Chester’s Mill îşi iau prânzul ca la picnic, când izbucnesc focurile de armă – nu de pe 119, unde vizita e în plină desfăşurare, ci dinspre sud-vest.

— Asta-i pe undeva pe Little Bitch Road, constată Piper. Doamne, ce n-aş da pentru un binoclu…!

Dar nu au nevoie de binoclu ca să vadă văpaia galbenă care se ridică în momentul în care explodează camionul Mese Creştine pe Roţi. Twitch mănâncă pui picant cu o lingură de plastic.

— Nu-ş ce se-ntâmplă acolo, da’ sigur e la postul de radio, spune el.

Rusty îl apucă pe Barbie de umăr.

— Acolo-i propanul! L-au stocat ca să facă droguri! *Acolo este propanul!*

Barbie trăieşte un moment de teroare clară, premonitorie; un moment când tot ce poate fi mai rău încă n-a sosit. Apoi, la şase kilometri distanţă, o scânteie albă strălucitoare fulgeră pe cerul pâclos, ca un trăsnet care loveşte de jos în sus. Peste o clipă, o explozie titanică străpunge o gaură drept prin mijlocul zilei. O sferă roşie de foc înghite mai întâi turnul WCIK, apoi tot orizontul, întinzându-se spre nord şi spre sud.

Oamenii de pe Black Ridge ţipă, dar nu se pot auzi din cauza vuietului uriaş, scrâşnit, crescând, al schimbării eruptive prin care trec patruzeci de kilograme de exploziv plastic şi patruzeci de mii de litri de propan. Îşi acoperă ochii şi se clatină înapoi, călcându-şi în picioare sendvişurile şi băuturile. Thurston îi prinde în braţe pe Alice şi Aidan şi, o clipă, Barbie îi vede chipul pe fundalul cerului care se înnegreşte – chipul prelung şi îngrozit al unui om care vede cu ochii lui cum Porţile Iadului se deschid, dezvăluind un ocean de flăcări.

— *Înapoi la fermă!* răcneşte Barbie.

Julia se agaţă de el, plângând. În spatele ei e Joe McClatchey, care încearcă să-şi ajute mama înlăcrimată să se ridice în picioare. Aceşti oameni nu pleacă nicăieri, cel puţin pentru un timp.

La sud-vest, unde în următoarele trei minute aproape întregul Little Bitch Road va înceta să mai existe, cerul albastru-gălbui devine negru, iar Barbie are timp să-şi spună, cu un calm desăvârşit: *„Acum suntem sub lupă.”*

Unda de şoc sparge toate ferestrele din centrul aproape pustiu al oraşului, azvârle obloanele care-ncotro, strâmbă stâlpii de telegraf, smulge uşile din balamale, turteşte cutiile poştale. Pe toată lungimea Main Street, se declanşează alarmele maşinilor. Big Jim Rennie şi Carter Thibodeau au senzaţia că sala de şedinţe a fost lovită de un cutremur.

Televizorul e încă aprins. Wolf Blitzer întreabă, pe un ton realmente alarmat:

— Ce-i asta? Anderson Cooper? Candy Crowley? Chad Myers? Soledad O’Brien? Ştie cineva ce naiba a fost *asta?* Ce se întâmplă?

La Dom, cele mai noi staruri ale televiziunii americane se uită înapoi, prezentând camerelor ceafa, în timp ce-şi pun mâna streaşină la ochi, cu privirea spre oraş. O cameră face un panoramic scurt, dezvăluind pentru un moment o coloană monstruoasă de fum negru şi resturi care zboară ca aruncate de o tornadă, la orizont.

Carter se ridică în picioare. Big Jim îl apucă de încheietura mâinii.

— Doar o privire, îi spune el. Ca să vezi cât de grav este. Pe urmă, mişcă-ţi fundu-napoi aici. Poate va trebui să mergem în adăpostul antinuclear.

— OK, răspunde Carter şi urcă în fugă scara.

Cioburile geamurilor de la intrare aproape pulverizate îi scrâşnesc sub tălpi în timp ce aleargă prin hol. Ceea ce vede când iese pe trepte e atât de inimaginabil, încât îl aruncă înapoi în copilărie şi, un moment, îngheaţă pe locul

în care se află, spunându-şi: *„Zici că-i cea mai mare şi mai groaznică furtună care-a văzut-o cineva, da’ mult mai naşpa”.*

La apus, cerul e un infern portocaliu-roşiatic înconjurat de nori învolburaţi, negri ca abanosul. Aerul miroase deja a propan lichid ars. Sunetul seamănă cu al unei duzini de oţelării care merg din plin.

Drept deasupra lui, mii de păsări speriate întunecă bolta.

Vederea lor – păsări care n-au unde să se ducă – îl smulge pe Carter din paralizie. Asta, şi vântul tot mai puternic pe care-l simte în obraji. De şase zile n-a mai bătut vântul în Chester’s Mill, iar ăsta e şi fierbinte, şi toxic, trăsnind a benzină şi a lemn vaporizat.

Un stejar enorm se prăbuşeşte pe Main Street, smulgând cablurile electrice deja moarte.

Carter se repede înapoi, pe coridor. Big Jim stă în capul scării, cu chipul său lătăreţ palid, speriat şi, pentru prima dată, nehotărât.

— Jos, zice Carter. În adăpost! Vine! Vine focu’! Şi când ajunge, o să-nghită de viu oraşu-ăsta.

— Ce-au *făcut* idioţii ăia? geme Big Jim.

Lui Carter nu-i pasă. Ce-au făcut, au făcut. Dacă nu se mişcă repede, vor fi făcuţi şi ei.

— Acolo-s şi instalaţii de purificat aerul, şefu’?

— Da.

— Cuplate la generator?

— Da, fireşte.

— Slavă Domnului! Poate-avem o şansă.

În timp ce-l ajută pe Big Jim să coboare scara cât mai repede, Carter speră doar să nu se coacă de vii acolo, jos.

Uşile de la Dipper’s au fost blocate să stea deschise, dar forţa exploziei le smulge din loc, trântindu-le înapoi. Cioburile zboară înăuntru, tăind pe faţă şi pe mâini mai mulţi oameni dintre cei ce stau în fundul ringului de dans. Whit Morrison, fratele lui Henry, suferă o secţiune de jugulară.

Mulţimea năvăleşte spre uşi, uitând complet de televizorul cu ecran mare. Îl calcă în picioare pe bietul Whit Morrison, care moare într-o baltă de sânge. Oamenii se ciocnesc de uşi şi alţii sunt sfâşiaţi în timp ce se împing prin deschizăturile cu margini tăioase.

— Păsări! strigă cineva. O, Doamne, ia uitaţi-vă ce de mai păsări!

Dar cei mai mulţi se uită nu în sus, ci spre vest, de unde prăpădul arzător se rostogoleşte spre ei sub un cer negru ca noaptea şi plin de aer otrăvit.

Cei care pot fugi urmează exemplul păsărilor şi o iau la goană, care la trap, care-n galop năprasnic, drept prin mijlocul Şoselei 117. Alţii se aruncă în maşini, şi urmează o mulţime de coliziuni în parcarea cu pietriş unde, odată ca niciodată, Dale Barbara a mâncat bătaie. Velma Winter intră în vechea ei camionetă Datsun şi, după ce evită meciul demolator din parking, descoperă că tot carosabilul e ocupat de pietoni care aleargă. Se uită la dreapta – spre furtuna de foc care se apropie învolburată ca o imensă rochie în flăcări, devorând pădurile dintre Little Bitch şi oraş – şi demarează în trombă, orbeşte, fără să-i pese de oamenii din drum. O loveşte pe Carla Venziano, care fuge cu bebeluşul în braţe. Velma simte hurducătura maşinii, la trecerea peste trupurile lor, şi refuză cu hotărâre să audă zbieretele Carlei, care zace cu coloana vertebrală ruptă şi micul Steven mort, strivit sub ea. Velma nu ştie decât că trebuie să plece de-acolo. Cum, necum, trebuie să scape.

La Dom, revederile au fost întrerupte de o apocaliptică spargere a petrecerii. Cei dinăuntru au acum o ocupaţie mai importantă decât rudele: norul gigantic, în formă de ciupercă, la nord-vest, înălţându-se pe un muşchi de foc înalt deja de peste un kilometru. Prima pală de vânt – vântul care i-a alungat pe Carter şi Big Jim în adăpostul antiradioactiv – ajunge la ei, făcându-i să se chircească lipiţi de Dom, aproape fără să-i mai ia în seamă pe oamenii din spate. În orice caz, cei de afară se retrag. Au noroc: ei *pot.*

Henrietta Clavard simte o mână rece prinzând-o pe a ei. Se întoarce şi o vede pe Petra Searles. Părul femeii s-a desprins din agrafe şi-i atârnă pe lângă obraji.

— Mai ai din sucul ăla vesel? întreabă Petra, izbutind un zâmbet lugubru, gen hai-să-petrecem.

— Îmi pare rău, s-a terminat, răspunde Henrietta.

— Ei… poate nici nu mai contează.

— Ţine-te de mine, iubito, o invită cealaltă. Doar ţine-te de mine. N-o să păţim nimic.

Dar, când priveşte în ochii bătrânei, Petra nu vede nici convingere şi nici speranţă. Balul e aproape gata.

Şi acum, priviţi. Priviţi şi vedeţi. Opt sute de oameni sunt strânşi lângă Dom, cu capetele ridicate şi ochii mari, uitându-se cum se prăvăleşte spre ei sfârşitul inevitabil.

Sunt aici Johnny şi Carrie Carver, şi Bruce Yardley, cel care a lucrat la Food City. Este şi Tabby Morell, proprietarul unei lemnării care în curând se va face scrum, şi soţia lui, Bonnie; Toby Manning, fost vânzător la magazinul universal; Trina Cole şi Donnie Baribeau; Wendy Goldstone cu prietena şi colega ei, profesoara Ellen Vanedestine; Bill Allnut, care n-a vrut să se ducă după autobuz, şi soţia lui, Sarah, care urlă la Iisus s-o salveze, privind focul ce se apropie. Mai sunt Todd Wendlestat şi Manuel Ortega, cu feţele ridicate prosteşte spre est, unde lumea se mistuie în fum. Tommy şi Willow Anderson, care nu vor mai invita niciodată vreo formaţie din Boston în barul lor. Uitaţi-i pe toţi, un oraş întreg, cu spatele rezemat de un zid invizibil.

Dincolo de zidul nevăzut, vizitatorii care se retrăgeau o iau la goană. Uită de autobuze şi se năpustesc drept spre Motton, pe şosea. Câţiva soldaţi mai stau pe poziţii, dar cei mai mulţi îşi aruncă armele şi se reped după mulţimea de civili, fără să se uite în urmă, cum nici Lot nu s-a uitat la Sodoma.

Cox nu fuge. Se apropie de Dom şi strigă:

— *Tu! Ofiţerul la comandă!*

Henry Morrison se întoarce, vine spre colonel şi-şi propteşte palmele pe o suprafaţă dură şi mistică pe care n-o vede. Respiraţia a devenit dificilă; vântul fatidic împins în calea furtunii de foc loveşte Domul, se învolburează şi ricoşează înapoi spre imensitatea flămândă care vine după el: un lup negru, cu ochi roşii. Aici, la graniţa dintre Chester's Mill şi Motton, sunt mieii cu care se va hrăni.

— Ajutaţi-ne, spune Henry.

Cox se uită la uraganul de flăcări şi estimează că va ajunge în locul în care se află acum mulţimea în cel mult cincisprezece minute… sau poate doar trei. Nu e un incendiu sau o explozie; în acel mediu închis şi deja poluat, este un cataclism.

— Domnule, nu pot, răspunde el.

Înainte ca Henry să răspundă ceva, Joe Boxer îl înşfacă de braţ. Vorbeşte precipitat şi neinteligibil.

— Lasă-te, Joe, replică Henry. N-avem unde să fugim şi nu ne mai rămâne decât să ne rugăm.

Dar Joe Boxer nu se roagă. Încă mai are în mână pistolaşul ăla caraghios şi, după o ultimă privire înnebunită spre infernul care vine, şi-l duce la tâmplă, ca şi cum ar juca ruleta rusească. Henry dă să i-l smulgă, dar e prea târziu. Boxer apasă pe trăgaci. Nu moare pe loc, deşi din tâmpla cealaltă îi ţâşneşte o jerbă de sânge. Pleacă împleticit, agitându-şi prin aer pistolul ca pe o batistă şi urlând. Apoi, cade în genunchi, îşi mai aruncă o dată mâinile spre cerul tot mai întunecat, parcă pradă unei revelaţii divine, şi se prăbuşeşte cu faţa în jos pe linia albă întreruptă a şoselei.

Henry se întoarce, stupefiat, spre colonelul Cox, care e la un metru de el şi totodată la un milion de kilometri depărtare.

— Îmi pare aşa de rău, prietene… spune Cox.

Pamela Chen se apropie cu paşi clătinaţi.

— *Autobuzul!* ţipă ea la Henry, prin vuietul tot mai puternic. *Să luăm autobuzul şi să ne repezim drept prin foc! E singura şansă!*

Henry ştie că numai şansă nu e, dar dă din cap, îi aruncă lui Cox o ultimă privire (Cox nu va uita niciodată disperarea infernală din ochii poliţistului), o ia pe Pammie Chen de mână şi o urmează spre Autobuzul 19, în timp ce negreala fumegândă goneşte către ei.

Focul ajunge în oraş şi explodează de-a lungul Main Street, ca o flacără de sudură printr-o ţeavă. Peace Bridge e vaporizat. Big Jim şi Carter se chircesc în adăpostul antiradioactiv, în timp ce Primăria face implozie deasupra lor. Departamentul Poliţiei îşi suge pereţii de cărămidă, pentru ca apoi să-i scuipe-n sus, spre cer. Statuia lui Lucien Calvert e smulsă de pe soclul ei din War Memorial Plaza. Lucien îşi ia zborul prin vâlvătaia neagră, cu puşca ridicată vitejeşte. Pe peluza din faţa bibliotecii, manechinul de Halloween cu joben comic şi mâini din săpăligi se dezintegrează într-o pălălaie. S-a stârnit un vâjâit enorm – parc-ar fi aspiratorul de praf al lui Dumnezeu – în timp ce focul însetat de oxigen absoarbe aerul ca să-şi umple unicul plămân înveninat. Clădirile de pe Main Street explodează una după alta, aruncându-şi scândurile, ţiglele şi conţinutul în aer ca pe nişte confetti, în noaptea de Anul Nou: cinematograful abandonat, Sanders Hometown Drug, Magazinul Universal Burpee’s, Gas and Grocery, librăria, florăria, frizeria. În salonul de pompe funebre, cele mai recente adaosuri pe lista morţilor încep să se coacă în dulapurile lor metalice, ca puii într-un cuptor olandez. Focul îşi încheie cavalcada triumfală pe Main Street înghiţind Food City, după care se rostogoleşte mai departe, spre Dipper’s, unde oamenii rămaşi în parcare urlă şi se agaţă unii de alţii. Ultima imagine văzută de ei pe Pământ e un perete de flăcări înalt de-o sută de metri, care se năpusteşte lacom spre ei, ca Albion spre iubita sa. Acum, vâlvătăile străbat şi străzile laterale, făcându-le asfaltul supă. În acelaşi timp, se răspândesc şi spre Eastchester, lovind atât casele yuppie de-acolo, cât şi pe cei câţiva yuppies ascunşi înăuntru. Michela Burpee va fugi curând

spre scara de la pivniţă, dar prea târziu: bucătăria o să explodeze în jurul ei şi ultimul lucru văzut pe lumea asta va fi frigiderul Amana, topindu-se.

Soldaţii care stau la frontiera dintre Tarker şi Chester – mai aproape de originea catastrofei – se împleticesc înapoi, în timp ce focul bate cu pumni neputincioşi în Dom, înnegrindu-l. Militarii simt dogoarea infiltrându-se, ridicând temperatura cu douăzeci de grade în câteva secunde, pârlind frunzele celor mai apropiaţi copaci. Unul dintre ei spune:

— Era ca şi cum am fi stat lângă un glob de sticlă cu o explozie nucleară înăuntru.

Acum, oamenii care s-au îmbulzit lângă Dom încep să fie bombardaţi de păsările moarte şi muribunde – vrăbii, prigorii, mierle, ciori, pescăruşi, chiar şi câteva gâşte, lovindu-se de Domul pe care au învăţat atât de repede să-l evite. Iar peste păşunea Fermei Dinsmore năvăleşte o turmă de câini şi pisici din oraş. Sunt şi sconcşi, marmote, porci spinoşi. Printre ei sar căprioare, precum şi câţiva elani în galop stângaci, plus vitele lui Alden Dinsmore, desigur, cu ochii rostogolindu-li-se în orbite, şi mugind disperate. Când ajung la Dom, se ciocnesc de el. Animalele mai norocoase mor. Cele ghinioniste zac pe pernele ţepoase ale oaselor rupte, lătrând şi chiţăind, mieunând şi boncăluind.

Ollie Dinsmore o vede pe Dolly, frumoasa elveţiană brună cu care a câştigat cândva o panglică albastră 4-H (mama lui i-a pus numele, găsind extrem de drăgălaşă combinaţia „Ollie şi Dolly”). Dolly galopează greoi spre Dom, cu câinele Weimaraner al nu se ştie cui dând s-o muşte de picioare, care deja sunt însângerate. Izbeşte bariera cu un trosnet pe care vuietul focului tot mai apropiat îl acoperă… atâta doar că Ollie îl *poate* auzi în minte şi, într-un fel, imaginea câinelui de asemenea condamnat care se repede la biata Dolly şi începe să-i sfâşie ugerul lipsit de apărare este şi mai cumplită decât momentul când şi-a găsit tatăl mort.

Scena cu vaca muribundă, care a fost cândva preferata lui, spulberă paralizia băiatului. Nu ştie dacă există cea mai mică şansă de a supravieţui acelei zile îngrozitoare, dar dintr-odată vede două lucruri cu deplină claritate. Unul este rezervorul de oxigen cu şapca Red Sox a răposatului său tată pusă deasupra. Cealaltă e masca respiratorie a Bunicuţului Tom, agăţată în cârligul de pe uşa băii. În timp ce aleargă spre ferma unde a trăit toată viaţa – fermă care în curând va înceta să mai existe – Ollie mai are doar un singur gând complet coerent: beciul de cartofi. Îngropat sub hambar şi prelungindu-se pe dedesubtul colinei din spatele acestuia, beciul de cartofi ar putea fi un loc sigur.

Expatriaţii încă mai stau la marginea livezii. Barbie nu s-a putut face auzit, necum să-i mai şi urnească din loc. Totuşi, trebuie să-i ducă înapoi la casă şi la vehicule. Şi repede.

De acolo, au o vedere panoramică peste tot oraşul, iar Barbie poate judeca traseul focului la fel cum ar evalua un general ruta unei armate invadatoare după fotografiile aeriene. Valul de flăcări se îndreaptă spre sud-est şi s-ar putea să rămână în partea apuseană a râului Prestile, care, deşi secat, ar trebui, totuşi, să acţioneze ca o frână naturală în calea focului. Furtuna explozivă generată de explozie va ajuta şi ea la menţinerea lui în pătrarul nordic al oraşului. Dacă focul pârjoleşte totul până în locul în care Domul se învecinează cu oraşele Castle Rock şi Motton – călcâiul şi talpa ghetei –, atunci părţile din Chester’s Mill apropiate de TR-90 şi nordul localităţii Harlow ar putea fi salvate. De foc, cel puţin. Dar pe Barbie nu focul îl preocupă.

Ce-l îngrijorează e vântul.

Acum îl simte, suflându-i peste umeri şi printre picioarele depărtate, destul de tare ca să-i fluture hainele şi să răvăşească părul Juliei. Bate cu putere spre foc, ca să-l alimenteze, şi cum The Mill este acum un mediu închis aproape etanş, va rămâne foarte puţin aer curat ca să-l înlocuiască pe cel ce se pierde. În mintea lui Barbie se

formează imaginea de coşmar a peştilor aurii plutind morţi în apa unui acvariu din care s-a consumat tot oxigenul.

Julia se întoarce spre el înainte de a o prinde de braţe şi-i arată ceva în jos: un om care merge cu greu pe Black Ridge Road, împingând un obiect pe roţi. De la acea distanţă, Barbie nu-şi poate da seama dacă refugiatul e bărbat sau femeie şi nici nu contează. Oricine-o fi, va muri asfixiat aproape sigur, cu mult timp înainte de a ajunge pe culme.

O ia pe Julia de mână şi-şi apropie buzele de urechea ei.

— Trebuie să mergem! Ia-o pe Piper şi zi-i să mai ia pe cine se nimereşte pe lângă ea. Toată lumea…

— *Şi el?* strigă Julia, arătând spre silueta care urcă panta. Obiectul pe care-l împinge poate fi un cărucior de copil, încărcat cu ceva greu, căci omul merge aplecat şi înaintează foarte încet.

Barbie trebuie s-o facă să înţeleagă, fiindcă nu mai au timp.

— Lasă-l! Ne întoarcem la fermă. *Acum!* Toată lumea să se ia de mână, ca să nu rămână nimeni în urmă.

Julia încearcă să se întoarcă spre el, dar Barbie o ţine nemişcată. Trebuie să-i vorbească direct în ureche, altfel n-o poate lămuri.

— Dacă nu plecăm acum, va fi prea târziu. Nu vom mai avea aer.

Pe Şoseaua 117, Velma Winter, cu camioneta ei Datsun, conduce o paradă de autovehicule care fug mâncând pământul. Nu se poate gândi decât la flăcările şi fumul care-i inundă oglinda retrovizoare. A atins o sută zece kilometri la oră, când izbeşte Domul, de care a uitat complet, în panica ei (o pasăre ca oricare, altfel spus, doar că e pe pământ). Coliziunea se produce în acelaşi loc unde s-au nenorocit Billy şi Wanda Debec, Nora Robinchaud şi Elsa Andrews, cu o săptămână în urmă, imediat după apariţia Domului. Motorul camionetei sare înapoi şi o secţionează pe Velma în două. Partea de sus a trupului ei iese prin parbriz, târând în urmă intestinele ca pe nişte

serpentine festive, şi se fleşcăie pe Dom ca o gânganie suculentă. E începutul unui carambolaj de douăsprezece vehicule, în care mulţi mor. Majoritatea sunt doar răniţi, dar nu vor suferi mult.

Henrietta şi Petra simt cum le scaldă dogoarea, la fel ca pe sutele de oameni lipiţi de Dom. Vântul le înfoaie părul şi le fâlfâie hainele care în curând vor lua foc.

— Ia-mă de mână, iubito, spune Henrietta, iar Petra o ia de mână.

Se uită cum autobuzul mare şi galben face un ocol larg, cam ameţit. Se clatină prin şanţ, mai-mai să dea peste Richie Killian, care mai întâi se fereşte, apoi face un salt agil înainte, agăţându-se din mers de portiera din spate. Îşi ridică picioarele şi se ghemuieşte pe bara de şoc.

— Sper să scape, spune Petra.

— Şi eu, scumpo.

— Dar nu cred că vor reuşi.

Acum, unele dintre căprioarele care sar din calea conflagraţiei ce se apropie au luat şi ele foc.

Henry a trecut la volanul autobuzului. Pamela stă în spatele lui, ţinându-se de o bară cromată. Pasagerii sunt cam o duzină de orăşeni, majoritatea urcaţi mai devreme, fiindcă aveau probleme fizice. Printre ei sunt Mabel Alston, Mary Lou Costas şi fetiţa ei, tot cu şapca de baseball a lui Henry pe cap. Redutabilul Leo Lamoine a venit şi el, deşi pare să aibă o problemă mai degrabă emoţională decât fizică: se văicăreşte îngrozit.

— *Bagă viteză şi ia-o spre nord!* strigă Pamela.

Focul a ajuns aproape de ei, la nici cinci sute de metri în faţă, iar zgomotul lui cutremură lumea.

— *Goneşte de futu-i mă-sa şi nu opri pentru nimic în lume!*

Henry ştie că n-au nicio speranţă, dar, pe de altă parte, ştie şi că ar prefera să iasă din scenă altfel, decât ghemuindu-se neajutorat cu spatele la Dom, aşa că aprinde farurile şi porneşte. Pamela e aruncată înapoi, pe genunchii

lui Chaz Bender, profesorul – Chaz a fost ajutat să se urce în autobuz când a început să aibă palpitaţii. O prinde pe Pamela, ţinând-o să nu cadă. Se aud ţipete şi urlete alarmate, dar la Henry abia dacă ajung. Ştie că nu va mai vedea drumul, în pofida farurilor aprinse – ei, şi? Ca poliţist, a mers cu maşina pe-acolo de mii de ori.

„Foloseşte Forţa, Luke”, îşi spune el şi chiar râde, în timp ce se repede în întunericul arzător, cu pedala acceleratorului apăsată până la refuz. Richie Killian, care se ţine de uşa din spate a maşinii, dintr-odată nu mai poate respira. Are timp să vadă cum îi iau foc braţele. Un moment mai târziu, temperatura de-afară sare la peste patru sute de grade Celsius, iar Richie e mistuit de flăcări ca o bucăţică de carne pe un grătar încins.

Lămpile din autobuz sunt aprinse, răspândind o lumină slabă, de cârciumioară la miezul nopţii, pe chipurile îngrozite şi transpirate ale pasagerilor, în timp ce lumea de-afară s-a înnegrit ca smoala. Vârtejuri de cenuşă se rotesc în fasciculele scurtate radical ale farurilor. Henry conduce din memorie, întrebându-se când va exploda vreun cauciuc. Încă mai râde, deşi nu-şi poate auzi glasul peste zbieretele de pisică opărită ale motorului. Menţine maşina pe drum – măcar atâta să facă… Cât mai au până vor ieşi prin partea cealaltă a zidului de foc? Să fie *posibil* să-l traverseze? Începe să creadă că s-ar putea. Dumnezeule mare, cât de gros poate fi?

— Hai c-ajungem! strigă Pamela. Hai c-*ajungem!*

„Poate”, îşi zice Henry. *„Poate ajungem*.” Dar, Christoase, *căldura!* Duce mâna spre butonul aerului condiţionat, vrând să-l pună pe CEL MAI RECE, şi atunci ferestrele fac implozie şi autobuzul e inundat de flăcări. Henry îşi spune: *„Nu! Nu! Nu când suntem aşa de-aproape!”*

Dar, când autobuzul calcinat iese din fum, nu vede în faţa lui decât un pustiu negru. Din copacii arşi n-au mai rămas decât cioturi incandescente, iar drumul e un şanţ care bolboroseşte. Apoi, o manta de foc cade peste el din spate,

iar Henry Morrison nu mai ştie nimic. Autobuzul 19 derapează de pe resturile drumului şi se răstoarnă, cu flăcările ţâşnind pe toate ferestrele sparte. Pe peretele din spate, care se înnegreşte cu repeziciune, scrie: „ÎNCETINEŞTE, PRIETENE! NE IUBIM COPIII!”.

Ollie Dinsmore aleargă spre hambar. Cu masca de oxigen agăţată la gât şi ducând două butelii cu o forţă pe care nici nu bănuia c-ar avea-o (a doua butelie a zărit-o când scurta drumul prin garaj), băiatul fuge spre scara care coboară în beciul de cartofi. De deasupra se aude un zgomot scrâşnit, ca un mârâit, când acoperişul ia foc. Pe latura de vest a hambarului, dovlecii încep şi ei să ardă, răspândind un miros intens şi înecăcios, ca de Ziua Recunoştinţei în iad.

Focul merge spre partea de sud a Domului, parcurgând rapid ultima sută de metri; o explozie anunţă că hambarele de lapte ale Fermei Dinsmore sunt distruse. Henrietta Clavard se uită la văpaia care vine şi-şi spune: *„Ei bine, sunt bătrână. Mi-am trăit viaţa. Ceea ce n-ar putea spune fata asta, săraca”.*

— Întoarce-te, iubito, îi spune ea lui Petra, şi lasă-ţi capul pe pieptul meu.

Petra Searles ridică spre Henrietta o faţă udă de lacrimi şi foarte tânără.

— O să doară?

— Doar o secundă, iubito. Închide ochii, şi când îi deschizi din nou, îţi vei scălda picioarele într-un pârâu răcoros.

Petra rosteşte ultimele cuvinte:

— Ce frumos!

Închide ochii. Henrietta îi închide şi ea. Focul le învăluie. Mai sunt acolo o secundă, apoi… nu mai sunt.

Pe partea cealaltă, Cox e încă aproape de Dom, iar camerele continuă să filmeze, din locul lor sigur de la piaţa de vechituri. Toată lumea din America priveşte într-o fascinaţie şocată. Comentatorii au amuţit, stupefiaţi, şi nu se mai aude decât sunetul focului, care are destule de spus.

Un moment, Cox mai poate vedea lungul şarpe uman, deşi oamenii care-l formează arată doar ca nişte siluete profilate pe lumina focului. Cei mai mulţi – la fel ca expatriaţii de pe Black Ridge, care au pornit în sfârşit înapoi spre clădirea fermei şi maşini – se ţin de mâini. Apoi, focul se izbeşte de Dom, clocotitor, şi-i înghite. Ca pentru a le compensa dispariţia, Domul însuşi devine vizibil: un zid enorm, calcinat, înălţându-se spre cer. Ţine în interior aproape toată căldura, dar se infiltrează şi afară destulă pentru a-l face pe Cox să se întoarcă-n loc şi s-o ia la fugă. Din mers, îşi smulge de pe el cămaşa fumegândă.

Focul a ars pe diagonala prevăzută de Barbie, măturând oraşul Chester’s Mill de la nord-vest la sud-est. Când se va stinge, o va face extrem de rapid. A consumat tot oxigenul; ceea ce lasă în urmă e un amestec de metan, formaldehidă, acid clorhidric, bioxid de carbon, monoxid de carbon şi cantităţi mici de gaze la fel de nocive. Plus nori înecăcioşi de particule, din lucrurile pulverizate: case, copaci şi – desigur – oameni.

Ceea ce lasă în urmă e otravă.

22

Douăzeci şi opt de exilaţi şi doi câini mergeau spre locul în care Domul se învecina cu TR-90, cunoscut de bătrâni sub denumirea de Canton. Erau înghesuiţi în trei furgoane, două autoturisme şi o ambulanţă. Când ajunseră, afară se întunecase, iar aerul devenea tot mai irespirabil.

Barbie călcă pe frâna de la Prius-ul Juliei şi alergă spre Dom, unde-i ieşi în întâmpinare un locotenent-colonel de Armată îngrijorat, împreună cu încă şase militari. Distanţa era mică, dar, când ajunse la dunga roşie trasată cu spray pe Dom, Barbie gâfâia deja. Aerul curat dispărea ca apa printr-o gură de scurgere.

— Ventilatoarele! îngăimă el spre locotenent-colonel. Daţi drumu’ la ventilatoare!

Claire McClatchey şi Joe apărură din furgonul magazinului universal, amândoi clătinându-se pe picioare, sufocaţi. Apoi sosi şi furgonul telefonic. Ernie Calvert coborî, făcu doi paşi şi căzu în genunchi. Norrie şi mama ei încercară să-l ajute să se ridice. Amândouă plângeau.

— Colonele Barbara, ce s-a întâmplat? întrebă locotenent-colonelul, care purta pe uniforma de camuflaj o baretă cu numele: STRINGFELLOW. Raportaţi.

— Pe mă-ta s-o raportăm! strigă Rommie.

Ţinea în braţe un copil pe jumătate leşinat – Aidan Appleton. Thurse Marshall venea cu greu în urma lui, cuprinzând-o de umeri pe Alice, al cărei tricou perforat de scântei stătea lipit de trup; avea vomă pe piept.

— Mă cac în el de raport, *dă drumu' la ventilatoarele alea, băăă!*

Stringfellow dădu ordinul, iar refugiaţii îngenunchează, cu mâinile lipite de Dom, inhalând lacom adierea slabă pe care enormele ventilatoare reuşeau s-o împingă prin barieră.

În spatele lor, focul făcea prăpăd.

SUPRAVIEŢUITORI

1

Doar trei sute nouăzeci şi şapte din cei două mii de locuitori ai oraşului Chester’s Mill au supravieţuit incendiului, majoritatea în sectorul de nord-est. La căderea nopţii, când întunecimea plină de pete din interiorul Domului devine completă, au mai rămas o sută şase.

Sâmbătă dimineaţa, la răsăritul soarelui, care va străluci slab prin singura parte a Domului care nu e complet înnegrită, populaţia din Chester’s Mill o să numere doar treizeci şi doi de oameni.

2

Ollie trânti uşa beciului de cartofi, înainte de a coborî scara în fugă. Apăsă şi pe comutator, neştiind dacă lumina mai mergea sau nu. Se aprinse. În timp ce cobora poticnit în subsolul hambarului (unde era destul de frig, dar nu pentru multă vreme; simţea deja căldura începând să se reverse din spatele lui), Ollie îşi aminti de oamenii de la firma Ives Electric, din Castle Rock, care cu patru zile în urmă aduseseră noul generator Honda.

— Căcănăria asta scumpă-foc ar face bine să meargă ca lumea, comentase Alden, mestecând un fir de iarbă, fiindcă m-am îndatorat până peste cap ca s-o iau.

Şi *mersese* ca lumea. Încă mai mergea ca lumea, dar Ollie ştia că nu pentru prea mult timp. Focul avea să-i vină de fac, la fel ca la toate celelalte. S-ar fi mirat să-i mai rămână un minut de lumină.

„Peste-un minut, poate că nici n-o să mai trăiesc.”

Sortatorul de cartofi stătea în mijlocul pardoselii de ciment murdar, o maşinărie complicată, cu curele de transmisie, lanţuri şi angrenaje, care arăta ca un vechi

instrument de tortură. Dincolo de el se înălţa un munte de tuberculi. Avuseseră o toamnă rodnică, iar familia Dinsmore încheiase recoltarea cu doar trei zile înainte de venirea Domului. Într-un an obişnuit, Alden şi băieţii lui ar fi sortat cartofii pe tot parcursul lunii noiembrie, ca să-i vândă la piaţa de produse agricole din Castle Rock şi la diverse tarabe scoase pe marginea drumului, în Motton, Harlow şi Tarker's Mills. Anul ăsta, crumpenii n-aveau să aducă bani – dar Ollie îşi spuse că poate-i vor salva viaţa.

Alergă până la marginea mormanului, după care se opri să examineze cele două butelii de oxigen. Cadranul uneia arăta că era doar pe jumătate plină, dar acul celei luate din garaj era încă la începutul sectorului verde. Ollie o lăsă pe prima să cadă pe ciment şi ataşă masca la butelia din garaj. Făcuse acel lucru de multe ori, pe vremea când Bunicuţul Tom trăia, şi termină în câteva secunde.

Chiar când îşi agăţa iar masca la gât, luminile se stinseră.

Aerul se încălzea. Ollie se lăsă în genunchi şi începu să-şi scobească drum pe sub povara rece a cartofilor, împingându-se cu picioarele, ferind cu trupul butelia alungită şi trăgând-o pe sub el cu o mână. Cu cealaltă mână făcea nişte mişcări stângace, ca la înot.

Auzi o avalanşă de cartofi în spatele lui şi-şi birui imboldul de a se retrage, în panică. Era ca şi cum ar fi fost îngropat de viu şi nu-i prea folosea să-şi spună că, dacă *nu* se lăsa îngropat de viu, sigur avea să moară. Gâfâia, tuşea, părând să inspire tot atâta praf de la cartofi, cât aer. Îşi aplică masca de oxigen pe faţă şi… nimic.

Bâjbâi la valva buteliei un răstimp cât o veşnicie, cu inima zbătându-i-se în piept ca un animal în cuşcă. Prin întuneric, flori roşii începură să i se deschidă înaintea ochilor. Greutatea tuberculilor reci îl strivea. Fusese nebun să facă una ca asta, la fel de nebun ca Rory, care trăsese cu arma în Dom, şi avea să plătească. Avea să moară.

Apoi, degetele lui găsiră în fine supapa. La început, nu reuşi să o întoarcă, până când Ollie îşi dădu seama că o

răsucea greşit. Inversă direcţia, şi masca se umplu cu un val de aer răcoros, binecuvântat.

Ollie rămase sub cartofi, gâfâind. Tresări puţin când focul spulberă uşa din capul scării, şi un moment putu chiar să vadă leagănul murdar în care zăcea. Se încălzea treptat şi se întrebă dacă butelia pe jumătate goală pe care o lăsase în urmă avea să explodeze. Se mai întrebă şi cât timp suplimentar câştigase cu ajutorul celei pline şi dacă merita.

Dar asta era treaba creierului. Trupul avea un singur imperativ, şi anume, viaţa. Ollie reîncepu să se târască şi mai adânc în maldărul de cartofi, târând cu el butelia şi potrivindu-şi pe faţă masca de oxigen de fiecare dată când nu mai era la locul ei.

3

Dacă agenţii de pariuri din Vegas ar fi mizat pe şansele de supravieţuire ale locuitorilor din Chester’s Mill după catastrofa din Ziua de Vizită, ratingul lui Sam Verdreaux ar fi fost de unu la mie. Au fost contrazise, însă, şi diferenţe mult mai mari – asta-i ceea ce-i tot aduce pe oameni înapoi la mesele de joc – iar Sam era omul pe care Julia îl zărise chinuindu-se pe Black Ridge Road cu puţin timp înainte ca expatriaţii să fugă spre vehiculele de la fermă.

Sam Jeg, Omul Căldurii la Cutie, trăia din acelaşi motiv ca Ollie: avea oxigen.

Cu patru ani în urmă, se dusese să-l consulte pe doctorul Haskell (Vrăjitorul, îl mai ţineţi minte). Când bătrânul beţivan i-a spus că-n ultima vreme nu mai prea putea să-şi tragă respiraţia, doctorul Haskell i-a ascultat şuierăturile din piept şi l-a întrebat cât fuma.

— Păi, răspunsese Sam, ajunsesem până la patru pachete pe zi, când trăiam în pădure, da’ acuma că-s pe ajutor social şi de invaliditate, le-am mai redus.

Doctorul Haskell l-a întrebat ce însemna asta pentru el în materie de consum. Sam a spus că probabil coborâse la

două pachete pe zi, American Iggles.

— Înainte fumam Chesterfoggies, a explicat el, da' acuma se mai dă doar cu filtru. Şi e şi scumpe. Iggles e ieftine, şi poţi să le rupi filtru' înainte să le-aprinzi. Floare la ureche.

Şi a început să tuşească.

Doctorul Haskell nu i-a găsit cancer pulmonar (lucru cam surprinzător), dar radiografiile păreau să arate un caz serios de emfizem şi i-a spus lui Sam că probabil avea să folosească oxigen pentru tot restul vieţii. Era un diagnostic îngrijorător, dar să fim îngăduitori cu omul. Cum spun medicii: când auzi copite, nu te gândeşti la zebre. De asemenea, oamenii tind să vadă ceea ce se aşteaptă să vadă, nu? Şi cu toate că doctorul Haskell a avut, cum s-ar spune, o moarte eroică, nimeni altul, nici măcar Rusty Everett, nu l-a luat vreodată drept un al doilea Gregory House. Ceea ce avea de fapt Sam era bronşită şi i s-a vindecat la scurt timp după diagnosticul Vrăjitorului.

Între timp, însă, Sam se înscrisese pentru buteliile de oxigen aduse în fiecare săptămână de la Castele în Aer (o firmă din Castle Rock, desigur), şi n-a anulat niciodată cererea. De ce s-o fi făcut? La fel ca medicamentele pentru hipertensiune, oxigenul era plătit de ceea ce el numea MEDICALA. Sam nu înţelegea cu adevărat MEDICALA, dar pricepea că oxigenul nu-l costa nimic. Mai descoperise şi că dacă-l trăgea în piept i se înveselea tot trupul.

Uneori, însă, treceau săptămâni întregi până când lui Sam îi trecea prin minte să mai viziteze „barul de oxigen", cum îi zicea el. Apoi, când cei de la Castele în Aer veneau să ia buteliile goale (pe care le neglijau adesea), Sam se ducea în barul de oxigen, le deschidea valvele, le lăsa să se golească, le îngrămădea în vechiul cărucior roşu al fiului său şi le ducea până la camionul albastru cu bule de aer pe el.

Dac-ar mai fi locuit pe Little Bitch Road, unde era vechea casă Verdreaux, Sam ar fi ajuns friptură (la fel ca Marta Edmunds) în primele minute de după explozie. Dar casa şi

lotul de pădure din jurul ei fuseseră confiscate de mult, pentru neplata impozitelor (şi cumpărate în 2008 de una dintre corporaţiile-fantomă ale lui Jim Rennie… la preţ negociabil). Sora lui mai tânără, însă, avea un mic teren lângă God Creek şi acolo stătea Sam în ziua când lumea a sărit în aer. Baraca nu era cine ştie ce şi trebuia să-şi facă treburile la buda din curte (singura sursă de apă curentă era o veche cişmea cu pompă, în bucătărie) dar, pe cinstea lui, impozitele erau plătite (avea grijă surioară-sa de asta)… iar el avea MEDICALA.

Sam nu era mândru de rolul pe care-l jucase în instigarea revoltei de la Food City. Băuse multe tării şi beri cu tatăl Georgiei Roux, de-a lungul anilor, şi-i părea rău c-o lovise pe fie-sa cu-o piatră-n mutră. Se tot gândea la zgomotul scos de bucata aia de cuarţ în momentul impactului şi la felul cum atârnase mandibula sfărâmată a Georgiei, făcând-o să arate ca o păpuşă de ventriloc cu gura ruptă. Pe toţi sfinţii, putea s-o omoare…! Probabil era un miracol că nu se întâmplase aşa… nu c-ar mai fi avut mult de trăit. Apoi, îi venise o idee şi mai tristă: dacă o lăsa-n pace, n-ar fi ajuns la spital. Şi dacă nu era în spital, probabil ar mai fi fost şi-acum în viaţă.

Privind lucrurile astfel, reieşea că *el* o omorâse.

Explozia de la postul de radio îl trezi din somnul beţiei, făcându-l să se ridice-n capul oaselor, cu mâna la piept şi ochii holbaţi. Fereastra de deasupra patului se spărsese – de fapt, toate ferestrele cocioabei se spărseseră, iar uşa din faţă, care dădea spre apus, zburase din ţâţâni.

Sam păşi peste ea şi rămase înlemnit în curtea din faţă, plină de buruieni şi de anvelope vechi, privind spre vest, unde întreaga lume părea să fi luat foc.

4

În adăpostul antiradioactiv de sub locul în care se aflase cândva primăria, generatorul – mic, demodat şi, acum,

singurul lucru care mai stătea între ocupanţi şi marea Lume de Apoi – mergea statornic. Lămpile cu baterii răspândeau o aură gălbuie din colţurile camerei principale. Carter stătea aşezat pe singurul scaun, Big Jim ocupând aproape toată canapeaua veche, de două persoane, şi mâncând sardine, pe care le lua din cutie una câte una, cu degetele lui groase, şi le depunea pe sărăţele.

Cei doi aveau foarte puţine să-şi spună; televizorul portabil pe care Carter îl găsise adunând praful în dormitor le capta întreaga atenţie. Prindea doar un singur post, WMTW din Poland Spring, dar era de ajuns. Mai mult decât de ajuns, chiar; dezastrul era greu de acceptat. Centrul oraşului fusese distrus. Fotografiile din satelit arătau că pădurile din jurul Chester Pond-ului se făcuseră scrum, iar mulţimea venită pe Şoseaua 119 la Ziua de Vizită era acum pulbere risipită de vântul tot mai slab. De la altitudinea de şapte mii de metri, Domul devenise vizibil: un zid de închisoare nesfârşit, plin de funingine, înconjurând un oraş ars în proporţie de şaptezeci la sută.

La scurt timp după explozie, temperatura din subsol începuse să crească apreciabil. Big Jim îi spuse lui Carter să deschidă aerul condiţionat.

— O să reziste generatorul? întrebă Carter.

— Dacă nu rezistă, ne coacem, replică iritat Big Jim, aşa că ce contează?

„Nu te răsti la mine”, i-o întoarse Carter în sinea lui. *„Nu te răsti la mine, când numai din cauza ta s-au întâmplat toate astea. Tu eşti de vină.”*

Se ridică să caute instalaţia de aer condiţionat şi, în acel moment, îi veni o altă idee: sardinele alea chiar puţeau. Se întrebă ce-ar fi zis şefu’ dacă-i spunea că băga în gură ceva cu miros de fofoloancă moartă; de mult.

Dar Big Jim îl numise „fiule”, şi părea sincer, aşa că-şi ţinu gura. Iar când dădu drumul la aerul condiţionat, acesta porni imediat. Sunetul generatorului deveni puţin mai gros,

totuşi, semn că i se îngreunase sarcina. Propanul avea să se consume mult mai repede.

„Nu contează, e aşa cum zice, avem nevoie de aer”, se gândi Carter, privind la televizor imaginile succesive ale distrugerilor. Majoritatea proveneau din sateliţi sau de la avioanele de recunoaştere care zburau la mare altitudine. La nivelurile inferioare, Domul devenise opac aproape peste tot.

Dar nu şi în capătul de nord-est al oraşului, descoperiră Carter şi Big Jim. Pe la ora trei după-amiază, reportajele se mutară brusc acolo, cu imagini luate dintr-un avampost al Armatei instalat în pădure.

— Vă vorbeşte Jake Tapper, din TR-90, o localitate neinclusă, aflată la nord de Chester’s Mill. Mai aproape nu ni se permite să mergem, dar după cum vedeţi, *există* supravieţuitori. Repet, *există* supravieţuitori.

— Şi aici există supravieţuitori, fraiere, comentă Carter.

— Gura, îl repezi Big Jim.

Sângele-i urca în obrajii cărnoşi şi i se răspândea pe frunte, într-o dâră roşie şerpuitoare. Ochii îi ieşeau din orbite, iar mâinile-i erau încleştate.

— Ăsta-i Barbara. E puiu’ ăla de căţea de Dale Barbara!

Carter îl văzu printre ceilalţi. Transmisiunea era primită de la o cameră cu un teleobiectiv extrem de puternic, ceea ce făcea ca imaginea să fie mişcată – ca şi cum oamenii s-ar fi văzut prin unduirea produsă de căldură – şi totuşi, se distingea destul de clar. Barbara. Preoteasa guralivă. Doctorul hippy. Un grup de copii. Şi acea Everett…

„Curva asta a minţit tot timpul”, îşi zise el. *„A minţit, şi prostul de Carter a crezut-o.”*

— Duduitul pe care-l auziţi nu e de la elicoptere, spunea Jake Tapper. Dacă ne putem retrage puţin…

Camera transfocă înapoi, dezvăluind un şir de ventilatoare mari, pe platforme mobile, fiecare cu propriul lui generator. La vederea unei asemenea cantităţi de

energie electrică, doar la câţiva kilometri distanţă, lui Carter îi venea să plesnească de invidie.

— Acum le puteţi vedea, continuă Tapper. Nu sunt elicoptere, ci ventilatoare industriale. Şi acum… dacă am putea să ne mai apropiem puţin de supravieţuitori…

Obiectivul se conformă. Oamenii stăteau în genunchi sau aşezaţi la marginea Domului, drept în faţa ventilatoarelor. Carter le vedea părul unduindu-se în vânt. Nu flutura, dar se mişca vizibil. Ca algele într-un curent subacvatic leneş.

— Uite-o şi pe Julia Shumway! se minună Big Jim. Trebuia s-o omor pe bârfitoarea aia când am avut ocazia.

Carter nu-i dădu nicio atenţie. Stătea cu ochii aţintiţi spre televizor.

— Curentul provocat de patru duzini de ventilatoare ar trebui să-i dărâme pe spate, Charlie, spuse Jake Tapper, dar după cum se vede de-aici, abia ajunge la ei destul aer cât să-i ţină în viaţă într-o atmosferă care a devenit o supă otrăvitoare de bioxid de carbon, metan şi Dumnezeu mai ştie ce. Experţii noştri spun că oxigenul din Chester’s Mill, într-o cantitate deja limitată, a fost consumat de foc. Unul dintre ei – profesorul de chimie Donald Irving de la Princeton – mi-a spus la telefon că aerul din Dom ar putea acum să nu fie foarte diferit de atmosfera de pe planeta Venus.

În cadru apăru Charlie Gibson, preocupat, deşi se afla la loc sigur, în New York. *„Norocosu’ dracu’”,* îşi zise Carter.

— Avem vreo veste despre posibilele cauze ale incendiului?

Din nou la Jake Tapper… apoi la supravieţuitori, în mica lor capsulă de aer respirabil.

— Niciuna, Charlie. A fost un soi de explozie, atâta lucru pare să fie clar, dar n-am mai primit nicio veste de la militari şi nici din Chester’s Mill. Unii dintre oamenii pe care-i vedeţi pe ecran trebuie să aibă telefoane, dar, dacă acestea funcţionează, comunică numai cu James Cox, care a ajuns aici acum patruzeci şi cinci de minute şi imediat a luat

legătura cu supravieţuitorii. În timp ce camera panoramează acest peisaj dezolant, din poziţia noastră pe care o recunoaştem ca fiind sigură, permiteţi-mi să le spun telespectatorilor îngrijoraţi din America – şi din întreaga lume – numele persoanelor aflate acum la Dom, care au fost identificate cu certitudine. Cred că s-ar putea să mai aveţi imagini cu unii dintre ei şi eventual să le daţi pe ecran în timp ce vorbesc. Cred că lista e în ordine alfabetică, dar nu contaţi pe asta.

— Bine, Jake. Avem, într-adevăr, câteva imagini, dar ia-o încet.

— Colonelul Dale Barbara, fost locotenent Barbara, din Armata Statelor Unite.

Pe ecran apăru o fotografie a lui Barbie în deşert. Ţinea de umeri un băiat irakian.

— Veteran decorat şi, în ultima vreme, bucătar de minuturi în restaurantul din oraş... Angelina Buffalino... avem o fotografie a ei?... Nu?... Okay... Romeo Burpee, proprietarul magazinului universal local.

Aveau o fotografie a lui Rommie. Stătea lângă un grătar, în curtea din spate, cu soţia, şi purta un tricou pe care scria: SĂRUTĂ-MĂ, SUNT FRANCEZ.

— Ernest Calvert, fiica lui, Joan, şi fiica lui Joan, Eleanor Calvert.

Poza părea să fi fost făcută la o reuniune de familie; peste tot se vedeau rude. Norrie, drăguţă şi încruntată, îşi ţinea skateboardul sub braţ.

— Alva Drake... fiul ei, Benjamin Drake...

— Închide-l, mormăi Big Jim.

— Ăştia măcar sunt afară, spuse cu jind Carter, nu îngropaţi într-o văgăună. Futu-i, mă simt ca Saddam Hussein când se ascundea de ăia.

— Eric Everett, soţia lui, Linda, şi cele două fiice ale lor...

— Încă o familie! comentă Charlie Gibson, pe un ton aprobator care suna aproape ca al mormonilor.

Big Jim nu mai suporta; se ridică şi închise el însuşi televizorul, cu o mişcare smucită a mâinii. În cealaltă mai ţinea cutia de sardele şi-şi vărsă puţin ulei pe pantaloni.

„Ăla-n veci nu mai iese”, se gândi Carter, dar n-o spuse.

„Mă uitam şi eu la emisiune”, se mai gândi Carter, dar tot n-o spuse.

— Ziarista aia… remarcă meditativ Big Jim, aşezându-se la loc; pernele şuierară, apăsate sub greutatea lui. Dintotdeauna mi s-a pus contra. Toate şmecheriile le făcea, ca la carte, Carter. Toate şmecheriile, ca la dracu-bumbacu’ de carte. Mai dă-mi o cutie de sardine, vrei?

„Da’ ia-ţi singur”, se gândi iar Carter, dar nici acum n-o spuse. Se ridică şi înhăţă încă o cutie de sardele.

În loc să comenteze asocierea olfactivă pe care o făcuse între sardine şi organele sexuale ale femeilor decedate, puse întrebarea care părea cea mai logică:

— Ce facem, şefu’?

Big Jim luă cheia prinsă pe fundul cutiei şi o deschise, dezvăluind un nou pluton de peşti morţi. Luceau slinos în lumina lămpilor de urgenţă.

— Aşteptăm să se purifice aerul, apoi mergem sus şi începem să adunăm resturile, fiule.

Oftă, puse un peşte uleios pe o sărăţea şi-l mâncă. Pe buze îi rămâneau firimiturile uscate, în broboane de ulei.

— Asta fac mereu oamenii ca noi. Oamenii responsabili. Cei care trag la jug.

— Şi dacă aerul nu se purifică? La televizor au zis…

— Vai de mine, cade cerul, vai de mine, cade cerul! declamă Big Jim, într-un falset straniu (şi tulburător, într-un sens la fel de straniu). De ani de zile tot zic aşa, nu? Savanţii şi liberalii cu inima frântă. Al Treilea Război Mondial! Reactoare nucleare care se topesc în centrul Pământului! Y2K paralizează computerele! Dispare pătura de ozon! Se topesc calotele polare! Uragane catastrofice! Încălzire globală!… Nişte găinaţi de atei căcăcioşi care n-au

încredere în voinţa unui Dumnezeu bun şi iubitor! Care refuză să creadă că *există* un Dumnezeu bun şi iubitor!

Îndreptă spre Carter un arătător lucind de unsoare, dar hotărât.

— Contrar convingerilor umaniştilor laici, cerul *nu* cade. N-au ce să facă dacă se simt cu musca pe căciulă, fiule – „omul vinovat fuge şi când nu-l urmăreşte nimeni”, cum spune *Leviticul* –, dar asta nu schimbă adevărul lui Dumnezeu: cei ce cred în El nu vor osteni, ci se vor înălţa cu aripi de îngeri – cartea lui Isaia. Afară nu-i decât smog, în esenţă. Va trece un timp până să se risipească – doar atât şi nimic mai mult.

Două ceasuri mai târziu, însă, când tocmai trecuse de ora patru a acelei după-amieze de vineri, se auzi un *piu-piu-piu* ascuţit din alcovul unde era sistemul mecanic de sprijin al adăpostului antiradioactiv.

— Ce-i asta? întrebă Carter.

Big Jim, care acum stătea cocoşat pe canapea, cu ochii pe jumătate închişi (şi ulei de la sardine în jurul gurii), se îndreptă de spate, ascultând.

— Purificatorul de aer, spuse el. Cam ca un Ionic Breeze mare. Am avut unul din-alea salonul de prezentare a maşinilor, la magazin. O jucărioară foarte bună. Nu numai că menţine aerul curat şi plăcut, dar opreşte şi şocurile alea de electricitate statică pe care poţi să le ai când e fri…

— Dacă aerul din oraş se curăţă, de ce-a pornit purificatorul?

— Ce-ar fi să te duci până sus, Carter? Crapă uşa un pic şi vezi cum mai stau lucrurile. Poate aşa ai să te mai linişteşti.

Carter nu ştia dacă avea să se liniştească sau nu, dar îi era clar că, dacă mai stătea mult acolo fără să facă nimic, îi veneau dracii. Urcă scara.

De cum plecă, Big Jim se ridică şi se duse la şirul de sertare dintre aragaz şi micul frigider. Pentru un om atât de masiv, se mişca surprinzător de rapid şi silenţios. Găsi ceea

ce căuta în sertarul al treilea. Se uită peste umăr ca să se asigure că era într-adevăr singur, apoi se servi.

Pe uşa din capul scării, Carter se uita la un anunţ destul de îngrijorător:

E NEVOIE SĂ VERIFICI NIVELUL RADIAŢIILOR?

GÂNDEŞTE!!!

Carter gândi. Iar concluzia la care ajunse era aceea că Big Jim mânca aproape sigur rahat cu polonicul în legătură cu purificarea aerului. Oamenii ăia înşiraţi în faţa ventilatoarelor dovedeau că schimbul de aer dintre Chester's Mill şi lumea din afară era aproape nul.

Totuşi, nu strica să se asigure.

La început, uşa nu se clinti. Panica, declanşată de gândurile tulburi la faptul că era îngropat de viu, îl făcu s-o împingă mai tare. De astă dată, uşa se mişcă – doar puţin. Auzi nişte cărămizi căzând şi un scrâşnet lemnos. Ar fi putut s-o deschidă mai mult, probabil, dar nu avea niciun motiv. Aerul care intra prin spaţiul de două degete nici nu era aer, ci ceva care mirosea ca interiorul unei ţevi de eşapament când motorul e în mers. Nu avea nevoie de niciun fel de instrumente fiţoase ca să ştie că în două-trei minute afară din adăpost ar fi murit.

Întrebarea era: ce avea să-i spună lui Rennie?

„Nimic", îi sugeră glasul rece al supravieţuitorului dinlăuntrul lui. *„Dacă aude aşa ceva, o să devină şi mai rău. Îţi va fi şi mai greu să te înţelegi cu el."*

Şi ce anume însemna *asta?* Ce conta, dacă tot aveau să moară în adăpostul antiatomic, când generatorul rămânea fără combustibil? Dacă aşa stăteau lucrurile, ce anume mai avea importanţă?

Coborî din nou scara. Big Jim stătea pe canapea.

— Ei?

— Cam nasol, răspunse Carter.

— Dar respirabil, da?

— Păi, mda… Dar ţi s-ar face rău al naibii. Mai bine să aşteptăm, şefu’.

— Sigur că e mai bine să aşteptăm, încuviinţă Big Jim, ca şi cum Carter ar fi propus altceva; ca şi cum Carter ar fi fost cel mai mare nătărău din univers. Dar va fi bine, asta contează. Dumnezeu o să aibă grijă de noi. Întotdeauna are. Până atunci, aici jos avem aer bun, nu e prea cald, şi se găseşte destulă mâncare. Ce-ar fi să te uiţi ce-avem în materie de dulciuri, fiule? Ciocolată, şi altele? Încă mi-e foame.

„Nu-s fi-tu, fi-tu-i mort”, se gândi din nou Carter… dar nici de astă dată n-o spuse. Intră în dormitor ca să vadă dacă pe rafturile de-acolo nu era vreo ciocolată.

5

În seara aceea, pe la ora zece, Barbie căzu pradă unui somn tulburat, cu Julia lângă el, stând împreună ca două linguri. Prin visele lui dansa Junior Rennie: Junior în faţa celulei din Cuibar; Junior cu pistolul. Iar de astă dată nu mai venea nicio salvare, fiindcă aerul de-afară se transformase în otravă şi toţi erau morţi.

Aceste vise încetară într-un târziu, iar Barbie adormi mai adânc, cu capul – la fel ca al Juliei – întors spre Dom şi spre puţinul aer curat care se infiltra pe-acolo. Era de-ajuns ca să trăiască, dar nu şi ca să se liniştească.

Ceva îl trezi în jurul orei două noaptea. Se uită prin Domul mânjit spre luminile tulburi ale taberei militare de dincolo. Apoi, sunetul se auzi din nou. Era o tuse – înceată, aspră şi deznădăjduită.

În dreapta lui ardea o lanternă. Barbie se ridică în picioare cât putea de încet, nevrând s-o trezească pe Julia, şi porni spre lumină, păşind peste ceilalţi care dormeau în iarbă. Cei mai mulţi se dezbrăcaseră până la lenjeria de corp. Santinelele aflate la trei metri distanţă erau

încotoşmănate cu mantale şi mănuşi, dar sub Dom era mai cald ca oricând.

Rusty şi Ginny stăteau îngenuncheaţi lângă Ernie Calvert. Rusty avea la gât un stetoscop, iar în mână ţinea o mască de oxigen. Era cuplată la o mică butelie roşie pe care scria: **RCR AMBULANŢĂ NU LUAŢI ÎNLOCUIŢI ÎNTOTDEAUNA.** Norrie şi mama ei se uitau neliniştite, ţinându-se una de alta cu braţele.

— Îmi pare rău că te-am trezit, spuse Joanie. Îi e rău.

— Cât de rău? întrebă Barbie.

Rusty clătină din cap.

— Nu ştiu. Pare bronşită sau o răceală gravă, dar sigur că nu asta e. De la aerul viciat i se trage. I-am dat oxigen, şi o vreme i-a făcut bine, dar acum…

Ridică din umeri.

— Şi nu-mi place cum i se-aude inima. A trecut prin mult stres şi nu mai e tânăr.

— Nu mai ai oxigen? întrebă Barbie, apoi arătă spre butelia roşie, care semăna mult cu genul de extinctor pe care-l ţin oamenii în debaraua de scule din bucătărie, şi uită mereu să-l reîncarce. Ăla-i *tot?*

Thurston Marshall li se alătură şi el. În lumina lanternei, arăta obosit şi abătut.

— Mai avem una, dar ne-am înţeles – Rusty, Ginny şi cu mine – s-o păstrăm pentru cei mici. Aidan a început şi el să tuşească. L-am dus cât mai aproape de Dom – şi de ventilatoare –, dar tot tuşeşte. Oxigenul rămas vom începe să li-l dăm lui Audi, Alice, Judy şi Janelle, raţionalizat, când se trezesc. Poate dacă agenţii ar fi adus mai multe ventilatoare…

— Oricât de mult aer curat ar sufla spre noi, interveni Ginny, aici tot atâta ajunge. Şi oricât ne-am apropia de Dom, continuăm să inhalăm *porcăria* asta. Iar oamenii care au de suferit sunt exact cei la care te-ai aştepta.

— Cei mai bătrâni şi cei mai tineri, spuse Barbie.

— Du-te înapoi şi culcă-te, Barbie, îl trimise Rusty. Refă-ţi puterile. Aici nu poţi face nimic.

— Şi voi puteţi?

— Poate. Oxigenul din ambulanţă conţine şi decongestiv nazal. Şi epinefrină, pe deasupra.

Barbie porni înapoi pe lângă Dom, cu capul întors spre ventilatoare – acum toţi procedau aşa, fără să se mai gândească măcar –, iar când ajunse la Julia, fu surprins să constate cât de obosit se simţea. Inima-i bătea puternic şi abia mai respira.

Julia se trezise.

— Cât de grav e?

— Nu ştiu, recunoscu Barbie, dar bine nu poate fi. I-au dat oxigen din ambulanţă şi nu s-a trezit.

— Oxigen! Mai este? Cât?

Îi explică şi văzu cu regret lumina din ochii ei scăzând puţin.

Julia îl luă de mână. Degetele ei erau transpirate, dar reci.

— Suntem ca nişte mineri blocaţi de o surpare.

Acum stăteau aşezaţi, faţă-n faţă, cu câte un umăr rezemat de Dom. Între ei adia o boare abia simţită. Duduitul constant al ventilatoarelor Air Max devenise un simplu zgomot de fundal; vorbeau tare, ca să se facă auziţi, dar în rest nici nu-l mai băgau în seamă.

„Am observa dacă s-ar opri”, se gândi Barbie. „Pentru câteva minute, oricum. Pe urmă, n-am mai observa nimic, niciodată.”

Julia zâmbi vag.

— Nu-ţi mai face griji pentru mine, dacă despre asta-i vorba. Fac faţă onorabil, pentru o doamnă republicană de vârstă mijlocie care nu-şi prea poate trage respiraţia. Cel puţin, am reuşit să-mi mai fac de cap o dată. Corect, plăcut şi cum se cuvine.

Barbie zâmbi şi el.

— Plăcerea a fost de partea mea, crede-mă.

— Ce se-aude cu creionul nuclear pe care-l vor încerca duminică? Tu ce crezi?

— Nu cred nimic, sper doar.

— Şi cât de mari ţi-s speranţele?

Barbie nu voia să-i spună adevărul, dar merita să-l audă.

— Ţinând cont de tot ce s-a-ntâmplat şi de puţinele lucruri pe care le ştim despre fiinţele care folosesc cutia, nu prea mari.

— Spune-mi că nu te dai bătut.

— Asta chiar pot să ţi-o spun. Nici măcar nu sunt atât de speriat pe cât ar fi normal să fiu, probabil. Cred că… e ceva insidios. Până şi cu duhoarea m-am obişnuit.

— Serios?

Barbie râse.

— Nu. Dar tu? Ţi-e frică?

— Da, dar în primul rând sunt tristă. Aşa vine sfârşitul lumii, nu cu un bubuit, ci cu un gâfâit sufocat?!

Tuşi din nou, acoperindu-şi gura cu pumnul îndoit. Barbie auzea şi tusea altora. Unul era băieţelul care devenise al lui Thurston Marshall. *„Va primi puţin aer mai bun, dimineaţă”,* îşi spuse el, apoi îşi aminti precizarea lui Thurston: *„raţionalizat”.* Nu aşa trebuia să respire un copil.

Nimeni nu trebuia să respire aşa.

Julia scuipă în iarbă, apoi întoarse din nou capul spre el.

— Nu-mi vine să cred c-am putut să ne facem aşa ceva nouă înşine. Ăia cu cutia, capetele-de-piele, au creat situaţia, dar cred că-s doar nişte copii care se distrează. Cu echivalentul unui joc video, probabil. Ei sunt afară. Noi suntem înăuntru şi ne-am făcut-o singuri.

— Ai destule probleme şi fără să te culpabilizezi singură în privinţa asta, replică Barbie. Dacă există vreun vinovat, Rennie e ăla. El a înfiinţat laboratorul de droguri şi tot el a furat şi propanul, de la toate sursele din oraş. De asemenea, el şi nu altul a trimis oamenii acolo, cauzând nu ştiu ce confruntare. Nu mă îndoiesc.

— Dar pe el cine l-a ales? Cine i-a dat puterea să facă toate lucrurile astea?

— Nu tu. Ziarul tău a făcut campanie împotriva lui. Sau mă înşel?

— Nu te înşeli, dar numai de vreo opt ani încoace. La început, *Democratul* – adică eu, cu alte cuvinte – am crezut că Rennie era cea mai mare minunăţie de când s-a inventat pâinea felii. Când am descoperit cine era de fapt, devenise prea puternic. Şi-l avea alături, ca interfaţă, pe prostul ăla zâmbăreţ de Andy Sanders, săracul…

— Tot nu poţi da vina…

— Ba pot, şi o fac. Dac-aş fi ştiut că nemernicul ăla agresiv şi incompetent putea ajunge în vârful puterii cu ocazia unei crize reale, aş fi… l-aş fi… îl înecam ca pe-un pisoi fără ochi aruncat cu traista-n râu.

Barbie râse, apoi începu să tuşească.

— Pari din ce în ce mai puţin republi… începu el, apoi se întrerupse brusc.

— Ce e? întrebă Julia, după care auzi şi ea.

Ceva scârţâia şi zăngănea prin întuneric. Se apropia şi văzură o siluetă împleticită trăgând un cărucior de copil.

— Cine-i acolo? strigă Dougie Twitchell.

Când noul-sosit răspunse, glasul îi răsuna cam înfundat – dintr-o mască de oxigen, după cum reieşi.

— Ei, slavă Domnului… spuse Sam Jeg. Am tras un pui de somn pe marginea drumului, şi m-am temut c-o să rămân fără aer pân-ajung aici. Da’ iacătă-mă-s. Şi taman la timp, că-s mai-mai să cad după picioare.

6

Tabăra Armatei de pe Şoseaua 119, în Motton, era tristă în zorii acelei zile de sâmbătă. Mai rămăseseră trei duzini de militari şi un Chinook. Câţiva oameni încărcau în camioane corturile mari şi cele câteva ventilatoare Air Max trimise din ordinul lui Cox în sudul Domului, imediat ce se

anunţase explozia. Ventilatoarele nu fuseseră folosite. La sosirea lor, nu mai exista nimeni care să beneficieze de puţinul aer pe care-l puteau împinge prin peretele nevăzut. Focul se stinsese pe la şase seara, din lipsă de combustibil şi oxigen, dar toţi cei aflaţi în partea dinspre Chester's Mill erau morţi.

Cortul medical era demontat şi strâns de o duzină de oameni. Cei care nu erau ocupaţi cu această sarcină fuseseră trimişi în cea mai veche dintre misiunile Armatei: menţinerea ordinii. Era o treabă de formă, dar nimeni din patrula aia de căcat nu avea obiecţii. Nimic nu le putea şterge din minte coşmarul pe care-l văzuseră în după-amiaza trecută, însă adunatul ambalajelor, al cutiilor, sticlelor şi mucurilor de ţigară îi mai ajuta cât de cât. Nu peste mult avea să se lumineze de ziuă, iar motorul marelui Chinook urma să pornească. Se urcau în el şi plecau în altă parte. Membrii acelei echipe răzleţe ardeau de nerăbdare să părăsească locurile.

Unul dintre ei era soldatul Clint Ames, din Hickory Grove, Carolina de Sud. Ţinea un sac Hefty de plastic verde într-o mână şi se mişca încet prin iarba călcată în picioare, culegând câte o pancartă aruncată sau o cutie de cola turtită, pentru ca pizdosul ăla de sergent Groh să vadă că muncea, dacă se uita spre el. Aproape că dormea pe picioare şi în primul moment crezu că ciocănitul pe care-l auzea (suna ca nişte lovituri cu nodurile degetelor într-o placă groasă de Pyrex) era doar un vis. Aproape că *trebuia* să fie, fiindcă părea să se audă de dincolo de Dom.

Căscă şi se întinse, apăsându-şi şalele cu o mână. Între timp, ciocănitul se auzi din nou. Într-adevăr, venea de dincolo de peretele înnegrit al Domului.

Apoi, un glas. Slab şi parcă fără trup, ca al unei fantome. Îi dădea fiori.

— E cineva acolo? M-aude cineva? Vă rog… mor…

Hristoase, *cunoştea* glasul acela? Părea să fie al…

Ames lăsă din mână sacul de gunoi şi alergă spre Dom. Îşi rezemă palmele de suprafaţa înnegrită, caldă încă.

— Băiatu' cu vacile? Tu eşti?

„Sunt nebun", îşi zise el. *„Nu poate fi adevărat. Nimeni de-acolo nu putea să scape din furtuna aia de foc."*

— *AMES!* răcni sergentul Groh. Ce mama dracu' faci acolo?

Era gata să plece, când glasul de după suprafaţa arsă se auzi din nou:

— Eu sunt. Nu…

Îl întrerupse o serie de tuse ca nişte lătrături.

— Nu plecaţi.. Dacă sunteţi acolo, domnule soldat Ames, nu plecaţi…

Acum apăru şi o mână. Era la fel de spectrală ca vocea, cu degetele mânjite de funingine. Freca suprafaţa Domului, ca să se poată vedea. Peste o clipă, se ivi un chip. La început, Ames nu-l recunoscu pe băiatul cu vacile. Apoi, îşi dădu seama că purta o mască de oxigen.

— Nu mai am aer… şuieră glasul copilului. Acul e pe roşu… De o… juma' de oră…

Ames se uită în ochii holbaţi ai băiatului cu vacile, care-l privea şi el. În minte i se formă un singur gând: nu-l putea lăsa să moară. După toate prin câte trecuse… deşi lui Ames îi era imposibil să-şi imagineze *cum* scăpase cu viaţă.

— Puştiule, ascultă-mă… Lasă-te-n genunchi şi..

— *Ames, băi lăbar de nimic!* mugi sergentul Groh, venind cu paşi mari. N-o mai freca acolo şi fă-ţi treaba! În noaptea ast-am răbdare zero pentru blegii ca tine!

Soldatul Ames îl ignoră. Era concentrat numai asupra feţei care părea să-l privească printr-un geam murdar.

— Lasă-te jos de tot şi şterge mizeria de-acolo! Acuma, băiete, nu mai aştepta!

Chipul dispăru din spaţiul şters de pe Dom, lăsându-l pe Ames cu speranţa că băiatul se conformase, nu doar leşinase.

Mâna sergentului Groh îi căzu pe umăr:

— Eşti surd? Ţi-am ordonat…

— Ventilatoarele, dom’ sergent! Tre’ s-aducem ventilatoarele!

— Ce tot zi…

Ames îi ţipă temutului sergent Groh drept în mutră:

— *Acolo e cineva viu!*

7

Doar o singură butelie de oxigen mai rămăsese în căruciorul roşu, la momentul când Sam Jeg ajunse în tabăra refugiaţilor de lângă Dom, iar acul de pe cadran se afla aproape la zero. Nu avu nicio obiecţie când Rusty îi luă masca şi o aplică pe faţa lui Ernie Calvert, doar porni cu greu spre Dom, lângă locul în care stăteau aşezaţi Barbie şi Julia. Acolo, noul-sosit se lăsă în patru labe şi inspiră adânc. Horace, care şedea pe coapse lângă Julia, îl privi cu interes.

Apoi, Sam se întinse pe spate.

— Nu-i cine ştie ce, da’ tot îi mai bine dăcât am avut. Ultimu’ piculeţ din ăle butelii nu-i la fel de bun ca aeru’ proaspăt, când îs pline.

După care, incredibil, îşi aprinse o ţigară.

— Stinge aia, ce, eşti nebun? îl admonestă Julia.

— Muream dupe una, răspunse Sam, trăgând fumul în piept cu deliciu. Lângă butelii nu po’ să fumezi, ştii doar… Sări în aer ca nimica. Deşi-s unii care o face şi p-asta.

— Să-l lăsăm în pace, spuse Rommie. Nu poate fi mai rău decât mizeria pe care-o respirăm. Poate că nicotina şi gudronul din plămâni îl şi protejează, ce ştim noi…?

Rusty veni să se aşeze şi el alături.

— Butelia aia e moartă la datorie, dar Ernie a reuşit să mai ia câteva guri de oxigen din ea. Acum pare să-i fie mai uşor. Mulţumim, Sam.

Sam făcu un gest cu mâna.

— Aeru’ meu e şi-al tău, doc. Sau măcar era. Ia zi, poţi să mai faci niţel, cu ce-ai acolo-n salvare? Ăia care-mi aduce

mie buteliile – care mi le-aducea, adică, pân' la căcarea asta a lumii – puteau să mai facă, în maşini la ei. Aveau un cum-îi-zice, nu-ş-ce pompă…

— Extractor de oxigen, preciză Rusty, şi ai dreptate, avem unul la bord. Din păcate, e stricat.

Îşi arătă dinţii, într-un zâmbet chinuit.

— De trei luni.

— Patru, preciză Twitch, apropiindu-se, cu privirea la ţigara lui Sam. Cred că nu mai ai de-astea, nu?

— Nici să nu te gândeşti, i-o tăie Ginny.

— Te temi să nu poluăm paradisul ăsta tropical cu fum secundar, scumpo? o întrebă el, dar când Sam Jeg întinse pachetul mototolit de American Eagles, clătină din cap.

— Personal am depus cererea pentru un extractor nou de oxigen, spuse Rusty. La consiliul de administraţie al spitalului. Au spus că bugetul pe anul ăsta era acoperit tot, dar poate voi reuşi să obţin un ajutor de la primărie. Aşa că am trimis cererea la Consiliul Aleşilor.

— Adică, la Rennie, zise Piper Libby.

— La Rennie, confirmă Rusty. Am primit o scrisoare tip prin care mi se răspundea că cererea mea va fi discutată la şedinţa de buget din noiembrie. Deci, cred că vom vedea atunci, încheie el, râzând şi arătând cu mâinile spre cer.

Ceilalţi se adunau şi ei în jurul lor, uitându-se curioşi la Sam – iar la ţigara lui, cu oroare.

— Cum ai ajuns aici, Sam? îl întrebă Barbie.

Sam era mai mult decât încântat să le povestească. Începu spunând cum, în urma diagnosticului de emfizem, ajunsese să primească regulat provizii de oxigen pe baza MEDICALEI, şi cum uneori îi mai rămâneau butelii pline. Le spuse că auzise explozia şi, pe urmă, ce văzuse ieşind din casă…

— Am ştiut c-o să se-ntâmple de cum am văzut ce mare era, zise el.

Acum, dintre ascultători făceau parte şi militarii de afară. Cox, în boxeri şi un maiou kaki, se număra printre ei.

— Am mai văzut eu incendii naşpa, pe vremea când lucram în pădure. De vreo două ori a trebuit să lăsăm baltă tot şi să fugim, şi dacă vreunu' din camioanele alea International Harvester vechi care le-aveam pe vremea aia se strica, în veci nu mai scăpam. Când ard coroanele copacilor e cel mai rău, că alea face singure vânt. M-am prins imediat că la fel o să se-ntâmple şi-acuma. A explodat ceva barosan de tot. Ce-a fost?

— Propan, răspunse Rose.

Sam îşi mângâie bărbia cu ţepi albi.

— Mda, da' n-a fost numa' propan. Era şi neşte chimicale, fiindcă unele din ăle flăcări era *verzi.* Dacă venea spre mine, gata eram. Şi voi la fel. Da-n schimb a tăiat-o la sud. A avut o treabă şi forma pământului, nu m-aş mira. Şi albia râului. Oricum, ştiam ce-o să se-ntâmple şi-am scos buteliile din baru' de-oxigen…

— Din ce? îl întrerupse Barbie.

Sam trase un ultim fum din ţigară, apoi o strivi.

— E, aşa ziceam io la baraca unde ţineam buteliile ălea. Or'cum, aveam cinci pline…

— *Cinci!* aproape că gemu Thurston Marshall.

— Îhî, confirmă vesel Sam, da' nu puteam să le trag dupe mine pă toate cinci. Ştii, îmbătrânesc şi io…

— Nu puteai să iei o maşină sau un camion? îl întrebă Lissa Jamieson.

— Duduie, nu mai am permis de şapte ani. Sau poate să tot fie f'o opt. M-a prins de prea multe ori beat la volan. Dacă mă vedeau că conduc ceva mai mare ca o maşinuţă de copii, m-arunca la puşcărie şi pierdeau cheia.

Barbie se gândi să indice lacuna fundamentală a acestui raţionament, dar de ce să-şi răcească gura de pomană, când şi-aşa abia dacă mai aveau aer?

— Or'cum, mi-am zis că patru tot oi putea duce-n cărucioru' ăl-a meu şi doar vreo patru sute de metri făcusem când am început să trag din prima. N-aveam încotro, nu vedeţi?

Jackie Wettington îl întrebă:

— Ştiai că eram aici?

— Nu, duduie. Acolo locu’ era mai înalt, asta-i tot, şi ştiam că buteliile n-o să ţie veşnic. Nu m-am gândit la voi, şi nici la ventilatoarele ăstea. Doar că-n alt loc n-aveam un’ să mă duc.

— De ce ţi-a luat atâta timp? vru să ştie Pete Freeman. De la God Creek până aici nu pot fi mai mult de cinci kilometri.

— Păi, tocmai asta-i comedia, replică Sam. Veneam pe drum – ştiţi, pe Black Ridge Road – şi-am trecut cu bine podu’… încă mai sugeam din prima butelie, deşi să făcuse cald al dracu’ şi… i-auzi! Aţi văzut ursu-ăla mort? Ăla de ziceai că şi-a spart singur capu’ de stâlp?

— L-am văzut, răspunse Rusty. Lasă-mă să ghicesc. După ce-ai trecut de el, ţi-a venit ameţeală şi ai leşinat.

— Da’ de unde ştii?

— Şi noi am trecut pe-acolo şi e un fel de câmp de forţă. Se pare că cel mai tare-i afectează pe copii şi bătrâni.

— Ei, da’ las-că io nu-s aşa bătrân! protestă Sam, ofensat. Doar c-am albit mai devreme, la fel ca maică-mea.

— Cât timp a durat leşinul? se interesă Barbie.

— Păi, io ceas n-am, da’ cân’ am luat-o iar la drum se-ntunecase, aşa c-a cam trecut ceva vreme. M-am trezit o dată, că nu mai puteam să respir, am schimbat butelia şi m-am culcat la loc. Nebunie, mm? Şi ce mai vise am avut! Ca un circ cu trei arene! Ultima oară, m-am trezit de-a binelea. Era-ntuneric, şi-am trecut la altă butelie. N-a fost greu să le schimb, că nu se-ntunecase *de tot.* Şi-ar fi trebuit, trebuia să fie mai beznă ca-ntr-un găoz de cotoi, cu-atâta funingine cât a aruncat focu’ pe Dom, da’ acolo unde-am căzut eu e o fâşie de lumină. Ziua nu se vede, da’ noaptea zici că-i un miliard de licurici.

— Centura luminoasă, noi aşa-i zicem, spuse Joe, care stătea împreună cu Norrie şi Benny, toţi trei strânşi la un loc. Benny tuşea în pumn.

— Bine i-aţi găsit numele, dădu din cap Sam, aprobator. Or’cum, ştiam că era *cineva* acilea, sus, că auzeam ventilatoarele şi vedeam luminile, arătă el spre tabăra din afara Domului. Nu ştiam dac-o s-ajung până nu mi se termina aeru’ – panta asta-i futere de mamă şi sugeam la o-doi ca nimica – da’ uite c-am ajuns.

Apoi îl privi pe Cox, curios.

— I-auzi, colonele Klink, îţi văd suflarea. Fă bine şi ia o haină pe mata sau vino-acilea unde-i mai cald, chicoti el, arătându-şi puţinii dinţi rămaşi în gură.

— Mă numesc Cox, nu Klink, şi mi-e foarte bine aşa.

— Ce-ai visat, Sam? îl întrebă Julia.

— Ciudat că mă-ntrebi, fiindcă doar un vis mai ţiu minte din toată grămada şi era cu matale. Zăceai pe scena fanfarei din Common şi plângeai.

Julia îl strânse pe Barbie de mână, tare, dar ochii nu i se desprinseră de pe chipul lui Sam.

— De unde ştii că eram eu?

— Fiindcă erai acoperită cu ziare, răspunse Sam. Numere din *Democratu’.* Le strângeai pe trup ca şi cum erai goală pe dedesubt – scuze, da’ dacă m-ai întrebat… Nu că-i ăl mai sucit vis care s-a auzit vreodată?

Walkie-talkie-ul lui Cox semnaliză de trei ori – *ţac-ţac-ţac.* Şi-l scoase de la centură.

— Ce e? Zi repede, sunt ocupat aici.

Auziră cu toţii glasul care răspunse:

— Avem un supravieţuitor pe latura de sud, domnule colonel. Repet: *avem un supravieţuitor.*

8

Când răsări soarele, în dimineaţa zilei de douăzeci şi opt octombrie, „supravieţuitor” era singurul termen care i se mai putea aplica ultimului membru în viaţă al familiei Dinsmore. Ollie zăcea la pământ, lipit de Dom, inhalând

doar atâta aer de la ventilatoarele mari din partea cealaltă cât să rămână în viaţă.

Fusese o cursă contra cronometru pentru a şterge destul din suprafaţa Domului înainte de a i se termina oxigenul rămas în butelie. Era cea pe care o lăsase pe jos când se târâse sub cartofi. Îşi amintea că se întrebase dacă nu cumva avea să explodeze. Nu explodase, din fericire pentru Oliver H. Dinsmore. Altfel, acum ar fi zăcut mort, sub un tumul funerar de săpunari şi lunguieţi-albi.

Îngenunchease lângă Dom, scoţând cu mâinile turte de păsat negru şi gros, din care ştia că o parte era tot ce mai rămăsese din nişte fiinţe omeneşti. Nu putea să uite asta, când era înţepat mereu în degete de aşchii osoase. Fără încurajările constante ale soldatului Ames, era sigur că s-ar fi dat bătut. *Ames,* însă, nu se lăsa păgubaş, îndemnându-l doar mereu să sape, fir-ar să fie, sapă şi scoate căcatul ăla, băiete-cu-vacile, tre’ s-o faci ca să vină aer de la ventilatoare.

Ollie se gândea că nu cedase fiindcă Ames nu-i ştia numele. Toată viaţa, colegii de şcoală îi ziseseră Băleguţ şi Ugerel, dar al naibii să fie dacă avea de gând să moară ascultându-l pe-un mocofan din Carolina de Sud numindu-l băiatu-cu-vacile.

Ventilatoarele porniseră duduind, iar Ollie simţise primele adieri slabe pe pielea încinsă. Îşi smulsese masca de pe faţă, pentru a-şi lipi gura şi nasul de suprafaţa murdară a Domului. Apoi, tuşind şi scuipând funingine, continuase să râcâie terciul calcinat. Îl vedea în partea cealaltă pe Ames, stând în patru labe, cu capul puţin întors într-o parte, ca un om care încearcă să se uite într-o gaură de şoareci.

— Asta e! strigă el. Mai avem două ventilatoare, le-aducem acu’! Nu mă lăsa baltă, băiete-cu-vacile! Nu te da bătut!

— Ollie, gâfâise el.

— Ce?

— Mă cheamă… Ollie. Nu-mi mai zice… băiat-cu-vacile…

— O să-ţ’ zic Ollie de-acu’ şi până-n ziua de apoi, numa’ dacă faci loc să vină aer de la ventilatoarele alea.

Cum, necum, plămânii lui Ollie reuşeau să inspire doar atâta din aerul infiltrat prin Dom ca să rămână viu şi conştient. Prin spaţiul şters, observa cum se lumina treptat de ziuă. Îl ajuta şi asta, deşi îl durea inima să vadă lucirile trandafirii ale zorilor murdărite de mizeria rămasă pe suprafaţa Domului. Lumina era bună, fiindcă înăuntru totul era întunecat, ars, dur şi tăcut.

La cinci dimineaţa, lui Ames îi veni schimbul, însă Ollie ţipă după el să rămână, iar soldatul refuză să plece. Ofiţerul de la comandă se înduplecă. Pas cu pas, oprindu-se ca să-şi lipească gura de Dom şi să mai absoarbă puţin aer, Ollie povesti cum supravieţuise.

— Ştiam că trebuia să aştept să se stingă focul, aşa c-am avut grijă cu oxigenul. Bunicuţu’ Tom mi-a zis odată că o butelie putea să-l ţină toată noaptea dacă dormea, aşa c-am stat nemişcat. O vreme, nici n-am avut nevoie, că sub cartofi era aer şi-l respiram pe ăla.

Îşi puse buzele pe Dom, simţind gustul de funingine, conştient că puteau fi resturile unei persoane care în urmă cu douăzeci şi patru de ore fusese în viaţă şi fără să-i pese. Inhală hulpav şi tuşi, scuipând pasta negricioasă, până putu să continue.

— La-nceput era frig sub cartofi, da’ pe urmă s-a-ncălzit, şi pe urmă s-a făcut fierbinte. Credeam c-o să ard de viu. Hambaru’ ardea drept deasupra mea. *Totu’* ardea. Da’ a fost aşa de fierbinte şi a ars aşa repede că n-a durat mult, şi poate că asta m-a salvat. Nu ştiu… Am stat acolo până mi s-a golit prima butelie. Atunci, a trebuit să ies. Mi-era frică să nu fi explodat cealaltă, da’ nu explodase. Deşi pun pariu că nu mult lipsise.

Ames dădu din cap. Ollie mai trase puţin aer prin Dom. Parcă ar fi încercat să respire printr-o cârpă groasă şi murdară.

— Şi scara… Dacă era de lemn, nu de ciment, n-aş mai fi putut să ies. La început, nici n-am încercat. M-am târât doar înapoi sub cartofi, fiindcă afară era aşa de cald. Cei de deasupra se copseseră-n coajă – le simţeam mirosu'. Pe urmă, a-nceput să-mi fie greu să mai trag aer, şi am ştiut că şi a doua butelie era pe terminate.

Se opri, într-un acces de tuse. Când îi trecu, reluă:

— Cel mai mult voiam să mai aud o voce de om înainte să mor. Mă bucur c-aţi fost dumneavoastră, domnule soldat Ames.

— Mă cheamă Clint, Ollie. Şi n-ai să mori.

Dar ochii care priveau prin ştersătura murdară de la baza Domului, ca prin gemuleţul unui sicriu, păreau să ştie altceva – un adevăr mai adevărat.

9

A doua oară când se auzi semnalul, Carter ştiu ce era, deşi îl smulsese dintr-un somn fără vise. Fiindcă o parte din el n-avea să mai doarmă *cu adevărat* până nu se termina totul, sau până nu murea. Asta însemna instinctul de supravieţuire, bănuia el: un paznic care nu dormea niciodată, în adâncul creierului.

A doua oară se întâmplă pe la ora şapte şi jumătate, sâmbătă dimineaţa. Putea să vadă, fiindcă ceasul lui avea un cadran care se lumina dacă apăsai pe buton. Luminile de urgenţă se stinseseră în timpul nopţii, iar adăpostul antinuclear era cufundat în beznă.

Se ridică în capul oaselor şi simţi ceva împungându-l în ceafă. Lanterna pe care o folosise aseară, probabil. Bâjbâi după ea şi o aprinse. Constată că zăcea pe jos. Big Jim era pe canapea. El îl împunsese cu lanterna.

„Sigur că el stă pe canapea", îşi zise Carter, cu pizmă. *„Doar e şefu' ,nu?"*

— Hai, fiule, spuse Big Jim. Cât poţi de repede.

„De ce eu?”, se întrebă Carter… dar n-o spuse. Trebuia să fie el, fiindcă şeful era *bătrân,* şeful era *gras,* şeful avea *probleme cu inima.* Şi fiindcă şeful era şef, fireşte. James Rennie, împăratul din Chester’s Mill.

„Împăratul rablelor, asta-i tot ce eşti”, îşi zise Carter. *„Şi mai şi puţi a transpiraţie şi-a ulei de sardele.”*

— Du-te!

Părea nervos. Şi speriat.

— Ce mai aştepţi?

Carter se ridică, făcând lumina lanternei să măture rafturile pline (ce de cutii cu sardele!) şi intră în dormitor. Acolo încă mai ardea o lampă de urgenţă, dar pâlpâia, gata să-şi dea duhul. Semnalul se auzea acum mai tare, ca un *AAAAAAAAAAA* neîntrerupt. Sunetul nenorocirii iminente.

„În veci n-o să ieşim de-aici”, îşi spuse Carter.

Îndreptă lanterna spre trapa din faţa generatorului, care continua să scoată acel bâzâit atonal şi iritant, amintindu-i, cine ştie de ce, de glasul şefului – poate fiindcă ambele sunete se reduceau la aceeaşi pretenţie prostească. *„Dă-mi să mănânc, să mănânc, să mănânc. Dă-mi propan, dă-mi sardine, dă-mi benzină fără plumb pentru Hummer. Dă-mi mâncare. Tot o să mor, şi pe urmă mori şi tu, da’ cui îi pasă? Pe cine doare-n cur şi-n pulă? Dă-mi mâncare, mâncare, mâncare.”*

În boxa de materiale mai erau doar şase rezervoare de propan. După ce-l înlocuia pe cel aproape gol, aveau să mai rămână cinci. Cinci căcăţişuri de butelii, nu cu mult mai mari decât containerele Blue Rhino, aflate între ei şi moartea prin sufocare, când purificatorul de aer se oprea.

Carter scoase unul din boxă, dar nu făcu decât să-l pună lângă generator. Nu avea intenţia să-l înlocuiască pe cel actual până nu se golea de tot, în pofida acelui *AAAAAAA* enervant. Nţţ. Nţţ. Cum se zicea despre cafeaua Maxwell House: bună pân-la ultima picătură.

Da’ soneria aia sigur călca omu’ pe nervi. Carter bănuia că putea s-o găsească şi s-o închidă, dar atunci cum aveau

să mai ştie când rămânea generatorul fără combustibil?

„Ca doi şobolani prinşi sub o găleată-ntoarsă, aşa suntem.” Refăcu în minte calculele. Şase butelii rămase, fiecare ajungând cam pentru unsprezece ore. Dar puteau opri aerul condiţionat, iar asta ar fi lungit intervalul până la douăsprezece sau chiar treisprezece ore per butelie. Să zicem douăsprezece, pentru siguranţă. Iar doişpe ori şase fac… ia să vedem…

AAAAAAAA-ul îl făcea să socotească mai greu decât de obicei, dar ajunse în sfârşit la un rezultat. Şaptezeci şi două de ore până la un sfârşit mizerabil, sufocaţi în întuneric. Şi de ce era întuneric? Fiindcă nimeni nu se deranjase să înlocuiască bateriile sistemului de urgenţă, de-aia. Probabil că nu mai fuseseră schimbate de vreo douăzeci de ani sau chiar mai mult. Şeful făcuse *economii.* Şi de ce erau doar şapte rezervoare căcăcioase în boxă, când la WCIK fuseseră un catralion de galoane, stând şi aşteptând să sară-n aer? Fiindcă şefu’ pretindea ca toate să fie *fix acolo unde voia el.*

În timp ce stătea acolo şi asculta *AAAAAAA*-ul, Carter îşi aminti una dintre vorbele tatălui său: *„Ţine-te de-un penny şi-ai să pierzi un dolar”.* Ăsta era, în esenţă, Rennie. Rennie împăratul Rablelor. Rennie mare sculă de politician. Rennie seniorul drogurilor. Cât câştigase cu operaţiunea lui? Un milion de dolari? Două? Mai conta cu ceva?

„Probabil nu i-ar fi cheltuit niciodată” îşi spuse Carter, *„şi-acuma-n veci n-o să-i mai cheltuiască, sigur cum mă cac şi cum te caci. Aici, jos, nu e nimic pe ce să dea banii. Are toate sardelele pe care le poate hali, şi-s moca”.*

— Carter? se auzi glasul lui Big Jim, din întuneric. O schimbi p-aia sau stăm aici s-ascultăm cum bâzâie?

Carter deschise gura să strige că mai aveau de aşteptat, că fiecare minut conta, însă tocmai atunci *AAAAAAA*-ul încetă în sfârşit, odată cu *piu-piu-piu*-ul purificatorului de aer.

— Carter?

— Acum o schimb, şefu’.

Ţinând lanterna sub braţ, Carter trase la o parte canistra goală, puse una plină pe o platformă metalică destul de mare pentru un container de zece ori cât ăla, şi o conectă.

Fiecare minut conta… Chiar aşa să fie? *De ce* mai conta, dacă-n cele din urmă tot la sufocare aveau să ajungă?

Dar paznicul-supravieţuitor dinlăuntrul lui o găsea o întrebare tâmpită. Paznicul-supravieţuitor considera că şaptezeci şi două de ore erau şaptezeci şi două de ore şi fiecare minut al acestor şaptezeci şi două de ore conta. Cine putea şti ce-avea să se mai întâmple? Poate că militarii găseau în fine o soluţie să spargă Domul. Poate dispărea chiar de la sine, la fel de brusc şi inexplicabil cum apăruse.

— *Carter?* Ce faci acolo? Până şi draca-bumbaca de bunică-mea s-ar mişca mai repede, şi-aia-i moartă!

— E-aproape gata.

Se asigură că legătura era etanşă şi apăsă pe butonul de pornire (gândindu-se că, dacă şi bateria micului starter al generatorului era la fel de veche ca alea de la lămpile de urgenţă, cam dăduseră de dracu’). Apoi se opri.

Aveau şaptezeci şi două de ore dacă erau *doi.* Dacă, însă, ar fi fost numai el, termenul se putea întinde la nouăzeci de ore, poate chiar o sută, închizând purificatorul până când aerul devenea aproape irespirabil. Îi prezentase ideea lui Big Jim, care o respinsese scurt.

— Am inima slabă, îi amintise el lui Carter. Cu cât e mai greu de respirat aerul, cu atât risc mai mult să mă lase-n pană.

— *Carter?*

Tare şi poruncitor. Un glas care-i îngăla urechile la fel ca mirosul sardinelor nasul.

— *Ce se-ntâmplă acolo?*

— Am terminat, şefu’! strigă el şi apăsă pe buton. Motorul starterului sfârâi, iar generatorul porni imediat.

„Trebuie să mă gândesc la treaba asta”, îşi zise Carter, dar paznicul-supravieţuitor din el era de altă părere.

Paznicul-supravieţuitor susţinea că fiecare minut de gândire era un minut irosit.

„A fost bun cu mine”, îşi aminti el. *„Mi-a dat responsabilităţi.”*

„Treburi murdare pe care nu voia să le facă el, pe-alea ţi le-a dat. Şi o văgăună sub pământ în care să mori. Şi p-asta tot el ţi-a dat-o.”

Carter se hotărî. Scoase Beretta din teacă, în timp ce revenea în camera principală. Se gândi să ascundă pistolul la spate, pentru ca şeful să nu ştie, apoi renunţă. Omul acela îl numise „fiule”, la urma urmei, şi poate că fusese chiar sincer. Merita mai multă consideraţie decât să moară pe nepregătite, de-un glonţ în ceafă.

10

În capătul din nord-est al oraşului nu era întuneric; şi aici Domul se mânjise rău, dar mai avea până să devină opac. Lumina soarelui răzbătea prin el, scăldând totul în tonuri rozacee bolnăvicioase.

Norrie veni în fugă spre Barbie şi Julia. Tuşea şi abia mai respira, dar alerga oricum.

— Bunelu’ meu are un atac de inimă! se tângui ea, după care căzu în genunchi, icnind convulsiv.

Julia o cuprinse cu braţele, întorcând-o spre ventilatoare. Barbie porni târâş spre locul unde exilaţii stăteau în jurul lui Ernie Calvert, Rusty Everett, Ginny Tomlinson şi Dougie Twitchell.

— Faceţi-le loc, oameni buni! se răsti Barbie. Îi luaţi aerul!

— Tocmai asta-i problema, spuse Tony Guay. I-au dat ce mai rămăsese… oxigenul care trebuia să fie pentru copii… dar…

— Epi, ceru Rusty, iar Twitch îi dădu o seringă; Rusty făcu injecţia. Ginny, începe masajul cardiac. Când oboseşti, continuă Twitch. Pe urmă, eu.

— Vreau şi eu, se oferi Joanie; lacrimile îi şiroiau pe obraji, dar în rest părea destul de calmă. Am urmat un curs.

— Şi eu am fost, spuse Claire. Pot să ajut.

— Şi eu, interveni Linda, încet. Vara trecută m-am reciclat.

„Oraşul nostru-i mic, echipa suntem toţi”, cită Barbie în minte. Ginny – cu faţa încă umflată de la leziunile suferite – începuse masajul. Îl chemă pe Twitch să-i ia locul tocmai când Julia şi Norrie veneau lângă Barbie.

— O să-l poată salva? întrebă Norrie.

— Nu ştiu, răspunse Barbie.

Dar, de fapt, *ştia;* şi asta era cel mai rău.

Twitch trecu în locul lui Ginny. Barbie privea cum stropii de sudoare de pe fruntea lui cădeau pe cămaşa lui Ernie. După vreo cinci minute se opri, tuşind sufocat. Când Rusty vru să-i ia locul, Twitch clătină din cap.

— S-a dus.

Se întoarse spre Joanie.

— Îmi pare aşa de rău, doamnă Calvert…

Faţa lui Joanie tremura, iar în clipa următoare se descompuse. Scoase un ţipăt de durere care se transformă într-un acces de tuse. Norrie o îmbrăţişă, tuşind din nou şi ea.

— Barbie, se auzi un glas. Două vorbe…?

Era Cox, acum îmbrăcat într-o uniformă maro, cu o canadiană care să-l apere de frigul din cealaltă parte. Lui Barbie nu-i plăcea deloc expresia sumbră de pe chipul lui. Julia îl însoţi. Se apropiară cât mai mult de Dom, încercând să respire încet şi regulat.

— A avut loc un accident la Baza Aeriană Kirkland, în New Mexico, spuse Cox, vorbind cât putea de încet. Făceau ultimele probe cu creionul atomic pe care voiam să-l încercăm şi… căcat…

— A *explodat?* între Julia, îngrozită.

— Nu, doamnă, s-a topit. Doi oameni au murit, şi încă vreo duzină riscă să moară de arsuri şi/sau iradiere.

Problema e că am pierdut bomba. Am pierdut nenorocita de bombă.

— A fost o eroare de funcţionare? întrebă Barbie, aproape sperând să fi fost, căci asta însemna că oricum n-ar fi rezolvat nimic.

— Nu, colonele, n-a fost nicio eroare. De-asta am zis „accident”. Aşa se întâmplă când oamenii se grăbesc, şi ne grăbeam ca toţi dracii.

— Îmi pare rău pentru oamenii ăia, spuse Julia. Rudele lor au aflat?

— Dată fiind situaţia în care vă aflaţi, sunteţi foarte bună că vă gândiţi la asta. Vor fi informate curând. Accidentul a avut loc azi-noapte, la ora unu. Au început deja lucrul la Little Boy Two. Ar trebui să fie gata în trei zile. Cel mult patru.

Barbie dădu din cap.

— Vă mulţumesc, domnule, dar nu cred că mai avem atâta timp.

Un vaiet prelung şi subţire, de durere, un vaiet de copil, se înălţă din spatele lor. Când Barbie şi Julia întoarseră capetele, vaietul se transformă într-un acces de tuse răguşită şi gâfâieli înecate. O văzură pe Linda îngenunchind lângă fetiţa ei cea mai mare şi cuprinzând-o cu braţele.

— *Nu se poate să moară!* ţipă Janelle. *Audrey nu poate să moară!* Şi totuşi, aşa era. Căţeaua golden retriever a familiei Everett murise în timpul nopţii, tăcută şi liniştită, în timp ce Micile J dormeau de-o parte şi de alta a ei.

11

Când Carter reveni în prima cameră, Al Doilea Ales din The Mill mânca fulgi de cereale dintr-o cutie cu un papagal de desen animat pe ea. Carter cunoştea acea pasăre mitică de la multe gustări din copilărie: Toucan Sam, sfântul patron al Froot Loops.

„Or fi învechite ca dracu’”, îşi zise el şi, un moment, i se făcu milă de şefu’. Apoi, se gândi la diferenţa dintre şaptezeci şi două de ore şi optzeci sau o sută, şi-şi împietri inima.

Big Jim mai luă o mână de cereale din cutie, apoi văzu pistolul Beretta în mâna lui Carter.

— Ei… făcu el.

— Îmi pare rău, şefu’.

Rennie desfăcu mâna, lăsând fulgii să se reverse la loc în cutie, dar palma-i era umedă, şi unele dintre cerculeţele viu colorate îi rămaseră prinse de piele. Sudoarea-i lucea pe frunte, prelingându-se de sub începutul de chelie.

— Fiule, nu face asta.

— N-am încotro, domnu’ Rennie. Nu-i nimic personal.

Şi nici nu era, conchise Carter. Câtuşi de puţin. Atâta doar că rămăseseră prinşi acolo. Şi fiindcă se întâmplase în urma unor decizii ale lui Big Jim, nu-i rămânea decât să plătească.

Big Jim puse cutia de Froot Loops pe jos. O făcu cu grijă, ca şi cum s-ar fi temut să n-o spargă, dacă o manevra prea dur.

— Atunci, ce e?

— E vorba doar de… aer.

— De aer. Înţeleg.

— Puteam să vin aici cu pistolu’ la spate şi să-ţi trag un glonţ în cap, da’ n-am vrut să fac asta. Am zis că să-ţi dau timp să te pregăteşti. Fiindcă te-ai purtat frumos cu mine.

— Atunci, nu mă face să sufăr, fiule. Dacă nu e ceva personal, nu mă vei face să sufăr.

— Stai şi matale nemişcat şi n-o să suferi. O să se termine repede. Ca atunci când împuşti un cerb rănit, în pădure.

— Putem să stăm puţin de vorbă?

— Nu, şefu’. M-am hotărât.

Big Jim dădu din cap.

— În regulă, atunci. Pot să zic o rugăciune, mai întâi? Îmi dai voie?

— Da, şefu’, poţi să te rogi dacă vrei. Da’ să meargă repede. Şi mie mi-e greu, să ştii.

— Cred că ţi-e greu. Eşti un băiat bun, fiule.

Carter, care nu mai plânsese de la paisprezece ani, simţi o usturime în colţurile ochilor.

— Degeaba-mi zici fiule, că tot n-o să-ţi ajute la nimica.

— Ba mă *ajută.* Şi faptul că eşti mişcat… mă ajută, de asemenea.

Rennie îşi urni de pe canapea trupul masiv şi se lăsă în genunchi. Involuntar, răsturnă cutia de Froot Loops şi scoase un chicotit scurt, trist.

— Ultima masă n-a fost cine ştie ce, pot să-ţi spun.

— Da, se pare că n-a fost. Îmi pare rău.

Cu spatele spre Carter, Big Jim oftă.

— Dar voi mânca friptură la masa Domnului, peste un minut, două, aşa că *asta* va fi în regulă.

Ridică un deget cărnos, aplicându-şi-l în partea de sus a cefei.

— Uite, aici. În trunchiul cerebral. Bine?

Tânărul înghiţi un nod care părea un ghemotoc uriaş de câlţi.

— Nu vrei să îngenunchezi şi tu cu mine, fiule?

Carter, care nu se mai rugase de şi mai mult timp decât nu mai plânsese, aproape spuse da. Apoi, îşi aminti cât de viclean putea fi şeful. Probabil că acum nu mai era, se prea putea să fi trecut dincolo de asta, dar îl văzuse în acţiune şi nu voia să rişte. Clătină din cap.

— Fă-ţi rugăciunea. Şi dacă vrei să ajungi până la amin, chiar că trebuie să fie una scurtă.

În genunchi, cu spatele spre Carter, Big Jim îşi împreună mâinile pe perna canapelei, care încă mai era adâncită de greutatea considerabilă a poponeţului său.

— Doamne Sfinte, îţi vorbeşte robul tău, James Rennie. Cred că, vreau nu vreau, acum vin la Tine. Paharul mi-a fost ridicat la buze şi nu pot să…

Un suspin sonor şi uscat îi scăpă din piept.

— Stinge lumina, Carter. Nu vreau să plâng în faţa ta. Nu aşa se cade să moară un bărbat.

Carter întinse mâna cu pistolul până aproape de ceafa lui Big Jim.

— OK, da’ asta-i ultima cerere.

Şi stinse lumina.

Îşi dădu seama că făcuse o greşeală aproape în acelaşi moment, dar era prea târziu. Îl auzi pe şefu’ mişcându-se, al dracu’ de rapid pentru un om atât de gras şi bolnav de inimă pe deasupra. Carter trase, iar în lumina focului de la gura ţevii văzu o gaură apărând în perna adâncită a canapelei. Big Jim nu mai era îngenuncheat în faţa lui, dar nu putuse ajunge departe, oricât de repede ar fi fugit. În timp ce Carter atingea cu degetul mare butonul lanternei, Big Jim se repezi înainte cu cuţitul de bucătărie pe care-l scosese din sertarul de lângă aragaz, şi cincisprezece centimetri de oţel se înfipseră în abdomenul lui Carter Thibodeau.

Urlă de durere şi mai trase un foc. Big Jim simţi glonţul şuierându-i pe lângă cap, dar nu se retrase. Şi el avea un paznic-supravieţuitor, unul care-l slujise extrem de bine de-a lungul anilor, şi care acum îi spunea că dacă lua distanţă avea să moară. Se ridică împleticit, în acelaşi timp trăgând cuţitul în sus şi spintecându-l pe băiatul ăla prost care crezuse că putea să-i vină de hac lui Big Jim Rennie.

În timp ce era eviscerat, Carter zbieră din nou. Stropi de sânge împroşcară chipul lui Big Jim, propulsaţi de o respiraţie pe care o spera cu credinţă ca fiind ultima. Îl împinse pe Carter înapoi. În lumina lanternei căzute pe jos, Carter se clătină îndărăt, ţinându-se de burtă şi călcând peste fulgii Froot Loops vărsaţi. Sângele îi şiroia printre degete. Dădu cu o mână peste rafturi şi căzu în genunchi, într-o ploaie de sardine Vigo, Snow’s Clam Fry-Eettes şi supe Campbell. Un moment, rămase acolo, ca şi cum s-ar mai fi gândit, hotărându-se în cele din urmă să spună,

totuşi, o rugăciune. Părul îi atârna în faţă. Apoi, scăpă raftul din mână şi căzu.

Big Jim se gândi un moment la cuţit, dar acela i-ar fi solicitat eforturi prea mari unui om suferind de inimă – şi-şi promise din nou că avea să se ocupe şi de asta, imediat ce trecea criza. Luă în schimb pistolul lui Carter şi se apropie de nesocotitul tânăr.

— Carter? Mai eşti cu noi?

Gemând, Carter încercă să se întoarcă, dar renunţă.

— Am să-ţi trag un glonţ în ceafă, aşa cum ţi-am sugerat să-mi faci tu mie. Dar, înainte de asta, vreau să-ţi dau un sfat. Mă asculţi?

Carter gemu din nou. Big Jim îl luă ca pe un consimţământ.

— Sfatul meu e următorul: niciodată nu-i da unui bun politician timp să se roage.

Şi apăsă pe trăgaci.

12

— Cred că moare! strigă soldatul Ames. Puştiu', cred că moare!

Sergentul Groh îngenunche lângă Ames şi se uită prin ştersătura murdară din josul Domului. Ollie Dinsmore zăcea pe-o parte, cu buzele aproape lipite de suprafaţa pe care acum puteau s-o vadă, graţie mizeriei încă prinse de ea. Pe cel mai ferm ton de instrucţie, Groh răcni:

— *Atenţiune! Ollie Dinsmore! Drepţi, v-aliniaţi!*

Încet, băiatul deschise ochii şi-i privi pe cei doi militari care stăteau pe vine la nici treizeci de centimetri distanţă, dar într-o lume mai rece şi mai curată.

— Ce…? şopti el.

— Nimic, fiule, răspunse Groh. Culcă-te la loc.

Apoi, se întoarse spre Ames:

— Pe loc repaus, soldat. Îi e bine.

— Ba nu-i e. Uitaţi-vă la el, doar.

Groh îl luă de braţ şi-l ajută, nu fără blândeţe, să se ridice în picioare.

— Într-adevăr, confirmă el încet. Nu-i e deloc bine, dar trăieşte şi doarme şi pe moment nu putem aştepta mai mult. Aşa, va consuma mai puţin oxigen. Du-te să mănânci ceva. Ai luat micul dejun?

Ames clătină din cap. Nici nu se gândise la mâncare.

— Vreau să mai stau pe-aici, în caz că-şi revine.

Făcu o pauză, apoi îndrăzni:

— Să fiu aici, dacă moare.

— O vreme, n-o să moară, replică Groh, fără să aibă idee dacă era adevărat sau nu. Ia-ţi ceva din camion, fie şi doar un sendviş cu şuncă. Arăţi ca dracu', soldat.

Ames arătă cu capul spre băiatul care dormea pe pământul calcinat, cu gura şi nasul lipite de Dom. Avea faţa mânjită de negreală şi abia puteau să-i vadă mişcările pieptului când respira.

— Cât timp credeţi că mai are, dom' sergent?

Groh clătină din cap.

— Nu prea mult, probabil. Cineva din grupul de dincolo a şi murit azi-dimineaţă şi nici alţii nu se simt prea bine. Iar acolo unde se duc e mai bine. Mai curat. Trebuie să te pregăteşti.

Lui Ames îi venea să plângă.

— Puştiu' şi-a pierdut toată familia.

— Ia-ţi ceva de mâncare. Mă uit eu la el, până te întorci.

— Da' după aia pot să rămân?

— Dacă pe tine te vrea, pe tine-o să te aibă. Poţi să stai până la sfârşit.

Groh îl privi pe Ames cum pleca în pas alergător spre masa de lângă elicopter, unde era pusă mâncarea. Afară era ora zece a unei frumoase dimineţi de toamnă târzie. Soarele strălucea şi topea ultimele resturi de brumă. Dar la numai câţiva paşi distanţă se afla o lume de crepuscul perpetuu, închisă într-o capsulă, o lume unde aerul era irespirabil şi timpul nu mai avea niciun sens. Groh îşi

amintea de un iaz din parcul local, în oraşul copilăriei lui: Wilton, Connecticut. În lac trăiau caraşi aurii, mari şi bătrâni. Copiii le dădeau de mâncare. Până într-o zi când îngrijitorul a făcut o greşeală cu nişte îngrăşăminte. Adio, peştişori! Toţi zece-doisprezece pluteau morţi la suprafaţă.

Uitându-se la băiatul murdar care dormea dincolo de Dom, îi era imposibil să nu se gândească la caraşii aceia… numai că un băiat nu era totuna cu un peşte.

Ames reveni, mâncând ceva de care se vedea clar că nu-i era poftă. Cam slab ca soldat, după părerea lui Groh, dar era un băiat bun, cu o inimă mare.

Soldatul Ames se aşează. Sergentul Groh se aşează şi el alături. Pe la amiază, primiră un raport din partea de nord a Domului, că altul dintre supravieţuitorii de-acolo murise. Un băieţel pe nume Aidan Appleton. Încă un copil. Groh bănuia că o cunoscuse pe maică-sa, în ajun. Spera să se înşele, dar nu prea credea.

— Cine-a făcut-o? îl întrebă Ames. Cine-a pus la cale căcănăria asta, dom’ sergent? Şi de ce?

Groh clătină din cap.

— N-am idee.

— N-are niciun *sens!* strigă Ames.

În spatele lor, Ollie se mişcă în somn, gâfâi sufocat şi-şi apropie din nou chipul adormit de adierea slabă care pătrundea prin obstacol.

— Nu-l trezi, spuse Groh, adăugând în sinea lui: *„Dacă moare în somn, va fi mai bine pentru toată lumea.”*

13

Pe la ora două, toţi exilaţii tuşeau, în afară de – incredibil, dar adevărat – Sam Verdreaux, care părea să prospere în aerul stricat, şi de Little Walter Bushey, care nu făcea decât să doarmă şi să sugă raţiile ocazionale de lapte sau suc. Barbie stătea jos, cu spatele rezemat de Dom şi braţul pe după umerii Juliei. Nu departe, Thurston Marshall stătea

lângă trupul fără viaţă, acoperit, al micului Aidan Appleton, care murise înfiorător de brusc. Thurse, tuşind de-acum şi el încontinuu, ţinea în poală capul lui Alice, care plânsese până adormise. La şapte metri mai încolo, Rusty îşi strângea în braţe soţia şi fiicele, după ce şi ele adormiseră plângând. Dusese cadavrul lui Audrey la ambulanţă, pentru ca fetele să nu-l mai vadă. În tot acel timp, îşi ţinuse respiraţia. Chiar şi la cincisprezece metri distanţă de Dom, aerul devenea înecăcios, ucigător. Se gândea că, după ce-şi recăpăta suflul, ar fi putut să facă la fel şi cu băieţelul. Audrey avea să fie o companie plăcută pentru el; întotdeauna îi plăcuseră copiii.

Joe McClatchey se aşează lângă Barbie. Acum arăta într-adevăr ca o sperietoare. Chipul palid îi era presărat cu acnee, iar sub ochi avea cearcăne groase, ca nişte vânătăi.

— Mama doarme, spuse el.

— Şi Julia, răspunse Barbie, aşa că vorbeşte încet.

Julia deschise un ochi.

— Nu dorm… murmură ea şi imediat îl închise la loc. Tuşi, se potoli, apoi mai tuşi puţin.

— Lui Benny îi e foarte rău, spuse Joe. Are febră, la fel cum a avut şi băiatul ăla mic, înainte să moară.

Ezită.

— Şi mama e destul de fierbinte. Poate numai fiindcă aici e aşa de cald, da'… Nu cred că asta-i cauza. Dacă moare şi *ea?* Dacă murim toţi?

— N-o să murim, replică Barbie. Vor găsi ei o soluţie.

Joe clătină din cap.

— Nu vor găsi nimic. Şi-o ştii foarte bine. Fiindcă ei sunt afară. Şi nimeni de-afară nu poate să ne-ajute.

Privi peste pustietatea neagră din locul în care, cu o zi înainte, fusese un oraş, şi râse – un râs aspru, ca un horcăit, cu atât mai rău cu cât chiar conţinea o undă de amuzament.

— Chester's Mill există din 1803 – am învăţat la şcoală. De peste două sute de ani. Şi a fost de-ajuns o săptămână

ca să-l şteargă de pe faţa pământului. Un căcat de săptămână, atâta. Ce zici de asta, colonele Barbara?

Barbie nu găsea nimic de spus.

Acoperindu-şi gura, Joe tuşi. În spatele lor, ventilatoarele duduiau, duduiau…

— Sunt un băiat deştept. Ştiai? Nu ca să mă laud, da'… aşa-s eu, deştept.

Barbie se gândi la transmisia video pe care băiatul o organizase de la locul atacului cu rachete.

— Fără discuţie, Joe.

— În filmele lui Spielberg, câte un puşti deştept vine cu-o soluţie în ultimul moment, nu?

Barbie o simţi pe Julia mişcându-se din nou. Acum deschisese amândoi ochii şi-l privea pe Joe cu gravitate.

Pe obrajii băiatului se prelingeau lacrimi.

— Ce mai personaj al lui Spielberg sunt şi eu… Dacă eram în Jurassic Park, sigur ne mâncau dinozaurii.

— Numai dacă se plictisesc, interveni Julia, cu o voce visătoare.

— Hmm? făcu Joe, clipind din ochi.

— Capetele-de-piele. *Copiii* capete-de-piele. De obicei, copiii se satură de jocurile lor şi caută altele. Sau…

Se întrerupse să tuşească – tare.

— … sau îi cheamă părinţii acasă, la cină.

— Poate că nu mănâncă, spuse Joe, posomorât. Poate nici părinţi n-au.

— Sau poate la ei timpul e altfel, opină Barbie. În lumea lor, poate că nu fac altceva decât să stea jos în jurul cutiei. Pentru ei, jocul ar putea să fie abia la început. Nici măcar nu ştim sigur că-s copii.

Piper Libby li se alătură. Era roşie la faţă, iar părul îi stătea lipit de obraji.

— Sunt copii, spuse ea.

— De unde ştii? o întrebă Barbie.

— Ştiu, pur şi simplu, zâmbi Piper. Ei sunt acel Dumnezeu în care am încetat să cred acu' vreo trei ani. A reieşit că

Dumnezeu e o gaşcă de copii răi care joacă X-Box Interstelar. Nu-i amuzant?

Zâmbetul i se lăţi, apoi o podidiră lacrimile.

Julia se uita spre cutia care arunca străfulgerări violete. Avea pe faţă o expresie îngândurată şi puţin visătoare.

14

Este sâmbătă seara în Chester's Mill. E seara când obişnuiau să se întâlnească doamnele de la Eastern Star – iar după întâlnire, se duceau adesea acasă la Henrietta Clavard să bea vin şi să spună cele mai bune bancuri porcoase. Seara când Peter Randolph şi amicii lui jucau poker – şi spuneau şi ei cele mai bune bancuri porcoase. Când Stewart şi Fern Bowie se duceau adesea la Lewiston să închirieze două târfe la un salon de păsărici de pe Lower Lisbon Street. Reverendul Lester Coggins ţinea întrunirile de rugăciune pentru adolescenţi în sala parohială de la Sfântul Mântuitor, iar Piper Libby găzduia seri dansante pentru adolescenţi în subsolul bisericii Congo. Dipper's duduia până la ora unu – iar pe la douăsprezece şi jumătate, mulţimea începea să cânte într-un cor beţivănesc imnul local, *„Dirty Water",* un cântec pe care toate formaţiile din Boston îl ştiu bine. Howie şi Brenda Perkins se plimbau, ţinându-se de mână, prin scuarul oraşului, salutând alte perechi pe care le cunoşteau. Alden Dinsmore, soţia sa Shelley şi cei doi fii ai lor puteau fi văzuţi jucându-se de-a prinselea la lumina lunii. În Chester's Mill (la fel ca în majoritatea oraşelor mici unde echipa sunt toţi), serile de sâmbătă erau de obicei cele mai plăcute, destinate dansului, futaiului şi visatului.

Nu şi asta de-acum. Asta e neagră şi pare nesfârşită. Vântul s-a oprit. Aerul toxic şi fierbinte stă neclintit. În locul pe unde trecea Şoseaua 119, până a mistuit-o prăpădul de foc, Ollie Dinsmore zace cu faţa lipită de ştersătura lui din zgură, continuând să se ţină de viaţă cu încăpăţânare, iar la

doar o jumătate de metru distanţă soldatul Clint Ames nu încetează să-l vegheze cu răbdare. Un băiat isteţ a vrut să îndrepte un reflector spre copil; Ames (cu ajutorul sergentului Groh, care nu-i chiar aşa un căpcăun, la urma urmei) a reuşit să-l împiedice, susţinând că să luminezi un om cu reflectorul e o practică potrivită în cazul teroriştilor, nu şi asupra unui băiat care probabil va muri înainte de răsăritul soarelui. Dar Ames are o lanternă şi, din când în când, îl luminează cu ea pe copil, ca să se asigure că mai respiră. Respiră, dar Ames, de fiecare dată când aprinde din nou lanterna, se aşteaptă să vadă că acele răsuflări slabe au încetat. O parte din el chiar a început să spere asta. O parte din el a început să accepte realitatea: oricât de rezistent ar fi Ollie Dinsmore şi oricât de eroic s-ar fi luptat, nu mai are niciun viitor. E cumplit să-l vadă cum se chinuieşte. Cu puţin timp înainte de miezul nopţii, soldatul Ames adoarme şi el, aşezat, cu lanterna într-o mână.

„Dormi?”, se spune că l-a întrebat Iisus pe Petru. *„Astfel n-ai avut putere un ceas să priveghezi cu mine?”*

La care Chef Bushey ar fi putut să adauge: *„Evanghelia după Matei, Sanders”.*

La unu şi ceva, Rose Twitchell îl trezeşte pe Barbie.

— A murit Thurston Marshall, îi spune ea. Rusty şi fratele meu îl duc sub ambulanţă, pentru ca fetiţa să nu fie prea şocată când se va trezi.

Apoi adaugă:

— *Dacă* se mai trezeşte. Şi ei îi e rău.

— Acum tuturor ne este rău, spune Julia. Tuturor, în afară de Sam şi de bebeluşul ăla somnoros.

Rusty şi Twitch revin grăbiţi de la grupul de autovehicule, se prăbuşesc în faţa unuia dintre ventilatoare şi încep să respire cu gâfâieli lacome, zgomotoase. Twitch începe să tuşească, iar Rusty îl împinge şi mai aproape de aer, atât de tare, încât fruntea lui Twitch se loveşte de Dom. Toţi aud bocănitura.

Rose însă nu şi-a terminat inventarul.

— Şi Benny Drake e grav.

Coboară vocea până la şoaptă:

— Ginny spune că s-ar putea să nu mai reziste până răsare soarele. Numai de-am putea să *facem* ceva…

Barbie nu răspunde. Nici Julia, care se uită din nou în direcţia unei cutii imposibil de clintit din loc, deşi are mai puţin de o sută de centimetri pătraţi şi doar vreo doi centimetri grosime. Privirea-i este îndepărtată, speculativă.

O lună roşiatică se ridică în sfârşit mai sus de murdăria adunată pe peretele răsăritean al Domului şi-şi revarsă lumina sângerie. Este sfârşitul lui octombrie, iar în Chester’s Mill în octombrie e luna cea mai crudă, când se amestecă amintirile şi dorinţele. Pe acest tărâm mort creşte liliacul. Nu sunt nici tufe de liliac, nici copaci, nici iarbă. Luna priveşte în jos peste ruine şi aproape nimic altceva.

15

Big Jim se trezi în întuneric, ţinându-se de piept. Inima-i dădea iar rateuri. Şi-o bătu cu pumnul. Apoi, alarma generatorului începu să sune, când actualul rezervor de propan ajunse la punctul critic: *AAAAAAAAAA. Dă-mi de mâncare, dă-mi de mâncare.*

Rennie tresări, cu un ţipăt. Biata lui inimă torturată săltă, rată, derapă, apoi o luă la fugă să se prindă pe sine din urmă. Big Jim se simţea ca o maşină veche cu carburatorul stricat, un soi de tărăboanţă pe care puteai s-o iei pe nimic, dar n-aveai s-o mai vinzi niciodată, soiul bun numai pentru mormanul de fiare vechi. Icni şi se lovi în piept. Era o criză la fel de gravă ca aceea care-l băgase în spital. Poate chiar mai gravă.

AAAAAAAAAA: sunetul unei insecte uriaşe, hidoase – al unui greier, poate – acolo în întuneric, cu el. Cine putea şti ce s-o fi târât acolo, în timp ce dormea?

Big Jim dibui după lanternă. Cu cealaltă mână, îşi lovea şi-şi freca alternativ pieptul, spunându-i inimii să se

liniştească, să nu fie aşa un drac-bumbac de *ţânc,* nu trecuse prin atâtea doar ca să moară pe-ntuneric.

Găsi lanterna, se chinui să se ridice în picioare şi se împiedică de trupul aghiotantului său. Scoase un nou ţipăt şi căzu în genunchi. Lanterna nu se sparse, dar se rostogoli la distanţă, aruncând o lumină mişcătoare peste raftul cel mai de jos din stânga, care era plin cu cutii de spaghetti şi conserve de bulion.

Big Jim se târî după ea. În acel moment, ochii deschişi ai lui Carter Thibodeau se *mişcară.*

— Carter?

Sudoarea îi şiroia pe faţă, şi-şi simţea obrajii unşi cu o grăsime subţire, urât mirositoare. Îşi simţea cămaşa lipită de trup. Inima i se mai împiedică o dată, după care, prin cine ştie ce minune, îşi restabili ritmul normal.

Sau… nu. Nu tocmai. Dar cel puţin era un ritm apropiat de cel normal.

— Carter? Fiule? Eşti viu?

Ridicol, fireşte; Big Jim îl spintecase ca pe un peşte la râu, apoi îl împuşcase în ceafă. Era la fel de mort ca Adolf Hitler. Totuşi, ar fi putut să jure… mă rog, *aproape* să jure… că *ochii* băiatului…

Îşi izgoni ideea că ar fi putut să se ridice şi să-l înhaţe de gât. Spunându-şi că era firesc să se simtă puţin

(înfricoşat)

cam nervos, fiindcă băiatul fusese cât pe ce să-l ucidă, la urma urmei. Şi încă se mai aştepta să-l vadă trăgându-l spre el, ca să-şi înfigă dinţii lacomi în gâtul lui.

Big Jim îl apăsă pe Carter cu degetele, sub bărbie. Carnea încleiată de sânge era rece şi nu se simţea niciun puls. Fireşte că nu. Puştiul era mort. Murise de douăsprezece ore sau chiar mai mult.

— Acum iei cina cu Mântuitorul tău, fiule, şopti Big Jim. Friptură cu piure. Compot de mere la desert.

Asta-l făcu să se simtă mai bine. Se târî mai departe după lanternă, iar când i se păru că auzea ceva mişcându-se în

spatele lui – foşnetul unei mâini, poate, frecându-se de pardoseală, căutând ceva orbeşte –, nu se uită înapoi. Trebuia să alimenteze generatorul. Trebuia să oprească acel *AAAAAA.*

În timp ce trăgea din boxă unul dintre cele patru rezervoare rămase, inima-i intră iar în aritmie. Se aşează lângă trapa deschisă, gâfâind şi tuşind, într-o încercare de a-şi forţa inima să revină la ritmul regulat. Şi rugându-se, fără să-şi dea seama că ruga lui era în esenţă doar o serie de cereri şi justificări: potoleşte-o, nimic n-a fost din vina mea, scoate-mă de-aici, am făcut tot ce-am putut, fă-le pe toate la fel cum erau, m-au trădat nişte incompetenţi, vindecă-mi inima.

— Pentru numele lui Iisus, amin!

Dar sunetul propriilor cuvinte mai degrabă îl înfiora decât să-l îmbărbăteze. Se auzeau ca nişte oase clănţănind printr-un mormânt.

În clipa când inima i se mai linişti puţin, ţârâitul ascuţit de greier al alarmei tăcuse. Actualul rezervor era epuizat. În afară de lumina lanternei, acum, şi în a doua cameră a adăpostului, era la fel de întuneric ca în prima; lampa de urgenţă de-acolo se stinsese cu şapte ore în urmă. Chinuindu-se să scoată canistra goală şi să urce una nouă pe platforma de lângă generator, Big Jim îşi aminti vag că scrisese rezoluţia NICIO MĂSURĂ pe o cerere de întreţinere a adăpostului ajunsă pe biroul lui cu un an, doi în urmă. Probabil că cererea includea şi preţul unor baterii noi pentru lumina de urgenţă. Dar nu-şi putea găsi nicio vină. Bugetul oraşului era limitat, iar oamenii întindeau mereu mâna: *Dă-mi să mănânc, dă-mi să mănânc.*

„Al Timmons ar fi trebuit s-o facă din proprie iniţiativă”, îşi spuse el. *„Pentru numele lui Dumnezeu, cer chiar atât de mult, puţin spirit de iniţiativă? Nu şi pentru asta plătim personalul de la întreţinere? Ar fi putut să se ducă la broscoiul ăla de Burpee şi să le ceară ca pe o donaţie, ce Dumnezeu! Eu aşa aş fi făcut.”*

Conectă rezervorul la generator. Apoi, inima i se bâlbâi iar. Îşi smuci mâna înapoi, scăpând lanterna în boxa de materiale, unde zăngăni peste canistrele rămase. Lentila se sparse, iar Big Jim rămase iar în beznă.

— *Nu!* răcni el. *Nu, fir-ar să fie, NU!*

Dumnezeu, însă, nu-i dădu niciun răspuns. Tăcerea şi întunericul îl apăsau, în timp ce inima suprasolicitată i se îneca, zbătându-se. Trădătoarea!

— Lasă. Am să găsesc altă lanternă, în camera cealaltă. Şi chibrituri. Trebuie doar să le caut. Dacă le punea Carter unde trebuia, încă de la început, acum aş fi putut să mă duc direct la ele.

Aşa era. Îl supraestimase pe băiatul ăla. Crezuse că avea un viitor, dar până la urmă reieşise că nu era bun de nimic. Big Jim râse, apoi îşi impuse să se oprească. În bezna aceea totală, hohotele lui sunau cam sinistru.

„Nu contează. Porneşte generatorul.”

Da. Exact. Generatorul era principala problemă. Putea să mai verifice o dată conexiunea, după ce-l pornea, iar purificatorul de aer reintra în funcţiune. Până atunci, avea să găsească şi o altă lanternă, poate chiar o lampă Coleman. Lumină destulă pentru următoarea înlocuire de canistre.

— Asta-i ideea, spuse el. Dacă vrei ca un lucru să se facă bine pe lumea asta, trebuie să-l faci singur. Întreabă-l doar pe Coggins. Întreab-o doar pe bârfitoarea aia de Perkins. Ştiu ei ce ştiu…

Râse iar. Nu se putea stăpâni, căci chiar *avea* haz.

— Au aflat. Nu întărâţi un dulău mare, când ai doar un beţigaş. Nici vorbă. Nici pomenealăăă…

Căută pe pipăite butonul de pornire, îl găsi, îl apăsă. Nu se întâmplă nimic. Dintr-odată, aerul din cameră păru mai dens ca oricând.

„Am greşit butonul, asta-i tot.”

Ştia că nu putea fi nici vorbă de aşa ceva, dar o credea, fiindcă e mai bine ca unele lucruri să fie crezute. Îşi suflă

peste degete, ca un barbugiu care speră să dea un zar norocos. Apoi orbecăi din nou după buton.

— Doamne, se rugă el, îţi vorbeşte robul Tău, James Rennie. Te rog, fă ca păcătoşenia asta să pornească. Ţi-o cer în numele Fiului Tău, Iisus Hristos.

Apăsă pe butonul starterului.

Nimic.

Rămase aşezat în întuneric, cu picioarele atârnând peste marginea trapei, încercând să-şi alunge panica dornică să-l devoreze crud. Trebuia să gândească. Era singura lui şansă de supravieţuire. Dar era atât de greu… Când stai pe-ntuneric, când inima te-ameninţă să se răzvrătească din clipă-n clipă, e foarte greu să mai şi gândeşti.

Şi care era cel mai rău lucru din toate…? Tot ceea ce făcuse şi toate cele pentru care muncise în ultimii treizeci de ani din viaţa lui păreau ireale. La fel ca oamenii din cealaltă parte a Domului. Mergeau, vorbeau, conduceau maşini, zburau chiar şi cu avioanele şi elicopterele. Dar nimic din toate astea nu conta, aici, sub Dom.

„Vino-ţi în fire. Dacă Dumnezeu nu te ajută, ajută-te singur.”

OK. Pe primul loc era lumina. Chiar şi un pliculeţ de chibrituri i-ar fi fost de folos. *Trebuia* să fie ceva pe rafturile din cealaltă cameră. Avea să caute pe pipăite – foarte încet, foarte metodic – până găsea. Apoi, urma să găsească bateriile pentru drac-bumbacul ăla de starter. *Existau* baterii, de-asta era sigur, fiindcă avea nevoie de generator. Fără generator, avea să moară.

„Şi dacă-l porneşti din nou? Ce-o să se întâmple când se va termina propanul?”

A, dar avea să intervină ceva. Nu-i era lui sortit să moară acolo, jos. Friptură cu Iisus? S-ar fi lipsit de masa aia, la drept vorbind. Dacă nu putea sta în capul mesei, mai bine se lăsa păgubaş.

Asta-l făcu să râdă din nou. Îşi croi drum, foarte încet şi atent, înapoi spre uşa care dădea în prima cameră. Mergea

cu mâinile întinse înainte, ca un orb. După şapte paşi, atinse peretele. O luă la dreapta, plimbându-şi degetele peste lemn şi… aha! Gol. Uşa. Perfect.

O străbătu cu paşi târşâiţi, acum mişcându-se mai încrezător, în ciuda beznei. Ţinea minte perfect topografia camerei: rafturi de-o parte şi de alta, canapeaua drept îna…

Se împiedică iar de drac-bumbacul ăla de *puşti* şi căzu pe burtă. Lovi cu fruntea pardoseala şi urlă – mai mult de furie şi surpriză, decât de durere, fiindcă mocheta amortizase şocul. Dar, o, Doamne, între picioarele lui era o mână moartă. Părea să-l apuce de boaşe.

Big Jim se săltă în genunchi, târându-se mai departe, şi iar se lovi la cap, de astă dată de canapea. Scoase încă un ţipăt, apoi se căţără pe ea, şi-şi trase repede după el şi picioarele, ca un om care iese din apă când şi-a dat brusc seama că e plină de rechini.

Rămase acolo tremurând, spunându-şi să se calmeze, trebuia să se calmeze, altfel *chiar* avea să sufere un atac de cord.

„Când simţi aritmiile alea, trebuie să te concentrezi şi să respiri prelung şi adânc”, îi spusese doctorul hippy. Pe-atunci, Big Jim considerase că nu erau decât palavre New Age, dar acum nu mai avea nicio altă soluţie – nu-şi luase vermapil la el –, aşa că trebuia să încerce.

Şi chiar părea să meargă. Două douăzeci de inspirări şi expirări, lungi şi lente, îşi simţi inima calmându-se. Gustul coclit i se ştergea din gură. Din păcate, părea să i se lase o greutate pe piept. Durerea i se strecura în josul braţului stâng. Ştia că erau simptomele atacului de inimă, dar prefera să-şi spună că o indigestie de la toate sardinele pe care le mâncase ar fi fost la fel de probabilă. *Şi mai* probabilă. Respiraţiile prelungi şi încete se ocupau perfect de inima lui (dar tot avea să şi-o examineze când ieşea din porcăria aia, poate chiar să cedeze şi să-şi facă bypass-ul ăla). Căldura era problema. Căldura şi aerul viciat. Trebuia

să găsească lanterna şi să pună iar generatorul în funcţiune. Încă un minut doar, poate două…

Cineva respira acolo.

„Da, fireşte. Eu respir aici.”

Şi totuşi, era absolut sigur că mai auzea şi pe altcineva. Mai mult decât o persoană. I se părea că erau câţiva oameni acolo, cu el. Şi bănuia că ştia cine erau.

„Hai că-i ridicol.”

Da, dar unul dintre cei ce respirau era după canapea. Unul pândea în colţ. Iar unul stătea în faţa lui la nici măcar un metru distanţă.

„Nu! Termină!”

Brenda Perkins în spatele canapelei. Lester Coggins în colţ, cu mandibula smulsă din articulaţii, atârnând.

Şi, drept în faţă…

— Nu, rosti Big Jim cu voce tare. Astea-s baliverne. Sunt *gogoşi.*

Închise ochii şi încercă să se concentreze asupra acelor respiraţii lungi şi lente.

— Zău că miroase frumos aici, tată, spuse Junior din faţa lui, într-un murmur monoton. Miroase a cămară. Şi a prietenele mele.

Big Jim scoase un ţipăt subţire.

— Ajută-mă, frate, spuse Carter, din locul unde zăcea pe jos. M-a tăiat destul de nasol. Şi m-a şi împuşcat.

— Terminaţi… şopti Big Jim. Nu aud nimic din toate astea, aşa că *terminaţi odată*. Număr respiraţiile. Îmi calmez inima.

— Mai am şi acum hârtiile, spuse Brenda Perkins. Şi multe copii după ele. Curând vor fi prinse pe toţi stâlpii din oraş, la fel cum şi-a distribuit Julia ultimul număr al ziarului. „Să nu vă îndoiţi că păcatele voastre vă vor ajunge din urmă” – *Numerii,* capitolul treizeci şi doi.

— Nu eşti aici!

Atunci, însă, *ceva* – după senzaţie, părea un deget – îi coborî pe obraz, parcă sărutându-l.

Big Jim ţipă din nou. Adăpostul antinuclear era plin de morţi care, totuşi, respirau aerul tot mai viciat şi se strângeau în jurul lui. Chiar şi pe întuneric putea să le vadă chipurile palide. Putea să vadă ochii fiului său mort.

Sări de pe canapea, lovind cu pumnii în gol.

— Plecaţi! Plecaţi de-aici, toţi, lăsaţi-mă-n pace!

Se repezi spre scară şi se împiedică de prima treaptă. De data asta, nu mai era acolo nicio mochetă care să amortizeze lovitura. Sângele începu să-i curgă în ochi. O mână moartă îi mângâie ceafa.

— M-ai omorât, spuse Lester Coggins, dar falca ruptă făcu să iasă doar un „Aaiii oho âââh…”

Big Jim urcă în fugă scara şi izbi uşa de sus cu toată greutatea lui considerabilă. Se deschise parţial, împingând lemnele arse şi cărămizile îngrămădite în faţa ei. Era doar atâta spaţiu cât să se strecoare afară.

— *Nu!* lătră el. *Nu, nu m-atingeţi! Nici unu’ din voi să nu m-atingă!*

Printre ruinele sălii de şedinţe a primăriei era aproape la fel de întuneric ca în adăpostul de jos, dar cu o mare diferenţă: aerul nu era bun de nimic.

Big Jim îşi dădu seama de acest lucru când inhală pentru a treia oară. Inima lui, torturată peste măsură de acea umilire finală, se ridică din nou în gât. Iar acum se înţepeni acolo.

Dintr-odată, Big Jim avu senzaţia că era strivit, de la grumaz până la ombilic, de o greutate cumplită: un sac lung de pânză groasă, plin cu bolovani. Se căzni să se întoarcă la uşă, parcă înotând prin noroi. Încercă să se îndese prin deschizătură, dar de data asta rămase blocat. Un sunet îngrozitor începu să-i iasă din gura căscată şi gâtlejul ce se comprima, iar sunetul acela era: *AAAAAAA: dă-mi de mâncare, dă-mi de mâncare.*

Dădu cu mâna o dată, şi încă o dată, şi încă o dată: o mână întinzându-se, încercând să se agaţe de vreo salvare finală.

Din partea cealaltă, simţi o mângâiere.

— *Taaati…* horcăi un glas.

16

Cineva îl scutură pe Barbie, chiar înaintea zorilor zilei de duminică. Se trezi fără tragere de inimă, tuşind, întorcându-se instinctiv spre Dom şi spre ventilatoarele de dincolo. Când tuşea i se potoli în sfârşit, se uită să vadă cine-l deşteptase. Era Julia. Părul îi atârna lăţos în jurul obrajilor aprinşi de febră, dar avea ochii limpezi. Îi spuse:

— Benny Drake a murit acum o oră.

— O, Julia… Iisuse, îmi pare rău…

Glasul îi era spart şi răguşit, câtuşi de puţin al lui.

— Trebuie să ajung la cutia care formează Domul, spuse ea. Cum ajung la cutie?

Barbie clătină din cap.

— E imposibil. Chiar dacă ai putea să-i faci ceva, e pe culme, la aproape şapte sute de metri de aici. Nu putem merge nici măcar până la maşini fără să ne ţinem respiraţia, şi-s doar la cincizeci de paşi.

— Este o cale, spuse cineva.

Întoarseră capetele şi-l văzură pe Sam Jeg Verdreaux. Îşi fuma ultima ţigară şi se uita la ei cu ochi serioşi. Era serios – şi treaz; complet treaz, pentru prima oară în ultimii opt ani.

— E o cale, repetă el. Pot să v-arăt.

IA-L PE TINE PÂN-ACASĂ, O S-ARATE CA O ROCHIE

1

Era ora şapte şi jumătate dimineaţa. Se adunaseră toţi în jur, chiar şi mama distrusă, cu ochii roşii, a regretatului Benny Drake. Alva o ţinea cu braţul de umeri pe Alice Appleton. Toată energia şi îndrăzneala fetiţei se risipiseră şi, în timp ce respira, din pieptul ei îngust se auzeau hârâieli.

Când Sam termină de vorbit, un moment domni tăcerea… desigur, cu excepţia duduitului omniprezent al ventilatoarelor. Apoi, Rusty spuse:

— E o nebunie. O să muriţi.

— Şi dacă rămânem aici, o să trăim? replică Barbie.

— De ce-aţi încerca să faceţi aşa ceva? întrebă Linda. Chiar dacă ideea lui Sam merge şi ajungeţi…

— Io cre' c-o să meargă, o întrerupse Rommie.

— Sigur că da, confirmă Sam. Un tip pe nume Peter Bergeron mi-a zis, nu mult dupe focu' ăl mare de la Bar Harbor, în patruşapte. Pete era el multe, da' numa' mincinos nu.

— Bine, şi chiar dacă merge, nu se lăsă Linda, *de ce?*

— Fiindcă a mai rămas un lucru pe care nu l-am încercat, răspunse Julia; acum, că se hotărâse, iar Barbie spusese că avea s-o însoţească, era mai calmă. N-am încercat să-i rugăm.

— Eşti nebună, Jules, spuse Tony Guay. Crezi c-au s-*audă* măcar? Sau, dacă aud, să asculte?

Julia se întoarse spre Rusty, cu o expresie gravă.

— Atunci când prietenul tău, George Lathrop, ardea furnicile de vii cu lupa, le-aţi *auzit* rugându-se de voi?

— Furnicile nu se pot ruga de nimeni, Julia.

— Ai spus: „Mi-a trecut prin minte că şi furnicile au micile lor vieţi”. *De ce* te-ai gândit la asta?

— Fiindcă…

Lăsă fraza în aer, apoi ridică din umeri.

— Poate că le-aţi auzit, spuse Lissa Jamieson.

— Cu tot respectul, asta-i o prostie, interveni Pete Freeman. Furnicile-s *furnici.* Nu se pot ruga.

— Dar oamenii pot, reluă Julia. N-avem şi noi micile noastre vieţi?

La asta, nimeni nu-i mai răspunse.

— Ce altceva ne-a mai rămas să încercăm?

Din spatele lor se auzi glasul colonelului Cox. Aproape că uitaseră de el. Lumea din afară şi locuitorii ei păreau acum să nu mai aibă nicio importanţă.

— Eu, în locul vostru, aş încerca. Să nu mă citaţi, dar… da. Aş încerca. Barbie?

— Eu am acceptat deja, spuse Barbie. Are dreptate. Altceva nu ne-a mai rămas.

2

— Să vedem ăi saci, spuse Sam.

Linda îi dădu cei trei saci verzi Hefty. În doi împachetase haine pentru ea şi Rusty, şi câteva cărţi pentru fete (cămăşile, pantalonii, ciorapii şi lenjeria zăceau acum împrăştiate de-a valma în spatele micului grup de supravieţuitori). Rommie donase al treilea sac, în care obişnuia să ţină două puşti pentru vânătoarea de cerbi. Sam îi examină pe toţi trei, găsi o gaură în sacul de la Rommie şi-l aruncă într-o parte. Ceilalţi doi erau intacţi.

— În regulă, zise el, acuma atenţie. Tre’ să mergem la cutie cu maşina lu’ don’şoara Everett, da’ mai întâi avem nevoie s-o aducem acilea.

Arătă spre Odyssey.

— Eşti sigură că geamurile-s închise bine, duduie? Tre’ să fii sigură, c-o să depindă neşte vieţi de ele.

— Au fost închise până sus, răspunse Linda. Foloseam aerul condiţionat.

Sam se uită la Rusty.

— Acuma ai s-o aduci acilea, Doc, da’ primu’ lucru care-l faci, *închizi făbrica dă aer.* Pricepi de ce, da?

— Ca să protejez mediul din maşină.

— Când deşchideţi uşa, o să intre şi neşte aer rău, sigur, da’ nu prea mult, dacă vă grăbiţi. Înăuntru mai e aer bun. Aer de *oraş.* Oamenii din’untru pot să respire uşor pân-la cutie. Furgonu’ ăla vechiu’ nu-i bun de nimica, şi nu doar c-are geamurile deşchise…

— N-am avut *încotro,* interveni Norrie, uitându-se la furgonul telefonic furat. Aerul condiţionat se stricase. Aşa a zis Bu-Bunelu…

O lacrimă i se rostogoli încet din ochiul stâng, tăind o brazdă prin murdăria de pe obraz. Acum peste tot se depuseseră praful şi funinginea, aproape prea fine ca să se distingă, cernute din cerul tulbure.

— N-are nimica, scumpo, îi spuse Sam. Or’cum, caucioacele nu face nici două parale. O privire, şi ştii din parcarea cui veni rabla *aia.*

— Cred că asta-nseamnă că, dacă avem nevoie de încă un vehicul, va fi furgonul meu, spuse Rommie. Mă duc să-l iau.

Sam, însă, clătină din cap.

— Mai bine maşina lu’ don’şoara Shumway, c-are caucioacele mai mici şi mai uşor de umblat cu ele. Şi mai sunt şi nou-nouţe. Aeru’ din ele o să fie mai curat.

Brusc, pe chipul lui Joe McClatchey apăru un zâmbet.

— Aerul din cauciucuri! Mutăm aerul din camere în sacii de gunoi! Butelii scuba improvizate! Domnu’ Verdreaux, e *genial!*

Sam Jeg rânji şi el, arătându-şi toţi cei şase dinţi rămaşi.

— Nu-i meritu’ meu, fiule. Pete Bergeron mi-a zis. A povestit de neşte oameni blocaţi în spate la focu’ ăla din Bar Harbor, după ce s-a aprins bine de tot. Erau OK, da’ aeru’ nu mergea să-l respiri. Aşa că ce-a făcut, au scos ventilu’ de

la roata la un camion de lemne şi-a început să respire drept din cauciuc, până când vântu’ a adus iar aer curat. Pete zicea că i-au zis c-avea un gust nasol, ca de peşte stricat, da’ i-a ţinut în viaţă.

— Un pneu va fi de ajuns? se interesă Julia.

— Poa’ să fie, da’ nu strică să mai avem, dacă-i o gogoaşă d-aia făcută să atingi doar dooj de mile pe şosea şi nu mai mult.

— Nu e, îl asigură ea. Nu pot să le sufăr. I-am cerut lui Johnny Carver unul nou şi mi-a adus.

Se uită spre oraş.

— Cred că Johnny nu mai e. Şi nici Carrie.

— Mai bine luăm unul şi de la maşină, ca să fim siguri, propuse Barbie. Ai cricul, da?

Julia dădu din cap.

Rommie Burpee zâmbi, cam fără chef.

— Facem o-ntrecere de-acolo pân-aici, Doc. Furgonul tău contra hibridul Juliei.

— Prius-ul am să-l conduc *eu,* preciză Piper. Tu stai aici, Rommie. Arăţi de tot căcatu’.

— Frumos vorbeşti, pentru o preoteasă, mormăi el.

— Ar trebui să te bucuri că mai am destulă viaţă-n mine ca să vorbesc şi aşa.

La drept vorbind, reverenda Libby numai plină de viaţă nu arăta, totuşi Julia îi dădu cheile. Niciunul dintre ei nu părea gata să iasă-n oraş, la dans şi băutură, iar Piper părea să fie într-o formă puţin mai bună decât alţii; Claire McClatchey era palidă ca varul.

— OK, spuse Sam. Mai avem noi înc-o problemuţă, da’ mai întâi…

— Ce? vru să ştie Linda. Ce problemă mai avem?

— Las-o p-asta acu’. Mai întâi, s-aducem acilea fierătaniile. Când vrei s-o-ncerci?

Rusty o privi pe păstoriţa congregaţionistă din The Mill, iar Piper dădu din cap.

— Niciun moment nu e mai bun ca ăsta, spuse Rusty.

3

Orăşenii rămaşi priveau, dar nu singuri. Cox şi aproape o sută de alţi militari se adunaseră dincolo de Dom, se uitau într-o tăcere atentă ca cea a spectatorilor unui meci de tenis.

Rusty şi Piper hiperventilau lângă Dom, umplându-şi plămânii cu cât mai mult oxigen posibil. Apoi o luară la fugă, ţinându-se de mână, spre autovehicule. Când ajunseră acolo, se despărţiră. Piper căzu într-un genunchi, scăpând cheile de la Prius, şi toţi cei ce priveau gemură.

Imediat, însă, le înhăţă din iarbă şi se ridică la loc. Rusty era deja în furgonul Odyssey cu motorul pornit, când Piper deschise portiera micii maşini verzi şi se aruncă înăuntru.

— Sper că le veni-n minte să oprească aeru' ăla condiţionat, spuse Sam.

Maşinile întoarseră într-o sincronizare aproape perfectă, Prius-ul ocolind furgonul mult mai mare ca un ciobănesc care îndrumă o oaie. Porniră rapid spre Dom, săltând pe terenul accidentat. Exilaţii din drumul lor se împrăştiară – Alva ţinându-le de câte un braţ pe J cea Mică şi Alice Appleton, care tuşeau.

Prius-ul se opri la nici treizeci de centimetri de bariera murdară, iar Rusty întoarse furgonul Odyssey şi-l aduse alături, în marşarier.

— Bărbac-tu are-o pereche de boaşe super şi neşte plămâni şi mai şi, îi spuse Sam Lindei, pe un ton de constatare detaşată.

— Fiindcă s-a lăsat de fumat, replică Linda – şi fie nu auzi pufnetul gâtuit al lui Twitch, fie se prefăcu doar.

Cu plămâni buni sau nu, Rusty nu stătu pe gânduri. Trânti portiera în urma lui şi se grăbi spre Dom.

— Floare la ureche… murmură el – şi începu să tuşească.

— Aerul dinăuntru e respirabil, cum a spus Sam?

— E oricum mai bun decât ce-avem aici, răspunse el, râzând fără niciun chef. Dar are dreptate şi în legătură cu

altceva: de fiecare dată când se deschid portierele, iese puţin aer bun şi-n locul lui intră tot atâta aer rău. S-ar putea să ajungeţi la cutie *fără* aerul din pneuri, da' mă-ndoiesc c-o să vă puteţi întoarce fără el.

— N-o să şofeze, nici unu' din ei, zise Sam. O să şed *io* la volan.

Barbie îşi simţi buzele arcuindu-se în primul zâmbet autentic care-i lumina faţa de câteva zile.

— Parcă rămăseseşi fără permis.

— Nu văz p-acilea niciun gabor, replică Sam – apoi se întoarse spre Cox. Mata ce-ai de zis, Boss? Vezi oarece sticleţi sau cavalerie?

— Nici urmă, răspunse colonelul.

Julia îl trase pe Barbie deoparte.

— Eşti sigur că e bine ce faci?

— Da.

— Ştii că şansele stau undeva între minimum şi zero, nu?

— Ştiu.

— Cât de bine te pricepi la cerşit, colonele Barbara?

Lui Barbie îi reveni în minte sala de gimnastică din Fallujah. Şutul dat de Emerson în boaşele unui prizonier, atât de tare, încât zburaseră prin faţa lui. Hackermeyer trăgându-l pe altul de *hijab* şi punându-i pistolul la tâmplă. Sângele împroşcase peretele la fel cum împroaşcă sângele întotdeauna un perete, încă de pe vremea când oamenii se băteau cu bâtele.

— Nu ştiu, zise el. Tot ce ştiu e că mi-a venit rândul.

4

Rommie, Pete Freeman şi Tony Guay proptiră Prius-ul pe cric şi scoaseră unul dintre pneuri. Maşina era mică şi, în împrejurări normale, ar fi putut să-i ridice partea din spate cu mâinile goale. Acum, însă, nici vorbă de aşa ceva. Deşi era parcată lângă ventilatoare, au fost nevoiţi să alerge de mai multe ori la Dom, ca să respire, înainte de a termina

treaba. În final, Rose îl înlocui pe Tony, care tuşea prea rău ca să mai continue.

Totuşi, în cele din urmă, reuşiră să rezeme de Dom două cauciucuri noi.

— Pân-acilea, toate bune, zise Sam. Acuma, ailantă problemuţă. Sper s-aibe careva o ideie, că io n-am niciuna.

Ceilalţi îl priviră, în aşteptare.

— Pretenu' meu Peter a zis că ăia scosese ventilu' şi respira direct din cameră, da' acilea n-o să meargă aşa. Tre' să umpleţ' ăi saci dă gunoi, şi asta-nseamnă o gaură mai mare. Puteţi să găuriţi caucioacele, da' fără ceva de băgat în găuri – cum ar veni un pai – mai mult aer o să perdeţ' decât să prindeţ'. Aşa că… cum faceţi?

Se uită în jur, cu speranţă.

— Nime' n-a adus un cort, cre' că? Unu d-alea cu beţe de aluminiu goale pe dinăuntru?

— Fetele au un cort de copii, spuse Linda, dar e acasă, în garaj.

Apoi, îşi aminti că garajul nu mai exista, împreună cu casa şi cu toate celelalte anexe şi râse nebuneşte.

— Cum ar merge un pix cu mina scoasă? propuse Joe. Eu am un Bic…

— Nu e destul de mare, răspunse Barbie. Rusty? Ai ceva prin ambulanţă?

— Un tub pentru traheotomie? întrebă Rusty cu îndoială, apoi îşi răspunse singur. Nu. Tot nu-i destul de mare.

Barbie se întoarse spre cei de afară.

— Colonele Cox? Ai vreo idee?

Fără tragere de inimă, Cox clătină din cap.

— Cred că avem pe-aici o mie de lucruri care ar merge, dar asta nu vă foloseşte la nimic.

— Nu ne putem lăsa opriţi doar de atâta lucru! insistă Julia; Barbie îi auzea în voce frustrarea şi tăişul zimţat al panicii. Lăsaţi-i *încolo* de saci! Luăm cauciucurile şi respirăm direct din ele.

Sam clătina deja din cap.

— Nu-i destul de ca lumea, duduiţă. Îm’ pare rău, da’ nu merge. Linda se aplecă spre Dom, respiră de câteva ori, iar la sfârşit ţinu aerul în piept. Apoi reveni la furgonul ei, şterse de funingine o mică porţiune a geamului din spate şi se uită înăuntru.

— Geanta e tot acolo, spuse ea. Slavă Domnului.

— Care geantă? întrebă Rusty, luând-o de umeri.

— Cea de la Best Buy, cu cadoul de ziua ta. E-n opt noiembrie sau ai uitat?

— Am uitat. Special am uitat. Cine naiba vrea să împlinească patruzeci de ani? Şi ce cadou e?

— Am ştiut că dacă-l aduc în casă înainte de a fi gata să-l împachetez pentru aniversare, ai să-l găseşti…

Îi privi pe ceilalţi, cu o faţă solemnă şi la fel de murdară ca a unui copil al străzii.

— E un băgăcios de n-aţi văzut. Aşa că l-am lăsat în maşină.

— Ce i-ai luat, Linnie? întrebă Jackie Wettington.

— Un cadou pentru noi toţi, sper, răspunse Linda.

5

Când fură gata, Barbie, Julia şi Sam Jeg îi îmbrăţişară pe toţi ceilalţi, inclusiv pe copii. Pe feţele celor aproape două duzini de exilaţi care aveau să rămână în urmă se citea foarte puţină speranţă. Barbie încercă să-şi spună că era doar din cauza epuizării şi a sufocării cronice, dar ştia el ce ştia. Erau sărutări de rămas-bun.

— Succes, colonele Barbara! îi ură Cox.

Barbie îi mulţumi înclinând scurt din cap, apoi se întoarse spre Rusty. Rusty, care conta cu adevărat, pentru că era sub Dom.

— Nu-ţi pierde speranţa şi nu-i lăsa nici pe ei să şi-o piardă. Dacă nu reuşim, să ai grijă de ei cât de mult timp poţi şi cât de bine poţi.

— S-a-nţeles. Faceţi tot ce puteţi.

Barbie înclină capul spre Julia.

— Mai mult de ea e vorba, cred. Şi, la naiba, poate reuşim să ajungem înapoi, chiar dacă nu ne merge.

— Fii sigur, îl încurajă Rusty.

Vorbea cu aparentă convingere, dar ceea ce credea cu adevărat i se citea în ochi.

Barbie îl bătu pe umăr, apoi li se alătură lui Sam şi Juliei lângă Dom, respirând din nou adânc aerul curat care abia se infiltra înăuntru.

— Eşti sigur că vrei cu adevărat să vii cu noi? îl întrebă el pe Sam.

— Mai mul-ca sigur. Tre’ să m-achit pen’ ceva.

— Pentru ce anume, Sam?

— Mai bine nu zic.

Şi, cu un mic zâmbet, adăugă:

— Mai ales cân’ aude şi doamna de la ziar.

— Eşti gata? o întrebă Barbie pe Julia.

— Da.

Îl apucă de mână şi i-o strânse scurt, cu putere.

— Cât se poate de gata.

6

Rommie şi Jackie Wettington se postară lângă portierele din spate ale furgonului. Când Barbie strigă: *„Şi!”,* Jackie deschise uşile, iar Rommie aruncă înăuntru cele două cauciucuri de la Prius.

Barbie şi Julia săriră imediat după ele, iar portierele fură trântite în urma lor o fracţiune de secundă mai târziu. Sam Verdreaux, bătrân şi măcinat de alcool, dar încă sprinten ca un greieraş, era deja la volan şi ambala motorul.

Aerul din furgon puţea a ceea ce era acum lumea exterioară – o aromă de lemn carbonizat peste o duhoare chimică, de terebentină – dar tot era mai plăcut decât ceea ce respiraseră sub Dom, chiar şi cu zeci de ventilatoare suflând spre ei.

„N-o să mai fie aşa multă vreme”, îşi spuse Barbie, *„cu noi trei aici consumându-l.”*

Julia luă sacul în culorile distinctive galben şi negru de la Best Buy şi-l răsturnă. Din el căzu un cilindru de plastic pe care scria „PERFECT ECHO” – şi, dedesubt: „50 RECORDABLE CDS”. Încercă să desfacă ambalajul de celofan, la început fără să reuşească. Barbie vru să-şi scoată briceagul şi simţi un gol în inimă. Nu-l mai avea. Evident. Din el nu mai rămăsese decât o bucată de zgură, sub fostul departament al poliţiei.

— Sam! Te rog, spune-mi că ai un briceag.

Fără o vorbă, Sam i-l aruncă în spate.

— A fost a lu’ tata. Toată viaţa l-am dus cu mine şi-l vreau înapoi.

Plăselele cuţitului erau de lemn cu intarsii, lustruit de vreme, dar când îl deschise, văzu că lama era ascuţită. Avea să taie celofanul şi să producă nişte găurele perfecte în camerele anvelopelor.

— Mai repede! strigă Sam, ambalând şi mai tare motorul. Nu plecăm până nu-mi zici că ţi-a reuşit şi mă-ndoiesc că motoru’ o să meargă la nesfârşit în aeru-ăsta!

Barbie spintecă învelitoarea, iar Julia o smulse. Când roti la stânga cilindrul de plastic, baza acestuia se desprinse. CD-urile destinate lui Rusty Everett, de ziua lui, erau puse pe un ax de plastic negru. Julia le răsturnă pe jos şi apucă în pumn axul. Gura i se strânse de efort.

— Lasă-mă pe mi… începu Barbie, dar în clipa următoare tija de plastic se rupse.

— Şi fetele pot fi puternice. Mai ales când le e frică de moarte.

— E gol pe dinăuntru? Că dacă nu e, n-am făcut nimic.

Julia ridică axul în dreptul ochilor. Uitându-se printr-un capăt, Barbie îi văzu ochiul albastru privindu-l din celălalt.

— Dă-i drumu’, Sam! spuse el. S-a rezolvat.

— Eşti sigur c-o să meargă? strigă Sam, băgând motorul în viteză.

— Mai mult ca sigur! replică Barbie – fiindcă un răspuns ca „De unde naiba să ştiu eu?” n-ar fi făcut plăcere nimănui. Nici măcar lui însuşi.

7

Supravieţuitorii de la marginea Domului se uitau în tăcere cum furgonul pornea pe drumul desfundat care ducea înapoi la „cutia cu fulgere”, cum începuse Norrie Calvert s-o numească. Odyssey-ul se pierdea în smog, fantomatic, până când dispăru complet.

Rusty şi Linda stăteau unul lângă altul, fiecare cu câte un copil în braţe.

— Ce crezi, Rusty? întrebă ea.

— Cred că trebuie să sperăm tot ce poate fi mai bine.

— Şi să ne pregătim pentru tot ce poate fi mai rău?

— Da, şi asta.

8

Treceau prin dreptul casei de la fermă, când Sam anunţă:

— Acuma intrăm în livadă. Ţineţi-vă bine, copii, că n-o s-opresc drăcovenia asta nici dacă i se face bucăţi şasiu’ sub noi!

— Dă-i bice, răspunse Barbie, şi imediat o zdruncinătură năprasnică îl aruncă prin aer, cu braţele în jurul unuia dintre cauciucurile de rezervă. Julia se ţinea de celălalt, ca victima unui naufragiu care se agaţă de un colac de salvare. Merii goneau pe-alături. Frunzele arătau murdare şi prăpădite. Cele mai multe fructe căzuseră la pământ, scuturate de vântul care suflase prin livadă după explozie.

Încă o zgâlţâitură puternică. Barbie şi Julia fură azvârliţi iar în aer şi căzură unul peste altul, Julia în poala lui, de-a curmezişul, încă ţinându-se de cauciuc.

— De unde ţi-ai luat permisul, băi papagalule? strigă Barbie. De la Sears and Roebuck?

— De la Walmart! răspunse bătrânul. La Wally World *toate-s* mai ieftine!

Apoi, chicotitul îi încetă.

— O văd. Văd lăbăreala aia care clipoceşte din cur. Lumini mov de-ţi ia ochii. O să trag chiar lângă ea. Aşteptaţi să opresc înainte să găuriţi caucioacele ălea, ca să nu le faceţi ferfeniţă.

Un moment mai târziu, călcă pe frână şi opri maşina scrâşnind, atât de brusc încât Barbie şi Julia alunecară până lângă spătarul banchetei. *„Acum ştiu cum e să fii o bilă de pinball”,* se gândi Barbie.

— Conduci ca un taximetrist din Boston! protestă Julia, indignată.

— Aveţi grije doar să-m’ daţ’…

Pe Sam îl întrerupse un acces puternic de tuse.

— … dooj la sută bacşiş, încheie el, cu glas gâtuit.

— Sam? îl întrebă ea. Eşti bine?

— Nu prea crez, răspunse indiferent Sam. Îmi curge sânge de undeva. Poa’ să fie din gât, dar parc-ar veni mai de jos. Cre’ că mi-am rupt un plămân.

Şi tuşi din nou.

— Ce putem face? întrebă Julia.

Sam reuşi să-şi stăpânească tusea.

— Îi facem să-şi oprească naibii căcănăria aia, ca să plecăm d-acilea. Nu mai am ţigări.

9

— Treaba e numai a mea, spuse Julia. Doar ca să ştii.

Barbie dădu din cap.

— Înţeles.

— Tu eşti strict omul de rezervă. Dacă ce-ncerc eu nu merge, facem schimb.

— Poate n-ar strica să ştiu exact ce vrei să faci.

— Nu e nimic exact. Tot ce am e intuiţia şi un dram de speranţă.

— Nu mai fi aşa de pesimistă. Mai ai şi două cauciucuri, doi saci de gunoi şi un tub de plastic.

Julia zâmbi. Faţa ei murdară şi încordată se mai lumină puţin.

— Am reţinut.

Sam tuşea din nou, cocoşat peste volan. Scuipă ceva.

— Doamne Sfinte şi Iisuse Fiule, da' ce gust nasol are… comentă el. Mai *repede.*

Barbie îşi perforă pneul cu cuţitul şi auzi fâsâitul aerului imediat ce retrase lama. Julia îi trânti tubul în palmă, cu un gest eficient ca al unei surori medicale în sala de operaţie. Barbie îl înfipse în gaură, văzu marginile de cauciuc strângându-l… apoi simţi un val de aer divin suflându-i în faţa asudată. Respiră adânc o dată, neputându-se abţine. Aerul era mult mai proaspăt, mult mai *bogat,* decât cel împins prin Dom de ventilatoare. Creierul părea să i se trezească, şi luă pe loc o hotărâre. În loc să aplice un sac de gunoi peste duza improvizată, rupse dintr-unul o fâşie mare, neregulată.

— Ce *faci?* ţipă Julia.

Nu avea timp să-i spună că nu era singura care avea intuiţii.

Astupă tubul cu fâşia de plastic.

— Ai încredere. Du-te doar la cutie şi fă ce ai de făcut.

Julia îi aruncă o ultimă privire care părea să fie numai ochi, apoi deschise portiera din spate. Aproape căzu la pământ, se ridică, se împiedică de o moviliţă şi nimeri în genunchi lângă cutia cu fulgere. Barbie o urmă, cu ambele cauciucuri. Avea briceagul lui Sam în buzunar. Căzu în genunchi şi-i întinse Juliei cauciucul din care ieşea tubul negru.

Julia îi vârî capătul în gură, inspiră, cu obrajii supţi de efort, expiră printr-o parte, apoi mai inspiră o dată. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, tăind brazde curate. Barbie plângea şi el. Nu avea nimic de-a face cu emoţiile;

parcă ar fi fost prinşi în cea mai acidă ploaie din lume. Aerul de-aici era mult mai rău decât cel de lângă Dom.

Julia mai inhală o dată.

— Bun, spuse ea şuierător, vorbind pe expiraţie. Aşa de bun… nu-i otrăvit… Prăfuit…

Inspiră din nou, apoi înclină pneul spre el.

Clătinând din cap, Barbie îl împinse înapoi, deşi plămânii începeau să-l doară. Se bătu peste piept, apoi arătă spre ea.

Julia mai trase o dată, adânc, şi încă o dată. Barbie apăsa camera între palme, ca s-o ajute. Slab, ca de pe altă lume, îl auzea pe Sam tuşind, tuşind, tuşind…

„O să se sfâşie tot”, îşi spuse Barbie. Avea senzaţia că şi el o să se destrame, dacă nu respira curând, iar când Julia împinse cauciucul spre el pentru a doua oară, se aplecă peste duza improvizată şi trase cu putere, încercând să facă aerul să ajungă până în fundul plămânilor, aerul acela plin de praf, minunat… Nu era destul, părea să nu fie niciodată destul, şi avu un moment când panica

(Dumnezeule, mă înec)

aproape că-l înghiţi. Nevoia de a se repezi înapoi în furgon – las-o pe Julia, Julia se descurcă şi singură – era aproape irezistibilă… dar şi-o învinse. Închise ochii, respiră şi încercă să-şi găsească acel centru calm şi echilibrat care trebuia să fie pe-acolo, pe undeva.

Uşor. Încet. Uşor.

Trase din cauciuc pentru a treia oară, prelung, constant, iar bătăile inimii începură să i se mai calmeze puţin. O privi pe Julia cum se apleca înainte, apucând cutia de ambele margini. Nu se întâmplă nimic, iar acest lucru nu-l surprinse. Julia mai atinsese cutia şi prima oară când veniseră acolo şi era imunizată la şoc.

Apoi, dintr-odată, spatele ei se arcui. Gemu. Barbie încercă să-i ofere tubul, dar Julia nu-i dădu atenţie. Din nas îi ţâşni sânge, şi începu să i se prelingă şi din colţul ochiului drept. Stropi roşii i se prelingeau pe obraz.

— Ce să-ntâmplă? strigă Sam, cu un glas înăbuşit, sugrumat.

„Nu ştiu”, răspunse Barbie în sinea lui. *„Nu ştiu ce se întâmplă.”* Dar ştia un lucru: dacă nu inhala curând, Julia avea să moară. Scoase tubul din cameră, îl prinse cu dinţii şi înfipse cuţitul lui Sam în al doilea cauciuc. Vârî tubul în gaură şi-l astupă cu bucata de plastic.

Apoi, aşteptă.

10

Ăsta este timpul care nu e timp:

Se află într-o cameră albă şi vastă, fără acoperiş, cu un cer verde nepământean, deasupra. Este… ce? Camera de joacă? Da, camera de joacă e. Camera *lor* de joacă.

(Ba nu, zace pe podeaua estradei de orchestră.)

Este o femeie de o anumită vârstă.

(Nu, e o fetiţă.)

(E în anul 1974 şi are tot timpul.)

Are nevoie să respire din cauciuc.

(Ba n-are.)

Ceva se uită la ea. Ceva cumplit. Dar şi *ea* e cumplită pentru acel *ceva,* fiindcă este mai mare decât ar trebui să fie şi e aici. N-ar trebui să fie aici. Ar trebui să fie în cutie. Totuşi, e încă inofensivă. Acel ceva ştie asta, cu toate că este

(doar un copil)

foarte mic; abia a ieşit de la creşă, de fapt. Vorbeşte.

— *Eşti neadevărată.*

— *Ba nu, sunt reală. Te rog, sunt reală. Toţi suntem.*

Capul-de-piele o priveşte cu faţa lui fără ochi. Se încruntă. Colţurile gurii i se arcuiesc în jos, deşi nu are gură. Iar Julia îşi dă seama ce noroc a avut să-l găsească pe unul dintre ei singur. De obicei, sunt mult mai mulţi, dar au

(plecat acasă la cină au plecat acasă la prânz au plecat la culcare au plecat la şcoală au plecat în vacanţă, nu contează au plecat)

plecat undeva. Dacă erau aici împreună, ar fi împins-o înapoi. Şi asta ar putea-o împinge înapoi, singură, dar e curioasă.

Curioasă?

Da.

Este o femelă, la fel ca ea.

— *Te rog, dă-ne drumul. Te rog, lasă-ne să ne trăim micile noastre vieţi.*

Niciun răspuns. Niciun răspuns. Niciun răspuns. Apoi:

— *Nu sunteţi reali. Sunteţi…*

Ce? Ce spune? „Sunteţi jucării de la magazin?” Nu tocmai, dar cam aşa ceva e. Julia îşi aminteşte fugar de crescătoria de furnici pe care o aveau ea şi fratele ei, în copilărie. Amintirea vine şi trece în mai puţin de o secundă. „Crescătorie de furnici” nu e termenul cel mai potrivit, mai degrabă „jucării din magazin”. E aproape de adevăr, cum se spune.

— *Cum puteţi avea vieţi dacă nu sunteţi reali?*

— *SUNTEM CÂT SE POATE DE REALI!* strigă ea, iar acesta este geamătul pe care-l aude Barbie. *LA FEL DE REALI CA ŞI VOI!*

Tăcere. Un lucru cu o faţă de piele schimbătoare într-o cameră vastă şi fără acoperiş care cumva este şi chioşcul fanfarei din Chester’s Mill. Apoi:

— *Dovedeşte.*

— *Dă-mi mâna.*

— *Nu am mână. Nu am trup. Trupurile nu sunt reale. Trupurile sunt vise.*

— *Atunci, dă-mi mintea ta!*

Fata cap-de-piele nu i-o dă. Nu vrea.

Aşa că Julia o ia.

11

Acesta este locul care nu e loc:

E frig pe estrada orchestrei, iar ea e atât de speriată. Mai rău, este… umilită? Nu, e ceva mult mai rău decât umilinţa. Dacă ar cunoaşte cuvântul „înjosită”, ar spune: „Da, da, asta e. Sunt înjosită.” I-au luat pantalonii.

(Şi undeva nişte soldaţi lovesc cu picioarele oameni goi într-o sală de sport. Asta este ruşinea altcuiva, amestecată cu a ei.”

Plânge.

(Şi lui îi vine să plângă, dar n-o face. Acum, trebuie să termine ce-au început.)

Fetele au plecat, dar ei încă îi mai curge sânge din nas – Lila i-a dat o palmă şi i-a promis c-o să-i taie nasul dacă spune şi toate au scuipat-o şi acum zace aici şi trebuie să fi plâns foarte rău căci crede că-i curge sânge din ochi ca şi din nas şi nu poate să-şi tragă respiraţia. Dar nu-i pasă cât sânge îi curge, nici de unde. Mai degrabă ar sângera până la moarte, pe podeaua chioşcului, decât să se ducă acasă în chiloţii ăia caraghioşi de bebeluş. Ar sângera cu bucurie până la moarte dintr-o sută de locuri, dacă asta ar însemna că nu trebuie să vadă soldatul

(După asta Barbie încearcă să nu se mai gândească la acel soldat, dar când o face se gândeşte ”Hackermeyer hackermonstrul”.)

cum îl trage pe omul gol de lucrul

(hajib)

pe care-l poartă pe cap, fiindcă ştie ce urmează. Este ceea ce urmează întotdeauna când te afli sub Dom.

Vede că una dintre fete s-a întors. Kayla Bevins a venit înapoi. Stă acolo şi se uită în jos la proasta de Julia Shumway care se credea deşteaptă. Proasta aia mică de Julia Shumway în budigăii ei de ţânc. Oare Kayla s-a întors ca să-i ia şi restul hainelor şi să le arunce pe acoperişul chioşcului, şi pe urmă să trebuiască să se ducă acasă goală, cu mâinile pe păsărică? De ce sunt oamenii aşa de răi?

Închide ochii plini de lacrimi şi, când îi deschide din nou, Kayla s-a schimbat. Acum nu mai are faţă, doar un fel de

cască din piele care se tot schimbă şi pe care nu se vede nici compasiune, nici afecţiune, nici măcar ură.

Doar… *interes.* Da, asta e. Ce face ea, când eu fac… asta?

Julia Shumway nu merită mai mult. Julia Shumway nu contează; găseşte-i pe ultimii dintre cei din urmă şi pe urmă uită-te sub ei, şi iat-o, o gânganie-Shumway care fuge. Şi mai e şi un prizonier-gânganie gol; un prizonier-gânganie într-o sală de sport fără nimic altceva decât turbanul de pe cap, care i se desface, şi sub acel turban o ultimă amintire a unui *khubz* aromat, proaspăt copt, din mâinile soţiei lui. E o pisică şi-i arde coada, o furnică sub microscop, o muscă gata să-şi piardă aripile între degetele unui copil curios de clasa a treia într-o zi ploioasă, un joc pentru nişte copii plictisiţi fără trupuri şi cu tot universul la picioare. Este Barbie, este Sam care moare în furgonul Lindei Everett, este Ollie care moare în ţunder, este Alva Drake care-şi plânge fiul mort.

Dar cel mai mult este fetiţa ghemuită pe podelele cu aşchii ale chioşcului de fanfară din scuarul oraşului, o fetiţă care a fost pedepsită pentru aroganţa ei inocentă, o fetiţă care a făcut greşeala de a crede că e mare când, de fapt, era foarte mică, de a crede că era importantă când nu era, că lumii îi pasă când, de fapt, lumea e o locomotivă uriaşă şi moartă cu motor, dar fără far. Şi, din toată inima şi mintea şi sufletul ei, strigă:

— *TE ROG, LASĂ-NE SĂ TRĂIM! TE ROG, TE IMPLOR!*

Şi, o clipă doar, este chiar *ea* capul-de-piele din camera albă *ea* este fata care (din motive pe care nici chiar sieşi nu şi le poate explica) s-a întors la estrada orchestrei. Preţ de-un cumplit moment, Julia este cea care a făcut, în locul celei căreia i s-a făcut. Este chiar soldatul cu pistolul, hackermonstrul pe care Dale Barbara îl mai visează şi acum, cel care nu s-a oprit.

Apoi, din nou e numai ea însăşi.

Privind-o pe Kayla Bevins.

Familia lui Kayla e săracă. Tatăl ei taie lemne pe TR şi bea la Freshie’s Pub (care, la momentul potrivit, a devenit Dipper’s). Mama ei are un semn roşu şi mare pe obraz, aşa că toţi copiii îi zic fie Faţă-de-Cireaşă, fie Cap-ca-Fraga. Kayla nu are deloc haine frumoase. Azi poartă un pulovăr maro vechi şi o fustă cadrilată tot veche, mocasini scâlciaţi şi şosete albe largi care-i cad pe glezne. Are un genunchi julit, de când a căzut sau a fost trântită pe terenul de joacă. Este Kayla Bevins, nici vorbă, dar acum faţa ei e făcută din piele. Şi, cu toate că ia multe forme, niciuna nu e cât de cât omenească.

Julia îşi spune: „Văd cum se uită copilul la furnică, dacă furnica se uită în sus şi ea de sub lupă. Dacă ridică privirea chiar înainte de a lua foc.”

— TE ROG, KAYLA! TE ROG! SUNTEM VII!

Kayla se uită la ea fără să facă nimic. Apoi, îşi încrucişează braţele prin jurul pieptului – sunt braţe omeneşti, în viziunea asta – şi-şi scoate peste cap pulovărul. Nu e nici urmă de emoţie în vocea ei, când vorbeşte; nici regret, nici remuşcare.

Dar poate fi milă.

Spune

12

Julia fu aruncată de lângă cutie ca şi cum ar fi plesnit-o o palmă uriaşă. Aerul pe care-l ţinuse în piept se revărsă exploziv. Înainte de a apuca să inspire din nou, Barbie o prinse de umăr, scoase dopul de plastic din tub şi-i aplică gura peste capătul acestuia, sperând să nu-şi taie limba sau, Doamne fereşte, să i se înfigă plasticul dur în cerul gurii. Dar n-o putea lăsa să respire aerul otrăvit. Cât de hămesită după oxigen era, ar fi putut să-i vină convulsiile sau să moară de-a dreptul.

Indiferent unde fusese, Julia păru să înţeleagă. În loc de a încerca să se smulgă, cuprinse cu braţele camera de la

Prius, într-o strânsoare de moarte, şi începu să sugă înnebunită aerul, prin tub. Barbie simţi spasmele enorme, tremurătoare, care-i străbăteau trupul.

Sam încetase în sfârşit să mai tuşească, dar acum începuse un alt sunet. Îl auzi şi Julia. Trase încă o gură lacomă de aer din cauciuc şi ridică privirea, cu ochii mari în orbitele lor adânci, încercănate.

Un câine lătra. Trebuia să fie Horace, fiindcă el era singurul câine care mai rămăsese. Şi…

Barbie îi prinse braţul, atât de strâns, încât Julia avu senzaţia că avea să i-l rupă. Pe chipul lui se vedea o expresie de pură uimire.

Cutia cu simbolul ei straniu plutea la un metru şi ceva deasupra solului.

13

Horace fu cel dintâi care simţi aerul proaspăt, căci zăcea chiar pe pământ. Începu să latre. Apoi, îl simţi şi Joe: o briză, surprinzător de rece, pe spatele său asudat. Stătea rezemat de Dom, iar Domul se mişca. Se mişca *în sus.* Norrie aţipise cu faţa înroşită pe pieptul lui Joe, care acum îi văzu o şuviţă de păr murdar şi încleiat începând să fluture. Fata deschise ochii.

— Ce…? Joey, ce se întâmplă?

Joe ştia, dar era prea stupefiat ca să-i spună. Putea simţi un fel de alunecare rece pe spate, ca a unui geam nesfârşit care se ridică.

Acum Horace lătra nebuneşte, cu spatele arcuit şi botul la pământ. Era poziţia lui „Vreau-să-ne-jucăm”, dar Horace nu se juca. Îşi strecura nasul pe sub Domul care se ridica, adulmecând aerul proaspăt, răcoros şi dulce.

Paradis!

14

Pe latura de sud a Domului, soldatul Clint Ames moţăia şi el. Stătea aşezat pe acostamentul moale al Şoselei 119, cu picioarele încrucişate şi o pătură pe umeri, ca indienii. Dintr-odată, văzduhul se întunecă, de parcă visele urâte ce i se fugăreau prin cap ar fi dobândit formă fizică. Imediat, un acces de tuse îl trezi.

Funinginea forma vârtejuri în jurul bocancilor şi i se depunea pe pantalonii kaki. De unde Dumnezeu venea? Focul arsese numai înăuntru. Apoi, văzu. Domul se ridica spre cer, ca storul unei ferestre gigantice. Era imposibil – şi în jos se prelungea cu kilometri întregi, toată lumea ştia asta – dar adevărat.

Ames nu ezită. Se târî înainte în patru labe şi-l apucă pe Ollie Dinsmore de braţe. Un moment, simţi Domul care se ridica frecându-i-se de mijlocul spatelui, sticlos şi dur, şi avu timp să-şi spună: *„Dacă se lasă la loc, o să mă taie-n două”.* În clipa următoare, îl trase pe băiat afară.

Un moment, crezu că ţinea un cadavru.

— *Nu!* strigă el şi porni cu Ollie spre unul dintre ventilatoare. *Să nu-mi mori în braţe, băiete-cu-vacile!*

Ollie începu să tuşească, apoi se aplecă într-o parte şi vomă slab. Ames îl sprijini. Ceilalţi alergau spre ei, strigând entuziasmaţi, cu sergentul Groh în frunte.

Puştiul vărsă din nou.

— Nu-mi zice băiete-cu-vacile… şopti el.

— Aduceţi o ambulanţă! strigă Ames. Avem nevoie de-o ambulanţă!

— Nu, îl ducem la Central Maine General, cu elicopterul, replică Groh. Ai mai zburat cu elicopterul, puştiule?

Cu ochii tulburi, Ollie clătină din cap. Apoi vomă pe ghetele sergentului Groh.

Zâmbind radios, Groh strânse mâna murdară a lui Ollie.

— Bine ai revenit în Statele Unite, fiule. Bine ai revenit în lume!

Ollie cuprinse gâtul lui Ames cu un braţ. Îşi dădea seama că leşina. Încercă să mai reziste doar atâta cât să

mulţumească, dar nu reuşi. Ultimul lucru de care fu conştient înainte ca întunecimea să-l înghită din nou fu sărutul pe obraz primit de la soldatul sudist.

15

La capătul nordic, Horace fu primul care ieşi. Alergă direct spre colonelul Cox şi începu să zburde prin jurul lui. Nu avea coadă, dar prea puţin conta – dădea din toată partea posterioară.

— Să mă ia dracu'… murmură Cox.

Îl luă în braţe, iar Horace se apucă să-l lingă pe faţă, cu frenezie.

Supravieţuitorii stăteau grupaţi în partea lor (linia de demarcaţie se vedea clar în iarbă, deschisă la culoare pe o parte şi de un cenuşiu mohorât în cealaltă), începând să înţeleagă, dar fără a îndrăzni să şi creadă. Rusty, Linda, micile J, Joe McClatchey şi Norrie Calvert, încadraţi de mamele lor. Ginny, Gina Buffalino şi Harriet Bigelow, îmbrăţişate. Twitch o ţinea de umeri pe sora lui, Rose, care suspina şi-l legăna în braţe pe Little Walter. Piper, Jackie şi Lissa se ţineau de mână. Pete Freeman şi Tony Guay, singurii care mai rămăseseră din redacţia *Democratului,* stăteau în spatele lor. Alva Drake se rezema de Rommie Burpee, care o ţinea în braţe pe Alice Appleton.

Priveau cum suprafaţa murdară a Domului se ridica rapid prin aer. Frunzişul tomnatec din partea cealaltă avea un colorit care le tăia respiraţia.

Aerul proaspăt şi înmiresmat le flutura părul şi le usca transpiraţia de pe piele.

— Căci am văzut ca printr-un geam întunecat, murmură Piper Libby, cu ochii în lacrimi. Acum, însă, vedem faţă către faţă.

Horace sări din braţele colonelului Cox şi începu să descrie opturi prin iarbă, lătrând, adulmecând şi încercând să facă pipi peste tot în acelaşi timp.

Nevenindu-le să-şi creadă ochilor, supravieţuitorii se uitau la cerul luminos arcuit peste o duminică dimineaţă de toamnă târzie în Noua Anglie. Şi, deasupra lor, bariera murdară care-i ţinuse prizonieri încă se mai ridica, tot mai repede, micşorându-se ca o linie trasă cu creionul pe o hârtie albastră.

O pasăre trecu prin locul unde fusese Domul. Alice Appleton, încă în braţele lui Rommie, o privi şi râse.

16

Barbie şi Julia stăteau în genunchi, cu cauciucul între ei, respirând alternativ prin tub. Văzură cum cutia începea să se ridice din nou. La început urca încet şi păru să ezite la o înălţime de vreo douăzeci de metri, ca şi cum ar mai fi stat la îndoială. Apoi, se repezi drept în sus, cu o viteză mult prea mare ca să poată fi urmărită de ochiul omenesc, ca glonţul în zbor. Domul zbura în sus – sau, poate, era *retractat.*

„Cutia”, îşi spuse Barbie. *„Trage Domul după ea la fel ca un magnet care atrage pilitura de fier.”*

Se porni o briză, suflând spre ei. Barbie îi observă deplasarea după unduirile ierbii. O scutură pe Julia de umăr şi-i arătă drept spre nord. Cerul cenuşiu scârbos redevenise albastru şi aproape prea strălucitor ca să poată fi privit. Copacii se distingeau limpede.

Julia dădu drumul tubului, ridicând capul şi inspirând adânc.

— Nu ştiu dacă-i tocmai bine… începu Barbie, dar în clipa următoare briza ajunse la ei. O văzu ridicând părul Juliei şi o simţi uscându-i năduşeala de pe chipul brăzdat cu negru, blândă ca degetele unei iubite.

Julia tuşea din nou. O bătu pe spate, în timp ce lua şi el prima gură de aer. Încă mai mirosea urât şi-l zgâria pe beregată, dar era respirabil. Aerul rău era suflat spre sud, împins de aerul curat dinspre partea de lângă TR-90 a

Domului – dinspre locul unde *fusese* partea de lângă TR-90 a Domului – care năvălea către ei. A doua gură de aer a fost mai plăcută; a treia, şi mai plăcută; iar a patra, un dar de la Dumnezeu.

Sau de la o fată cap-de-piele.

Barbie şi Julia se îmbrăţişară lângă pătratul negru de pe pământ unde stătuse cutia. Nimic n-avea să mai crească acolo, niciodată.

17

— Sam! strigă Julia. Trebuie să-l luăm pe Sam!

Încă mai tuşeau când o luară la fugă spre Odyssey, dar Sam nu tuşea. Zăcea prăbuşit peste volan, cu ochii deschişi, respirând şuierător. În partea de jos a feţei avea o barbă de sânge, iar când Barbie îl trase înapoi, văzu că albastrul cămăşii îi devenise de un vineţiu mâlos.

— Poţi să-l duci? întrebă Julia. Poţi să-l transporţi până acolo unde-s militarii?

Răspunsul era aproape sigur nu, dar Barbie spuse:

— Pot să-ncerc.

— Nu… şopti Sam, cu ochii abătându-i-se spre ei. Doare prea rău…

Cu fiecare cuvânt rostit, din gură îi mai curgea puţin sânge.

— Aţi făcut-o?

— Julia a făcut-o, răspunse Barbie. Nu prea ştiu cum, dar a reuşit.

— A luat parte şi omul din sala de sport, adăugă ea. Cel pe care l-a împuşcat hackermonstrul.

Barbie rămase cu gura căscată, dar Julia nici nu observă. Îl cuprinse pe Sam cu braţele, sărutându-l pe amândoi obrajii.

— Şi tu, Sam, continuă ea. Ne-ai adus aici şi ai văzut-o pe fetiţa de pe estradă.

— În visu’ meu nu erai fetiţă, murmură Sam. Erai femeie-n toată firea.

— Totuşi, fetiţa era şi ea acolo, precizã Julia şi-şi atinse pieptul. Şi mai e aici şi acum. Trăieşte.

— Ajutaţi-mă să mă dau jos, şopti Sam. Vreau să miros niţel aer curat ’nainte să mor.

— N-ai să…

— Taci, femeie. Las-că ştim noi, amândoi.

Îl luară de câte un braţ, ridicându-l cu grijă de la volan, şi-l culcară pe pământ.

— Ce mai miroase… îngăimă el. Doamne Sfinte…

Inspiră adânc, apoi tuşi, împroşcând cu stropi de sânge.

— Simt un iz de mierea-ursului.

— Şi eu, zise Julia, dându-i la o parte părul de pe frunte.

Sam îşi puse mâna peste a ei.

— Le părea… le-a părut rău?

— Era numai una, spuse Julia. Dac-ar fi fost mai mulţi, n-ar fi mers. Nu cred că poţi înfrunta o mulţime cu porniri crude. Şi nu, nu-i părea rău. I s-a făcut milă, dar regrete nu avea.

— Nu-i tot-aia, este? şopti bătrânul.

— Da. Nu e deloc acelaşi lucru.

— Mila-i pentru ăi puternici, oftă el. Mie poa’ să-m’ pară rău, doar. Ce-am făcut a fost din cauza la pileală, da’ tot îm’ pare rău. Acu’ aş îndrepta treaba, să pot…

— Indiferent ce-a fost, până la urmă te-ai achitat, spuse Barbie. Îl apucă de mâna stângă. Verigheta îi stătea pe inelar, grotesc de largă pentru degetul descărnat.

Ochii lui Sam, de un albastru yankeu spălăcit, se îndreptară spre el şi încercă să zâmbească.

— Aşa o fi… pentru *faptă.* Da’ cân’ o făceam, mi-a *plăcut.* Nu cre’ c-ai cum să plăteşti pentru una ca…

Începu să tuşească din nou, iar din gura aproape fără dinţi îi mai ţâşni puţin sânge.

— Gata, îl linişti Julia, nu mai încerca să vorbeşti.

Stăteau îngenuncheaţi de-o parte şi de alta. Julia îl privi pe Barbie.

— Nu-l mai ducem nicăieri. I s-a rupt ceva, înăuntru. Trebuie să chemăm pe cineva în ajutor.

— O, *ceru'!* exclamă fără vlagă Sam Verdreaux.

Acestea fură ultimele lui cuvinte. Oftă prelung, cu pieptul coborându-i-se, şi nu mai urmă nicio respiraţie care să i-l ridice din nou. Barbie dădu să-i închidă ochii, dar Julia îl luă de mână, oprindu-l.

— Lasă-l să se uite, spuse ea. Chiar dacă a murit, să-l lăsăm să se uite cât de mult se poate.

Se aşezară lângă el. În jur, cântau păsări. Şi, undeva, Horace continua să latre.

— Cred c-ar trebui să mă întorc la câinele meu, spuse Julia.

— Într-adevăr. Cu furgonul?

Femeia clătină din cap.

— Să mergem pe jos. Cred că rezistăm vreo şapte sute de metri, dac-o luăm încet – ce zici?

O ajută să se ridice.

— Hai să vedem.

18

În timp ce mergeau, cu mâinile unite deasupra fâşiei cu iarbă din mijlocul vechiului drum de ţară, Julia îi povesti atâta cât putea despre ceea ce se întâmplase „în cutie", cum spunea ea.

— Deci, conchise Barbie, la sfârşit, i-ai spus despre grozăviile de care suntem în stare – sau i le-ai arătat – şi tot ne-a dat drumul.

— Ei ştiu totul despre acele grozăvii, răspunse ea.

— Ziua aia din Fallujah e cea mai groaznică amintire din viaţa mea. Ceea ce-o face atât de insuportabilă este…

Încercă să reproducă vorbele Juliei.

— Eu am fost cel care-a făcut-o, nu cel căruia i s-a făcut.

— Nu *tu.* Celălalt a făcut-o.

— Nu contează. Omul a murit, indiferent cine l-a ucis.

— S-ar fi întâmplat acelaşi lucru şi dacă eraţi numai doi sau trei în sala aia? Sau dacă nu erai decât tu, singur?

— Nu, în niciun caz.

— Atunci, dă vina pe soartă. Sau pe Dumnezeu. Sau pe univers. Dar încetează să te mai culpabilizezi.

Poate că n-ar fi reuşit niciodată să facă asta, dar înţelegea ceea ce spusese Sam la sfârşit. Regretul pentru o faptă rea tot însemna mai mult decât nimic, dar oricât de rău i-ar fi părut pe urmă, tot nu-şi putea ispăşi bucuria de a distruge, indiferent dacă era vorba de a arde furnici sau de a împuşca prizonieri.

În Fallujah nu simţise nicio bucurie. Din punctul ăsta de vedere, putea să se considere nevinovat. Era şi asta ceva…

Militarii alergau spre ei. Le mai rămăsese un minut în care să fie singuri – poate două.

Se opri şi o luă de braţe.

— Te iubesc pentru ceea ce-ai făcut, Julia.

— Ştiu, răspunse ea, calmă.

— Fapta ta a fost foarte curajoasă.

— Mă ierţi c-am furat din amintirile tale? N-am vrut; s-a întâmplat pur şi simplu.

— Eşti complet iertată.

Soldaţii se apropiaseră. Cox alerga alături de ceilalţi, cu Horace pe urme. Curând, Cox avea să ajungă la ei, să întrebe ce făcea Ken, iar cu această întrebare lumea urma să-i primească înapoi.

Barbie ridică privirea spre cerul albastru, inspirând adânc aerul tot mai curat.

— Nu-mi vine să cred că s-a dus.

— O să se mai întoarcă, ce crezi?

— Poate nu pe planeta asta şi nu din cauza ălora. Or să crească şi vor părăsi sala de jocuri, dar cutia o să rămână. Alţi copii o vor găsi. Mai devreme sau mai târziu, tot sare sânge pe pereţi.

— E groaznic.

— Poate, dar îmi dai voie să-ţi spun un lucru pe care obişnuia să-l zică maică-mea?

— Sigur.

Barbie cită:

— „Cât e noaptea-ntunecoasă, ziua-i mult mai luminoasă.”

Julia râse. Era un sunet fermecător.

— Ce ţi-a spus fata cap-de-piele la sfârşit? o întrebă el. Spune-mi repede, că uite, aproape au ajuns, iar asta ne priveşte numai pe noi.

Păru surprinsă că nu ştia.

— Ceea ce-mi spusese Kayla: *„Ia-l pe tine pân-acasă, o s-arate ca o rochie.”*

— Vorbea despre pulovărul maro?

Julia îl luă iar de mână.

— Nu. Despre vieţile noastre. Micile noastre vieţi.

Barbie se gândi un moment.

— Dacă ţi l-a dat, hai să-l luăm pe noi.

— Uite cine vine! arătă Julia cu degetul.

Horace o văzuse. Luă viteză şi trecu printre oamenii care fugeau, iar după ce-i depăşi, îşi continuă goana într-un galop năprasnic, cu burta aproape de pământ. Un rânjet larg îi dezvelea colţii. Urechile-i stăteau lipite de cap. Umbra alerga pe lângă el, pe iarba pătată de funingine. Julia îngenunche, cu braţele deschise.

— *Hai la mama, iubire!* strigă ea.

Horace sări. Îl prinse şi căzu pe spate, râzând. Barbie o ajută să se ridice.

Se întoarseră acasă, în lume, împreună, purtând pe ei darul pe care-l primiseră: vieţile lor şi nimic mai mult.

Mila nu era iubire, se gândi Barbie… dar, pentru un copil, a da o haină cuiva gol trebuia să fie un pas pe drumul cel drept.

22 *noiembrie, 2007 – 14 martie, 2009*

Nota autorului

Am încercat prima oară să scriu *Sub Dom,* în 1976, şi am fugit cu coada-ntre picioare după două săptămâni de efort în care scrisesem cam şaptezeci şi cinci de pagini. Manuscrisul se pierduse de mult în acea zi din 2007 când m-am aşezat la masa de lucru ca s-o iau de la început, dar îmi aminteam destul de bine primul capitol – „Avionul şi marmota" – destul de bine ca să-l reconstitui aproape exact.

Eram copleşit nu de numărul enorm al personajelor – îmi plac romanele cu populaţie generoasă –, ci de problemele tehnice pe care le prezenta povestea, mai ales consecinţele ecologice şi meteorologice ale Domului. Faptul că tocmai aceste aspecte făceau cartea să pară importantă pentru mine îmi dădea o stare de laşitate, dar şi de lene, dar mi-era frică să nu încurc ceva. Aşa că am trecut la alt proiect, dar ideea Domului nu mi-a ieşit niciodată din minte.

În anii care au trecut de-atunci, bunul meu prieten Russ Dorr, asistent medical în Bridgeton, Maine, m-a ajutat cu o serie de detalii medicale din multe cărţi, mai ales în *Apocalipsa.* La sfârşitul verii lui 2007, l-am întrebat dacă ar fi dispus să-şi asume un rol mult mai amplu, acela de cercetător principal pentru un roman lung intitulat *Sub Dom.* A acceptat şi, graţie lui Russ, cred că majoritatea detaliilor tehnice de aici sunt corecte. Russ a fost acela care a studiat rachetele ghidate prin computer, detaliile motoarelor cu reacţie, reţetele de metamfetamine, generatoarele portabile, radiaţiile, posibilele progrese din tehnologia telefoanelor celulare şi o sută de alte lucruri. Tot Russ a inventat costumul artizanal anti-radiaţii al lui Rusty Everett şi şi-a dat seama că oamenii pot respira din cauciucuri de maşini, cel puţin pentru un timp. Am făcut şi

greşeli? Sigur. Dar cele mai multe vor reieşi ca fiind ale mele, fie pentru că nu i-am înţeles bine unele răspunsuri, fie că le-am interpretat greşit.

Primii cititori au fost soţia mea, Tabitha, şi Leanora Legrand, nora mea. Ambele au fost severe, umane şi de mare ajutor.

Nan Graham a redactat cartea, de la dinozaurul iniţial până la o fiară de proporţii mai uşor de gestionat; fiecare pagină a manuscrisului a fost însemnată cu observaţiile ei. Îi datorez multe mulţumiri pentru toate dimineţile în care s-a trezit la ora şase şi a luat creionul în mână. Am încercat să scriu o carte care să ţină mereu piciorul pe pedală. Nan a înţeles acest lucru şi, ori de câte ori slăbeam apăsarea, mă călca pe picior şi ţipa (în note marginale, aşa cum e firesc să facă redactorii): „Bagă viteză, Steve! Bagă viteză!”

Surendra Patel, căruia îi este dedicată cartea, mi-a fost prieten şi un izvor neabătut de încurajare vreme de treizeci de ani. În iunie 2008, am primit vestea că murise de inimă. M-am aşezat pe treptele de la mine de la birou şi am plâns. Când am terminat, m-am întors la lucru. Asta ar fi aşteptat şi el de la mine.

Şi *ţie,* Cititor Fidel. Îţi mulţumesc pentru că ai citit această poveste. Dacă te-ai distrat la fel de mult ca mine înseamnă că am câştigat amândoi.

SK

JC - iniţialele de la Jesus Christ (n.red.).
Situation Normal: All Fucked Up, „Situaţie Normală: Totu-i Futut” (n.tr.).